

VƯƠNG VĂN KIẾT

CHUYÊN GIA PHÁP Y

Dịch giả: Thạch Hà

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CHUYÊN GIA PHÁP Y - TẬP 1

Tác giả: **Vương Văn Kiệt**

Dịch thuật: **Thạch Hà**

Thể loại: **Trình thám, Văn học**

Nhà xuất bản: **Hội Nhà Văn**

Đóng Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Mào đầu

Bạn có tin rằng côn trùng xác chết biết nói không? Trước khi kể về sự trải nghiệm li kì của mình, tôi xin kể về một vụ án xác chết không đầu đáng sợ.

Ngày 15 tháng 2 năm 1995, một vụ án xác chết không đầu man rợ đã xảy ra tại khu nghĩa trang ở Nam Sơn, thành phố Nam Minh. Đầu của xác chết không biết bị ném đi đâu, còn thân hình thì bị xẻ vụn thành nhiều mảnh và ném rải rác tại mấy nơi trong nghĩa trang. Sau khi nhận được tin báo, Sở cảnh sát đã lập tức cử chuyên gia pháp y hàng đầu đó là Hàn Phi và Đội trưởng Đội cảnh sát Hình sự Cao Kiện cùng tới hiện trường. Sau khi Hàn Phi khám nghiệm xong thấy mức độ phân hủy của xác chết đã rất nghiêm trọng nên không thể nào phán đoán ra được nhân thân của người bị hại.

Tuy nhiên, ở hiện trường có lưu lại một đám côn trùng nhiều màu sắc, chúng đang bò và gặm các mảnh xác chết một cách điên cuồng.

Phía cảnh sát đã tiến hành một cuộc tìm kiếm cuốn chiếu xung quanh khu nghĩa trang, kết quả vẫn không tìm kiếm được gì, do đó vụ án đi vào chỗ bế tắc.

Trước tình hình ấy, cảnh sát đành phải đến bộ phận đặc biệt của Sở Công an tỉnh mời Thẩm Kiến Quốc, một chuyên gia về côn trùng học pháp y.

Theo như những gì Hàn Phi biết thì Thẩm Kiến Quốc là cây đại thụ hàng đầu trong lĩnh vực côn trùng học pháp y, đã từng có nhiều bài viết chuyên sâu về việc dùng côn trùng để phá án trên một số tạp chí trong và ngoài nước. Khi Thẩm Kiến Quốc đến hiện trường có mang theo một số người khác. Hàn Phi định giới thiệu về tình hình vụ án thì Thẩm Kiến

Quốc từ chối và nói rằng: Anh không cần phải nói, khi tôi tới hiện trường vụ án, côn trùng ở đó sẽ nói cho tôi biết về sự thật.

Sau đó, Thẩm Kiến Quốc đi đôi găng tay màu trắng vào và thu lượm một đám lớn trứng côn trùng, căn cứ vào chủng loại côn trùng suy đoán ra rằng xác chết đã bị di chuyển từ nơi khác đến, tiếp đó căn cứ vào thân nhiệt của xác chết và chu kỳ tiến hóa của côn trùng, tìm ra thời gian tử vong chính xác của nạn nhân là ngày 2 tháng 2. Những người trợ thủ của ông, sau khi xét nghiệm côn trùng, bất ngờ phát hiện ra là trong mình của chúng có chất của ma túy, từ đó suy ra rằng, nạn nhân trước đó là một kẻ nghiện ma túy. Phía cảnh sát dựa theo những manh mối đó đã đi đầu tra ra và bắt được thủ phạm với động cơ giết người là vì chia chác không đều lợi nhuận từ việc buôn bán ma túy.

Nhân đây, tôi cũng xin nói thêm, căn cứ vào côn trùng trên xác chết, người ta có thể giám định ra chủng loại của ma túy mà người ấy bị nhiễm cũng như thời gian bị nhiễm, thời gian tử vong và tính chất, định lượng của loại ma túy đó. Đã từng xảy ra vụ các phần tử tội phạm dùng côn trùng nhiễm ma túy truyền vào người sống, từ đó dẫn đến vấn đề băng hoại về đạo đức và quy phạm của pháp luật. Do vậy mà giới pháp y rất thận trọng khi sử dụng nó.

Cuối cùng, vụ án đã được phá án thành công, theo kiến nghị của Thẩm Kiến Quốc, Hàn Phi bắt đầu chuyên tâm vào việc nghiên cứu côn trùng học pháp y.

Qua học tập, nghiên cứu, Hàn Phi ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, côn trùng học pháp y thực ra có tác dụng to lớn đối với nhiều lĩnh vực trinh sát hình sự.

Các nghiên cứu, đi đầu tra cho thấy, dùng khoa học này không chỉ xác định chính xác thời gian tử vong, biết được hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên đích thực, hơn thế dựa vào các loại côn trùng sinh sôi từ các tổ chức mô hoặc mảnh vụn xác chết truy bắt được thủ phạm đã lẫn trốn. Vì thế, các loại côn trùng sinh sôi từ xác chết không nghi ngờ gì chính là các nhân

chúng giấu mặt, nó sẽ cùng với xác chết cất tiếng kêu oan cho người đã chết.

Vụ án thứ nhất

Côn trùng xác chết biến dị

*Ta chữa trị cho người, cho nên sẽ làm tổn thương người; ta yêu người
nên sẽ trừng phạt người!*

- Tagore

Lời dẫn

Tôi nhìn đám côn trùng có màu xanh kim loại chui ra chui vào từ đám
thịt thối trên xác chết, thỉnh thoảng lại thấy chúng điên cuồng gặm
cái xác đó.

Loại côn trùng này thuộc loại bộ cánh vò, trong đó bao gồm cả họ bộ
cánh cứng, họ Cleridae, họ Nicrophorinae và họ Coleoptera. Loại côn trùng
có màu xanh kim loại không nhiều, trong đó họ Cleridae chiếm đa số, và
trong họ Cleridae thì chỉ có hai loại là Cleridae chân đỏ và Cleridae cổ đỏ.
Đó là hai loại côn trùng sinh sôi về mùa đông điển hình, chúng sinh trưởng
từ tháng 10 năm trước đến tháng 4, tháng 5 năm sau, trải qua mùa đông
bằng ấu trùng, đến tháng 4, tháng 5 năm sau thì thành nhộng, thời gian là
nhộng trong khoảng hai tuần. Từ đó, không khó để suy ra rằng thời gian tử
vong là vào khoảng tháng 10 đến tháng 11 năm trước, tuyệt đối không phải
là tháng 3.

Loài côn trùng ăn xác chết

Tôi là Tô Trạch, cuộc đời của tôi đã xảy ra biến cố lớn vì côn trùng. Nói
như vậy hẳn bạn rất khó tin, thậm chí bạn có thể sẽ nói rằng, đầu óc tôi có
vấn đề Song, bạn đã không nghe lầm đâu, chính là đám côn trùng nhìn thì
rất bình thường ấy đã khiến tôi như bị tàu hỏa nhập ma để rồi bất ngờ
xông vào thế giới toàn những côn trùng.

Là một người từ nhỏ đã rất thích truyện trinh thám, tôi thực sự rất muốn

trở thành một thám tử, giống như Sherlock Holmes tung hoành giữa các hiện trường vụ án, thông qua thu thập những manh mối rất nhỏ, tóm gọn bọn tội phạm và lôi chúng ra trước pháp luật. Vì vậy mà tôi quyết tâm thi vào Học viện Cảnh sát. Đáng tiếc là trời không theo ý người, chỉ vì kém có 1 điểm mà tôi đã mất cơ hội trở thành học viên của học viện này.

Do sức ép của gia đình, tôi đành chọn vào khoa Tiền tễ của Đại học Nam Minh. Tôi muốn nhanh chóng tìm ra sở thích mới trong thời gian ngắn, tuy nhiên kết quả lại không như mong muốn. Cho đến một hôm, tôi tình cờ bị cậu bạn học lôi vào ng ồi nghe hội thảo của khoa Côn trùng học, và từ đó mở ra một chương mới trong cuộc đời. Điều làm tôi ngạc nhiên là tuy người nói chuyện chưa vào, thế mà hội trường đã chật cứng không còn một chỗ trống, đồng thời mọi người đều tỏ ra rất hào hứng. Cảnh tượng ấy càng khiến tôi tò mò không hiểu người nói chuyện ấy là ai mà lại làm cho các học sinh thích thú đến vậy?

Chỉ một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc chiếc sơ mi màu trắng tinh xuất hiện trên khán đài, phía dưới lập tức trở nên yên lặng. Người ấy đưa mắt liếc nhìn rất nhanh về phía học sinh rồi khua tay nói: “Xin chào các bạn. Tôi là Thẩm Kiến Quốc, một nhà côn trùng học pháp y. Rất hoan nghênh các bạn đã đến nghe giờ của tôi.”

“Nội dung của buổi nói chuyện hôm nay hẳn các bạn đã rõ, đó là côn trùng! Tuy nhiên, cũng có những điểm khác nho nhỏ so với thông thường. Các bạn đến nghe hôm nay rất may mắn, vì tôi sẽ đưa các bạn vào một thế giới mới toàn những côn trùng!” Thẩm Kiến Quốc khẽ nhếch môi, ho một tiếng rồi mỉm cười hỏi: “Chuyến hành trình mới sắp bắt đầu, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Học sinh ở dưới vỗ tay, tiếng vỗ tay vang khắp hội trường và kéo dài đến nửa phút.

“Tốt, xem ra mọi người rất phấn chấn! Tôi sẽ đi ngay vào chủ đề chính ngày hôm nay. Từ sinh vật đơn bào đến động vật có xương sống lớn, đều có thể gọi chung là trùng. Côn trùng là một quần thể mà hệ thống vô cùng

to lớn, sức mạnh của chúng rất lớn và không thể coi thường!” Nói xong câu này, Thẩm Kiến Quốc đưa mắt nhìn xuống học sinh ngồi dưới. Nét mặt của học sinh mỗi người một kiểu, nhưng phần nhiều đều tỏ ra vẻ không hiểu. Thẩm Kiến Quốc có vẻ rất quen với cảnh tượng này nên ngừng một lát thì nói tiếp: “Tôi biết, côn trùng trong con mắt của mọi người chẳng là gì, thậm chí là chẳng có tác dụng gì. Nhưng, ngay sau đây, tôi sẽ nói cho các bạn biết về bí mật và tác dụng thần kì của côn trùng mà rất ít người biết!”

Thẩm Kiến Quốc vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng xì xào trong góc hội trường, có vẻ mọi người đều cảm thấy rất tò mò.

Thầy Thẩm tiếp tục mỉm cười và nói: “Thực ra, côn trùng đã có mặt trên trái đất này hàng triệu triệu năm rồi, lịch sử của chúng lâu dài hơn lịch sử của nhân loại rất nhiều. Thần kinh phản xạ của côn trùng lớn hơn nhiều lần của loài người, dễ gặp phải sự tấn công từ bên ngoài lập tức chúng sẽ chống đỡ theo bản năng, hơn nữa, cho dù môi trường sinh tồn tồi tệ thế nào thì chúng vẫn có thể tồn tại được. Sức sống mãnh liệt của chúng khiến con người cảm thấy rất thần kì, thậm chí có người đã chuyên tâm nghiên cứu về cấu trúc tổ chức ADN của chúng và đưa ra một kết quả khiến mọi người sửng sốt!” Nói đến đây, thầy Thẩm ngừng một chút, môi khẽ nhếch lên.

Tôi có cảm giác rằng, nội dung phía sau sẽ rất bất ngờ. Tuy đây là lần đầu tiên tôi nghe thầy giảng bài, nhưng khuôn mặt cương nghị của thầy luôn khiến cho người ta có cảm giác rất bí hiểm, khiến cho tôi có lí do để nghe thầy giảng tiếp.

“Tiếp sau đây sẽ là khoảnh khắc được chứng kiến kì tích, rất chúc mừng vì mọi người đã không ăn cơm vào lúc này.” Thầy Thẩm nói đùa một cách tưng tửng.

Thế rồi, thầy khẽ nhấn vào chiếc điếu khiến hờng ngoại trong tay, trên màn hình lập tức thay đổi. Đèn phía dưới cũng vụt tắt, đám đông hầu như không dám tin vào mắt mình, nhiều người đã bắt đầu nôn ọe. Một hồi lâu,

những tiếng thì thầm trong hội trường tắt hẳn, cứ như có một bàn tay to lớn vô hình bóp chặt lấy cổ mọi người, khiến cho họ ngộp thở, bởi vì trên màn hình lúc này hiện ra cảnh tượng một xác chết với một bầy côn trùng nhưng nhúc.

“Mọi người thấy rõ rồi đấy, đây chính là chủ đề mà hôm nay tôi muốn nói. Hẳn sẽ có người muốn hỏi: Điều này thì nói lên cái gì? Tôi xin nói rõ cho các bạn biết, côn trùng có thể làm cho xác chết nói được!”

“Côn trùng có thể làm cho xác chết nói được!” Câu nói đó của thầy Thẩm Kiến Quốc cứ vang bên tai tôi. Cũng chính câu nói này đã khiến tôi lập tức ghi nhớ tên thầy. Kể từ đó, tôi bước vào một thế giới toàn những côn trùng và xác chết kì quái.

Ngày 10 tháng 4 năm 2001, tôi bắt đầu vào học cao học tại khoa Khoa học tự nhiên côn trùng tại trường Đại học Nam Minh và lựa chọn học chuyên ngành côn trùng học pháp y. Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh với kết quả xuất sắc, tôi đã thi đỗ vào Trung tâm pháp y của Sở và trở thành một pháp y thực tập. Thầy giáo đồng thời là người hướng dẫn cho tôi - thầy Thẩm Kiến Quốc không có vẻ gì là vui mừng trước tin này, ngược lại sợ rằng tôi sẽ có những sơ xuất khi mới vào nghề, vì vậy đã giới thiệu một vị pháp y già giàu kinh nghiệm kèm cặp cho tôi.

Mấy phút trước, tôi bất ngờ nhận được lệnh nhận nhiệm vụ, vị pháp y kèm cặp tôi đã đến ngay hiện trường vụ án, vì thế tôi đành đi theo xe cảnh sát cùng với những người khác. Trên ghế lái chính là một người mặc sắc phục cảnh sát, vẻ mặt nghiêm nghị, đó là Đội trưởng Đội cảnh sát Hình sự Cao Kiện. Bình thường chúng tôi đều gọi anh ấy là anh Cao. Anh ấy là người làm việc rất dứt khoát, nhanh nhẹn, kể từ khi vào nghề đến nay đã liên tiếp phá vỡ rất nhiều kỉ lục của đội cảnh sát, giành liên ba giải quán quân môn võ thuật, được mệnh danh là “Vua bắn súng”, được công nhận là tay súng siêu cấp và kiện tướng đánh giáp lá cà.

Tất nhiên, số vụ án mà Cao Kiện đã phá được trong thời gian đó cũng rất nhiều, đặc biệt là vụ gần đây nhất anh ấy đã không quản xa xôi, truy

lùng và tóm bằng được Tưởng Khải - một tên quỷ giết người phân thân trong thành phố về quy án. Vụ án này không có ai trong và ngoài Sở Cảnh sát không biết, nên tiếng tăm của anh bỗng chốc nổi như cồn, vì vậy tờ báo nội bộ của cảnh sát tỉnh đã cho đăng toàn bộ quá trình vụ án đó.

Tôi ngồi trên ghế phụ, nhìn ra cây cối lướt qua ngoài cửa xe và chợt nhận ra hiện trường vụ án có lẽ tại một nơi rất hẻo lánh. Thêm vào đó là những cơn mưa phùn lâu rồi không ngớt, khiến người ta cảm nhận rất rõ thế nào gọi là đường núi quanh co. Khả năng lái xe của anh Cao đúng là siêu phàm, khiến chiếc xe cứ lao đi vun vút như một mũi tên. Khi chúng tôi đến nơi thì đã là xế chiều, tuy nhiên, đi đâu đó cũng không ngăn được công việc của chúng tôi.

Sau khi đỗ xe xong, tôi và anh Cao lần lượt xuống xe. Tay phải tôi cầm chiếc hòm đựng dụng cụ pháp y màu trắng và cũng là công cụ kiếm cơm của tôi. Tôi nhìn lướt một lượt, dải dây phong tỏa màu vàng đã phong tỏa bốn xung quanh. Tôi thấy rất đáng tiếc khi không thể là người đầu tiên nhìn thấy xác chết, đành theo sau anh Cao vượt qua tuyến phong tỏa đến lưng chừng núi.

“Cậu ở đây chờ, đừng có đụng vào cái gì và cũng đừng có đi lại linh tinh.” Anh Cao nhắc nhở tôi với vẻ mặt nghiêm nghị rồi rời đi.

Đây tuy là một hình thức, nhưng thực ra lại là một kiểu coi thường đối với tôi. Pháp y là một nghề đòi hỏi vô cùng cẩn thận, còn tôi lúc này mới chỉ là một thực tập sinh, muốn trở thành một pháp y già dặn có thể xem xét hiện trường theo ý thì cần phải qua một thời gian rất dài nữa.

Các nhân viên cảnh sát ở phía dưới rõ ràng là nhiều hơn hẳn những người trên lưng núi. Quang cảnh rất lộn xộn, cho thấy đây là hiện trường của một vụ tai nạn xe. Ở một chỗ cách tôi không xa lắm đã có một chiếc bạt được căng lên. Tôi đã từng được nghe sư phụ Thẩm Kiến Quốc nói rằng, khi gặp phải trường hợp hiện trường ở ngoài trời dễ bị phá hỏng, ví dụ như mưa hoặc gió to thì phải căng lều để che.

Các cảnh sát đang tất bật với công việc của mình, khiến tôi có cảm giác

mình như người thừa và cứ phải đứng đực ra tại chỗ như một thằng ngốc.

Bẩm sinh tôi đã là một người không nghe lời, do đó thấy nhàn rồi, tôi bèn xách chiếc hòm dụng cụ pháp y bắt đầu đi loanh quanh.

Thứ thu hút sự chú ý của tôi nhất đương nhiên là xác chết. Từ xa, tôi nhìn thấy một xác chết đã được đưa ra khỏi xe. Dấu màu trắng được đánh ở chỗ ngồi trên xe chính là trạng thái của người chết lúc xảy ra tai nạn, hơn nữa, đó còn là dấu vết của hai người. Việc làm đó thuộc về phạm vi chức trách của pháp y, chắc hẳn vị pháp y tiền bối của tôi đã làm việc này.

Chiếc xe hơi bị biến dạng nghiêm trọng, nhưng nhãn hiệu BMW thì vẫn nhìn thấy. Trên ghế xe là một lọ nước hoa đã bị làm hỏng, ngoài ra còn có một chiếc bật lửa ZIPPO bằng kim loại. Từ những manh mối trên, có thể suy ra, những người bị nạn là một nam, một nữ.

Mặc dù cảnh tượng trên tôi đã chứng kiến khá nhiều, nhưng đều là qua ảnh và tivi. Hiện trường và phim ảnh khác nhau rất xa. Mùi hôi thối nồng nặc đã thu hút bầy nhặng bu đến, những con giòi màu trắng cũng đang bò lổm ngổm trên mặt của xác chết. Căn cứ vào mức độ phân hủy trên da và số lượng côn trùng ở hiện trường thì có thể suy đoán rằng, người bị nạn đã chết trước đó ít nhất là một tuần.

Tôi lấy sổ tay và bút ra để chuẩn bị ghi chép, bất chợt nhớ đến nhớ đến lần đầu tiên nghe sư phụ giảng về côn trùng học.

“Côn trùng có một họ vô cùng đặc biệt, gọi là côn trùng ăn thịt xác chết. Đó là loại côn trùng chuyên lấy thịt xác chết làm thức ăn. Vừa nãy tôi cũng đã nói rồi, hoạt động thần kinh của loại côn trùng này rất đặc biệt, chúng có thể phản ứng định hướng đối với những kích thích từ bên ngoài để duy trì sự sống. Côn trùng ăn thịt xác chết có 3 loài và 8 họ, sinh trưởng khác nhau từ tháng 1 đến tháng 12. Vì vậy, về mặt lý luận, chúng ta có thể căn cứ vào chủng loại của côn trùng trên xác chết để phán đoán thời gian tử vong. Đó không nghi ngờ gì chính là tiếng nói của xác chết, là bằng chứng đánh thép để xác chết nói cho chúng ta về việc phạm tội của hung thủ!” Lúc đó, tôi đã nhìn thấy ánh sáng trí tuệ toát ra từ đôi mắt của sư phụ cùng vẻ tự tin

rất đặc biệt, tôi như nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong tương lai, giấc mộng tưởng chừng đã bị giập tắt của tôi lại lóe lên ánh sáng của hi vọng.

Tuy nhiên, tưởng tượng và hiện thực có khoảng cách rất xa, bây giờ tôi không thể nào tự do trình thám hiện trường vụ án giống như Sherlock Holmes được, song đi đâu đó không ảnh hưởng gì đến tình yêu của tôi đối với công việc này cũng như với côn trùng. Bây giờ, ở đó ngoài loài nhặng xanh ra những loài côn trùng khác cũng đã kịp thời bò đến.

Tôi mở hòm dụng cụ pháp y ra, lấy chiếc túi dụng cụ từ trong đó đeo vào thắt lưng, chuẩn bị bắt côn trùng.

Nhưng, đúng lúc đó, một cơn gió lạnh từ sau lưng ủa tới. Tôi quay người lại và thấy phía sau xe có một cái bóng trắng lay động, song vì đã chấp choạng tối nên không nhìn rõ đó là bóng của vật gì. Bất chợt tôi nhớ ra, trong xe có hai vạch trắng, nên có thể có hai nạn nhân, ấy thế mà lúc này chỉ có một cái xác trên đất!

Bắt trứng côn trùng

Tôi bắt đầu quan sát xung quanh, thấy cách chỗ tôi chừng hơn ba mét có không ít người, thế mà tại chỗ tôi đang đứng, ngoài tôi ra không có ai nữa, thậm chí cả anh Cao đi cùng tôi lúc trước cũng không thấy đâu. Trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ, tôi phải lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này!

Tôi lặng lẽ thu xếp chiếc hòm dụng cụ vừa mới mở, cái bóng trắng lúc trước hình như đã phát hiện ra sự có mặt của tôi, phía sau lưng tôi vang lên tiếng sột soạt, tôi càng cuống lên, suýt nữa thì loạng choạng bổ nhào vào xác chết.

“Đứng yên! Giơ hai tay lên!” Bóng trắng sau lưng tôi quát lên và tiến gần lại phía tôi.

Tôi ngây người vì căng thẳng và từ từ giơ hai tay lên, trong đầu hiện lên hình ảnh người đứng sau lưng đang chĩa mũi súng về phía mình.

Không lẽ ngày thực tập đầu tiên của tôi đã phải gặp ngay đi đầu không may nhất? Trang đầu trên tờ báo sáng ngày mai sẽ có dòng tít: Thực tập

sinh Tô Trạch đã bị chết bất ngờ?

“Cậu thuộc người của đơn vị nào?” Đúng lúc tôi chuẩn bị đánh nhau với đối phương thì một tiếng nói vang lên.

Trước câu hỏi đó tôi không khỏi ngạc nhiên, đến người mắt kém cũng thấy trên người tôi choàng chiếc áo trắng của pháp y.

Tôi đang định quay người lại trả lời thì chiếc bóng trắng kia đã tiến ngay đến trước mặt tôi và giận dữ gầm lên: “Cậu nhóc, tôi đang hỏi cậu đấy!”

Tôi chăm chú nhìn người đàn ông trung niên mặc chiếc áo choàng trắng, thấy tay ông không có súng, người tôi lập tức lỏng ra, sau lưng thì ướt đầm mồ hôi.

“Tôi, tôi là...” Thấy người đàn ông kia trợn mắt đầy vẻ giận dữ, tôi lắp bắp chưa nói hết câu thì đã bị cắt ngang lời.

“Tôi, tôi cái gì?” Người đàn ông kia chỉ vào tôi, nói: “Bậy bạ! Sao cậu lại dám đi lại linh tinh trong hiện trường như thế?!”

Tôi chợt nhận ra người đàn ông kia có lẽ chính là Hàn Phi - vị pháp y tì ền bối diu dất tôi, do đó tôi bất giác thấy lo lắng.

“Cậu đừng có ở đây làm cản trở công việc nữa, nhanh chóng xéo ra chỗ khác ngay!” Tiếp đó anh ta quay sang hướng khác gầm lên: “Anh Cao! Mau lại đây nhanh lên!”

Vừa dứt lời, anh Cao không biết từ chỗ nào bước ra, trợn mắt nói với tôi: “Thì ra cậu ở đây, tôi tìm cậu cả nửa ngày rồi.”

Hàn Phi xua tay, nói tiếp: “Anh nhanh chóng đưa cậu nhóc này ra chỗ khác. À, phải rồi, người mới mà Kiến Quốc giới thiệu vẫn chưa đến à?”

Tôi nhanh trí làm một động tác chào rồi đáp: “Báo cáo chỉ huy, thực tập sinh Tô Trạch đã có mặt!”

Nghe vậy, khóe môi của Hàn Phi khẽ giật giật, còn anh Cao thì cũng mỉm cười.

Một hồi sau, Hàn Phi nghiêng răng cười: “Lần này tôi nể mặt sư phụ Thẩm Kiến Quốc của cậu nên cho qua, lần sau không có chuyện đó nữa

đâu đấy!”

Hàn Phi mắng tôi là vì chưa chi tôi đã đi bừa vào hiện trường vụ án, phạm vào đi đầu cấm kỵ nhất của giới pháp y.

Trước tình hình đó, tôi chỉ còn cách im lặng. Không ngờ ông ấy chính là người dìu dắt tôi vào nghề pháp y. Tôi đã từng nghe sư phụ nói rằng ông ấy là người rất nghiêm khắc. Anh Cao trao đổi với ông mấy câu rồi rời đi, chỉ còn tôi với Hàn Phi ở lại bên xác chết. Lúc này tôi cũng mới nhận ra, một xác chết khác ở phía bên kia chiếc xe.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Đeo trang bị vào, rồi quan sát thật kĩ việc tôi khám nghiệm xác chết!” Hàn Phi đeo găng tay màu trắng và bắt đầu mổ xác chết.

Tôi không dám chậm trễ, lập tức lấy găng tay đeo vào và chuẩn bị dụng cụ, bắt đầu quan sát động tác mổ xác chết của Hàn Phi

“Cơ của xác chết nhão, có hiện tượng bắt đầu phân hủy, mùi hôi đã rõ...” Hàn Phi vừa khám nghiệm xác chết vừa nói như nói một mình.

Không hiểu sao, tôi chẳng có tâm trí nào để nghe Hàn Phi nói, mà cứ tập trung quan sát những côn trùng xung quanh xác chết.

Tiếp đó, Hàn Phi lấy một vật có cán bằng kim loại có thể đi đầu chỉnh độ dài ngắn, một chiếc vòng kim loại và một chiếc túi lưới hình dạng rất lạ từ trong hòm ra.

Cầm chiếc cán kim loại trong tay, Hàn Phi hỏi tôi: “Cậu nhóc, cậu có biết côn trùng học pháp y và pháp y học khác nhau ở điểm gì không?”

Có lẽ anh ấy đã nhận ra vẻ lơ đãng của tôi, nên lập tức ấn chiếc cán kim loại vào tay tôi, xem tôi trả lời như thế nào.

Câu hỏi của Hàn Phi khiến tôi không biết trả lời ra sao, nói thật lòng, tôi không biết phân biệt sự khác biệt giữa hai lĩnh vực ấy như thế nào. Cho đến tận lúc đó tôi mới nhận ra rằng, sư phụ của tôi chỉ nói cho chúng tôi biết cách phân biệt các loại côn trùng, còn chuyện áp dụng nó ra sao thì lại không nói. Tôi chợt có cảm giác bị sư phụ dành cho một bài học!

“Thôi được, tôi biết ngay mà, cái ông Thẩm ấy vẫn cứ thế.” Hàn Phi bĩu

môi, nới chiếc cán kim loại với túi lưới hình dạng kì quặc lại với nhau, rồi ra hiệu cho tôi đưa chiếc cán kim loại cho ông. Tiếp đó, anh ấy lắp ba vật kì cục đó lại thành một chiếc vợt côn trùng giống như chiếc vợt bắt chuồn chuồn hời nhỏ. Anh ấy nhìn tôi với vẻ giễu cợt, tôi thấy rõ khóe môi của Hàn Phi nhếch lên.

Tôi biết, nếu tôi không trả lời thì chắc chắn sẽ bị Hàn Phi bỡn cợt suốt. Do đó, ngẫm nghĩ một hồi, tôi nói ra một câu tổng kết: “Pháp y học là làm cho xác chết nói ra, còn côn trùng học pháp y là lợi dụng côn trùng để chúng nói thay xác chết.” Tôi rất sợ là mình đã không nói đúng, nên bổ sung thêm: “Chỉ cần xác định được chủng loại của côn trùng, căn cứ vào mức độ phát triển của côn trùng thì có thể phán đoán được thời gian tử vong.”

Hàn Phi nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, tôi cảm nhận thấy anh ấy đang cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

“Nhớ đấy, từ lần sau phải gọi tôi là anh Hàn. Cậu cần lấy đề này!” Hàn Phi ném chiếc vợt côn trùng vào tay tôi, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì đó quay lại lầm bầm với tôi: “Ông Thẩm đúng là đồ khốn, chỉ toàn thêm việc vớ vẩn cho tôi. Lần trước suýt nữa hại chết tôi, lần này lại làm bầy tôi nữa!”

Lần trước? Không lẽ lần trước sư phụ cũng đã giới thiệu người đến? Lại còn suýt nữa hại chết anh Hàn?

Tôi đang định hỏi, nhưng nghĩ tới điệu bộ như phát điên lên vừa rồi của anh ấy, bất giác thấy run lên, thôi, để sau hãy nói vậy.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi bắt côn trùng đi!” Một lần nữa Hàn Phi lại thò tay vào hòm dụng cụ lấy ra một chiếc lọ thủy tinh ném vào tay tôi.

Tôi vẫn đang mải mê với chuyện vừa rồi chưa kịp phản ứng nên suýt nữa làm rơi chiếc lọ xuống đất.

Hàn Phi bắt lực lắc đầu, rồi tiếp tục cảnh cáo tôi: “Bắt được côn trùng thì cho vào trong lọ, nhất định không được động đến thứ ở bên trong đó

đấy!”

Tôi nhìn chiếc lọ, dưới đáy của nó có một miếng bông tròn hơi ướt, trên đó có một màng kim loại mà côn trùng có thể chui qua được.

“Lúc bắt côn trùng phải chú ý, chúng sẽ chết dần trong điều kiện thiếu dưỡng khí và thải ra một lượng lớn dịch thể, vì thế sẽ làm hỏng đến sự hoàn chỉnh của chúng, gây bất lợi cho việc quan sát. Do đó, phải nhanh chóng cho vào lọ có độc - là cái lọ cậu đang cần để chúng chết nhanh.” Hàn Phi nhìn tôi chăm chú, kiên nhẫn giải thích.

Tôi gật đầu, tay cần chặt cán chiếc vợt và bắt đầu bắt côn trùng xung quanh xác chết. Chỉ mấy phút sau, một đồng côn trùng với kích thước, màu sắc khác nhau đã bị tôi tóm được và cho vào chiếc lọ có độc. Quá trình đó diễn ra khá thuận lợi, ít nhất là tôi không bị chết vì độc.

“Theo trí nhớ của tôi thì loại côn trùng đầu tiên tấn công xác chết vào mùa xuân là loài ruồi vàng và nhặng xanh thuộc họ ruồi nhặng, nếu là mùa đông thì là loài ruồi chịu được cái rét của thời tiết mùa này. Vì thế, chỉ cần xác định được loại côn trùng bắt được là loại nào thì có thể suy đoán bước đầu về thời gian tử vong.” Tôi giơ tay phải lên, nhìn chăm chú vào chiếc lọ, nói với vẻ suy lý thông thái.

“Không sai, cậu cũng có chút lanh lợi đấy.” Hàn Phi gật đầu tán thưởng, sau đó phản bác lại, “Có đi đâu, đó chỉ là một phần, còn cần phải xem xét đến các nhân tố khác nữa, ví dụ như nhân tố sinh trưởng tự thân của côn trùng, nhiệt độ và độ ẩm đều ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của côn trùng, từ đó ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta. Do đó, theo ý nghĩa nghiêm chỉnh mà nói, côn trùng học pháp y dần dần trở thành một bộ môn phức tạp. Cậu muốn nghiên cứu về sự trưởng thành của côn trùng thì cần phải tính toán nhiệt độ, độ ẩm, sức gió, lượng mưa, chu kỳ ánh sáng rất chi tiết. Như vậy sẽ phải liên quan đến khí hậu học và cả hoàn cảnh nhỏ của xác chết nữa...”

Tôi gật đầu, tưởng như mình sắp trở thành một anh Hàn thứ hai, trong lòng thấy xao động.

“Phải rồi, nhớ là phải xem xem trong đất ở phạm vi hai, ba chục mét quanh xác chết xem có trứng của côn trùng không nữa.” Hàn Phi cần chiếc lọ thủy tinh ngỗng xồm bên xác chết, quay lưng về phía tôi sai bảo.

Trong lúc nghe thấy mệnh lệnh đó, cả người tôi ngậy ra, côn trùng trong đất? Không thể như thế được? Cho dù là có thì những con côn trùng đó có mối liên hệ tất yếu gì được nhỉ? Tôi thấy hoài nghi nhưng vẫn tìm kỹ trong đất và phát hiện ra đúng là trong đó có chứa những quả trứng côn trùng màu trắng đục.

“Phát hiện ra rồi chứ? Dem hết chỗ trứng phát hiện ra lại đây để tiến hành đi điều tra sâu hơn.” Hàn Phi dường như có khả năng biết trước, tiếp tục truyền mệnh lệnh trong lúc đầu vẫn không quay lại. Mặc dù không rõ, nhưng tôi cũng vẫn làm theo. Trong lúc tôi thu thập trứng côn trùng, phát hiện ra một đàn kiến đang xúm xít lại khiêng xác của một con nhặng ngay cạnh xác chết của người phụ nữ, nghĩ thầm: Loài kiến đúng là loài sinh vật ngoan cường. Điều khiến tôi chú ý hơn cả là có một con bọ cánh cứng đang chống chọi kịch liệt lại với lũ kiến.

Con bọ cánh cứng ấy hình bầu dục, to bằng hạt gạo, màu xanh óng. Tôi cố vắt óc để nhớ, nhưng đáng tiếc là không thấy bất cứ tài liệu nào có liên quan đến nó. Tôi định hỏi Hàn Phi, nhưng lại sợ anh ấy nói tôi là đồ không biết gì, vì thế tôi thôi không quan sát nó nữa. Nên nhớ là trên thế giới này không chỉ có loài côn trùng có tập tính ăn xác chết, mà con bọ cánh cứng kia chưa biết chừng bay từ một chỗ nào đó gần đây tới.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi đặt chiếc lọ thủy tinh vào hòm dụng cụ cách đó không xa. Tôi định tiếp tục quan sát con bọ cánh cứng đang đánh nhau với lũ kiến kia thêm một lúc nữa, nhưng chưa kịp đi thì Hàn Phi đã gọi tôi, bảo tôi cùng khám nghiệm tử thi với anh ấy. Nghĩ tới cảnh tượng buồn nôn của lần đầu nhìn thấy xác chết, bụng tôi lại cuộn lên.

“Anh Hàn, cấp trên bảo hôm nay phải có báo cáo chi tiết về việc khám nghiệm tử thi. Thời gian rất gấp, liệu anh có làm xong không?” Anh Cao dường như tính thời gian rất chuẩn, chạy tới nói.

“Thế à, nhưng muốn khám nghiệm kĩ hơn thì phải về phòng khám nghiệm tử thi.” Hàn Phi do dự một lát, đáp.

“Thôi được, thế thì chúng ta không mất thời gian nữa, bây giờ cũng không còn sớm, về ngay thôi.” Anh Cao phủi vết bẩn trên tay.

Trời đã tối, nhiều công việc không thể tiếp tục tiến hành được nữa, đành phải quay về cơ quan. Tôi lén thở phào một cái, cầm chiếc hòm dụng cụ pháp y lên, bụng mừng thầm vì không phải đối diện với cảnh tượng buồn nôn khi mổ xác chết.

Hàn Phi dường như đọc được suy nghĩ đó của tôi bèn bổ sung một câu như bổ thêm một nhát dao: “Không sao, cậu Tô, xem ra cậu là người có chí tiến thủ, chờ sau khi mang xác chết về phòng khám nghiệm, cậu sẽ đứng bên quan sát tôi làm, còn tôi thì sẽ từ từ phân tích cho cậu.” Câu nói này của Hàn Phi đối với tôi mà nói như tiếng sét giữa ban ngày.

Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị rời đi thì tôi bất chợt phát hiện ra một con côn trùng kì lạ giống như con bọ cánh cứng tôi nhìn thấy lúc trước đang bò trên xác của nạn nhân nam giới. Lần này, tôi không do dự nữa mà lấy ngay chiếc kẹp trong chiếc túi dụng cụ đeo ở thắt lưng ra rồi nhẹ nhàng tóm lấy con côn trùng kia bằng bàn tay phải. Tôi tự cho rằng, không thể xem nhẹ con côn trùng này, có thể nó là một manh mối quan trọng để phá án.

“Cậu Tô, cậu làm gì đấy? Mau lên xe thôi!” Tôi vừa cho con côn trùng đó vào trong chiếc túi dụng cụ thì anh Cao từ trên xe cảnh sát đã giục cuống lên.

“Vâng, có đây, tôi lên ngay bây giờ!” Tự nhiên tôi có cảm giác như mình đang ăn trộm, xách vội chiếc hòm dụng cụ bước lên xe.

Trong lúc sắp xếp lại tư liệu, tôi lại nhìn ra vạt rừng qua cửa kính ô tô, các cảnh sát khác đang đưa xác chết về. Tiếng còi xe và tiếng truyền mệnh lệnh hòa vào nhau xen lẫn tiếng cán kim loại của chiếc cáng khiêng xác chết va vào nhau. Ngày đầu tiên làm một thực tập sinh pháp y của tôi đã trôi qua như vậy.

Anh Cao Kiện đi đầu khiển xe, anh Hàn Phi ngồi ở ghế phụ. Hai người

nói chuyện với nhau, nghe qua thì tưởng rằng họ đang nói chuyện phiếm, nhưng thực ra là đang thảo luận về vụ án, tôi nghe bập bõm câu được câu chẳng.

Vụ án này, phán đoán theo những gì thấy được ở hiện trường thì có vẻ là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Tôi nghĩ tới con côn trùng kì lạ trong chiếc hòm đựng dụng cụ, định bụng sẽ tra cứu kĩ càng về nó khi về tới nơi. Nếu tôi không tìm hiểu ra được thì sẽ hỏi sư phụ, dù thế nào cũng không được để anh Hàn coi thường tôi. Tôi lại nhìn ra ngoài cửa xe, thế rồi một ý nghĩ lóe lên: Tôi nhất định sẽ quay lại nơi này một lần nữa.

Con bọ cánh cứng kì lạ

Anh Cao cho xe chạy rất nhanh, tuy vậy mà khi chúng tôi về đến nơi cũng đã 12 giờ, tôi lập tức được anh Hàn gọi đến trung tâm pháp y.

Cùng đến đó với chúng tôi là một anh lớn tuổi cỡ ngang với anh Hàn, đó là người coi nhà lạnh để xác chết. Anh ấy dẫn chúng tôi đến chỗ xác của nạn nhân nam trong vụ tai nạn xe phát hiện ra hôm nay. Dọc đường anh ấy nói luôn mồm, không chỉ giới thiệu về thiết bị tiên tiến tới mức nào mà còn kể cả chuyện gia đình cho chúng tôi nghe.

Thiết bị của nhà lạnh theo như lời anh nói thì gồm 10 cụm với mỗi cụm là 4 chiếc tủ đá, cả trung tâm nằm trên một diện tích hơn 30 mẫu, 4 phòng giải phẫu riêng biệt và nhà lạnh đủ sức chứa hàng trăm xác chết. Ngoài ra, còn có phòng làm việc và nhà ở. Tuy vậy, tôi chẳng có tâm trạng nào mà nghe những lời ấy, tay cầm hòm đựng dụng cụ, mặt cúi xù đi theo họ. Dọc đường anh Hàn cũng im lặng không nói gì.

Tất nhiên, theo như lời anh nói thì với quy mô ấy, trung tâm này đứng đầu cả nước. Còn như nó có đúng là đứng đầu cả nước không thì tôi chẳng làm sao mà biết được. Song, đi đâu đặc biệt cần phải nói là, cuối cùng tôi đã thấy cái nơi mà mọi người đều công nhận rất đáng sợ, đó là nhà xác. Dọc theo hai bên lối đi là những chiếc tủ đá với bên trong là những xác người. Lần đầu tiên thấy xác người chết nhiều như vậy, khiến tôi không khỏi lập tức dựng tóc gáy.

Mặc dù nói rằng người của nhà tang lễ định kì đến lấy xác chết, nhưng gần một trăm chỗ trong này đều chật cả!

Sư phụ tôi cũng đã từng nói, phòng giải phẫu thời sư phụ chỉ là một căn phòng cũ kĩ, giản tiện, bàn giải phẫu chỉ là một chiếc bàn được xây bằng gạch đặt ở giữa phòng. Phòng giải phẫu điều kiện tốt nhất cũng chỉ là có thêm một chiếc quạt thông hơi ở cửa sổ để có thể xua bớt cái lạnh vào mùa đông. Còn lúc này, tôi đưa mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy không khí vắng lặng xung quanh âm u đến cực điểm.

Sau khi chúng tôi lấy xác từ nhà lạnh ra thì tới một trong bốn phòng giải phẫu mà người bảo vệ nhà lạnh nói.

Trang thiết bị trong căn phòng giải phẫu đó tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, ít nhất thì bàn giải phẫu ở giữa nhà cũng không phải xây bằng gạch, nhưng không khí thì vẫn lạnh đến rợn người như vậy. Thỉnh thoảng lắm mới nghe thấy tiếng vòi nước chảy, nhà vệ sinh thì cũng cách cả một đoạn hành lang dài.

Anh Hàn cầm chiếc thước dây lên đo hai xác chết, miệng thì đọc rõ một loạt con số: “Người chết là nam giới, có 9 vết thương, bụng 4 vết, chân 3 vết, tay trái 1 vết, đầu 1 vết, chỗ bầm tím là 10. Người chết là nữ giới, có 7 vết thương, bụng 2 vết, ngực 1 vết, cổ 2 vết, chân 2 vết.”

Lần đầu tiên nhìn thấy xác chết là vào buổi chiều nên không có nhiều cảm giác. Bây giờ, khi hai xác chết đã được cởi bỏ quần áo và đặt dưới ánh đèn màu trắng nên trông thấy không khỏi rùng mình buồn nôn. Vì xác chết đang phân hủy mạnh, do đó có thể thấy rất nhiều giòi trắng chui ra rúc vào dưới làn da. Ngoài ra, xác chết còn có hiện tượng trương lên, khiến tôi nhìn được một lúc thì bắt đầu thấy buồn nôn và phải bịt miệng chạy ra ngoài.

Tôi nôn thốc nôn tháo vào chiếc bồn rửa trong nhà vệ sinh, mặc dù rất sợ nhưng sau khi nôn xong vẫn phải cố quay về phòng giải phẫu.

Nhìn thấy tôi nôn xong quay trở lại, anh Hàn mỉm cười, vỗ vào vai tôi an ủi: “Cậu Tô, nếu cậu đã chọn nghề pháp y thì phải khắc phục nỗi sợ hãi

khi nhìn thấy xác chết trên bàn giải phẫu. Cậu phải luôn ghi nhớ thật kĩ, trách nhiệm và sứ mệnh của pháp y là phải kêu oan thay cho người đã chết, trả lại sự thật cho người nhà của họ, để cho người chết được nhắm mắt yên nghỉ!”

Hàn Phi nhìn tôi một cái rồi nói tiếp: “Hay là hôm nay cậu cứ về nghỉ trước đi.”

Tôi ngẩng đầu lên, cố nhìn vào xác chết, lắc đầu đáp: “Tôi là một pháp y, từ nay về sau tôi sẽ không sợ xác chết nữa!”

Anh Hàn gạt đầu tán thành, rồi tiếp tục giải phẫu xác chết, anh đưa con dao rạch vào bụng người chết. Sau này tôi mới biết anh ấy dùng cách giải phẫu thông thường của pháp y, đưa một đường mổ thẳng. Vết thương của người đàn ông trừ phần đầu bị cành gỗ gây ra, những chỗ khác đều do kim loại để lại, có thể đoán là do các mảnh vụn của xe tạo ra, tuy nhiên, vết thương ở đầu lại mới chính là vết thương chí mạng. Xác chết của người phụ nữ thì có hai chỗ là do cành gỗ gây ra, những chỗ còn lại cũng đều do kim loại để lại, vết thương chí mạng là ở hai điểm trên cổ.

“Như vậy, nguyên nhân gây ra tử vong đúng là tai nạn xe bất ngờ?” Tôi cố gắng nén cơn sợ hãi trong lòng.

“Nhìn qua bề ngoài thì là như vậy, nhưng đó chỉ là phạm vi giám định của pháp y, do đó vẫn còn nhiều hạn chế.”

“Ý của anh là...”

“Hãy báo cáo tình hình thu thập côn trùng của cậu thật chi tiết vào.”

Tôi lấy lại hơi thở, mở chiếc hòm dụng cụ pháp y trên bàn giải phẫu và lấy ra tư liệu đã chuẩn bị xong và bắt đầu báo cáo: “Mức độ phân hủy của hai xác chết khác nhau, xác người phụ nữ phân hủy nhanh hơn, nhưng đó hoàn toàn không phải do âm tính gây ra mà tôi nghi ngờ là do ảnh hưởng của nước mưa. Vì xác của người đàn ông không trực tiếp tiếp xúc với đất, độ ẩm thấp hơn so với xác của người phụ nữ. Vì vậy, tôi đã phát hiện ra rất nhiều giòi và trứng côn trùng ở mắt, tai, mũi và miệng của người ấy, bước đầu phán đoán có hai loại côn trùng xác chết. Xung quanh xác của người

đàn ông còn có một ít kén và vỏ của côn trùng màu đỏ, vì vậy ít nhất một loại côn trùng đã sinh sôi được một lứa.”

Sau khi báo cáo xong, tôi lấy lọ thuốc độc và băng keo dán từ trong hòm dụng cụ cho anh Hàn, nói tiếp: “Xác của người phụ nữ phân hủy nhiều hơn của người đàn ông, nguyên nhân chính là vì xác của người ấy tiếp xúc trực tiếp với đất, thêm vào đó là độ ẩm do nước mưa mang lại. Tôi phát hiện một số côn trùng nhỏ trong mắt, mũi, miệng và tai của người ấy, đồng thời tìm thấy rất nhiều giòi và trứng trong vết thương ở vị trí tiếp xúc trực tiếp với đất, trên đất xung quanh xác của người ấy cũng thấy trứng côn trùng màu trắng, đó có lẽ là kết quả tranh giành không gian của các loài côn trùng.” Nói đến đây, tôi thấy trong lòng cứ thấp thỏm, suýt nữa thì đưa tiêu bản của con bọ cánh cứng màu xanh kì lạ ra. Tôi không biết về loại côn trùng ấy, nếu chẳng nói được nó là loại gì thì thật là mất mặt.

Tôi nói xong, Hàn Phi vẫn im lặng và nhìn tiêu bản trong tay tôi. Không lẽ tôi đã bị phát hiện? Hoặc là anh Hàn biết bí mật về loài bọ cánh cứng đó? Tôi không dám chắc, nên quyết định sẽ im lặng. Chúng tôi cứ im lặng nhìn nhau như vậy trong hàng phút, khiến không khí ngột ngạt một cách kì lạ.

“Anh Hàn, thực ra...” Tôi cảm thấy không chịu được nữa, vì trước mặt tôi còn có hai xác người vừa được giải phẫu.

“Cậu Tô, cậu phải ghi nhớ cho kĩ, không được suy đoán bừa, những điều còn hoài nghi thì phải làm sáng tỏ ngay, trong giới pháp y kĩ nhất là ra kết luận bừa bãi!” Anh Hàn cắt ngay lời tôi, mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Bây giờ vẫn chưa rõ đó là loại côn trùng xác chết nào nên phải quan sát, kiểm nghiệm cho kĩ đã. Trước hết phải xác định rõ chủng loại và giai đoạn phát triển của nó thì tôi mới suy đoán được thời gian tử vong chính xác của nạn nhân.” Tôi mỉm cười, tiếp tục trình bày báo cáo của mình.

“Tiếp sau đây phải làm gì?” Anh Hàn lấy lại vẻ nghiêm túc như mọi khi, hỏi lại.

“Tiếp tục phân tích côn trùng?” Tôi hỏi lại.

Hàn Phi lắc đầu, nói: “Cậu Tô, cậu còn quá trẻ. Pháp y không phải là trò

đùa, chỉ cần một phán đoán sai rất nhỏ cũng sẽ đưa tới một kết quả khác. Bây giờ, lập tức giám định cho ra chủng loại của loài côn trùng đó, còn tôi sẽ lập tức đưa ra báo cáo cuối cùng.”

“Vâng!” Tôi gật đầu đáp, xem ra đêm nay chúng tôi phải thức cả đêm rồi.

“Đi đi, tôi còn phải tiếp tục kiểm tra thêm.”

“Phải rồi, vừa rồi tôi nhận được tài liệu camera cùng với dấu vân tay trên chiếc bật lửa và lọ nước hoa do anh Cao đưa cho. Qua đối chiếu dấu vân tay thì xác định nạn nhân là Tổng Giám đốc của Tập đoàn Bảo Sơn và thư kí riêng Lý Yến. Vụ án này chắc chắn không phải là bất ngờ ngoài ý muốn, cấp trên bảo chúng ta phải hết sức chú ý, phải tóm cho được hung thủ đích thực trong thời gian sớm nhất. Sự phụ của cậu giao cậu cho tôi, vì vậy nhất định không được làm cho chúng tôi thất vọng. Nhớ là, tôi cần một báo cáo xét nghiệm xác côn trùng chi tiết, vụ án này không phải là chuyện nhỏ đâu!” Anh Hàn nói to dạn dò tôi.

“Xin hứa là tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Tôi làm một động tác chào kèm theo lời hứa.

Sau khi anh Hàn rời đi, tôi cũng rời khỏi chỗ đó. Nửa tiếng sau, tôi quay về chỗ ở mà sư phụ đã sắp xếp cho tôi. Đó là một căn phòng chừng 10m, tuy nhiên đồ dùng trong nhà khá đầy đủ. Lí do để tôi ở lại chỗ này là vì ở đây có một căn hầm hoang phế, là nơi chủ nhà chắt những đồ lặt vặt. Bây giờ, chỉ với giá thuê nhà tôi đã có thể có được nó, sau khi tôi thu dọn một chút, nó đã trở thành một phòng thí nghiệm côn trùng.

Tôi chạy thẳng xuống hầm, ngẩng xuống trước bàn thí nghiệm. Trên bàn đặt mấy chiếc kẹp với kích cỡ khác nhau, một chiếc đèn cỡ nhỏ, một chiếc kính lúp, một chiếc thước đo và một đôi găng tay để bắt côn trùng. Những dụng cụ khác thì đang trên đường đến, nói chính xác hơn là vẫn đang thuộc về nhà nước.

Có đi đâu, với những dụng cụ hiện có trên bàn, tiến hành công việc vẫn không có trở ngại gì.

Tôi mở túi dụng cụ của mình ra, lấy các tiêu bản côn trùng thu thập được hôm nay để lên chiếc bàn trắng dưới chùm đèn chiếu sáng.

Đầu tiên, tôi cầm chiếc kính lúp quan sát kĩ những con giòi lấy được trên xác của nạn nhân nam, giòi là ấu trùng của côn trùng.

Con giòi này dài 16mm, màu trắng đục, lớp biểu bì rất mỏng, có những đốt gai to (đó cũng chính là chân của loài côn trùng bọ), đốt thứ 3 ở ngực đến đốt thứ 7 ở bụng đầu có 24 mụn nhỏ, đốt thứ 8 ở lưng không có gai nhỏ, có 10 lỗ khí, xếp thành 1 hàng.

Tôi rất nhạy cảm đối với các loài côn trùng, đặc biệt là đặc điểm hình dạng của chúng.

Phía dưới chiếc kính lúp là ấu trùng của loài ruồi đay, với những đặc điểm hiện tại thì nó đang ở vào cuối chu kỳ ấu trùng 2 tuổi.

Nhân đây tôi phải giải thích thêm, ruồi đay thuộc loài ruồi nặng. Trong điều kiện nhiệt độ từ 25°C đến 34°C độ, thì thời gian để ấu trùng 1 tuổi, 2 tuổi trưởng thành là 1 ngày, còn ấu trùng 3 tuổi thì cần 2 ngày đến 3 ngày, thời gian trước khi làm tổ từ 2 ngày đến 3 ngày, thời gian làm tổ kéo dài từ 9 ngày đến 10 ngày.

Bây giờ, không khó để suy ra thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 9 ngày đến 10 ngày trước.

(Sau khi người chết, không phải côn trùng lập tức đẻ trứng trên xác nạn nhân. Chính mùi hôi thối đã thu hút côn trùng đến, trước đó, cái lạnh của xác chết mới là dấu hiệu cuối cùng cho thấy người đó đã chết thực sự. Lạnh của xác chết kéo dài trong khoảng 1 ngày, đó còn gọi là hiện tượng xác chết thời kỳ đầu. Xác chết bắt đầu bốc mùi hôi là từ ngày thứ nhất đến ngày thứ 7). Tất nhiên, căn cứ vào những manh mối hiện tại thì vẫn chưa đủ để chứng minh, do đó, tôi tiếp tục quan sát sự phát triển của những con giòi.

Tiếp sau đó, tôi bắt đầu phân tích những con giòi trên xác chết của nạn nhân nữ giới. Con giòi này dài 15mm, phía trước có gai bao quanh đốt thân thứ 5 thành hình tròn. Phía sau từ đốt thân thứ 2 đến thứ 7, thì chỉ có đốt

thứ 7 đã hoàn chỉnh. Phần giữa của phía lưng đốt thân thứ 8 trơn bóng, không có nốt sần. Tôi quan sát rất kỹ một hũ nhưng vẫn không sao xác định được nó thuộc loài côn trùng nào.

Thời gian tử vong chính xác

Theo sự dịch chuyển của thời gian, tôi bất ngờ phát hiện thấy một con nhộng màu nâu đỏ trên tiêu bản tử xác chết của nạn nhân nữ giới, nó dài 6,9mm, rộng 2,8mm. Góc hô hấp ở phần đầu con nhộng dài mảnh, những chiếc gai đen đã phát triển, phía sau không gồ ghề. Tôi đã có thể xác định đại khái đó là một họ của loài nhặng, tuy nhiên vẫn chưa thể xác định chính xác là họ gì. Đúng lúc tôi đang cảm thấy bất lực thì chợt nhớ đến những quả trứng côn trùng thu lượm được trong đám đất xung quanh xác người phụ nữ. Tôi vui mừng mở chiếc lọ thủy tinh ra. Những quả trứng côn trùng bên trong đó màu trắng đục, có hình tròn dài, dài 1,16mm, rộng 0,4mm, trên vỏ trứng có đường vân hình lục giác, lỗ trứng hình bầu dục. Đây là trứng của một loài nhặng xanh, đáng tiếc là nhặng xanh có tới 23 loài, khiến tôi đau đầu mà vẫn không xác định chính xác nó thuộc loại nào...

Thời gian từ từ trôi qua, bên ngoài trời đã le lói sáng, thời gian nộp báo cáo đã vào hũ đếm ngược.

Tôi hít một hơi thở sâu, sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Sau khi người chết, trước khi côn trùng thành từng đoàn đến “viếng thăm” thì loài côn trùng được thu hút đầu tiên là loài ruồi xanh, ruồi vàng, nhặng xanh và ruồi. Có đi đâu, loài ruồi xanh thường chỉ xuất hiện vào mùa đông. Nên, loài côn trùng cuối cùng là giữa loài nhặng xanh và ruồi xanh.

Loài ruồi vàng cơ bản cũng có thể loại trừ, tôi sàng lọc trong đầu những đặc điểm của loài nhặng xanh.

Thế rồi, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi nghĩ đến nhặng xanh. Thân hình của con đã trưởng thành của loài này dài từ 5mm - 10mm, chiều dài của trứng từ 1,1 mm - 1,22 mm, rộng từ 0,38 mm - 0,5mm, nhộng có màu nâu đỏ. Con nhộng có màu nâu đỏ thu được trên xác chết, con đã trưởng thành thân dài 6mm, còn có cả một quả trứng màu trắng đục dài 1,16mm,

rộng 0,4mm. Không nghi ngờ gì nữa, đó là ấu trùng 1 tuổi, hoàn toàn phù hợp với tất cả các điều kiện, đúng là giai đoạn trưởng thành của loài nhặng xanh.

Tôi lấy lại trạng thái bình tĩnh, tiếp sau đây mới là điểm then chốt, suy đoán thời điểm tử vong chính xác của nạn nhân bằng việc tận dụng thời điểm phát triển của côn trùng. Tôi đã xác định được 2 loại côn trùng thu thập được ở hiện trường, đó là loài *Parasarcophaga* đã trưởng thành cùng ấu trùng 2 tuổi của nó và loài *Lucilia sericata* (nhặng xanh) đã trưởng thành và ấu trùng 3 tuổi của nó.

Vì loài *Parasarcophaga* từ khi còn là trứng đến lúc phát triển thành con trưởng thành phải cần từ 15 ngày đến 18 ngày, nếu ấu trùng 2 tuổi đã 2 ngày thì sẽ là 17 ngày đến 20 ngày, thời kì trước khi côn trùng tụ thành đàn (từ khi nạn nhân chết đến khi nhóm côn trùng đầu tiên xâm nhập xác chết) là từ 1 ngày đến 7 ngày, vậy thì thời gian tử vong của nạn nhân sẽ là từ 18 ngày đến 27 ngày trước.

Nhiệt độ thích hợp cho loài nhặng xanh *Lucilia* phát triển là 26°C đến 31°C, độ ẩm thích hợp là 75%. Thời gian cần cho đời thứ nhất từ lúc còn là trứng đến khi thành con trưởng thành cần 14 ngày, trong đó thời gian 3 tuổi là 5 ngày, thời gian là nhộng 6 ngày. Thời kì trước khi đẻ trứng của con nhặng đã trưởng thành khoảng 7 ngày. Thời gian cần thiết để đời thứ 2 phát triển từ trứng đến nhặng trưởng thành là 13 ngày, trong đó thời gian nhặng 3 tuổi là 4 ngày, thời gian thành nhộng là 6 ngày. Cũng có nghĩa là để nhặng xanh *Lucilia* đời thứ 2 phát triển thành ấu trùng 3 tuổi thì sẽ cần khoảng 22 ngày (thành nhặng đời thứ nhất 14 ngày + 7 ngày thời kì trước khi đẻ trứng + 1 ngày của ấu trùng 1 tuổi đời thứ 2)

Kết hợp những phán đoán trên có thể xác định người bị nạn đã tử vong cách đây 18 ngày đến 22 ngày.

Tôi kiểm tra đi kiểm tra lại kĩ càng, nhiệt độ trung bình mùa xuân là 25°C, độ ẩm khi có mưa phùn kéo dài là 75%. Đối chiếu một lần nữa xong, nhìn ra ngoài trời đã sáng dần, tôi nằm xuống ghế tràng kỉ nghỉ ngơi một

lát. Bây giờ là ngày 4 tháng 11, thời gian tử vong chính thức của nạn nhân là vào khoảng 24 đến 28 tháng 3.

Thực ra, chủng loại các côn trùng ăn xác chết càng nhiều thì thời gian phán đoán càng chính xác.

Tôi còn nghe sư phụ nói rằng, căn cứ vào nhiệt độ, độ ẩm và thời gian sinh trưởng của côn trùng còn có một công thức tính ra thời gian chính xác tới trong vòng 1 ngày. Tuy vậy, tôi không đủ kiên nhẫn, thêm vào đó thời gian còn rất ít, đến cả thời gian xét nghiệm mấy con côn trùng còn lại cũng không có, nói gì đến chuyện vận dụng công thức tính toán cao sâu kia.

Mang theo tâm trạng phẫn khích, tôi chạy tới chỗ của anh Hàn, đáng tiếc là tôi gõ cửa mãi mà cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Đúng lúc tôi chuẩn bị rời đi để đến sở thì cánh cửa nhà của Hàn Phi bỗng nhiên mở ra.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy cùng mái tóc rối như ổ gà của Hàn Phi, anh ấy tựa vào cửa nhìn tôi với vẻ dữ dằn.

“Anh Hàn, tôi đã kiểm tra ra rồi. Trên xác chết có hai loại côn trùng, đó là loài *Parasarcophaga* và loài *Lucilia sericata*, chúng đã kịp sinh ra thế hệ thứ hai với vòng đời ấu trùng là 3 tuổi và 1 tuổi. Từ đó có thể suy đoán, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng từ ngày 24 đến ngày 28 tháng 3.”

“Cho nên?” Anh Hàn nhìn tôi chăm chú và hỏi lại, vẻ mặt anh cau có.

“Thời gian tử vong là từ ngày 24 đến ngày 28 tháng 3.” Tôi cảm thấy anh Hàn có gì đó rất kì cục.

“Được rồi, hãy đưa bảng tổng kết của cậu đây.” Anh nhìn tôi và nói, rồi đưa tay bóp lên thái dương.

“Bản tổng kết gì cơ?” Tôi không hiểu ý của Hàn Phi.

Tôi nhìn thấy trán của Hàn Phi nổi gân xanh lên, tay nắm lại phát ra tiếng kêu, điệu bộ như muốn nuốt chửng tôi.

“5 giờ sáng đã gọi tôi dậy, thế mà cậu lại không biết bảng tổng kết là gì?” Hàn Phi gầm lên, sau đó quay người vào đóng cửa lại.

Tôi biết mình đã vô tình động vào tổ kiến lửa. Một lát sau, cánh cửa lại được mở ra, Hàn Phi đưa cho tôi một tờ giấy trắng.

“Cẩn lấy, hãy điền những phần câu phụ trách vào đó!” Nói xong câu này Hàn Phi lại đóng cửa lại.

Tôi nhìn tờ kê khai kết quả xét nghiệm côn trùng pháp y. Trên đó có 7 ô, mỗi một ô đều có tác dụng khác nhau.

Ô trống thứ nhất là tiêu đề, ở giữa là dòng chữ: Bảng ghi chép chứng cứ côn trùng trên xác chết, ô trống phía dưới bên trái có ghi số hiệu của vụ án và thời gian phát hiện, bên phải là những thông tin cá nhân, giữa là nơi phát hiện và độ dài xác chết. Tiếp đó là những miêu tả về áo quần, vết thương bên ngoài, vết máu, chất thải, chất nôn ra và tình trạng xác chết. Ô cuối cùng là phân bố của côn trùng và những phân bố khác, ô tổng kết yêu cầu điền rõ vị trí thu thập và số lượng côn trùng, cách xử lý mẫu, thời gian lấy mẫu.

Tôi thấy người trong chốc lát, rồi sau đó điền một số theo trí nhớ, còn số hiệu vụ án và kết quả kiểm tra áo quần tôi không biết nên bỏ trống, có lẽ những nội dung đó thuộc phạm vi nhiệm vụ của anh Hàn. Để không tiếp tục làm mất giấc ngủ của anh ấy, tôi luôn tờ tổng kết đó qua khe cửa và rồi tôi chợt nhớ đến con bọ cánh cứng kì lạ mà hôm qua tôi đã thu thập được.

Nghĩ đến đây tôi lập tức chạy về phòng nghiên cứu côn trùng của mình. Tôi bê một chiếc ghế tựa đến và ngồi xuống trước bàn, tay phải cầm kẹp, gấp một con bọ cánh cứng màu xanh ánh kim loại từ trong lọ thuốc độc ra. Con trùng giáp ấy dài 5mm, hình bầu dục, từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 5 của xúc giác có màu nâu đỏ, đốt cuối to nhất có hình vuông, phần trước ngực và lưng rộng, đoạn trước hẹp hơn đoạn sau, mép sau hình tù, phần bụng có màu xanh thẫm.

Hiện tại vẫn chưa rõ nó thuộc họ gì, nhưng loài côn trùng màu xanh kim loại này không nhiều, trong đó họ Cleroidae chiếm đa số, trong họ Cleroidae thì chỉ có 2 loại là Cleroidae chân đỏ và Cloroidae cổ đỏ. Hai loại côn trùng này thuộc loại phát triển về mùa đông. Thời gian sinh sản từ

tháng 10 năm trước đến tháng 4, tháng 5 năm sau và trải qua mùa đông bằng trạng thái ấu trùng, đến tháng 4, tháng 5 năm sau thì thành nhộng, thời kì là nhộng kéo dài 2 tuần. Không nghi ngờ gì, nó sinh sản vào tháng 10 đến tháng 11 năm trước, cũng có nghĩa là, thời gian tử vong của nạn nhân không thể nào là tháng 10 đến tháng 11 năm trước được. Tôi phải nói đi đầu này với anh Hàn mới được.

Tôi suy nghĩ một lát, quyết định buổi chiều sẽ đến tìm anh Hàn, vì sợ nếu không cẩn thận lại động vào tổ kiến lửa. Bây giờ tôi sẽ làm một giấc đã.

Không biết tôi đã ngủ được trong bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông di động. Tôi mở mắt ra, nhìn lên màn hình thì thấy người gọi đến là anh Hàn vội nhấn nút nghe.

“Cậu Tô, căn cứ vào manh mối cậu đi đến vào đã phá thành công vụ án r ồi, đây là một vụ án giết người vì tình. Nghi phạm Trương Minh có quan hệ bạn bè nam nữ với Lý Yến, nhưng phát hiện ra mối quan hệ ngoài luồng giữa Lý Yến với Đỗ Phi, nên Trương Minh đã rắp tâm tháo phanh xe của Đỗ Minh, khiến hai người đó bị tai nạn. Lúc mới bắt đầu, tôi đã nghĩ rằng hai người đó chết vào khoảng từ ngày 26 đến ngày 31 tháng 3. Nhưng nghi phạm đã chứng minh rằng ngày 25 tháng 3 anh ta đi công tác, không đủ động cơ và đi đầu kiện phạm tội. Song, những chứng cứ của cậu đã cho thấy nạn nhân chết vào ngày 24, lúc đó Trương Minh vẫn đang làm ở công ty. Báo cáo xét nghiệm côn trùng pháp y vừa đưa ra, thêm vào đó là hình ảnh tìm thấy trong camera giám sát của công ty ở bãi đỗ xe đã cho thấy Trương Minh chính là thủ phạm. Mặc dù vậy, anh ta vẫn không chịu thừa nhận, lại còn chống lại bằng vũ lực. Anh Cao đã cho anh ta một trận và bắt ngay về sở để quy án!” Anh Hàn nói và cười vang trong điện thoại.

“Anh Hàn, anh nói xem khi phạm tội thì nghi phạm Trương Minh nghĩ gì nhỉ?” Tôi không nén được tò mò hỏi.

Hàn Phi ngậy ra một lúc r ồi mới nói tiếp: “Nếu phân tích theo góc độ tâm lí học khi phạm tội thì Trương Minh thuộc loại khiếm khuyết về nhân

cách. Kiểu người như vậy mất tín ngưỡng đối với tình yêu và đưa ra sự lựa chọn bản năng, tìm cách giết người mà anh ta tin tưởng và kẻ phản bội.”

Tôi thở dài, xem ra tình yêu tan nát rất dễ khiến con người ta rơi vào trạng thái cực đoan, thậm chí là phạm tội.

Tôi do dự một hồi lâu, mãi cho tới khi anh Hàn tắt máy nhưng vẫn không nói cho anh ấy biết về chuyện con côn trùng màu xanh kim loại.

Sau đó, tôi rời khỏi giường đi đánh răng rửa mặt và vội vã tới sở để xem lại bảng tổng kết vụ án trước lúc niêm phong hồ sơ vụ án.

Số hiệu vụ án: X52316716020010412

Thời gian phát hiện: 10 giờ 50 phút ngày 11 tháng 4 năm 2001

Giới tính: Nữ

Địa điểm phát hiện xác: Sau núi khu Công nghiệp mới, thành phố Nam Minh

Chiều cao: 165 cm

Thông tin cá nhân: Không có

Tuổi: 31

Kiểm tra áo quần: Người chết mặc chiếc váy màu đỏ, cổ đeo ảnh Phật màu vàng bằng sợi dây, phía dưới mặc quần tất màu đen, quần lót màu đen, lưng đeo thắt lưng màu trắng, chân trần.

Miêu tả về vết thương bên ngoài: Vết thương ở cổ do bị cành cây chọc vào, rộng 3cm x 5cm; các vết thương ở ngực, bụng, chân do vật cứng bằng kim loại làm rách.

Trạng thái thi thể: Thi thể bị phân hủy nhẹ

Phân bố và hoạt động của côn trùng: Có nhiều ấu trùng 1 tuổi tập trung ở vùng da cổ, phát hiện thấy kén và vỏ của nhộng, đồng thời có ruồi xanh và ruồi Sarcophagidae trưởng thành đang hoạt động ở vùng đầu và gần đầu; chiều dài của sâu non lớn nhất là 6mm.

Vị trí thu thập và số lượng côn trùng: Tại vùng cổ lấy 20 con ấu trùng 1 tuổi, bảo quản riêng; tại khu đất xung quanh xác ở phạm vi 10 mét lấy 10 con ấu trùng, bảo quản riêng, tại vùng đầu và cổ lấy 10 con côn trùng.

Phương thức xử lí mẫu: 75% làm chết bằng c ần, bảo quản trong hòm lạnh ở nhiệt độ 20° C

Thời gian thu thập: 8 giờ 10 phút tối ngày 10 tháng 4 năm 2001

Vụ án đến lúc này đã được phá xong, vậy còn con côn trùng kia rút cục là loại gì nhỉ? Không lẽ mãi cũng không tra cứu ra?

Để chúc mừng tôi lần đầu tiên phá án thành công, anh Cao nói tối nay anh ấy đãi, người tham gia cũng chỉ là mấy đồng sự.

Theo lời của anh Cao thì đó là quy định trong Sở, lần này cũng nhân tiện chúc mừng tôi về làm việc tại đây.

Hôm ấy, anh Cao đã uống khá nhiều và chốc chốc lại nhắc đến sự phụ của tôi, nói rằng tôi rất giống một người cũ, năm ấy anh Hàn cũng đã nhận một đ ồ đệ. Nhưng khi anh Cao định nói thêm thì li ền bị anh Hàn ngăn lại. Sau này, tôi cũng không hỏi gì thêm. Thực ra, pháp y và pháp y côn trùng là khác nhau. Anh Hàn là một nhà pháp y giỏi, đ ồng thời cũng rất am hiểu tường tận về côn trùng học pháp y. Điều này không khỏi làm tôi thấy tò mò, không biết anh ấy đã trải qua những gì? Những bí mật xung quanh anh ấy cũng giống như bí mật của sư phụ, rất thu hút tôi. Qua lời của họ thì sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi là một chuyên gia côn trùng học pháp y rất ưu tú, có điểm do những nguyên nhân đặc biệt nên đã rời khỏi cơ quan bí hiểm này của tỉnh. Thế là, chặng đường đời của một pháp y thực tập của tôi đã bắt đầu. Tôi đã định nghỉ ngơi vài ngày sau lần đầu phá án, nhưng không ngờ ba ngày sau đã xảy ra một vụ án li kì, vì xác chết đã bị biến mất một cách bí hiểm...

Vụ án thứ hai

Xác chết biến mất

*Giả sử lịch sử tiến hóa lặp lại một lần nữa, thì xác suất xuất hiện của
loài người bằng không*
- Goodell

Lời dẫn

Tôi cứ có cảm giác một đôi mắt đang nhìn trộm tôi, nên bất giác tôi quay đầu lại và nhìn chăm chú vào khe tường, kết quả là phát hiện ra một khuôn mặt xi măng với một đôi mắt lố. Trong cơn khủng khiếp, một mùi hôi thối xộc vào mũi, khiến dạ dày tôi cuộn lên. Tiếp đó, tôi lại nhìn thấy trong hõm mắt có những con giòi đang bò, tôi xác nhận một sự thật kinh khủng, trong bức tường kia là một xác người khô!

Xác chết biến mất

Sáng sớm ngày 5 tháng 4, thời tiết ngọt ngào, một trận mưa lớn bất chợt ào tới lập tức làm hạ nhiệt độ cho thành phố Nam Minh.

20 phút sau, mưa tạnh, mặt trời lại ló ra. Trên đường phố, cảnh tượng xe cộ nườm nượp lại xuất hiện, để rồi mỗi khi lướt qua lại làm bắn những vũng nước mưa còn đọng lại trên đường. Trên cầu vượt là những cô cậu học sinh với những bộ đồ sạch sẽ và vớ vàng, còn dưới gốc cây bên đường là những người công nhân thời vụ đang ngời ngời tán gẫu. Ai cũng đều đang sống cuộc sống của riêng mình.

Góc phố có một nhà hàng mì kéo, người đến đây ăn phần nhiều là khách quen. Nhưng hôm nay đã có ngoại lệ.

Đó là một vị khách kì lạ, vì rằng đang giữa lúc nắng mà người ấy vẫn mặc áo mưa, chiếc mũ lưỡi trai màu đen che khuất khuôn mặt của người ấy. Điêu kì dị hơn cả là người ấy còn đeo một chiếc khẩu trang để hở

mờm. Một lát sau, Sở cảnh sát nhận được tin báo của một người giấu tên, nói rằng đã xảy ra một vụ án mạng ở gần nhà hàng mì kéo Thường Đức.

Cũng trong lúc ấy, tôi bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng chuông di động. Người gọi đến là anh Cao, anh ấy bảo tôi phải lập tức lên đường.

Tôi nhẩm tính, cách vụ án trước mới có ba ngày, tôi vẫn còn chưa tra ra con côn trùng kì lạ kia là loại gì, thế mà bây giờ lại xảy ra một vụ án.

Tôi thay chiếc áo đồng phục của pháp y, xách chiếc hòm dụng cụ chạy bộ từ nhà đến cửa của Trung tâm pháp y để chờ anh Cao đến đón. Chừng nửa phút sau, một chiếc xe cảnh sát đỗ trước mặt tôi, tôi kéo cánh cửa sau và ngẩng lên xe, vì tôi đã nhìn thấy anh Hàn ngẩng ở vị trí ghế phụ. Anh Cao đi đầu khiển xe. Dọc đường, cả ba chúng tôi đều im lặng, vì thế mà không khí có vẻ rất ngột ngạt. Cả hai người đó đều không nói cho tôi biết về nội dung chi tiết của vụ án, còn tôi, tất nhiên là không dám hỏi nhiều, thậm chí là không dám hé răng đề hỏi.

Địa điểm xảy ra vụ án là tại một thị trấn khá hẻo lánh, cách thành phố mười mấy cây số, nên chẳng mấy chốc đã đến nơi. Lần này, chúng tôi là những người tới đầu tiên, vì vậy mà hiện trường vẫn chưa được phong tỏa bảo vệ. Tôi cảm thấy rất hồi hộp khi lần đầu tiên bước vào hiện trường vụ án trong tình hình chưa có các biện pháp bảo vệ. Có thể nói, với tôi đó là một thử thách.

Trước mắt tôi là một ngôi nhà rất cũ kĩ, dấu vết thời gian hằn rõ trên đó, xung quanh cũng rất ảm thấp và tối tăm. Những người ở đây nói rằng, ngôi nhà này năm xưa có ma, đêm đêm thường phát ra tiếng khóc kì lạ. Vì thế mà những người sống ở gần đó rất ít, phần lớn đều là những người nơi khác đến và không biết rõ tình hình. Chúng tôi đẩy cánh cửa sắt đã hoen rỉ, tiếng kêu của nó chói cả tai. Anh Cao đi vào trước, tôi và anh Hàn bước theo sau.

Người báo án nói rằng phát hiện thấy người chết ở căn phòng số 214. Hành lang ở đây rất hẹp, còn bậc thang thì lại cao quá mức, nhất là ở góc ngoặt, chúng tôi phải cúi đầu mới đi qua được. Chúng tôi đi qua hành lang

dài và tối tăm, những chiếc bóng đèn dọc hành lang có lẽ vì đã lâu không được tu chỉnh nên chúng cứ lắc lư, khiến người ta có cảm giác nó sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Tháng 4 là thời gian các loại côn trùng, chuột, kiến sinh sôi, vì vậy mà ngôi nhà này có thể nói là nơi trú ngụ lí tưởng cho chúng.

“Mẹ kiếp, đây là nơi quỷ quái gì thế!?” Anh Cao giơ chân đá vào con chuột bên cạnh.

“Anh chắc chắn là người báo án không nói sai địa chỉ đấy chứ?” Anh Hàn hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Chỗ này mà cũng có người ở ư?” Tôi cũng cảm thấy khó chịu.

Anh Cao lấy cả một tờ giấy, xem một hồi rồi thốt lên: “Mẹ kiếp, đi sai chỗ rồi, là ở chỗ bên cạnh!”

Chúng tôi quay trở ra, mặt ai cũng nhem nhuốc. Những người dân sống ở gần đó nhìn chúng tôi và cứ chỉ trỏ, bàn tán. Tôi đang định bước tới để hỏi thăm thì họ đã quay đầu bỏ đi. Người ở đây kì lạ thật đấy.

Chúng tôi tới khu nhà trọ mà người báo án nói. Ngôi nhà đó khác hơn nhiều so với ngôi nhà lúc trước, vì rằng lũ chuột, kiến và sâu bọ đều phải ngoan ngoãn ở bên ngoài. “Ầm” một tiếng, anh Cao giơ chân đá cánh cửa phòng số 214. Một luồng không khí ẩm ướt hôi thối xộc thẳng vào mũi. Chúng tôi bịt mũi, cố gắng bước vào bên trong. Trong phòng rất tối tăm và khô ráo, khác hẳn với tưởng tượng của tôi.

“Chỗ này rất khô, tối tăm, nhiệt độ và ánh sáng đều rất thấp, có vẻ là một nơi lí tưởng để giết người và giấu xác.” Anh Hàn vừa đi vừa nhắc nhở chúng tôi, rồi tự cho mình là hài hước, gật đầu nói, “Mọi người không phải lo, trong điều kiện như thế này, bên trong không thể có người còn sống đâu.”

Câu nói đó vừa được thốt ra đã khiến tôi suýt ngất, không phải vì mùi vị. Không lẽ anh ấy lo rằng gặp phải tình huống gian lận xác chết? Người chết sống lại?

Anh Cao càng tỏ ra cường điệu hơn, đưa tay phải lên bịt chặt mũi, tới

mức có thể thấy mặt anh ấy đỏ cả lên.

“Anh Cao, anh không sao chứ?” Anh Hàn thấy vậy, hỏi với vẻ cố ý.

“Hàn Phi, cậu cứt ngay sang bên đi, đã lâu tôi chưa cho cậu một trận phải không?” Tay anh Cao giờ nắm đấm bằng bàn tay tay trái lên.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, suýt nữa tôi cười thành tiếng. Vẻ lạnh lùng của anh Cao đã khiến tôi thấy bốt căng thẳng đi khá nhiều.

Sau khi quan sát kĩ, có thể thấy, đồ đạc ở trong phòng có vẻ cũng đã nhiều năm, vật nào bên trên cũng có một lớp bụi phủ dày.

Chúng tôi tìm khắp căn phòng một lượt, chẳng thấy một ai chứ đừng nói là người chết. Không lẽ người báo án đã đùa ác ý?

“Chớ vội đưa ra kết luận, hãy tìm trong tủ và ở những nơi có thể giấu người được đi đã.” Anh Hàn tỏ ra rất bình tĩnh, còn anh Cao vốn tính tình nóng nảy cũng không có vẻ gì tỏ ra cáu kỉnh. Họ là những người từng trải, tôi có thể thấy, cách phạm tội của bọn tội phạm làm cho hai người họ rất hứng thú.

Nhưng, vấn đề là xác chết ở chỗ nào? Không lẽ xác chết đã biến mất? Sau khi bàn bạc, chúng tôi thống nhất chia nhau ra để tìm. Không thể không nói thêm rằng, nơi này đủ khiến người ta ghê sợ. Ngoài cửa là hai cây anh đào, nghe nói thời kì dân quốc là nơi ma hay trú ngụ. Giữa nhà là một chiếc bàn đặt rất ngay ngắn, phía trên bàn là một chiếc đèn của thập niên bảy mươi tám mươi thế kỉ trước, sáp của những ngọn nến vẫn còn tỏa ra mùi hôi. Xét theo phong thủy thì ngôi nhà này không tốt, có đi ền gở.

Tôi cúi xuống gõ lên mặt chiếc bàn gỗ, xem ở dưới có ngăn khác không. Một cơn gió lạnh bỗng ủa vào từ phía sau khiến tôi run lên c ần cập. Có đi ều, căn phòng này rất kín, trước lúc chúng tôi đến các cánh cửa đã được đóng rất kín.

Xác người khô trong tường

Anh Hàn và anh Cao đi tìm ở các phòng khác, chỉ còn mình tôi ở lại trong phòng khách rộng, khiến tôi không khỏi thấy chút sợ hãi.

Không hiểu sao tôi cứ có linh cảm không lành, thêm vào đó là cơn gió

lạnh bất chợt ủa đến mang theo một mùi thum thum khó chịu. Thế rồi, bỗng nhiên tôi như nghe thấy có tiếng khóc than vắng vắng từ đâu đó, tóc gáy tôi lập tức dựng lên, toàn thân nổi da gà.

Tôi nghe rõ tiếng tim mình đập, trong căn phòng vắng vẻ dường như tiếng đập của nó càng to hơn. Tôi lần theo hướng gió ủa vào đi tìm nơi bốc ra mùi thum thum. Tôi bước tới phòng ngủ, nhìn thấy trong đó đặt một chiếc giường gỗ, là kiểu giường bằng gỗ đào hay thấy ở vùng nông thôn, thành giường được trạm trổ bằng những hình hoa văn, tôi nhìn mà cứ có cảm giác nó giống với một chiếc quan tài đang mở nắp. Trong căn phòng cửa sổ đóng kín mít, ấy thế mà chiếc màn trên giường vẫn khẽ lay động.

Không hiểu tại sao, dù sợ đến chết ấy thế mà tôi vẫn lần đến bên cạnh chiếc giường.

Chiếc màn trên giường màu đen nên không nhìn rõ bên trong. Tuy vậy, vẫn có thể nhìn thấy một vài con nhặng đang bay vòng quanh.

Mặc dù chiếc giường chỉ cách chỗ tôi đứng chưa đầy ba thước, nhưng tôi có cảm giác như cách cả một dòng sông sinh tử. Tôi dốc hết cam đảm vén cánh màn lên, chiếc ga giường màu đen dường như cũng phập phồng theo. Tôi là một pháp y, tôi phải vượt qua nỗi sợ hãi, tôi nhớ lại lời anh Hàn nói với tôi khi đang giải phẫu, pháp y phải tìm cách nói lên nỗi oan khiên cho người chết, không được sợ hãi xác chết!

Tôi cầm hai bàn tay đang run lên, một là không làm, hai là đã làm thì phải làm cho đến cùng, tôi nghiêng răng, kéo tấm ga trải giường lên.

Đúng lúc đó, không biết có một đám gì từ trong chiếc ga giường bay lên và lao về phía tôi.

Tôi lùi về phía sau, nhưng sau lưng là bức tường khiến tôi cùng đường. Trong cơn sợ hãi, đầu óc người ta thường trở nên trống rỗng. Tôi nghĩ thầm, giá sau lưng không có bức tường thì hay biết bao, và thật kì diệu làm sao, bức tường đó đột nhiên biến mất. Nói chính xác hơn là, bức tường đó đã bị tôi làm thủng một chỗ.

Kết quả là, tôi lùi về sau và gây ra những tiếng động hỗn loạn. Tôi đoán,

sau khi lách được người vào, thì ít nhất tôi cũng bị gãy mất ba chiếc xương sườn và làm tôi bị kẹt cứng trong đó không thể nào động cựa được. Cơn đau nhói khiến tôi chực bật thành tiếng kêu cứu, tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt đã khiến tôi sợ đến mức không thốt được nên lời.

Bởi vì, ở chỗ cách tôi chưa đầy ba tấc là một khuôn mặt toàn những vết thương và xi măng, vẻ mặt vô cùng ghê rợn.

Tôi sợ quá, định lùi về sau, nhưng vì lúc trước cổ lách vào đã bị gãy xương, nên lúc này không sao động đậy được. Trong cơn hoảng hốt và đau đớn, một mùi hôi thối bất ngờ xộc tới khiến bụng tôi cuộn lên. Tiếp đó, tôi phát hiện ra rằng, trong hốc mắt của khuôn mặt kia là những con giòi màu trắng đang bò ra bò vào. Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng, cuối cùng tôi cũng đi đến một kết luận khiến tóc gáy dựng lên, đó là trong tường là một xác chết khô!

Tôi lịm dềnh, trong cơn mê man nghe như có tiếng ai đó gọi tên mình. Hình người trong hốc tường không ngừng chuyển động, ánh sáng mỗi lúc một mạnh, một bàn tay to tướng túm mạnh lấy tôi, làm tôi hoàn toàn mất tri giác. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện, bên cạnh là một bóng người quen thuộc.

“Cậu Tô, cậu tỉnh rồi!” Giọng nói quen thuộc khiến tôi lấy lại tinh thần.

“Sư phụ!” Tôi định ngẩng dậy chào sư phụ, nhưng đáng tiếc là không sao cử động được.

Sư phụ xua tay ra hiệu cho tôi đừng xúc động. Hôm nay, sư phụ mặc một bộ màu trắng và đang ngẩng gọt táo cho tôi. Trong ấn tượng của tôi thì sư phụ là người bí hiểm, xuất quỷ nhập thần, thế mà hôm nay bỗng dưng lại xuất hiện khiến tôi không khỏi thấy cảm động. Nhưng, tôi chỉ vừa mới động nhẹ thì đã thấy phần bụng đau dữ dội, giống như bị ai đó quất mạnh vào.

“Ăn táo nhé.” Sư phụ đưa cho tôi quả táo đã gọt xong.

“Sư phụ, hôm nay thầy đến có việc gì ạ?”

“Đừng vội hỏi, cứ ăn táo đi đã.”

Một nỗi xúc động lạ lùng trào dâng trong lòng, tôi nhận thấy trong ánh mắt của sư phụ thoáng vẻ lo âu, có lẽ đã gặp phải phiền phức gì lớn chẳng.

“Cậu rất giống với người ấy.” Sư phụ khẽ nói như nói một mình, khoe mắt long lanh, rồi đưa tay lên giụi mắt.

Tôi biết sư phụ có chuyện giấu tôi, ngay cả anh Cao và anh Hàn cũng thế, những chuyện đó có lẽ có liên quan gì đến tôi. Đó có thể cũng chính là lí do mà sư phụ nhận tôi làm học trò. Tôi không biết lí do đó là gì, đành phải đợi họ nói cho tôi biết.

Nếu sư phụ bỗng nhiên xuất hiện đến gặp tôi, thì chắc chắn là có chuyện. Quả nhiên, ông đã không để tôi phải chờ lâu. Lát sau, giống như làm xiếc, sư phụ đưa ra một chiếc lọ đặt trước mặt tôi. Tôi nhìn thấy trong đó có một con côn trùng, là một tiêu bản rất hoàn chỉnh.

“Cậu có biết con côn trùng này không?” Sư phụ nhìn tôi với vẻ rất nghiêm nghị, hỏi.

Thấy sư phụ như vậy, tôi cần lấy chiếc lọ, quan sát thật kĩ.

Và rồi tôi ngậy người ra, con côn trùng trong lọ giống hệt như con côn trùng màu xanh ánh thép mà tôi đã bắt được.

“Sư phụ, đây...” Tôi rất lạ lùng trước việc con côn trùng tôi vẫn chưa biết thuộc họ gì làm sao lại ở trong tay sư phụ?

“Chà!” Sư phụ thở dài, bước tới bên cửa sổ như đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Một con côn trùng chưa biết tên mà lại khiến cho một người vốn rất bình thản như sư phụ phải suy tư như vậy, không hiểu là lí do gì?

“Sư phụ, sao thế ạ?”

“Sẽ tới một ngày cậu sẽ được biết, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Dạ.”

“Hãy nhớ, cho dù gặp phải chuyện gì, thì đều phải thông báo cho tôi hoặc cho Hàn Phi.” Sư phụ vỗ tay ra sau lưng, cử động các ngón tay, đó là thói quen của ông khi suy nghĩ.

“Vâng, thế còn con côn trùng em bắt được thì thế nào ạ?”

“Hãy cứ giữ nó, không lâu nữa nó sẽ có tác dụng đấy.”

“Vâng.”

Sau đó, thầy trò tôi lại chìm vào suy nghĩ. Căn cứ theo tình hình hiện tại, tôi có linh cảm rằng những ngày sắp tới sẽ càng thú vị. Nhưng, tương ứng với đó thì mối nguy hiểm cũng sẽ ngày một lớn hơn. Theo như thái độ của họ đối với tôi thì có lẽ tôi là một mắt xích quan trọng trong đó, hoặc là để tôi sống, hoặc là để tôi chết!

Nghĩ đến đây, tôi chợt nhớ đến chuyện bị gãy xương lần này. Tôi ngẫm nghĩ kĩ và thấy trong đó có rất nhiều chỗ không hợp lí.

Cho dù côn trùng ăn thịt xác chết có sinh sôi thế nào thì cũng không thể rời khỏi xác chết. Giả sử có rời khỏi đi chẳng nữa thì khả năng tụ thành đám như vậy cũng rất ít. Tôi không thể nào quên được đoàn quân côn trùng ở dưới chiếc ga giường trong phòng trọ ấy, nhất định bây giờ tôi phải tới đó đi đầu tra, xem rút cục là chuyện gì, biết đâu lại có thu hoạch gì mới.

“Tiểu Tô, chúng ta thỏa thuận một chuyện nhé.”

“Sư phụ cứ nói đi ạ.”

Sư phụ ngừng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Cậu có thể không theo nghề pháp y nữa được không?”

“Sao cơ? Không thể được!”

“Tôi biết cậu...”

“Nếu thầy đã biết thì chắc thầy cũng rõ là em không thể từ bỏ được!”

Tôi nhìn thấy trong mắt của sư phụ đầy vẻ lo âu, nhưng cũng có phần rất vừa lòng.

“Cậu có biết là sẽ phải đối diện với những gì không?” Sư phụ Thẩm Kiến Quốc khẽ nhướn mày, hỏi.

“Em biết ạ.” Tôi đáp với vẻ mặt bình tĩnh, trước cái vẻ áp chế của sư phụ, tôi chẳng còn sự lựa chọn nào.

Tôi và sư phụ cứ nhìn nhau như vậy một hồi. Ngoài trời không biết có mưa từ lúc nào. Những giọt nước mưa trút xuống những chiếc chõ non, bay lất phất lên màn kính cửa. Thời tiết đầu hạ ở Nam Minh thay đổi thật

nhANH chóng.

“Được rồi.” Sư phụ Thẩm Kiến Quốc nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ, hít một hơi sâu, sau đó nói với vẻ cảm khái, “Cậu đừng làm cho tôi phải thất vọng đấy.”

Tôi nằm trên giường suy đoán, lúc này hẳn anh Cao và anh Hàn đang rất cố gắng để xét nghiệm và suy đoán, chưa biết chừng đã phá xong vụ án rồi.

Còn như cái người mà sư phụ cứ giấu, có lẽ chỉ có tôi mới bắt được. Tôi cứ suy nghĩ miên man như vậy và dần thiếp đi.

Tuy nhiên, tôi không biết rằng, chính trong giây phút đó, đã có một hạt mầm nảy nở trong lòng tôi, đó là một hạt mầm quyết định số phận của rất nhiều người.

Khi tôi tỉnh dậy, thấy ngoài cô y tá thay băng ra, trong phòng bệnh không còn có ai nữa, sư phụ thì dường như chưa từng tới đây.

Nhưng, khi tôi trở mình thì bỗng phát hiện ra, ở đầu giường có thêm một chiếc lọ do sư phụ để lại.

Tôi nhớ lại cảnh tượng mà mình gặp phải ở phòng trọ, đồng thời sắp xếp mấy điểm nghi vấn.

Thứ nhất, ai là người đã báo án? Xác chết giấu vào trong tường đã bị người ta phát hiện ra như thế nào? Liệu người báo án có phải là hung thủ không?

Thứ hai, nơi xảy ra vụ án là phòng trọ, khách trọ không chỉ có một người, không lẽ khách trọ chính là người gây án?

Thứ ba, người chết là ai? Rút cục thì người ấy có mối oán thù như thế nào nên mới bị giấu vào trong tường?

Để tìm ra sự thật, tôi nhất định phải tới hiện trường một lần nữa. Ngày hôm sau, tôi cố nén đau, trốn ra khỏi bệnh viện, rồi nhanh chóng tới hiện trường.

Những chiếc xe cảnh sát và các cảnh sát bận rộn với việc triển khai tìm kiếm xung quanh ngôi nhà cho thuê. Tôi vừa đi qua tuyến phong tỏa thì bị một cảnh sát lạ mặt chặn lại. Chiếc mũ cảnh sát trên đầu anh ta sụp hẳn

xuống khiến tôi không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng mùi trên người anh ta thì rất đặc biệt, đó là mùi của xạ hương.

“Tôi là Tô Trạch, thực tập sinh pháp y, đề nghị để tôi được vào!”

“Không được, đề nghị anh xuất trình giấy tờ.” Giọng của anh ta rất trầm, khiến tôi có cảm giác rất quen.

Tôi đưa tay sờ lên người, nhưng chẳng thấy gì, giấy tờ của tôi đâu mất rồi?!

“Anh đang tìm cái này à?” Anh ta cúi xuống, nhặt chứng minh lên đưa cho tôi.

Tôi đang định đưa tay cầm lấy thì phát hiện ra điếu gì đó không bình thường. Bây giờ anh ta đang nhìn tôi dưới chiếc mũ sụp xuống, ánh mắt ấy chẳng khác nào mắt của một con rắn độc đang nhìn con mồi, môi thì nhếch lên, khiến người ta có một cảm giác rất kì lạ.

“Chuyện gì thế?” Không biết tôi và anh ta ở trong trạng thái ấy bao lâu thì thấy một viên cảnh sát khác đi tới và lớn tiếng hỏi.

Viên cảnh sát kia thấy có người đi tới thì quay người bỏ đi, loáng một cái đã biến mất giữa đám người.

“Tôi là Tô Trạch, thực tập sinh pháp y.”

“Giấy tờ đâu!”

Tôi nhìn xuống đất, viên cảnh sát lúc nãy trước lúc bỏ đi đã ném nó xuống đất.

Viên cảnh sát này nhìn tôi một cái rồi nói: “Vào đi.”

Tôi vòng qua hai cây anh đào và đi thẳng vào trong phòng, căn phòng lớn đã được bảo vệ, mới đi được mấy bước thì gặp anh Cao.

“Tô Trạch! Sao cậu lại ở đây?” Anh Cao đặt tay lên vai tôi, thiếu chút nữa thì làm tôi trật cả khớp xương.

“Ôi chà, anh nhẹ tay thôi chứ, tôi vừa mới ra viện đấy!” Tôi không biết là nên ôm vai hay là ôm bụng nữa.

“Ồ, xin lỗi, thực ra, cậu không nên vào đó.”

“Tại sao?”

Anh Cao không hé lời nào, vội nói rằng có việc và rời đi ngay lập tức. Anh ấy là một người thẳng tính, nên theo cách hành xử của anh ấy lúc này thì có thể anh ấy lo rằng vết thương của tôi chưa lành hẳn, hoặc là sư phụ tôi đã có lời gì đó với anh ấy. Nói như vậy thì giấy tờ không ở trên người tôi, còn viên cảnh sát lúc nãy chắc chắn có vấn đề gì đó!

Nhưng, rút cục anh ta là ai nhỉ? Có âm mưu gì? Nếu là muốn giúp cho kẻ phạm tội thì không có nhiều khả năng lắm. Anh ta mặc bộ cảnh phục, vốn là định ngăn không cho tôi tới hiện trường. Nếu là người có thù oán với tôi thì từ nhỏ đến lớn tôi chưa hề đắc tội với ai, ngoại trừ cậu Dư hàng xóm nhà tôi, nhưng cậu ấy cũng chỉ là một người lông bông mà thôi.

Chợt nhớ đến lời của sư phụ: “Cậu có thể không làm pháp y được không?” Tôi thấy trong lòng run lên, đó phải chăng là một ám thị?

Gạt những suy nghĩ linh tinh trong lòng, tôi đi vào trong phòng ngủ, cũng chính là nơi xác chết được giấu. Lúc này, cái xác ấy đã được đưa ra khỏi kẽ tường và phủ một tấm khăn trắng lên. Từ hình dáng bên ngoài, tôi có thể thấy đó là xác của một người phụ nữ.

Tôi không hiểu đó là ý của ai. Việc này là một điếu cấm kị trong giới côn trùng học pháp y, nếu cố lấy xác chết ra sẽ dễ dàng làm kinh động những con côn trùng trên xác. Nếu côn trùng mà chạy ra khỏi phạm vi hữu hiệu của xác chết (ngoài bán kính 50m), thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới phán đoán của pháp y côn trùng học. Nhìn đám côn trùng đang bay đây ở đó, tôi biết công việc bắt chúng phải tiến hành ngay lập tức.

Tôi mở chiếc túi dụng cụ với vẻ khó khăn và chuẩn bị công việc của mình.

“Sao cậu lại đến đây?!” Anh Hàn thò đầu ra từ hốc tường, hỏi.

“Đến để bắt côn trùng! Nếu không bắt thì chứng cứ không còn nữa thì sao!”

“Cậu giống hệt như ông Thẩm, ngang bướng chẳng khác gì nhau. Thôi, đừng nói nữa, hãy tới tìm trong hòm dụng cụ của tôi ấy.”

“Côn trùng biết bay...”

“Loại biết bay thì lấy 20 con là chuẩn rồi, tôi nói không sai chứ? Còn ấu trùng hiện vẫn chưa bắt, mức chuẩn là 50 con chứ gì? Cậu đừng có mà tỏ ra thông minh trước mặt tôi.

Chờ cậu đến bắt thì chúng đều hóa thành bướm cả rồi.” Tôi chưa kịp nói gì thì anh Hàn đã nói át đi.

Tôi vẫn không thấy yên tâm, nên bước tới cạnh chiếc hòm dụng cụ của anh Hàn, nhìn các tiêu bản côn trùng trong đó và thở phào.

“Tôi biết ngay cậu không phải là người dễ đối phó. Cậu trốn được ra cơ à?”

“Anh Hàn, sao lượng côn trùng không nhiều như anh nói. Tại sao vậy?” Trước những câu chất vấn của anh Hàn, tôi đành chuyển chủ đề câu chuyện. nếu để cho anh ấy biết đúng là tôi đã bỏ trốn ra, thì chắc chắn anh ấy sẽ lập tức gọi điện nói với sư phụ tôi, rồi sau đó bắt tôi quay về, như thế thì phiền phức to.

“À, phải rồi, nói ra thì cũng thấy lạ, hôm qua rất ít côn trùng, thế mà hôm nay nhiều hơn hẳn, đám côn trùng đó là số mà tôi đã bắt hôm qua.”

“Vâng, hôm nay tôi sẽ chịu trách nhiệm việc bắt chúng để tránh xảy ra bất ngờ.” Tôi chợt nhớ ra điều gì đó, nhưng khi đang định nói ra thì lại quên mất.

“Được rồi, không có việc gì thì ổn rồi, mau làm việc đi.” Anh Hàn ném dụng cụ vào tay tôi và bắt đầu công việc khám nghiệm của mình.

Con người anh ấy, những thứ khác thì tôi không rõ, nhưng việc nói ít làm nhiều thì tôi rất rõ.

Đầu tiên tôi tới cạnh giường, phát hiện ra chỗ mà côn trùng bò ra nhiều nhất có vết đen.

“Đừng nhìn nữa, đám đó lúc trước là thịt lợn và đã bị côn trùng ăn hết rồi.” Anh Hàn bước tới bên cạnh tôi giải thích.

“Thật sao?” Nếu đúng là như vậy thì bây giờ tôi đã có thể khẳng định được rằng có người định hại chết tôi. Nếu trong tường có cắm một con dao hoặc trong đám thịt lợn có thuốc độc thì đầu khiến tôi phải bỏ mạng, tuy

nhiên đối phương đã không làm như vậy. Chuyện này rút cục là có ý gì nhỉ?

“Không sao chứ?”

“Không ạ, chỉ có đi đâu hôm nay tôi đã gặp sư phụ.”

“Ông ấy nói gì với cậu?”

“À, cái này anh Hàn có biết là gì không?” Tôi giờ chiếc lọ mà sư phụ để lại ra.

Anh Hàn nhìn thấy chiếc lọ, mặt lập tức biến sắc, rồi đưa tay chớp lấy và nhìn chăm chú.

“Con côn trùng này...” anh Hàn định nói nhưng rồi lại thôi, “Sao cậu lại có nó?”

“Tôi bắt được nó trên xác của Đỗ Phi.”

“Cái gì!” Anh Hàn nổi giận, sau đó ngẫm nghĩ rồi nói: “Lần sau không được lặp lại đâu đấy, chiếc lọ và con côn trùng này tạm thời để tôi giữ.”

“Được rồi, bắt đầu từ lúc này, cậu hãy coi như là chưa nhìn thấy con côn trùng này là được.” Anh Hàn nói xong câu đó thì rời khỏi phòng.

Rút cục thì nó là con côn trùng gì nhỉ? Tại sao anh Hàn và sư phụ nhìn thấy nó đều lập tức thay đổi thái độ?

Tôi đứng ngây người tại chỗ, cố gắng gạt những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, đi vòng qua xác chết và chuẩn bị bắt những con giòi trong hốc tường.

Trong tình hình bình thường, phía dưới xác chết mới là nơi tập trung của côn trùng, và những con côn trùng bắt được ở đó sẽ có giá trị hơn.

Cuộc tàn sát trong mật thất

Tôi kiểm tra những con côn trùng do anh Hàn bắt, thấy giống ruồi xanh chiếm phần nhiều, song đáng tiếc là không thể nào xác định chủng loại của chúng được. Tôi cho rằng, cần phải thu thập thêm một ít ấu trùng nữa để xác định chủng loại của chúng. Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm, tôi mới phát hiện ra rằng người chết bị nhét vào khe tường, do tường ẩm ướt nên đã tạo ra những lỗ hổng bên trong và côn trùng mới thừa cơ bò vào và tìm đến xác chết bên trong đó. Vật không rõ trên giường chính là những dấu

vết mà lỗ nặng hóa thành nhộng khi chui qua lỗ hồng trong tường tạo thành, và cảm giác gió lạnh mà tôi thấy lúc trước cũng là từ lỗ hồng tường đó thổi tới.

“Thảm sát trong mật thất, trên xác của nạn nhân có dấu vết trói.” Hàn Phi đang cùng Cao Kiện thảo luận về bản báo cáo hôm nay.

“Giữa phòng của nạn nhân và phòng bên cạnh có một phòng ở giữa, không hiểu dụng ý khi thiết kế là gì, có thể là vì muốn cân bằng nhiệt độ của hai phòng. Kết quả, kẻ giấu xác người đã không lường được, đó là không có chỗ nào côn trùng không mò ra được, dù cho khe hở nhỏ đến mức nào cũng không ngăn được chúng.”

Chính vì như vậy, để tiếp tục sinh tồn, đám côn trùng đã không ngừng mở rộng không gian của gian cách, cho đến khi vượt ra khỏi tường và hóa thành nhộng trong tổ kén, đó cũng chính là nhân tố then chốt để tìm thấy xác chết. Tôi cho rằng, hung thủ là một kẻ rất thông minh, tất nhiên cũng không loại trừ có kẻ thứ ba chỉ đạo việc phạm tội. Vừa nghĩ đến suy luận thứ hai, bỗng nhiên tôi run lên, vì cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú.

“Tôi cần phải kiểm tra kỹ càng hơn mới đi đến báo cáo cuối cùng.”

“Vụ án này khá đặc biệt.”

Hai người nói chuyện xong, tôi mới từ từ bò tới, ngẩng đầu lên và nói: “Anh Cao, kéo tôi ra với.”

“Cái cậu này!” Anh Cao cười và mắng, rồi đưa tay kéo tôi.

Tôi nhìn anh Hàn một cái, nói: “Anh Hàn cũng không có cách nào xác định chính xác thời gian tử vong à?”

“Cậu chán sống rồi à?” Anh Cao đưa tay định đánh tôi một cái, nhưng miệng thì lại nở một nụ cười rất quái.

“Anh Cao, chớ có kích động thế, cậu ấy nói không sai đâu.” Câu nói này khiến cho anh Cao ngậy người ra một hồi.

“Nói vậy là có ý gì?”

“Giám định của pháp y hiện tại cũng chỉ có anh Hàn là giỏi nhất. Giám

định vết thương và nguyên nhân cái chết tất nhiên anh Hàn có thể giải quyết.” Tôi cố ý dừng lại một chút, đưa mắt liếc nhìn anh Hàn rồi mới nói tiếp, “Tuy nhiên, đối với vụ án giấu xác chết vào trong tường này thì thời gian tử vong trở thành một vấn đề rất lớn, nguyên nhân chính là mức độ phân hủy của xác trên trong điều kiện thiếu không khí với sự phân hủy của xác chết trong điều kiện bình thường chênh lệch nhau khá lớn, nếu chỉ dựa vào việc giám định của pháp y không thôi thì là một việc rất khó.”

“Là ý đó à?” Anh Cao ngừng đầu lên hỏi lại anh Hàn.

“Nói tiếp đi.” Anh Hàn không trả lời thẳng anh Cao mà nói với tôi.

“Cho dù xác chết giấu ở đâu, chỉ cần có khe hở thì côn trùng cũng mò được vào. Vì vậy mà côn trùng mới là mấu chốt để phá án.”

Chúng tôi mang các mẫu côn trùng về sở, anh Hàn phụ trách chính việc sử dụng các kĩ thuật công nghệ cao về hệ thống mặt người và ADN ở trong sở để xác định thân phận và nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Do đó, ba chúng tôi phân công nhau làm việc, cùng nhau trở hết khả năng, và thế là vụ án đi vào giai đoạn then chốt.

Trong đám côn trùng mà anh Hàn đã bắt, tôi xác định được ba loại chủ yếu, bước đầu xác định là cùng loài họ nhặng. Trong số đó có một loài cơ thể dài 8mm, màu xanh nhưng không bóng, lớp phấn bên ngoài khá dày. Hơn nữa, tôi còn phát hiện ra ấu trùng màu trắng hơi vàng trong đám ấu trùng, những con ấu trùng đó có gai nhỏ đối xứng. Từ đó có thể suy ra, đó là loài nhặng đầu đỏ thuộc họ nhặng, chu kì sinh sản từ cuối tháng 4 đến tháng 11.

Một loại khác màu đen, trước ngực có hai dải màu đen rất mảnh, phía trên cánh có những sợi lông màu đen. Tôi phát hiện thấy trong đám ấu trùng có con thì đốt bụng thứ 5 tương đối hoàn chỉnh, giữa đốt thứ 6 ở phần lưng và mặt trong của thân có kẽ nứt, đốt thứ 7 đến đốt thứ 8 chỉ có ở bề mặt, có con thì từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 7 đã hoàn chỉnh. Tôi cứ tưởng đó là ấu trùng 2 tuổi của loài nhặng xanh đầu đỏ, nhưng thấy gai lưng của nó gồ lên thì lại nghĩ đó là ấu trùng 2 tuổi của loài ruồi Triceratopyga

calliphoroides Rohdendorf thuộc họ ruồi Triceratopyga calliphoroides Rohdendorf. Vì thế, một loại khác là ruồi Triceratopyga calliphoroides Rohdendorf, chu kì sinh sản từ tháng 3 đến tháng 5 và từ tháng 10 đến tháng 12.

Loại cuối cùng có hai mắt kép gần như liền vào nhau, hai bên sườn và đầu có màu đen, đoạn cuối của xúc giác màu hơi tối, ngực màu xanh vàng và có ánh màu lam, phía trên có màu hồng nhạt, phần dưới cánh có màu nâu tối. Đó là những đặc trưng nổi bật của loài ruồi vàng là một họ của loài ruồi, chu kì sinh sản từ tháng 6 đến tháng 11.

Tổng kết lại thì cả 3 loại côn trùng trên đều có chu kì sinh sản vào tháng 11.

Sáng ngày hôm sau, tôi tới báo cáo với anh Hàn. Lần này, tôi đã rút được kinh nghiệm, chọn đúng thời gian để đi và để tránh đập phải “mìn”.

“Người chết có dấu vết bị trói rất rõ ràng. Tôi đã phát hiện ra các tia máu trong móng tay của người ấy, nhưng đáng tiếc là đã bị lũ côn trùng hủy hoại mất nên không thể xét nghiệm AND được. Vị trí của tim có một vết thương nhỏ nhưng đồng thời cũng là vết thương chí mạng chính. Căn cứ vào vết thương có thể suy đoán, hung khí là một vật sắc nhọn, có thể là một chiếc đinh vít, tuy nhiên trong phòng không thấy loại dụng cụ này, đến cả cửa hàng kim khí cũng không có.” Anh Hàn nói xong thì gãi đầu, vờn vai. “Tổng hợp những đi đầu trên thì thấy, trên người hung thủ đứt khoát có vết cào cấu, hơn nữa, chỉ cần tìm được hung khí thì sẽ xác định được hung thủ. Có đi đầu, rất lạ là những chỗ bị côn trùng tấn công trên thân thể nạn nhân chỉ tập trung ở cổ và các vị trí nhỏ trên hai cánh tay. Căn cứ theo mức độ phân hủy của xác chết thì thấy thông thường nạn nhân đã tử vong trong khoảng từ ngày 14 đến ngày 28 tháng 1.”

“Tôi có thể xác định nạn nhân chắc chắn tử vong vào tháng 11, cứ đi đầu tra đăng kí tạm trú tháng 11, nếu trên người ai có vết cào cấu thì người đó chính là hung thủ.”

“Cậu nhóc này tiến bộ nhanh lắm!” Anh Cao cười vỗ vai tôi, tôi đau tới

mức tưởng tượng cả cánh tay.

Đúng lúc đó, di động của anh Cao đổ chuông, nhờ thế mà tôi mới thoát khỏi.

“Tin tốt lành!” Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh Cao nhìn tôi với anh Hàn bằng vẻ phấn khích.

“Tin tốt lành gì?”

“Đã tìm thấy một chiếc đinh vít có dính máu ở phía sau nhà và đã đưa tới trung tâm pháp y rồi!”

“Việc không thể bỏ lỡ, chúng ta hãy chia nhau ra hành động thôi. Anh Cao hãy báo cho Sở đi điều tra về danh sách khách nghỉ lại trong tháng 11, sau đó giám định hung khí.”

“Tôi và cậu cùng đi, vừa rồi báo cáo đã được gửi đến, khách nghỉ lại phòng 214 trong tháng 11 tổng cộng có 3 người, một người tên là Trần Hiếu Bân, là nam giới 31 tuổi, làm thợ điện máy, chưa có tiền án tiền sự. Một người tên là Hồ Đông, nam 28 tuổi, là người lang thang chưa có nghề nghiệp, từng bị bắt giam vì tội trộm cắp, trước đó có tiền sử về buôn bán ma túy. Người thứ ba có tên là Dương Lâm, từng là giáo viên tiểu học, phạm tội ấu dâm đối với học sinh nên đã phải ngồi tù và vừa được thả vào tháng 11”

Chúng tôi vội về Trung tâm pháp y để so sánh vết thương trên người nạn nhân với chiếc đinh vít có dính máu và giám định AND. Kết quả hoàn toàn trùng hợp.

“Như thế có thể xác định, vì xung quanh và trong nhà không có đinh vít, nên hung thủ có khả năng là thợ điện máy. Theo tài liệu đi điều tra của Sở, thì có thể kết luận, hung thủ là Trần Hiếu Bân.”

“Tốt rồi, bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp công tác bắt giam.” Anh Cao nói xong, lập tức dẫn các cảnh sát lên đường.

Tuy nhiên, trong lòng tôi cứ thấy không yên tâm, về đến nhà, tôi đặt mình xuống là ngủ ngay.

Hung thủ đích thực quy án

Khi tôi tỉnh dậy thì đã vào ngày hôm sau, cũng lại do một loạt chuông di động đánh thức.

Từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói đầy phấn khởi của anh Cao: “Công tác bắt giữ rất thuận lợi, chúng tôi đã chứng minh thành công, lần xuất hiện gần đây của Trần Hiếu Bân là ở quán mì Thường Đức, giữa lúc trời nắng mà hắn vẫn mặc áo mưa, trên lưng hắn có vết xước rõ ràng. Chỉ có đi đầu, thần kinh của hắn có chút vấn đề, hỏi câu gì cũng đều không biết.”

Cuộc điện thoại của anh Cao càng làm tôi thấy nghi hoặc. Rút cục là vấn đề ở chỗ nào nhỉ? Rõ ràng là hai vị khách còn lại càng có khả năng là hung thủ hơn, nhưng tại sao lại là một người chẳng có gì giống hung thủ như Trần Hiếu Bân? Điều trùng hợp nhất là trên người anh ta có vết xước, còn tinh thần thì lại có vấn đề. Rút cục là đã sai ở khâu nào? Hung thủ có đúng là Trần Hiếu Bân không? Không lẽ là do còn trùng?

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra thì thấy quả nhiên sư phụ đang đứng ngoài cửa.

“Sư phụ, sao thầy lại đến đây?”

“Không hoan nghênh à? Vậy tôi đi nhé.”

“Không ạ. Mời thầy vào trong nhà!” Thấy sư phụ định quay lưng đi, tôi vội kéo ông lại.

Sau khi sư phụ vào nhà, tôi đứng bên cạnh, không dám động đậy. Ông bắt tay rửa cốc chén chuẩn bị pha trà.

Mười phút trôi qua, sư phụ đã pha xong một ấm trà, rồi ra hiệu cho tôi đến ngồi đối diện với ông.

“Tiểu Tô, hãy uống chén trà tôi pha đi.” Thẩm Kiến Quốc rót ra một chén rồi đẩy đến trước mặt tôi.

Tôi không dám uống mà lập tức đứng dậy, nói: “Sư phụ, em sai rồi, lẽ ra em không nên bỏ trốn.”

Không chờ tôi nói hết, sư phụ cắt ngang: “Chuyện đó đã qua rồi, cậu cứ uống trà đi đã.”

Tôi không dám nói gì thêm mà hít một hơi thật sâu rồi uống chén trà do sư phụ pha.

“Cảm giác thế nào?”

“Hơi chát, nhưng sau đó thì lại thấy có vị ngòn ngọt.”

“Ừ, thế thì nếm tiếp chén này nữa.” Sư phụ lại đặt chén trà trên tay ông xuống trước mặt tôi.

Mặc dù không biết sư phụ muốn làm gì, nhưng tôi không từ chối, đúng ra là không dám từ chối.

Vừa uống một ngụm tôi đã muốn nhổ ra nhưng không thể được, không nuốt được nhưng cũng không dám nhổ.

“Thế nào?”

“Sư phụ, trà này đã hết hạn sử dụng rồi ạ!”

“Ừ, đúng rồi!” Sư phụ mỉm cười nhìn tôi, gật đầu nói.

“Sư phụ muốn...” Tôi vừa định nhổ ra, bất chợt nhớ tới vụ án xác chết bị bịt kín, bèn ngáy người ra.

“Ừ, cũng không còn sớm nữa, ta cũng nên về thôi, những việc còn lại giao cho cậu đấy.” Sư phụ nhìn tôi với vẻ rất hài lòng.

Tôi không trả lời mà đắm mình vào trong suy nghĩ. Vụ án xác chết bị vây kín, các nhân tố mà tôi xem xét đến còn quá ít. Mọi sự vật đều có thời hạn của nó, có những điều kiện tồn tại của chính bản thân sự vật ấy, cũng giống như trà đã quá hạn sử dụng. Xác chết cũng như vậy, trong điều kiện lộ thiên, thì mọi suy luận đối với côn trùng là đúng, đó là vì chúng có thể sinh trưởng bình thường trong điều kiện như thế, nhân tố ảnh hưởng chỉ là thời gian. Song, nếu thay đổi điều kiện bên ngoài thì hoàn toàn không giống như vậy nữa, vụ án xác chết bị vây kín nói một cách đơn giản là thuộc hoàn cảnh bị đóng kín đặc biệt.

Theo như tôi được biết, trong điều kiện đóng kín, xác chết thiếu oxy hoàn toàn và không có ánh sáng chiếu vào, nhưng đó lại chính là những điều kiện chủ yếu để cho côn trùng sinh trưởng. Nếu cứ tiếp tục dùng lý thuyết tiến hóa của côn trùng trong điều kiện thông thường để phán đoán ai

là hung thủ thì đúng là một sai lầm lớn!

Khi tôi lấy lại trạng thái bình thường thì sự phụ đã ra về. Tôi lập tức tới phòng thí nghiệm để suy đoán về tình hình thay đổi của xác chết trong điều kiện không gian đóng kín, hơi xác chết tỏa ra môi trường bên ngoài chậm, lưu lượng khí nhỏ, vì thế mà thời gian côn trùng tìm đến được xác chết bị ảnh hưởng và thời gian côn trùng đến được chỗ xác chết cũng chậm hơn.

Do thiếu dưỡng khí, nên trứng đẻ ra cũng ít hơn. Có loại không đến được chỗ xác chết đã đẻ trứng, chờ đến khi trứng nở, chúng sẽ tự bò đến chỗ xác chết. Đó là lời giải thích càng hợp lý hơn cho đám nhặng trong ga trải giường. Hơn nữa, do trong môi trường đóng kín không có gió thông, nên nhiệt lượng mà đám giòi hoạt động tỏa ra khó phát tán, tạo thành hiệu ứng nhiệt trong đám giòi ở môi trường nhỏ tương đối lớn, thúc đẩy sự sinh trưởng của loài nhặng, nên thời gian làm tổ kén của chúng cũng giảm đi.

Cái chính là do thiếu dưỡng khí, việc khuếch tán bị hạn chế, điều này cũng giải thích tại sao côn trùng chỉ tấn công vào cổ và một số vị trí nhỏ trên cánh tay của xác chết. Không gian nhỏ hẹp, dưỡng khí thiếu nên tỉ lệ mọc cánh của chúng cũng rất thấp. Số lượng côn trùng trong ngày mà anh Hàn bắt được tương đối ít có lẽ cũng chính là vì nguyên nhân này.

Theo như suy luận của anh Hàn và căn cứ vào mức độ phân hủy của xác chết, nạn nhân có lẽ đã tử vong trong khoảng từ ngày 14 đến ngày 28 tháng 1. Nhưng chính xác hơn thì thời gian tử vong phải là sớm hơn khoảng thời gian từ 14 đến 28 tháng 1, còn thời điểm từ 14 đến 28 tháng 1 có lẽ là thời gian mà ấu trùng của côn trùng bò lên xác chết. Lúc đó, xác chết có thể đã tiếp xúc với nhiều dưỡng khí hơn nên mới thực sự bắt đầu phân hủy.

Lúc đầu tôi xác nhận có sự tồn tại của 3 loại côn trùng, đó là ruồi nhặng xanh, nhặng xanh và nhặng xanh đầu đỏ. Thời gian ngắn nhất của ấu trùng 1 tuổi của 3 loại này là 1 ngày, ấu trùng 2 tuổi là 1 ngày, ấu trùng 3 tuổi là 2 ngày. Do vậy, thời gian có thể tính ngược lên khoảng từ ngày mùng 10 đến ngày 25 tháng 1. Thêm vào đó, thời gian tìm thấy nạn nhân ít nhất cũng là 7 ngày, nói cách khác, thời gian tử vong của nạn nhân sẽ vào khoảng từ

ngày mùng 3 đến ngày 18 tháng 1. Tôi lập tức báo tin này cho anh Hàn, kết quả bị anh ấy mắng cho một trận toí bời. Anh ấy quả xứng đáng là một pháp y lão luyện, mắng tôi xong, anh ấy lập tức liên lạc với cấp trên. Trước lúc đó, anh ấy cảnh cáo tôi rằng hãy suy nghĩ về bản thân cho thật kĩ. Tiếp đó, tôi dốc hết can đảm gọi cho anh Cao một cú điện, anh Cao còn có vẻ giận dữ hơn nhi ều, mặc dù qua điện thoại, nhưng tôi vẫn hình dung ra vẻ giận dữ cực độ của anh ấy. Sau cùng, qua bảng theo dõi rút ti ền lần cuối ở ngân hàng của Trần Hiếu Bân, đã xác định được nghi phạm gửi ti ền cho hấn ta tên là Lý Minh Hạo - một thiếu gia của tập đoàn Thiên Sơn. Khi anh Cao bắt được tên này, hấn đang say bí tỉ trong phòng VIP ở KTV, trên ngực hấn quả nhiên có vết cào của móng tay. Lúc đó, mấy tên vệ sĩ định ngăn anh Cao lại, nhưng bọn chúng đều bị anh Cao xử lí bằng mấy động tác võ, khiến chúng phải bò lê bò lết tìm đường tẩu thoát.

Nhân chứng, vật chứng đều đã có đủ, nên dù Lý Minh Hạo có xảo quyết đến đâu cũng không thoát được vì thế hấn đành phải cúi đầu khai nhận.

Thì ra, nạn nhân là người tình của Lý Minh Hạo, người này cứ buộc hấn phải lấy cô ta và còn dùng chiếc đinh vít đe dọa hấn, còn Lý Minh Hạo thì đã uống hơi quá chén, vì vậy trong lúc giận dữ hấn đã nhỡ tay làm chết người tình. Ai ngờ, đúng lúc đó, một người đàn ông xông vào, tự xưng là bạn trai của người bị hại, người này không trả thù Lý Minh Hạo mà chỉ đòi hấn phải đưa cho một khoản ti ền, đồng thời nói cho hấn biết cách giấu xác chết, rồi sau đó lập tức biến mất.

“Anh có quen với người đó không?” Anh Cao chìa đèn vào mặt Lý Minh Hạo, rồi đưa ra bức ảnh của Trần Hiếu Bân.

“Không, tôi không quen.”

“Hãy ngoan ngoãn khai thật ra! Tôi đã biết hết sự thật rồi!”

“Không, đó hoàn toàn là chủ ý của anh ta. Lúc đó tôi rất sợ, nên đành phải làm theo lời anh ta.”

“Anh đã làm những gì?”

“Tôi sai người đổ cho anh ta một ít thuốc. Nhưng, đó là do tôi bị ép

buộc, anh ta nói, nếu tôi không làm như vậy thì sẽ tố giác tôi.”

Lý Minh Hạo đã khai đúng sự thật, chúng tôi đã bắt được hung thủ thực sự một cách thành công, hắn sẽ phải chịu sự trừng trị của pháp luật.

Tuy nhiên, người đàn ông bí hiểm kia thì chúng tôi vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ người này cũng chính là người đã báo án.

Tôi cảm thấy, cái chết của người phụ nữ kia có quan hệ rất lớn với người đàn ông bí hiểm. Mọi việc làm mà người đàn ông kia làm đều nhằm vào tôi, và dường như đang đưa ra cho tôi một lời cảnh cáo. Có đi đâu, thực sự tôi không có ấn tượng rằng mình đã đắc tội với người ấy vào lúc nào, nhưng đối phương không trực tiếp làm cho tôi chết, cứ như thế, người ấy đã nắm chặt quyền sống chết của tôi, có thể nắm lấy cái mạng nhỏ bé của tôi bất cứ lúc nào.

Một lần nữa, tôi lại nhớ đến viên cảnh sát bí hiểm, bất giác đoán rằng anh ta chính là người kia. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn thấy đôi mắt sắc lẹm của người ấy hiện lên rất rõ. Anh ta làm như vậy là để tôi phạm phải sai lầm chăng? Và việc tôi phạm tội sẽ có lợi cho anh ta? Hai câu hỏi đó cứ bám riết lấy tôi và đi đâu khiến tôi bất ngờ nhất đó là tất cả những đi đâu đó chỉ là mới bắt đầu.

Vụ án thứ ba

Nữ diễn viên bị hủy hoại dung nhan

Bất cứ là thứ gì cũng đều tốt hơn sự giả dối và lừa gạt.

- Leo Tolstoy-

Lời dẫn

Tôi và anh Hàn thận trọng gạt đám thuốc bắc và các vật che phủ trên người của nạn nhân. Điều lạ lùng là các bộ phận khác trên cơ thể nạn nhân không hề bị côn trùng tấn công. Tôi nhìn kĩ, thấy chiếc que xuyên qua tay trái có gì đó quen quen, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nạn nhân mặc một bộ áo dài màu nhạt, có dấu hiệu bị xé rõ rệt. Vết máu ở ngực đã khô, nhưng không biết là của phần nào trên cơ thể, đành phải chờ kết quả của khám nghiệm. Vết thương trên mặt rất rõ và nhung nhúc côn trùng, toàn bộ ngũ quan đã phân hủy. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ: Nữ diễn viên bị côn trùng hủy hoại dung nhan.

Nữ diễn viên bị hủy hoại dung nhan.

Những người già thường nói, 12 giờ đêm là thời khắc giao nhau giữa hai thế giới âm dương, trong dân gian cũng lưu truyền 10 cách gặp quỷ rất lạ kì, trong đó có một cách là mỗi khi vào lúc 12 giờ đêm, chỉ cần khoác lên người một chiếc áo đỏ và đứng trước gương chải đầu, đến khi chải đến lần thứ 12 thì trong gương có thể sẽ xuất hiện một khuôn mặt khác.

Tất nhiên, những đi đầu trên đầu là lời đồn đại, bạn không cần phải quá lo lắng. Có đi đâu, tuy 12 giờ đêm không có sự xuất hiện của ma quỷ nhưng lại là thời điểm hành động của những kẻ phạm tội, vì đó là khoảng thời gian tốt nhất cho hành động của chúng. Nhiều kẻ phạm tội đã lợi dụng lúc đêm khuya thanh vắng dần dần bộc lộ bản tính của mình. Chúng sẽ lột bỏ

bộ mặt giả tạo rồi thực hiện hành động tìm kiếm và giết hại con mồi của mình.

Tòa cao ốc Tứ Thiên nằm ở trung tâm thành phố Nam Minh là nơi mà bất cứ học sinh đại học nào cũng mong muốn được đặt chân tới. Đó cũng là khung trời sáng tác cho các ngôi sao, nhà báo, đạo diễn và biên kịch. Tầng 22 là nơi làm việc của nữ diễn viên Quách Hiểu Mẫn. Cách đây ít lâu, cô bỗng nhiên nổi tiếng với một vai diễn trong một vở kịch, vì vậy mà đã trở thành một trong những ngôi sao hàng đầu của công ty.

Lúc này, Quách Hiểu Mẫn đang tẩy trang để chuẩn bị về nhà như mọi khi. Nhưng trợ lý của cô vì lý do đặc biệt đã rời khỏi công ty từ trước, thêm vào đó là do sơ xuất trong sắp xếp của công ty nên hôm nay cô phải làm thêm đến tận 12 giờ. Bây giờ, không chỉ có tầng 22 mà cả tòa nhà hầu như cũng đều không còn bóng dáng một người nào.

Lần đầu tiên Quách Hiểu Mẫn làm về muộn như vậy, cô gọi điện thoại cho bạn trai bảo anh ta đến đón. Sau khi hẹn thời gian gặp nhau xong, cô bèn bật máy tính, mở to tiếng, chơi điện tử. Thời gian cứ chầm chậm trôi qua, Quách Hiểu Mẫn chơi một lúc thì nhìn đồng hồ. Lúc này đã là 11 giờ 51 phút, nhưng vẫn chưa thấy bạn trai của cô đâu.

Bình thường, chỉ khoảng nửa tiếng sau là bạn trai cô đã đến nơi rồi và lần nào cũng không đến muộn. Không lẽ đã xảy ra tình huống bất ngờ gì chẳng? Quách Hiểu Mẫn bắt đầu thấy lo lắng, định một mình rời khỏi, xong nhìn hành lang hun hút và tối tăm, lại thấy do dự, cô cảm thấy dường như có những con mắt trong bóng tối đang nhìn mình. Nghĩ vậy, toàn thân cô bỗng nổi gai ốc.

“Ai đấy?” Bỗng nhiên, cô cảm thấy dường như có bóng người lướt qua phía sau lưng mình, nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì.

Thế rồi, bỗng nhiên ở phía cuối của hành lang phát ra một âm thanh lạ lùng, khiến cho Quách Hiểu Mẫn vừa mới lò dò được mấy bước đã lập tức giật bắn người. Cô cảnh giác nhìn về phía cuối hành lang, rồi vội bật đèn của chiếc điện thoại lên và thấy một bóng đen lướt qua rất nhanh kèm theo

một tiếng kêu lạ lùng. Quách Hiểu Mẫn vội chạy về phòng làm việc và phát hiện ra một con chuột từ trong bóng tối chạy vụt ra. Cô sợ tới mức run lên cầm cập, vội lấy điện thoại gọi cho bạn trai và suýt nữa thì làm văng cả chiếc điện thoại. Không hiểu sao, ở đầu dây bên kia chỉ vọng lại tiếng thông báo của tổng đài rằng không có người nghe máy. Chẳng biết làm gì, cô đành nhanh chóng rời khỏi tòa nhà. Dốc hết can đảm, cô đi về phía thang máy và rồi bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng một đứa bé gái thút thít từ trong nhà vệ sinh. Cô đứng ngây người ra, sao lại có trẻ con khóc ở đây nhỉ? Liệu có phải là một đứa trẻ đáng thương nào bị lạc mất ở đây không? Có nên đến xem không? Nhưng, trong nhà vệ sinh tối om. Cô đấu tranh một lúc, cuối cùng suy nghĩ không nổi để một đứa bé bị lạc ở lại một mình đã chiến thắng nỗi sợ hãi, cô quyết định đi về phía nhà vệ sinh.

Quách Hiểu Mẫn nhón chân đi tới cửa nhà vệ sinh, khẽ đẩy cánh cửa, và rồi một bóng đen từ trong đó nhào về phía cô.

Sự sống của Quách Hiểu Mẫn kết thúc vào ngày 20 tháng 4. Tôi và anh Hàn nghiên cứu và thảo luận về kiến thức chuyên môn trong kỹ thuật giải phẫu và lợi dụng côn trùng để phá án. Nhưng, thực tiễn đã chứng minh, thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm chứng chân lý. Chỉ có tự mình trải qua thì mới làm cho người ta có cảm nhận sâu sắc và tiến bộ nhanh chóng trong học tập. Anh Hàn có một câu cửa miệng, đại ý là: Pháp y có một đôi bàn tay ma quỷ nhưng lại có một trái tim nhà Phật, tất cả đều là vì tìm ra sự thật, để người chết được nhắm mắt và trả lại cho họ sự công bằng, đồng thời khiến cho hung thủ phải nhận lấy sự trừng trị đích đáng. Một câu khác nữa là: Bất cứ khi nào, ở đâu, chỉ cần pháp y rời khỏi hiện trường vụ án thì cũng đều phải lấy việc tìm ra hung thủ đích thực làm mục tiêu cuối cùng. Tôi cảm thấy hai câu này đã nói lên toàn bộ phẩm chất con người trong công việc của anh Hàn, đồng thời cũng là điểm mà tôi khâm phục ở anh ấy.

“Tiểu Tô, cậu nhìn đây, người này đã bị trúng 8 vết đâm, 8 vết đâm ấy đều rất gọn, cho thấy đó có thể là một con dao rất sắc.”

“Vâng, đúng vậy. Vậy thì chúng ta có cần phải giải phẫu xác chết nữa không?” Tôi chau mày hỏi.

“Các vết đâm phân bố không đều, nhìn bên ngoài không thể thấy được nguyên nhân của cái chết, phải giải phẫu thì mới phát hiện ra được vết thương chí mạng.”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, chỉ vào xác chết nói: “Ngực 3 nhát, bụng 4 nhát, chân 1 nhát, vì vậy có lẽ bắt đầu từ bụng trước.”

“Đúng thế, bụng là nơi dễ ra dao nhất.” Nói rồi, anh Hàn cần một con dao phẫu thuật lên chuẩn bị phẫu thuật xác chết.

“Mau đi với tôi, xảy ra đại án rồi!” Anh Hàn vẫn còn chưa kịp xuống dao thì anh Cao chạy từ ngoài vào nói.

“Vụ án gì?” Anh Hàn tay vẫn cần dao, quay đầu lại hỏi.

“Người chết là nữ minh tinh đang nổi gần đây, tình hình cụ thể để lên xe rồi nói!” Anh Cao có vẻ nôn nóng.

Anh Hàn xử lý xác chết một chút rồi hai chúng tôi mang theo hòm dụng cụ của pháp y theo anh Cao ngồi lên chiếc xe của cảnh sát.

“Anh Cao, người chết là nữ minh tinh à?” Tôi có phần không thể tin, những đôn đại thị phi về các nữ minh tinh thì có nhiều, nhưng bị giết thì hơi hiếm.

“Đúng thế. Lúc đầu thì cô ấy bị mất tích rất kì, đến khi tìm thấy thì đã bị chết.” Anh Cao nói, vẻ mặt nghiêm trọng, xem ra, anh ấy đã phải chịu áp lực từ cấp trên.

“Mất tích kì? Tôi chỉ nghe nói bị bắt cóc, lần này có vẻ được mở rộng tầm nhìn rồi!”

“Bớt nói linh tinh, nghiêm túc một chút đi!” Anh Hàn mắng tôi, anh ấy luôn như thế.

“Tiểu Tô, cậu nói bị bắt cóc làm tôi chợt nhớ đến một bộ phim có Lưu Đức Hoa đóng vai chính.”

Đúng lúc đó anh Cao đi ra, kết thúc câu chuyện của chúng tôi và khẽ nháy mắt với tôi. Đúng là không ngờ EQ của anh Cao lại cao đến thế, tôi

lén chìa ngón tay cái về phía anh.

Anh Hàn có vẻ không vui, thế rồi đột nhiên quát lên: “Hai người thôi đi cho, bắt cóc và án mạng là những khái niệm khác nhau. Tôi chỉ biết mạng sống của con người là chuyện tày đình. Chỉ cần có người bị giết và kẻ giết người chạy tới chân trời góc bể thì tôi cũng sẽ tìm cho ra hung thủ và bắt hắn chịu trừng phạt!”

Anh Hàn quát xong, quay đầu về phía tôi: “Anh bạn trẻ đường đi của cậu còn rất dài, pháp y kị nhất là sự bồng bột.”

Anh Cao biết tình hình không hay bèn nói: “Anh Hàn, tuổi trẻ mà, cũng cần phải vui vẻ một chút.”

“Chuyện này anh đừng quan tâm, làm nghề pháp y cần phải có sự tự trọng và nghiêm túc tối thiểu. Tình hình cụ thể về vụ án biết được đến đâu, anh hãy nói kỹ cho chúng tôi nghe, để chúng tôi sớm có chuẩn bị cho tốt.” Anh Hàn bỏ qua câu chuyện đang dở, tập trung chú ý vào vụ án nữ diễn viên bị giết.

“Địa điểm phát hiện ra nạn nhân là ở một nhà kho, cách nơi làm việc của cô ấy khá xa, xung quanh rất kín đáo, người phát hiện ra xác chết là quản lý của kho hàng này. Có đi đâu, chiếc kho ấy được khóa, ngoài quản lý ra, theo lý thì không còn ai có thể vào được trong đó. Nhưng người báo án lại chính là quản lý, đó là đi đâu thật khó tin.”

“Kho để hàng à?” Anh Hàn chống tay vào cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Quản lý giết người xong thì báo án? Liệu có thể xảy ra tình huống này được không?” Tôi nói ngay sự suy đoán của mình ra.

“Cũng không loại trừ khả năng này.”

“Tiểu Tô, cậu hãy chuẩn bị tốt tinh thần. Vụ án này bảo to cũng không to mà bảo bé cũng chưa hẳn. Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói là nếu chúng ta xử lý nó không tốt thì sẽ khó bề ăn nói với giới truyền thông. Cậu cũng đã biết là Đội trinh sát hình sự chúng ta khá coi trọng chuyện này. Bên trên đã ra lệnh và nhấn mạnh như vậy.” Anh Cao nói, tỏ ra canh cánh với những sơ xuất trong các vụ án trước đó...

“Tôi sẽ rất chú ý, sẽ không để mắc phải những sai lầm không đáng có. Đã có anh Hàn ở đây rồi, anh cứ yên tâm.” Tôi mỉm cười nói với anh Cao.

“Cậu bớt cái kiêu làm thân đi. Vị trí của cậu cũng rất quan trọng. Tôi đã nói từ trước với cậu rồi đấy, nghề pháp y không phải người bình thường nào cũng làm được đâu. Nếu cậu đã lựa chọn nghề này thì phải giác ngộ, đừng có nghĩ việc gì cũng có tôi gánh vác thay cho cậu, nếu không, cần cậu để làm gì? Nếu cậu luôn nghĩ đến chuyện dựa vào người khác, thì hãy về nhà mà trồng lúa chăn lợn cho sớm!” Anh Hàn giới cho tôi một gáo nước lạnh không thương xót.

Những lời nói của anh Hàn khiến cho không khí trên xe trầm lắng hẳn, tôi và anh Cao không nói gì nữa. Còn anh Hàn thì dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Anh Cao lái xe đi vòng quanh qua mấy con phố và sau đó thì chạy ra vùng ngoại ô. Khi chúng tôi đến, hiện trường đã được phong tỏa triệt để. Đó là một nhà kho cỡ nhỏ, bên ngoài nhìn giống như một tòa nhà bình thường.

“Chỗ này rất lớn, mà sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?” Tôi ngược mắt nhìn tòa nhà trước mặt.

“Tiểu Tô, những thứ mà cậu chưa nhìn thấy còn nhiều lắm.” Anh Cao vỗ vào vai tôi, nói.

Chúng tôi đi qua một hành lang dài, rồi đi theo thang máy chỉ có chiếu đi xuống thì mới tới hiện trường phát hiện ra vụ án.

“Chỗ này ngày thường để những thứ gì vậy?” Đi được nửa đường, bỗng nhiên tôi ngửi thấy một mùi rất lạ.

Mùi rất lạ ấy tỏa ra khắp một khu vực rộng lớn, nó giống như mùi của một vật gì đó bị thối rữa.

“Trong nhà kho thường để các loại thuốc đông y, đậu và các loại da thú.” Viên quản lý đưa chúng tôi đi có vẻ căng thẳng, anh ta sửa lại chiếc cổ áo và tiếp tục giải thích, “Hàng của chúng tôi đều qua kiểm tra an toàn và có giấy chứng nhận an toàn, không tin, tôi có thể đưa ra cho các anh xem.” Nói rồi, anh ta quay người định đi lấy.

Anh Cao đưa tay ra giữ lấy vai của người quản lí rồi kéo anh ta quay lại. Động tác của anh rất mạnh nhưng dứt khoát, song không hề làm người quản lí bị thương, quả không hổ thẹn là một tay võ cao thủ.

“Không cần đâu. Chúng tôi biết nguyên nhân.” Anh Hàn quay lưng lại phía chúng tôi, nhìn vào phía bên phải của chiếc tủ chứa đồ.

Tôi và anh Cao đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn theo phía của anh Hàn. Cảnh tượng tiếp theo đã khiến cho tôi sửng người, trong chiếc tủ để đồ có xác một người phụ nữ bị côn trùng bâu kín mặt, nạn nhân bị cố tình đặt giữa đám thuốc đông y và da thú, trên nền nhà là những hình thù kì dị được vẽ bằng máu. Lúc này, trạng thái của xác chết người phụ nữ như ngổ trên một chiếc ghế được làm thành từ thuốc đông y và da thú. Bàn tay phải của người ấy bị một chiếc que kì dị xuyên qua. Tổng hợp tất cả những chi tiết đó lại thì không khỏi khiến người ta có cảm giác cảnh tượng ấy như đang tiến hành một nghi lễ nào đó, trông rất lạ kì bí hiểm.

Tôi bắt đầu thấy buồn nôn nhưng cố gắng kìm nén lại. Không khí tại hiện trường bỗng trở nên ngột ngạt, không biết có phải là tôi đã cảm giác sai hay không, mà tôi nhìn thấy một vẻ khao khát rất cố chấp từ trong đôi mắt của anh Hàn. Anh ấy vẫn đi đều tĩnh như mọi khi, như thể đã nhìn thấu tất cả. Tiếp đó, anh ấy nhẹ nhàng đặt chiếc hòm dụng cụ xuống, rồi mở nó ra và lựa chọn những dụng cụ chuyên dụng của pháp y.

Anh Cao nói phải đi điều tra một số chi tiết nên đã đưa người quản lí đi cùng.

Tôi và anh Hàn thận trọng đến bên xác người phụ nữ, mức độ phân hủy tổng thể của xác người phụ nữ không lớn lắm, duy chỉ khuôn mặt là bị biến dạng nhiều nhất, các con côn trùng hầu như cũng chỉ quanh quẩn ở vùng mặt. Điều này khiến tôi không khỏi nảy sinh hoài nghi, vì thông thường, chúng sẽ bâu khắp người chứ không tụ lại một chỗ như thế.

“Mức độ phân hủy ở mặt rất nghiêm trọng, các bộ phận khác còn lại tương đối hoàn chỉnh, cho thấy có lẽ đã được bôi dung dịch formalin.” Anh Hàn vừa cầm dụng cụ bảo vệ xác chết vừa giải thích cho tôi.

“Anh Hàn này, nếu mắt không nhìn rõ thì làm sao mà xác định được nhân thân?”

“Cậu hãy đi tìm thử xem!” Anh Hàn nói, tay chỉ vào chiếc túi LV màu đen bên cạnh xác chết.

Tôi nhìn theo tay anh thấy ở chỗ cách đó không xa có một chiếc túi LV màu đen. Có đi đâu, nó đã bị mở ra, đồ vật ở trong túi rơi ra vung vãi. Trong số đó, ngoài một số đồ trang điểm cao cấp, còn có một chiếc ví dành cho nữ giới viền đen. Tôi đoán, có lẽ trong ví sẽ có giấy tờ tùy thân nên định nhặt nó lên mở ra xem.

“Cẩn thận!” Đúng lúc tôi sắp nhặt chiếc ví lên thì anh Hàn bảo tôi dừng lại.

Tay phải anh Hàn cầm một chiếc lọ thủy tinh, anh từ từ đi đến trước mặt tôi, rồi úp thẳng chiếc lọ thủy tinh xuống.

“Được rồi.” Anh ấy nói và để chiếc lọ trước mặt tôi và lắc lắc. Một con nhện màu vàng đang nhìn tôi, cái cổ của nó rất dài, trên là lớp lông xen những chiếc gai. Đây rõ ràng là con nhện thuộc họ nhện sát thủ. Trong người nó có chất kịch độc rất nguy hại tới tính mạng con người. Chỗ vết thương bị nó cắn có thể dẫn tới thối rữa các tổ chức xung quanh, vết thương thường rất lâu lành, nghiêm trọng hơn có thể gây trở ngại tới chức năng của một vài cơ quan nào đó trong cơ thể hoặc gây ra rối loạn trao đổi chất, thậm chí có thể dẫn tới tử vong. Tôi hết hồn, tay đập lên ngực nhìn anh Hàn. Nếu không có anh ấy, chưa biết chừng tôi đã bị chết vì kịch độc rồi.

Loài côn trùng hủy hoại khuôn mặt bí hiểm

“Bình thường đã nói với cậu rồi, đến làm việc tại hiện trường chẳng khác gì ra chiến trường, vì thế nhất định phải cẩn thận, lần này thì rõ rồi chứ?”

“Rõ... rõ rồi ạ”. Tôi cố nuốt nước bọt, toàn thân nổi da gà, mồ hôi thì toát đầy sau lưng.

“Nhất định phải chú ý, bất cứ lúc nào hiện trường cũng có thể xảy ra

tình huống bất ngờ. Lần này tôi có thể giúp cho cậu, nhưng lần sau thì tôi không dám đảm bảo, đến cả tôi cũng không thể đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho chúng ta, vì thế mà phải hết sức tập trung.” Anh Hàn nói với vẻ mặt bình thản, anh ấy không mắng tôi như mọi khi, đi đâu này khiến tôi không khỏi ngạc nhiên.

“Anh Hàn, tôi biết rồi.” Tôi mỉm cười, đáp lại.

“Cười cái gì mà cười? Nhanh chóng thay trang bị pháp y đi!” Đột nhiên anh ấy gần lên với tôi.

Tôi chạy sang bên, thay bộ đồ làm việc, rồi sau đó mở chiếc ví kia ra. Không ngoài dự đoán của tôi, trong đó quả nhiên có một chiếc chứng minh thư và mấy chiếc thẻ ngân hàng, duy nhất chỉ không thấy có tiêng mặt, cho thấy có khả năng là bị cướp. Tôi và anh Hàn thận trọng gạt đám thuốc đông y và các vật che phủ trên người nạn nhân, đi đâu kì lạ là các bộ phận khác trên cơ thể hoàn toàn không bị côn trùng tấn công. Tôi nhìn kĩ và cảm thấy chiếc que xuyên qua bàn tay phải của nạn nhân có gì đó quen quen, dường như tôi đã nhìn thấy nó ở đâu rồi.

Nạn nhân mặc một bộ áo dài màu nhạt, có dấu hiệu bị xé rách. Vết máu ở ngực đã khô, nhưng không biết là của phần nào trên cơ thể, đành phải chờ kết quả của khám nghiệm tử thi. Vết thương trên mặt rất rõ và nhưng nhúc côn trùng, toàn bộ ngũ quan đã phân hủy. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ: Nữ diễn viên bị côn trùng hủy hoại dung nhan.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ kĩ như thế cũng không đúng. Theo như mức độ kín của hiện trường thì côn trùng hoàn toàn không thể bay vào được. Chỉ có thể có hai khả năng, hoặc là nạn nhân đã vô tình mang theo côn trùng từ ngoài vào, hoặc là côn trùng vốn đã có sẵn trong kho chứa đồ.

Vì những nhân tố bất định ở bên ngoài kho chứa đồ, tôi nghiêng về giả thiết thứ hai. Nơi đây chuyên dùng để chứa các loại thuốc đông y và da thú, thế rồi bất ngờ xuất hiện một xác chết nên chúng đã trở thành những con vật được hưởng lợi đầu tiên. Nhưng nghĩ kĩ thì lại thấy có đi đâu ngược với lẽ thường, vì loài sâu bên trong kho chứa đồ đều là loài cánh cứng, cơ

bản là không ăn xác chết mà là ăn các chất hữu cơ khô, khi thiếu thức ăn chúng có thể cắn giết lẫn nhau. Còn xác chết nạn nhân chỉ có phần mặt mới bị côn trùng tấn công, những bộ phận khác hoàn toàn không bị ảnh hưởng, điều này không phù hợp với quy luật của sinh vật. Vì thế, khả năng nhân tố từ bên ngoài vào là lớn nhất, người chết trước đó đã gặp phải chuyện gì đó nên mới thành ra như vậy.

“Cái que trên tay người chết trông rất quen.” Tôi để ý thấy vật hình nón có gì đó rất đặc biệt.

“Sao?”

“Có gì đó giống với vật gì đó của nước ngoài... à, đúng rồi, tôi đã nhớ ra, hình như nó được gọi là que xua tà.”

“Cậu chắc chắn chứ?” Anh Hàn nhìn chiếc que kì lạ đó hỏi lại tôi.

Tôi tiến lại gần quan sát thật kĩ rồi gật đầu chắc chắn: “Chắc chắn, đầu nhọn của chiếc que này có 3 hình phạt với ba vẻ mặt khác nhau, đó là cười, giận và mắng.” Tôi lật xem một chút, phát hiện ra phía trên của chiếc que tuy có khá nhiều bụi, nhưng vẫn có thể nhìn ra ba vẻ mặt như tôi vừa nói.

“Nó nói lên điều gì?”

“Que xua tà có tác dụng trừ tà, xua đuổi những oán hận, ở đây nhất định có tà vật gì đó...”

Tôi chưa nói xong thì đã bị anh Hàn gõ vào đầu và mắng: “Chúng ta phải tuân theo sự thật khách quan!”

“Chỉ là tôi chợt nghĩ đến mà thôi chứ có phải mê tín đâu!” Tôi xoa đầu cự lại.

“Tất cả những thứ đó chỉ là nguy trang nhằm làm phân tán sự quan sát và chú ý của chúng ta mà thôi. Đây chưa hẳn là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Quách Hiểu Mẫn không có lí do gì đến một nơi như thế này. Cậu hãy nhanh chóng bắt đám côn trùng đi, không khéo đến lúc đó các manh mối đều mất hết, cậu sẽ phải ăn nói thế nào?”

“Tuân lệnh!” Tôi cố ý làm một động tác chào với anh Hàn.

“Cậu đừng làm trò nữa, nhanh chóng vào việc đi!”

Trên mặt của xác chết có rất nhiều côn trùng, nhưng tôi không biết nhiều về loài côn trùng đó. Phần lớn những con côn trùng này có một đường gạch trên lưng. Một giả thuyết chợt hiện lên trong đầu tôi, không lẽ đặc tính của loài côn trùng này là gặm mắt người, là loài côn trùng gặm mắt biến dị đặc biệt? Lúc về, nhất định tôi sẽ hỏi sư phụ của tôi. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện lạ lùng như vậy.

Theo như khám nghiệm vừa rồi của anh Hàn thì trên người nạn nhân không thấy vết thương chí mạng rõ rệt, cho thấy vết thương chí mạng ở phần mặt. Lẽ nào, Quách Hiểu Mẫn đã bị những con côn trùng kia tấn công đến chết? Hoặc là, trên mặt của Quách Hiểu Mẫn để lại những chứng cứ đặc biệt, nên hung thủ đã cố ý hủy hoại khuôn mặt của người chết?

Những dấu hiệu kì lạ bên cạnh nạn nhân, chiếc cây trùy tà xuyên qua tay phải, khuôn mặt bị côn trùng gặm nhấm và cả những thứ mang theo người nạn nhân rơi vung vãi trên đất, tất cả những điều đó là do hung thủ cố tình dàn dựng hay là những manh mối mà nạn nhân để lại cho chúng tôi? Hiện tại, những câu hỏi này chưa có lời giải đáp, đành phải chờ vào khám nghiệm và điều tra sâu hơn nữa. Anh Hàn tiếp tục ở lại khám nghiệm hiện trường, còn tôi thì quyết định mang mẫu vật “Côn trùng gặm mắt” về để giám định. Nếu giả thuyết mà tôi đưa ra là đúng thì chắc hẳn sẽ tạo ra sự thay đổi rất lớn trong giới côn trùng học pháp y.

Trên đường đến phòng thí nghiệm, tôi gọi điện cho sư phụ, nhưng không có người nhấc máy, có lẽ sư phụ đang trong phòng thí nghiệm rồi.

Tôi mở cửa phòng thí nghiệm, ngồi xuống trước bàn và lấy chiếc kính lúp từ trong tủ ra. Tiếp đó, lấy chiếc lọ thủy tinh có đựng đám côn trùng mẫu từ trong túi quần ra và dùng kẹp kẹp một con côn trùng đặt lên trên, dùng ghim cố định lại rồi bắt đầu quan sát. Con côn trùng đó tương đối nhỏ, màu tối, trên mình có vẩy và lông, gồm 10 đến 11 đốt chân tương đối ngắn.

Tôi tiếp tục quan sát những con đã trưởng thành. Những con này có thân hình dài 6,1mm, hình bầu dục, màu nâu hoặc màu đen bóng, phía trước

ngực và phía sau lưng nó có lông màu trắng, trên đôi cánh cứng cũng có một ít lông màu trắng. Chân có 11 đốt, hình búa, ba đốt ở đầu ngón trước phình to. Trên mặt của nạn nhân cũng có ấu trùng và nhộng của loài côn trùng này, vì thế mà tôi có thêm nhiều tư liệu để nghiên cứu. Có lẽ, tôi đã có thể xác định đặc tính của loài côn trùng này và thậm chí là nguyên nhân tử vong đích thực của nạn nhân.

Tôi cố nén sự phấn khích trong lòng và tiếp tục nghiên cứu. Trứng của loài côn trùng đó hình tròn, một đầu hơi rộng, màu trắng đục. Tôi cũng phát hiện ra một số trứng màu nâu, trạng thái của chúng dường như sắp nở đến nơi. Nhộng thì có hình búa dẹt, dài chừng 5,6mm, màu nâu vàng, bề mặt có lông tơ. Ấu trùng thì khá thô, có nhiều lông tơ, màu nâu sẫm, dài chừng 11mm, giữa phần lưng có một đường sọc màu nhạt.

Tuy vậy, tôi vẫn không biết gì nhiều về loài côn trùng này, tôi cảm thấy dường như hung thủ đang ẩn náu trong bóng tối mỉm cười nhìn tôi, đó là một nụ cười châm chọc mỉa mai.

Di động của tôi bất chợt đổ chuông, màn hình hiển thị một số máy lạ, tôi nhấn nút nghe với tâm trạng phấp phỏng.

“A lô, tôi nghe đây.”

“Chào anh, Tô Trạch.” Giọng nói trong điện thoại rất trầm, rõ ràng là đã được cố tình làm cho khác đi.

“Anh là ai?” Tôi rất ngạc nhiên, người ở đầu dây bên kia vừa cất lời đã đọc ngay ra tên họ của tôi.

Tôi nghĩ, chắc chắn người ấy biết tôi, tôi lục tìm trong đầu, cố nhớ ra người có giọng nói kia.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi có thể giúp anh.”

“Giúp tôi? Ý gì vậy?”

Người kia không trả lời ngay, mà ho liền mấy tiếng, có vẻ lúc này anh ta không phải giả vờ. Tôi cảm thấy có chút gì đó quen quen, nhưng không thể nào nhớ được ra.

“Anh ra khỏi cửa đi về phía tay phải sẽ thấy một thùng rác, đi tiếp đến

ngã tư đường thứ hai rẽ trái, thấy một thùng rác nữa, bên trong đó có một chiếc túi màu đen.”

“Rút cục anh là ai? Dựa vào đâu mà tôi phải tin anh chứ?”

“Kho để đồ.” Người kia cố tình kéo dài từng âm tiếng, sau đó thì tắt máy.

“Khoan đã! Anh hãy nói rõ xem nào!” Tôi gọi lại thì chỉ nghe thấy tiếng tổng đài thông báo thuê bao ở ngoài vùng phủ sóng.

Tôi lập tức đắm mình vào suy nghĩ, người kia là ai nhỉ? Do giọng nói của người ấy đã được cố tình làm cho thay đổi nên tôi không nhận ra, song có một điếu rất rõ là người ấy biết rõ tôi là ai và còn nói rất chính xác về án mạng ở nhà kho. Trong khi vụ án này thuộc bí mật nội bộ của Sở cảnh sát, trừ phi là các nhân viên nội bộ, nếu không thì không thể nào biết được tiến độ cũng như địa điểm phát hiện ra vụ án và theo dõi về công việc của tôi.

Người kia nói rằng có thể giúp tôi? Liệu đó có thể là một cái bẫy không? Nếu động cơ của đối phương không đơn thuần thì chắc chắn chiếc túi kia có vấn đề. Song, nếu nhìn nhận ở một góc độ khác, người ấy đã biết được nhất cử nhất động của tôi, vậy thì nếu anh ta muốn hãm hại tôi thì đã ra tay từ sớm rồi chứ đâu cần phải bày đặt nhiều làm gì cho phức tạp. Có điếu, đúng là hiện giờ tôi đang rất cần những giúp đỡ để giải quyết vụ án này, trong khi đó thì sự phụ lại biến mất, nếu người trong điện thoại thực sự giúp được tôi, thì vụ án này nhất định sẽ có bước đột phá mới.

Tôi suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi xem thế nào.

Tôi ra khỏi cửa và rẽ phải như chỉ dẫn trong điện thoại, nhìn thấy chiếc thùng rác đầu tiên, tiếp đó đi thẳng về phía trước. Dọc đường tôi để ý quan sát, nhưng ngoài những người đi đường vội vã và một vài chị lao công ra thì không thấy có ai khả nghi. Khu vực này hạn chế tầm mắt, nên hoàn toàn không có chỗ cho những kẻ theo dõi và bám đuôi. Bất giác tôi thấy hơi hụt hẫng.

Rẽ về phía bên trái được mấy bước chân thì nhìn thấy ngay chiếc thùng

rác thứ hai. Tôi hít một hơi thở sâu, mắt nhìn bốn xung quanh, vẫn không thấy có người nào khả nghi.

Tôi thò tay vào bên trong, quả nhiên có một chiếc túi rất mỏng. Cơ bản có thể loại trừ đó là bom mìn, có lẽ đó là một sản phẩm bằng giấy.

Về đến nhà, tôi đeo găng tay vào, lấy con dao mổ ra chuẩn bị mở chiếc túi. Cái chính là vì trong côn trùng học pháp y có một môn gọi là độc lí học pháp y, nói về việc có thể lợi dụng độc tố trên mình côn trùng để phán đoán về thời gian và nguyên nhân tử vong của nạn nhân. Tuy nhiên, những kiến thức ấy quá sâu rộng, phương pháp vận dụng cũng rất nhiều. Nghe nói, có người tâm địa xấu đã lợi dụng đặc tính đó truyền dịch độc vào cơ thể người để dụ những con côn trùng đặc biệt nào đó tấn công người bị truyền dịch và đạt được mục đích giết người. Còn có một loài dịch độc không mùi không vị, nhưng chỉ cần hơi tiếp xúc với nó, nó sẽ lập tức xâm nhập vào cơ thể mà bạn không hay không biết, khiến bạn trở thành mồi của một loại côn trùng đặc tính nào đó. Tất nhiên, đây đều là những đi đầu mà tôi nghe các vị tiền bối của giới côn trùng học pháp y nói, chưa cần nói đến việc có hay không loại dịch độc dụ được côn trùng và loại người đó, ngay cả đến vấn đề liệu có tồn tại loại côn trùng ấy thật không thì đến nay vẫn là những câu hỏi chưa có lời giải. Nhưng tôi luôn giữ thái độ thà tin là nó có còn hơn là không, nhất là với sự kiện con nhện độc vừa mới xảy ra, tôi lại càng phải thận trọng.

Tôi thận trọng mở chiếc túi ni lông màu đen, thấy một chiếc phong bì thư màu vàng cũ kĩ hiện ra trước mắt, đó là một phong thư không có chữ kí và địa chỉ. Tôi mở phong bì, bên trong có hai tờ giấy: Một tờ là tư liệu về loài côn trùng kì lạ có kèm theo hình ảnh; một tờ là những dòng viết cho tôi. Những dòng chữ trên đó như sau: “Xem ra anh đã tiếp thu ý kiến của tôi, đó là vinh hạnh của tại hạ. Tư liệu là quà gặp mặt dành cho anh. Nếu còn có nhu cầu, xin hãy xem tiếp mặt sau.”

Mặt sau viết tên một phần mềm và một ID có tên là NASA.

Tôi không để ý đến đi đầu đó, vội mở đọc tư liệu. Những hình ảnh về loài

côn trùng đó giống hệt loại côn trùng gặm nhấm mặt. Thông tin đó khiến lòng tôi như có sóng trào, tôi đọc tiếp phía sau, ở đó viết một câu: Bộ cánh cứng bụng trắng, thuộc loài bộ cánh cứng, thức ăn là các loại dược liệu bằng động vật, da thú và xác người chết khô.

Về loài bộ cánh cứng, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đến. Loài này có tên thông dụng là giáp trùng, là loài có số lượng lớn nhất và phân bố rộng nhất trong các loài côn trùng và trong thế giới động vật. Toàn thế giới đã biết đến gần 350.000 loại, chiếm 1/3 tổng số côn trùng, ở Trung Quốc đã biết đến hơn 7.000 loại, ở trên khắp các lục địa và các góc ngách có nước ngọt đều có sự tồn tại của chúng. Loài côn trùng này ăn tạp từ thực vật, động vật, đến xác chết. Bộ cánh cứng gồm có 4 phân nhánh (cận bộ/phân bộ), đó là: Phân bộ cánh cứng, phân bộ ăn thịt (Archostemata), phân bộ ăn vi khuẩn (Adephaga) và phân bộ ăn tạp, trong đó, chỉ có phân bộ ăn tạp mới có ý nghĩa pháp y.

Phân bộ ăn tạp có 19 nhánh, có 8 nhánh thường xuất hiện trên xác chết, bộ cánh cứng (dermestid beetle) là một trong những phân nhánh đó, 7 phân nhánh còn lại trước đó chúng ta đã thấy gồm có Cleroidea, Silphidae Latreille và Hister beetle.

Bộ cánh cứng bụng trắng thuộc bộ cánh cứng. Thông tin này đối với tôi rất quan trọng, cái chính là vì những nghiên cứu của tôi đối với loài côn trùng cánh cứng không sâu. Tôi đọc trang tài liệu đó, phần còn lại là một số đặc tính của côn trùng và trứng côn trùng. Điều khiến tôi chú ý nhất là, phía cuối có một bảng, trong đó viết về chu kỳ sinh trưởng trong điều kiện nhiệt độ khác nhau của bộ cánh cứng bụng trắng. Những con số đó đúng là món quà quý giá, là thông tin rất hữu ích khiến tôi tràn đầy hi vọng vào việc phá vụ án.

Bộ cánh cứng bụng trắng

Tôi tạm thời đặt nhân thân của NASA sang một bên mà tiếp tục công việc nghiên cứu côn trùng, quá trình sinh trưởng của ấu trùng trong bảng phù hợp với quy luật nhất định của sinh vật. Ví dụ: Ấu trùng 1 tuổi trong

điều kiện nhiệt độ 18°C thì phải cần 8 ngày mới trưởng thành ấu trùng 2 tuổi, nếu là 21°C thì chỉ cần 4 ngày, và nếu 24°C thì chỉ cần 3 ngày. Cứ theo đó thì nếu là 30°C thì chỉ cần 2 ngày. Và trong điều kiện 18°C, từ ấu trùng 1 tuổi đến ấu trùng 2 tuổi cần 8 ngày, từ ấu trùng 2 tuổi đến ấu trùng 3 tuổi cần 9 ngày và đến khi là ấu trùng 9 tuổi thì cần 22 ngày. Sau đó, cho dù ở bất cứ nhiệt độ nào cũng đều phổ biến tuân theo quy luật này. Vì vậy, quy luật trưởng thành của bọ cánh cứng bụng trắng có 2 điểm sau: Một là, nhiệt độ càng cao thì thời gian sinh trưởng cần thiết càng ít; hai là tuổi trưởng thành càng cao thì thời gian cần thiết càng nhiều.

Vì vậy, bây giờ tôi chỉ cần biết côn trùng thu lượm được trên xác chết đang ở giai đoạn phát triển nào là được.

Tôi kiểm tra mẫu côn trùng thu thập được trên xác chết, trong đó có xác nhộng, cho thấy đã phát triển sang một thế hệ mới và ấu trùng phần nhiều là 3 tuổi, có rất ít là 2 tuổi. Nhiệt độ kho chứa đồ tôi đo được lúc đó là 27°C. Trong điều kiện 27°C, một con bọ cứng bụng trắng từ khi là trứng đến lúc trưởng thành sẽ cần đến 64 ngày, thêm vào đó là thời gian trưởng thành của ấu trùng, tổng cộng là 66 ngày. Điều này cho thấy, thời gian tử vong của nạn nhân là 66 ngày trước đó.

Những số liệu này rõ ràng là có vấn đề, vì thời gian mất tích của Quách Hiểu Mẫn chưa đầy 10 ngày, sao lại có thể chết vào 2 tháng trước được? Nhưng, kiểm tra kĩ lại một lần nữa, tôi thấy những số liệu đó không hề sai. Sau khi Quách Hiểu Mẫn chết, ngoài phần mặt ra, những bộ phận khác không bị phân hủy hoặc bị côn trùng tấn công đã chứng minh cho điều này, cô ấy không thể chết vào hai tháng trước, vậy thì mấu chốt của vấn đề ở đâu?

Bỗng nhiên tôi nhớ ra, trên mảnh giấy có viết: Bọ cánh cứng bụng trắng sống chủ yếu dựa vào các nguồn thức ăn là dơi, động vật, lông thú và xác người chết khô.

Nơi mà Quách Hiểu Mẫn tử vong là kho chứa đồ, vậy thì nhất định bên trong đó đã có bọ cánh cứng đã trưởng thành cùng ấu trùng, trứng và

nhộng của nó. Những điếu này có thể là nhân tố ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Thêm vào đó là cách thức xử lí đặc biệt của hung thủ nên côn trùng đã chịu sự can thiệp rất lớn. Vì vậy, bây giờ tôi phải quay lại hiện trường một lần nữa để thu thập mẫu côn trùng trên các dược liệu xung quanh xác chết. Như vậy, tuy không thu được kết quả tốt nhất nhưng cũng có thể thu được không ít thông tin có giá trị, cơ bản đã có thể loại trừ khả năng côn trùng gặm mạt, đó là do hung thủ cố tình tạo ra và cũng lí giải được vì sao hẳn lại đặt nạn nhân trong kho chứa đồ.

Riêng những dấu hiệu kì lạ xung quanh xác chết và cây trừ tà trên tay phải có ý nghĩa gì thì khiến tôi nghĩ mãi cũng không ra. Tôi định tới xem chỗ anh Hàn có tiến triển gì mới không. Khi tôi tới hiện trường một lần nữa thì trời cũng đã về chiều. Nhưng điếu này không hề ảnh hưởng chút nào tới công việc khám nghiệm tiếp theo của anh Hàn. Anh Cao cho tôi biết, vụ án đã có tiến triển quan trọng.

Căn cứ vào bụi đất trên người nạn nhân, anh Hàn suy đoán kho chứa đồ không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, nạn nhân rõ ràng đã bị hung thủ cưỡng ép di chuyển từ nơi khác đến và đây là vụ án giết người chuyển xác đặc biệt. Anh Cao cũng đã xác định được mấy nghi phạm, đầu tiên là ông chủ và đồng sự của Quách Hiểu Mẫn, thứ hai là bạn trai của cô ấy.

“Tiểu Tô, sao cậu lại quay lại?” Anh Cao nhìn tôi hỏi với vẻ nghi hoặc.

Tôi nhìn vào mắt của anh Cao, trong lòng thấy chút bối rối, lần trước chính là do sự sơ xuất của tôi mà suýt nữa phán đoán nhầm.

“Cậu ta thì có thể làm gì được? Đến để bắt côn trùng chứ gì đâu.” Anh Hàn vẫn quay lưng lại phía hai chúng tôi, nói rất thẳng.

“Cậu nhóc này!” Anh Hàn vừa dứt lời thì anh Cao đã bóp mạnh vào sau gáy tôi.

Tôi giải thích: “Những con côn trùng trên mặt nạn nhân cơ bản có thể kết luận là bọ cánh cứng bụng trắng, khả năng ăn thịt xác chết kém, nói một cách chính xác hơn thì rất hiếm thấy. Thức ăn của chúng là các loại dược liệu và các chất hữu cơ khô, mà thường thấy nhất là xác người đã khô.

Trong tình hình bình thường, chúng không thể xuất hiện trên các xác chết chưa khô.”

Anh Hàn dừng tay nhìn tôi, anh Cao cũng không bóp gáy tôi nữa.

“Côn trùng trên mặt nạn nhân đã được cố tình tạo ra, hoặc là mặt của xác chết đã khô trước khi được đưa vào trong nhà kho.”

“Ý cậu muốn nói là mặt của nạn nhân đã bị cố tình hủy hoại?” Anh Hàn hỏi mà như nói một mình.

“Động cơ ở đâu nhỉ? Không lẽ trên mặt của nạn nhân có bí mật.” Anh Cao cũng tỏ ra rất không hiểu về hành động của hung thủ.

“Đi đâu này tôi không biết, tôi cho rằng cần phải khám nghiệm kỹ hơn đối với phần mặt của người chết.”

“Ừ, Tiểu Tô, cậu nói có lý lắm.” Anh Cao chống tay vào cằm, gật đầu nói.

“Phải rồi, vừa rồi tôi đã tính ra trên cơ sở nghiên cứu các mẫu côn trùng thu thập được thì thấy thời gian tử vong của nạn nhân là hai tháng trước, như vậy có sự chênh lệch rất lớn. Từ đó, tôi thấy hoài nghi về địa điểm tử vong của nạn nhân. Vừa rồi anh Hàn nói chỗ này không phải là hiện trường đầu tiên, từ góc độ ấy cũng đã chứng minh cho suy luận của tôi. Các nhân tố ảnh hưởng ở đây rất lớn, hoàn cảnh xung quanh rất thích hợp cho sự tồn tại và sinh trưởng của bọ cánh cứng bụng trắng, trước khi xác chết vào đây thì đã có côn trùng trưởng thành rồi. Vì vậy, giống như những đi đâu lúc trước tôi nói, mặt của người chết vì một nguyên nhân nào đó đã khô đi.”

“Cái gì? Mặt của nạn nhân đã khô đi?” Anh Cao trợn mắt nhìn tôi.

“Đi đâu này cũng không phải là không có khả năng, ngoài việc làm khô đi còn có rất nhiều cách khác có thể thu hút được các loài côn trùng ăn thịt xác chết. Ví dụ như dùng thuốc độc...” Anh Hàn nói đến nửa chừng thì dừng, rồi sau đó cố ý chuyển chủ đề câu chuyện, “Dùng cách thức đặc biệt để các đồ đã khô như dược liệu, lông thú dưới lớp da mặt cũng sẽ đạt được hiệu quả như Tiểu Tô nói.”

Vừa rồi khi nói đến việc dùng thuốc độc, anh Hàn đã dừng lại rất rõ mà

không nói tiếp.

Không lẽ những lời đồn đại về độc lí học trong pháp y là có thật? Hay là còn có một nguyên nhân đặc biệt nào khác?

Tôi không truy hỏi, có lẽ tốt nhất không nên hỏi đến tận cùng về chuyện này. Vì thực sự, tôi rất sợ anh Hàn nổi nóng.

“Đúng, tôi cảm thấy phải giải phẫu khuôn mặt một chút, chưa biết chừng sẽ thu được điều gì đó.” Tôi nói ra suy nghĩ của mình.

“Sau khi về sẽ giải phẫu, Tiểu Tô, cậu lại đây giúp tôi một chút.” Anh Hàn bảo tôi và chuẩn bị làm việc.

“Anh Hàn, bây giờ tôi còn phải thu thập những con côn trùng xung quanh xác chết, như vậy thì mới có thể loại trừ một số nhân tố ảnh hưởng.”

“Suy nghĩ của cậu cũng đúng, vậy anh Cao đến giúp tôi một tay, anh hãy tìm một đôi găng tay và đi vào đi.”

“Tôi ư? Tôi không cần thận làm hỏng mất hiện trường thì làm thế nào?” Anh Cao định từ chối nhưng cuối cùng vẫn bị anh Hàn ép nên đành phải nhận.

Quả nhiên, côn trùng xung quanh xác chết nhiều hơn hẳn ở những chỗ khác, điều đó có khả năng là đã bị xác chết thu hút. Như vậy càng chứng minh cho suy luận của tôi, những con côn trùng trên xác nạn nhân phần lớn không phải là côn trùng nguyên sinh (những con côn trùng đã qua thời kì đầu thành đàn trên xác chết mới được gọi là côn trùng nguyên sinh)

Tôi thu thập những con côn trùng đó lại, bây giờ giai đoạn côn trùng bé nếu cũng đã có trong mẫu vật mà tôi đã thu thập trước đó thì có thể loại trừ. Bất giác tôi nhớ đến câu nói của Adeventures of Arthui trong tác phẩm của Conan Dovel: Loại trừ mọi nhân tố không thể, thì điều còn lại cho dù là không thể tưởng tượng nổi cũng sẽ là đáp án chân thực.

Khi chúng tôi rời khỏi hiện trường thì đã là lúc đêm khuya. Về đến nhà, việc đầu tiên tôi làm là chạy thẳng vào phòng thí nghiệm, nhanh chóng thay quần áo chuẩn bị dụng cụ và bắt đầu công việc quan trọng nhất. Tôi phát hiện ra những con côn trùng trưởng thành với những đôi cánh căng đầy

trong số các mẫu vật, đó là đặc trưng của những ấu trùng đã lớn và cả những ấu trùng 5 tuổi với những chiếc lông gai, ngoài ra còn có cả ấu trùng 2 tuổi, 3 tuổi và cả nhộng nữa.

Tất nhiên, vẫn tồn tại một khả năng, đó là trên xác chết hoàn toàn không có côn trùng nguyên sinh. Như vậy là mọi khả năng đầu đã bị loại trừ, mọi cố gắng của tôi coi như uổng công. Vì vậy, tôi suy nghĩ và dành thời gian lâu hơn trên xác chết.

Tôi lại phát hiện ra một số ấu trùng của côn trùng, nhưng chúng không phải là bọ cánh cứng bụng trắng, hẳn là một loại nào khác.

Bọ cứng cánh trắng rất tham ăn, thường xuyên tàn sát lẫn nhau và bắt ăn một số loài khác, vì vậy mà các loài khác đều tránh xa chúng. Trong nhà kho thích hợp cho một số côn trùng cánh cứng tồn tại, còn các loài côn trùng khác cơ bản không có khả năng sinh tồn, vì vậy, nếu không phải là bọ cứng cánh trắng thì khả năng đến từ bên ngoài vào là rất lớn.

Từ những con côn trùng còn sót lại tôi quan sát thấy thân hình của chúng to và thô, màu trắng hơi vàng, thân dài chừng 16mm, những chiếc gai trên người khá nhỏ, mọc thành hàng. Đây rõ ràng là đặc trưng của ấu trùng 3 tuổi thuộc họ nhặng đầu đỏ, ngoài ra còn có cả xác của ấu trùng 1 tuổi và 2 tuổi. Có đi đâu, hoàn toàn không thấy có sự tồn tại của nhặng đã trưởng thành hoặc nhộng của chúng. Nhặng đầu đỏ không thuộc về nơi này, theo như suy đoán của anh Hàn, hiện trường đầu tiên của vụ án không phải ở đây, do vậy những ấu trùng của những con nhặng đầu đỏ khẳng định là đến từ hiện trường đầu tiên của vụ án.

Phương thức sinh sản của loài nhặng đầu đỏ rất đơn giản, sau khi người chết 24 tiếng thì chúng đã có thể đến bên xác chết, trong 1 ngày là có thể đẻ ra ấu trùng 1 tuổi, một ngày sau thành ấu trùng 2 tuổi, đến ngày tiếp theo thì thành ấu trùng 3 tuổi. Thêm vào đó là những nhân tố không xác định của việc côn trùng bị chết, từ đó có thể suy đoán ra thời gian tử vong của nạn nhân là từ 4 đến 7 ngày trước.

Người NASA bí hiểm

Tôi nhanh chóng báo tin này cho anh Hàn, chỗ anh ấy cũng có tiền triển đột phá. Anh ấy phát hiện ra nạn nhân đã tử vong vì bị ngạt, vì vậy mà trên người không có vết thương chí mạng nào. Anh Cao tổng hợp thông tin từ hai điểm trên, kết luận hung thủ là bạn trai Lưu Vũ của nạn nhân. Lúc bắt được Lưu Vũ là khi hắn chuẩn bị bay sang Mỹ. Anh Cao đã sử dụng đòn phủ đầu, luôn để mắt đến hắn nên hắn mới không thể cao chạy xa bay được.

Lúc đầu, hắn nhất quyết không chịu nhận tội, nhưng trước những bằng chứng đanh thép, hắn hết đường chối tội. Lúc này thì Lưu Vũ bắt đầu nói về quá trình phạm tội của mình.

“Tôi muốn biết, các anh đã đi điều tra ra tôi như thế nào? Cái cách phạm tội ấy thì trời cũng còn khó biết!”

“Còn trùng đấy!”

“Còn trùng? Đừng có mà lừa gạt tôi! Tôi không phải là đứa trẻ 3 tuổi!”

“Cách thức phạm tội của anh đúng là rất hoàn mỹ, nhưng có một câu rằng trên đời này không có bức tường nào là gió không luồn qua được, nên cũng không thể có các phạm tội mà trời cũng khó biết. Có lẽ anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sau khi anh phạm tội xong, còn trùng xác chết đã nói hết về tội lỗi của anh, còn chúng tôi chỉ việc truyền đạt lại mà thôi.”

“Cái gì cơ?” Lưu Vũ chau mày, “Dù sao thì tôi cũng đã bị bắt rồi, tôi chẳng còn lời gì để nói nữa!”

“Có thể nói chi tiết xem, tại sao anh lại giết bạn gái của mình?”

Lưu Vũ nhìn anh Cao với vẻ khinh khỉnh, đáp: “Chuyện này cũng không thể trách tôi được, có trách thì trách con đàn bà đáng chết đó! Tôi là một người đàn ông, những người đàn ông bình thường sẽ giết chết cô ta giống như tôi, tôi lấy làm hối tiếc vì đã không băm vằm cô ta ra!” Mắt của Lưu Vũ vẫn đỏ lên.

Thế rồi, dường như đã nhận ra sự thái quá của mình, Lưu Vũ vội đi điều chỉnh lại và nhắc kính lên nói: “Trước khi cô ta nổi danh, chúng tôi đã sống rất hạnh phúc. Nhưng cô ta luôn muốn trở thành đại minh tinh và còn nói

với tôi rằng đó là mơ ước lớn nhất trong cuộc đời cô ta. Để đạt được giấc mơ này, cô ta đã bất chấp thủ đoạn. Để thực hiện giấc mơ trở thành minh tinh của cô ta, tôi đã tìm đủ mọi cách để đưa cô ta vào giới showbiz. Lúc mới đầu thì còn bình thường, nhưng càng về sau thì lại càng vượt ra khỏi tưởng tượng của tôi. Cô ta đã thay đổi và trở thành một mục đàn bà chỉ biết đến hư vinh, cách đây không lâu còn đòi chia tay tôi nữa!” Khi nói đến câu sau cùng, giọng của Lưu Vũ nghẹn lại.

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì?” Anh Cao tiếp tục thăm vấn.

“Cô ta nói tôi là đồ thừa, tôi bắt đầu ý thức được rằng, quan hệ giữa chúng tôi đã có sự thay đổi.”

“Vì thế mà anh đã muốn giết cô ấy?”

“Để vớt vát tình cảm đã có, tôi đã dốc tất cả số tiền tích cóp được mua cho cô ta một chiếc xe, nhưng rồi tôi bất ngờ phát hiện ra cô ta đã có người khác. Sau đó, tôi nghĩ rằng cần phải có một kết cục. Mấy ngày trước, khi tôi tới đón cô ta, sau khi xác định được vị trí của cô ta, tôi đã cố tình tắt máy, tôi làm nhiễu tất cả camera. Rồi sau đó tôi từng bước tiếp cận cô ta và cuối cùng đứng ở phía sau cô ta. Cô ta vẫn đáng ghét như vậy, tôi dùng tấm vải đã chuẩn bị sẵn trùm lên mặt cô ta, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, tôi cảm thấy cô ấy giả dối quá rõ ràng nhưng bất lực và yếu ớt.”

Mí mắt của anh Cao khẽ giật giật, anh hỏi bằng vẻ lạnh lùng: “Địa điểm đích thực xảy ra vụ án ở đâu?”

“Ở ngay tòa nhà nơi cô ta làm việc.”

“Anh đã đưa cô ấy ra khỏi tòa nhà như thế nào, khi mà khắp nơi đều có gắn máy camera?”

“Tôi là một cao thủ hacker. Trước lúc đó tôi đã cài một phần mềm trong điện thoại có thể làm nhiễu tất cả các camera.”

“Chiếc que trên tay Quách Hiểu Mẫn là gì?”

“Đó là cây trùy tà, chuyên dùng để trấn áp những người như cô ta! Tôi phải làm cho cô ta đời đời cũng không ngóc được lên!”

“Anh!” Anh Cao suýt nữa thì nổi giận, nhưng may sao ngay sau đó đã

kìm lại được, “Anh còn cho côn trùng lên mặt cô ấy?”

“Cho côn trùng lên mặt? Ý anh nói là sao?” Lưu Vũ hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Mặt của cô ấy đã bị côn trùng gặm mất, anh giải thích thế nào về việc này?”

Lưu Vũ ngây người một lúc rồi bỗng cười lớn: “Đáng đời! Đáng đời cô ta! Là tôi cố tình cho côn trùng lên mặt cô ta đấy!”

“Đừng phí lời nữa! Tôi chỉ muốn biết những con côn trùng đó anh lấy từ đâu ra?”

“Côn trùng? Không biết! Tôi không biết!” Lưu Vũ đã mất kiểm soát hoàn toàn và bắt đầu đập đầu xuống bàn.

“Vụ án coi như đã phá xong.” Anh Cao nhìn tôi cười, “Tiểu Tô, lần này biểu hiện tốt lắm!”

“Anh không cần phải nói như vậy với tôi đâu. Anh Cao! Nhưng Lưu Vũ vẫn không nói về nguồn gốc của những con côn trùng trên mặt nạn nhân.”

“Hắn bỗng nhiên nổi điên, cứ đập đầu xuống bàn nên chúng tôi không hỏi gì được nữa.”

“Điên? Vậy thì thế này đi, mọi người về nghỉ ngơi thôi.” Anh Hàn nói với chúng tôi.

“Phải, mọi người cũng đã vất vả mấy ngày liền rồi.” Anh Cao không có ý kiến gì khác.

Tôi trở về với cái tổ của mình, nằm trên giường và bắt đầu suy nghĩ. Vụ án côn trùng gặm mất nhìn bề ngoài thì thấy đã được phá thành công, nhưng thực ra vẫn tồn tại một điểm nghi vấn. Tôi vẫn cứ nghi ngờ về những con côn trùng trên mặt của Quách Hiểu Mẫn là do con người cố tình sắp đặt, nhưng Lưu Vũ lại bất ngờ bị điên nên không thể nào nói rõ về nguồn gốc của chúng, vì thế khiến tôi nảy ra một suy đoán táo bạo: Không lẽ có người có thể đi đâu khiến được để côn trùng giết người?

Trong đầu tôi chợt nhớ đến người có tên là NASA bí hiểm, vì sao anh ta lại biết vụ án côn trùng gặm mất nạn nhân?

Có đi ầu, nhờ có sự giúp đỡ của anh ta nên chúng tôi mới thuận lợi phá thành công vụ án này.

Nhưng NASA có đúng là thật lòng muốn giúp đỡ tôi không hay là lại mang một mục đích đặc biệt nào khác? Không hiểu tại sao, tôi luôn cảm thấy có một đôi mắt ở phía sau theo dõi nhất cử nhất động của tôi, rồi trong những lúc gay cấn nhất chủ động xuất hiện và ép buộc, đi ầu khiến tôi phải làm một số việc theo hướng của đối phương.

Vụ án thứ tư

Những mảnh thịt vụn ở đài hóa thân

Khi bạn chăm chú nhìn xuống đáy vực, đáy vực cũng sẽ chăm chú nhìn bạn.

- Nietzsche -

Lời dẫn

Tông nhân vệ sinh Triệu Cao của Đài hóa thân hoàn vũ thị trấn Nam Ninh của thành phố Nam Minh dậy sớm đi làm như thường lệ. Sau khi ăn sáng xong thì anh bắt đầu quét dọn rác ở các đường to ngõ nhỏ trên con phố Nam Ninh. Lúc này, anh đang ở trong ngách số 3 của ngõ 12 phố Nam Ninh. Miệng ngậm một điếu thuốc lá, anh chậm rãi nhặt một chiếc túi rác lên và chợt ngửi thấy một mùi hôi thối đến buồn nôn, suýt nữa làm anh nôn sạch chỗ thức ăn vừa mới được đưa vào bụng. Điều khiến anh thấy ngạc nhiên là dù gì thì anh cũng đã làm việc ở đài hóa thân hơn 20 năm rồi, mùi hôi thối từ chiếc túi đen quá đặc biệt, nó không giống với mùi thối rữa của thức ăn thông thường, mà giống như mùi xác chết quanh năm cũng không sao làm cho hết được trên người bạn thân Lý Minh.

Triệu Cao rít một hơi thuốc thật sâu, rồi từ từ nhả khói, nhìn chiếc túi một cái và tiếp tục dùng tay phải kẹp điếu thuốc, trong lòng vừa thấy tò mò vừa thấy sợ đưa bàn tay trái mở chiếc túi. Kết quả là từ trong chiếc túi lăn ra những mảnh thịt vụn trắng nõn còn dính cả máu, có một số mảnh đã bắt đầu phân hủy, bên trên lúc nhúc những giòi và nhặng.

Xác chết bám vụn trong túi rác

Ngày 16 tháng 6 năm 2001, Đài hóa thân hoàn vũ thị trấn Nam Ninh thành phố Nam Minh liên tiếp mấy ngày liên nhiệt độ cao khiến ai cũng thấy ngột ngạt, khó chịu.

Các nhân viên làm việc lâu năm tại đài hóa thân đầu biết, người dậy sớm nhất làm việc hàng ngày là nhân viên lao công Triệu Cao, vì anh phải quét sạch trong khu vực đài hóa thân và các ngõ phố xung quanh vào khoảng 5 giờ sáng. Hôm nay cũng giống như bao ngày khác, sau khi ăn sáng xong, anh lại một mình vừa đẩy chiếc xe rác ba bánh màu xanh vừa quét dọn rác trong các con ngõ của phố Nam Ninh.

Miệng Triệu Cao khe khẽ hát bài hát kháng chiến mang đậm màu sắc của thập niên 70 thế kỷ trước, tâm trạng rất phấn chấn, vì buổi tối hôm qua anh đã cùng với nhân viên lò thiêu Lý Minh chơi cờ đến đêm khuya và anh đã liên tiếp thắng được 4 bao thuốc lá. Nghĩ đến đây, cơn thèm thuốc lại nổi lên, anh lấy bao thuốc và chiếc bật lửa mang theo người, châm một điếu rồi đưa lên miệng ngậm, sau đó tiếp tục đi vào ngách 3 của ngõ 12, đó là một ngách tương đối chật hẹp.

Trong ngách có một chiếc túi rác màu đen tương đối to, đi đầu này có liên quan đến tiền thưởng của Triệu Cao, anh mà không vào thì không được. Có đi đầu, ngách quá nhỏ, chiếc xe rác không thể đi vào được, chỉ còn cách để xe ở ngoài ngõ và đi vào người không.

Lúc đó, anh thấy có phần bức bối, không nén được cất tiếng chửi: “Mẹ kiếp, đúng là đồ lười. Con người bây giờ đúng là thiếu ý thức, lại đem vứt rác ngay ở trong ngách!”

Chửi thì cứ chửi, nhưng Triệu Cao vẫn phải cúi người nhặt túi rác lên và định ném nó vào xe rác. Thế nhưng, đúng lúc đó, anh ngửi thấy một mùi hôi thối xộc lên khiến anh chực nôn ra. Đi đầu này khiến anh không khỏi ngạc nhiên, dù gì thì anh cũng đã làm việc ở đài hóa thân hơn 20 năm rồi, cái mùi hôi thối từ trong chiếc túi rác đen quá đặc biệt, nó không giống với mùi thức ăn thối rữa, mà là giống với mùi hôi của xác chết dù có tắm rửa quanh năm cũng không sạch trên người Lý Minh.

Triệu Cao rút một hơi thuốc thật sâu, rồi từ từ nhả khói, nhìn chiếc túi một cái và tiếp tục dùng tay phải kẹp điếu thuốc, trong lòng vừa thấy tò mò vừa thấy sợ đưa bàn tay trái mở chiếc túi. Kết quả là, từ trong chiếc túi lặn

ra những mảnh thịt vụn trắng nhợt còn dính cả máu, có một số mảnh đã bắt đầu phân hủy, bên trên lúc nhúc những giòi và nhặng.

Triệu Cao lập tức nhảy dựng lên, ném vội điều thuốc, co cẳng chạy, vừa chạy vừa kêu lên: “Có người chết! Cứu với!”

Triệu Cao chạy như điên về đài hóa thân, vừa đúng lúc Lý Minh đang đi tới, anh vội chạy đến trước mặt Lý Minh, tóm lấy vai và nói to: “Anh Lý, mau báo cảnh sát! Tôi phát hiện thấy các mảnh xác chết trong một chiếc túi rác!”

Hồi còn trẻ Lý Minh đã từng là lính, thuộc loại người khá bình tĩnh, nên lập tức hỏi: “Ở đâu? Mau đưa tôi tới đó!”

Triệu Cao định thản lại, đáp: “Cứ báo cảnh sát đi đã, sau đó chúng ta sẽ tới gác 3 ngõ 12!”

Lý Minh gọi điện báo cảnh sát, nói địa điểm phát hiện ra vụ án. Sau đó hai người cùng nhau chạy ra phố Nam Ninh chờ cảnh sát đến. Chưa đầy 5 phút sau, hai người đã tới hiện trường và đứng chờ ở đầu ngõ, chiếc xe rác của Triệu Cao vẫn còn đang vút ở đó.

“Anh Triệu, anh cũng không may thật đấy, mới sáng ngày ra đã gặp chuyện đen đủi như thế rồi!” Lý Minh nói với vẻ hả hê.

“Đồ khốn! Anh Lý, anh nghĩ xem, những mảnh xác vụn đó rút cục là gì?” Triệu Cao hỏi với vẻ tò mò.

Lý Minh ngó bốn xung quanh, hạ thấp giọng, nói: “Anh Triệu này. Tôi nghe nói nhiều năm trước đài hóa thân có ma đấy!”

Triệu Cao nghe vậy, rùng mình, nhíu mày, nói: “Này, anh đừng có mà dọa tôi! Ý của anh là tôi gặp ma phải không?”

Lý Minh thè lưỡi liếm môi, rồi như chợt nhớ đến chuyện cũ nhiều năm trước: “Rất có khả năng như vậy. Tôi nghe nói, hồi trước đài hóa thân từng là nơi chôn sống rất nhiều người. 10 năm trước, thậm chí có người còn nghe thấy nửa đêm có tiếng hát từ đài hóa thân và nhìn thấy có bóng ma mặc áo trắng nữa!”

Lần đầu tiên Triệu Cao nghe thấy chuyện đáng sợ như vậy nên bèn truy

vấn Lý Minh: “Sau đó thì thế nào?”

Lý Minh xin Triệu Cao một điều thuốc, móc bật lửa châm và rút một hơi, phả khói xong thở dài đáp: “Nghe bà con nói vậy, sự thật là những người già ở xung quanh đài hóa thân bị ép phải rời đi nên bịa ra chuyện gặp ma để làm cho các nhà đầu tư bất động sản sợ và bỏ đi.”

Hình như Triệu Cao cũng đã nghe nói về sự kiện cưỡng ép di rời, nên cũng tham gia câu chuyện: “Kể từ sau khi bà con lần lượt rời khỏi đó, tôi muốn tìm một người chơi cờ cùng cũng khó. Danh hiệu kì vương cây đa ở đài hóa thân mà tôi giành được cũng là nhờ cuộc đấu cờ với ba cụ già ở dưới gốc đa đầu ngõ đó.”

Lý Minh nheo mắt, châm biếm: “Thôi đi, đừng có mà bốc phét nữa, trình độ ấy của anh mà cũng đòi là kì vương à?”

Triệu Cao nghe vậy thấy không vui, bèn mỉm cười chế nhạo: “Không biết là ai cũng cược cờ với tôi và đã phải thua 4 bao thuốc nhỉ?”

Lý Minh tiu nghỉu, vì chuyện chơi cờ thua thuốc lá là sự thật, nên bèn gằn lên: “Đừng có mà đắc ý, về rồi tôi sẽ bảo Quang Huy bán thịt lợn đắt cho anh!”

Triệu Cao nghe nói vậy cuống lên, nếu vậy thật thì từ nay về sau sẽ không ăn được thịt lợn rẻ nữa rồi, do đó lập tức đổi sắc mặt, nói: Quang Huy chỉ là thằng nhóc tôi biết từ khi nó còn bé tí, dù gì thì cũng phải gọi tôi bằng chú, nó không thể bán thịt đắt cho tôi được!”

Lý Minh dường như đã lấy được sĩ diện, xua tay nói: “Đùa thế thôi, thằng nhóc đó chắc chắn không dám bán thịt đắt đâu!”

Triệu Cao nghe vậy mỉm cười, vội móc bao thuốc từ trong túi ra đưa cho Lý Minh. Hai người ngồi xõm trên đất hút thuốc.

Trong lúc đó, theo trí nhớ của tôi thì từ Sở cảnh sát đến nơi phát hiện ra vụ án, chạy với tốc độ xe bình thường phải mất 30 phút, thế nhưng anh Cao đã lái với tốc độ nhanh nhất có thể, nên chỉ 15 phút sau đã tới ngõ 12 và bằng một động tác điêu luyện dừng kín chiếc xe lại ở đầu ngõ, tôi và anh Cao lần lượt xuống xe.

Đầu tiên, anh Cao hỏi người công nhân mặc bộ đồ lao công: “Họ tên? Là anh gọi điện báo cảnh sát à? Phát hiện ra xác chết từ lúc nào?”

Triệu Cao mặc bộ đồ lao công gật đầu, nghe nói đến mấy từ: “Báo án”, anh lập tức nghĩ đến những mảnh xác vụn cùng những con côn trùng bừa bộn, vì vậy, mặt tái mét, run rẩy đáp: “Tôi tên là Triệu Cao, là nhân viên lao công của đài hóa thân. Hôm nay tôi dậy sớm và quét dọn như mọi ngày, tôi nhìn thấy chiếc túi đồ ngỗ là bên trong đựng vỏ chai nước khoáng, tôi định đến nhặt lên lấy vỏ chai đem bán, nhưng khi tới gần thì ngửi thấy mùi vô cùng hôi thối, tôi bèn mở ra và thấy bên trong toàn là những mảnh xác vụn.”

Người đàn ông đứng bên cạnh Triệu Cao lên tiếng bổ sung: “Người gọi điện báo án là tôi. Tôi là Lý Minh, là công nhân lò thiêu trong đài hóa thân.”

Tôi đi qua anh Cao và những người khác, tay cầm hòm dụng cụ pháp y, đẩy chiếc xe rác ở đầu ngõ sang một bên và tiến vào hiện trường phát hiện ra vụ án. Thứ đầu tiên đập vào mắt là những mảnh xác vụn to nhỏ khác nhau cùng những vết cắt rất kì lạ. Tuy nhiên, đi đâu khiến tôi thấy tò mò là có một số mảnh tím đen lại, có dấu hiệu bị trúng độc nên đến cả côn trùng cũng không đề đủ trứng vào đó.

Trong đầu tôi bắt đầu lục tìm những án lệ tương tự, nhưng không thu được kết quả gì, trứng côn trùng sinh sôi không đủ số lượng có liên quan đến rất nhiều nhân tố.

Nguyên nhân thường thấy có đặc trưng trạng thái bất chước hoặc giả chết. Trạng thái bất chước là chỉ côn trùng mô phỏng một loại sinh vật hoặc một hình thái vật thể nào đó trong môi trường để bảo vệ mình, người trong nghề gọi đó là ngụy trang sinh vật học. Hiện tượng này thường thấy ở côn trùng, thậm chí là cả ở trứng, ấu trùng mọi giai đoạn trưởng thành của côn trùng đều có. Ví dụ như chúng ta thường thấy sự mô phỏng đối với cành cây của các con sâu tre, con bướm trên lá khô khi nằm im trông giống hệt như chiếc lá khô. Ngoài ra, còn có một số loại côn trùng lợi dụng các vật

thể trong môi trường để ngụy trang, ví dụ cát, đá hoặc đất...

Có đi ầu, môi trường mà xác chết ở đó cũng tạo ra ảnh hưởng, mùi của xác chết được bọc trong túi chậm phát tán và tác dụng cản trở đến việc đẻ trứng của loài nhặng, nhưng đồng thời cũng sẽ dẫn đến nhiệt độ môi trường phát triển sau này của giòi nhặng. Giòi nhặng sinh sôi nhanh chóng cũng sẽ dẫn tới sự sai lầm chí mạng trong phán đoán. Tình hình tương tự thường xảy ra trên xác chết mặc nhi ều quần áo hoặc xác bị xẻ vụn và cho vào trong túi, sẽ ảnh hưởng đến việc tụ thành đàn của các côn trùng ăn thịt xác chết.

Tôi đã loại trừ thành công tất cả các tình huống trên, ng ửi xuống và mở hòm dụng cụ pháp y. Tôi lấy ra một chiếc nhiệt kế cho vào đám mảnh vụn xác chết. Nhiệt độ trên đó tăng nhanh đến chóng mặt, lên tận 50°C. Đi ầu này cho thấy số lượng trứng côn trùng bình thường có thể sinh sôi nảy nở, nhưng tại sao số lượng sinh sôi lần này lại không đạt tiêu chuẩn? Tôi thu chiếc nhiệt kế lại lau chùi cẩn thận và cho vào hòm dụng cụ, nhìn các mảnh vụn xác chết to nhỏ không đều nhau, tự nhiên thấy đầu đau dữ dội. Suy đoán theo số lượng côn trùng và màu sắc trên các mảnh xác vụn, thì thấy nạn nhân tử vong ít nhất cũng đã 1 tuần, thậm chí còn lâu hơn nữa. Tất nhiên cần phải tiến hành khám nghiệm kĩ hơn thì mới xác định chắc chắn được. Tôi thận trọng xỏ đôi găng tay màu trắng, vì loài côn trùng trên các mảnh vụn xác chết có thể tiết ra chất dịch độc, thậm chí còn hại hơn một số axít.

Tôi cởi chiếc túi công cụ trên thắt lưng, lấy chiếc nhíp từ trong đó ra, r ồi dùng nó kẹp lấy một con côn trùng màu xanh cho vào trong lọ. Khi con côn trùng được nhấc lên còn mang theo không ít trứng màu đen. Tôi biết loại trứng côn trùng ấy, nó là của loài bọ hung (*Nicrophorus americanus*), chủ yếu ăn các mảnh vụn xác chết và thịt thối rữa, đặc biệt hơn nữa là chúng vừa ăn vừa đẻ trứng cho đến khi ăn hết thức ăn. Có đi ầu, sự xuất hiện của loài côn trùng này cũng rất bình thường, vì vốn dĩ chúng ăn mảnh vụn xác chết.

Trong lúc tôi thu thập côn trùng thì anh Cao cũng hoàn thành xong việc hỏi các nhân chứng, cơ bản không có manh mối nào có tác dụng, nói cách khác là vụ án coi như chưa tìm thấy gì, đành đến đâu biết đến đó.

Hỗn hợp mảnh vụn xác chết

Sau khi kết thúc công việc thu thập chứng cứ, tôi cùng anh Cao quay về Sở cảnh sát, sau đó tôi lập tức đến chỗ anh Hàn để xin tư vấn một số vấn đề. Còn anh Cao thì đi kiểm tra các máy camera xem ai là người đã mang túi chứa các mảnh xác vụn ra đó vứt.

Tôi đến cửa phòng nghiên cứu pháp y của anh Hàn, lấy hết can đảm gõ cửa, thấy cửa không đóng nên mạnh dạn đẩy cửa bước vào trong. Từ xa, tôi đã nhìn thấy trên giá để rất nhiều lọ đựng côn trùng với đủ loại kích cỡ khác nhau, phần lớn tôi biết các con côn trùng để trong đó, tuy nhiên cũng có một số con tôi chưa nhìn thấy bao giờ, thậm chí còn không phân biệt được chủng loại của chúng.

Vì thực sự tôi rất tò mò nên thận trọng đi tới. Trong chiếc lọ côn trùng thứ nhất có một khúc xương trắng, các con côn trùng đang gặm khúc xương đó, phát hiện này khiến tôi ngây người ra. Côn trùng gặm xác chết tôi biết không ít, nhưng là côn trùng gặm xương thì tôi chưa thấy bao giờ, hơn nữa chỉ nhìn một cái tôi đã biết, mảnh xương để trong lọ là xương người.

Tôi nuốt nước bọt, trong đầu hiện lên một cảnh tượng đáng sợ. Nếu có ai đó đi đầu khiến được loài côn trùng gặm xương này thì đúng là một vũ khí lợi hại giết người vô hình. Tôi bước tiếp đến trước chiếc lọ thứ hai, bên trong có hai con bọ cánh cứng màu vàng có hình dạng và kích thước giống như con bọ hung. Quan sát kĩ thì lại thấy không giống vì màu sắc trên lưng khác hẳn.

Tôi đang định mở lọ để ngửi từ đó phán đoán chính xác hơn về chúng thì từ phía sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

“Đừng mở! Ai cho phép cậu vào phòng nghiên cứu của tôi!” Anh Hàn xông đến trước mặt tôi, mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Trong lúc tò mò tôi đã bước chân vào đây, anh Hàn, tôi biết tôi sai rồi, từ sau sẽ không dám nữa.” Tôi chủ động nhận sai để hồng làm anh ấy bớt giận.

“Được rồi, từ lần sau đừng có tùy ý động vào đồ là được. Tìm tôi có việc gì?” Rồi dường như nhớ đến một số việc gì đó, anh ấy dừng rồi nói tiếp: “Phải rồi, tôi nghe anh Cao nói gần đây các cậu gặp phải một vấn đề hóc búa? Vì vậy, cậu tới đây là để nhờ tôi dạy cậu cách làm thế nào để giải quyết chứ gì?”

Tôi biết hẳn anh Hàn cũng quan tâm đến tiến triển của vụ án, bèn lấy chiếc bình bảo ôn từ trong túi ra đưa cho anh ấy: “Đúng vậy, trên những mảnh vụn xác chết tôi thu thập được có ba loại hỗn hợp do côn trùng sản sinh ra, các con côn trùng tranh giành thức ăn và cắn xé lẫn nhau. Qua xét nghiệm phát hiện thấy, trong mảnh thịt của xác chết có một vật chất lạ lùng chưa biết tên.”

Anh Hàn nghe xong lời giải thích của tôi, tay cầm chiếc lọ, nhíu mày đáp: “Ba loại hỗn hợp? Côn trùng cắn xé lẫn nhau?”

Nói xong, anh Hàn đặt chiếc bình lên bàn làm việc của mình rồi lấy từ dưới bàn ra hai lọ đựng nước thuốc màu xanh và màu tím. Tôi đã từng nhìn thấy những lọ nước thuốc này, lọ thuốc màu tím có tác dụng phân giải trứng của côn trùng, còn lọ thuốc màu xanh có tác dụng phân tích loại hình cụ thể của côn trùng. Qua đó có thể thấy, anh ấy chuẩn bị xuất chiêu.

Tôi tò mò bước lại gần, vì tôi là thực tập sinh nên chưa đủ tư cách để dùng các loại nước thuốc đó, nhưng việc tôi quan sát hẳn không sao. Tôi thấy anh Hàn mở lọ thủy tinh mà tôi đưa cho anh ra rồi lấy 2 chiếc bơm kim tiêm ở chiếc tủ bên trái hút đầy nước thuốc vào trong. Tiếp đó, anh ấy đặt 2 chiếc bơm kim tiêm lên bàn, mở ngăn kéo trước mặt, lấy ra một đôi găng tay ném cho tôi: “Tiểu Tô, đeo găng tay vào, lát nữa hợp tác với tôi làm thí nghiệm. Tôi muốn phân tích kết cấu của hỗn hợp chất trong mảnh vụn xác chết.”

Tất nhiên là tôi đeo găng tay vào như lời anh Hàn bảo, trong lòng không

khỏi thấy phấn chấn, vì cơ hội học lớn như thế này không nhiều, hơn nữa lại là những nội dung có liên quan đến độc lí học pháp y. Nghiêm túc mà nói, thường thì nước thuốc côn trùng có mang độc tính bị cấm lưu thông, ngoài cảnh sát và các cơ quan chuyên môn ra, bất cứ tổ chức dân sự nào lạm dụng cũng đều có thể dẫn đến nguy cơ sinh hóa côn trùng.

Anh Hàn thấy tôi phấn khởi như vậy, bất giác bật cười và lắc đầu: “Để tránh ảnh hưởng của quang năng và nhiệt độ, cậu đến mang chiếc kính hiển vi sinh vật trên chiếc bàn cạnh cửa sổ lại đây. Đồng thời, đeo túi dụng cụ vào. lát nữa, khi tôi bơm nước thuốc vào trong đám trứng côn trùng, cậu hãy ghi chép lại những số liệu thay đổi của hỗn hợp trong mảnh vụn xác chết.”

Tôi gật đầu, chạy đến trước chiếc bàn cầm chiếc kính hiển vi và túi dụng cụ lên, sau đó đặt nó lên chiếc bàn thí nghiệm trước mặt anh Hàn. Anh Hàn kéo ghế ngồi trước kính hiển vi, mở túi dụng cụ, lấy nhiệt kế, xẻng nhỏ và cả dụng cụ hút trứng côn trùng ra.

Nhìn những dụng cụ chuyên nghiệp ấy, tôi thấy lòng mình rạo rực. Tác dụng của kính hiển vi là để quan sát tường tận sự thay đổi của hỗn hợp trong mảnh vụn xác chết, chiếc nhiệt kế là để đo nhiệt độ, thấp nhất tới -15°C , cao nhất đến 75°C và có thể kiểm tra độ ẩm của môi trường và đàn giòi.

Tiếp đó, anh Hàn mở chiếc lọ mà tôi đưa cho anh, rồi dùng chiếc xẻng nhỏ lấy ra một vài mảnh vụn xác chết đặt xuống dưới kính hiển vi.

Tôi cũng bắt đầu bận rộn. Tay trái cầm trang bảng biểu, tay phải cầm chiếc bút chì 2B. Tôi chăm chú chờ đợi, thế rồi anh Hàn lên tiếng: “Tiểu Tô, cậu ghi lại nhé, qua thăm dò bằng nhiệt kế, nhiệt độ là 60°C , cho thấy trứng côn trùng trong các mảnh vụn xác chết đã phát triển đến giai đoạn thứ 2, cũng có nghĩa là đã sắp đến lúc làm thành nhộng. Như vậy sẽ càng không có lợi cho việc chúng ta phá xong vụ án này!”

Tôi không dám nghĩ tới điều gì khác, vội vàng ghi chép các số liệu lại rồi hỏi: “Anh Hàn, có cách gì tạm thời khống chế việc sinh trưởng của

trứng côn trùng không?”

Anh Hàn không trả lời câu hỏi của tôi, mà cầm chiếc bơm kim tiêm đã hút đầy nước thuốc màu xanh lên, đưa đầu kim vào đám mảnh vụn xác chết, bơm vào đó chừng 2ml nước thuốc, đi đầu chỉnh lại tiêu cự kính rồi dán mắt vào đầu ống kính hiển vi tiếp tục quan sát sự thay đổi của trứng côn trùng.

Tôi ngây người ra trước một loạt động tác của anh Hàn, tại sao anh ấy lại tiêm nước thuốc vào trong các mảnh vụn xác chết nhỉ? Hồi tôi học cao học chưa từng nghe thấy nói đến biện pháp này bao giờ, thậm chí đến sư phụ cũng chưa từng nhắc đến với tôi lần nào, hẳn là nó có liên quan đến độc lí học. Không hiểu tại sao, khi nhận tôi làm đồ đệ, sư phụ đã từng cảnh cáo tôi: Nhất định không được động đến những thứ có liên quan đến độc lí học, nếu không sẽ cắt đứt quan hệ thầy trò với tôi.

Anh Hàn tiếp tục công việc đang dở, kéo chiếc ngăn kéo trước mặt, lấy một chiếc nhíp tù đầu dùng một lần đưa cho tôi và bảo: “Tiểu Tô, lấy hai quả trứng côn trùng trong chiếc lọ của cậu ra và đặt xuống dưới chiếc kính hiển vi, tôi muốn làm một thí nghiệm xem suy đoán của mình có đúng hay không.”

Tôi vội đón lấy chiếc nhíp mở chiếc bình bảo ôn đựng các mảnh vụn xác chết, đưa nhíp vào trong và gắp ra hai quả trứng côn trùng rồi từ từ đưa tới miếng kính trong suốt của chiếc kính hiển vi. Tôi vừa đặt xuống chưa được bao lâu thì hai quả trứng côn trùng kia dường như rất sợ những mảnh thịt thối đã được tiêm nước thuốc và bắt đầu lăn sang một bên.

Tôi vội vàng ghi chép hiện tượng kì lạ đó ngay lập tức. Trong trí nhớ của tôi thì trứng côn trùng chỉ cần ngửi thấy mùi thịt thối sẽ không bao giờ dễ dàng rời ra xa. Những gì đang diễn ra trước mắt khiến tôi cảm thấy vô cùng sửng sốt, thậm chí còn không thể tin được vào mắt mình.

Đúng lúc đó, anh Hàn lên tiếng nói: “Cậu hãy lấy chiếc bơm kim tiêm khác bơm vào trứng 4ml, tôi muốn quan sát sự thay đổi của nó.”

Tôi làm theo mệnh lệnh của anh Hàn, thận trọng tiêm 4ml nước thuốc

vào hai quả trứng côn trùng. Khi nước thuốc vừa tiếp xúc với vỏ trứng thì phát ra tiếng xèo xèo, hết như tiếng của chất axít mạnh bắt đầu ăn mòn, đồng thời còn bốc ra một mùi hôi.

Anh Hàn thấy tôi tay cầm borm kim tiêm mà mặt ngây đơ ra thì lập tức quát lên: “Tiểu Tô! Ngây ra gì thế? Mau ghi lại đi!”

Tôi lập tức trấn tĩnh lại, đặt chiếc borm kim tiêm xuống và cầm bút ghi chép về sự thay đổi của những quả trứng côn trùng. Thời gian dần trôi qua, hai quả trứng côn trùng giờ đã biến thành một đám nước màu đen, mùi của chúng còn thối hơn cả mùi của xác chết lâu ngày. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa hiểu được, theo như những kiến thức mà sư phụ truyền đạt lại cho tôi thì những quả trứng côn trùng thu thập được ở hiện trường cần phải bảo quản thật tốt!

Anh Hàn đã dừng việc, dùng bàn tay đeo găng nhắc mảnh vụn xác chết lúc trước được tiêm loại nước thuốc và giờ đây đã biến thành màu xanh, chỉ vào những lỗ lổ lõm trên đó, nói: “Tiểu Tô này, qua thí nghiệm tôi đã phát hiện ra rằng, hỗn hợp trong đám mảnh vụn xác chết có gì đó rất lạ.”

Tôi chau mày hỏi: “Lạ à? Không lẽ đó không phải là loại thịt thông thường? Hay là hỗn hợp biến dị gen?”

Anh Hàn đặt mảnh thịt về chỗ cũ, nói với vẻ mặt khó hiểu: “Có lẽ là sản phẩm của biến đổi gen. Tôi đã quan sát rất kĩ dưới kính hiển vi sinh học về sự thay đổi của mảnh vụn thịt đó khi tiếp xúc với nước thuốc, thời gian mảnh thịt bị nhuộm màu và ăn mòn diễn ra quá nhanh, kết hợp với kết quả đo được từ nhiệt kế thì hoàn toàn không thể nào sản sinh ra trứng được!”

Tôi sững sờ trước kết luận này, những mảnh thịt vụn kia sau khi phân hủy vẫn không sản sinh ra trứng côn trùng được?

Tôi thấy có lẽ phải thay đổi hướng suy đoán và rồi bỗng phát hiện ra một điều kì lạ, nếu không thể sản sinh ra trứng vậy thì những quả trứng côn trùng trên xác chết ấy là gì? Tôi nhìn anh Hàn một cái rồi thận trọng hỏi: “Anh Hàn, ý của anh muốn nói là có người đã cố ý để trứng côn trùng lên các mảnh vụn xác chết?”

Hàn Phi dường như chợt nghĩ đến đi đâu gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu lại nói với tôi: “Thôi đi, cậu đừng có mà đoán mò!”

Trước sự thay đổi thái độ đột ngột của anh Hàn, tôi không khỏi thấy sợ, lập tức gật đầu nói: “Tiếp sau đây phải làm gì?”

Anh Hàn nhìn hai quả trứng côn trùng đã biến thành một đám nước màu đen, vẻ mặt như nghĩ ngợi đi đâu gì đó, một hồi lâu mới nói: “Tiểu Tô, nhớ là phải giữ kín về chuyện thí nghiệm và phân tích về hỗn hợp xác chết ngày hôm nay đây. Phương án cụ thể thì cậu hãy chờ tôi nói chuyện chi tiết với sư phụ của cậu xong đã.”

Mặc dù không rõ nội tình cho lắm, nhưng liên quan đến sư phụ thì tôi biết, như vậy có nghĩa là tình hình khá nghiêm trọng.

Tôi đang định quay người về nhà xong thì sẽ suy nghĩ thật kỹ về những đi đâu chứng kiến thấy trong ngày hôm nay thì đột nhiên anh Hàn lại sai: “Vụ án vẫn phải tiếp tục đi đầu tra, hãy mang các thứ về và quan sát kỹ quá trình diễn biến mới của trứng côn trùng.”

Tôi không hiểu lắm ý của anh Hàn nên gãi đầu, hỏi lại: “Anh Hàn, chẳng phải những quả trứng ấy đã chết rồi sao? Làm sao có sự thay đổi gì nữa?”

Anh Hàn lắc đầu nói: “Hãy mang về và để nó trong bình bảo ôn, cậu sẽ có phát hiện mới đấy!”

Tất nhiên là tôi gật đầu đồng ý và bắt đầu thu dọn những mảnh thịt đã được tiêm nước thuốc. Trước khi rời đi, tôi đưa mắt liếc nhìn một cái, thấy anh Hàn đang gọi điện thoại cho ai đó, vẻ mặt anh ấy rất nghiêm trọng. Có đi đâu, tôi rất rõ là bây giờ tôi chưa có tư cách để tham gia vào những việc ấy, và nói theo lời của sư phụ thì là: Khi thực lực của anh đạt đến một tiêu chuẩn, những đi đâu bạn nên biết tự nhiên cũng sẽ nhiều lên.

Tôi sờ lên chiếc bình trong lòng rồi trở về Sở. Dọc đường, tôi cứ suy nghĩ mãi, không hiểu ai mà lại có thể lợi hại đến như vậy, trộn thịt của xác chết với các loại thịt khác rồi lại còn cho trứng côn trùng lên đó. Thế rồi, bỗng nhiên trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, nếu có người nào đó có thể khống chế những con côn trùng và phạm tội thì không biết hậu quả

sẽ đáng sợ tới mức nào?

Trứng côn trùng biến dị

Tôi phải đi mất 10 phút thì mới về tới Sở. Hội đồng nghiệp thì mới biết anh Cao đang xem lại hình ảnh ghi lại qua camera ở phòng giám sát. Tôi vội vàng tới ngay đó. Lúc này anh Cao đã tức giận tới tím mặt, vì anh ấy phát hiện ra tất cả camera ở các ngõ xung quanh đài hóa thân đã bị hỏng không biết từ bao lâu rồi. Tôi hiểu rõ rằng, bây giờ vụ án đang đi vào ngõ cụt, còn tôi thì vẫn chưa tìm thấy manh mối quan trọng từ đám côn trùng kia. Nghĩ đến đây, bất giác tôi lại đưa tay xoa lên lọ côn trùng đang cầm trong tay, trong lòng thì thấy vô cùng sốt ruột.

Tôi không dám nói với anh Cao rằng tôi và anh Hàn đã làm thí nghiệm, mà chỉ nói chuyện với anh ấy qua loa mấy câu rồi quay trở về cái tổ nhỏ của mình. Tôi nhìn đám trứng côn trùng lấy từ đám mảnh vụn xác chết bình thường rồi cho đám mảnh thịt đã được anh Hàn tiêm nước thuốc vào bình bảo ôn. Chiếc bình bảo ôn đó chủ yếu được dùng để xử lý giòi bọ trên xác chết, một phần dùng để xử lý cố định về cái chết, một bộ phận dùng để phán đoán thời gian tử vong. Tất nhiên, những chiếc bình bảo ôn thường gặp đều được làm bằng hộp xốp dày, dưới đáy lát một lớp mùn cưa hoặc khoáng chất vermiculite. Trên lớp lót đó phải để một ít thịt lợn hoặc gan lợn để cho giòi bọ hoặc ấu trùng, hoặc côn trùng thu thập được trên xác chết ăn, để đảm bảo rằng những con giòi hoặc côn trùng đó không bị chết bất ngờ dẫn tới manh mối của vụ án đột ngột bị mất.

Tôi ngồi trên ghế nhìn đám thịt trong bình bảo ôn, theo thời gian mà tôi dự liệu, thì lát nữa trứng côn trùng sẽ thoát xác.

Mấy giây sau, quả nhiên trong bình bảo ôn đã diễn ra sự thay đổi lạ lùng một cách bất ngờ, đám thịt được tiêm nước thuốc kia bắt đầu sinh ra những quả trứng côn trùng mới, những quả trứng đó lần lượt chui ra từ những chiếc lỗ chỉ chít trên mảnh thịt. Tôi không khỏi cảm thấy hoảng sợ trước những điều đang diễn ra trước mắt đó, trong vốn liếng hiểu biết của tôi thì rất khó có chuyện trứng côn trùng phát triển ở mức thứ hai, hướng

chi lại là ở trên một miếng thịt đã được tiêm nước thuốc.

Nhưng, đi đâu kì lạ hơn vẫn tiếp tục diễn ra, những quả trứng côn trùng mới ấy lớn lên rất nhanh, trên bề mặt đã xuất hiện một lớp nhộng màu đen, to bằng đầu ngón tay cái. Theo tiến trình tiến hóa của côn trùng ăn xác chết thông thường tuyệt đối không thể nào từ trứng trở thành nhộng nhanh chóng đến thế được. Tôi nghi ngờ rằng trong nước thuốc của anh Hàn có chất kích thích để trứng nhanh chóng trở thành con như vậy.

Để xác thực cho suy đoán của mình, tôi gọi điện cho anh Hàn. Sau khi điện thoại được nối thông, tôi nói: “Anh Hàn, có phải trong nước thuốc của anh có tác dụng kích thích không? Tôi nhìn thấy chúng lớn nhanh như điên và ăn thịt lẫn nhau, lại còn sản sinh ra những con nhộng mới hoàn toàn nữa, nhưng đến bây giờ thì vẫn chưa phá kén chui ra.”

Anh Hàn có vẻ không lấy gì làm ngạc nhiên trước cuộc điện thoại của tôi, anh ấy cười và nói: “Tiểu Tô, cậu phát hiện ra tác dụng kích thích à? Có đi đâu, đi đâu đó liên quan đến độc lí học pháp y, có thể nghiên cứu một chút kĩ thuật trên bề mặt, nhưng nhất định không được để mình sa vào cái hố mà không thể tự chui lên được đấy, vì hi vọng của chúng tôi đều gửi gắm cả vào cậu.”

Tất nhiên là tôi biết chuyện mà anh hàn muốn nói đến, nên lập tức chuyển chủ đề câu chuyện: “Anh Hàn, tôi còn phải tiếp tục quan sát sự thay đổi của côn trùng sao?”

Có lẽ anh Hàn cũng biết là tôi đang không vui, nên dặn: “Cứ tiếp tục quan sát đi, cậu sẽ có phát hiện rất lớn đấy. Tôi tin là cậu sẽ bắt được hung thủ!”

Nói xong câu này, anh Hàn lập tức tắt ngay máy, còn tôi thì tiếp tục nhẫn nại quan sát sự phát triển của côn trùng trong lọ. Những quả trứng đã biến thành nhộng bắt đầu thoát xác, đang từ từ chui ra khỏi cái tổ kén. Một lát sau, đã có một con côn trùng con hoàn thành việc thoát xác. Không kìm được, tôi lập tức mở nắp lọ, dùng chiếc kẹp, kẹp con côn trùng đó ra và đặt lên trên chiếc đĩa thủy tinh trong suốt, đồng thời đóng nắp chiếc lọ lại để

tránh ảnh hưởng tới việc nở ra của trứng côn trùng. Tiếp đó, tôi mở ngăn kéo lấy ra một chiếc kim côn trùng. Loại kim này có hình dạng giống với chiếc kim đầu to thông thường, nhưng mảnh và dài hơn, đồng thời có tới 7 cỡ khác nhau, đó là cỡ 00, cỡ 0, cỡ 1, cỡ 2, cỡ 3, cỡ 4, cỡ 5. Cỡ 00 có đầu ghim nhỏ nhất với đường kính chỉ là 0mm, mỗi một cỡ lớn hơn thì đường kính sẽ tăng lên 0,1mm. Độ dài của kim từ cỡ 0 đến cỡ 5 là 39mm với độ to nhỏ khác nhau. Cỡ số 5 là lớn nhất, thường dùng để ghim những con côn trùng tương đối lớn.

Tôi dùng chiếc kim chọc thẳng vào giữa phần ngực của con côn trùng, làm như thế là để đảm bảo cho một số đặc trưng quan trọng nhất của con côn trùng không bị tổn hại và tiện cho việc sau đó bảo quản nó thành tiêu bản. Trong khi đưa kim vào còn cần phải tránh động chạm đến những đốt chân ở phía bụng và ngực nó, rồi đưa chiếc kim vào phía trong của cánh bên phải và cố định ở chỗ giữa chân giữa và chân sau.

Tôi nhận thấy, khi mà bị chiếc kim chọc vào, đất của con côn trùng bỗng nhiên phun ra một chất dịch màu xanh, khiến tôi giật nảy mình. Chất dịch ấy có tính ăn mòn, và đi đầu đó khiến tôi nhớ đến một loại côn trùng có tên là *Hydrotaea*. Loại côn trùng này có thân dài chừng 7mm - 8mm, râu dài đến tận chỗ gần con mắt đơn, phần bụng ở đoạn trước có gai, có lông rậm. Chúng thích sống trên người và động phân đã thối rữa, chu kỳ phát triển từ 23 ngày đến 25 ngày với điều kiện nhiệt độ từ 16°C đến 28°C. Rất nhiều người không biết loài côn trùng này, nó thường để lại mùi trên cơ thể người, chỉ cần có vật gì đó đến gần thì sẽ lập tức có phản ứng.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức tra số liệu thời tiết ngày thời gian gần đây. Quả nhiên, nhiệt độ rất thích hợp với việc sinh sôi của côn trùng. Từ đó có thể suy đoán ra. Thời gian mà hung thủ giết người chặt xác có lẽ là vào 25 ngày trước. Nói cách khác, nếu có thể xác nhận 25 ngày trước ai đã giết người và bị loài côn trùng *Hydrotaea* để lại mùi thì chắc chắn hung thủ sẽ không còn đường chạy thoát.

Để xác định xem phán đoán của mình có chính xác hay không, tôi lập

tức gọi điện cho anh Hàn. Anh ấy nghe xong thì bảo tôi mang theo con côn trùng đó tới chỗ anh ấy.

Tất nhiên là dọc đường đi tôi luôn trong trạng thái phấn chấn. Khoảng 15 phút sau, tôi đã ng ỡ trước mặt anh Hàn cùng với con côn trùng đó trong tay.

Anh Hàn đem con côn trùng đó vào so sánh với kho tiêu bản côn trùng, nhưng sau nhiều lần sàng lọc vẫn không tìm ra con côn trùng nào hoàn toàn giống như vậy mà chỉ là những con tương tự. Tôi hoàn toàn không nghĩ kết quả lại như vậy. Nếu như đến cả quần thể côn trùng cũng không thể chứng minh được thì việc tìm ra hung thủ đúng là chẳng khác gì trong mơ.

Anh Hàn đưa con côn trùng lại cho tôi rồi kiên nhẫn giải thích: “Nếu tôi phán đoán không nhầm thì đây là một loại côn trùng mới chưa hoàn toàn biến thái hoặc mới biến thái một nửa. Đặc trưng của loại côn trùng biến thái không hoàn toàn là sự phát triển của cá thể không sinh trưởng một cách bình thường, chỉ qua 3 giai đoạn phát triển là trứng - ấu trùng - con trưởng thành. Hình thái và tập tính đời sống của ấu trùng và con trưởng thành của loại này đều rất giống nhau, ví dụ quá trình phát triển của các loài như rệp, châu chấu, bọ chét đều như vậy.”

Lần đầu tiên tôi nghe nói côn trùng cũng chia trạng thái nên nhún mày hỏi lại: “Anh Hàn, rốt cục là nên phân biệt chi tiết như thế nào?”

Anh Hàn chỉ vào con côn trùng trong chiếc lọ trước mặt, nói: “Côn trùng sẽ bắt đầu biến thái, phát triển từ thời kì ấu trùng, trong quá trình trở thành con trưởng thành có hai loại ấu trùng biến thái sẽ chui khỏi vỏ và phát triển. Ngoại trừ các yếu tố ảnh hưởng của môi trường bên ngoài như nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng và vật d ược, chủ yếu còn chịu sự đi ều tiết và khống chế của các loại kích tố trong cơ thể của chúng.”

Tôi cố ghi nhớ những đi ều anh Hàn nói vào trong đầu, mặc dù không phải đã hiểu rõ hết, vì vậy tôi hỏi thẳng: “Có án lệ tương tự không?”

Anh Hàn đưa tay gãi gáy, dường như đang cố lục lại trí nhớ. Một hồi lâu sau anh ấy mới nói: “Có, vụ án đó xảy ra vào ngày 27 tháng 4 năm

1999, địa điểm xảy ra là trong một khu rừng nhỏ trong vùng núi sâu của thành phố. Mọi người đã tìm thấy xác của một người đàn ông đứng trong một chiếc túi màu đen. Cái xác đó không đầy đủ và đã bị hung thủ chặt thành nhiều mảnh, phần da thì bị tróc gần hết.”

Tôi thẫn so sánh, nhận thấy vụ án đó và vụ án hiện thời có điểm gì đó tương tự nhau.

Anh Hàn hầu như không mấy để ý đến vẻ mặt của tôi, tiếp tục nói: “Lúc đó, trên cái xác đó có rất nhiều giòi bọ và nhặng đã trưởng thành, mặt đất xung quanh có một số nhộng của loài nhặng màu nâu đỏ. Các pháp y đã thu thập được nhặng trưởng thành, giòi và nhộng đem về phòng thí nghiệm côn trùng tiến hành giám định. Đồng thời, cảnh sát còn tìm hiểu về tình hình thời tiết trong thời gian ngắn thông qua cơ quan khí tượng địa phương.”

Anh Hàn kể đến đây, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại hỏi tôi: “Tiểu Tô, cậu đoán xem sau đó thì thế nào?”

Tôi nguyền anh ấy một cái rồi đáp: “Chắc hẳn là đã phá được án, nếu không thì làm sao anh lại kể cho tôi.”

Anh Hàn cười ngượng, nghĩ kỹ thì đúng là thế thật nên tiếp tục nói: “Qua giám định, các loại nhặng chủ yếu có tại hiện trường phần lớn là loài nhặng xanh đầu đỏ, có tên La tinh là *Chrysomya megacephala*. Các nhà côn trùng học kết hợp với tư liệu về khí tượng, môi trường của hiện trường và quy luật phát triển của loài nhặng xanh đầu đỏ, suy đoán ra thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng chừng nửa tháng trước đó. Vụ án sau đó đã được phá thành công, khi hung thủ bị bắt đã khai ra thời gian phạm tội cụ thể là 1 giờ sáng ngày 15 tháng 4, trùng khớp với thời gian tử vong theo dự đoán.”

Anh Hàn quả không then là một pháp y già dặn, lão luyện, các vụ án mà anh ấy để trong bộ nhớ trong đầu rất nhiều. Tôi định tìm cách để anh ấy tiếp tục kể cho nghe, nhưng cuối cùng bị anh ấy đuổi về và giục là phải nhanh chóng xác định chủng loại của côn trùng, cố gắng nhanh chóng phá xong vụ án này. Tôi đành phải nghe theo, quay trở về với cái tổ nhỏ của

mình tiếp tục nghiên cứu về côn trùng.

Tôi nhìn con côn trùng trong lọ một lúc rồi đứng dậy, lục cuốn sổ ghi chép về côn trùng mà sư phụ tặng cho, tiện tay lật đến một trang. Khi mắt tôi vừa dừng lại ở trang sổ đó, trong lòng bỗng vui mừng khôn xiết, đúng là trời đã giúp tôi! Trên trang sổ ấy viết rõ tên của một loại côn trùng là ruồi xác chết màu xanh, tên khoa học bằng tiếng La tinh là Calliphoridae. Con côn trùng này phần thân có màu vàng cam xen các đốm phần vàng, giữa phần má và phần đầu phía sau màu đen có đường ranh giới rõ rệt, bên ngoài rất giống với loại nhặng xanh (tên khoa học là Calliphoridae) với phần ngực là màu đen, có nền màu phần xám. Nhưng điều quan trọng nhất là đít của nó có thể phun ra một dịch thể có tác dụng mạnh như axit. Như vậy, nó hoàn toàn phù hợp với những đặc trưng của con côn trùng tạp giao mới nhất tìm thấy trên mảnh vụn xác chết kia.

Chứng cứ mô cơ

Tôi thầm cảm ơn sư phụ, xem ra những lúc rảnh rỗi phải chịu khó đọc ghi chép mới được. Thu dọn sổ ghi chép xong, tôi chuẩn bị gọi điện cho anh Cao.

Nhưng chưa kịp gọi thì anh Cao đã đột ngột gọi điện trước, bảo rằng có người đến Sở cảnh sát đầu thú, thừa nhận tội giết người chặt xác.

Lẽ nào hung thủ chủ động quy án? Tôi vừa mới xác định thời gian cái xác bị chặt, liền vội vàng quay về cơ quan xem đối tượng đầu thú này là ai.

Kết quả, đối tượng tự thú trông thấy trong phòng thẩm vấn lại chính là người đến báo án, công nhân hỏa thiêu Lý Minh. Ông ta khẳng khái quả quyết rằng mình chính là kẻ giết người xong rồi chặt xác phi tang, hơn nữa còn thuật lại rất rõ quá trình phạm tội. Tuy nhiên, hành động này có gì đó rất khó hiểu, làm gì có chuyện bản thân phạm tội mà lại đi báo cảnh sát, đã thế còn chủ động ra đầu thú?

Lý Minh bị anh Cao đuổi về, đồng thời quy vào tội làm rối loạn công bằng pháp lý, cảnh cáo lần sau không được đến gây rối bừa bãi nữa.

Lúc tôi đến Sở cảnh sát, anh Cao đã đuổi Lý Minh về rồi. Vì thế, hai

chúng tôi tiếp tục trao đổi về tình tiết vụ án.

“Cậu Tô, vụ án này có chỗ rất kì lạ, theo cậu hung thủ thật sự là ai?” Cao Kiện chau mày, ngồi xuống bên cạnh hỏi tôi.

Lúc đó tôi không biết trả lời ra sao, suy nghĩ giây lát rồi bảo: “Anh Cao, hiện tại vẫn chưa thể xác định được. Nhưng tôi chắc chắn một điều là Lý Minh nhận tội thay cho người khác! Trước tiên, phạm vi công tác và sinh hoạt của Lý Minh rất hẹp, hơn nữa cũng không có động cơ giết người, mặc dù trong đồng xác vụn lẫn lộn rất nhiều mảnh xác khác nhau, nhưng qua sàng lọc nhận thấy phần lớn là mảnh xác của phụ nữ, trong số các mảnh xác còn lại còn thấy có cả tổ chức mô cơ của lợn.”

“Mô cơ của lợn hả? Làm sao lẫn vào đó được?” Cao Kiện mặt đầy nghi hoặc, chau mày truy hỏi tôi, “Cậu Tô, theo như cậu nói vậy lẽ nào đã phát hiện được chứng cứ mới?”

Tôi lưỡng lự một lúc mới trả lời: “Việc này còn phải thử cảm ứng côn trùng đã, hiện giờ tôi không trực tiếp kết luận được.”

Cao Kiện vừa mở máy, vừa lầm bầm: “Cậu đừng nói với tôi là còn định dựa vào ấu trùng thu thập được để phá án đấy?”

Trông thấy dáng vẻ Cao Kiện như vậy, tôi không nhịn được cười, kiên trì giải thích: “Anh Cao, lần này anh đoán sai rồi, ấu trùng lấy được trên thi thể bị chặt lúc trước chỉ là một phần thôi, trong lĩnh vực côn trùng học pháp y của chúng tôi, lúc trước sư phụ đã kể cho tôi nghe về một vụ án đặc biệt thuộc hàng kinh điển, gọi là khám nghiệm mô cơ.”

“Khám nghiệm mô cơ?” Anh Cao vẫn mơ hồ không hiểu, “Cậu giải thích một lần cho rõ ràng xem nào!”

Tôi không dám trêu chọc anh Cao nữa, sợ lại bị ăn đòn, bèn nói: “Khi tổ chức mô cơ lẫn vào các mảnh xác, sẽ khiến chúng ta đi nhầm hướng trong quá trình đi điều tra phá án. Vì thế, tôi phải dùng biện pháp khám nghiệm mô cơ để loại bỏ.

Trên xác chết, tôi phát hiện ra ấu trùng phát triển thành loại côn trùng chưa từng gặp bao giờ.”

Tôi lấy trong túi quần ra một chiếc lọ, bên trong là con côn trùng mới nhất vừa từ ấu trùng lột xác ra, đặt lên bàn làm việc của anh Cao.

Anh Cao cảm thấy vô cùng kì lạ, nhìn lọ côn trùng rồi quay sang hỏi vặn tôi: “Còn có loại côn trùng các cậu không nhận ra được à?”

Tôi không hề cảm thấy xấu hổ, chỉ vào con côn trùng trong lọ, nói: “Đúng vậy, mặc dù tôi học ngành côn trùng học pháp y, nhưng không có nghĩa là biết tất cả mọi loại côn trùng. Con côn trùng mới này tôi chưa từng nhìn thấy, nhưng rất giống loài ruồi vàng, kích thước cũng tương tự, hai mắt kép hoàn toàn giống nhau, cạnh trán và hai má phần lớn màu đen, đầu mút vòi phía sau miệng hơi tối, thân dài gấp 4 lần vòi, râu ở hàm dưới màu nâu nhạt, phần ngực ánh kim màu lục pha lam, trên phủ lớp phấn màu xám.”

Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Loài côn trùng này đẻ trứng và đẻ lại mùi trên người hung thủ, phát hiện thấy hung thủ là tự động bay đến!”

Anh Cao ngẩn người, lắp bắp nói: “Cậu Tô, cậu thân kinh thật rồi, loại côn trùng này mà bắt được hung thủ thì đúng là vô địch.”

Tôi cười, tiếp tục giải thích: “Nó rất giống ruồi vàng, ngay cả chiều dài thân cũng nằm trong khoảng từ 15mm đến 16mm. Tính chất đặc biệt có lẽ cũng không khác nhau, thức ăn là ấu trùng của các loài côn trùng khác, hàng năm sinh sản trên xác động vật (như xác thỏ, xác vịt, thịt thỏ, phổi vịt, thịt lợn...) và trên xác người.”

Theo manh mối mới nhất này, chắc chắn người bị hại có liên quan đến thịt lợn, tôi và anh Cao bắt đầu đi đầu tra lần lượt trên diện rộng, trong đó trọng điểm tìm kiếm là ở chợ thực phẩm. Anh Cao lái xe đưa tôi đến chợ, xuống xe xong bắt đầu tìm kiếm các quầy bán thịt lợn.

Chưa đầy 5 phút sau, chúng tôi đến trước một quầy bán thịt lợn, tôi đưa mắt ra hiệu cho anh Cao.

Anh Cao hiểu ý, lập tức giơ thẻ ra, nói: “Chúng tôi là cảnh sát đang đi đầu tra vụ án, muốn hỏi anh vài câu!”

Chủ quầy là người thật thà, thấy thế thì nghĩ rằng chúng tôi bảo mình

phạm tội, lập tức lắp bắp: “Đội trưởng Cao, tôi không làm gì phạm pháp cả!”

Tôi và anh Cao suýt nữa không nén được cười, dẫu sao chủ quầy cũng là một người đàn ông, mà sao lại nhát gan đến như vậy.

Anh Cao hít thở sâu một hơi, vội vàng xua tay: “Tôi chỉ hỏi một số tình hình cá nhân thôi, đừng quá căng thẳng, tên anh là gì?”

Được anh Cao giải thích, chủ quầy chợt hiểu hóa ra mình không phạm tội, bèn cười rĩ trả lời: “Tôi tên là Đường Bản Nghĩa.”

Anh Cao hỏi tiếp: “Đường Bản Nghĩa, ngày 15 tháng trước anh ở đâu, làm gì?”

Đường Bản Nghĩa suy nghĩ kỹ một lúc, cười ngây ngô, đáp: “Từ 15 đến 30 tháng trước tôi chăm mẹ ốm trong bệnh viện ở quê.”

Tôi ở bên cạnh quan sát kỹ Đường Bản Nghĩa có biểu hiện nói dối hay không, rĩ nhẹ nhàng mở nắp chiếc lọ đựng côn trùng trong áo túi ngực: “Ai có thể chứng minh đi ầu này?”

Thấy tôi nghi ngờ, Đường Bản Nghĩa có vẻ không vui, liền đưa cho chúng tôi số điện thoại của bác sĩ trong bệnh viện, bảo chúng tôi tự đi xác minh.

Sau đó, chúng tôi liên lạc với bác sĩ đi ầu trị cho mẹ anh ta, khẳng định Đường Bản Nghĩa không nói dối, có đủ chứng cứ ngoại phạm, không thuộc đối tượng tình nghi.

Tôi nhìn con côn trùng trong lọ không có bất kỳ phản ứng nào, chứng tỏ đối phương không phải người mang theo mô cơ, và cũng không phải là hung thủ.

Về mặt anh Cao hơi có chút khó xử, cười ngượng: “Anh Đường, cảm ơn anh đã hợp tác, trong chợ còn quầy bán thịt lợn nào khác không?”

Đường Bản Nghĩa hình như biết chuyện gì đó, lưỡng lự một lúc lâu mới trả lời: “Ở cuối chợ có người bán thịt lợn tên là Lý Quang Huy.”

Chúng tôi chào anh ta, đi về phía cuối chợ. Theo suy đoán của tôi, thời gian hung thủ phạm tội nằm trong khoảng từ 15 đến 30 tháng trước. Nếu

người tên là Lý Quang Huy này không chứng minh được bản thân đã ở đâu trong thời gian đó, thì rất có thể đây chính là hung thủ. Hơn nữa, vừa rồi tôi ngẫm dùng côn trùng thử Đường Bản Nghĩa, thấy nó không có phản ứng gì, đi đâu này càng khẳng định rằng anh ta không nói dối. Do hai chúng tôi đều mặc cảnh phục nên đi lại tương đối dễ dàng, dấu sao cũng không ai muốn vào đồn cảnh sát uống cà phê làm gì.

Rất lâu sau chúng tôi mới trông thấy một thanh niên to khỏe đang xẻ thịt lợn trong quây.

Hai chúng tôi rảo bước đến, người thanh niên hình như phát hiện ra chúng tôi, cầm dao chạy vội ra phía sau.

Anh Cao thấy vậy biết ngay là có tật giết mình, lập tức đuổi theo, quát to: “Lý Quang Huy! Anh chạy không thoát đâu!”

Tôi bắt đầu thông báo cho đồng nghiệp đến ngay chợ thực phẩm, bên tai vang lên những tiếng hét chói tai, đám người phía trước hoảng hốt ầm nấp tán loạn. Để tránh làm bị thương người khác tôi lớn tiếng nhắc nhở mọi người tránh vào trong quây.

Sau đó, tôi chạy chầm chậm phía sau, thấy anh Cao cầm chiếc gậy tre dùng để cán mì ở quây đối diện, chống một đầu cây gậy xuống đất, người nhào về phía trước, hai chân dồn sức đạp mạnh, toàn thân nhảy vọt lên, lao qua một bệ đá to. Tôi ở phía sau chứng kiến tất cả, bất giác sợ hãi đứng trơ ra.

Anh Cao nhảy qua bệ đá, thấy Lý Quang Huy đã chạy xa hơn nửa mét, lại bật nhảy lên lần nữa, trông anh lúc đó chẳng khác gì một con báo đen đang lao về phía trước.

Anh Cao tăng tốc hết cỡ, vừa chạy vừa giơ gậy phóng về phía Lý Quang Huy như phóng lao. Lý Quang Huy sợ hết hồn, bị gậy đánh trúng chân phải, ngã quỵ xuống đất, hoàn toàn mất khả năng chạy trốn.

Anh Cao bước đến trước mặt, định còng tay Lý Quang Huy, không ngờ hắn đang nửa quỳ dưới đất bỗng nhiên vung dao ra, đâm vào cổ họng anh Cao.

Thấy thế tôi vô cùng hoảng sợ, hét to: “Anh Cao, cẩn thận đấy!”

Hình như anh Cao đã có chuẩn bị, anh ấy nhảy vọt lên, tung cú đá trúng vào mặt Lý Quang Huy.

Con dao văng ra xa, Lý Quang Huy bị đá ngất xỉu, chúng tôi bắt hẩn một cách dễ dàng. Trước khi bắt, tôi dùng con côn trùng mới lột xác lấy được từ miếng thịt kia để kiểm tra, kết quả cho thấy Lý Quang Huy đúng là hung thủ. Trên người hẩn có dính ấu trùng rất nhỏ kí sinh trên mảnh xác người cùng với một ít mô cơ lợn, ngoài ra còn có mùi đặc trưng của côn trùng để lại. Nguyên nhân quan trọng nhất ở đây là những con ấu trùng nhỏ bé kia không mất đi theo thời gian, trái lại còn có thể trở thành chứng cứ bắt tội phạm.

Qua thẩm vấn sau đó mới biết Lý Quang Huy là con trai Lý Minh. Buổi tối hai hôm trước, Lý Quang Huy nói cho cha biết rằng mình đã giết một người. Như vậy đã có thể lí giải việc Lý Minh muốn nhận tội thay người khác. Đến hôm nay, Lý Quang Huy đã khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội của mình. Cuối cùng cũng đã xác minh được thân phận người chết, đó là Vương Hiếu Nhã, phóng viên nổi tiếng ở thành phố Nam Minh.

Lý Quang Huy làm nghề giết mổ, bán thịt lợn kiếm sống. Thời gian gần đây, bằng các bài báo Vương Hiếu Nhã phơi bày chuyện hẩn bán thịt lợn chết và thịt lợn bơm nước, khiến việc làm ăn của hẩn sa sút thê thảm, lại còn mắc nợ khoản tiền lớn, không ai còn đến mua thịt của hẩn nữa.

Lý Quang Huy mượn cơ bản thân đã hối hận, không bán thịt lợn bơm nước nữa để hẹn Vương Hiếu Nhã đến phỏng vấn về việc hẩn đã ăn năn hối cải. Không ngờ đây chỉ là một cái bẫy, sau khi Vương Hiếu Nhã sập bẫy liền bị hẩn làm cho bất tỉnh, rồi sau đó cho vào chiếc thùng vẫn dùng để chở lợn ở sau xe. Khi về đến nhà, nhân lúc Lý Minh trực đêm ở đài hóa thân, hẩn bắt đầu điên cuồng chặt xác trả thù.

Giết người xong, trong lòng Lý Quang Huy rồi bời không yên. Hẩn nghĩ ra được một cách, để tránh bị người khác nghi ngờ, liền bỏ những mảnh xác kia vào một chiếc bao lớn, đồng thời cho thêm vào đó rất nhiều

loại thịt khác nhau và loại côn trùng nhỏ được một người bí ẩn cho. Hãn phỏng đoán sẽ có loài vật nào đó đến ăn hết thịt trong chiếc bao, như vậy sẽ hoàn toàn xóa hết dấu vết, khiến quỷ thần cũng không thể biết được.

Theo lời dặn của người bí ẩn kia, trước khi bỏ các mảnh xác vào bao, hãn còn cẩn thận đi găng tay, chia các mảnh xác vào các túi khác nhau, nhân lúc đêm tối quăng bừa vào các góc khuất vắng vẻ trong thành phố.

Còn cha hãn là Lý Minh, vì không chịu được cú sốc quá lớn đã phát bệnh nhồi máu cơ tim, mấy hôm sau thì qua đời.

Tuy nhiên, việc tôi muốn làm nhất trong vụ án này chính là bắt được người bí ẩn đã đưa ấu trùng cho Lý Quang Huy, đồng thời còn dạy hãn làm thế nào để phạm tội một cách hoàn hảo nhất. Tôi thậm chí còn có chút nghi ngờ con người có khả năng tùy ý nuôi ấu trùng này đang muốn gây ra một thảm họa côn trùng, khiến cả thành phố phải sống trong sợ hãi.

Vụ án thứ năm

Xác chết nổi trong ao

Trong tận đáy lòng mỗi con người đều có một ngôi mộ, dùng để chôn người mình yêu.

- Stendhal

Lời dẫn

Thành phố Nam Minh có rất nhiều hộ nuôi cá chuyên nghiệp, một số người thả ao cá còn đánh bắt cá cả vào ban đêm, làm món cá nướng cay đãi bạn bè.

Chín giờ rưỡi tối, màn đêm dãn buông, hai người đàn ông cầm đèn pin đi về hướng chiếc ao nuôi cá ở phía dưới đập nước Phúc Môn. Họ mặc bộ quần áo chuyên sử dụng khi đánh bắt cá, mang theo lưới và dụng cụ đánh điện, bắt đầu bàn bạc lát nữa phải uống một trận thật say sưa.

Họ nhanh chóng đến ao cá phía dưới đập Phúc Môn, cả hai đều ngửi thấy trong không khí có một mùi hôi thối rất kì lạ.

Người có vóc dáng cao đang cầm đèn pin, quay sang hỏi người kia: “Quách Khởi Vân, sao ao cá của cậu lại có mùi thối vậy?”

Quách Khởi Vân hơi lúng túng, lắc đầu: “Thiệu Bình, mấy hôm nay tôi không đến đây dọn dẹp, chắc là trong ao có cá chết.”

Hai người tiếp tục đi sát xuống bờ ao, Quách Khởi Vân tay phải cầm đèn pin, tay trái gạt đám lau sậy mọc dày đặc sang hai bên, theo đà bước xuống ao. Thiệu Bình đi sát phía sau, cũng bước xuống theo. Hai người vừa xuống ao, mùi hôi thối kia lại càng bốc lên nồng nặc. Soi đèn pin vào phía trong, họ trông thấy một xác chết đầy giòi bọ đang nổi lập lờ trên mặt ao, xung quanh cái xác còn có rất nhiều cá chết!

Cảnh sát vớt côn trùng

Anh Cao đang phiên trực ban, nhận điện thoại báo án nói rằng trong ao nuôi cá ở Phúc Môn ngoại ô thành phố Nam Minh đột nhiên xuất hiện một cái xác đang phân hủy, liền lập tức thông báo cho tôi và anh Hàn đến ngay hiện trường vụ án. Vì nơi này ở ngoại ô nên chúng tôi chọn đi đường cao tốc, hết đường cao tốc thì xuống đi bộ đến đó. Trên xe, anh Cao giải thích cho tôi về ao nuôi cá này, đó là một sản phẩm phụ của đập Phúc Môn, phía dưới đập có một hồ trữ nước, được tích lại từ khi đập Phúc Môn xả nước năm đó.

Còn bây giờ, đập Phúc Môn đã lâu lắm rồi không xả nước, nó hầu như chẳng khác gì một con đập hoang, chỉ có tác dụng cho du khách tham quan mà thôi.

Hồ trữ nước phía dưới con đập tự nhiên trở thành ao nuôi cá, do vốn hình thành từ việc tích nước nên có thể coi như là một khu vực nước cạn đặc thù. Tuy nhiên, do cấu tạo và chất đất, mực nước ở đây sâu gấp đôi so với các ao hồ bình thường khác. Mười lăm phút sau, tôi và anh Hàn thay trang phục nghiệp vụ pháp y ở trên xe, xách theo bộ dụng cụ pháp y, mở cửa xe lần lượt bước xuống. Cái xác đã được các đồng nghiệp thuộc phân khu ngoại ô vớt lên. Kể từ lúc xuống xe cùng tôi, sắc mặt anh Hàn rất khó coi.

Lúc này anh Cao cũng tỏ ra tương đối khó xử, cười ngượng bảo: “Anh Hàn, anh em ở địa phương không hiểu phép tắc, đừng giận nhé.”

Anh Hàn không giận anh Cao, vẫy tay có ý bảo tôi đi cùng, hai chúng tôi đi về phía chỗ để cái xác.

Trong chốc lát tôi và anh Hàn đã đến trước cái xác, liền cùng nhau ngửa xuống, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Anh Hàn lấy đèn pin mang theo ra, bật mức sáng nhất soi vào cái xác: “Cậu Tô, nói xem suy nghĩ của cậu thế nào.”

Tôi nhìn theo ánh đèn, sau đó trả lời: “Căn cứ vào mức độ phân hủy của cái xác, có thể thấy nạn nhân đã chết cách đây hơn 24 giờ rất nhiều. Trên

thi thể xuất hiện màu xanh nhạt, mức độ phân hủy ở phần đầu và phần cổ thối nhiều hơn hẳn so với các phần khác, ở phần cổ có vết thâm đen rất rõ, rất có thể nạn nhân bị thít cổ đến chết rồi quăng vào trong ao. Tuy nhiên, cũng không loại trừ khả năng nạn nhân bị hung thủ dìm chết xong rồi lại cố tình tạo ra dấu vết giả là bị thít cổ chết.”

Tôi vừa dứt lời, anh Hàn lại soi đèn pin vào khu vực tập trung nhiều giòi bọ nhất trên thi thể, chỉ vào những con giòi đó, bảo: “Nếu là bị dìm chết, giòi bọ trên thi thể sẽ khác so với các thi thể bình thường khác. Về thi thể bị dìm trong nước, hiện đã thống kê được 5 bộ, 12 họ, 20 loài côn trùng có liên quan đến xác chết có ý nghĩa pháp y học, phần lớn đầu là côn trùng thủy sinh. Trong đó có họ mặt nước thuộc bộ ve bét (Acari), ngoài ra còn có các sinh vật thuộc bộ động vật giáp xác Amphipods.”

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu. Với vụ án thi thể bị ngâm trong nước, tôi vẫn còn khá lạ lẫm.

Anh Hàn lắc đầu, bổ sung thêm: “Do thi thể bị ngâm lâu trong nước, trước tiên không bàn đến nguyên nhân thật sự gây ra cái chết. Xác chết có màu xanh nhạt, hơn nữa thời gian phân hủy ở phần đầu và cổ nhanh hơn hẳn so với các chỗ khác là bởi khi xác bị ngâm trong nước, phần đầu không được nâng đỡ, đồng thời nặng hơn bộ phận khác nên chìm xuống sâu hơn, máu tập trung ở phần đầu và phần cổ, vì vậy bộ phận chìm sâu hơn trong nước sẽ bị thối rữa trước.”

Tôi nhìn vào phần ngực của xác chết, nói tiếp: “Bởi vì ở dưới nước còn bị côn trùng gặm nhấm, khi thi thể ngâm trong nước, các loài côn trùng trên cạn như ruồi xanh, ruồi trâu... do không quen ở dưới nước nên chỉ có thể đẻ trứng vào những bộ phận không bị chìm trong nước. Khi những loài côn trùng trên cạn tìm thấy xác chết, các loài ở dưới nước đã xâm chiếm từ trước rồi. Tổng hợp những điều nói trên, nạn nhân rất có khả năng bị dìm chết, hoặc sau khi chết bị hung thủ cố tình ném xuống nước.”

Anh Cao nghe xong, mỉm cười nói với anh Hàn: “Cái ao này rất vắng vẻ, bên ngoài lau sậy um tùm, đúng là chỗ lí tưởng để vứt xác.”

Nhưng tôi lại không thấy lạc quan cho lắm, bèn thêm vào một câu: “Nếu đúng là vớt xác xuống ao, vậy thì tốc độ thối rửa chắc chắn sẽ chậm lại.”

Anh Hàn nhìn tôi, lắc đầu nói: “Cậu Tô, nếu tôi đoán không sai, sở dĩ tốc độ thối rửa của cái xác chậm lại chủ yếu là do nhiệt dung riêng ở trong nước lớn hơn ở trên cạn. Nói một cách ngắn gọn, tức là nhiệt lượng mất đi nhanh hơn so với ở trong không khí, vì thế có tác dụng bảo vệ thi thể nhất định.”

Anh Cao nghe không hiểu gì cả, hỏi vặn: “Vậy đi đâu đó có lợi, hại gì đối với vụ án này?”

Anh Hàn suy nghĩ giây lát rồi mới trả lời: “Anh Cao, trong tình hình bình thường, việc này tốt xấu tương đương nhau.”

Anh Cao có chút thất vọng, buồn bã nói: “Tình hình bình thường à? Vụ án này còn có thể coi là tình hình bình thường được không?”

Anh Hàn quay sang nhìn tôi, tôi lập tức hiểu ý, sắp xếp lại mạch tư duy rồi kéo anh Cao sang một bên.

Anh Cao bị tôi kéo đi, anh Hàn ở lại tiếp tục khám nghiệm tử thi. Tôi giải thích với anh Cao: “Anh Cao này, nếu phân tích từ góc độ pháp y học, trong vụ án này cái xác được giữ tương đối nguyên vẹn, như vậy từ cái xác chúng ta sẽ thu được nhiều thông tin hơn. Nhưng chỗ không tốt ở đây là mức độ thối rửa của cái xác này khác xa so với mức độ thối rửa của cái xác nằm hoàn toàn trong không khí, nó khiến chúng ta rất dễ phán đoán sai thời gian tử vong. Trong tình hình bình thường, xác chết thối rửa đầu sẽ xuất hiện dấu hiệu kéo dài, nhưng cũng sẽ khiến rất nhiều thông tin trở thành sai lầm lớn cản trở công tác phá án.”

Anh Cao biết tôi không muốn mình làm phiền anh Hàn, tuy nhiên vẫn tỏ ra không hiểu gì cả, vặn hỏi tôi: “Cậu Tô, bước tiếp theo nên làm gì?”

Ngay lúc đó tôi cũng chưa biết phải làm thế nào, đành chỉ trả lời cho qua chuyện: “Anh Cao này, xác chết bị ngâm trong nước khác xa so với xác chết hoàn toàn tiếp xúc với không khí, nguyên nhân chủ yếu là do chủng loại và thời gian côn trùng xâm nhập vào xác chết. Phần thi thể

ngâm trong nước có tốc độ thối rữa nhanh hơn hẳn so với phần tiếp xúc với không khí, đó là bởi vì trong nước cũng có loài côn trùng thích ăn xác chết, trong đó không thiếu các loài trong họ cà niềng (Hydrophilidae) thuộc bộ cánh vò (Coleoptera), họ bọ xít (Coreidae) thuộc bộ cánh nửa (Hemiptera), họ muỗi vằn lông (Clamidae) và ruồi trâu nước (Pittosidae) thuộc bộ cánh kép (Diptera), ngoài ra còn có họ bọ cánh cứng Silphidae thuộc bộ cánh vò... số lượng còn nhiều hơn cả các loài côn trùng ăn xác phôi hoàn toàn trong không khí. Trước tiên, xác định chủng loại côn trùng trong nước là có thể xác định được trạng thái của xác chết, từ đó phán đoán ra thời gian cái xác bị ngâm vào trong nước.”

Anh Cao bứt những sợi tóc ngắn mọc trước trán, hỏi tiếp: “Xác định được thời gian xác chết bị ngâm vào nước là có thể phá án à?”

Tôi bị anh Cao làm cho điên đảo, không biết làm thế nào, đành cười nhạt trả lời: “Không, trước tiên phải xác định được thời gian cái xác bị ngâm vào trong nước thì mới có thể tiến hành bước suy đoán tiếp theo.”

Tôi biết anh Cao là kiểu người việc gì cũng phải hỏi cho đến tận cùng mới thôi, vì thế nói luôn: “Nếu xác chết còn mới, trên đó sẽ chỉ có thể có côn trùng thuộc họ cà niềng, nhưng hiện tại trên cái xác này còn xuất hiện cả ruồi xanh trưởng thành, cho thấy không chỉ có một loại côn trùng, chứng tỏ cái xác đã không còn mới nữa. Do lúc này là thời kỳ chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hè, nên sau khoảng từ một đến hai ngày là xác chết trương lên, bắt đầu nổi lên mặt nước.”

Anh Cao vẫn chưa hiểu, tiếp tục vặn hỏi: “Như thế có thể xác định được thời gian tử vong không? Cậu không cố tình lừa tôi đấy chứ?”

Tôi lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, vội vàng bổ sung: “Tôi không lừa đâu, sợ bị anh cho ăn đòn lắm. Bởi vì ở trong nước, nhiệt lượng mất đi nhanh hơn nhiều so với ở trong không khí, do đó thi thể sẽ phân hủy chậm hơn rất nhiều. Khi thi thể ở trong nước, phần đầu chìm sâu hơn, máu tập trung ở đầu và cổ, vì thế đầu và cổ phân hủy trước tiên; phần hông và bụng phải sau khi chết 5 hoặc 6 ngày mới chuyển sang màu xanh nhạt. Trong

điều kiện khí hậu bình thường, sau khi chết từ 6 đến 10 ngày sẽ sinh ra khí, lúc đó mới khiến xác chết nổi lên. Sau từ 10 đến 12 tiếng, da tay và da chân bắt đầu nhả lại, sau khoảng 10 ngày có thể tróc ra dễ dàng, đồng thời lúc này, tóc cũng rất lỏng lẻo. Sau khi chết từ 3 đến 4 tuần, móng tay móng chân đều rất dễ bong ra.”

Lúc này vừa hay anh Hàn đã khám nghiệm xong tử thi, đi về phía tôi và anh Cao, bổ sung thêm: “Vào mùa hè, thời gian rút ngắn đi một nửa, cuối cùng da thịt chìm vào bùn đất, xương cốt rời ra. So với thi thể ở trong không khí hoặc chôn dưới đất, côn trùng trên xác chết chìm hoàn toàn trong nước có sự khác biệt rất rõ rệt. Nhưng nếu có một bộ phận thi thể nổi lên mặt nước hoặc trước khi chìm vào trong nước đã có một khoảng thời gian ở trong không khí thì trên xác chết có thể xuất hiện ruồi xanh và các loại côn trùng sống trên cạn khác, ngoài ra các hệ côn trùng trong nước ngọt và nước mặn cũng không giống nhau.”

Nghe đến đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, nhìn anh Cao chằm chằm, hỏi: “Ai phụ trách việc vớt thi thể?”

Anh Cao suy nghĩ một lúc, hỏi ngược lại tôi: “Sao vậy, người vớt thi thể có vấn đề gì à?”

Tôi không nhịn được nữa, tròn tròn mắt trả lời: “Côn trùng rất dễ bị làm cho sợ hãi, do đó việc vớt thi thể không cẩn thận sẽ khiến chúng chạy hết!”

Anh Cao nghe xong, chỉ còn biết cười ngượng, lắp bắp nói: “Cũng đành chịu thôi, anh em ở địa phương không hiểu biết về côn trùng học pháp y!”

“Đến giúp tôi bắt côn trùng đi nào!” Tôi vội vàng mở hộp dụng cụ pháp y, đưa lưới cho anh Cao và mấy người cảnh sát khác.

Do thi thể bị vớt xuống ao nên phạm vi hoạt động của côn trùng cũng có hạn, việc bắt chúng chắc không khó khăn lắm.

“Nhớ là có một số trứng côn trùng có thể rơi vào trong đám lau sậy hoặc ở trên thân cây lau sậy, ngoài ra cũng không được bỏ qua các loại ấu trùng ở khoảng đất bên cạnh.”

Tôi vừa nói xong, mọi người lập tức bắt đầu hành động. Có điều, côn

trùng ở trên xác chết cũng hết sức quan trọng, nó liên quan đến việc tính toán thời gian xác chết nổi trên mặt nước. Tôi bắt đầu cùng anh Hàn gom nhặt các loại côn trùng trên thi thể, còn anh Cao và một tốp cảnh sát rẽ đám lau sậy, khom lưng tìm bắt côn trùng. Nhìn cảnh này, tôi không nhịn được cười, một đám cảnh sát tìm bắt côn trùng trong ao!

“Cậu Tô, chớ có phạm sai lầm, đừng bắt tôi phải nện cho cậu một trận đấy!” Anh Cao khom lưng bắt côn trùng ở đằng xa, vẫn không quên lớn tiếng cảnh cáo tôi.

Tôi đưa tay ra hiệu ok với anh ta, rồi lại tiếp tục khám nghiệm tử thi với anh Hàn, hết trọn một giờ mới xong xuôi toàn bộ quy trình. Còn anh Cao và anh em ở địa phương cũng giúp tôi bắt được không ít côn trùng. Nhìn chung, lần này việc bắt côn trùng có thể nói là tương đối nhanh, kết quả được đựng đầy cả ba chiếc lọ, tôi để những chiếc lọ này vào hòm đựng dụng cụ pháp y. Anh Hàn quan sát tình hình, lại bảo anh Cao lái xe đưa tôi về phòng thí nghiệm trước, làm báo cáo tỉ mỉ về khám nghiệm côn trùng trên tử thi, còn mình ở lại giúp làm xong một số công việc xử lí xác chết.

Đương nhiên anh Cao đồng ý ngay, lập tức thay quần áo, nổ máy xe cảnh sát đưa tôi rời khỏi hiện trường vụ án.

Ngồi trên xe, tôi cứ nghĩ miên man rằng tại sao anh Hàn lại không cho tôi tiếp tục ở lại hiện trường, chẳng lẽ có thứ gì đó không thể cho tôi biết?

Anh Cao khẽ quay sang, hình như đã nhìn thấu mối nghi ngờ trong lòng tôi, chủ động vừa cười vừa giải thích: “Cậu Tô, đừng nghĩ lung tung, anh Hàn này tính khí hơi kì quái, bảo cậu về làm xét nghiệm côn trùng đương nhiên là có lí do của anh ấy.”

Tôi khẽ gật đầu với anh Cao, tỏ ý đã hiểu. Nghe anh Cao vừa rồi nói như vậy, tôi lại nhớ đến sư phụ Thẩm Kiến Quốc của mình, hành tung của ông còn kì dị hơn cả anh Hàn, thường cứ thoát ẩn thoát hiện, luôn biến mất vào những lúc quan trọng. Gặp phải một sư phụ tuyệt hảo như vậy ai mà chẳng say, có lẽ anh Hàn cũng chịu ảnh hưởng từ ông.

Nhờ đi xe cảnh sát, dọc đường anh Cao hú còi nên cơ bản không bị tắc

đường, mất khoảng hơn nửa giờ đã về đến trung tâm pháp y. Tôi xách hòm dụng cụ pháp y bước vào phòng thí nghiệm côn trùng, chuẩn bị xét nghiệm côn trùng trên xác chết nổi trong ao.

Cà niễng (Hydrophilidae)/Bọ cánh cứng ăn xác thối dưới nước

Anh Cao đã bận đi làm việc khác. Tôi lấy ba chiếc lọ đựng côn trùng từ trong hòm dụng cụ pháp y ra, lần lượt đặt lên bàn thí nghiệm, trong mỗi chiếc lọ đều chứa rất nhiều côn trùng. Trong chiếc lọ thứ nhất, tôi phát hiện có một con côn trùng nhìn bề ngoài rất giống loài rận rùng (Dytiscidae), nhưng phần lưng gồ lên, phần bụng tương đối phẳng, cánh ngoài có hoa văn nhạt màu, vòi có 7 đốt, râu ở hàm dưới hình sợi, bề mặt bụng thường có gờ nổi, rìa bụng có lông dài. Tôi sơ bộ đoán con côn trùng này là cà niễng, cũng gọi là họ cà niễng.

Trong đám mẫu vật, tôi tìm được ấu trùng của loài côn trùng này. Loại ấu trùng này màu hung vàng, vòi có 3 đốt, mắt đơn nằm phía sau đầu, mỗi bên có 5 cái, hàm trên có răng. Chân ngực có 4 đốt, móng đơn, bụng có 8 đến 10 đốt, mang nằm ở bên sườn từ đốt thứ nhất đến đốt thứ tám, đốt cuối cùng có đuôi nhô ra.

Họ cà niễng thường sống trong nước ngọt, đầm lầy và xác thực vật, thức ăn chính của ấu trùng là các loại cá nhỏ và nòng nọc. Mặc dù thuộc họ thủy sinh nhưng rất nhiều chủng loại trong họ cà niễng đã không còn sinh sống trong nước nữa, tuy nhiên ấu trùng của chúng vẫn cần thiết phải lớn lên trong môi trường ẩm ướt.

Có một điểu đặc biệt thú vị, đó là khi thi thể bị ngâm trong nước vẫn còn mới, chỉ có một mình cà niễng kí sinh trên đó. Tất nhiên, đây cũng chỉ là một kiểu chứng minh một cách biến tướng cho suy luận này mà thôi. Có điểu, cà niễng trưởng thành có thể ở lại trên xác chết, ăn các loại côn trùng khác để giúp đẩy nhanh tốc độ sinh sôi của mình, ví dụ như các loại ấu trùng tương đối nhỏ như ấu trùng họ ruồi (Flankidae) và ruồi trâu nước thuộc bộ cánh kép... vì thế, phải tìm cách chứng minh trên thi thể có ấu trùng họ ruồi hoặc ruồi trâu nước.

Tôi lấy mẫu ấu trùng thu thập được từ phần thi thể bị ngâm trong nước ao ra quan sát, thấy phía trước các đốt thân và đệm bụng đầu có gai nhỏ dạng sừng, xung quanh phía sau đốt đầu có 8 hàng gai nhỏ màu đen mọc nghiêng. Phần lưng ở đốt ngực thứ nhất trơn bóng, ở khoảng một phần tư phía bụng có 8 hàng gai nhọn, trước đốt bụng thứ 6 ở phía bụng có một hàng gai ngắn và nhỏ, các gai ở bên hông đốt bụng thứ 8 kéo dài ra đến giữa hông, móc miệng, giá họng và sừng bụng dài tương đương nhau. Lúc đầu trông giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, nhưng quan sát kỹ thấy có chỗ không giống. Cuối cùng, tôi không tìm được ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu trưởng thành trong đám mẫu côn trùng đó, chắc là do nguyên nhân thi thể bị ngâm trong nước.

Khi loài ruồi sống trên cạn thăm dò xác chết ở dưới nước, sẽ gặp trở ngại về mặt thời gian, do phần xác chết nổi lên mặt nước không nhiều khiến việc đẻ trứng của chúng kém đi. Khi ấu trùng muốn tìm một chỗ thích hợp (ví dụ như mặt đất) để bắt đầu lột xác, nguyên nhân chủ yếu là do xác chết bị ngâm trong nước trong thời gian quá dài khiến phần lớn ấu trùng sẽ bị chết đuối, khiến tỉ lệ lột xác thành công gần như bằng không.

Tất nhiên, đây chỉ là một trong rất nhiều khả năng, do ấu trùng này rất giống với ấu trùng của hai loại ruồi kia, vì thế tồn tại đồng thời hai khả năng, có thể là một trong hai loại, cũng có thể cả hai loại ruồi đầu không phải. Nếu anh Hàn biết suy nghĩ của tôi, chắc chắn sẽ phê bình một trận. Kiểu suy đoán này rất liều lĩnh, nhưng tôi lại cho rằng rất đáng để thử.

Có đi đâu, dù là ấu trùng cà niễng hay là ấu trùng giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, cũng đều không phải là vấn đề đặc biệt quan trọng.

Sự tồn tại của cà niễng chỉ có ý nghĩa chứng minh rằng xác chết đúng là đã bị ngâm trong nước trong thời gian dài, đặc điểm phía bên sườn có thể xác nhận sự tồn tại của bất kỳ loại côn trùng nào thuộc họ cà niễng và họ ruồi trong bộ cánh kép; còn loại ấu trùng giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu kia lại chỉ có thể giúp suy đoán ra thời gian xác

chết nổi lên mặt nước. Các loài côn trùng còn lại kia mới là nhân vật chính, chúng đều là loài thủy sinh, bắt được tại địa điểm vớt xác, có thể giúp tôi suy đoán chính xác khoảng thời gian xác chết tiếp xúc với nước.

Tôi dùng kẹp gấp con ấu trùng thứ nhất, đặt dưới kính hiển vi sinh học quan sát kỹ lưỡng. Con ấu trùng này thân hình trụ, phần đầu khá to, mắt mọc trên đầu, thân khoảng 12 đốt, có hai lỗ khí. Ngoài ra, tôi còn tìm được cả côn trùng trưởng thành màu nâu xám, thoát nhìn hơi giống loài bướm, thân có vảy nhỏ, miệng hình mỏ, lưng ở phần ngực gồ lên, nhưng hình dáng hơi giống cái khiên tròn. Đây là đại diện tiêu biểu của loài muỗi vằn lông, con ấu trùng kia thuộc loại ấu trùng muỗi vằn lông. Muỗi vằn lông chỉ xuất hiện trên thi thể sau khi chết từ 4 ngày đến 14 ngày, vì thế có thể xác định thời gian xác nạn nhân ở trong ao là trong khoảng từ 4 ngày đến 14 ngày.

Tôi đặt con ấu trùng này sang một bên, tiếp tục quan sát một con ấu trùng chưa lột xác, nó có lỗ thở dài giống như cái vòi, toàn thân màu trắng, các đốt đầu có gai nhọn bao quanh, đầu và móc miệng cử động tương đối linh hoạt. Nếu tôi nhớ không nhầm thì phần đầu và móc miệng của nó phải thu được vào trong ngực, lỗ thở phía trước ngực có hình tròn. Phần bụng có 8 đốt mọc chân, lỗ thở phía sau rất dễ thấy, hơn nữa tương đối cứng, có biểu hiện hóa xương.

Tôi đã từng gặp loài côn trùng này, nhưng trong chốc lát chưa thể nhớ ra được. Tôi tin chắc rằng chỉ cần xác định được chủng loại của loài côn trùng này là sẽ có thể tiến gần hơn đến sự thật. Nhưng mà, rốt cục loài côn trùng này thuộc loại gì? Điều này khiến tôi rất chán nản, nếu lúc trước chịu khó học ở sư phụ nhiều hơn, chắc chắn sẽ không thể xảy ra tình trạng như thế này, đến nỗi vào lúc quan trọng nhất thì lại bế tắc, mà sư phụ thì đã như bốc hơi khỏi chốn nhân gian này từ lâu, điện thoại cũng không gọi được.

Tôi bắt đầu giám định những con côn trùng còn lại, ấu trùng ruồi sữa thuộc họ ruồi sữa (tìm thấy ở tay), ruồi xanh đồng thuộc họ ruồi xanh (ở bề mặt thân). Đúng như dự đoán, đã xuất hiện ấu trùng thuộc họ ruồi trâu

nước (ở cõ), ngoài ra còn có một số xác rận và bọ chết, có đi đầu trong khoảng 4 giờ giống bọ chết này đã sống lại một cách kì lạ. May mà tôi có thói quen giữ lại tất cả côn trùng đã nghiên cứu, kể cả xác, vì thế khi chúng sống lại cũng vẫn đang nằm trong phạm vi kiểm soát được.

Sau đó tôi mới biết được rằng, loài bọ chết có sức sống vô cùng bền bỉ. Nếu bị ngâm trong nước 12 giờ, thì sau khoảng 1 giờ sẽ có thể sống lại như một kì tích. Nếu bị ngâm trong nước từ 18 đến 20 giờ, thì sau khi ra khỏi nước từ 4 giờ đến 5 giờ mới có thể sống lại. Chỉ khi bị ngâm trong nước quá 24 giờ, chúng mới hoàn toàn bị chết não, còn loài rận thì chỉ ngâm trong nước khoảng 12 giờ là chết.

Nói cách khác, con bọ chết lúc này sống lại sau khoảng 4 giờ, theo đó suy đoán thì thời gian nó bị ngâm trong nước nhất định phải ở trong khoảng từ 18 giờ đến 20 giờ, nhiều nhất cũng không vượt quá 24 giờ. Đi đầu này đã trực tiếp chứng minh rằng xác chết bị mang đến ném xuống ao trong khoảng 24 giờ.

Mỗi khi dựa vào côn trùng trên xác chết để suy đoán tình tiết vụ án đến được giai đoạn này, tôi lại nhớ đến câu sư phụ nói với mình: Khi con cảm thấy càng đến gần thành công thì lại càng phải giữ bình tĩnh và phân tích bất kì khả năng nào có thể xảy ra một cách lí tính, chỉ một sai sót rất nhỏ hoặc qua loa đại khái, cũng sẽ gây ra hậu quả khó lường.

Tôi vẫn nhớ như in ánh mắt sư phụ lúc đó, và tôi cũng tin ở cái giá phải trả vô cùng nặng nề hàm chứa trong câu nói này.

Quả nhiên, tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cân nhắc kĩ lưỡng lại từ đầu, phát hiện ra thông tin này có thiếu sót vô cùng lớn.

Thứ nhất, không ai biết giống bọ chết kia bám vào xác chết bằng cách nào, khả năng có ai đó bỏ vào cũng rất lớn. Thứ hai, sự tồn tại của cà niễng đã không còn gì nghi ngờ. Cà niễng xâm nhập xác chết sau khi xác chết bị vớt xuống nước ít nhất một ngày, nhiều nhất là hai ngày, vậy thì khả năng xác chết bị vớt xuống nước trong vòng một ngày đã bị loại bỏ.

Qua phân tích và sắp xếp tỉ mỉ, tôi rút ra được một số kết luận như sau:

Một là, do bắt được họ muỗi vẫn lông ngay trên xác chết, nên thời gian xác chết bị vớt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến 14 ngày.

Hai là, phát hiện ấu trùng rất giống với ấu trùng của ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu, nhưng do đặc tính của côn trùng là khi ở trên xác chết bị ngâm trong nước sẽ không thể lột xác được, nên tạm thời không thể xác định được thuộc tính của ấu trùng, dự đoán có thể là ruồi trâu phân hoặc ruồi trâu đuôi nâu, ngoài ra cũng không loại trừ tình huống xấu là không thuộc cả hai. (Đây là thông tin quan trọng về việc xác chết nổi lên mặt nước, chỉ cần xác định được thuộc tính của ấu trùng là tự nhiên sẽ xác định được khoảng thời gian xác chết nổi lên mặt nước.)

Ba là, trong nước ngọt phát hiện ra một con ấu trùng chưa lột xác, rất khó xác định đặc tính của nó. (Đây là mẫu chốt để xác định thời gian xác chết bị vớt xuống nước, chỉ cần xác định được thuộc tính của ấu trùng, sẽ có thể xác định thời gian xác chết bị vớt xuống nước một cách chính xác hơn.)

Bốn là, điểm cốt yếu nhất là tôi phát hiện ra một con côn trùng màu xanh ánh kim dài 6mm, hình bầu dục, trên vòi từ đốt thứ 3 đến đốt thứ 5 màu nâu đỏ, đốt cuối cùng lớn nhất, hình vuông, phần trước lưng và ngực rộng, phía trước nhỏ hơn phía sau, sừng ở mép sau hình tròn, có nhiều nốt chấm nhỏ, chân màu nâu đỏ, toàn bộ phần bụng màu lam đậm.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại lấy từ ngăn tủ phía dưới bàn thí nghiệm ra một cái lọ, so sánh côn trùng trong hai lọ, thấy chúng hoàn toàn giống nhau!

Côn trùng trong cái lọ tôi vừa lấy ra là của sư phụ tặng riêng trong buồng bệnh, hầu như đúc cùng một khuôn với con côn trùng tôi phát hiện được trong vụ tai nạn xe của Đỗ Phi.

Có đi đâu, con côn trùng này ngoài ăn các loại côn trùng khác, không phát hiện ra có đi đâu gì khác biệt. Lẽ nào con côn trùng này bề ngoài quả thật đơn giản như tôi nhìn thấy? Tôi nhìn đồng hồ, giờ này chắc hẳn anh Hàn đã rời khỏi hiện trường vụ án mạng, trở về trung tâm pháp y tiến hành giải phẫu tử thi rồi. Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành mang tài liệu và

mẫu côn trùng đến trung tâm pháp y hỏi anh Hàn.

Quả đúng như vậy, khi tôi đến trung tâm pháp y, được đồng nghiệp cho biết anh Hàn đang ở trong phòng lạnh giải phẫu tử thi. Tôi thay trang phục pháp y, bước vào phòng giải phẫu, đứng bên cạnh thấy vẻ mặt anh Hàn hết sức nghiêm túc, sợ làm ảnh hưởng đến anh ấy nên ngay cả thở tôi cũng không dám thở mạnh chứ đừng nói đến việc hỏi han chuyện gì.

Anh Hàn hoàn toàn không có phản ứng gì với sự xuất hiện của tôi, như thể tôi là một người trong suốt, vẫn vừa giải phẫu vừa tự lẩm bẩm: “Trên cổ người chết có vết màu đen, đã ăn sâu vào trong da, hơn nữa còn phát hiện thấy mảnh vụn của dây thừng, các bộ phận khác ngoài những lỗ nhỏ do côn trùng cắn không phát hiện ra vết thương nào khác. Sơ bộ nhận định đây là nguyên nhân gây ra tử vong.”

“Anh... anh Hàn.” Tôi lấy dũng khí cắt ngang lời anh ta, “Tôi có câu hỏi, có thể thỉnh giáo anh một chút được không?”

Tôi vội vã đưa tài liệu và mẫu côn trùng cho anh Hàn, nói: “Anh có biết chủng loại của hai loại côn trùng này không?”

Anh Hàn dừng công việc đang làm lại, nhìn tôi với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Tôi hiểu ý, không nói thêm gì nữa, mang đồ đạc của mình chuồn ra khỏi phòng lạnh, bởi vì anh Hàn ghét nhất là bị người khác quấy rầy trong lúc đang giải phẫu. Tôi chặn một chiếc xe, đang định trở về cái tổ nhỏ của mình thì bỗng nhiên điện thoại có tin nhắn: Chào bạn, tôi biết gần đây bạn gặp phải vấn đề khó, tôi để lại cho bạn món đồ ở cửa nhà bạn. NASA.

Tôi đọc tin nhắn, rất lâu sau vẫn chưa bình tĩnh lại được. Làm sao NASA biết tôi đang gặp vấn đề khó? Trả tiền xong bước xuống xe, tôi mang theo mối hoài nghi chạy một cách nhanh nhất về nhà, kết quả trông thấy một cái gói màu đen nằm trước cửa. Tôi vội mở ra, bên trong chỉ có một phong thư.

Tôi mở cửa bước vào nhà rồi khóa trái cửa lại, mở thư ra xem, trong đó viết: “Ruồi vàng đầu to, thuộc loại ruồi vàng, họ ruồi xanh, con trưởng

*thành thân to dài, phần dưới cùng bên cạnh trán màu sắc hơi tối, phía trên có lớp phấn màu vàng óng và lông mao màu vàng, vòi khô vàng... ấu trùng 3 tuổi, mép phía trước đốt thân và đệm bụng đều có gai nhỏ nhiều đầu nhọn¹ ... ruồi quả hoàng tinh tinh (*Drosophila melanogaster*), họ ruồi quả, kích thước khá nhỏ, con trưởng thành dài khoảng từ 2mm đến 4mm, màu vàng hoặc nâu vàng. Đầu có một cặp bờm ở hốc mắt trước và một hoặc hai cặp bờm ở hốc mắt sau, trứng có vòi thò dài, ấu trùng hình thoi hoặc hình trụ, màu gần trắng... con trưởng thành thích ăn những thứ thối rữa lên men, luôn hoạt động ở chỗ gần cây cối mục.”*

¹ Ấu trùng 3 tuổi rất giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu

Ngoài ra còn có thông tin số lượng trứng và tần suất đẻ trứng của ruồi quả hoàng tinh tinh, kèm thêm một biểu đồ về nhiệt độ và thời gian phát dục của côn trùng.

Thứ nhất, con ấu trùng rất giống ấu trùng ruồi trâu phân và ruồi trâu đuôi nâu kia thực ra là ấu trùng 3 tuổi của ruồi vàng đầu to. Theo tính toán ngược về giai đoạn nhộng, không có ruồi trưởng thành lột xác từ nhộng, đây chính là đời thứ nhất. Theo dự báo thời tiết lúc đó, nhiệt độ là 27oC, để phát triển thành ấu trùng 3 tuổi cần phải mất thời gian 3 ngày. Tuy nhiên, quá trình biến đổi của côn trùng sẽ diễn ra nhanh hơn khi nhiệt độ môi trường tăng lên, nhiệt độ thực tế là 30oC, vậy thì ruồi vàng đầu to cần thời gian 2 ngày để phát triển thành ấu trùng 3 tuổi.

Xác chết ở trong nước được chia thành 6 giai đoạn, lần lượt là giai đoạn còn mới, giai đoạn bắt đầu nổi, giai đoạn nổi, giai đoạn phân hủy mạnh, giai đoạn nổi cuối cùng, giai đoạn phần cơ thể còn sót lại chìm xuống. Đáng chú ý là trong giai đoạn còn mới, trên tử thi chỉ có thể tìm thấy một loại côn trùng, đó chính là cà niễng. Tuy nhiên, chủng loại côn trùng xuất hiện trên cái xác đã vượt ra ngoài dự tính của tôi, rõ ràng là đã qua giai đoạn còn mới.

Một vài ngày sau, xác chết sẽ trương phình và nổi lên, bước vào giai

đoạn bắt đầu nổi, đây là điều kiện để ruồi xanh tìm được xác chết. Vì thế, chỉ có trong giai đoạn nổi trên mặt nước, loài ruồi xanh mới có thể đẻ trứng lên xác chết, chứng tỏ khi chúng tôi phát hiện ra, xác chết đang ở trong giai đoạn nổi.

Có nghĩa là, thời gian xác chết nổi lên và cũng là thời gian xác chết ở vào giai đoạn bắt đầu nổi là ba hôm trước.

Thứ hai, ấu trùng kia là ấu trùng ruồi quả hoàng tinh tinh, do đặc tính của nhộng không biến đổi được khi xác chết ở trong nước, nên không khó rút ra kết luận ruồi quả hoàng tinh tinh đã biến đổi xong một đời. Ở nhiệt độ 30oC, thời gian ruồi quả hoàng tinh tinh phát triển từ ấu trùng thành ruồi trưởng thành mất 165 giờ, quy đổi ra là khoảng 6 ngày, như thế cũng có nghĩa là thời gian chính xác thi thể bị vớt xuống nước là từ 4 đến trước 6 ngày. Kết luận cuối cùng đưa ra là: Thời gian xác chết bị vớt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến trước 6 ngày, thời gian nổi lên mặt nước trước 3 ngày. Do đã xác định được thời gian xác chết nổi lên, nên suy ngược trở lại, thời gian xác chết bị vớt xuống nước nằm trong khoảng từ 4 ngày đến 5 ngày.

Thu hoạch bất ngờ

Tôi lại tức tốc chạy đến trung tâm pháp y, vừa hay lúc này anh Hàn cũng giải phẫu tử thi xong và ra ngoài để viết báo cáo khám nghiệm.

Anh Hàn ngẩng đầu đối diện với tôi, viết xong báo cáo rồi bảo: “Kết quả khám nghiệm tử thi là, nạn nhân chết từ 5 ngày trước. Lấy đó làm căn cứ, thời gian xác chết bị vớt xuống nước chỉ có hai khả năng, một là cách đây 4 ngày, như vậy hung thủ đợi nạn nhân chết được 1 ngày rồi mới đem xác vớt xuống ao; hai là vào 5 ngày trước hung thủ giết chết nạn nhân rồi vớt xác xuống ao luôn.”

Tôi gật đầu, rồi cũng nói ra phát hiện của mình, vừa hay khớp với thời gian anh Hàn suy đoán, bước tiếp theo là phải bắt đầu tiến hành điều tra người mất tích. Do người chết là nữ, sắp xếp lại các đặc điểm như chiều cao và độ tuổi là có thể thu hẹp đáng kể phạm vi tìm kiếm, khoảng thời

gian mất tích cũng đã có, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Anh Cao lập tức lên gặp lãnh đạo xin chỉ thị, triển khai đi đầu tra trên phạm vi rộng ở khoảng thời gian nạn nhân chết và trong khu vực các huyện lân cận, trong thời gian này tôi và anh Cao cũng nhiều lần đi hỏi thăm xem có thể gặp được ai đó tình cờ tận mắt chứng kiến sự việc hay không, nhưng lần nào cũng trở về tay không, toàn bộ công tác tìm kiếm đã kéo dài khoảng 4 ngày.

Mãi đến ngày thứ 5, anh Cao gọi điện bảo tôi rằng có một bà tên là Tôn Ái Trân đến Sở cảnh sát báo án, nói rằng con gái mình mất tích đã nhiều ngày nay. Tôi lập tức đến nơi, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc lóc, quay sang nhìn vào phòng thẩm vấn, thấy anh Cao đang bùng cốc nước ra mời bà ta và nói:

“Bà Tôn, xin đừng sốt ruột, nói cho tôi biết hôm đi khỏi nhà con gái bà ăn mặc như thế nào?”

Bà Tôn lặng người đi một lúc, sau đó vội vàng lấy từ trong túi áo ra một tấm ảnh đưa cho anh Cao. Anh Cao nhận tấm ảnh, trên đó là hình một cô gái trẻ khoảng hơn 20 tuổi, mặc váy liền quần màu vàng, các nét trên khuôn mặt cân đối trông khá xinh xắn, tóc dài màu mận chín, khi cười trên má có 2 lúm đồng tiền nhỏ.

“Bà Tôn, bây giờ bà ngồi đợi ở đây một lát, tôi đưa tấm ảnh cho đồng chí cảnh sát kiểm tra thông tin có liên quan.” Anh Cao chuyển tấm ảnh cho phòng đi đầu tra thông tin của cục cảnh sát.

“Vâng, các đồng chí cảnh sát nhất định phải giúp tôi tìm được con gái, tất cả đều nhờ các đồng chí!” Bà Tôn nói xong lại nghẹn ngào, suýt nữa bật khóc thành tiếng. Mặc dù bà vẫn ngồi yên trên ghế, nhưng đôi mắt nhắm nheo chắt chứa đầy vẻ lo lắng, đôi bàn tay già nua đan vào nhau, hai chân cũng bắt đầu run lên một cách vô thức.

Tôi nhận thấy bà Tôn đang cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, nhưng nếu chỉ cần hơi có một chút kích động là sợi dây đang kéo căng kia sẽ đứt ngay. Tôi ở bên cạnh thấy không đành lòng, liền nắm tay bà, định an

úi đôi chút.

Mười lăm phút sau, anh Cao cầm một tờ giấy từ phòng làm việc bước ra, sắc mặt hơi khó coi, nói: “Phòng đi đầu tra thông tin đã phản hồi thông tin quét ảnh.”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy rất căng thẳng, hỏi: “Thông tin gì?”

Anh Cao nhìn bà Tôn, rồi lại quay sang nhìn tôi, đồng thời nháy mắt ra hiệu, tôi lập tức hiểu ý, đi ra ngoài cùng anh ta. Bây giờ anh Cao mới nói: “Mô hình hộp sọ của người phụ nữ chết nổi trong ao mấy hôm trước hoàn toàn trùng khớp với con gái của bà Tôn.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, chỉ biết há mồm tròn mắt, không nói được lời nào. Anh Cao nhăn mặt, chau mày suy nghĩ trước mắt nên làm thế nào để nói với bà Tôn rằng con gái bà đã bị người ta giết hại?

Chúng tôi quay vào phòng thẩm vấn, anh Cao ngẩng đối diện với bà Tôn, hỏi: “Thưa bà Tôn, lúc mất tích con gái bà mặc quần áo gì?”

Bà Tôn nhắm mắt, cố gắng nhớ kỹ lại, rất lâu sau đành lắc đầu: “Tôi... không nhớ rõ, tuổi già trí nhớ kém rồi, bác sĩ bảo tôi mắc chứng mất trí nhớ tuổi già thời kỳ đầu, trước đây tôi đi đâu đâu do Lệ Lệ đưa đi đón về”

Tôi ngẩng cạnh anh Cao, chúng tôi nhìn nhau, rồi lại nhìn bà Tôn đang đầy vẻ lo lắng và trông đợi, trong lòng trào lên một cảm giác đau xót khổ sở. Căn phòng bỗng nhiên yên lặng, bà Tôn thấy sắc mặt chúng tôi nặng nề bèn hỏi với vẻ căng thẳng: “Đồng chí cảnh sát, hai người có tin tức gì rồi phải không? Xin cứ nói thật cho tôi biết, con gái tôi hiện giờ ở đâu?”

Tôi đắn đo cân nhắc câu chữ rồi mới nói: “Bà Tôn, xin đừng quá xúc động, chuyện là thế này, vừa rồi chúng tôi nhận được một tin không vui, Tôn Lệ Lệ, con gái bà... bị người ta giết rồi!”

Bà Tôn vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to, hai hàng nước mắt lập tức trào ra, bà cố gắng chống tay xuống mặt bàn đứng dậy, anh Cao sợ bà bị ngã liền chạy lại đỡ. Không ngờ bà đột nhiên nắm ngay lấy cánh tay anh Cao như thể vớ được phao cứu sinh, vẻ mặt vô cùng tức giận, hét to: “Chắc chắn là Nhâm Thiên! Con ma cờ bạc ấy trông thấy tiền sinh lòng hiểm ác

nên đã giết Lệ Lệ của tôi rồi! Lệ Lệ của tôi đúng là số khổ, khó khăn lắm mới được hưởng thụ cuộc sống, vậy mà lại gặp vận hạn này! Ông trời đối xử với hai mẹ con tôi thật là không công bằng!”

Bà Tôn nói dứt lời liền khóc rống lên, tôi và anh Cao nghe thấy mù cả đầu, nhưng đầu biết rằng vụ án xác chết nổi trong ao đã có bước chuyển ngoặt. Anh Cao bèn an ủi: “Bà Tôn, xin bà bình tĩnh lại, đừng khóc nữa. Bà phải kể rõ đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, cung cấp manh mối cho chúng tôi thì chúng tôi mới có thể nhanh chóng bắt được hung thủ, bắt hắn phải đền tội đã gây ra với Tôn Lệ Lệ!”

Bà Tôn nghe thấy vậy lập tức thôi khóc, gạt đầu, lau khô nước mắt trên mặt rồi nói: “Đúng vậy! Đồng chí cảnh sát, các đồng chí nhất định phải nhanh chóng bắt Nhâm Thiên! Đúng rồi, còn có cả Tưởng Phi nữa, chắc chắn là chúng nó đã hại chết Lệ Lệ của tôi! Tôi phàn đàn bà chỉ có thể cầu xin đồng chí giúp đỡ thôi.”

Bà Tôn nói xong liền định quỳ xuống, tôi vội vàng đỡ bà dậy, đồng thời hỏi: “Nhâm Thiên và Tưởng Phi là ai? Tại sao lại muốn giết con gái bà?”

Anh Cao đưa một gói khăn giấy cho bà, gạt đầu một cách nghiêm túc, an ủi: “Vâng! Xin bà hãy bình tĩnh một chút, từ từ kể rõ cho chúng tôi nghe đầu đuôi chuyện này, chúng tôi xin cam đoan, chỉ cần có thể xác định Nhâm Thiên có động cơ phạm tội là tôi nhất định bắt hắn về thẩm vấn với lý do tình nghi giết người!” Nói xong, anh ta vỗ vào ngực mình, thành thật thề thốt khiến người khác không thể không tin.

Bà Tôn rút từng mảnh khăn giấy ra lau nước mắt nước mũi, tâm trạng dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng đôi mắt bà vẫn hiện rõ nỗi buồn đau vô cùng, hình như bà đang nhớ lại rất nhiều hồi ức không hề tốt đẹp.

Phối hợp mưu sát

Tôn Lệ Lệ sống cùng mẹ là Tôn Ái Trân từ hồi còn nhỏ, hai mẹ con cùng nương tựa vào nhau. Lớn lên, sau khi tìm được việc làm ổn định, Tôn Lệ Lệ liền đón mẹ đến thành phố Nam Minh sống chung với mình. Còn Lệ Lệ và Nhâm Thiên vốn là bạn học ở đại học, sau khi ra trường lại cùng làm

việc tại thành phố Nam Minh, trong một lần gặp mặt bạn cùng trường, hai người nói chuyện hết sức tâm đầu ý hợp. Lúc đó Nhâm Thiên thành lập công ty đã được 3 năm, còn Tôn Lệ Lệ vẫn chỉ là công chức nhỏ ở một công ty bình thường, họ yêu nhau được một năm thì thuận theo lẽ tự nhiên, tổ chức lễ cưới.

Hôm tổ chức lễ cưới, Tôn Lệ Lệ mời bạn gái là Tường Phi đến làm phù dâu cho mình. Tường Phi và Tôn Lệ Lệ quen nhau đã lâu, là bạn học từ thời cấp ba, nhưng Tường Phi thi trượt đại học, phải vào học ở trường hạng ba, sau khi ra trường luôn làm nhân viên văn thư trong công ty, không có chí tiến thủ, nhưng lại rất thích tiêu tiền, làm dáng, và cũng thích qua lại với rất nhiều đàn ông.

Hôm đó là lần đầu tiên Nhâm Thiên và Tường Phi gặp nhau. Buổi tối, Nhâm Thiên uống say bí tỉ, Lệ Lệ cũng ngà ngà say, bèn gọi Tường Phi đến giúp mình dìu Nhâm Thiên lên giường tân hôn, ai ngờ Tôn Lệ Lệ say quá, cùng Nhâm Thiên ngã lăn ra giường, ngủ không biết trời đất gì nữa.

Tường Phi thấy trong phòng không có ai khác, suồng sã cởi cúc áo Nhâm Thiên, trong mắt ánh lên sự đau khổ: “Sao lại là anh? Sao anh lại có thể kết hôn với một đứa con gái tầm thường như Tôn Lệ Lệ chứ?”

Bà Tôn chào hỏi khách khứa ra về xong, lúc đi qua phòng tân hôn, nhìn qua khe cửa thấy Tường Phi cúi xuống định hôn Nhâm Thiên, bà lập tức giả vờ ho vài tiếng, Tường Phi giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi có chút hoảng hốt, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười đi ra khỏi phòng. Bà Tôn lờm cô ta một cái, đồng thời nhắc nhở cô ta để ý thân phận của mình, không thể lừa chồng của bạn được.

Tường Phi gật đầu, cầm cái gói ở trên sofa hoảng hốt rời khỏi phòng tân hôn của Tôn Lệ Lệ.

Sau đó, bà Tôn còn nhiều lần bắt gặp Tường Phi cố tình đụng chạm thân mật với Nhâm Thiên, bà cũng từng nhắc nhở Tôn Lệ Lệ phải đề phòng Tường Phi kéo cô ta cướp mất chồng, nhưng Tôn Lệ Lệ bị hạnh phúc hôn nhân mới đến làm cho mê muội đầu óc, cho rằng mẹ mình đã quá

lo xa. Thế nhưng, hai năm sau, công ty của Nhâm Thiên phá sản, anh ta suốt ngày say mê, còn công ty thì không gượng dậy được nữa. Hàng ngày Tôn Lệ Lệ hết giờ làm về nhà, đầu phải đối diện với căn phòng lạnh lẽo, không còn được nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ nữa.

Tất tẽ hơn nữa là, một hôm bà Tôn ra ngoài cho khuây khỏa thì lại gặp Tưởng Phi và Nhâm Thiên đang mua quần áo sơ sinh trong cửa hàng, Tưởng Phi liên tục đưa tay đỡ cái bụng đã bắt đầu lùm lùm. Bà Tôn thấy hàng ngày con gái mình phải chịu áp lực mỗi ngày một lớn trong công việc, vì thế tạm thời không dám nói chuyện đôi trai gái xấu xa này cho Tôn Lệ Lệ biết. Cũng vào thời gian này, Tôn Lệ Lệ được đồng nghiệp khích lệ, mua một tấm vé số, ai ngờ lại trúng giải to.

Tối hôm đó, Tôn Lệ Lệ hào hứng muốn chạy ngay về nhà, định dành toàn bộ số tiền thưởng nhận được cho Nhâm Thiên gây dựng lại sự nghiệp. Nhưng vừa ra khỏi cổng công ty thì trời đột nhiên đổ mưa dữ dội, cô gọi điện báo Nhâm Thiên đến đón mình, nhưng điện thoại di động của anh ta lại không sao gọi được. Thành phố Nam Minh mỗi khi trời mưa to đường xá thường rất dễ ngập, đồng thời cũng rất khó bắt xe. Đến lúc cô đội mưa về được đến nhà thì toàn thân đã ướt sũng như gà nhúng nước, dẫn đến cảm lạnh, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, người ở đầu bên kia nói rằng mình đã mang thai con của Nhâm Thiên, hi vọng cô và anh ta mau chóng li hôn, nhưng khi cô hoàn toàn tỉnh táo trở lại đang định hỏi chuyện thì người kia lại đột ngột tắt máy. Đêm hôm đó, cô không tài nào ngủ được nữa.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Thiên trở về nhà, bị Tôn Lệ Lệ truy hỏi, hai người li hôn nảy sinh cãi nhau. Bà Tôn bị đánh thức, ngồi ở phòng khách nghe rõ hết cả, họ đang âm ỉ chuyện li hôn vì Tưởng Phi, rồi dần dần vợ chồng quay sang tranh giành tấm vé số.

Tôi và anh Cao càng nghe càng phẫn nộ, nhưng lại chỉ biết cố gắng kìm nén không dám lên tiếng, thẫn thờ nhìn chằm chằm Nhâm Thiên khổ nạn kia!

Hôm nay nhắc lại chuyện cũ, bà Tôn vẫn vô cùng cảm phẫn, ánh mắt dần dần trở nên dữ dằn, cảm giác như Nhâm Thiên và Tưởng Phi đang ở ngay trước mặt, và bà tiếc rằng không thể dùng ánh mắt giết chết đôi gian phu dâm phụ xấu xa kia!

“Tôi còn nhớ lúc đó Nhâm Thiên và Lệ Lệ cãi nhau chuyện li hôn, chúng nó nói về chuyện tài sản tiền hôn nhân, có lẽ Nhâm Thiên thấy tấm vé xổ số kia trúng giải to, định đòi chia một nửa tiền thưởng, nhưng Lệ Lệ không muốn đưa tiền của mình cho kẻ phụ bạc đi nuôi nhân tình và con riêng, trong lúc tức giận Nhâm Thiên đã đập cửa bỏ đi.”

Mấy hôm sau, Nhâm Thiên hùng hổ mang thỏa thuận li hôn về nhà, nói rằng muốn tìm Tôn Lệ Lệ để nói chuyện phải trái. Bà Tôn xem thỏa thuận li hôn mới vỡ lẽ, thì ra để bảo vệ tài sản của mình, Tôn Lệ Lệ đã mời luật sư lập một bản thỏa thuận li hôn, trong đó có một điều viết rất rõ rằng trước khi kết hôn Nhâm Thiên đã có hành vi vi phạm pháp luật, sống chung với một người phụ nữ khác và có con với người này. Như vậy, chỉ cần Tôn Lệ Lệ có chứng cứ Nhâm Thiên phạm pháp, thì anh ta không những không có được tài sản mà còn có khả năng phải ngồi tù. Nếu Nhâm Thiên đồng ý giải quyết cá nhân vấn đề này, chia tay một cách êm thấm thì Tôn Lệ Lệ sẽ không gửi bản thỏa thuận li hôn này đến tòa án.

Bà Tôn và Nhâm Thiên ngồi trên sofa, không ai nói với ai lời nào, chỉ đợi Tôn Lệ Lệ hết giờ làm về nhà.

Tôn Lệ Lệ vừa về đến nhà, Nhâm Thiên liền chỉ thẳng vào mặt cô lớn tiếng mắng chửi, thậm chí còn đe dọa cô.

Anh Cao không nén được, bèn cắt ngang mạch hỏi tường của bà Tôn, hỏi: “Thưa bà, lúc đó Nhâm Thiên đe dọa thế nào? Bà phải nói thật rõ ràng, đây cũng là một trong những động cơ phạm tội của hắn.”

Ánh mắt bà Tôn vô cùng kiên định, nhưng nét mặt thì lại hơi có chút sợ hãi, bà nói: “Lúc đó nó nói rằng nếu Lệ Lệ không chia một nửa tài sản cho nó thì nhất định sẽ phải hối hận! Tôi còn nhớ rất rõ, lúc đó nó chỉ vào chúng tôi, với vẻ mặt vô cùng hung ác, trông giống hệt một kẻ mắc bệnh

tâm th ần.”

Tôi cũng không khỏi tò mò, hỏi: “Vậy tại sao bà khẳng định Tưởng Phi cũng là một trong những hung thủ?”

Bà Tôn “hừm” một tiếng vẻ khinh bỉ: “Con ranh ấy không có chí tiến thủ, ti ền lương thì rất thấp, nhưng lại luôn thích mua sắm quần áo và trang sức hàng hiệu, thường hay lượn lờ quanh đàn ông, hơn nữa mơ ước lớn nhất của nó là tìm được một cậu ấm lắm ti ền.”

Tiếp sau đó, không cần bà Tôn phải nhiều lời, chúng tôi cũng có thể tưởng tượng ra đi ều bà muốn nói. Riêng với anh Cao vì làm cảnh sát đã lâu năm, những việc như thế này từng gặp rất nhiều.

Tưởng Phi cho rằng mình đã sắp thực hiện được giấc mơ, ai ngờ Nhâm Thiên không cẩn thận để đến nỗi phá sản, mà đúng vào lúc này lại mang thai đứa con của hắn. Tưởng Phi bị tình yêu và tình mẫu tử làm mê muội đầu óc, cho dù nghèo túng cũng kiên quyết ở cùng với kẻ khốn nạn kia.

Nhưng vợ chồng nghèo khổ thì thường hay sinh chuyện, phụ nữ mang thai không được chăm sóc chu đáo, trong thời gian mang thai thường hay trái tính trái nết, hơn nữa, đi ều càng khiến Tưởng Phi tủi thân hơn là cô ta không có được một danh phận cần có. Chắc chắn họ đã cãi nhau về chuyện li hôn của Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ, cuối cùng có một hôm Tưởng Phi không chịu được nữa, trong đêm mưa gió lấy điện thoại của Nhâm Thiên gọi cho Tôn Lệ Lệ, đến hôm sau lại biết Tôn Lệ Lệ trúng thưởng một khoản ti ền lớn.

Đôi trai gái đang lúc nghèo túng này lập tức nổi lòng tham, định thông qua đi ều khoản pháp quy về li hôn để kiếm một khoản ti ền của Tôn Lệ Lệ nhằm giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt, không ngờ tiếp đón họ lại là lá thư đến từ luật sư của Tôn Lệ Lệ. Lần này, họ đã không những không lấy được ti ền, mà Nhâm Thiên còn có thể phải mang tội, vào tù, vì thế họ hận Tôn Lệ Lệ đến xương tủy, cùng nhau âm mưu và sát hại cô.

“Đồng chí cảnh sát, các đồng chí nhất định phải bắt đôi trai gái xấu xa này, Nhâm Thiên... Nhâm Thiên hôm nay vừa xông vào nhà tôi li ền cướp

tờ xỗ sỗ đi r ồi! Các đ ồng chí xem, đây là vết thương tôi bị nó đẩy ngã xuống đất, tất cả những đi ều này đ ều là động cơ phạm tội của nó!” Bà Tôn nắm lấy tay tôi, r ồi lại cho chúng tôi xem vết b ầm tím trên cánh tay và ở chân.

“Bà đừng lo, chúng tôi lập tức cử người đi bắt hung thủ!” Anh Cao nói xong li ền sang phòng làm việc ở bên cạnh gọi điện thoại.

Tôi vào phòng y vụ lấy ít d ầu xoa vết thương cho bà Tôn, lại nghe thấy bà khóc rất đau lòng: “Lệ Lệ của mẹ, sao con lại n ỡ bỏ đi như vậy, để lại mình mẹ già cô đơn trên đời này, bây giờ mẹ sống còn có ý nghĩa gì?!”

Đột nhiên bà Tôn hất mạnh tay tôi ra, đứng phất dậy r ồi liên tiếp lùi lại phía sau mấy bước, sợ hãi nhìn tôi, hét lên: “Nhâm Thiên! Đ ồ khốn nạn, không được qua đây, là mày! Là mày đã hại Lệ Lệ của tao, trả Lệ Lệ lại cho tao, tao phải bóp chết mày!”

Tôi bước tới an ủi bà, bất ngờ bà Tôn hất mạnh tay tôi ra, nhìn tôi với vẻ kinh hoàng r ồi lớn tiếng kêu lên: “Nhâm Thiên! Mày là đ ồ khốn, mày chớ có bước gần tới đây! Chính mày, chính mày đã hại Lệ lệ của tao! Hãy trả Lệ Lệ lại cho tao! Tao sẽ bóp chết mày!”

Nói r ồi bà ấy lập tức xông v ề phía tôi, hai tay g ầy như que củi cố hết sức bóp cổ tôi, mặt bà méo xệch khiến tôi nhìn thấy phát sợ, muốn cất tiếng kêu c ầu cứu anh Cao nhưng lại cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

Anh Cao vô tình quay sang nhìn chúng tôi, thấy vậy vô cùng kinh ngạc, lập tức gác điện thoại chạy sang, cố gắng gỡ tay bà Tôn ra, đ ồng thời ôm chặt bà từ phía sau. Trong cơn kích động cùng cực, bà Tôn vừa hướng v ề phía tôi lớn tiếng chửi mắng, vừa tay d ẫm chân đá loạn xạ, song cuối cùng bị anh Cao bế đi chỗ khác.

Tôi vịn vào bàn, ôm cổ ho sặc sụa mấy tiếng, biết lúc này chắc mặt mình đỏ l ắm.

Một lúc sau anh Cao quay lại, hỏi tôi về lo lắng: “Cậu có sao không? Tôi vừa gọi điện thoại đến bệnh viện bảo đưa bà Tôn đi đi ều trị r ồi.”

Tôi lắc đ ầu: “Tôi không sao, chắc là bà ấy bị kích động quá, th ần kinh

có chút không bình thường.”

Anh Cao thấy tôi không sao, bèn nói rằng đã bố trí cảnh sát viên đi bắt Tưởng Phi và Nhâm Thiên rồi, đưa về Sở cảnh sát thẩm vấn với tội danh tình nghi giết người. Tôi cũng đã lấy lại được trạng thái bình thường, nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh bà Tôn bỗng chốc biến thành một con người khác thì không khỏi cảm thấy run, bèn chào tạm biệt anh Cao, trở về với khoảng trời riêng của mình.

Không lâu sau, anh Cao một mình thẩm vấn Tưởng Phi, trải qua một cuộc chiến tâm lý, cuối cùng Tưởng Phi mới thừa nhận hành vi phạm tội, kể rõ nguyên nhân. Thì ra, Nhâm Thiên là người yêu cũ của cô ta, không ngờ sau 3 năm họ gặp lại nhau, Nhâm Thiên đã trở thành Giám đốc của một công ty, nhưng lại lấy một người con gái dung mạo tầm thường, tính tình cũng không tốt vì thế mà cô ta không cam lòng, cô ta luôn tìm cơ hội tiếp cận Nhâm Thiên. Cho đến một hôm, Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ cãi nhau, cô ta cùng Nhâm Thiên uống rượu giải sầu, qua một đêm, tình cũ giữa hai người bùng cháy trở lại, Tưởng Phi cũng mang thai từ cái đêm ấy.

Tưởng Phi nói rằng, hiện giờ cô ta và Nhâm Thiên thật lòng yêu nhau, Nhâm Thiên và Tôn Lệ Lệ đã không có tình yêu thì tốt nhất là nên chia tay, đừng nên cố níu kéo Nhâm Thiên làm gì, bởi vì cô ta mới thực sự là vợ của Nhâm Thiên, cô ta phải giành lấy cho bản thân và cho con mình một danh phận và một tương lai tốt đẹp.

Thế là, vào đêm mưa gió ấy cô ta gọi điện cho Tôn Lệ Lệ yêu cầu nhanh chóng li hôn. Nhưng đến hôm sau, sau khi cãi nhau với Nhâm Thiên, Tôn Lệ Lệ không những làm ấm lên đòi li hôn mà còn lớn tiếng cho biết là mình đã trúng giải thưởng lớn và sẽ không chia cho Nhâm Thiên dù chỉ một xu trong số tiền trúng thưởng đó.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Lệ Lệ liền đi lĩnh tiền thưởng, chuẩn bị li hôn với Nhâm Thiên để trở lại với những ngày tháng vui vẻ.

Tưởng Phi vô cùng tức giận, nhân lúc Tôn Lệ Lệ đi làm về muộn, lợi dụng trời tối đã cùng Nhâm Thiên giết chết cô, sau đó bọn chúng giấu xác

Tôn Lệ Lệ trong cốp sau chiếc xe con để trong nhà xe của mình một thời gian, đến đêm hôm sau mới lái xe đi vút xác xuống ao. Bọn chúng cho rằng làm như vậy sẽ vô cùng kín đáo, không ai có thể phát hiện ra được. Cuối cùng, cả hai vẫn không thoát khỏi được lưới trời lồng lộng, phải chờ sự trừng phạt của pháp luật.

Lúc anh Cao nói với tôi những điếu này, tôi bất giác nhớ đến câu: Chỉ cần phạm tội, dù kín kẽ thế nào cũng để lại manh mối, sớm muộn rồi cũng có một ngày sự thật phơi bày và phải trả giá. Tuy vụ án đã được phá, nhưng bà Tôn cũng vì cú sốc từ chuyện này mà mắc bệnh tâm thần, vì thế chúng tôi đã bố trí đưa bà vào điếu trị trong bệnh viện tâm thần. Với một người như bà thì điếu đúng là bi kịch lớn nhất của đời người.

Vụ án thứ sáu

Cực hình nhân trệ

Nhà thơ là người viết thơ lên mặt nước.

- Keats

Lời dẫn

Trong khu vực nội thành Nam Minh có một trại nuôi lợn quy mô nhỏ, sau giờ học, một số bé trai nghịch ngợm tụ tập phía sau chuồng lợn chơi trò thách đố ném lợn. Nội dung của trò thách đố này là mỗi người có 6 viên đá, ai ném trúng mắt lợn nhiều nhất là người thắng cuộc, người thua phải mời đi ăn kem. Chiều nay cũng như những chiều khác, Đường Thắng và Vương Đạt vừa tan học liền chạy ngay đến trại nuôi lợn, nhặt đá chuẩn bị ném lợn trong chuồng. Đường Thắng tinh mắt hơn, một lúc ném trúng mắt mấy con lợn, đánh bại Vương Đạt.

Có đi đâu, Vương Đạt nhìn theo những con lợn bị ném trúng, đột nhiên mặt cắt không còn giọt máu, bởi vì nằm phía sau đàn lợn kia là xác một người phụ nữ. Xác người phụ nữ bị chặt hết chân tay, móc mắt, có một lượng lớn nước đờng trong lỗ tai, tóc và da đầu bị lột. Đường Thắng cũng nhìn theo, sợ hãi đến mức đờ đẫn. Hai đứa hoàn toàn không kịp suy nghĩ, lập tức quàng cặp sách cầm đầu cắm cổ chạy về nhà, dọc đường vừa chạy vừa la hét: “Có người chết! Có người chết! Trong chuồng lợn có người chết!”

Cực hình nhân trệ

Mười phút trước, anh Cao nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng phát hiện một xác phụ nữ trong trại nuôi lợn ở khu phía nam thành phố Nam Minh.

Trước tiên anh Cao gọi điện cho tôi, sau đó tôi và anh Hàn đến công

trung tâm pháp y đợi anh ấy rồi cùng đi xe cảnh sát đến hiện trường.

Từ Sở cảnh sát đi thẳng về phía nam, mất hơn một giờ mới đến được địa điểm xảy ra vụ án.

Đã có đồng nghiệp đến trước chúng tôi và chăng dây phong tỏa chuồng lợn, thăm vấn những người có liên quan.

Anh Cao cũng tham gia vào nhóm thăm vấn, anh Hàn dẫn tôi chui qua dây cảnh giới, bước vào chuồng lợn nồng nặc mùi hôi thối. Xác chết nằm ở góc xa nhất của chuồng lợn, phân lợn rải đầy khắp trong chuồng. Ngoài ra còn có vài ba con lợn bị trúng phải chất kịch độc, toàn thân tím đen nằm trên sàn. Từ mức độ thối rữa của xác chết có thể thấy, ít nhất cũng đã chết được hai tuần.

Tôi quan sát khắp một lượt trong chuồng lợn, ở đó tạp nham đủ thứ, thượng vàng hạ cám đâu có cả, rất khó cho việc thu thập côn trùng của tôi.

Bởi vì trong rất nhiều trường hợp, côn trùng ăn xác không chỉ bị xác chết hấp dẫn, mà nhiệt độ và độ ẩm cũng ảnh hưởng rất lớn đến chúng.

Trong lĩnh vực côn trùng, phần lớn côn trùng là động vật biến nhiệt, cực kì nhạy cảm với nhiệt độ và độ ẩm. Nếu nhiệt độ quá cao, sẽ khiến côn trùng chết hoặc ngừng phát triển, đôi khi nhiệt độ cao cũng dẫn đến tình trạng côn trùng trốn xuống phía dưới xác chết, không ăn phần da thịt ở chỗ xác chết bị ánh nắng chiếu vào. Có đi đâu, xác chết cũng vì nhiệt độ cao mà mất nước, khô đi. Khi nhiệt độ quá thấp, côn trùng sẽ tự động chui vào bùn đất để tránh rét, một phần nhỏ có thể trốn vào trong nhà, nơi có nhiệt độ cao hơn.

Nếu tôi muốn dựa vào quá trình phát triển trưởng thành của ấu trùng họ ruồi và sự tiếp nối thay thế của quần thể côn trùng ăn xác chết để suy đoán thời gian tử vong, thì không thể xem nhẹ ảnh hưởng của sự thay đổi nhiệt độ. Khi nhiệt độ quá cao hoặc quá thấp, côn trùng đều không thể thực hiện việc giao phối và đẻ trứng, vì thế không thể sử dụng chúng để suy đoán thời gian tử vong.

Tôi xem xét xong các thứ lợn xộn xung quanh chuồng lợn, dần dần xác

chết hiện rõ trong tằm mắt. Anh Hàn đang ở phía trước, chỉ vào xác chết và phân tích: “Tứ chi của nạn nhân đều bị hung thủ chặt đứt, mắt cũng bị móc mất sau đó đổ vào tai một lượng lớn hỗn hợp đồng nung chảy, mục đích là khiến nạn nhân bị điếc. Chỗ cổ họng thâm đen, chắc là đã bị cho uống thuốc cam và cắt lưỡi, làm hỏng dây thanh, khiến nạn nhân không nói được.”

Tôi đứng cạnh anh Hàn ghi chép tỉ mỉ, rồi nhìn mặt xác chết, hỏi: “Anh Hàn, tại sao ngũ quan của người chết lại bị mất?”

Anh Hàn suy nghĩ cẩn thận, rồi lại nhìn vào xác chết, rùng mình nói: “Cực hình nhân trệ! Hung thủ đúng là bệnh hoạn!” Lúc này anh Cao cũng đi vào, vừa hay nghe thấy thế liền hỏi: “Anh Hàn, cực hình nhân trệ là trò quái quỷ gì thế?”

Anh Hàn dùng con dao cạo nhỏ cạo lấy vài thứ ở chỗ cổ họng, quay lại nói với anh Cao: “Giống như 10 hình phạt tàn khốc nhất của Mãn Thanh. Nhân trệ là phát minh độc quyền của Lã Trĩ, dùng để đối phó với phu nhân Quá Thích. Loại cực hình này buộc con người phải biến thành lợn, trước tiên chặt đứt tứ chi và móc hai mắt, đổ nước đồng vào tai.”

Tôi nghe anh Hàn giải thích, thấy rất giống cách giết người trong vụ án mạng này, liền nói chen vào: “Hung thủ có thể là kẻ bệnh hoạn không?”

Anh Cao cũng gật đầu lia lịa, hùa theo: “Không loại trừ khả năng này, cách này quá độc ác và tàn nhẫn!”

Anh Hàn không nói thêm gì, mở hộp dụng cụ pháp y lấy ra một con dao mổ, rạch cánh tay phải của nạn nhân, làm như vậy là nhằm để kiểm tra xem bên trong có loài vật nào kí sinh hay không. Chỉ trong chốc lát, có khoảng gần chục con màu sắc khác nhau bò ra, tình trạng này vô cùng hiếm gặp và cũng rất phức tạp, bởi thường thì màu sắc và chủng loại côn trùng tại hiện trường xảy ra vụ án phải rất đơn giản.

Anh Hàn quan sát đám côn trùng, bỗng nhiên quay lại hỏi tôi: “Cậu có phân biệt được chủng loại của đám côn trùng này không?”

Tôi tạm dừng việc ghi chép, ngồi xuống quan sát kĩ lưỡng, sau đó trả

lời: “Anh Hàn, vậy tôi nói khái quát một chút. Trong đám côn trùng này có một bộ phận thuộc họ táng giáp và họ ruồi, số côn trùng và trứng còn lại khá hiếm gặp, trông giống như thuộc bộ cánh vò, nhưng thực ra độ dài lại không giống như của bộ cánh vò.”

Tôi vừa nói xong được một lúc thì anh Hàn nhìn tôi với vẻ mặt đầy nghi hoặc: “Hiểu biết về côn trùng quá ít, cậu phân tích xem tại sao lợn lại bị trúng độc chết?”

Tôi nhìn những con lợn thâm đen kia, khẽ trả lời: “Hung thủ cố tình hạ độc? Hay do nhiễm chất độc từ xác chết mà ra?”

Anh Cao nghe thấy vậy, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc chen vào câu chuyện: “Hung thủ có thể lợi dụng côn trùng để đầu độc à? Ở thời này rồi mà vẫn còn cao thủ dùng độc như thời xưa sao?”

Anh Hàn suy nghĩ kĩ lời anh Cao vừa nói, rồi lại lấy từ trong hộp dụng cụ pháp y ra một chiếc bơm tiêm đã chứa đầy nước thuốc màu đen, bước đến bên cạnh một trong số những con lợn chết, ngửa xuống cắm kim tiêm vào vùng đầu rồi từ từ bơm thuốc. Tôi và anh Cao ở bên cạnh quan sát kĩ toàn bộ quá trình, thuốc bơm vào cơ thể lợn chết chưa đến 10 giây, các loại côn trùng ẩn nấp bên trong bắt đầu chạy ra ngoài từ 5 giác quan của con lợn.

Thực ra, tôi biết rất rõ công dụng của loại thuốc nước màu đen này, thuật ngữ trong ngành gọi là nước đuổi trùng, có tác dụng xua đuổi một số côn trùng hỗn tạp có thể ảnh hưởng đến hướng suy nghĩ trong điều tra phá án của các điều tra viên. Sư phụ từng nói với tôi rằng, khi gặp phải hiện trường vụ án đặc biệt, phải dùng nước đuổi trùng màu đen để loại bỏ những loại côn trùng không cần thiết, loại thuốc này chủ yếu nhằm vào những loại côn trùng không bị xác chết thu hút, không phát huy tác dụng đối với côn trùng ăn xác chết.

Anh Hàn nhìn những con côn trùng kia, nét mặt liên tục thay đổi, cuối cùng lại trở về vẻ bình tĩnh, thở dài một tiếng.

Sau đó, anh Hàn gói chiếc bơm tiêm lại cẩn thận, đặt trở lại hộp dụng cụ

pháp y, bảo tôi: “Cậu phụ trách giải phẫu xác con lợn vừa tiêm thuốc!”

Anh Hàn gói cẩn thận và bỏ chiếc bơm tiêm trở lại chỗ cũ là để đề phòng ngu ồn độc lây lan và khuếch tán lẫn vào nhau. Sau khi sử dụng, loại thiết bị chuyên dụng này bắt buộc phải được xử lí tiêu hủy đặc biệt. Anh Hàn đã phân công như vậy, tôi sao dám không nghe theo? Tôi lập tức gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng như thể bị sét đánh. Giải phẫu xác lợn ư? Đối với tôi thì đây là lần đầu tiên phải thực hiện nhiệm vụ như thế này. Không hiểu trong người con lợn bị trúng độc kia có cái gì mà khiến anh Hàn phải quan tâm đến như vậy?

Tôi chạy đến chỗ hộp dụng cụ pháp y của mình, trước tiên thay một đôi găng tay màu trắng, lấy ra hai con dao mổ, cùng với một con dao róc xương sườn và chiếc kẹp nhỏ, những thứ này đều là dụng cụ đặc biệt, chuyên sử dụng để giải phẫu xác động vật. Quay lại chỗ xác con lợn kia, quan sát kĩ từ đầu đến đuôi: Bụng con lợn có dấu vết sưng phù, chứng tỏ có lượng nước thừa; còn phần đầu lợn do đã được tiêm thuốc nên từ 5 giác quan đã bắt đầu chảy ra thứ nước màu đen vô cùng hôi thối.

Trước tiên tôi lật xác con lợn cho 4 chân chống lên trời, sau đó rạch một đường từ cổ thẳng xuống phía dưới. Có lẽ tôi dùng sức quá mạnh, không cẩn thận rạch xuống đến tận cùng, tôi có thể cảm nhận rõ rằng mình đã làm vỡ một số tổ chức bên trong của con lợn. Không biết có ảnh hưởng đến việc thu thập manh mối phá án hay không.

Tôi len lén nhìn sang anh Hàn, thấy anh ấy hoàn toàn không nhìn mình mà dường như đang suy nghĩ rất mông lung về sự việc gì đó, lông mày anh ấy nhíu chặt vào nhau.

Tôi lại chuyển trọng tâm chú ý sang giải phẫu xác lợn, chần chập đưa dao róc xương sườn vào trong bụng lợn, tay phải nhẹ nhàng đưa lên đưa xuống, chia tách phần xương và phần thịt. Róc xương xong, tôi dùng kẹp gấp ra mấy miếng xương, toàn bộ miếng xương đều có màu đen kịt, hơn nữa còn có thể trông thấy rất rõ trên bề mặt xương dày đặc những lỗ nhỏ li ti.

Tạm bỏ những miếng xương đen kịt vừa gấp ra để sang một bên, tôi lại một lần nữa đưa kẹp vào trong bụng lợn, gấp ra một miếng thịt nhỏ, miếng thịt cũng đã thay đổi màu sắc. Điều duy nhất khiến tôi không hiểu là tại sao trên thịt lợn không có nhiều trứng kí sinh trùng? Trong tình hình bình thường, tất cả mọi loại thịt thối rữa đều có thể thu hút kí sinh trùng để trứng, tại sao trên xác con lợn này lại không có?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, anh Hàn đột nhiên bước đến hỏi: “Cậu Tô, thế nào rồi? Có phát hiện được chỗ nào kì lạ không?”

Tôi gật đầu nhìn anh ấy, nói: “Anh Hàn, tôi có một phát hiện lớn. Sau khi giải phẫu, thấy có một loại mầm độc bí ẩn xâm nhập vào bộ phận bên trong con lợn, độc tính vô cùng mạnh, khiến cả tổ chức xương và cơ thịt đều bị ăn mòn, dẫn đến kết quả ấu trùng kí sinh đều không dám đến gần, thậm chí còn có một số ít côn trùng ăn xác bị chết vì nhiễm độc.”

Hình như anh Hàn đã đoán biết trước được kết quả, nên không hề lộ vẻ gì là ngạc nhiên, chau mày nói: “Xem ra sự việc trở nên phức tạp rồi đấy, rất ít vụ mưu sát lại kèm thêm cả loại vi trùng bí ẩn có độc tính mạnh. Điều quan trọng nhất là hiện vẫn chưa biết làm thế nào để xác định chủng loại vi trùng, ngay cả côn trùng cũng bị nhiễm độc chết, rõ ràng việc phá án đã khó khăn hơn rất nhiều.”

Những lời anh Hàn vừa nói quả thật đã nhằm vào đúng chỗ quan trọng nhất, loại vi trùng bí ẩn kia tấn công đã làm đảo lộn hoàn toàn quy trình phá án thông thường. Trước mắt, bước đầu tiên chúng tôi cần thực hiện là phải kiểm tra được nguồn gốc của loại vi trùng bí ẩn kia, xác định đúng thời gian những con côn trùng ăn xác bị nhiễm độc chết, lấy đó làm căn cứ để suy đoán ra thời gian thực sự nạn nhân bị sát hại.

Anh Cao biết vụ án đã đi đến chỗ then chốt, đồng thời cũng không muốn tạo áp lực quá lớn cho tôi và anh Hàn, bèn nói: “Cao Kiện tôi là loại vũ phu, bảo đi bắt tội phạm bỏ trốn còn được, chứ nghiên cứu mấy loại côn trùng này thì không làm được. Cứ từ từ thực hiện nhé, tôi tin hai người có thể đi đầu tra phá được vụ án này!”

Nghe anh Cao nói vậy, tôi không nhịn được cười, tiếp lời: “Anh Cao này, tôi cũng tin có thể phá án. Suy cho cùng, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát. Xin hỏi anh một câu, theo anh thì hung thủ phải thù hận nạn nhân đến mức nào mới có thể ra tay giết người bằng thủ đoạn tàn độc như vậy? Giả sử khi đối diện với kẻ thù của mình, anh có thể sử dụng cực hình nhân trệ để giết đối phương không?”

Anh Cao suy nghĩ kĩ một lúc rồi mới trả lời: “Không! Nếu đối phương giết hại người thân hoặc người yêu của tôi, tôi sẽ đích thân đưa hung thủ ra trước pháp luật, cho dù hung thủ chạy trốn đến tận chân trời góc biển, tôi cũng quyết bắt bằng được đưa về quy án, bởi vì lấy ác trị ác cũng không có tác dụng gì. Tôi là một cảnh sát, lúc nào cũng phải tin tưởng vào pháp luật và công lí!”

Những lời này của anh Cao khiến tôi vô cùng xúc động, bởi lẽ sở dĩ con người hiện nay phạm tội, ngoài môi trường xã hội dễ gây nóng nảy, nguyên nhân chủ yếu là do con người hiện nay quá tôn sùng việc lấy ác trị ác, chỉ cần nói một câu không vừa ý là lập tức đánh người, chém người. Có thể người ngoài nghe thấy sẽ cho rằng anh Cao đang cố tình tỏ ra thanh cao, nhưng tôi lại tin rằng anh đúng là sứ giả của chính nghĩa.

Anh Hàn nhìn tôi, hỏi: “Cậu Tô, vừa rồi cậu hỏi rất hay và câu nói ấy đúng là đã nhắc nhở tôi. Tại sao hung thủ lại dùng thủ đoạn tàn bạo với nữ nạn nhân như vậy? Phân tích từ góc độ tâm lí học tội phạm, hung thủ chắc chắn đã mất hết lòng tin vào cuộc sống, có khả năng đã gặp phải mối thù giết vợ hoặc giết con!”

Anh Cao liền hiểu ngay ý tứ của anh Hàn, tiếp tục phân tích: “Anh Hàn này, ý anh nói là chúng ta phải bắt đầu từ động cơ phạm tội phải không?”

Anh Hàn nhìn anh Cao toét miệng cười, bảo: “Đúng vậy, trước tiên chúng ta phải xác định động cơ phạm tội của hung thủ, sau đó kiểm tra đối chiếu tìm ra thân phận cụ thể của nạn nhân, thực hiện đi điều tra từ môi trường xung quanh và các mối quan hệ của nạn nhân, xem gần đây nạn nhân có gây thù oán với ai không, từ đó chúng ta có thể triển khai đi điều tra

theo mục tiêu cụ thể!”

Biện pháp anh Hàn đưa ra rất hay, hoàn toàn đi theo trình tự ngược lại, trước tiên xác định động cơ phạm tội của hung thủ, sau đó làm rõ thân phận người chết, cuối cùng mới sử dụng côn trùng để xác định thời gian tử vong, đồng thời thông qua sàng lọc mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cuối cùng bắt hung thủ về quy án. Có đi đâu, suy nghĩ tuy rõ ràng, nhưng thực hiện không phải là chuyện dễ.

Tôi vừa định chuẩn bị thu dọn đồ đạc để kết thúc công việc giải phẫu lợn thì không ngờ anh Hàn trông thấy lại quát lên: “Cậu Tô, ai bảo cậu thu dọn đồ đạc vào lúc này hả? Khẩn trương giải phẫu xác những con lợn còn lại cho tôi!”

Tôi suýt chút nữa ngất xỉu, đến hiện trường xảy ra vụ án, việc gì khác không làm lại toàn chỉ giải phẫu xác lợn, chuyện này mà đến tai sư phụ chắc sẽ bị thầy cười đến chết mất. Thực ra tôi rất muốn hỏi anh Hàn rằng, đã xác định được hướng đi đâu tra phá án, tại sao còn bắt tôi tiếp tục giải phẫu xác lợn?

Nhưng mà, tôi sợ anh Hàn nổi giận lôi đình, anh ấy ghét nhất việc người khác hỏi này hỏi nọ, vì thế tôi đành gật đầu: “Vâng, tôi tiếp tục giải phẫu đây ạ!”

Tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, bắt đầu giải phẫu xác con lợn thứ hai, kết quả không khác gì con lợn thứ nhất, trong bụng cũng không có loại côn trùng nào. Mãi đến khi giải phẫu con lợn thứ ba, mới có phát hiện mới. Tôi dùng kẹp lấy ra được một thứ giống như huy hiệu hay huy chương gì đó, trên mặt có hình hoa tử kinh, ngoài ra không còn có gì khác.

Anh Hàn vẫn đang phụ trách kiểm tra thi thể nữ nạn nhân, tôi bỏ chiếc huy hiệu có hình hoa tử kinh vào chiếc túi trong suốt, bước nhanh đến bên cạnh và nói với anh ấy: “Anh Hàn, tôi tình cờ tìm thấy trong bụng con lợn thứ ba chiếc huy chương có hình hoa tử kinh này, tiếc rằng trên đó không có thông tin gì có tác dụng.”

Anh Cao cũng chạy lại, nhìn chiếc huy chương có hình hoa tử kinh,

trầm ngâm hỏi: “Cậu Tô, vật này lấy từ bụng con lợn bị trúng độc ra à? Trông có vẻ hơi cổ kính, hình như là quà lưu niệm trong một cuộc thi, vì thế không ghi tên tuổi, chắc là giải khuyến khích nhận được khi tham gia giải phong trào ở cơ quan.”

Trong lúc tôi và anh Cao đang nói chuyện, anh Hàn đã giải phẫu xong tử thi, mấy cảnh sát đi cùng phụ trách thu dọn xác chết. Chúng tôi chuẩn bị lên đường quay về tiến hành phân tích xác chết sâu hơn. Vẫn là anh Cao lái xe như lúc đi, tôi và anh Hàn ngồi ở ghế sau. Trên xe, cả 3 chúng tôi đều lặng im, tâm trạng ai cũng có vẻ không vui vì vụ thảm án kia.

Hỗn hợp côn trùng

Tôi vươn vai, ngả người ra ghế, ngoảnh mặt nhìn phong cảnh lướt nhanh qua bên ngoài cửa xe. Mải mê nhìn ngắm, dần dần đôi mắt khép lại.

Không biết bao nhiêu lâu sau, anh Hàn gọi tôi dậy, cùng anh ấy xuống xe, rồi lại cùng anh ấy vào phòng thí nghiệm phân tích những con côn trùng đã chết.

Hai chúng tôi thay trang phục chuyên dụng xong, bước vào phòng nghiên cứu côn trùng, anh Hàn lấy chìa khóa phòng nghiên cứu từ trong hộp dụng cụ pháp y của mình ra đưa cho tôi mở cửa, rồi lại lấy ra chiếc lọ đựng đầy côn trùng và trứng, bước vào phòng trước, còn tôi theo sau và kiêm luôn nhiệm vụ đóng cửa.

Anh Hàn dẫn tôi đến trước một chiếc bàn thí nghiệm để đầy phễu chia tách và ống nghiệm trong suốt, ngoài ra còn có mấy chiếc bình miệng rộng kẻ vạch chia độ, ở dãy phía sau để các loại nước thuốc đủ màu, tôi nhìn lướt nhanh qua một lượt, thấy hầu hết là thuốc chuyên dụng để kiểm tra độc tính của côn trùng.

Trước tiên, anh Hàn đeo găng tay, khẩu trang, và đặc biệt không quên đeo kính bảo vệ mắt, sau đó lấy 3 chiếc bình rộng miệng và một chiếc phễu, mở nắp lọ và dùng chiếc kẹp dài gấp côn trùng ở trong lọ ra, mỗi loại bỏ vào trong một chiếc bình khác nhau. Sau khi làm xong một loạt động tác như vậy, anh Hàn kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn tôi bảo: “Cậu Tô, cậu đã

nghe nói về phương pháp lấy DNA của côn trùng bằng cetyltrimethylammonium bromide chưa?”

Tôi lục tìm kĩ trong đầu một lượt, đúng là chưa từng nghe thấy, lắc đầu nói: “Chưa, anh giảng giải cho tôi đi.”

Anh Hàn tròn mắt nhìn tôi, hừm một tiếng: “Sự phụ của cậu đúng là hẹp hòi, không nói cho cậu biết gì à? Cetyltrimethylammonium bromide còn gọi là phương pháp CTAB, là phương pháp lấy DNA của côn trùng tương đối phù hợp, được sử dụng tương đối rộng rãi, quá trình lấy tương đối đơn giản nhanh chóng, duy chỉ có một chỗ chưa được tốt là quy trình rất rườm rà, DNA của côn trùng dễ bị thiếu, mất và bay hơi những vật chất có độc. Vì thế, khi muốn lấy DNA chất lượng cao trong thời gian ngắn, người ta thường sử dụng phương pháp CTAB.”

Vừa dứt lời, anh Hàn liền bảo tôi lấy lọ thuốc nước màu xanh lục ở hàng phía sau đưa cho mình, đương nhiên tôi răm rắp làm theo.

Anh Hàn cầm lấy lọ thuốc, trước tiên lắc qua lắc lại vài cái rồi mới từ từ mở nắp, một mùi hôi thối giống như mùi của xác chết bốc ra.

Tôi suýt nữa nôn nột chỗ cơm còn lại từ bữa tối ra ngoài, cảm giác thứ mùi này còn sặc sụa hơn cả mùi xác chết.

Anh Hàn đổ nước thuốc màu xanh lục vào chiếc bình rộng miệng đã có xác ấu trùng, vẫn không quên giải thích cho tôi: “Đây là thuốc chia tách dung dịch có độc.”

Tôi quan sát kĩ thời điểm thuốc tiếp xúc với xác ấu trùng, màu thuốc bắt đầu nhạt dần, cuối cùng chuyển thành xanh lam. Xác ấu trùng dưới đáy bình trương lên rất nhanh rồi tự động nổi lên trên mặt thuốc, lớp da bên ngoài bị bóc hết, trở thành một con giòi trụi lủi.

Anh Hàn lấy chiếc kẹp ở trước mặt gấp con giòi ra rồi nhẹ nhàng đặt vào chiếc khay nhỏ trong suốt, sau đó bỗng nhiên quay lại bảo tôi: “Cậu Tô, cậu lấy kính hiển vi điện tử lại đây, sau đó quan sát kĩ lưỡng thay đổi của ấu trùng, đồng thời nói những điểu quan sát được cho tôi nghe.”

Tôi rất rõ dụng ý của anh Hàn, nhanh chóng chạy đi lấy kính hiển vi, đặt

chiếc đĩa nhỏ kia vào dưới ống kính, đi đầu chỉnh tiêu cự rồi tiến hành quan sát, sau một giây bắt đầu nói: “Ấu trùng gặp phải thuốc chia tách dung dịch có độc nên bị ăn mòn mạnh, nhưng bề mặt vẫn còn lại thành phần chất độc bí ẩn màu tím đen. Sau khi ấu trùng chết, cơ thể nhanh chóng trương lên gấp 2 lần bình thường, lớp da bên ngoài đã bị lột và xuất hiện tình trạng ôxy hóa.”

Trong lúc tôi nói, anh Hàn đã đổ loại nước thuốc màu vàng vào chiếc bình thứ hai có chứa sẵn côn trùng ăn xác loại nhỏ.

Đổ thuốc xong, anh Hàn lại tiếp tục hỏi: “Ấu trùng không biến dị lần hai hoặc tiến hóa gì à?”

Tôi lại đi đầu chỉnh một chút tiêu cự kính hiển vi, quan sát kĩ những đường vân của ấu trùng, trả lời: “Anh Hàn, hiện tại ấu trùng không xuất hiện dấu vết tiến hóa hay biến dị gì cả, có lẽ là do chịu một sự hạn chế đặc biệt nào đó, tôi còn đang tiếp tục quan sát.”

Anh Hàn ngẩn người, rõ ràng kết quả quan sát của tôi vượt ra ngoài dự liệu của anh ta. Sau đó, anh ấy lại nói: “Cho thêm ít băng khô vào.”

Tôi thực sự không hiểu dụng ý của anh Hàn, nhưng vẫn đến ngay chỗ chuyên để băng khô, lấy một ít cho vào cái đĩa nhỏ để ấu trùng. Sau khi rắc lên người ấu trùng một lát, đám băng khô liên tục bắt đầu bốc ra hơi lạnh, đồng thời phát ra tiếng kêu, sau đó tan ra thành chất lỏng màu đen, không còn dấu vết ban đầu nữa.

Lần này tôi thấy khóe miệng anh Hàn khẽ nhếch lên, có vẻ những thay đổi hoàn toàn của đám băng khô giống như dự liệu của anh ấy.

Tôi nhìn hiện tượng diễn ra từ đầu đến cuối mà không hiểu gì cả, bèn hỏi một câu ngớ ngẩn: “Anh Hàn, tại sao băng khô này lại tan thành nước nhanh thế?”

Anh Hàn cầm cái kẹp, vừa khuấy nước thuốc màu vàng mới đổ vào trong chiếc bình vừa nói: “Rất đơn giản, thành phần lớp vỏ ngoài của ấu trùng đã bị chất phân tách rửa sạch, tác dụng lớn nhất của băng khô là kiểm tra xem chất độc đã được rửa sạch hay chưa. Nếu chất độc chưa

được rửa sạch, băng khô sẽ không tan ra nhanh chóng. Nếu băng khô tan nhanh, chứng tỏ lớp vỏ ngoài của ấu trùng đã hoàn toàn bị chất độc ngấm vào!”

Tôi đột nhiên rùng mình ớn lạnh, sau khi tẩy rửa mà vẫn không phân tách được chất độc, chứng tỏ độc tính của loại vi rút bí ẩn này mạnh đến mức nào?

Tôi nhận thấy sắc mặt anh Hàn lại liên tiếp thay đổi mấy lần, đôi mắt hơi đỏ, anh ấy trềnh ngâm bảo: “Cậu Tô, cậu tạm thời đừng nói chuyện này cho ai biết, chỉ được nói với duy nhất một mình sư phụ của cậu. Tôi cho rằng không lâu sau sẽ lại xảy ra chuyện lớn, bi kịch của 10 năm trước vẫn có thể xuất hiện trở lại.”

Tôi hiểu ý tứ ẩn giấu phía sau câu nói này, thực sự cảm thấy tò mò, liền hỏi: “Thật ra 10 năm trước đã xảy ra chuyện gì, anh kể cho tôi nghe được không?”

Anh Hàn hít thở sâu mấy lần, gượng cười bảo: “Cậu Tô, tin tôi đi, với sự từng trải và trình độ pháp y của cậu bây giờ, tốt nhất đừng biết quá nhiều chuyện liên quan đến 10 năm trước, bởi vì biết càng nhiều sẽ càng không có lợi cho cậu. Có câu: Biết càng nhiều, càng sớm đi gặp Diêm Vương!”

Tôi biết anh Hàn không nói đùa, nuốt nước bọt mấy lần, mới thận trọng đưa ra câu phỏng đoán: “Chắc hẳn liên quan đến loại vi rút bí ẩn kia?”

Anh Hàn trấn tĩnh lại, khẽ gật đầu: “Tôi không thể cho cậu biết quá nhiều, nhưng đúng là loại vi rút bí ẩn lấy được trong vụ án cực hình nhân trệ này giống hệt loại vi rút tôi gặp năm đó, thậm chí còn khủng khiếp hơn nhiều. Thực ra từ trước đến giờ tôi không nói cho cậu biết, nhiều năm trước đây cũng từng xảy ra vụ án tương tự các vụ án cậu và cậu Cao đã phá lúc trước, hơn nữa người phụ trách phá án còn giỏi hơn cậu, có thể nói là thiên tài trăm năm khó gặp một lần trong lĩnh vực côn trùng học pháp y!”

Nghe anh Hàn ca ngợi một người nhiều năm trước, trong lòng tôi không khỏi buồn bực, bèn khua khua nắm đấm: “Anh Hàn, chớ coi thường tôi,

thực ra tôi cũng không kém đâu nha! Chúng ta hãy cùng chờ xem, nhất định sẽ có một ngày tôi cũng trở thành một chuyên gia pháp y từng trải, đức cao vọng trọng giống sư phụ!”

Anh Hàn lặng yên nhìn tôi, rất lâu vẫn chưa định thần lại được, sau đó thì lẩm bẩm như nói một mình: “Rất giống, các người quả thật rất giống.”

Tôi không hiểu ý anh ta nói gì, lấy tay đưa qua đưa lại trước mặt, gọi: “Anh Hàn, có tiếp tục kiểm tra côn trùng ăn xác nữa không?”

Anh Hàn lập tức định thần lại, ho khan một tiếng: “Xin lỗi, vừa rồi tôi mất tập trung. Tiếp theo, cậu hãy phân tích một chút về côn trùng trong nước thuốc màu vàng.”

Anh Hàn nói xong liền tiếp tục với việc pha trộn thuốc, trước tiên đổ nước thuốc màu xám vào chiếc bình thứ ba, mười lăm giây sau lại đổ nước thuốc màu hồng nhạt vào. Còn ở bên này, tôi dùng kẹp gấp con côn trùng ăn xác cỡ nhỏ ra, trạng thái của nó không khác so với ấu trùng, cũng bị bóc rửa sạch lớp vỏ ngoài, hoàn toàn mất hết sức sống, hệt như một con côn trùng bỏ đi. Sư phụ từng nói với tôi rằng, trong các vụ án sau này, nếu gặp phải tình huống côn trùng ăn xác bị chết một cách kì lạ hoặc chưa tiến hóa được thì việc đi điều tra những vụ án như vậy khó không khác gì lên trời, bởi vì côn trùng ăn xác bị chết đột ngột sẽ không thể trở thành “nhân chứng tàng hình” giúp cho việc suy đoán ra thời gian tử vong, manh mối sẽ hoàn toàn bị cắt đứt, vụ án rơi vào tình trạng án treo.

Anh Hàn kẹp con côn trùng thứ 3 ra khỏi lọ, qua nhiều lần kiểm tra phân tích, còn lấy cả DNA của mấy con côn trùng giống nhau để so sánh, kết quả vẫn không như ý muốn. Bởi vì những quả trứng côn trùng chưa nở kia, nếu dùng chất xúc tác thúc đẩy tiến hóa thì khi phát triển đến giai đoạn thứ ba chúng sẽ tự động chết một cách không bình thường; những con ấu trùng đã thành hình cũng vậy, không sống được quá 2 giờ.

Vụ án lần này khá phức tạp, chủ yếu là do chu kì sống của trứng côn trùng quá ngắn, trong một lúc chúng tôi không thể nào trông thấy được hình dáng của con côn trùng sau khi nó thành hình, vì thế đương nhiên

cũng không thể căn cứ vào chủng loại và đặc tính của côn trùng để suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong. Như vậy, vụ án cực hình nhân trệ bắt đầu rơi vào bế tắc.

Anh Hàn ngồi trước bàn thí nghiệm trầm tư suy nghĩ, cuốn sổ ghi chép màu đỏ đặt trên bàn ghi chằng chịt các số liệu phân tích côn trùng. Tôi sơ bộ thống kê, có 15 chuỗi kết cấu DNA của côn trùng, kết quả này khiến tôi giật mình kinh hãi, trong tình hình bình thường, chỉ có một người bị hại sẽ không thể nào thu hút được đến 15 loại côn trùng, bởi vì sâu nhều thịt ít sẽ không đủ cho chúng ăn.

Tôi dùng điện thoại chụp lại các số liệu phân tích côn trùng do anh Hàn viết, nếu vụ án vẫn không có gì tiến triển, tôi sẽ gửi bức ảnh này cho NASA, hi vọng NASA có thể giúp giải tỏa những ngờ vực này. Tất nhiên, tôi không dám nói chuyện này với anh Hàn, bởi vì: Một là mất thể diện, hai là NASA yêu cầu không được cho người thứ ba biết được sự tồn tại của mình.

Anh Hàn thấy tôi rút điện thoại ra chụp ảnh, cảm thấy vô cùng tò mò, liền chủ động hỏi: “Cậu Tô, cậu chụp ảnh làm gì vậy?”

Tôi chưa kịp hoàn hồn ngay lúc đó, chút nữa đã nói ra cái tên NASA, vì thế tiện miệng nói dối luôn: “Tôi định dùng để đến tối thông thả nghiên cứu, biết đâu có thể tình cờ thu hoạch được thứ gì đó. Tôi cho rằng, bản thân là người mới đến thì cần phải tập trung nghiên cứu và xem xét tình tiết vụ án, như vậy mới không phụ sự kỳ vọng của anh và sự phụ.”

Lúc nói những từ này, trong lòng tôi thầm mắng bản thân là kẻ dối trá. Có đi đâu, để nhanh chóng trưởng thành hơn, che giấu anh Hàn cũng là một việc bất đắc dĩ.

Bởi vì NASA biết quá nhiều thứ, nên tôi thậm chí còn lẩn tránh là trong đó phảng phất có bóng dáng sự phụ Thẩm Kiến Quốc, vì hình như trên thế giới này không có bất kì loài côn trùng và vụ án mạng liên quan đến côn trùng nào có thể thoát khỏi cặp mắt thần của người ấy, và đi đâu này khiến tôi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nghe sự phụ giảng bài trong

trường nhiều năm trước đây.

Anh Hàn cười rất vui, đưa tay vỗ vai tôi, bảo: “Cậu Tô, cậu đã dần dần ra dáng một nhân viên pháp y thực thụ rồi đấy, tôi rất yên tâm. Nhưng vụ án cực hình nhân trệ này không đơn giản đâu. Trước tiên, phân tích từ những côn trùng chúng ta lấy được, thì thấy chúng bao gồm rất nhiều loại. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi thủ đoạn phạm tội của hung thủ, rất ít người có thể lợi dụng được côn trùng và quy luật tương sinh tương khắc của côn trùng để giết người một cách hoàn hảo như vậy!”

Tôi chưa hiểu được ngay, vặn hỏi lại: “Anh Hàn, đúng là có thể lợi dụng đặc tính tương sinh tương khắc của côn trùng để giết người à?”

Hình như anh Hàn nhớ lại một số chuyện đã qua, hít sâu liền mấy hơi rồi mới trả lời: “Có thể, côn trùng cũng có đặc tính mùa vụ và ngũ hành, bởi vì vạn vật trên thế gian đều không thoát khỏi quy luật ngũ hành, đương nhiên trong côn trùng cũng tồn tại kim mộc thủy hỏa thổ, trên thực tế đã từng xảy ra vụ án sử dụng côn trùng để giết người.”

Anh Hàn nói vậy khiến tôi sợ ngây người, bèn lắp bắp hỏi: “Nếu quả thật có người có khả năng điểu khiển được côn trùng, thế thì chẳng phải sẽ rất lộn xộn sao?”

Không ngờ anh Hàn nghe xong lại xua tay, thở dài bảo: “Ý cậu nói là dùng ngôn ngữ để điểu khiển côn trùng phạm tội, còn ý tôi nói là dùng mùi vị và nhiệt độ để điểu khiển côn trùng nhằm đạt được mục đích giết người một cách vô hình. Lấy ví dụ đơn giản, chúng ta đều thích uống mật ong, nếu ai đó muốn giết một người, sử dụng thủ đoạn hạn chế hành động của người này và bôi mật ong lên cơ thể người này để dụ ong độc đến, như thế chẳng phải là đã mượn tay ong độc để giết người rồi hay sao?”

Vừa nghe những lời này, tôi liên tưởng thêm cảnh tượng thực tế theo lời nói, cảm thấy toàn thân nổi da gà, giống hệt như những gì anh Hàn từng nói. Nếu những người nuôi dưỡng và huấn luyện côn trùng hiểu biết về dược lý hay chất độc trong pháp y, vậy thì việc điểu khiển côn trùng giết người từ xa cũng không khó khăn gì.

Đúng lúc tôi đang định thảo luận với anh Hàn rằng sử dụng côn trùng giết người từ xa có phải là khoa học hay không thì điện thoại của anh ấy bỗng nhiên đổ chuông. Anh ấy nhìn vào màn hình rồi tắt ngay, vẻ mặt có chút gì đó là lạ, sau đó bảo tôi: “Cậu Tô, cậu về trước đi, tôi còn phải nghiên cứu riêng một chút. Có tin tức gì liên lạc qua điện thoại nhé.”

Không thêm để ý tôi có đồng ý hay không, anh Hàn đẩy ngay tôi ra khỏi phòng thí nghiệm. Có đi đâu, trước khi ra khỏi đó, tôi đã gửi số liệu kiểm tra DNA côn trùng của anh ấy cho NASA. Điều duy nhất tôi cần làm lúc này là về với khoảng trời riêng của mình, yên tĩnh chờ đợi NASA trả lời và lên mạng tìm xem có thông tin từng xảy ra vụ án sử dụng côn trùng giết người từ xa hay không.

Trứng côn trùng kịch độc

Tôi ra khỏi phòng thí nghiệm, bắt taxi trở về khoảng trời riêng của mình. NASA vẫn chưa có thông tin trả lời.

Trong đầu tôi lại nghĩ đến chiếc huy hiệu có hình hoa tử kinh kia, hình như đã từng trông thấy chiếc huy hiệu giống như thế, có đi đâu lúc này không nhớ ra được.

Tôi nằm trên giường, liên tưởng đến những vụ án mạng liên quan đến côn trùng đã đi đầu tra phá án thành công trước đây, bất giác cảm thấy ngậm ngùi cho loài người quá nhỏ bé và tính mạng con người quá yếu ớt. Hơn nữa, động cơ giết người của hung thủ trong xã hội hiện đại cũng vô cùng quái dị, thậm chí có kẻ chỉ vì một câu nói mà giết người, tôi thì thấy hoàn toàn không cần thiết phải cực đoan đến như vậy.

Bỗng nhiên điện thoại có chuông báo tin nhắn, tôi vội mở khóa màn hình, người gửi tin nhắn đúng là NASA.

Nội dung tin nhắn viết: “Cậu gặp loại vi rút bí ẩn này ở đâu? Thật sự quá kinh khủng!”

Ngay cả NASA cũng cho rằng loại vi rút bí ẩn này kinh khủng, tôi trằn ngâm suy nghĩ giây lát rồi nhắn tin trả lời: “Anh từng gặp loại vi rút này chưa?”

Phải đến hơn một phút sau, NASA mới trả lời: “Gặp r ấ, từ rất nhiều năm trước, lẽ ra đã phải bị tiêu diệt hoàn toàn r ấ, không hiểu sao bây giờ lại xuất hiện một cách kì lạ như vậy. Từ nay về sau gặp loại vi rút này cậu phải hết sức cẩn thận, bởi vì chúng rất dễ biến dị và tiến hóa, nghiêm trọng hơn là còn có thể xâm nhập vào cơ thể người. Lần này tôi cũng không giúp gì được cho cậu, cậu phải bắt đầu từ phía khác vậy.”

Tôi đọc tin nhắn, nhất là đoạn NASA nhắc đến loại vi rút này có khả năng biến dị và tiến hóa, trong lòng chợt có cảm giác vô cùng sợ hãi. Nếu không cẩn thận bị loại vi rút này xâm nhập vào người, tôi có biến thành người độc không? Hay là trúng độc chết không toàn thân giống như những con lợn kia? Chỉ nghĩ không cũng đã sợ sồn gai ốc.

Tất nhiên NASA đã nghe nói và thậm chí tiếp xúc với loại vi rút bí ẩn này, tôi lập tức soạn tin nhắn theo nội dung NASA cung cấp r ấ gửi cho anh Hàn, nhắc anh ta phải đề phòng vi rút xâm nhập cơ thể. Anh Hàn nhanh chóng nhắn tin trả lời, bảo tôi lập tức đến chỗ mình, có chuyện lớn cần bàn.

Tôi vội vã đi giày chạy xuống cầu thang, bắt một chiếc taxi đến phòng thí nghiệm của anh Hàn. Trên xe, tôi luôn nghĩ tại sao lần này NASA lại nói rằng không giúp gì được? Loại vi rút thần bí này quả thật đáng sợ như vậy sao? Hơn nữa, anh Hàn và sư phụ lại luôn dè dặt giữ m ồm giữ miệng về sự việc xảy ra 10 năm trước, xem ra còn có rất nhiều thứ tôi chưa từng tiếp xúc, có lẽ là do tôi chưa đủ từng trải nên mọi người mới không nói cho tôi biết, phải chăng là họ muốn bảo vệ tôi?

Xe nhanh chóng đến cổng trung tâm pháp y, tôi trả tiền xe xong liền chạy thẳng lên phòng thí nghiệm của anh Hàn trên tầng 2. Lúc tôi đẩy cửa bước vào, thấy anh Cao cũng ở đó liền cất tiếng chào, anh Cao ra hiệu cho tôi ngồi xuống cạnh mình. Sau đó, anh Hàn cứ luôn đi đi lại lại trước mặt chúng tôi.

Anh Hàn đi lại như vậy 6 vòng, do dự h ấ lâu r ấ mới nói với tôi và anh Cao: “Trong đồng hỗn hợp côn trùng kia, có trứng của một loại côn trùng

chứa chất kịch độc. Trong thời gian phát triển thành con, trứng sẽ tự động tiết ra một lượng lớn chất kịch độc, giết chết những loài côn trùng khác tranh thức ăn với chúng.”

Về mặt anh Cao nghiêm trang hơn hẳn, anh ấy nhìn anh Hàn rồi hỏi: “Anh Hàn, trước đây anh đã từng trông thấy trứng côn trùng có độc chưa?”

Tôi lại nghĩ đến công trình nghiên cứu gen côn trùng của sư phụ và anh Hàn, trong đầu tự nhiên hiện lên 4 chữ cái tiếng Anh NASA.

Bất giác, tôi bắt đầu mạnh dạn suy đoán, lẽ nào những quả trứng côn trùng có độc này liên quan đến NASA? Nhưng rồi nghĩ lại, lại tự phủ nhận chính mình. Nếu NASA là người phát tán vi rút, vậy thì phải không sợ nó mới đúng, và cũng hoàn toàn không cần phải cho tôi biết loại vi rút thần bí này nguy hiểm đến mức nào.

Anh Hàn liếm môi, nói: “Đã từng gặp rất nhiều năm trước, chắc anh Cao còn nhớ chuyện ấy và người ấy chứ?”

Anh Cao lập tức mở to cả hai mắt, hình như nhớ lại một số chuyện rất khủng khiếp, run rẩy nói: “Anh đừng nói rằng, loại trứng côn trùng kịch độc chúng ta đang gặp bây giờ có liên quan đến thằng cha đó chứ? Không đúng, con người ấy đã chết rồi! Hơn nữa, lúc đó những quả trứng côn trùng chứa chất kịch độc kia cũng đã bị tiêu diệt hết rồi, không phải vậy sao?”

Tôi ngồi bên cạnh, lặng yên không nói gì, bởi vì tôi biết mình không thể chen vào được, chỉ bằng cứ yên lặng lắng nghe.

Anh Hàn chau mày, trả lời: “Không! Anh sai rồi, không ai dám khẳng định thằng cha đó đã chết thật hay chưa, mặc dù vụ nổ đó gây chấn động trong phạm vi rất rộng, ngay cả nhà cửa cũng bị đổ sập. Những năm đó, khoa học kỹ thuật vẫn chưa phát triển, ý thức về nguy hiểm của trứng côn trùng mang vi rút rất mạnh, có lẽ chỉ một giây trước khi vụ nổ xảy ra, hắn đã kịp chui xuống đất rồi.”

Về mặt anh Cao lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, anh ấy hít một hơi thật sâu rồi nói: “Anh Hàn, xác xuất suy đoán của anh là năm mươi năm

mười, tính mạng con người cũng phụ thuộc nhiều vào may mắn chứ? Vậy anh nói xem bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Chẳng lẽ cứ để mặc cho trứng côn trùng mang vi rút tiếp tục phát triển và được tội phạm sử dụng để giết người à? Phải nghĩ cách để làm gì đó đi chứ?”

Tôi đột nhiên nhớ đến tin nhắn của NASA, chủ động đề xuất: “Chúng ta có thể nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc nước giết chết trứng côn trùng kịch độc!”

Tôi vừa dứt lời, anh Hàn và anh Cao đầu kinh ngạc nhìn tôi, hai người có vẻ hết sức ngạc nhiên trước đề xuất này.

Anh Hàn lên tiếng hỏi trước: “Cậu Tô, cậu nghe ai nói có thể dùng thuốc nước giết chết trứng côn trùng kịch độc? Lúc trước ông già họ Thẩm từng nói với cậu à?”

Trong lòng tôi thầm kêu một tiếng không hay rồi, xem ra việc dùng thuốc nước để giết trứng côn trùng có độc là đi đầu cấm kỵ, cũng giống như độc lí học của giới pháp y. Chút nữa đã bị tên khốn NASA kia hại chết, tôi bắt đầu nghĩ cách làm thế nào cho vẹn toàn, nếu để anh Hàn biết được sự tồn tại của NASA thì sau này sẽ không có ai giúp tôi phá án nữa.

Lúc này anh Cao mới nói: “Cậu Tô, có phải cậu xem phim quá nhiều rồi không? Cậu có thể nghiên cứu ra thuốc nước giết trứng côn trùng được à?”

Tôi chớp ngay cơ hội lấy lời anh Cao làm lối thoát thân, liền nói: “Trong phim ảnh có nhiều rồi, tôi cho rằng trên thực tế cũng có thể làm được.”

Anh Hàn lại như nổi điên, trực tiếp lên lớp tôi: “Cậu Tô, cậu nhớ kĩ là đừng bao giờ nghiên cứu độc tính của côn trùng và độc lí học pháp y một cách bừa bãi.”

Tôi ra sức gật đầu lia lịa, thực ra tôi cũng hiểu dụng tâm vất vả của anh Hàn, lo cho tôi sau khi nghiên cứu độc lí học pháp y sẽ thành ra hư hỏng, bởi vì sự phụ cũng năm lần bảy lượt không cho tôi tiếp xúc với chất độc. Có thể trước đây hai người họ đã từng trải qua những sự việc tương tự, tôi luôn có cảm giác: Độc lí học pháp y và vi rút thần bí kia có liên quan rất

lớn đến sự việc xảy ra 10 năm trước. Chính vì vậy, các cuộc thảo luận về tình tiết vụ án đều giải tán một cách buồn bã do đề cập đến độc lí học pháp y và câu chuyện của 10 năm trước. Tôi và anh Cao ngần ngại thương lượng hôm sau phải tiến hành đột kích thăm tra người phụ trách trang trại nuôi lợn Chu Đại Khả, tất nhiên anh Cao đồng ý ngay, bởi anh ta cũng nghi ngờ Chu Đại Khả là đối tượng tình nghi chủ yếu nhất, theo anh ấy, người này ít nhiều cũng có vấn đề.

Nhà thơ quái dị

Sáng sớm hôm sau, anh Cao chịu trách nhiệm lái xe đưa tôi đến tìm người phụ trách trang trại nuôi lợn Chu Đại Khả, bởi vì rất nhiều dấu vết cho thấy Chu Đại Khả là đối tượng tình nghi phạm tội đầu tiên. Chúng tôi đến nhà Chu Đại Khả, đó là căn nhà thuê dùng để ở cách chuồng lợn khoảng 200 m, ở chính giữa nhà kê một chiếc bàn trà, trong góc kê chiếc giường gấp và mấy chiếc ghế đầu nhỏ.

Anh Cao ngẩng đầu đối diện với Chu Đại Khả, bắt đầu câu chuyện bằng cách đi thẳng vào chủ đề “Ông Chu, lần này chúng tôi đến đây gặp ông chủ yếu là để tìm hiểu một số tình hình.”

Chu Đại Khả móc từ trong túi quần ra một điếu thuốc, châm lửa rít một hơi rồi nói: “Đội trưởng Cao, ông hỏi đi.”

Anh Cao có vẻ không vui với hành động hút thuốc của Chu Đại Khả, chau mày hỏi: “Một tuần trước ông ở đâu?”

Chu Đại Khả rít mạnh một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói rồi trả lời: “Ở quê làm đám tang cho mẹ tôi, rất nhiều người có thể làm chứng.”

Anh Cao yêu cầu Chu Đại Khả cung cấp phương thức liên lạc với những người có liên quan, sau khi gọi điện thoại đã chứng minh đối phương không nói dối.

Tiếp theo, anh Cao lại vặn hỏi một lượt, phát hiện Chu Đại Khả không có động cơ phạm tội, có chứng cứ ngoại phạm rất rõ ràng.

Đến lúc tôi và anh Cao chuẩn bị ra về, đột nhiên Chu Đại Khả vỗ đùi nói: “Hôm qua, trong lúc quét dọn chuồng lợn tôi phát hiện ra một thứ.”

Anh Cao quay lại nhìn Chu Đại Khả, vặn hỏi: “Thứ gì? Anh đưa ra đây xem, biết đâu có liên quan đến vụ án.”

Chu Đại Khả cho tay vào túi quần móc tất cả mọi thứ trong đó ra, bỏ xuống nền nhà kiểm tra.

Chỉ lát sau, Chu Đại Khả cầm một nửa mẫu giấy lên, nét mặt tỏ vẻ châm biếm: “Nhà thơ là người viết thơ trên mặt nước.”

Trong một lúc, anh Cao không hiểu được ý tứ trong câu nói đó, bèn cầm lấy nửa mẫu giấy, vò đầu gãi tai, hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu hiểu không?”

Ngay từ lúc Chu Đại Khả đọc câu này tôi đã dùng điện thoại tra cứu trên mạng, nên mỉm cười bảo: “Một câu thơ của Tế Tuyền.”

Đột nhiên trong đầu tôi vụt hiện ra hình ảnh chiếc huy hiệu hoa tử kinh kia, bây giờ lại được nghe câu thơ này, như vậy đã tìm ra một chút manh mối mới, nhưng vẫn cần phải tiếp tục chứng minh.

Chúng tôi thăm vấn Chu Đại Khả xong, loại ông ta khỏi đối tượng tình nghi. Ra khỏi nhà của Chu Đại Khả, vừa đi tôi vừa suy nghĩ xem vì sao lại để lại nửa mẫu giấy viết câu thơ của Tế Tuyền ở nơi xảy ra vụ án? Nghĩ mãi vẫn không tìm ra được câu trả lời, tôi bèn nói với anh Cao: “Anh Cao này, tôi nghĩ hay là chúng ta thử đi đầu tra trong dân chúng xem sao!”

Khoảng 10 phút sau, tôi và anh Cao đến chuồng lợn nơi phát hiện xác chết, cùng bước vào bên trong.

Xét từ vị trí nằm và vết thương của người chết lúc đó, hung thủ phải là một người đàn ông, hơn nữa cánh tay tương đối chắc khỏe, nếu không sẽ không thể chặt một nhát đứt tay chân của nạn nhân, lại còn vô cùng chính xác. Một điểm khác cũng có thể chứng minh rằng có lẽ hung thủ và nạn nhân quen biết nhau, nếu không thì làm sao nạn nhân lại không hề đề phòng?

Chúng tôi tìm được một cụ già trong ngôi đền thờ ở địa phương, tôi miêu tả hình dáng chiếc huy hiệu hoa tử kinh cho cụ già xem, hỏi có biết là thứ gì không. Kết quả là cụ già liền nói một mạch rằng đó là giải thưởng của cuộc thi thơ do nhà máy in tổ chức mỗi năm một lần, vừa mới tổ chức

cách đây không lâu, đây là hoạt động đặc sắc của nhà máy in ở địa phương.

Căn cứ theo manh mối mới này, tôi và anh Cao đến tìm người phụ trách nhà máy in, được người này cho biết trong cuộc thi lần này chỉ có duy nhất một người giành được giải thưởng hoa tử kinh. Người hiện nay không hứng thú lắm với thơ ca, còn người giành được giải thưởng tên là Tôn Tiểu Quân, đã làm thơ hơn nửa đời người. Anh Cao bắt được Tôn Tiểu Quân ngay trong nhà máy in, đưa về quy án. Tôn Tiểu Quân là một công nhân bình thường trong nhà máy in, thời trẻ rất thích sáng tác thơ ca, nên được mọi người trong nhà máy công nhận là người mê thơ.

Chiếc huy hiệu hoa tử kinh kia đúng là giải thưởng mà Tôn Tiểu Quân nhận được trong hội thi thơ của nhà máy diễn ra trước khi giết người một ngày, do trong lúc giết Lưu Cầm vô tình để rơi ra rồi sau đó bị lợn ăn mất, đã trở thành một trong những bằng chứng sắt đá khẳng định ông ta là kẻ giết người. Còn về câu thơ của Tế Từ, đó hoàn toàn là do thói quen của ông ta, ngày nào ông ta cũng trích một câu trong tuyển tập thơ của Tế Từ để lúc rỗi rãi nghiên cứu, tìm cảm hứng làm thơ, rồi cuối cùng cũng để Chu Đại Khả nhặt được. Từ đó có thể thấy, đúng là ông trời có mắt, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo.

Nhưng không ai biết rằng từ lâu nay Tôn Tiểu Quân đã bị mắc chứng bệnh tâm thần tiềm ẩn, mấy hôm trước con trai ông ta là Tôn Long bất ngờ tử vong trên bàn mổ, còn bản thân bác sĩ mổ chính rõ ràng đã phán đoán sai trong khi phẫu thuật nhưng lại cương quyết không chịu nhận sai sót của mình. Cái chết của con trai đã kích thích bệnh tâm thần tiềm ẩn trong người Tôn Tiểu Quân, suốt mấy hôm liền ông ta theo sát bác sĩ mổ chính Lưu Cầm như hình với bóng, sau khi nắm được lộ trình hàng ngày của đối phương, một buổi tối cách đây nửa tháng ông ta đã đột nhập vào nhà Lưu Cầm, giết chết bà ta bằng cực hình nhân trệ tàn nhẫn nhất. Sau khi giết chết nạn nhân, để tránh bị phát hiện, Tôn Tiểu Quân cố tình chuyển thi thể đến bỏ vào trong chuồng lợn và bỏ lại một số côn trùng kì lạ.

Theo lời khai của Tôn Tiểu Quân, thủ đoạn và tư duy phạm tội của ông

ta là do một người bí ẩn tên là NASA dạy. Trong quá trình phạm tội, để không để lại dấu vân tay, ông ta luôn chú ý đeo găng tay, thủ đoạn tương đối chuyên nghiệp. Nếu không dựa vào anh Hàn đã từng nghiên cứu một số độc lí học pháp y, có lẽ vẫn chưa thể bắt được gã này.

Tôi không khỏi nghĩ đến NASA, người cung cấp manh mối cho tôi, lẽ nào hai người này là một? Có đi ầu, nếu là như vậy thì lại không hợp với lẽ thường. Nếu NASA đã dạy người khác sử dụng thủ đoạn đặc biệt để phạm tội, thì tại sao còn giúp tôi phá án? Tôi không dám nhắc chuyện này với người khác, dù sao dựa vào người khác mới phá được án không bao giờ là một việc vẻ vang gì. Thông qua mấy vụ án phá được lúc trước, tôi càng cảm thấy mình đang bị một bàn tay vô hình đẩy vào một âm mưu rất lớn, cuối cùng sự việc sẽ còn diễn biến như thế nào nữa? Tôi cảm thấy tương lai vô cùng bất an, nhất là kẻ có tên NASA kia, thực ra là người tốt hay người xấu?

Vụ án thứ bảy

Xác không đầu trong hồ

Tình yêu đích thực không thể nói bằng lời, hành động mới là lời giải thích tốt nhất cho sự chung thủy.

- Shakespeare

Lời dẫn

Đêm qua thành phố Nam Minh đột nhiên mưa to, mưa xối xả suốt đêm làm ngập nhều cửa hiệu và xe cộ dừng đỗ bên đường.

6 giờ 30 phút sáng hôm sau, trên cầu Phi Thiên ở phía đông thành phố có một tài xế bu ồn đi tiểu quá mới dừng xe bên thành cầu, mở cửa xe, kéo khóa chuẩn bị tiểu tiện trước lan can cầu. Đúng lúc này, anh ta vô tình nhìn xuống hồ Phi Thiên phía dưới cầu, mặt lập tức biến sắc, tay run cầm cập, tiểu tiện cả ra quần. Anh ta rút điện thoại, run rẩy gọi cảnh sát.

Anh ta vừa trông thấy một thứ vô cùng khủng khiếp, một xác chết không đầu trôi lênh bênh trong hồ.

Xác không đầu trong hồ

Hôm nay đến phiên tôi được nghỉ, không phải vào cơ quan trực. Từ hai hôm trước tôi đã định đi xem phim, nhưng một cuộc điện thoại của anh Hàn gọi đến đã phá vỡ kế hoạch này. Anh ta nói rằng sáng nay anh Cao đang trực ở Sở cảnh sát thì nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng trông thấy một cái xác không đầu nổi trong hồ Phi Thiên ở phía đông thành phố.

Tôi lập tức thay trang phục công tác, mang theo trang bị khám nghiệm tử thi đến hiện trường. Vừa xuống đến dưới, đã thấy một chiếc xe cảnh sát màu đen hiệu SUV dừng ở ngã tư, tôi vội chạy đến mở cửa ghế lái phụ, ngõ vào ghế đồng thời tiện tay đóng cửa lại, vội vã hỏi: “Anh Hàn,

tình hình cụ thể vụ án xác chết không đâu trong hồ Phi Thiên thế nào?”

Hàn Phi vươn vai ngáp một cái rõ dài, nổ máy xe cảnh sát rồi vừa đi vừa nói với tôi: “Cậu đừng vội vã quá, trước tiên chúng ta phải đến xem tình hình thế nào đã. Lão Cao hôm nay trực ban, sau khi nhận điện thoại báo án đã lập tức đưa người đến bảo vệ hiện trường và thu thập chứng cứ rồi.”

Tôi liếc nhìn Hàn Phi có đôi mắt “gấu trúc” to ngoại cỡ, nhận thấy trạng thái tinh thần của anh ta không được tốt lắm, liền ghé sát vào tai hỏi nhỏ: “Anh Hàn này, gần đây bị mất ngủ à?”

Hàn Phi xua tay một cách bất lực, nói: “Tôi với sự phụ cậu đang tiến hành một nghiên cứu mới, liên quan đến gen của loài côn trùng mang vi rút lúc trước.”

Tôi nhớ lại thí nghiệm phân tích thịt vụn bằng độc lí học, anh Hàn thực hiện lúc trước, quả đúng là vô cùng xuất sắc.

Tôi lắc lắc đầu, lập tức định thần lại: “Anh Hàn, nếu xác chết ở trong hồ, có thể ảnh hưởng đến việc chúng ta đi đầu tra phá án không?”

Hàn Phi nhìn tôi như nhìn một kẻ ngớ ngẩn, cười bảo: “Tất nhiên là có ảnh hưởng! Ở các điều kiện môi trường khác nhau thì côn trùng ăn xác chết sinh sôi cũng khác nhau, chúng ta phải phân biệt rõ các loại côn trùng, ngoài ra còn có các loại sinh vật kí sinh bên trong côn trùng. Hơn nữa, cách thức xử lí của chúng ta cũng khá đặc thù, xác chết trong nước hoặc trong hồ chia thành loại xác chết nổi và xác chết chìm.”

Tôi gật đầu, tiếp tục hỏi: “Nếu nạn nhân bị hung thủ giết hại trước rồi mới ném xác thì phải phán đoán thế nào?”

Hàn Phi chau mày suy nghĩ phải đến một phút, sau đó mới rủ rủ bảo: “Việc này còn cần phải xem xác chết bị ném ở đâu, bởi vì ngoài khí hydro và khí heli, nước là loại vật chất có nhiệt dung riêng lớn nhất trong giới tự nhiên, rất dễ hấp thu nhiệt lượng từ các vật chất bên ngoài phát tán ra. Vì thế, nhiệt độ của xác chết ở trong nước hạ xuống vô cùng nhanh. Tuy nhiên, nhiệt độ của nước và nhiệt độ của không khí lại không giống nhau, phạm vi thay đổi nhiệt độ của nước tương đối hẹp, biên độ cũng rất nhỏ.”

Sau một hồi phổ cập khoa học hùng hồn của anh Hàn, tôi lập tức tỉnh ngộ: “Hóa ra là vậy, tôi hiểu ý anh rồi, hay nói theo cách khác, nếu chúng ta muốn lợi dụng hiện tượng thay thế của quần thể côn trùng ăn xác để phán đoán thời gian tử vong thật sự của xác chết trong môi trường nước, thì cần phải xem xét sự thay đổi nhiệt độ của nước!”

Anh Hàn nhớ lại một lúc, rồi vừa lái xe vừa nói tiếp: “Ngày 16 tháng 02 năm 1996, phát hiện thi thể một người đàn ông không rõ lai lịch trên bờ đê sông nhánh của sông Lâm Giang ở thành phố Lâm, thi thể bị phân hủy mạnh. Mặc dù nguyên nhân gây ra tử vong hết sức rõ ràng, nhưng do thi thể thối rữa quá nhiều nên lúc đó đã ảnh hưởng đến việc pháp y căn cứ vào hiện tượng tử vong để suy đoán ra thời gian tử vong.”

Tôi thấy có chút khó hiểu, vặn hỏi: “Anh Hàn, ý anh định nói là mức độ phân hủy có thể ảnh hưởng đến việc suy đoán thời gian tử vong phải không?”

Anh Hàn trấn tĩnh lại, vừa cười vừa nói: “Đúng là như vậy. Tuy nhiên vẫn còn có biện pháp để suy đoán ra, do lúc đó pháp y chỉ tìm thấy một lượng lớn ấu trùng ruồi nhặng 3 tuổi, vì thế nó trở thành thứ thích hợp nhất để căn cứ vào đặc tính của loài côn trùng ăn xác chết tiến hành suy đoán thời gian tử vong. Giám định chủng loại của hình thái học truyền thống đòi hỏi phải có nhân viên chuyên nghiệp về phân loại côn trùng mới có thể thực hiện được. Trước tiên thu thập mẫu ấu trùng của loài côn trùng ăn xác, sau đó phân tích bằng phương pháp kiểm tra đo lường, chỉ cần sử dụng kỹ thuật giám định phân tử DNA cũng có thể giám định để cho ra kết quả một cách đơn giản và nhanh chóng, cuối cùng chứng minh sắc tố tế bào ti thể DNA là Oxidase coenzyme I (COI) đó là loại ruồi xanh đuôi to, căn cứ vào quy luật phát triển của nó đã nhanh chóng xác định được phạm vi thời gian tử vong, hai tuần sau phá được vụ án, thời gian tử vong thực sự gần như trùng khớp với thời gian suy đoán trước đó.”

Anh Hàn nói xong, rồi lại tiếp tục bổ sung: “Xác chết ở trong vùng nước tự nhiên như sông, hồ, ao cá... bộ phận chìm dưới nước thường trở

thành thức ăn cho các loại tôm, cua, cá... các loại côn trùng thuộc bộ cánh vò ăn thức ăn thối rữa như cà niềng cũng thường xâm nhập và ăn xác chết.”

Những đi đầu này cũng nằm ngoài phạm vi kiến thức của tôi, tôi chủ động hỏi lại anh ấy: “Chúng định mượn chuyện này để thực hiện diễn biến thay thế quần thể à?”

Anh Hàn nhìn tôi, gật đầu bảo: “Đúng vậy, côn trùng sống dưới nước có thể mượn chuyện này để tiến hành thay thế, từ đó chúng ta có thể suy đoán sơ bộ thời gian xác chết bị đưa vào trong nước. Khi xác chết phân hủy sinh ra một lượng khí lớn khiến nó nổi lên mặt nước, sẽ có các loại côn trùng thuộc họ ruồi nhặng và họ cánh cứng xâm nhập ăn xác và đẻ trứng, tạo thành quần thể côn trùng. Dựa vào hai loại côn trùng này, ta có thể phán đoán được thời gian xác chết bị đưa xuống nước và thời gian nổi lên. Vì thế, sẽ có côn trùng sống trên cạn xuất hiện ở bộ phận xác chết nổi trên mặt nước, xung quanh có rất nhiều ấu trùng chết vì ngạt nước.”

Tôi ngẫm “nap” những đi đầu anh Hàn giảng giải vào trong đầu, xem ra muốn trưởng thành một cách nhanh chóng thì còn cần phải tiếp xúc học hỏi thật nhiều ở thế hệ tiền bối.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, cười hỏi: “Cậu Tô, cậu có thể nói cho tôi biết tại sao cậu muốn làm nghề pháp y không?”

Tôi suy nghĩ kỹ một lúc rồi mới trả lời: “Vì phấn khích, vì muốn được trở thành người giống như thám tử Sherlock Holmes bắt kẻ xấu trừng trị theo pháp luật!”

Anh Hàn không vừa lòng lắm với câu trả lời của tôi, nghiêm sắc mặt cảnh cáo: “Không phải, đây không phải suy nghĩ thật của cậu, có lẽ do cậu còn quá trẻ nên tinh thần trách nhiệm pháp y chưa cao. Nhưng cậu phải nhớ kỹ đi đầu này, pháp y là một nghề tuyệt đối không cho phép phạm sai lầm. Nếu cậu phạm dù chỉ một sai lầm, sẽ lập tức có người vô tội phải ngả tù oan, còn kẻ phạm tội lại vẫn được nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Tôi hoàn toàn đồng ý với đi đầu anh Hàn vừa nói. Thật vậy, thiên chức

của một nhân viên pháp y là giải oan cho người chết, trả lại sự thật cho người bị hại, khiến kẻ phạm tội phải bị pháp luật trừng trị. Tuy nhiên, đi đầu duy nhất khiến tôi cảm thấy đáng mừng là cho đến bây giờ mình vẫn chưa phạm phải sai lầm nào lớn đến mức gây hậu quả nghiêm trọng.

Địa điểm xảy ra vụ án lần này ở hơi xa, thậm chí có thể nói là quá đặc biệt. Nhưng dẫu sao, đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với côn trùng trên xác chết trong nước.

Tôi bắt đầu hình dung trong đầu cảnh tượng tại hiện trường xảy ra vụ án: Trước tiên, sẽ trông thấy một cái xác phụ nữ không đầu nổi lềnh bềnh giữa hồ ở phía trên cái xác còn có rất nhiều ruồi xanh bay lượn, chúng đẻ ra những quả trứng rơi xuống cái xác, từ đó thực hiện việc thay thế quần thể côn trùng.

Lại khoảng 15 phút nữa trôi qua, lúc tôi và anh Hàn đến được hiện trường, thì thể người phụ nữ không đầu đã được các đồng nghiệp đến trước vớt lên và chuyển đến bờ sông. Nhìn cảnh tượng như vậy, tôi thàn kêu lên một tiếng không hay rồi, có lẽ anh Hàn sẽ phát điên lên mất.

Quả đúng như vậy, sau khi nhảy ra khỏi xe cảnh sát, anh Hàn xách hộp dụng cụ của mình chạy nhanh đến, hét to: “Anh Cao, ra đây cho tôi!”

Chắc chắn lần này anh Cao lại gặp xui xẻo rồi! Nghe tiếng gọi, anh ấy bước ra từ một chỗ khác, nói: “Anh Hàn, có chuyện gì vậy? Tức giận cái gì thế?”

Hàn Phi nhìn bộ mặt ngây ngô vô tội của anh Cao, xua tay: “Được rồi, lần sau khi tôi chưa đến hiện trường, bất kì ai cũng không được động lung tung vào xác chết!”

Anh Cao nhìn về phía cái xác không đầu, lập tức hiểu ra, cúi người tỏ ý cam đoan với anh Hàn.

Sau khi anh Cao đi khỏi, anh Hàn ra hiệu bảo tôi đến bên cạnh, chắc là chuẩn bị tiến hành khám nghiệm tử thi.

Tôi lấy sổ ghi chép và bút bi 2B từ trong túi áo ra chuẩn bị ghi chép. Thi thể phụ nữ không đầu đã thối rữa nặng, côn trùng bò kín khắp người, ước

đoán nếu có đủ phần đầu bị chặt thì người này có lẽ cao khoảng 1m69, mặc chiếc váy liền áo bó sát màu bạch kim, quần tất màu đen, đi boots cao, không mang theo bất kì giấy tờ tùy thân và vật dụng cá nhân nào. Trên ngực nạn nhân có nhiều vết thương do vật tù gây ra, từ vết thương có thể phán đoán nạn nhân đã bị hung thủ dùng vật tù đập nhiều nhất dẫn đến tử vong.

Điều khiến tôi đau đầu nhất là xác chết còn xuất hiện tình trạng trương phình, tức là thuật ngữ chuyên ngành dùng để chỉ hiện tượng khi xác chết phân hủy lan ra khắp toàn thân, toàn bộ cơ thể phình to hết cỡ, lúc này do xác chết bốc mùi hôi thối và chảy dịch nên thu hút rất nhiều côn trùng bâu đến.

Anh Hàn đeo xong găng tay chống phân hủy màu trắng, trước tiên lấy từ trong hòm dụng cụ ra một con dao mổ dài khoảng 9cm, quan sát kĩ lưỡng xác phụ nữ không đầu, rồi lại quay sang vặn hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu có biết tại sao quá trình phân hủy của xác chết này lại không diễn ra nhanh không?”

Câu hỏi quá bất ngờ khiến tôi không biết trả lời ra sao, bèn lúng túng cười ngượng: “Có phải do chênh lệch nhiệt độ không ạ?”

Anh Hàn gật đầu, xong rồi lại lắc đầu, nói: “Trong tự nhiên có một phần là nước, ở những vùng nước rộng, nhiệt dung riêng của nước rất cao, vì thế có nhiệt độ thấp hơn so với mặt đất, hơn nữa lại tương đối ổn định, do đó có thể làm giảm rõ rệt tốc độ thối rửa của xác chết trôi nổi trong nước hoặc trên mặt nước”.

Anh Hàn sợ tôi không hiểu nên dừng lại một chút rồi bổ sung thêm: “Ngoài ra, xác chết bao giờ cũng có phần thân trên nặng hơn, nếu thi thể đầy đủ các bộ phận thì khi ở trong nước sẽ có xu thế phần đầu hơi chìm xuống thấp hơn, khiến máu tập trung ở khu vực đầu hoặc cổ. Thông thường, thứ tự thối rửa bắt đầu từ phần đầu và cổ, sau đó mới đến phần bụng, sau khi chết từ 5 ngày đến 6 ngày thì mới bắt đầu chuyển sang màu xanh nhạt.”

Tôi nghe anh Hàn nói một cách vô cùng chuyên nghiệp thì không nén

được, buột miệng hỏi: “Còn có yếu tố bất ngờ nào khác nữa không ạ?”

Anh Hàn biết tôi thích truy hỏi đến tận gốc rễ, nên vừa giải phẫu tử thi vừa nói: “Trong điều kiện khí hậu bình thường, nói chung con người chết từ 6 ngày đến 10 ngày thì khí do hiện tượng phân hủy sinh ra sẽ ngày càng nhiều hơn trong ruột, khiến thi thể trương phình, sau đó nổi lên, một phần cơ thể sẽ lộ ra trên mặt nước; sau khoảng 10 giờ đến 12 giờ, da ở các đầu mút của tứ chi sẽ nhả lại và trở thành giống như chiếc bao tay da, sau khoảng 10 ngày có thể bóc ra dễ dàng, tóc và móng chân móng tay tự động bong rụng. Sau khi mất những lớp bảo vệ này, sinh vật thủy sinh sẽ có thể dễ dàng ăn và phá hủy xác chết, cho đến khi xác chết bị ăn hết, chỉ còn trở lại bộ xương.”

Tôi ở bên cạnh bắt đầu ghi chép tỉ mỉ: Thi thể một phụ nữ không đầu, cao khoảng 1m69, mặc chiếc váy liền áo bó sát màu bạch kim, quần tất màu đen, đi boots cao, không mang theo bất kì giấy tờ tùy thân và vật dụng cá nhân nào. Lúc này xác chết đã biến đổi lần thứ hai, cơ bản đang trong quá trình “bạch cốt hóa/hóa xương”, tuy nhiên vẫn có thể trông thấy bên trong cơ thể có nhiều chỗ xương bị gãy, rõ ràng nạn nhân đã bị đánh rất mạnh dẫn đến gãy xương.

Anh Hàn bắt đầu thu gom côn trùng ăn xác, tôi trông thấy anh ấy mở hộp dụng cụ pháp y trước đông đảo mọi người, lấy dụng cụ kiểm tra xác chết và một chiếc bình thủy tinh đựng nửa bình rượu c ần ra, đồng thời bắt đầu lục lọi tìm bắt các loại côn trùng và ấu trùng. Tôi đứng bên cạnh anh ấy ngăn người ra nhìn mà nuốt từng ngụm nước bọt, nhân tiện tâng bốc: “Anh Hàn giỏi thật đấy, có thể bắt côn trùng bằng tay không, không cần dùng kẹp mà hể bắt là tuyệt đối chính xác!”

Anh Hàn lườm tôi một cái không mấy thiện cảm, cười khẩy: “Cậu nghĩ tôi đang làm cái gì hả? Bây giờ tôi đang làm mẫu để lát nữa đích thân cậu bắt chúng đấy!”

Nghe anh Hàn nói đến ý tưởng “tuyệt hảo” như vậy, suýt chút nữa tôi đã đứng không vững, ngã nhào xuống cái xác. Quả nhiên chỉ một lát sau, đã

nói là làm, anh Hàn giao nhiệm vụ bắt côn trùng cho tôi, mà lại còn không cho sử dụng kẹp dùng một lần, hoàn toàn phải bắt bằng tay không. Công việc thu thập côn trùng và trứng đã xong, tôi vốn cho rằng có thể nghỉ ngơi một lát, không ngờ vẫn phải thay trang phục lội xuống nước.

Nhân chứng tàng hình

Chỉ một lát sau, tôi và anh Hàn đã thay xong trang bị chuyên dụng khi nhân viên pháp y làm việc dưới nước, sau đó tiến vào vị trí tọa độ của khu vực đã vớt xác chết.

Ở dưới nước, tôi nhận tấm lưới anh Hàn đưa cho, đây là một trong những dụng cụ thường sử dụng trong ngành của chúng tôi, chủ yếu dùng để bắt côn trùng thủy sinh nên túi lưới làm bằng loại vật chất khó thấm nước và tương đối bền chắc. Cả tấm lưới bao gồm rất nhiều mắt lưới làm bằng nhựa, cán và giá đỡ túi lưới cứng chắc hơn nhiều so với lưới bắt sâu.

Khi sử dụng lưới ở trong nước sẽ luôn gặp phải lực cản rất lớn, vì thế cán lưới nhất định phải bền chắc, không được làm từ loại vật chất dễ bị biến dạng. Cán lưới và túi lưới tạo với nhau một góc nhất định, thuận tiện để bắt côn trùng và thu thập mẫu trứng và ấu trùng của chúng.

Anh Hàn làm việc thuần thục hơn hẳn tôi, anh ấy nhanh chóng bơi đến tọa độ tương ứng, bắt đầu lặn xuống sâu hơn, còn tôi theo sát phía sau.

Tôi ở phía sau học theo động tác anh Hàn dùng lưới bắt côn trùng, nhưng nhận thấy mình không thể nào hăng hái lên được; trái lại, anh Hàn không những bắt được rất nhiều mà động tác cũng rất nhanh nhẹn. Tôi trông thấy anh Hàn ép ấu trùng vào lưới cho chết rồi nhét vào chiếc bình đã được quét một lớp “vítcô” cường lực, nhanh chóng hoàn thành công tác bắt côn trùng dưới nước.

Anh Hàn thu dọn xong đồ đạc, vẫy tay ra hiệu bảo tôi đã có thể cùng mình lên bờ.

Chuyến xuống nước này tôi không thu hoạch được gì, còn anh Hàn lại nhanh chóng bắt được côn trùng và trứng, đi đầu này khiến tôi vô cùng xấu hổ, chỉ muốn chui đầu xuống đất.

Lên bờ thay trang phục xong, anh Hàn đến trước mặt tôi, hỏi: “Có biết tại sao tôi bảo cậu xuống nước không?”

Tôi suy nghĩ một lúc, lắc đầu trả lời: “Anh Hàn, đừng có đánh đố nữa, nói mau đi nào.”

Anh Hàn chỉ về phía thi thể phụ nữ không đầu ở đằng xa, nói: “Do thi thể phụ nữ kia đã bị ngâm trong nước quá lâu nên không ít côn trùng đã chủ động rời khỏi cái xác, lựa chọn tiếp tục kí sinh dưới đáy nước để biến đổi và thay thế quần thể côn trùng. Nếu chúng ta không đến vị trí vớt xác lúc trước để lấy mẫu côn trùng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ phá án và chân tướng của vụ án.”

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu được ý định sâu xa của anh Hàn. Quả đúng như anh ấy nói, nếu không xem xét yếu tố côn trùng ở trong nước, chắc chắn sẽ ảnh hưởng lớn đến việc suy đoán thời gian tử vong, thậm chí còn có thể tính sai thời gian, sau đó đưa toàn bộ vụ án đi sai hướng để rồi cuối cùng trở thành một vụ án không có manh mối, không thể đi đâu tra phá án được.

Anh Hàn nhìn tôi vừa cười vừa gật đầu: “Hiểu chưa nào? Thực ra, nhân chứng tàng hình thật sự của vụ án này đều ẩn nấp cả ở dưới nước!”

Lúc này tôi mới hoàn toàn hiểu ra, cười ngây ngô, nói: “Hiểu rồi, cảm ơn anh Hàn đã chỉ bảo, tôi xin lĩnh giáo.”

Sau đó anh Hàn dẫn tôi đi về phía cái xác không đầu, chỉ vào vùng ngực bảo: “Cậu Tô, cậu thấy thế nào?”

Tôi đeo găng tay xong, mở vết thương ra quan sát kĩ lưỡng, bên trong vết thương thối rữa rất nặng, đang trong chiều hướng “Bạch cốt hóa/hóa xương”, xương sườn ở vùng ngực bị gãy rời. Ngoài vùng ngực, những chỗ khác cũng có rất nhiều vết bị đánh đập rõ rệt, vết thương ở cổ không gọn, có lẽ do dùng dao cùn gây ra.

Trọng điểm quan sát của anh Hàn lại không giống tôi, anh ấy chỉ vào chỗ cổ của xác chết, nói: “Cậu quan sát kĩ xem, ở đây căn bản không có trứng và ấu trùng!”

Tôi nhìn vào chỗ anh Hàn vừa chỉ, đúng là không hề có côn trùng sinh sản ở đó.

Hiện tượng kì lạ này khiến tôi không biết phải đối phó ra sao, đành chỉ biết ghi lại toàn bộ tình hình trước đã.

Một mình anh Hàn bước đến ng ỡng xuống trước cổ cái xác, đồng thời ra lệnh: “Cậu cần hòm dụng cụ pháp y của tôi lại đây!”

Tôi gật đầu làm theo, nhưng do lúc lội xuống nước đã giao hòm dụng cụ cho anh Cao giữ nên bây giờ phải chạy đến chỗ anh ấy để lấy.

Nghe tôi báo lấy hòm dụng cụ, vì quan tâm đến tiến độ của vụ án nên anh Cao liền cùng tôi quay lại chỗ xác chết.

Lúc này anh Hàn đã lấy một con dao mổ ra đưa cho tôi: “Rạch theo cổ thi thể xuống phía dưới 5cm!”

Tôi nhận con dao, định hỏi anh Hàn rạch để làm gì nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh ấy liền nuốt ngay câu hỏi vào trong.

Tôi liếm bờ môi khô khốc, tay phải cần chắc dao mổ, mặc dù thi thể đã mất đầu nhưng không ngờ cái cổ vẫn còn sót lại. Lúc này tôi mới nhận thấy tay mình đang run lên khe khẽ, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, coi như đây là lần đầu tôi mổ cổ hòng cho xác chết, đưa mũi dao thẳng vào điểm bắt đầu của cái cổ, sau khi rạch từng tí da chết, một đồng đĩa con màu đen từ bên trong bò ra, phía dưới những con đĩa là rất nhiều ấu trùng đã chết.

Anh Cao ng ỡng xuống cạnh tôi nhìn những con đĩa bé tí, đột nhiên tròn mắt, hỏi: “Ấu trùng bị đĩa giết chết à?”

Hàn Phi trừng mắt lườm anh Cao, lạnh lùng nói: “Yên lặng đi! Đừng quấy nhiễu cậu Tô giải phẫu!”

Anh Cao vốn định lên tiếng phản bác nhưng lại không dám làm cứng với anh Hàn, nên đành chọn cách yên lặng.

Cùng lúc đó, tôi cũng đã rạch được 5cm theo lời anh Hàn dặn, không nén nổi một tiếng thở dài: “Anh Hàn, rạch xong rồi.”

Anh Hàn trông thấy dáng vẻ của tôi như vậy thì không khỏi lắc đầu

ngao ngán: “Cậu Tô, như thế này không được đâu, sau này cần phải giải phẫu nhiều hơn nữa.”

Anh Cao nghe thấy thế thì bật cười sung sướng, nói một cách sâu xa: “Cậu Tô, nhớ đi theo học tập anh Hàn của cậu nhiều vào nhé.”

Anh Hàn và tôi đều không phản ứng gì, mà bắt đầu thu gom những con đỉa và ấu trùng đã chết kia, sau đó rời khỏi hiện trường vụ án.

Anh Cao vẫn còn ở lại cùng các đồng nghiệp giải quyết công việc tiếp theo, chẳng hạn như chụp ảnh thi thể, sau đó cho vào túi đựng xác đưa về Sở cảnh sát.

Mãi việc không để ý, thế mà đã mất 5 tiếng. Căn cứ vào kết quả phân tích côn trùng, coi như tôi đã sắp xếp xong một bản báo cáo khám nghiệm tử thi.

“Anh Hàn, đã có thể xác định được thời gian tử vong của nạn nhân rồi.” Tôi giờ bản báo cáo mới nhất về phân tích côn trùng trong khám nghiệm tử thi, vừa cười vừa khoe.

Anh Hàn cần bản báo cáo, lật xem rất kỹ, ánh mắt có vẻ không vừa lòng, nhìn tôi: “Cậu chắc chắn không sai chứ?”

Tôi lập tức cảm thấy khó hiểu, lẽ nào mình đã ghi chép sai? Vì thế trả lời: “Chắc chắn là không, qua giám định tôi nhận thấy có 3 loại côn trùng họ ruồi, trong đó có dấu vết phát triển thành nhộng, đó là nhộng của ruồi trâu châu Á. Đây là loài ruồi ăn xác chết thường gặp, hay thấy trên xác chết ở trong nước, thân hình tương đối to, trung bình dài khoảng từ 1 đến 1,7cm.”

Anh Hàn chau mày, hỏi vặn lại: “Cậu nói xem đặc điểm của loài ruồi trâu châu Á này là gì, tôi luôn cảm thấy cậu xác định sai chủng loại côn trùng rồi.”

Anh ấy lại nghi ngờ mình sai à, tôi lập tức cảm thấy không phục đi đâu đó, bèn phản bác: “Loài ruồi trâu châu Á có vòi rất dài, đầu mút phình to, phần đuôi màu đỏ, hơn nữa ấu trùng phát triển với tốc độ nhanh hơn nhiều so với các loài côn trùng bình thường, bởi vì chúng không có thời gian để

trứng mà có thể trực tiếp sinh ra ấu trùng. Có đi ầu, thời gian sinh sản của loại ru ồi 1 tuổi không dài, chỉ khoảng 17 giờ mà thôi, thời gian của loại ru ồi 2 tuổi là 24 giờ, còn ru ồi 3 tuổi là 2 ngày. Thời gian phát triển nhộng rất dài, trung bình khoảng 12 ngày.”

Hai đầu lông mày anh Hàn vẫn dính chặt vào nhau, anh ấy lại hỏi tiếp một câu: “Nói tiếp xem bên trong thi thể nạn nhân còn có vật chất gì sót lại không?”

Tôi dừng lại một chút r ồi bổ sung: “Do giai đoạn trưởng thành của ru ồi trâu châu Á là 2 ngày, cộng thêm thời kì ấu trùng 3 ngày rưỡi, tổng cộng là 5 ngày rưỡi, nói cách khác tức là có thể nạn nhân chết cách đây 5 ngày rưỡi. Mặc dù trong âm đạo nạn nhân có dịch bài tiết nhưng không phát hiện ra tinh trùng, vì thế loại trừ khả năng bị cưỡng hiếp r ồi sát hại. Trong dạ dày còn sót lại một ít hải sản, chắc trước lúc chết đã ăn khá nhiều hải sản.”

Anh Hàn nghe xong lắc đầu liên h ồi, r ồi lên tiếng trấn áp: “Không phải! Cậu suy đoán sai hết r ồi. Thứ nhất, nếu nạn nhân chết cách đây 5 ngày rưỡi thì thi thể chưa thể phân hủy nhanh đến như vậy được. Thứ hai, nếu trong người nạn nhân còn hải sản sót lại, vậy cậu có thể tìm thấy trong đó trứng sinh vật dưới nước kí sinh không?”

Được anh Hàn chỉ bảo, tôi bỗng tỉnh ngộ ra, sự thật quả đúng như lời anh ấy nói, thi thể phân hủy quá nhanh, hơn nữa thức ăn hải sản sót lại trong dạ dày lại không hề thu hút sinh vật sống dưới nước đến ăn và đẻ trứng. Đi ầu này hoàn toàn không phù hợp với logic khoa học, chắc chắn đã có sai sót ở chỗ nào đó r ồi.

Tôi lập tức cúi đầu, nói: “Anh Hàn, theo ý anh thì tôi đã đi sai hướng r ồi à?”

Anh Hàn do dự rất lâu r ồi lại lật xem kĩ bản báo cáo, sau đó mới hạ quyết tâm nói rằng: “Đi! Chúng ta đi đến nhà lạnh giải phẫu tử thi!”

Mặc dù tôi khá sợ nhà lạnh, nhưng để tìm ra chân tướng sự thật để lấy lại công bằng cho người chết, nên chỉ còn cách miễn cưỡng lấy hết can đảm cùng anh Hàn đến đó. Khi đến nơi, trước tiên chúng tôi tìm người

trông coi để lấy thi thể không đâu kia, sau đó thay trang phục công tác, mang theo hòm dụng cụ pháp y của mình rồi chuẩn bị thực hiện giải phẫu.

Do xác chết đã thối rữa nặng nên giải phẫu hết sức khó khăn. Đối với xác chết thông thường tôi còn có thể làm được, nhưng đối với loại xác chết này thì chắc chắn anh Hàn phải là người giải phẫu chính, còn tôi chỉ có thể đóng vai trò trợ giúp. Anh Hàn phải phải gắng tay cao su, chỉnh lại khẩu trang y học, nhìn túi đựng xác màu đen trên bàn giải phẫu rồi lại nhìn tôi với một đồng các loại dụng cụ giải phẫu bày đầy trước mặt.

Tôi khẽ gật đầu tỏ ý mình đã chuẩn bị xong, sẵn sàng phối hợp giải phẫu với anh ấy ngay lập tức.

Anh Hàn kéo khóa chiếc túi đựng xác xuống, thi thể dần dần hiện ra trước mắt tôi, trông đáng sợ hơn nhiều so với lúc ban ngày. Tôi cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, lấy lại can đảm, đồng thời cắn răng nói: “Anh Hàn, chúng ta bắt đầu thôi!”

Anh Hàn cười vui vẻ, bảo tôi: “Lấy một cái kéo cắt ruột và một cái kim côn trùng đặt bên cạnh tôi.”

Tôi lần lượt đặt hai thứ này cạnh tay phải anh Hàn, còn anh ấy thì trước tiên cầm lấy dao mổ, chậm rãi rạch từ phần cổ xuống phía dưới. Tôi đứng bên cạnh, có thể nghe rõ cả tiếng dao cắt vào xương, cho đến khi cắt đến rốn mới dừng lại. Rất nhiều giòi bọ màu trắng từ trong thi thể bò ra ngoài, cảnh tượng vô cùng kinh tởm.

Tôi cố gắng kiềm chế không nôn ọe, liếc trộm sang anh Hàn, thấy anh ấy vẫn bình tĩnh như không, tay cầm lấy chiếc kéo đang cắt ruột ở bên cạnh. Kéo cắt ruột chủ yếu dùng để cắt mở ruột, đầu mút hình bóng đèn của nó có thể đưa vào sâu bên trong ruột, sau đó cắt theo chiều dọc ống ruột. Đầu mút hình bóng đèn không đủ độ sắc giúp nó không làm thủng thành ruột khi hướng cắt bị lệch.

Mặc dù thi thể đã thối rữa nặng nhưng ruột vẫn chưa bị phân hủy, mỗi nhát cắt của anh Hàn cũng đều vô cùng cẩn thận để tránh gây ra hư tổn. Ruột dần dần được rạch mở, bên trong có không ít đĩa chui ra; đương

nhiên, những con đĩa này chui vào từ cổ rồi chui sâu xuống phía dưới tìm thức ăn.

Anh Hàn nhìn những con đĩa vẫn đang cử động, lắc đầu, rồi lại cầm dao mổ tiếp tục rạch xuống phía dưới, lần này là men theo đùi phải của xác chết. Đùi của nạn nhân khá thẳng, nhưng xương đùi có nhiều chỗ bị gãy nên việc rạch khó khăn hơn, khiến tôi phải cố định lại mới giúp anh Hàn có thể rạch mở cơ thịt đã thối rữa.

Đùi phải của nạn nhân được anh Hàn rạch mở toàn bộ, lần này không có đĩa chui ra, nhưng lại có một con bọ cánh cứng rất bí ẩn.

Anh Hàn bỏ dao mổ sang một bên, cầm kim côn trùng nhanh như cắt đâm vào lưng con bọ cánh cứng.

Tôi vô cùng ngưỡng mộ động tác thuần thục của anh Hàn, con bọ cánh cứng bí ẩn đã bị kim côn trùng giữ chặt, không thể nào động đậy được nữa.

Anh Hàn thở mạnh ra một hơi, toàn thân có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ vào con bọ cánh cứng, anh nói: “Đây mới là nhân chứng tàng hình thật sự!”

Lần này đến lượt tôi cảm thấy không hiểu, nhìn con bọ cánh cứng, nói: “Anh Hàn, tôi chưa từng nhìn thấy loại bọ cánh cứng này!”

Anh Hàn lờm tôi một cái, lấy từ trong hòm dụng cụ pháp y ra một ống tiêm, rồi lại đến một chiếc lọ đựng thuốc màu đỏ, cắm đầu kim vào hút hết thuốc trong đó. Tiếp theo, anh ấy cúi thấp xuống nhìn chăm chăm vào chóp đuôi con bọ cánh cứng bí ẩn, bảo tôi: “Loài côn trùng này tương đối đặc biệt, lúc này nó đang ở trong trạng thái giả chết, đợi lát nữa tôi sẽ bắt nó phải hiện nguyên hình!”

Nói xong, anh ấy cắm đầu kim vào lỗ khí ở đuôi con bọ cánh cứng, tiêm hết số thuốc trong ống. Chỉ một lát sau, toàn thân con côn trùng bắt đầu run rẩy, sau đó phần lưng chuyển sang màu xanh ánh kim, trên cánh còn nổi các nốt to nhỏ khác nhau, khiến tôi lạ lùng khêu thét lên.

Anh Hàn nhìn sự thay đổi của con bọ cánh cứng, hình như đã rút ra được câu trả lời, cởi bỏ găng tay, nói một cách hết sức nghiêm túc: “Cậu Tô, bây giờ tôi đã có thể xác định chắc chắn rằng chỗ chúng ta phát hiện ra

xác chết không đâu không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, cậu phải tìm cho ra hiện trường thật sự, nếu không sẽ không thể nào phá được vụ án này!”

Tôi cảm thấy thế giới của mình có chút rối loạn, thực ra chuyện này là thế nào? Anh Hàn bỏ con bọ cánh cứng đổi màu kia vào trong lọ đóng chặt lại rồi giao cho tôi, sau đó đuổi tôi ra khỏi nhà lạnh. Trước lúc đi, anh ta dặn tôi phải phân tích và kiểm tra con côn trùng đổi màu, mong rằng tôi có thể tìm ra manh mối mới.

Hiện trường thật sự của vụ án

Tôi mang theo tâm trạng nghi ngờ trở về phòng nghiên cứu côn trùng của mình, chuẩn bị đầy đủ các loại dụng cụ có liên quan xong liền bắt đầu quan sát kỹ lưỡng con côn trùng đổi màu kia.

Bước đầu tiên là phải xác định chủng loại, tìm ra đặc tính của nó. Tôi lấy từ trong tủ ra cuốn bách khoa toàn thư về côn trùng của sư phụ tặng, nhưng thực ra đây là bút kí về các loại côn trùng được ông ghi chép lại qua nhiều năm phá án. Tôi lật giở rất lâu, cuối cùng ông trời cũng không phụ người có tâm, tôi đã tìm thấy trong quyển bút kí sư phụ ghi lại một loại côn trùng rất giống con bọ cánh cứng đổi màu này.

Loại côn trùng này là Cleroidea chân đỏ, thuộc họ Cleroidea, cơ thể dài khoảng 3,7mm đến 7mm, hình bầu dục dài, phần lưng màu xanh ánh kim, từ đốt râu thứ 3 đến thứ 5 màu nâu đỏ, chân có 3 đốt, đốt cuối cùng to nhất có hình vuông. Lưng ở phần ngực rộng, phía trước hẹp hơn phía sau, mép phía sau hơi tròn, có nhiều nốt lõm nhỏ. Vây lưng nhỏ, hình bán nguyệt. Gốc cánh ngoài rộng hơn lưng, đầu phía sau nghiêng vào trong tạo thành hình tròn, không có nốt lõm và lông tơ.

Thời gian sinh sản trong năm là từ 2 đến 6 đời, trứng thường tập trung thành đống trong các khe hở trên cây cối, tường vách, bao bì đóng gói và trong xác chết... ở dưới nhiệt độ 25⁰C, thời gian ủ trứng là 8 ngày; ở dưới 30⁰C, thời gian ủ trứng là 4 ngày. Ấu trùng từ 3 đến 4 giai đoạn trưởng thành, ở dưới 30⁰C, thời gian nhộng khoảng 6 ngày. Côn trùng trưởng

thành có đặc tính giả chết hoặc ngủ trang, tuổi thọ chỉ trong khoảng hơn một năm.

Tổng hợp mấy đặc điểm nói trên, rất phù hợp với các điều kiện như đặc điểm phần lưng và đặc tính giả chết, vì thế có thể quy con bọ cánh cứng đổi màu kia vào họ Cleroidea.

Sau đó tôi lại đọc kĩ bản báo cáo kiểm nghiệm côn trùng cằn trên tay, dường như tôi chưa thể bình tĩnh ngay được. Theo suy đoán của anh Hàn, cầu vượt và hồ Phi Thiên không phải là nơi xảy ra vụ án thật sự. Nói một cách chính xác hơn, đến lúc này vẫn chưa thể xác định được hiện trường đầu tiên của vụ án này ở đâu, như vậy càng không thể hi vọng có thể bắt được hung thủ gây ra vụ án xác chết không đầu.

Côn trùng thuộc họ Cleroidea căn bản không thể xuất hiện được ở dưới nước, bởi chúng là loài sống trên cạn, nếu xuống nước chắc chắn sẽ chết.

Trong chốc lát tôi không khỏi cảm thấy vô cùng phiền não, chau mày tự hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Không lẽ con côn trùng này tự bay đến?”

Suy trước nghĩ sau mãi mà vẫn không đưa ra được quyết định, tôi bèn gọi điện cho sư phụ, ông nói rằng mình đang nghiên cứu loại côn trùng mới nhất ở phòng nghiên cứu côn trùng, bảo tôi đến đó. Để tháo gỡ những thắc mắc chưa giải thích được, tôi mang theo bản báo cáo về côn trùng trong khám nghiệm tử thi, lập tức chạy xuống dưới nhà bắt xe taxi đến chỗ sư phụ.

Hai mươi lăm phút sau tôi đến phòng nghiên cứu của sư phụ, thấy ông đang ngẩng quay lưng ra ngoài chăm chú tiến hành thí nghiệm, xem ra ông không có gì là vội vàng. Tôi thấy sư phụ không có phản ứng gì nên cũng đành nhìn ông từ phía sau, trong lòng cảm thấy hơi chột dạ, cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rút cục mình đã sai ở chỗ nào.

Sư phụ vốn đang làm thí nghiệm bỗng nhiên quay lại vẫy tay bảo tôi: “Tiểu Tô, đưa báo cáo về côn trùng trong khám nghiệm tử thi của cậu lại đây để tôi xem nào.”

Tôi vội vã bước nhanh đến đưa báo cáo cho sư phụ, đồng thời giải

thích: “Thưa sư phụ, anh Hàn bảo rằng bản báo cáo của em có vấn đề”

Sư phụ cầm bản báo cáo lật ra xem, vẻ mặt thay đổi rất phức tạp, xem xong lại hỏi ngược lại tôi: “Cậu khẳng định không có sai sót à?”

Bị sư phụ hỏi vậy, tôi bắt đầu sinh ra nghi ngờ bản thân, thận trọng trả lời: “Vẫn xin sư phụ chỉ giúp chỗ sai sót ạ.”

Sư phụ giở bản báo cáo của tôi ra, chỉ vào một chỗ, nói: “Thế nào gọi là rất nhiều trứng và ấu trùng chết một cách kì lạ? Nguyên nhân nằm ở đâu?”

Tôi nghĩ đến những con đĩa đáng chết kia, nói: “Chắc là do những con đĩa làm chết.”

Sư phụ nghe thấy tôi trả lời như vậy thì lắc đầu thờ dãi, nói: “Đĩa làm chết à? Tiểu Tô, cậu làm tôi thất vọng quá!”

Nghe sư phụ phê bình như vậy, tôi không khỏi đỏ bừng mặt, cúi đầu. Đúng là tôi không hiểu biết về vụ án xác chết ở dưới nước, có thể nói là không biết bắt đầu từ đâu, thậm chí không hề có manh mối. Vụ án xác chết ở dưới nước không giống như ở trên cạn, những vụ án thuộc loại này có quá nhiều yếu tố không xác định, các sinh vật thủy sinh có thể dẫn đến phán đoán sai.

Sư phụ nhìn tôi bằng ánh mắt rất phức tạp: “Tiểu Tô, còn có chỗ cậu chưa biết, các sinh vật sống dưới nước tuy nhiều nhưng phần lớn đều chọn ăn những thứ có chất béo. Con người sau khi chết, thi thể ngâm nước sẽ trương phình lên, phát ra mùi đặc trưng thu hút các loài sinh vật đến đẻ trứng kí sinh. Có đi đâu, cậu đã đánh giá thấp tính phức tạp của trứng côn trùng kí sinh trên xác chết!”

Tôi bị những lời nói của sư phụ làm cho bấn loạn, trong phút chốc chẳng hiểu gì cả, đành hỏi: “Sư phụ, theo sư phụ thì chuyện là thế nào ạ?”

Có lẽ sư phụ biết tôi không thể nào giải được câu đố về việc trứng và ấu trùng chết một cách kì lạ kia, nên kéo tôi đến trước một chiếc bàn thí nghiệm. Trên chiếc bàn để 3 lọ côn trùng, trong lọ có 3 con côn trùng thuộc họ Silphidae carrion beetles, đều có đặc tính thích ăn xác chết, hơn nữa sức sống vô cùng mạnh mẽ, có thể tồn tại trong bất kì hoàn cảnh nào.

Tôi đang định cất tiếng hỏi nhưng sư phụ lại ra hiệu đừng nói gì cả, rồi ngồi xuống tìm thứ gì đó trong tủ, trong chốc lát đã lấy ra 3 chiếc hộp sắt nhỏ, đặt lên bàn xong lần lượt mở ra. Trong chiếc hộp thứ nhất là một con nhện độc 7 màu, trong hai chiếc hộp tiếp theo lần lượt là rết và bò cạp.

Tôi không hiểu sư phụ có dụng ý gì, tò mò hỏi: “Sư phụ lấy những thứ này ra làm gì ạ?”

Sư phụ mỉm cười trả lời: “Tiểu Tô, nếu cho chúng vào ở cùng với họ Silphidae thì loại nào sẽ chết trước?”

Tôi nguyền sư phụ một cái, cảm thấy câu hỏi này quá ngớ ngẩn, không thèm suy nghĩ trả lời luôn: “Chắc chắn Silphidae chết trước rồi!”

Sư phụ một lần nữa chỉ cười không nói gì, lần lượt đổ 3 con côn trùng họ Silphidae trong lọ côn trùng vào 3 chiếc hộp sắt. Sau khi Silphidae gặp 3 loài sinh vật vô cùng độc kia, kết quả lại khiến tôi vô cùng kinh ngạc, 3 con côn trùng họ Silphidae bị nhốt trong lọ như thể gặp được món ăn ngon, sau thời gian thăm dò ngắn ngủi lần lượt tấn công con mồi của mình.

Ban đầu con nhện độc 7 màu còn chống cự được đôi chút, nhưng sau đó bị chiếc kim cứng như sắt trên đỉnh đầu con Silphidae đâm xuyên qua đầu. Con Silphidae thò chiếc răng nanh sắc nhọn cắn đứt luôn đầu con nhện, bắt đầu hưởng thụ món ăn ngon trước mặt. Hai con Silphidae khác cũng đầu giành thắng lợi hoàn toàn, bắt đầu thưởng thức bữa tiệc của mình.

Sư phụ hình như đã đoán trước được kết cục, lấy kẹp lần lượt nhắc từng con Silphidae bỏ lại vào trong lọ, vừa cười vừa bảo tôi: “Tiểu Tô, quan hệ giữa các loài vật với nhau không thể chỉ nhìn bề ngoài, phải nhìn thấu qua hiện tượng để thấy bản chất. Theo nhận thức của cậu thì chắc chắn loài Silphidae kia sẽ không thắng được phải không?”

Tôi gật đầu, đúng là lúc đầu tôi có suy nghĩ giống như sư phụ nói, làm sao Silphidae có thể thắng được bò cạp chứ? Trong mắt tôi, đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra. Qua sự việc này tôi đã hiểu được rằng, loài sinh vật nhìn bề ngoài có vẻ rất mạnh nhưng chưa chắc đã phải là mạnh tuyệt đối, đó chỉ đơn thuần là một lớp vỏ nguy trang mà thôi.

Sư phụ lại hỏi rất kĩ trình tự thu thập chứng cứ tại hiện trường vụ án xác phụ nữ không đầu tôi và anh Hàn tiến hành lúc đó, kết quả chỉ thấy ông chau mày nhăn trán. Người đóng vai trò chủ đạo là anh Hàn, đương nhiên không thể mắc sai lầm gì rồi. Sư phụ trầm tư suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng giống như anh Hàn, cho rằng hồ Phi Thiên không phải là hiện trường thật sự xảy ra vụ án.

Để chứng minh cho suy luận của mình, sư phụ bảo tôi đưa cho ông con bọ cánh cứng đổi màu kia. Ông cần lấy lọ côn trùng, nói: “Loại côn trùng này đã bị biến dị loài, nếu cậu căn cứ vào bút kí côn trùng tôi tặng thì cùng lắm cũng chỉ tìm thấy loại côn trùng tương tự mà thôi, không thể nào xác định được đặc điểm tập tính cụ thể của nó.”

Tôi lại nghe thấy một thuật ngữ mới - biến dị loài ở côn trùng.

Tiếp sau đó, sư phụ mở lọ côn trùng, lấy từ trong tủ dưới bàn thí nghiệm ra một ống thuốc màu vàng cỡ nhỏ, từ từ đổ vào trong lọ. Khi con bọ cánh cứng trong lọ tiếp xúc với nước thuốc màu vàng, trên người nó phát ra những tiếng xèo xèo, ngoài ra còn bốc ra từng đợt khói trắng rất hôi thối.

Đến khi trông thấy cảnh tượng trước mắt tôi mới biết rằng trong thành phần nước thuốc màu vàng kia có chứa một lượng lớn axit sunphuric, chuyên dùng để thí nghiệm sức sống của côn trùng biến dị. Kết quả là con bọ cánh cứng kia không những không chết mà còn cởi bỏ lớp vỏ cứng đổi màu ở bên ngoài, kì diệu không khác gì hiện tượng ve sâu lột xác.

Mặt sư phụ đột nhiên biến sắc, nhìn con bọ cánh cứng lột lớp vỏ ngoài mà ngón tay run rẩy: “Côn trùng biến dị, rõ ràng đã quay lại rồi...”

Tôi nhìn động tác kì lạ của sư phụ, có cảm giác chắc chắn ông biết loại côn trùng này, hơn nữa có thể trước đây đã từng tiếp xúc với nó.

Về mặt sư phụ cực kì phức tạp, ông nhìn tôi bảo: “Tiểu Tô, không giấu gì cậu, loại côn trùng này gọi là côn trùng biến dị, rất nhiều năm trước tôi đã từng tiếp xúc với nó. Đây là loại côn trùng có tính không xác định, có thể thay đổi tùy theo tình hình môi trường khác nhau, sức sống vô cùng

manh mẽ khỏi phải nói, mà sức phá hoại của nó cũng hơn hẳn loài Silphidae.”

Nghe xong câu cuối cùng, tôi không khỏi rùng mình ớn lạnh. Bây giờ tôi đã biết rằng, trong côn trùng học pháp y, Silphidae là vua của mọi loài, sức phá hoại lớn đến mức có thể giết chết bò cạp chỉ trong một giây. Nếu côn trùng biến dị quả thật giống như lời sư phụ nói, vậy thì đã có thể giải thích được hiện tượng trứng và ấu trùng trên cái xác kia bị chết một cách kì lạ rồi, hẳn chúng đầu đã trở thành thức ăn cho côn trùng biến dị.

Sư phụ đỡ con côn trùng biến dị ở trong lọ ra, quay lại bảo tôi: “Lát nữa tôi lấy DNA của con côn trùng này, cậu phải quan sát thật kĩ. Phương pháp tôi sử dụng gọi là phương pháp phân tích muối, sử dụng dung dịch muối tỉ lệ cao để lấy DNA tương đối đơn giản, bởi vì bên trong có chứa Kac và NaCl dùng để thay thế dung dịch hữu cơ loại bỏ protein, công tác pha chế cũng đơn giản, giá thành rẻ, ít tốn thời gian, nhưng đi đầu quan trọng nhất là không độc, cũng là một phương pháp lấy DNA thường dùng.”

Sư phụ giảng giải xong, trực tiếp tiến hành công tác chuẩn bị dụng cụ lấy DNA. Trước tiên ông lấy từ tủ đựng dụng cụ ở phía dưới bàn thí nghiệm ra một chiếc bình thủy tinh rộng miệng loại cực lớn có kẻ vạch chia độ tỉ mỉ đặt lên trên bàn. Sau đó, ông lại lấy túi dụng cụ giải phẫu côn trùng, lôi ra chiếc móc sắt nhỏ có tay cầm, thứ này chủ yếu dùng để cố định côn trùng.

Sư phụ lấy trong sổ thuốc thí nghiệm ra 4 ống màu đen, đổ cả vào trong bình, đồng thời cũng đổ thêm 15ml dung dịch muối. Chỉ một lát sau, thứ nước hỗn hợp xanh đen này bắt đầu sôi, trên bề mặt nổi bong bóng. Sư phụ trông thấy thế liền dùng móc sắt nhỏ móc côn trùng bỏ trở lại chiếc bình. Con côn trùng biến dị có vẻ như vô cùng sợ hãi, bắt đầu chống cự quyết liệt, những cái chân cử động điên cuồng từ dưới lên trên, nhưng cuối cùng vẫn không thoát được số phận.

Tôi chỉ đứng bên cạnh quan sát mà đầu óc cũng tê dại, cơ thể con côn trùng biến dị bị ăn mòn, từng bộ phận trên người lần lượt rụng ra.

Sư phụ thả cả cái móc sắt vào trong bình, con côn trùng biến dị trong nháy mắt đã bị dung dịch nuốt chửng, không biết có phải đã chết thật sự hay chưa.

Sư phụ quay sang hỏi một câu ý tứ sâu xa: “Tiểu Tô, cậu đoán xem con côn trùng biến dị này đã chết thật hay chưa?”

Tôi lại nhớ đến cảnh tượng đáng sợ vừa mới xảy ra, gật đầu: “Chắc hẳn phải chết rồi! Có lẽ ngay cả xác cũng không còn.”

Vốn cho rằng sư phụ nghe xong câu trả lời sẽ đồng tình với mình, không ngờ ông lại lắc đầu nói: “Tiểu Tô, tôi từng nói với cậu rằng bất kì việc gì cũng không được nhìn bề ngoài, bất kì thứ gì cũng đều phải đặc biệt tránh tùy tiện đưa ra kết luận nếu như chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng. Nếu muốn trở thành một nhân viên pháp y giỏi, trước tiên cậu phải sửa ngay tật xấu dựa quá nhiều vào ấn tượng ban đầu, nếu không sẽ hại chết rất nhiều người đấy!”

Tôi biết sư phụ đang tận dụng cơ hội để “tiêm phòng” cho mình, vì thế không lên tiếng phản bác mà chỉ khẽ ngẩng đầu lên, nói: “Tô Trạch xin ghi nhớ lời dạy bảo của sư phụ!”

Rất may sư phụ không quá chú tâm vào chuyện này, ông trực tiếp lấy một tấm lưới bắt côn trùng từ trong túi dụng cụ ra cho vào trong bình, xem ra đang chuẩn bị vớt xác con côn trùng biến dị kia. Tôi thậm chí mong muốn rằng sư phụ không vớt được thứ gì, kể cả cặn bã, như vậy sẽ chứng tỏ câu trả lời vừa rồi của tôi là đúng, đồng thời cũng dần mất được sư phụ.

Nghĩ đến đây, tôi chút nữa bật cười thành tiếng. Sư phụ quay lại trừng mắt nhìn tôi, tay phải nâng lên, kéo theo tấm lưới bắt côn trùng.

Tôi nhìn theo, thấy trong lưới có một vật còn sống, đó chính là con côn trùng biến dị đã hoàn toàn thay đổi so với lúc trước.

Lần này đến lượt tôi bị dần mất, sư phụ lộ rõ vẻ đắc ý, đương nhiên ông đã biết trước kết cục như vậy rồi.

Côn trùng truy bắt hung thủ

Việc lấy DNA đã xong, nhưng sư phụ lại rất không vui, bảo tôi: “Tiểu

Tô, cậu đã phạm phải một sai lầm chết người!”

Lúc đó tôi cũng không biết đối phó ra sao, chỉ cúi đầu nói: “Sư phụ có thể chỉ rõ em sai ở đâu không ạ?”

“Tiểu Tô, thật ra chuyện này cũng không thể trách cậu được, bởi vì cậu chưa từng đi sâu nghiên cứu độc lí học pháp y.” Thâm Kiến Quốc thở dài một tiếng, trả bản báo cáo lại cho tôi, lắc đầu nói tiếp: “Có đi đâu, cậu đã quên một nguyên tắc quan trọng nhất trong côn trùng học pháp y. Chúng ta đều biết rằng côn trùng ăn xác chết thực sự không biết nói dối, nhưng nếu trước khi chết, kết cấu xoắn ốc DNA của người bị hại đã bị độc tố của côn trùng làm thay đổi thì cũng ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng hoặc tiến hóa của côn trùng.”

Nghe sư phụ nói vậy, tôi như đột nhiên bừng tỉnh, vội hỏi: “Sử dụng độc lí học pháp y thật sự có thể làm được việc này ạ?”

Sắc mặt Thâm Kiến Quốc lộ vẻ đau buồn, hình như ông đang nhớ lại một số chuyện đã qua, mắt đỏ hoe nói: “Có thể! Tôi và Hàn Phi đang nghiên cứu làm thế nào để cải tạo gen của côn trùng ăn xác chết hoặc của họ Silphidae, sau khi nghiên cứu có kết quả, có thể nhân loại sẽ chào đón một thế giới mới, nhưng cũng có thể rơi vào khủng hoảng.”

Sư phụ dừng lại giây lát rồi tiếp tục giải thích: “Nếu nghiên cứu có kết quả, gen côn trùng sẽ là một con dao hai lưỡi, côn trùng có ích có thể âm thầm cứu người, còn côn trùng có hại lại có thể giết chết tất cả mọi sinh vật chỉ trong nháy mắt, tạo ra hai kết quả hoàn toàn khác nhau. Những năm gần đây tôi đã bí mật đi điều tra, phát hiện ra rằng có người đã nghiên cứu được loại côn trùng có thể dùng độc tố giết người chỉ trong nháy mắt!”

Nghe thông tin này, tôi kinh hãi đến nỗi há mồm trợn mắt, sư phụ và Hàn Phi lại đang nghiên cứu làm thế nào để thay đổi gen của côn trùng sao? Xét về mặt ý nghĩa khách quan, nhà nước kiểm soát việc cá nhân nghiên cứu thay đổi gen côn trùng tương đối chặt chẽ, thường không cho phép thực hiện nhằm tránh gây ra tranh chấp quốc tế.

Hình như sư phụ hiểu được mối nghi ngờ của tôi nên chủ động bảo:

“Chúng tôi nghiên cứu cải tạo gien là để đối phó với những kẻ tội phạm vô cùng nguy hiểm! Bọn tội phạm thường không biết kiêng nể gì, những thứ chúng nghiên cứu ra được quả thật đã lên đến đỉnh điểm, ngay cả tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Nếu đối phương gây ra khủng hoảng côn trùng thì thế giới này sẽ thành ra như thế nào!”

Qua chỉ bảo của sư phụ, tôi đã hiểu đây chính là lấy độc trị độc.

Tôi luôn tin tưởng một điều rằng sư phụ mãi mãi vẫn là sứ giả của chính nghĩa, đúng như ông nói, nghiên cứu gien côn trùng là để tấn công tội phạm thuận tiện hơn. Sau một hồi trấn tĩnh lại, tôi hỏi: “Thưa sư phụ, tiếp theo em phải làm thế nào? Thầy nói rằng nơi đầu tiên xảy ra vụ án là ở một chỗ khác, vậy thì số côn trùng thu thập được trên cái xác không đầu ở trong hồ có tác dụng gì không?”

Sư phụ suy nghĩ kĩ lưỡng xong chỉ nói một câu: “Hồ có đoạn trên đoạn dưới, thi thể và phần đầu tách rời nhau có sự chênh lệch thời gian.”

Nói xong câu khiến tôi không hiểu, sau này sư phụ bảo thẳng tôi cần báo cáo của mình rõ ràng đi, không hiểu ông đang tức giận vì đi đâu giờ nữa.

Trên đường về Sở cảnh sát, tôi luôn suy nghĩ xem lời sư phụ nói có ý tứ gì. Suy nghĩ rất lâu, tôi đột nhiên vỗ trán, một cái xác bị chặt mất đầu là thật, nếu thời gian bị vứt đi của hai bộ phận cơ thể ấy khác nhau, thậm chí là địa điểm vứt cũng khác, vậy thì đương nhiên sẽ xảy ra sai sót về mặt thời gian, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cho ra chiếc đầu không biết đang ở đâu kia, như vậy mới có thể xác định được nguên gốc của xác chết.

Trong lời nhắc nhở tôi, sư phụ nói đến hồ có đoạn trên và đoạn dưới, dựa vào điều này tôi liền gọi điện cho anh Cao, anh ấy lập tức triển khai đi điều tra theo manh mối tôi cung cấp, cuối cùng tìm thấy ở phía cuối hồ cách hồ 600m một chiếc túi dệt, trong túi vừa hay có một cái đầu người và rất nhiều đồ vật, cùn cũng có, sắc nhọn cũng có.

Tôi và anh Hàn lập tức đến nơi, anh Hàn tiến hành kiểm tra chuyên môn, kết quả cho thấy đầu và thi thể phụ nữ kia hoàn toàn khớp nhau. Căn cứ vào đặc điểm của đầu và mức độ mài mòn của răng... xác định nạn nhân

khoảng 30 tuổi. Ở huyết thái dương phía bên phải đầu có 3 vết thương rất rõ tạo với nhau thành hình tam giác, xương sọ phía dưới vỡ nát, não bị tổn thương nặng do va đập, phần lớn là bị vật cùn hoặc dùi sắt đập vào nhiều lần gây ra.

Khi tôi ghi chép tỉ mỉ tình hình khám nghiệm tử thi, trong chiếc túi dẹt còn có rất nhiều ấu trùng ruồi nhặng đã chết, tuy nhiên có một ấu trùng nhỏ vẫn sống, hơn nữa còn có thể tồn tại bên trong chiếc đầu người này. Tôi bỏ nó vào trong lọ mẫu xét nghiệm, dự định đem về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y làm giám định sâu hơn.

Sau khi có kết quả giám định, anh Cao bắt đầu dẫn đội của mình tiến hành đi điều tra khu vực phía trên hồ, tìm kiếm phụ nữ mất tích trên diện rộng ở khu vực lân cận, nhanh chóng xác định được một người tên là Tưởng Cấn Cấn. Qua so sánh ảnh với chiếc đầu tìm được, phân biệt khuôn mặt thực tế với ảnh chụp, đã xác định người chết chính là Tưởng Cấn Cấn.

Tưởng Cấn Cấn năm nay 25 tuổi, là phụ nữ độc thân, hiện tại sống lang thang không nghề nghiệp, đời sống riêng tư vô cùng lộn xộn. Chúng tôi nghi ngờ có thể cô ta bị giết vì vấn đề tình cảm. Anh Cao lấy đó làm căn cứ để tiến hành đi điều tra, công tác đi điều tra bắt đầu được thực hiện trong thị trấn sở tại. Theo phản ánh của một người bạn thân của Tưởng Cấn Cấn lúc còn sống là Lý Linh Linh, thì Tưởng Cấn Cấn thường qua lại với một người làm nghề buôn bán đồ hải sản tên là Lưu Tinh.

Một lần nữa anh Cao lại xuất phát và tìm được Lưu Tinh. Lưu Tinh nói rằng mình không giết Tưởng Cấn Cấn, rằng từ nửa tháng nay luôn lo việc buôn bán ở trong thị trấn, hoàn toàn không gặp Tưởng Cấn Cấn, và anh ta chẳng có lí do gì để phải giết người? Qua kiểm tra đối chiếu, anh Cao cũng xác nhận Lưu Tinh không nói dối. Đến đây, vụ án lại đi vào ngõ cụt.

Lần này anh Cao thất bại nặng nề, về đến Sở cảnh sát thấy anh Hàn vẫn đang phân tích bản ghi chép khám nghiệm tử thi của tôi. Tôi ngẩng cạnh anh ấy, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, một bản báo cáo khám nghiệm tử thi về côn trùng mà cả hai người xem đầu bảo là có vấn đề, nhưng lại

không phân tích ra được vấn đề nằm ở chỗ nào. Theo tôi, những gì tôi ghi chép lại chắc chắn không thể có sai sót, tất cả đều hết sức tỉ mỉ và khách quan. Do xác chết bị ngâm trong nước biển quá lâu, hấp thu quá nhiều muối và tạp chất nên chỉ có thể dựa vào ru ồi nặng trên đó để suy đoán.

Anh Cao thấy anh Hàn yên lặng không nói gì thì không nhịn được nữa, hỏi: “Anh Hàn, nói câu gì đi chứ! Có thể phá được vụ án này không?”

Anh Hàn không trả lời, tiếp tục xem ghi chép khám nghiệm tử thi và con giòi mang đến kiểm tra, cho rằng thời gian tử vong tôi phán đoán tưởng như có vẻ chính xác nhưng thực ra lại phạm sai lầm. Nói chung, thứ đầu tiên phát hiện ra trên thi thể nạn nhân phải là ấu trùng ru ồi nặng, thời gian ru ồi để trứng là gần sát với thời gian tử vong nhất.

Anh Hàn suy nghĩ rất lâu sau mới lên tiếng: “Cậu Tô, cậu suy đoán thời gian tử vong có vấn đề. Con giòi cậu thu được nhiều nhất cũng chỉ ở ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba của thời kì 3 tuổi, tức có tuổi từ 4 ngày đến 5 ngày. Nhưng trong bản ghi chép của cậu lại có một hiện tượng kì lạ, bởi vì phần lớn những thứ cậu thu được đầu đã chết, thứ còn sống lại chỉ vừa mới nở thành ấu trùng, giữa côn trùng và trứng không có sự tiếp nối.”

Nghe anh Hàn phân tích tôi mới biết sai lầm của mình ở đâu, búng ngón tay một cái, nói: “Tôi hiểu rồi! Ấu trùng chết tôi thu được có thể là do côn trùng để trứng nở ra từ trước khi xác chết bị bỏ xuống nước, sau khi xuống nước do ngấm nước biển nên lập tức bị giết chết. Trứng ru ồi may mắn còn sống kia là do ấu trùng trốn trong não, đến khi nổi lên khỏi mặt nước mới để trứng, thời gian được sinh ra đến giờ nhiều nhất là một ngày.”

Nét mặt anh Hàn lộ vẻ tươi cười: “Đúng rồi, như thế sẽ không khó suy đoán ra rằng trước khi bị ném xuống hồ xác chết đã bị cất giấu 6 ngày, mà lúc đó đầu lâu đã bị tách ra vứt xuống hồ trước. Bởi vì thi thể lúc đó không có đầu nên ít nhất phải qua vài ba ngày mới lại nổi lên mặt nước, như vậy tính toán ra được thời gian tử vong phải là từ 20 hôm trước, đó mới là thời gian nạn nhân bị hại thật sự!”

Lúc này anh Cao cũng nhảy cẫng lên, vô cùng xúc động, bảo: “Theo suy

luận của các cậu thì Tưởng Cầ Cầ chết từ 20 hôm trước à? Hay nói cách khác, gã Lưu Tinh kia đang nói dối? 20 hôm trước hắn vẫn chưa vào thị trấn, như vậy chắc chắn phải là đối tượng tình nghi hàng đầu rồi! Thời gian khoảng 5 ngày chênh lệch đó rất sát với thời gian xác chết bị vứt xuống nước!”

Anh Cao lập tức hạ lệnh bắt giữ Lưu Tinh, qua thăm vấn hắn đã thừa nhận mình đã giết chết Tưởng Cầ Cầ. Hai người vốn là một cặp thanh mai trúc mã, nhưng do Lưu Tinh tướng mạo không có gì nổi trội nên chỉ biết thầm yêu trộm nhớ. Trong khi đó Tưởng Cầ Cầ đối với anh ta lại nóng lạnh thất thường, thi thoảng hẹn đi ăn, cũng có lúc lợi dụng anh ta làm bia đỡ đạn, thực chất chỉ coi anh ta như một món đồ dự phòng.

Tưởng Cầ Cầ từng từng ý sẽ lấy Lưu Tinh nếu anh ta có đủ sính lễ ba trăm nghìn nhân dân tệ, khiến sau đó anh ta vô cùng vui mừng, để rồi suốt mấy năm nay làm việc bạt mạng để kiếm tiền với mong muốn sớm đón được Tưởng Cầ Cầ về nhà. Tuy nhiên, kết quả lại là vào buổi tối của 20 hôm trước, để mang đến cho Tưởng Cầ Cầ niềm vui bất ngờ, Lưu Tinh đi xe suốt đêm bí mật về nhà cô ta, nhưng lại phát hiện có dấu vết đàn ông qua đêm ở đó.

Tưởng Cầ Cầ thấy sự việc bại lộ đã không ngần ngại trực tiếp đánh bài ngửa với Lưu Tinh, nói rằng thực ra mình không hề yêu anh ta, tất cả đều chỉ là trò chơi mà thôi, người cô ta muốn lấy là một người thật sự giàu có, mong Lưu Tinh nhanh chóng quên mình đi. Lưu Tinh nghe xong dùng dằng nổi giận, lấy ngay chiếc dùi sắt để trong tủ đựng đồ lật vật đập thẳng vào đầu Tưởng Cầ Cầ khiến cô ta trở tay không kịp, lập tức kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, máu bắn tung tóe đầy mặt Lưu Tinh. Nhưng như thế anh ta vẫn chưa hả giận, anh ta tiếp tục đập điên cuồng lên khắp người cô ta, thậm chí để xóa dấu vết, anh ta còn không ngần ngại dùng dao chặt đầu Tưởng Cầ Cầ bỏ vào trong chiếc túi dệt.

Sau khi trút bỏ hết tức giận, vì sợ sự việc bại lộ, Lưu Tinh tính chuyện vứt xác xuống hồ, nhưng do cái xác quá to không bỏ được vào cốp xe nên

anh ta quyết định ném phần đầu xuống trước. Nửa đêm hôm sau anh ta quay lại bỏ phần thân vào cốp xe lái đến bên hồ, nhân lúc trời tối ném xuống. Tuy nhiên, lúc đó côn trùng đã theo lỗ thủng ở cổ chui vào bên trong, sau một hồi chui rúc đã quyết định kí sinh trên đùi phải của xác chết.

Mặc dù đã phá được vụ án nhưng tôi lại không hề cảm thấy vui, đây là lần đầu tiên tôi liên tiếp phạm sai lầm trong cùng một vụ án.

Hôm đó tôi về nhà uống bia suốt cả buổi tối, uống đến mức say không biết trời đâu đất đâu. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được trách nhiệm của một nhân viên pháp y nặng nề đến mức nào, nếu vì sai lầm của cá nhân tôi mà bắt nhầm người vô tội, trong khi hung thủ thật sự lại vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thì dù tôi có chết hàng trăm lần cũng không đủ chuộc lại được.

Tôi dần dần nhắm mắt, trước mắt hiện ra rất nhiều người, đủ cả già trẻ trai gái, có cả người sống và người chết.

Một số ít trong đám người này gào khóc suốt trước mặt tôi, còn lại phần lớn đầu mặt mũi dữ tợn, thậm chí còn có người cầm dao xông đến định lột da róc xương tôi. Từng nhát dao đâm xuyên vào người tôi, róc da thịt tôi, để lộ ra những mảnh xương trắng ớn.

Tôi giật mình bừng tỉnh, lưng ướt đầm đìa, trán vã mồ hôi, thì ra đây chỉ là giấc mơ.

Tôi nhanh chóng hiểu ra rằng những lời anh Hàn và sư phụ nói lúc trước hoàn toàn đúng, pháp y là một nghề thiêng liêng nhưng cũng không cho phép được mắc bất kì sai lầm nào, mỗi kết luận chúng tôi đưa ra đều có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của một gia đình, thậm chí là của rất nhiều người. Tôi tựa lưng vào đầu giường, nhìn lên trần nhà, một lần nữa trầm tư suy nghĩ, thực ra tôi có phù hợp với nghề pháp y hay không?

Suy nghĩ trước sau, tôi nhận thấy mình vẫn nên tiếp tục với công việc mà tôi đã yêu sâu sắc từ tận đáy lòng này, có lẽ ngay từ lần đầu tiên nghe sư phụ giảng bài về côn trùng từ mấy năm trước đã quyết định tôi phải đi theo nghiệp pháp y. Dường như ở một nơi thăm thẳm nào đó tất cả đều đã

được định đoạt sẵn, còn phía sau tôi thì có thể còn có một đôi tay vô hình đang lặng lẽ đẩy bánh xe số phận.

Vụ án thứ tám

Xác người thối rửa trong rừng sâu

Thiên tài chẳng qua chỉ là không ngừng suy nghĩ tìm tòi, tất cả những người có bộ óc đều là thiên tài.

- Maupassant

Lời dẫn

Rừng rậm Nam Minh nằm ở khu vực tiếp giáp giữa thành phố Nam Minh và thành phố lân cận, ở đó có 2 nhân viên kiểm lâm thuộc chi cục kiểm lâm thành phố là Trần Hiếu Phong và Lưu Vĩ. Một công việc vô cùng quan trọng của hai người này là ghi chép danh sách những cây mới mọc, sau đó triển khai công tác tuần tra, đề phòng mọi yếu tố có thể gây cháy rừng.

Hôm nay, ngay từ lúc mặt trời còn chưa mọc hai người đã tiếp tục thực hiện công tác tuần tra ngày hôm qua chưa làm xong. Lưu Vĩ đi phía trước đột nhiên dừng lại, lấy tay ra hiệu bảo Trần Hiếu Phong nấp đi. Họ nghe thấy từ đằng xa vọng lại những tiếng vo ve, thì ra phía trước là một đám ruồi nhặng đông đặc cùng mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

Lẽ nào có thứ gì đó chôn ở dưới đất? Hai người tò mò lấy xẻng đào bới khu vực bị đám ruồi nhặng bao vây, đào chưa được bao lâu đã thấy một bàn tay người lẫn với bùn đất và giò bọ nhung nhúc lộ ra. Phía dưới rõ ràng chôn một cái xác đang phân hủy!

Người từ Tổng cục đến

Anh Cao nhận được điện thoại báo rằng phát hiện thấy một xác chết trong rừng rậm Nam Dương. Tôi và anh Hàn lập tức thay trang phục, mang theo trang bị lên xe cảnh sát đến hiện trường vụ án. Sau một thời gian dài thực tập, tôi đã chuyên nghiệp hơn rất nhiều so với lúc còn là lính mới tò

te, ít nhất cũng không còn sợ giải phẫu tử thi nữa.

Ba người chúng tôi cũng ngày càng phối hợp hài hòa hơn. Địa điểm xảy ra vụ án nằm trong khu bảo tồn thiên nhiên Nam Dương, lần này đã khiến Tổng cục cảnh sát thành phố Nam Minh hết sức quan tâm, nghe nói họ sẽ phái người đến phối hợp đi đầu tra. Đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy. Người phát hiện ra xác chết đầu tiên và gọi điện thoại báo án là hai nhân viên kiểm lâm Nam Dương, địa điểm nằm sâu trong rừng, đi đầu này vô hình chung đã khiến mức độ phức tạp của vụ án nâng lên một bậc.

Khi chúng tôi đến khu bảo tồn thiên nhiên Nam Dương, có một đi đầu không giống với những lần khác, đó là chúng tôi không phải người đầu tiên đến hiện trường.

Bởi vì lực lượng cảnh sát của Tổng cục đã đến trước chúng tôi, mặc dù tôi nhìn nhiều đã thấy quen, nhưng vẫn kinh ngạc sửng sờ vì cảnh tượng bày ra trước mắt.

Trước mắt tôi là rất nhiều xe cảnh sát xếp ngay ngắn thành hàng hai bên đường, tất cả cảnh sát viên đều xếp hàng trước lối cổng chính của khu bảo tồn. Nhìn lại lực lượng của chúng tôi, quả là thua kém một trời một vực, lúc này ngoài anh Cao, anh Hàn và tôi, ngay cả lực lượng cảnh sát viên có mặt ở đó cũng hoàn toàn tương phản.

Có đi đầu, phần lớn lực lượng chúng tôi đều là cấp dưới thuộc quyền anh Cao, năng lực cũng khá, đoàn xe rất có trật tự, xuống xe xong là lập tức xếp hàng ngay ngắn, không hề thua kém so với lực lượng của Tổng cục để chúng tôi phải mất mặt. Cho đến tận hôm nay tôi mới hiểu được rằng tại sao anh Cao luôn đầy lòng hăng hái, đi đầu này hoàn toàn có thể thấy được từ chính những cảnh sát viên dưới quyền anh.

Tổng cục cũng còn có một tổ gồm 4 người. Đột nhiên hai người từ trong hàng bước ra, đi trước là người đàn ông trung niên trạc tuổi như anh Cao, tôi để ý thấy ánh mắt của người này vô cùng kiên định, khiến người khác không khỏi có cảm giác kính sợ khó tả. Đi sau là một phụ nữ mặc cảnh phục, tuy nhiên bộ trang phục cảnh sát này vẫn không che được những

đường cong tuyệt đẹp, vầng trán toát ra khí khái anh hùng, tôi suy đoán theo bản năng người phụ nữ này nhất định không dễ đối phó.

Anh Cao lại nhíu mày, nhãn trán nhìn người phụ nữ kia, điều bộ hết như đang phải đối mặt với một kẻ địch mạnh, có lẽ hai người họ đã quen biết nhau.

Nữ cảnh sát hùng dũng đi về phía anh Cao, hai người đã mặt đối mặt, bao nhiêu khí thế đầu bộc lộ ra hết. Anh Cao có chiều cao hơn hẳn nữ cảnh sát kia, nhưng lại có cảm giác đây là chênh lệch chiều cao thông thường nhất. Lúc này, hai người giống như “gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây”, cảm giác như chỉ cần một lời nói không hợp là có thể xông vào đánh nhau ngay.

Trong chốc lát tình hình bỗng trở nên căng thẳng, không khí nóng nực mùi thuốc súng, có lẽ chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể gây ra một trận chiến lớn. Tôi cảm thấy hơi căng thẳng, bèn giơ tay đẩy anh Hàn mấy cái. Bởi vì ở đây ngoài anh Cao ra, anh Hàn là người lớn tuổi nhất, có tư cách và từng trải nhất trong số những người tôi quen biết, vì thế hi vọng anh ấy có thể giúp tình hình hạ nhiệt. Tuy nhiên anh Hàn vẫn lặng yên không động đậy, không hề bộc lộ một chút gì căng thẳng, có vẻ như sự việc chẳng liên quan gì đến mình cả.

Đúng lúc hơi lửa ngày càng nóng, sắp đến lúc không thể kiểm soát được nữa thì nữ cảnh sát kia đột nhiên ra tay. Chỉ thấy cô ta nhảy vọt lên cao, nắm tay phải vung ra đâm thẳng vào cổ anh Cao. Cũng trong một cái nháy mắt đó, anh Cao đã kịp phản ứng, nửa thân trên ngửa ra phía sau, nhẹ nhàng tránh đòn. Nhưng như thế vẫn chưa hết, nữ cảnh sát theo đà giạt cùi chỏ xuống dưới, mục tiêu vẫn là vùng cổ anh Cao. Nhưng anh Cao đâu phải hạng dễ chơi, anh ấy nghiêng người một lần nữa, tránh đòn một cách hoàn hảo.

Đương nhiên anh Cao không đời nào chịu để một nữ cảnh sát bắt nạt, không nói một lời anh ấy xông thẳng lên trước, tay trái theo thế long thủ trao bóp vào cổ đối thủ. Nữ cảnh sát vừa rã dùng tay phải liên tiếp tấn công, không kịp thu về phòng thủ nên đành phải đưa tay kia ra ngăn. Anh

Cao nhếch mép cười, thi triển bộ pháp kì lạ rồi đá vào chân đối phương. Nữ cảnh sát nhấc chân phải lên chặn đòn tấn công, tay phải vừa rồi chưa kịp thu về lại vừa hay có cơ hội túm lấy nắm đấm của anh Cao. Hai người cứ thế một chân móc vào nhau, hai tay khóa nhau đứng yên tại chỗ.

Tôi thậm chí cảm thấy trong giây phút này thời gian như ngừng lại, bầu không khí căng thẳng đến đỉnh điểm, không biết thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Có đi đâu, tôi đã nhận ra rằng hai người đầu là cao thủ cận chiến của cảnh sát, chiêu thức tưởng như đơn giản lỗ mãng nhưng thực tế đòn nào cũng là đòn chí mạng. Mặc dù đã ra nhiều đòn như vậy, nhưng quyết định thắng thua đối với cao thủ chỉ cần trong một đòn mà thôi. Tôi đứng bên cạnh quan sát, mạnh dạn đưa ra giả thiết rằng nếu như một trong hai người này dùng bất kì chiêu thức nào tấn công, chắc chắn cũng đều khiến tôi phải tan xác.

“Cao sư huynh, lâu rồi không gặp, kĩ thuật chiến đấu của anh vẫn lợi hại như xưa!” Vài giây sau, nữ cảnh sát đột nhiên bật cười.

“Lục Yến, tiến bộ rất nhanh, xem ra cô cũng không hề nhàn rỗi.” Anh Cao tươi cười nói với nữ cảnh sát.

Đùa giỡn một hồi, hóa ra hai người là sư huynh sư muội đã quen biết nhau từ lâu, xem ra chỉ có tôi là kẻ lạc lõng không biết gì, mà cũng không có ai bảo cho tôi biết nguyên nhân tại sao. Tôi để ý đến một quý cô mặt mũi xinh đẹp ở phía xa đang nhìn mình, cô ta mặc đồng phục chuyên ngành, đi đôi giày cao gót màu đỏ, bầu ngực to đến nỗi khiến người ta phải ngộp thở.

Anh Cao xoa đầu Lục Yến, vừa cười vừa nói: “Nghe nói Tổng cục cử người xuống, không ngờ lại là muội, tiểu nha đầu này.”

Lục Yến hất tay anh Cao ra: “Cũng tại sư huynh Đỗ Minh bận không đến được nên cấp trên mới cử muội và Tô Mị đến đây.”

Anh Cao liếc nhìn người phụ nữ đứng sau Lục Yến, khẽ gật đầu chào, rồi bỗng nhiên vẫy tay bảo tôi đến cạnh mình, nói: “Chúng ta cũng không nên đứng vô ích ở đây, tôi xin giới thiệu: Anh Hàn thì không cần nói nhiều,

còn đây là Tô Trạch, thực tập sinh chuyên ngành côn trùng học pháp y của chúng tôi, còn đây là tiểu sư muội của tôi, Lục Yến.”

Lục Yến chỉ quý cô ngực to ở bên cạnh, nói: “À, xin giới thiệu với mọi người, nữ nhân viên pháp y đứng cạnh tôi đây là Tô Mị, chuyên gia côn trùng học pháp y của Tổng cục, có hai bằng tiến sĩ, vừa du học ở nước ngoài về lần này được Tổng cục đi đầu về đây với tôi để học tập.”

Lục Yến nói xong, anh Hàn đang đứng bên cạnh đột nhiên nói nhỏ với anh Cao vài câu.

Anh Cao lập tức hiểu ra: “Vụ án này xem ra rất quan trọng, cỡ lẽ phải giải quyết thật sự chặt chẽ.”

Tô Mị lại tiếp lời: “Hiện trường xảy ra vụ án nằm trong khu bảo tồn, nếu không giải quyết tốt, Tổng cục sẽ không biết nói thế nào với giới truyền thông!”

Anh Cao gật đầu, nói: “Vậy chúng ta cùng đến hiện trường xem có thu thập được gì không.”

Tô Mị nháy mắt về phía tôi, khiến tôi suýt nữa chảy máu mũi, sau đó tiếp tục đi theo anh Hàn đến hiện trường. Lúc này đang vào mùa các loại côn trùng và sâu bọ hoạt động mạnh, lại thêm hiện trường vụ án nằm sâu giữa rừng, vì thế trên đường đi gặp phải rất nhiều những loại này. Điêu này khiến tôi vô cùng khó chịu, bởi vì chủng loại và tần suất xuất hiện của côn trùng ở cái nơi quỷ quái này cao hơn rất nhiều so với nơi khác, từ đó tăng thêm khó khăn cũng như làm rối công tác đi đầu tra phá án.

Chúng tôi đi suốt hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đến được nơi xảy ra vụ án. Một xác chết thối rữa nằm dưới một thân cây to, tư thế co quắp giống như chiếc rễ cây khô, dưới ánh nắng lốm đốm chiếu qua kẽ lá lại càng trở nên vô cùng quái dị. Không xa bên cạnh là một cái hố to, lớp đất rất mới chứng tỏ mới được lật lên chưa lâu. Theo người báo án cho biết, thi thể bị người ta cố tình chôn vùi, vì thế rất có thể nó vừa mới được bới lên từ cái hố này.

Có đi đầu, lúc này xác chết đã bị đội quân ruồi nhặng bao vây, từ xa cũng

đã nghe thấy được tiếng đập cánh vo ve của chúng.

Anh Hàn quan sát khắp xung quanh một lượt rồi bắt đầu công việc của mình. Tôi cũng chuẩn bị đi bắt côn trùng làm mẫu vật xét nghiệm.

“Chờ một chút! Tôi có thể tham gia cùng được không?” Tô Mị tươi cười hỏi anh Hàn.

“Không được! Cô ở bên cạnh quan sát thôi.” Anh Hàn muốn chuyên tâm làm việc, thường không thích bị người khác quấy nhiễu chứ đừng nói đến việc tiến hành khám nghiệm tử thi cùng với một cô gái. Lúc này, tôi chợt nhớ lại lúc đầu mới tiếp xúc với anh Hàn, cảm thấy may cho cô gái này đã không bị anh Hàn mắng. Nếu là đàn ông, hậu quả cho việc vừa rồi chắc cũng không khác so với tôi lúc trước.

Chưa được bao lâu, Tô Mị bỗng trở nên không vui: “Này! Đàn ông như anh có thể tôn trọng phụ nữ một chút được không vậy? Mặc dù tôi đúng là nữ nhân viên pháp y, nhưng anh không được vì thế mà nghi ngờ năng lực và tính chuyên nghiệp của tôi. Tôi không tham gia phá án, lẽ nào anh để cậu sinh viên pháp y thực tập kia giúp mình à?”

Anh Hàn dừng công việc đang làm, suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Vậy cô nói cho tôi nghe quá trình phân hủy thông thường của xác chết đi.”

Tô Mị không cần suy nghĩ, nói ngay: “Quá trình phân hủy thông thường của xác chết có thể chia thành 5 giai đoạn tiếp nối nhau là giai đoạn mới chết, giai đoạn trương, giai đoạn thối rữa, giai đoạn khô và giai đoạn hóa xương. Giai đoạn thứ nhất (giai đoạn mới chết) thường kéo dài từ 1 ngày đến 3 ngày, mức độ khác biệt phụ thuộc nhiều nhất vào nhiệt độ và khí hậu. Trong giai đoạn này, dáng vẻ bên ngoài của thi thể không có thay đổi gì rõ rệt, nhưng xác xuất côn trùng họ ruồi xuất hiện và đẻ trứng rất cao. Giai đoạn thứ hai (giai đoạn trương) có đặc điểm nổi bật nhất là toàn bộ xác chết trương to, ngoài ra ở những chỗ như miệng, mũi, hậu môn... có chảy máu, đồng thời bốc mùi hôi thối, ở giữa và cuối giai đoạn này có khá nhiều dịch chảy ra. Giai đoạn này có rất nhiều ruồi nhặng và kiến, bọ cánh cứng tụ tập trên xác chết, trứng ruồi sẽ nở thành ấu trùng. Giai đoạn thứ ba

(giai đoạn thối rữa) xác chết đã ở trạng thái thối rữa nặng, lúc này có rất nhiều giòi bọ ăn xác tạo thành rất nhiều lỗ, hiện tượng trương đã kết thúc, một phần xương lộ ra, chất dịch do cơ thịt thối rữa chảy ra nhiều đến mức thấm cả vào đất, mùi hôi thối đã vô cùng nồng nặc, xác chết cơ bản đã bị ấu trùng chiếm lĩnh, số lượng côn trùng trưởng thành giảm đi so với lúc trước.”

Tôi ngạc nhiên sửng sờ, trí nhớ của cô gái này quả thật đáng sợ, chắc chắn cô ta phải là một quái vật.

Lúc này Tô Mị vẫn đang tiếp tục nói: “Giai đoạn thứ tư (giai đoạn khô), hầu hết các tổ chức trên cơ thể đều đã bị phân hủy hoặc bị côn trùng ăn, chỉ còn lại lông, tóc, xương và một ít da. Ở giai đoạn này, tuyệt đại đa số côn trùng đều đã bỏ đi, chỉ có một số loại như bọ cánh cứng và kiến... còn ở lại trên cơ thể. Giai đoạn thứ năm (giai đoạn hóa xương), không có giới hạn rõ rệt với giai đoạn thứ tư, tổ chức phần mềm đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một ít lông, tóc và xương, không có loài côn trùng đặc biệt nào xuất hiện, chỉ có một số chủng loại vô tình dừng lại ở đây mà thôi.”

Anh Hàn đứng trước mặt Tô Mị, nghe cô ta nói xong thì bảo: “Cô phân tích một chút cho tôi nghe suy nghĩ của mình về vụ án này.”

Tô Mị cười một cách tự tin: “Vụ án này nếu nhìn từ bên ngoài thì xác chết bị hung thủ cố tình chôn xuống đất. Xác chết chôn xuống đất có đặc điểm chủ yếu nhất là trọng lượng giảm chậm, xác chết tồn tại trong thời gian tương đối dài, để trọng lượng xác chết giảm xuống còn bằng hai mươi phần trăm trọng lượng cơ thể lúc ban đầu cần phải mất thời gian từ 6 tuần đến 8 tuần, trong khi xác chết để lộ ngoài không khí chỉ trong vòng một tuần đã có thể giảm xuống còn bằng mười phần trăm trọng lượng lúc đầu. Chủng loại côn trùng trên xác chết chôn dưới đất không giống nhau tùy thuộc vào các yếu tố như mùa, vị trí địa lý, chất đất, thời gian chôn dài hay ngắn...”

Một lần nữa tôi ý thức được rằng cô gái tên Tô Mị này hoàn toàn không đơn giản, xem ra để lấy được hai bằng tiến sĩ không dễ dàng chút nào.

Anh Hàn nghe xong đột nhiên quay lại hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu nhận định thế nào về vụ án này?”

Về câu hỏi này, tôi suy nghĩ kỹ một lúc rồi mới trả lời: “Pháp y Tô nói đúng, tuy nhiên chưa đủ cụ thể. Xác chết chôn dưới đất còn chịu ảnh hưởng của độ sâu, nếu xác chết chôn ở độ sâu hơn 1,2 m, do ít không khí, mùi xác chết khó phát tán, hơn nữa côn trùng cũng khó chui qua lớp đất sâu, vì thế tốc độ phân hủy của xác chết bị hạn chế vô cùng lớn, càng không thể nói đến vấn đề giảm trọng lượng. Pháp y Tô, chị thấy thế nào?”

Tô Mị gật đầu, mỉm cười bảo: “Đúng vậy, tôi biết khi xác chết bị chôn ở độ sâu 1,2 m, ngoài một số lượng lớn tổ chức cơ thể vẫn tồn tại thì trên cơ thể còn có thể được che phủ một lớp sáp màu trắng, có đi đâu hình như không hề phân giải nhưng thực ra vẫn xảy ra hiện tượng mất nước, chứng tỏ trọng lượng vẫn giảm. Còn nữa, tình trạng xác chết chôn ở độ sâu 0,6m và 1,2m cơ bản giống nhau, chỉ khác là tứ chi bị phân hủy đến mức có thể trông thấy xương mà thôi.”

Đối với tôi, đây rõ ràng là một sự khiêu khích trắng trợn, đương nhiên tôi cũng không chịu thua: “Pháp y Tô, có phải chị quên gì đó rồi không? Khi thi thể bị chôn ở độ sâu trong khoảng 0,6m đến 1,2m sẽ không thể tồn tại côn trùng ăn xác, đây cũng chính là một nguyên nhân khác khiến xác chết chậm phân hủy. Xác chết bị chôn ở độ sâu từ 0,6m trở lại mới xuất hiện côn trùng ăn xác, ở độ sâu 0,3m là thích hợp nhất cho loại côn trùng này ăn xác và sinh sản, phát triển.”

Kéo tơ bóc kén

Nghe tôi nói như vậy, Tô Mị bỗng nhiên trở nên trầm lặng, hình như đang suy nghĩ biện pháp đối phó.

Tuy nhiên, sau đó nghĩ lại, cô ta là tiến sĩ pháp y học, xác suất tôi thắng được cô ta chắc chắn rất nhỏ.

Tôi cố tình thừa thắng xông lên: “Theo thời điểm chôn và thời gian chôn dài ngắn khác nhau, trên xác chết còn có sự khác nhau về chủng loại côn trùng ăn xác. Ví dụ, vào tháng 1, nếu chôn xác chết ở độ sâu 0,3m thì

sau 2 tháng 15 ngày xác chết sẽ ở trạng thái thối rữa mức độ trung bình, các tổ chức cơ thể vẫn tồn tại, vị trí các bộ phận nội tạng có chút ít thay đổi. Lúc này, trên xác chết có một số ít ấu trùng ruồi xanh và ruồi trâu. Thế nào? Hò đờ ồ phải không? Đừng nói với tôi là côn trùng học pháp y không thuộc về pháp y học. Nếu chị nhất quyết nói như vậy thì tôi cũng không biết làm thế nào, đành phải chịu thua thôi.”

Quả nhiên không ngoài dự tính, mặc dù Tô Mị kiến thức cao sâu không ai bì kịp, nhưng nghiên cứu học thuật luôn có mặt chuyên sâu riêng, cuối cùng tôi cũng đã phát hiện ra chỗ sơ hở của Tô Mị.

“Không, tôi cũng là cao thủ côn trùng học pháp y, cậu còn non lắm.” Cô ta không hề có chút gì tức giận.

“Được rồi đấy.” Trong lúc tôi và Tô Mị đang tranh luận thì anh Hàn bỗng nhiên lên tiếng, có vẻ rất không vui.

“Hiện vụ án đang vô cùng cấp bách, chịu khó tập trung suy nghĩ vào vụ án một chút đi. Tô Mị, cô giúp tôi làm báo cáo khám nghiệm.”

“Vâng!” Tô Mị vẫy tay với tôi, mặt đầy vẻ đắc ý, khiến tôi hoàn toàn không nói được gì.

Việc thu thập côn trùng vẫn còn phải tiếp tục, ở những bộ phận chảy huyết dịch và trên da thịt ở những chỗ ướt như miệng, tai và bụng... của xác chết đều có kiến bâu vào. Những nơi côn trùng ăn xác tập trung chủ yếu là phần bụng, phần ngực, phần cổ, một phần nhỏ bên mép trái đùi, và ở một số vị trí có tính mở.

Các bước thu thập côn trùng làm tiêu bản xét nghiệm ở xác chết chôn dưới đất cũng giống như trường hợp xác chết để ngoài không khí và xác chết đã được di chuyển ra chỗ khác. Tôi phải thu thập mẫu đất để sau đó kiểm tra kỹ lưỡng côn trùng và mảnh xác côn trùng lẫn trong đó. Các mẫu đất phải bao gồm đất ở trên bề mặt và hai bên xác chết, đất ở dưới đáy hố sau khi đã chuyển xác chết đi. Các loại đất mẫu này đều phải được sàng lọc, kiểm tra kỹ lưỡng. Ấu trùng, nhộng, côn trùng trưởng thành hoặc mảnh xác của chúng đều có thể được tìm thấy trong các mẫu đất đó. Nếu trên bề

mặt di cốt có côn trùng thì phải thu thập, cất giữ và nuôi dưỡng, nhưng phải làm việc hết sức cẩn thận, không được làm chúng tổn thương. Một số côn trùng do không thể chui vào trong đất nên chỉ có thể đẻ trứng ở trên mặt đất, đến khi trứng nở thành ấu trùng mới chui vào lòng đất để đến xác chết, ví dụ như loài ru ồi *Muscina* và họ ru ồi nhà.

Ngoài ra, có một số côn trùng chui qua lớp đất xuống đẻ trứng trực tiếp lên xác chết, ví dụ như họ *Rhizophagidae*, họ *Staphylinidae*, họ *Phoridae*. Họ *Braconidae* (ong kén) và họ *Proctotrupidae* (ong nhỏ) cũng có thể tìm thấy ở độ sâu 50cm dưới mặt đất. Ru ồi xanh là thành viên chủ yếu của xác chết lộ ngoài không khí, ấu trùng ru ồi *Muscina* chiếm ưu thế khi xuyên qua lớp đất phủ chỉ dày 2,5cm đến 10cm, còn ở vị trí sâu hơn có thể phát hiện thấy sự tồn tại của họ *Phoridae* và họ *Staphylinidae*.

Lúc chúng tôi đến nơi thì xác chết đã bị đào bới đưa ra khỏi vị trí, rất nhiều chứng cứ quan trọng có thể đã bị mất. Hơn nữa, địa hình trong rừng rậm rất phức tạp, lúc chúng tôi đến được hiện trường đã là ngày hôm sau, tức là xác chết đã được đưa ra ngoài không khí khoảng 1 ngày, rất nhiều loài côn trùng ăn xác đã có đủ thời gian để đẻ trứng, làm ô nhiễm xác chết này. Như thế cũng có nghĩa là lúc này chúng tôi bắt buộc phải làm tốt công tác thu thập, nếu ngày mai mới lại tiến hành thu thập thì độ chính xác sẽ bị ảnh hưởng vô cùng lớn.

Như vậy, bây giờ tôi chỉ có thể cầu mong tìm thấy ấu trùng trong lớp đất nguyên bản ở nơi chôn xác chết. Xét tình hình hiện tại, trong số những con côn trùng trưởng thành vây quanh xác chết kia có rất nhiều loại không phải là vốn sinh ra trên xác chết khi còn bị chôn trong đất, vì thế việc thu thập cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Tôi lấy rất nhiều đất ở khu vực chôn xác chết, trong đó thực sự có rất nhiều trứng côn trùng, giới bọ ở các bộ phận trên cơ thể vẫn rất có giá trị, tiếp đến là những con nhộng côn trùng ở trong đất trong phạm vi 20m xung quanh. Trường hợp lần này tương đối đặc biệt, do xác chết đã bị đào bới và đưa lên không đúng cách nên đã bị tổn hại và ô nhiễm ở mức độ

nhất định, vì thế tôi vẫn phải đợi thu thập thêm côn trùng trong quá trình anh Hàn giải phẫu tử thi, bởi sau một ngày côn trùng bên trong cơ thể vẫn chưa bị pha tạp. Thế là, tôi nhanh chóng kết thúc sớm công việc của mình, đợi anh Hàn và Tô Mị hoàn thành công việc.

Không lâu sau, anh Cao và Lục Yên cũng đến trao đổi tình tiết vụ án với anh Hàn, còn Tô Mị thì vẫn đang quan sát và ghi chép. Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến phụ nữ làm việc tại hiện trường vụ án. Tô Mị tỏ ra vô cùng tích cực, mặc dù cô ấy đã rất giỏi. Có câu nói rằng: “Người ưu tú hơn bạn cũng là người tích cực hơn bạn.”

Tôi bắt đầu cảm thấy có chút ghen tị với cô gái này. Lúc chúng tôi đóng gói thi thể thì cũng là lúc hoàng hôn sắp buông xuống, do địa điểm ở giữa rừng rậm nên chúng tôi được những người có liên quan nhắc nhở rằng phải cố gắng rời khỏi đây trước khi trời tối. Trong rừng trời luôn tối nhanh hơn bên ngoài, chúng tôi lê những bước chân nặng nề, nghe tiếng các loại chim hót riu rít, lên đường trở về. Do công tác thu thập côn trùng đòi hỏi rất chặt chẽ, không được chậm trễ, nếu để sáng mai mới thực hiện thì mức độ côn trùng không liên quan lẫn vào sẽ càng lớn hơn, chứng cứ do côn trùng cung cấp sẽ không còn hiệu quả, vì thế cuối cùng chúng tôi quyết định giải phẫu ngay trong tối hôm đó.

Vì cùng phối hợp phá án nên Tô Mị tham gia giải phẫu tử thi với vai trò hỗ trợ. Anh Hàn hay dùng vết cắt hình chữ “nhất”, mổ phanh vùng bụng tử thi, ngay lập tức từ trong ổ bụng bốc ra một luồng khí nóng, mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng luồng khí hôi thối đó vẫn khiến chúng tôi buồn nôn.

Tại vùng ngực và bụng là nơi côn trùng tập trung nhiều nhất phát hiện thấy có hai vết thương sâu vào đến tận nội tạng, côn trùng thâm nhập vào bên trong chính là chui qua miệng hai vết thương này. Đó cũng là nguyên nhân mà côn trùng chỉ tập trung ở một số vị trí chứ không phân tán đều trên cơ thể. Như thế có nghĩa là mép trong đùi phải, phần ngực, bụng và cả vùng cổ của nạn nhân đều có vết thương, có đi đâu những vết thương ấy đã bị côn trùng ăn mất, rất khó phân biệt nó do loại vũ khí nào gây ra. Tuy

nhiên, ở mỗi chỗ khác nhau, chủng loại côn trùng cũng không giống nhau. Khi tôi thu thập mẫu côn trùng bên trong xác chết, cũng nhân tiện thu thập luôn côn trùng ở miệng vết thương, hi vọng có được thu hoạch bất ngờ.

Tiếp sau đó chính là khoảng thời gian quan trọng nhất: Phân biệt côn trùng, xác định thời gian tử vong. Theo quy định có liên quan, lẽ ra Tô Mị đã phải trở về nơi ở tạm thời chúng tôi bố trí cho cô ấy từ lâu rồi, nhưng không ngờ Tô Mị lại nhất quyết đòi theo vụ án đến lúc cuối cùng. Cô ấy là người của Tổng cục, nên tôi không thể làm gì được với kiểu “đại thần” này của Tổng cục, đành từ bỏ ý định của mình.

Kết quả cuối cùng của việc phân tích các mẫu côn trùng

Để đuổi Tô Mị đi, tôi bèn nói: “Tôi thích làm việc một mình, đối với tôi, như vậy sẽ đạt hiệu quả cao hơn.”

Nhưng Tô Mị lại giơ ngay lá chắn ra: “Không được, mệnh lệnh của Tổng cục là phải theo vụ án này đến lúc hoàn toàn phá xong.”

Tôi tỏ vẻ hơi khó xử, nói: “Thật ra, phòng thí nghiệm ở ngay trong nhà tôi, chị đi cùng có tiện không?”

Tô Mị tỏ vẻ mặt không có gì quan trọng: “Chúng ta nghiên cứu vụ án, ở đâu thì cũng có gì khác nhau?”

Tôi đột nhiên thay đổi ý tưởng: “Thôi được, tôi nhớ ra trong trung tâm pháp y có phòng thí nghiệm côn trùng, chúng ta tiến hành ở phòng thí nghiệm này vậy.”

Anh Hàn vừa cười vừa bổ sung: “Cậu Tô, tôi quên không nói với cậu rằng hiện giờ cậu vẫn chưa đủ tư cách sử dụng phòng thí nghiệm này.”

Tôi không tìm được lí do gì để phản bác, đành đưa Tô Mị cùng về nhà mình. Do cả ngày làm việc mệt nhọc, lại thêm lúc đó cũng đã khá muộn, tôi quyết định pha một ít cà phê sữa, mang đến trước mặt Tô Mị.

“Không cần đâu, chúng ta cứ làm việc trước đã.” Hình như đi đâu mà Tô Mị lúc nào cũng quan tâm chỉ là vụ án.

Không còn cách nào khác, tôi uống xong cà phê rồi đưa thẳng cô ta đến phòng thí nghiệm. Thật ra, con người tôi mắc bệnh sạch sẽ, vì thế luôn

muốn mọi xó xỉnh trong nhà không dính một hạt bụi. Tôi để ý về mặt ngạc nhiên của cô ta khi vừa bước vào, bởi nắm bắt chi tiết chính là việc rèn luyện tố chất nghề nghiệp hàng ngày của người làm pháp y. Tôi đặt mẫu côn trùng vào tủ bảo ôn và bàn thí nghiệm, chuẩn bị bước vào cuộc chiến đấu ban đêm với một tinh thần tỉnh táo nhờ cốc cà phê uống lúc trước.

Tô Mị không phải một tiểu thư an phận, nhân lúc rỗi rãi khi tôi đang làm công tác chuẩn bị, cô ta đi tham quan khắp phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm không rộng, nhưng dưới sự sắp xếp của tôi, có thể bố trí được rất nhiều thứ. Ở đây ngoài nghiên cứu côn trùng, chủ yếu còn là nơi lưu giữ mẫu côn trùng. Tôi có thói quen sưu tập tất cả các loại côn trùng từng gặp, các loại côn trùng lớn nhỏ khác nhau đều được bỏ vào lọ thủy tinh trong suốt xếp thành hàng một cách thống nhất ở hai bên phòng thí nghiệm. Ngoài ra, tôi làm như vậy còn vì lí do để thuận tiện hơn mỗi khi tình tiết vụ án đòi hỏi phải tiến hành nghiên cứu sâu hơn.

Tô Mị cùng tiến hành kiểm nghiệm côn trùng với tôi, cô ta là vua học siêu hạng, chắc chắn trình độ côn trùng học pháp y cao hơn tôi.

Để thể hiện chút gì đó trước mặt cô ta, tôi chủ động nói: “Nhìn chung, ở xác chết bị chôn dưới đất có 9 họ 19 loại côn trùng có ý nghĩa pháp y học, trong đó 14 loại chỉ phát hiện tồn tại ở giai đoạn trưởng thành, 5 loại còn lại tồn tại trên xác chết ở cả dạng trưởng thành và ấu trùng. Họ Carabidae và họ Staphylinidae là loại săn mồi, số còn lại đều là côn trùng ăn xác thối.”

Tô Mị gật đầu, bảo tôi: “Trí nhớ không tệ, cậu nói tiếp đi.”

Tôi biết đây là một sự công nhận, bỗng chốc thấy tự tin hơn hẳn: “Tôi muốn nhắc đến một điểm rằng thi thể chôn dưới đất cũng giống như thi thể thối rửa bình thường, đều phải trải qua 5 giai đoạn, chủng loại côn trùng tồn tại trên thi thể trong mỗi giai đoạn hoàn toàn không giống nhau, đây cũng là căn cứ quan trọng để chúng ta phán đoán giai đoạn của thi thể. Khi thi thể ở giai đoạn còn mới, tức là từ khi chết đến khi xác chết bắt đầu trương lên, kéo dài trong thời gian khoảng 3 ngày, chủ yếu là kiến xâm

nhập, đặc biệt loài kiến *Prenolepis* rất thích ăn máu và những chỗ da ướt như miệng, tai, bụng... ở giai đoạn tử thi trương lên, kiến vẫn tồn tại, ngoài ra còn có ruồi họ *Scathophagidae* nhỏ và ruồi họ *Phoridae* thay thế vị trí thành viên chủ yếu của kiến, ở ngày thứ 5 có thể trông thấy côn trùng họ muỗi vằn lông (*Clamidae*).”

Tô Mị đột nhiên ngắt lời tôi: “Tính đến ngày thứ 7, hoạt động ăn xác của ấu trùng ruồi họ *Scathophagidae* nhỏ và ruồi họ *Phoridae* trở nên vô cùng sôi động. Ở giai đoạn teo nhỏ và thối rữa, hoạt động ăn xác của kiến và giòi bọ có ý nghĩa quyết định rõ rệt đến thời gian và tốc độ teo nhỏ của xác chết. Trong thời gian này, mùi xác chết rất nặng. Đến ngày thứ 10, côn trùng họ ruồi và giòi bọ đều vô cùng đông đúc. Thời gian này, côn trùng họ *Staphylinidae* bắt đầu xuất hiện, đồng thời ăn những con giòi bọ nhỏ, vì thế làm giảm tốc độ thối rữa, các loài ong kí sinh họ *Cynipidae* (ong bắp cày) và họ *Proctotrupidae* vòi nhọn tìm đến xác chết. Ở những chỗ chất dịch chảy ra đông kết lại sẽ xuất hiện nấm và vi khuẩn. Trong giai đoạn tứ chi tách khỏi cơ thể, các loại giòi bọ và ruồi nhặng rất nhiều, ấu trùng họ muỗi vằn lông (*Clamidae*), họ *Scathophagidae* và họ *Phoridae* hoạt động trên các tổ chức phần mềm còn sót càng trở nên sôi động hơn. Đồng thời, lúc này còn xuất hiện mật, bọ nhảy, họ *Cryptophagidae* thuộc bộ *Coleoptera*, họ *Sciaridae* thuộc bộ *Diptera* và *Diplopoda* (cuốn chiếu), nấm và vi khuẩn phủ kín thi thể, trong khi đó các loại ruồi và giòi bọ rời khỏi tử thi. Trong khoảng thời gian từ ngày thứ 30 đến ngày thứ 60, nhóm mật gỗ và một số bọ nhảy trở thành đội quân ăn xác chủ yếu. Ở giai đoạn hóa xương, thì kiến, ruồi, bọ nhảy và mật trở thành các thành viên chủ chốt, các loài nhện, rết và cuốn chiếu cũng vẫn tồn tại.”

Tôi vô cùng kinh ngạc trước trình độ hiểu biết sâu sắc của Tô Mị về côn trùng học pháp y, đến mức đọc thuộc lòng. Tôi nuốt nước bọt nói tiếp: “Tôi lần lượt lấy được các mẫu côn trùng khác nhau ở miệng vết thương và bên trong thi thể, nếu xác chết bị hung thủ di chuyển khỏi vị trí ban đầu, những côn trùng ở miệng vết thương sẽ cho chúng ta biết địa điểm đầu tiên

xảy ra vụ án, côn trùng nguyên bản trong cơ thể có thể cho chúng ta biết thời gian chính xác nạn nhân tử vong. Sở dĩ bắt buộc phải giải phẫu tử thi, lấy mẫu côn trùng ngay ngày hôm nay là vì thời gian côn trùng đẻ trứng nhanh nhất chỉ trong một ngày, cần phải đảm bảo không có côn trùng mới pha tạp.”

Hình như Tô Mị phát hiện ra vấn đề gì đó thú vị, vặn hỏi lại tôi: “Nếu côn trùng ở chỗ vết thương là loại sống trong rừng thì làm thế nào?”

Tôi vò đầu gãi tai, cười ngượng trả lời: “Nếu địa điểm gây án nằm trong rừng, vậy thì hung thủ quá dốt nát.”

Có lẽ Tô Mị thấy buồn cười trước câu trả lời của tôi, nên bật cười to, nói: “Cậu này! Tôi thật không hiểu tại sao thầy giáo Thẩm lại có thể nhận cậu làm học trò.”

Tôi không ngạc nhiên chuyện cô ta quen biết sư phụ, trái lại còn cảm thấy thân thiết, nên vừa cười vừa nói: “Tôi cũng phát hiện ra trứng côn trùng lẫn trong đất ở xung quanh xác chết, độ tinh khiết của côn trùng ở đây tương đối cao. Côn trùng ở trong đất, trên miệng vết thương, bên trong và bên ngoài cơ thể, toàn bộ đầy đủ cả. Trước tiên hãy xem côn trùng ở miệng vết thương để kiểm chứng suy đoán của chúng ta. Đây là trứng côn trùng, dài 1mm, hơi cong, mặt bên có gờ nổi theo chiều dọc và hơi dẹt, đó là trứng ruồi *Fannia canicularis* (ruồi nhà xí), cũng từng được gọi là “ruồi hồng vàng”. Hơn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì trong mẫu vật có cả ruồi trưởng thành loại này.”

Để chứng minh suy luận của mình, tôi tìm kiếm một hũ trong đồng mẫu côn trùng, lấy ra một tiêu bản: “Chị xem, con ruồi trưởng thành này dài 6mm, màu xám. Lưng có 3 đường vân dọc màu tối, bộ phận giữ thăng bằng màu vàng, chân màu đen. Đây là đặc trưng của ruồi *Fannia canicularis*. Vì thế tôi có thể xác nhận đây là trứng ruồi *Fannia canicularis*. Tuy nhiên, nếu vụ án xảy ra ở trong rừng, sẽ căn bản không thể có loại côn trùng này tồn tại, như thế cũng có nghĩa là hung thủ đã di chuyển xác chết đến chôn trong rừng, hơn nữa nơi nạn nhân tử vong thực sự nằm ở trong

nhà.”

Tô Mị ngắt lời, nhắc nhở tôi: “Cậu vẫn còn thiếu thứ gì đó phải không? Đừng quên những lời dạy bảo của thầy Thâm.”

Tôi lập tức bừng tỉnh, bổ sung: “Tôi biết chứ, chúng ta tiếp tục quan sát mẫu côn trùng trong vết thương, trong đó tồn tại một con ấu trùng, từ đốt thứ 2 đến đốt thứ 6 có vòng gai phía trước hoàn chỉnh, vòng gai phía trước của đốt thứ 6 chỉ có một hàng gai lưng, tất cả các đốt trên cơ thể đều có vòng gai phía sau không hoàn chỉnh, lỗ khí phía trước có 5 chỗ nhô lên thẳng đứng hình ngón tay, lỗ khí phía sau có một khu vực hình tam giác nhỏ nằm giữa khe nứt của lỗ khí ở trong và ở giữa. Đây là đặc trưng của ấu trùng 3 tuổi của ruồi ăn xác thối *Muscina stabulans*, loại ruồi này cũng không có trong rừng rậm Nam Dương, mà trong thành phố Nam Minh chỉ có hai khu vực tồn tại đồng thời hai loại ruồi này, một là Thiên Nhai và hai là khu Nam Minh.”

Tô Mị nghe xong suy luận của tôi, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nói: “Đúng rồi, chẳng trách thầy Thâm nhận cậu làm đệ đệ, coi như cũng có chút ý nghĩa.”

Tôi được người ta khen, tự nhiên cảm thấy hơi lâng lâng, toét miệng cười, nói: “Bây giờ chúng ta tiếp tục quan sát mẫu côn trùng bắt được trong cơ thể nạn nhân, con ấu trùng này kích thước nhỏ bé, bên ngoài có hình chạm trổ dạng lưới, phía trước hậu môn hình vòng cung, phía sau lõm, phía trước và sau đốt bụng thứ 5 có một ít gai nhỏ xếp thành hàng, đốt bụng thứ 8 ngắn hơn đốt thứ 7 một chút, 4 lỗ thở phía trước nhô cao, mép trong vòng lỗ khí phía sau trong suốt, lỗ khí phía sau cao hơn bề mặt phía sau của đốt thứ 8 rất rõ. Đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi *Hydrotaea chalcogaster* thuộc loài ruồi đen, để phát triển đến giai đoạn ấu trùng 3 tuổi phải cần khoảng 16 ngày. Như thế cũng có nghĩa là, ít nhất nạn nhân đã chết được 16 ngày.”

Tô Mị không hề cảm thấy có chút gì bất ngờ: “Tư chất không tệ, có đi đâu hãy nói kỹ cho tôi nghe về cơ sở suy đoán của cậu xem.”

Tôi biết Tô Mị cố tình kiểm tra mình, nên trước tiên búng tay một cái, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Thật ra điếu này cũng rất đơn giản. Ruồi *Hydrotaea chalcogaster* tìm được xác chết ít nhất cũng phải cần một ngày, từ lúc đẻ trứng đến lúc phát triển thành ấu trùng 3 tuổi cần khoảng 15 ngày, tổng cộng phải mất 16 ngày.”

“Thật ra, lí do chủ yếu chính là côn trùng ở trong đất, quả trứng này gần giống hình cầu, vẻ trơn bóng, màu trắng sữa pha chút xanh lục. Nếu tôi đoán không nhầm thì đây là trứng táng giáp, loài côn trùng này chủ yếu bắt ăn những con non thuộc họ ruồi, ví dụ như loài ruồi đen... vì thế làm chậm tốc độ phân hủy của xác chết. Theo suy đoán hiện giờ, ít nhất loài bọ cánh cứng đã hoàn thành xong thế hệ thứ nhất, vì thế nạn nhân tử vong trong khoảng 20 ngày trước.”

Tô Mị cười tỏ vẻ hài lòng: “Cậu xác định nạn nhân đã chết được từ 16 ngày đến 20 ngày rồi à?”

Tôi gật đầu rất chắc chắn, trả lời: “Cực kì chắc chắn!”

Sau khi thực hiện xong hàng loạt suy luận, tôi thấy Tô Mị có vẻ uể oải, sau đó cô ấy ngủ ngay trên sofa của tôi.

Tô Mị ngủ rồi, tôi thấy trong số mẫu côn trùng còn lại cũng có sự xuất hiện của họ muỗi vằn lông (*Clamidae*), họ ruồi trâu nước (*Pittosidae*), họ *Scathophagidae* và họ *Phoridae*, thêm vào đó là loại côn trùng thuộc bộ cánh vò (*Coleopters*) đã phát hiện từ trước, cơ bản có thể xác định xác chết đang ở giai đoạn phân hủy thứ tư, tức là thời kì chân tay rụng khỏi cơ thể, thời gian tử vong nằm trong khoảng từ 18 ngày đến 25 ngày.

Vì thế, kết luận rút ra là: Nạn nhân tử vong trong khoảng từ 18 ngày đến 25 ngày trước tại một trong hai địa điểm là Thiên Nhai hoặc khu Nam Minh ở thành phố Nam Minh. Điếu này đã thu hẹp rất nhiều phạm vi tìm kiếm hung thủ, cộng với kết luận giải phẫu tử thi của anh Hàn sau đó, xác định nạn nhân là nam giới, tuổi trong khoảng từ 25 đến 27, một nửa vết xăm còn sót lại là của một tổ chức băng nhóm quy mô nhỏ, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tử vong là từ những vết thương bằng dao gọt hoa quả.

Anh Cao kết hợp kết luận của tôi, cùng với sự phối hợp đi đầu tra của Tổng cục, tìm ra nạn nhân tên là Lý Gia Toàn, 25 tuổi, lang thang không nghề nghiệp. Hung thủ cũng nhanh chóng được xác định, đó là Vương Hải. Thì ra Lý Gia Toàn chết trong trận xung đột giữa các băng nhóm, để tránh bị pháp luật trừng trị, Vương Hải được một “người có tâm” gợi ý chôn xác nạn nhân trong rừng rậm Nam Dương.

Còn về “người có tâm” kia là ai, chúng tôi không biết đi đầu tra từ đâu, bởi Vương Hải chỉ biết người này luôn đeo khẩu trang màu đen, trên khẩu trang viết 4 chữ in hoa NASA.

Lúc tôi tỉnh dậy vào sáng hôm sau thì Tô Mị đã đi khỏi. Tuy nhiên, trên sofa vẫn còn lưu lại mùi nước hoa của cô ấy, đó là một mùi hương hết sức đặc biệt, có lẽ tôi sẽ còn nhớ đến nó trong một thời gian nữa.

Vụ án thứ chín

Đầu người trong hồ phân

Tôi chưa từng yêu thế giới này, và nó đối với tôi cũng vậy.

- Byron

Lời dẫn

Aây đen che khuất mặt trăng, cuồn phong không ngừng gào thét, nơi này là khu đất hoang mọc đầy cỏ dại, bình thường ngay cả một bóng ma cũng không có. Bởi vì đó là nơi nằm ngay cạnh đường rẽ nhỏ của đường cao tốc số 107 của thành phố Nam Minh. Phía chính nam của đường rẽ có một nhà vệ sinh công cộng dùng chung cho cả nam và nữ. “Kít” một tiếng, chiếc xe tải lớn màu xanh lam phanh gấp, dừng lại cạnh lối rẽ. Cánh cửa phía lái chính mở ra, một người đàn ông trung niên hơi đầu tên là Đường Hoa nhảy xuống xe, lúc quay lại đóng cửa còn không quên vừa cười vừa mắng người ngồi trên ghế lái phụ: “Lão Trịnh, món nướng ăn ở trạm trước chắc chắn không sạch sẽ, lão đừng có nhìn trộm bố mày đi vệ sinh đấy!”

Lão Trịnh cười ha hả, không phản ứng lại, chỉ nhìn theo Đường Hoa chạy vội về phía nhà vệ sinh công cộng. Khoảng 10 phút sau, Đường Hoa giống như bị ma đuổi, quần còn chưa kéo hết, hoảng hốt cuống cuống chạy ra khỏi nhà vệ sinh, miệng thì kêu ầm lên: “Lão Trịnh, cứu tôi với! Đầu phụ nữ! Trong hồ phân có rất nhiều đầu phụ nữ!”

Đầu người trong hồ phân

Tôi đứng bên cửa sổ nhìn sấm chớp đầy trời, báo hiệu cơn mưa to sắp đến. Đột nhiên chuông điện thoại reo là của anh Cao gọi.

Tôi nhấn nút nghe, từ đầu dây bên kia vang lên tiếng thông báo của anh Cao: “Cậu Tô, mang theo dụng cụ kiểm cơm của cậu, đến đường rẽ cao tốc

số 107 thành phố Nam Minh một cách nhanh nhất có thể!” Nói xong, anh ấy lập tức tắt máy. Tôi cầm điện thoại, lắc đầu cười nhún nhó.

Từ trước đến giờ anh Cao luôn như vậy, mỗi khi xảy ra án mạng luôn là người đến hiện trường trước tiên, dường như anh ấy mê việc phá án đến thành nghiện. Tôi thầm nghĩ, nếu một thời gian dài mà không có vụ nào xảy ra, chắc hẳn anh ấy sẽ mắc bệnh trầm cảm? Tôi lắc mạnh đầu mấy cái rồi xách hòm dụng cụ pháp y đang để trên bàn, khóa cửa và đi xuống cầu thang, vẫy một chiếc taxi ở trước cửa với giá cao. Vừa lên xe được một lúc thì mưa to sầm sập đổ xuống, những hạt mưa đập vào cửa xe phát ra âm thanh hỗn độn khiến tôi nghe mà náo lòng.

Bởi vì trận mưa to này sẽ xóa đi rất nhiều manh mối ở hiện trường xảy ra án mạng, nghĩ đến đây tôi bỗng nhiên thấy đầu căng hẳn lên. Chiếc xe bất chấp cơn mưa vẫn băng băng trên đường. Mười phút trôi qua, lái xe thả tôi xuống đường rẽ cao tốc 107. Tôi nhìn rõ phía trước có một chiếc xe cảnh sát sáng đèn hiệu lệnh, dây cảnh giới màu vàng phong tỏa khắp vòng ngoài, rất đông đồng nghiệp mặc áo mưa, bắt đầu triển khai tìm kiếm theo kiểu trái thảm.

Tôi trả tiền xe, ngay lúc vừa bước xuống xe đã lập tức bị mưa xối ướt như chuột lột. Tài xế nhận tiền xong lập tức lái xe đi, nhanh chóng như thế nhìn thấy ma. Tôi chạy đến trước tuyến cảnh giới, giờ giấy chứng minh ra rồi mới chui qua vào trong, đến trước mặt anh Cao, hỏi: “Anh Cao, tình hình hiện trường thế nào?”

Trước tiên anh Cao đưa áo mưa bảo tôi mặc vào, xong rồi mới nói với vẻ mặt quan trọng: “Cậu Tô, tình hình hiện trường xảy ra vụ án lần này không được lạc quan lắm, bởi vì toàn bộ thân thể đều không biết ở đâu, chỉ còn lại 3 cái đầu người đã biến dạng hoàn toàn ngâm trong hồ phân!”

“Anh Cao, không lẽ camera ở khu vực này hỏng hết rồi sao?” Tôi đứng cạnh Cao Kiện, quan sát khắp xung quanh một lượt, nhận thấy chỗ này đúng là nơi thích hợp nhất để giết người vứt xác. Bốn bề vắng tanh không một bóng người đã đành, mà còn không hề có thiết bị giám sát. Đi đầu quan

trọng nhất là không chỉ con người, mà ngay cả loài chó cũng không muốn ở chỗ chết tiệt này thêm một lúc nào nữa.

“Cậu Tô, cậu nên nhớ rằng camera không phải là vạn năng, ở trong bất kì một thành phố nào cũng đều luôn tồn tại điểm mù và góc chết về mặt giám sát khổng lồ.” Cao Kiện dừng lại giây lát rồi nói tiếp, “Khu vực này quả thật vô cùng hẻo lánh, ở ngay chỗ rẽ của đường cao tốc, tài xế địa phương căn bản không đi đường này, chắc do ít người đi nên không nằm trong phạm vi lắp đặt thiết bị giám sát. Vì thế, chắc chắn hung thủ phải có kiến thức phản trình sát nhất định!”

Nghe xong phán đoán của anh Cao, trong đầu tôi tự động cập nhật thêm hình ảnh bên trong nhà vệ sinh công cộng, ba cái đầu người đầy giò bọ nổi lều bều trên mặt hồ phân nồng nặc mùi hôi thối. Mới chỉ nghĩ thôi đã thấy run cầm cập, nhưng biết mình không có đường lùi nên tôi đành lấy hết can đảm đi về phía nhà vệ sinh công cộng ở phía trước không xa. Mới chỉ đến bên ngoài đã có thể ngửi thấy mùi xác thối bốc lên nồng nặc.

Anh Cao hình như nhận thấy tôi đang sợ hãi, chủ động vỗ vai tôi, bảo: “Cậu Tô, đi thôi! Tôi vào cùng cậu!”

Có anh Cao đi cùng, tôi bật đèn pin bước vào nhà vệ sinh, thấy trên nóc có một máy phát điện cỡ nhỏ, chắc là để giúp công tác đi đầu tra trình sát hiện trường vụ án thuận lợi hơn. Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống hồ phân, bề mặt hồ phân vốn đã không sạch sẽ, sinh sản ra không ít ruồi nhặng, 3 cái đầu người có mức độ thối rữa không giống nhau nổi lều bều trên mặt hồ phân, làm xuất hiện càng nhiều ruồi nhặng và giò bọ màu trắng.

Tôi nhìn 3 cái đầu người, dạ dày quả thật không còn chịu đựng được nữa, liền chạy thẳng ra ngoài khom lưng nôn thốc nôn tháo ra cả mật xanh mật vàng. Trong đầu thì vẫn liên tục hiện ra những hình ảnh ghê tởm đó, đối với tôi mà nói thì cảnh tượng đầu người nổi trên hồ phân còn có tác động mạnh hơn nhiều so với xác phụ nữ không đầu ở trong hồ.

Lúc này anh Cao đang vỗ vào lưng tôi, thủ thủ động viên: “Cậu Tô, không sao đâu, nôn hết ra được là tốt rồi.”

Tôi nhìn các đồng nghiệp xung quanh, thấy vẻ mặt của họ rất lạ lùng, dường như họ đang cười nhạo tôi, dường dường là một nhân viên pháp y mà khi gặp xác chết không nguyên vẹn lại nôn mửa. Trong giây phút đó tôi không biết chui vào đâu, chỉ muốn tìm một kẽ nứt để trốn vào và mãi mãi không ra nữa, thật là xấu mặt, chắc chắn hôm sau tin này sẽ lan truyền ra khắp toàn Sở cảnh sát.

Tuy nhiên, điều tôi sợ nhất là tin này truyền đến tai sư phụ Thẩm Kiến Quốc, nhất định ông sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Anh Cao vẫn ở bên cạnh động viên tôi. Được anh dẫn dắt, tôi một lần nữa bước vào nhà vệ sinh, một lần nữa trông thấy 3 cái đầu người nổi lên bình, dạ dày lại cuộn lên, nhưng vừa nãy có gì đâu đã nôn hết sạch rồi, lúc này đã không còn gì để nôn ra được nữa. Tôi mặc trang phục pháp y lên người, lấy từ trong hòm dụng cụ ra một tấm lưới màu đen. Lưới này gọi là lưới vớt xác, chuyên dùng để vớt các bộ phận xác chết không còn nguyên vẹn.

Tôi cố gắng chịu đựng mùi hôi thối nồng nặc, mở tấm lưới ra; khi bọc được chiếc đầu thứ nhất, lưới tự động thu lại, tôi bắt đầu kéo và vớt lên thành công. Hai cái sau đó cũng lần lượt thực hiện như vậy và đầu vớt lên được. Anh Cao xin tôi một đôi găng tay, lần lượt bỏ 3 cái đầu vào 3 chiếc hộp trong suốt. Trải qua việc này, tôi nhận ra hình như mình đã khắc phục được nỗi sợ hãi, bởi trong đầu giờ đây chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là tìm ra chân tướng của sự thật tìm ra công bằng cho 3 mạng người kia, bắt hung thủ đưa về trừng trị trước pháp luật.

Anh Cao cởi bỏ găng tay, giơ ngón tay cái về phía tôi, mỉm cười bảo: “Cậu Tô, cậu là một nhân viên pháp y rất xuất sắc!”

Tôi cũng mỉm cười ngây ngô với anh ấy, lần đầu tiên tôi cảm thấy được người khác tôn trọng kì diệu đến như vậy. Bên ngoài trời vẫn mưa xối xả, trận mưa này đã làm mất rất nhiều manh mối có giá trị. Tuy nhiên, lúc tôi quay lại chiếu đèn pin vào tường hồ phân, lại phát hiện ra một điểm rất kì quái, đó là trên đó có một đồng côn trùng ăn xác đã chết và ngả sang màu

đen.

Tôi dùng đèn pin ở đồng xác côn trùng kia, vặn hỏi anh Cao: “Anh Cao, theo anh đám côn trùng ăn xác ở trên tường kia có phải là bị trúng độc mà chết không?”

Anh Cao nhìn theo ánh đèn, vài giây sau mới nói: “Cậu Tô, cậu đoán không nhầm, nhìn bên ngoài đúng là những con côn trùng ăn xác kia chết vì trúng độc. Có đi đâu, trong thuốc độc kia có thành phần là gì thì còn phải chờ cậu mang về trung tâm pháp y làm xét nghiệm. Cậu hãy tranh thủ thời gian giải quyết sớm nhất bí ẩn về việc côn trùng ăn xác bị trúng độc chết.”

Tôi tìm trong hòm dụng cụ pháp y lấy ra một chiếc lọ, tay phải cầm chắc chiếc xẻng sắt nhỏ, chầm chậm đến trước bức tường, ngó xuống bắt đầu cạo những con côn trùng đã ngả màu đen bám trên tường. Một mảng côn trùng ăn xác lớn bị tôi cạo ra, rơi cả vào trong lọ. Trong lúc này, anh Cao gọi mấy người đồng nghiệp đến bảo họ trước tiên đưa mấy chiếc hộp đựng đầu người về sở cảnh sát cất vào phòng lạnh bảo quản để hạn chế tốc độ phân hủy gây ảnh hưởng đến độ chính xác trong điều tra phá án.

Sau khi tôi thu dọn mọi thứ xong xuôi, anh Cao lại nói một câu: “Cậu Tô, tôi đoán vụ án này hơi hóc búa đấy!”

Tôi thở dài, gượng cười bảo: “Tôi cũng biết vậy, nhưng chẳng phải là vẫn phải cố gắng mà xông lên à?”

Anh ấy nhìn tôi mỉm cười, hỏi tiếp: “Cậu Tô, tại sao trong vụ án này lại có tương đối ít trứng côn trùng nhỉ?”

Tôi lục lại bút kí côn trùng của sư phụ trong đầu, khẽ ho một tiếng rồi trả lời: “Trong bút kí côn trùng của sư phụ tôi có nói rằng loài ruồi ăn xác chết có thể căn cứ vào kích thước to nhỏ của xác chết để quyết định có đẻ trứng hay không. Khi đã có quá nhiều loại ruồi đẻ trứng, xác chết không đủ cung cấp thức ăn cho ấu trùng thì những con ruồi đến sau sẽ không đẻ trứng nữa. Vì thế, ấu trùng ruồi nặng sinh sôi trên xác người trưởng thành tương đối nhiều, thông thường sẽ không xảy ra tình trạng giới nặng quá nhiều và phần lớn ấu trùng vẫn chưa phát triển hoàn thiện hết sau khi

xác chết đã phân hủy hết.”

Anh Cao có vẻ đã hiểu, xoa đầu cười ngây ngô: “Tôi hiểu ý cậu rồi, côn trùng đẻ trứng tùy thuộc vào kích thước xác chết phải không?”

Tôi tỏ ý vô cùng ngạc nhiên vì anh ta cuối cùng đã hiểu ra, gật đầu bảo: “Đúng vậy, có rất nhiều trường hợp do xác chết hoặc mảnh xác chết quá nhỏ mà dẫn đến tình trạng ấu trùng ruồi nhặng quá nhiều, khiến rất nhiều ấu trùng nở muộn hơn bị hết thức ăn khi vẫn chưa trưởng thành, nên cuối cùng chết hoặc phát triển thành ruồi trưởng thành thế hệ sau thiếu sức sống. Trong vụ án lần này, do thể tích mảnh xác quá nhỏ nên đã hoàn toàn thiếu mất quá trình thay thế tiếp theo.”

Anh Cao nghe xong có vẻ như đã bừng tỉnh, ngáp dài một cái, nói: “Anh Hàn từng nói với tôi về điểm này, thời tiết cũng ảnh hưởng đến việc đẻ trứng chứ?”

Suýt nữa tôi quên mất nhân tố chủ yếu này, bèn giơ ngón tay cái với anh ấy: “Anh Cao, anh không nói có lẽ tôi cũng quên mất. Tối nay trời bỗng nhiên mưa to gió lớn. Gió có ảnh hưởng rất lớn đến việc phát tán mùi xác thối và di chuyển của côn trùng họ ruồi nhặng, trong một phạm vi nhất định, gió thổi càng mạnh thì mùi xác thối phát tán càng nhanh, mà lực cản đối với ruồi nhặng bay ngược gió theo đó cũng càng lớn. Gió mạnh và mưa dầm dập sẽ giết chết rất nhiều côn trùng.”

Như thế đã có thể giải thích tại sao chủng loại côn trùng trên đầu người lại ít như vậy, bởi vì mấy hôm nay đầu liên tiếp có mưa.

Tôi nhận thấy anh Cao vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, vì thế nói thẳng: “Anh Cao, có lẽ anh chưa biết, trời mưa có thể sẽ khiến quá trình thay thế quần thể của côn trùng ăn xác trên thi thể người tạm thời bị gián đoạn. Giống như gió mạnh, mưa to cũng có ảnh hưởng rất lớn đến một bộ phận côn trùng. Dưới trời mưa to, ngoài chủng loại có kích thước khá lớn như ruồi trâu, các loài ruồi còn lại đều không thể bay một cách bình thường. Điều này sẽ ảnh hưởng đến việc ruồi đẻ trứng và ấu trùng sinh sôi phát triển, thậm chí gián đoạn quá trình thay thế quần thể côn trùng ăn xác

chết.”

Anh Cao sốt ruột xua tay, rồi liề bỏ đi một mình làm nốt công việc còn lại, chắc hẳn anh ấy đến thăm vấn lấy lời khai của người báo án.

Anh Cao đi rồi, tôi lại bắt đầu suy nghĩ về loại án mạng không tìm thấy phần thân thể, chỉ có mỗi phần đầu đã thối rữa này, đó là loại vụ án đặc biệt kì quái.

Gặp phải loại vụ án này khiến tôi cảm thấy vô cùng chán nản, trừ phi những giang hồ lão luyện kiểu như sư phụ hoặc anh Hàn đích thân vào trận, còn loại trẻ ranh như tôi có lẽ không làm được gì. Càng nghĩ kĩ lại càng thấy vụ án đầu người trong hồ phân tối nay quả thật vô cùng kì quái, côn trùng bị trúng độc chết một cách li kì tại hiện trường vụ án, đây là lần đầu tiên tôi gặp trường hợp như vậy.

Có đi đâu, trạng thái thi thể cũng gây ra những ảnh hưởng nhất định, một số ấu trùng ruồi nhặng ăn xác thường gặp có thói quen chọn ăn các bộ phận cơ thể khác nhau, mức độ phát triển trưởng thành của chúng cũng khác nhau. Kết quả nghiên cứu cho thấy, ấu trùng ruồi xanh *Lucilia* ăn cơ quan nội tạng động vật có cơ thể to khỏe hơn loại ấu trùng ăn tổ chức cơ thịt; cùng ăn cơ quan nội tạng, nhưng ấu trùng ăn tim phổi sẽ rời xác chết sớm hơn khoảng 30 giờ so với ấu trùng ăn gan; ấu trùng ăn bộ phận xác chết có hàm lượng mỡ cao sẽ có kích thước nhỏ hơn và tỉ lệ tử vong cao hơn. Bởi vì ấu trùng ăn bộ phận có hàm lượng protit và mỡ cao sẽ phát triển rất nhanh, dẫn đến việc chúng phải ngừng phát triển hoặc tử vong, như vậy cũng tạo ảnh hưởng đến hoạt động của côn trùng đến sau, từ đó đưa đến sự biến đổi trong hoạt động thay thế của côn trùng trên xác chết và gây ra phán đoán sai về thời gian tử vong.

Đầu lâu vi rút

Một mình tôi vội vã trở về phòng thí nghiệm côn trùng, đeo khẩu trang, lấy loại côn trùng nghi là chết do bị nhiễm độc ra, nhẹ nhàng lấy kẹp gấp bỏ vào khay thuốc, rồi lại lấy ống tiêm mới và thuốc nước màu xanh chủ yếu dùng trong phân tích độc tính của trứng côn trùng mạnh hay yếu và

chủng loại côn trùng. Sau khi hút nước thuốc đầy ống tiêm, tôi cắm mũi kim vào đoạn cuối cùng của trứng đã chết, từ từ bơm vào bên trong.

Vài phút sau, trên bề mặt trứng có sự thay đổi, tôi lại đặt khay thuốc vào dưới kính hiển vi sinh học điện tử cỡ nhỏ ở bên cạnh, điều chỉnh tiêu cự rồi bắt đầu quan sát đường vân trên bề mặt trứng, bất ngờ phát hiện ra nó rất giống loại trứng côn trùng kịch độc trong vụ án cực hình nhân trệ, về cơ bản đều là cùng một loại.

Tôi lại liên tiếp dùng nhiều loại thuốc khác tiến hành thí nghiệm, nhưng hình như loại trứng côn trùng này có thể nuốt chửng hết các loại thuốc, khiến tôi có cảm giác nó giống như cao thủ võ lâm đã luyện được môn “độc công”, đạt đến cảnh giới bách độc đều không thể xâm phạm. Điều này không khỏi khiến tôi thấy hoang mang, rút cục phải phân tích chủng loại trứng và kích thích trứng phát triển nhanh chóng như thế nào đây?

Nếu không có cách nào làm trứng sinh trưởng phát triển được, sẽ không thể xác định chủng loại và đặc điểm của côn trùng, càng không thể nói đến dựa vào côn trùng để suy đoán thời gian tử vong. Tuy nhiên, sau khi tiến hành thí nghiệm tôi có thể khẳng định được một điểm, loại trứng côn trùng này mang theo một loại chất kịch độc, hay nói cách khác là có một loại vi rút kì lạ kí sinh trong đầu nữ nạn nhân.

Tôi đột nhiên nhớ ra một biện pháp sư phụ từng dạy, đó là sử dụng thuyết lấy ADN côn trùng để lấy ra nguồn vi rút, tiến hành phân tích lần hai. Nghĩ ra các biện pháp tìm cho được vi rút và thể biến dị tương tự, tiếp tục kích thích trứng phát triển một lần nữa và cuối cùng khiến trứng đột biến thành ấu trùng có khả năng phát triển bình thường.

Đã nghĩ là làm, tôi bắt đầu thực hiện pha chế thuốc, đo đủ lượng các loại thuốc cần dùng rồi lần lượt đổ vào các ống nghiệm khác nhau. Tiếp theo, tôi sử dụng loại kẹp dùng một lần gấp trứng côn trùng bỏ vào một chiếc bình rộng miệng, lần lượt đổ các loại thuốc đã đi đầu chế lúc trước vào đó.

Tôi đeo dụng cụ bảo vệ mắt rồi tiếp tục quan sát những thay đổi trong

chiếc bình rộng miệng. Do loại thí nghiệm kiểm tra đo lường ADN côn trùng này có lúc đột nhiên sinh ra một lượng lớn axit mạnh, vì thế bắt buộc phải đeo dụng cụ bảo vệ mắt để tránh mắt bị ảnh hưởng hoặc bị bỏng. Vài giây sau, tôi nhận thấy nước trong bình đã bắt đầu đổi màu, từ hỗn hợp màu đỏ đen lúc đầu biến đổi thành hỗn hợp nước màu đen và đỏ máu, trên bề mặt còn nổi rất nhiều bong bóng, nước bắt đầu dần dần nóng lên và có biểu hiện sôi sùng sục.

Tôi lập tức sững sờ kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt, thật ra bên trong trứng côn trùng kia có thứ gì chứ? Có thể khiến thuốc đổi màu đã đành, đằng này lại còn có thể đẩy nhanh tốc độ hòa tan của thuốc, khiến thuốc sôi lên sùng sục. Ở đây cần phải giải thích một chút, sau khi nhiều loại thuốc nước pha trộn vào nhau, gặp phải một loại thuốc có tính xúc tác khác, nhiệt độ của nước tiếp xúc với không khí sẽ đẩy nhanh tốc độ hòa tan thuốc, vì thế trông giống như nước đang sôi.

Nhiệt độ nước dần dần đạt đến điểm sôi, trên bề mặt nổi lên một lớp vật chất màu đen, đồng thời bốc mùi còn hôi thối hơn mùi xác chết gấp mấy lần. Có đi đâu, cũng coi như tôi không phí công khi làm việc này, bởi vì tôi quan sát thấy trứng côn trùng đã bắt đầu bóc lớp vỏ ngoài, từ từ nổi lên mặt nước với hình hài gần với giai đoạn biến đổi thứ hai.

Tôi lấy trong hộp dụng cụ pháp y ra một cái kẹp, đưa vào bình rộng miệng kẹp trứng côn trùng lúc này đang trong quá trình phát triển. Hình như nó cảm nhận được kích thích của chiếc kẹp, đuôi và đầu bắt đầu cử động. Trông thấy hiện tượng này, tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, bởi dưới sự kích thích của tôi, trứng côn trùng đã tỉnh lại, thoát khỏi tình trạng chết giả. Nói cách khác, trứng côn trùng đã biến đổi thành công, còn trạng thái lúc trước chỉ là nửa biến đổi, cũng còn gọi là phát triển không hoàn toàn.

Tôi bỏ trứng côn trùng này vào chiếc hộp có một ít miếng băng khô. Sở dĩ tôi sử dụng băng khô là vì sợ nhiệt độ cao lúc trước sẽ làm trứng côn trùng đẩy nhanh tốc độ thay đổi, đồng thời đề phòng nhiệt độ lên quá cao có thể gây ra chết đột ngột. Tác dụng của băng khô là nó có thể nhanh

chóng làm lạnh trứng côn trùng, nâng cao xác suất sống cho nó. Để trứng vào băng khô được một lát, tôi nghe có tiếng lách tách phát ra, đi đầu này chứng tỏ trên bề mặt trứng vẫn còn sót nước thuốc có tính ăn mòn, rất bất lợi cho nó sinh trưởng và phát triển.

Sau khi làm lạnh bằng băng khô, tôi gấp trứng côn trùng ra bỏ vào hộp giữ nhiệt có đi đầu kiện cân bằng ổn định, thích hợp cho trứng sinh trưởng phát triển.

Tôi tính toán khái quát thời gian cần thiết để trứng phát triển lên cấp độ cao hơn, nếu không có gì bất trắc thì có lẽ sau khoảng 5 phút sẽ hoàn thành quá trình biến đổi thành nhộng màu tím đen, sau khoảng 1 giờ nhộng sẽ lột xác thành ấu trùng giai đoạn đầu. Thông qua ấu trùng, tôi có thể trực tiếp phán đoán chủng loại và đặc trưng tập tính của côn trùng, từ đó suy đoán ra khoảng thời gian 3 người phụ nữ kia bị sát hại.

Tôi nằm bò ra bàn, yên lặng nhìn trứng côn trùng trong hộp giữ nhiệt, lớp vỏ ngoài lúc đầu đã bị bóc hết, bây giờ thì đang từ từ mọc ra lớp vỏ khác màu phấn. Chóp đuôi bắt đầu kết thành một mẫu kén nhỏ màu đen, đó là dấu hiệu báo trước sẽ biến đổi thành nhộng, dần dần kén màu đen bao bọc toàn bộ quả trứng, trứng đã phát triển tiến hóa thành nhộng.

Thấy nhàn rồi không có việc gì làm, tôi bèn lục tìm trong tủ quyển bút kí côn trùng của sư phụ để lại, bên trong đó ghi chép khá nhiều về các vụ án có liên quan đến côn trùng. Có một vụ án liên quan đến chất độc trong cuốn sổ đã thu hút tôi. Tình hình vụ án được ghi chép trong đó tương đối phức tạp, hiện trường nằm ở ngõ hẻm phía sau khách sạn Holiday In Porto Gaia, người báo án là một phụ nữ rửa bát thuê trong khách sạn, nói rằng phát hiện thấy một túi thịt vụn đầy ấu trùng ruồi nhặng ở bên cạnh thùng rác. Lúc đó, nhân viên pháp y phụ trách khám nghiệm hiện trường chính là sư phụ, sư phụ đã thu thập được tại hiện trường những mảnh xác lẫn lộn của hai người khác nhau, qua phân tích vết cắt các mảnh xác cho thấy đó là chúng được gây ra bằng một loại dao phay, hơn nữa tay của hung thủ rất khỏe. Sư phụ lập tức dựng lại hiện trường, hung thủ thuộc loại giết người

hàng loạt, để hủy xác xóa dấu vết đã chặt thi thể thành từng miếng rồi đem cho chó của mình ăn, nhờ đó đã tiêu hủy được chứng cứ.

Qua kiểm tra đo đạc, sự phụ phát hiện thấy trong mảnh xác vụn có chứa thành phần ketamine, chứng tỏ lúc còn sống nạn nhân chắc chắn đã từng có tiền sử sử dụng ma túy.

Sự phụ cho các cảnh sát viên đi cùng phong tỏa khách sạn, tiến hành đi đầu tra và kiểm tra nước tiểu lần lượt từng người, cuối cùng bắt được hung thủ Vương Quốc Cường. Vương Quốc Cường là đầu bếp của khách sạn, vì nghiện ma túy nên phải vay mượn của Cao Lợi Hóa. Một buổi tối cách đó không lâu, Cao Lợi Hóa tìm hắn đòi khoản lãi lớn, hắn không có nhiều tiền như thế để trả, trong lúc tức giận đã giết luôn hai tên côn đồ đến đòi nợ. Để che mắt thiên hạ, hắn mang xác ra sau bếp chặt nhỏ, sau khi luộc chín thì thái thành miếng cho vào phòng đông lạnh chứa thịt, hàng ngày đều lấy ra nấu chín, chia thành 3 phần bỏ vào túi cho con chó nhỏ của hắn ăn.

Con chó nhỏ theo tập tính nòi giống tha túi thịt ra nằm cạnh thùng rác để ăn, nhưng chưa ăn hết đã lăn ra chết do chất độc phát tác, bởi vì lúc còn sống hai tên côn đồ kia cũng là những con nghiện. Người phụ nữ rửa bát thuê phát hiện con chó trúng độc chết, bên cạnh còn có một túi thịt không biết là thịt gì, trong lòng sinh nghi nên lập tức gọi điện báo cảnh sát. Xem xong ghi chép vụ án này, tôi càng cảm thấy sự phụ vĩ đại, vì ông đã kết hợp giải phẫu học pháp y với độc lí học pháp y, trong nháy mắt phá được một vụ án mạng nghiêm trọng.

Khi tôi xem xong bút kí côn trùng, con côn trùng kia cũng đồng thời phá kén chui ra, và đó một con thuộc họ ruồi.

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, bởi vì từ lúc đầu đến giờ tôi hoàn toàn không nghĩ đó là ruồi, đi đầu này hoàn toàn ngược với logic thông thường.

Trước tiên, tối hôm đó ở hiện trường vụ án mưa to, loài ruồi không thể bay đến nhà vệ sinh công cộng kia để sau đó đẻ trứng kí sinh trên đầu

người được. Giới côn trùng học pháp y đầu công nhận rằng dưới trời mưa to loài ru ồi và côn trùng biết bay khác hoàn toàn không thể đậu xuống, thậm chí còn có thể bị gió mạnh cuốn đi hoặc bị chết.

Một kịch bản càng khó tin hơn lại xảy ra, loài ru ồi này còn xuất hiện tình trạng biến dị, tôi chưa bao giờ trông thấy chủng loại lạ lẫm này.

Tôi vội vã gọi điện thoại thông báo với anh Hàn: “Anh Hàn, mau đến phòng thí nghiệm của tôi, có một phát hiện rất quan trọng.”

Nhưng ở đầu bên kia, anh Hàn lại trả lời: “Hiện giờ tôi đang có việc gấp, khi nào về tôi sẽ đến phòng thí nghiệm gặp cậu!”

Nói xong, anh ấy lập tức tắt máy, tôi lắc đầu ngao ngán, lấy kính phóng đại ở bên cạnh tiếp tục quan sát con ru ồi biến dị. Con ru ồi này to gấp đôi ru ồi bình thường, có 4 đôi cánh gân trong suốt, hoa văn ở đầu mút màu lục nhạt, kim ở đuôi đã nhô ra ngoài.

Tôi đặt tên cho con ru ồi này là “ru ồi biến dị khổng lồ”, mặc dù lúc này đã xác định được chủng loại côn trùng, nhưng do là lần đầu tiên gặp giống côn trùng biến dị như vậy nên tôi hoàn toàn không biết phải tiến hành suy đoán thời gian nạn nhân tử vong như thế nào? Vấn đề này chắc chỉ có sư phụ hoặc anh Hàn mới có thể giải đáp cho tôi được.

Tôi lại bắt đầu suy đoán nếu như loài côn trùng biến dị này ngày càng nhiều thì không biết thế giới loài người sẽ ra sao? Côn trùng ồạt xâm nhập thế giới con người, biến cả thế giới con người thành thế giới côn trùng? Chỉ mới nghĩ như vậy thôi toàn thân tôi đã nổi đầy da gà, đến tận lúc này tôi mới hiểu tại sao quốc tế phải nghiêm cấm một số hạng mục nghiên cứu sinh hóa là bởi vì những nghiên cứu này có thể dẫn đến nguy cơ biến dị sinh hóa.

Bất giác, tôi chợt nhớ đến chuyện sư phụ nhiều lần nhắc nhở tôi tuyệt đối không được tùy tiện tiếp xúc với độc lí học pháp y và nghiên cứu thay đổi gen côn trùng, có lẽ là do hiện giờ tôi vẫn chưa đủ trình độ. Chưa thể tiếp xúc được phương diện đó của sư phụ, nhưng tôi tin chắc một điều rằng chỉ cần mình nhanh chóng trưởng thành thì chắc chắn sẽ có một ngày được

sư phụ đưa vào một thế giới côn trùng khác. Tôi luôn cảm thấy mình đã bị cuốn vào một chuỗi những đi đầu bí ẩn, trước mặt là những lớp mây mù dày đặc bao trùm, khiến tôi không khác gì một kẻ ngầy thơ lạc đường, lang thang không có mục tiêu.

Thậm chí tôi còn có chút nghi ngờ rằng việc tôi bước chân vào lĩnh vực pháp y này giống như là một ván cờ đã được người ta cố tình sắp đặt, ngay cả việc tại sao được sư phụ chọn làm đồ đệ đến nay tôi vẫn chưa thể hiểu rõ ràng, bởi lúc đó có rất nhiều bạn học tư chất giỏi hơn tôi nhiều. Nếu đem so sánh, tôi chỉ là một học sinh vô cùng bình thường, nhưng kết quả lại vừa ý sư phụ, được sư phụ chọn làm đồ đệ ruột.

Trong đầu tôi đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ vô cùng đáng sợ, lẽ nào chọn tôi làm đồ đệ là kế hoạch của sư phụ? Ông ấy muốn tôi trở thành một con dao mổ trong tay mình, ở phía sau đi đầu khiến tôi mổ xẻ những kẻ tội phạm đạo đức giả kia. Nhưng nghĩ lại, tôi lập tức xóa bỏ ý nghĩ hoang đường này, làm gì có ai có năng lực lớn đến nỗi đi đầu khiến được tất cả mọi thứ như vậy?

Tôi cứ nghĩ mãi mà không hiểu tại sao, trong đầu lại tự nhiên xuất hiện nhân vật thần bí có tên NASA kia. Tôi thầm nghĩ, không lẽ gã mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt? Lúc thì cung cấp manh mối quan trọng giúp tôi phá án, lúc lại cố tình xúi giục người khác sử dụng côn trùng để phạm tội, gây ra vụ án côn trùng ghê rợn để tôi và anh Hàn phải liên kết đi đầu tra phá án.

Loài ruồi ăn xác chết biết nói

Tôi lắc đầu thật mạnh, dứt khoát không nghĩ đến những chuyện buồn bực linh tinh đó nữa, lấy 3 cái hộp từ trong kho lạnh ra.

Ba chiếc đầu người bày trước mặt, mỗi chiếc đầu được bọc kín trong dụng cụ chuyên dụng khác nhau, ngoài ra còn cho thêm cả formalin.

Tất nhiên trong mỗi chiếc hộp còn có một ít chất dịch màu trắng dùng để quan sát quá trình phát triển của ruồi nhặng kí sinh trên xác chết. Mặc dù các cơ quan bộ phận của ba chiếc đầu người này đã bị thối rữa nặng,

bắt đầu kết tụ thành hàng loạt những vết chấm màu xanh lục, ngoài ra còn có không ít ấu trùng và ruồi nhặng trưởng thành bò lúc nhúc trên bề mặt. Tuy nhiên, qua kết cấu hình thể khuôn mặt và xương gò má, tôi không khó phán đoán cả 3 người này đều là nữ, tất cả các vết thương chí mạng đều nằm ở huyết thái dương bên trái và phía sau gáy, bởi vì xương sọ ở hai chỗ này đều bị nứt toác, chắc chắn do vật cùn gây ra.

Thế rồi trong lúc chưa thấy anh Hàn đầu thì bất ngờ anh Cao lại xuất hiện, anh ấy hỏi tôi anh Hàn ở đâu, tôi trả lời rằng có việc phải đi giải quyết, chắc phải về muộn một chút. Anh Cao nghe xong cứ một mực vặn hỏi đến cùng, thậm chí khiến tôi không khỏi nảy sinh nghi ngờ phải chăng lão này đã biết được chuyện gì bên trong rồi?

“Cậu Tô, cậu sao vậy? Có phát hiện gì mới à?” Anh Cao ngồi bên cạnh, nhìn 3 cái đầu người bọc kín để trước mặt, hỏi tôi.

Tôi gật đầu, chỉ vào 3 cái đầu người phân hủy ở các mức độ khác nhau, nói: “Trên 3 cái đầu người này tồn tại các họ côn trùng khác nhau, nhưng côn trùng ăn xác chết gồm có những con thuộc họ ruồi nhặng và một phần bộ cánh vò. Trong đó, bộ ruồi nhặng gồm có họ ruồi xanh, họ ruồi trâu, họ ruồi và ruồi nhà xí. Ruồi nhà xí rất thích ăn xác thối, mỗi khi xuất hiện xác chết là ruồi trưởng thành thường luôn bay đến xác chết trước tiên, đồng thời đẻ trứng (hoặc ấu trùng) lên đó, để ấu trùng ăn các tổ chức của xác chết, cho đến khi ăn hết sạch sẽ mới chịu bỏ đi.”

Hình như anh Cao vẫn chưa hiểu gì cả, đưa tay gãi đầu: “Vậy trên những cái đầu người này có những loại côn trùng nào?”

Tôi biết anh ấy vẫn chưa hiểu gì, bởi vì đối với người ngoài ngành, côn trùng học pháp y quả thật rất phức tạp, khó hiểu.

Tôi không muốn giải thích nhiều, liền đứng dậy bước đến chiếc tủ ở bên cạnh, lấy một chiếc lọ đựng côn trùng bên trong đặt lên bàn, sau đó vừa cười vừa vẫy tay gọi Cao Kiện: “Anh Cao, mau lại đây tôi cho anh đích thân trải nghiệm côn trùng biết nói như thế nào.”

Hình như anh Cao cũng đã có hứng thú, vội vàng kéo ghế ngồi xuống

cạnh tôi, chỉ vào lọ côn trùng nói: “Tôi thấy những con côn trùng này cũng như nhau cả thôi!”

Tôi không để tâm suy nghĩ này của anh Cao, bởi trong mắt rất nhiều người, các loại côn trùng dường như đều tương tự nhau, tôi quay lại cười với anh ấy: “Đừng sốt ruột, anh nghe tôi nói xong là sẽ hiểu ngay thôi, bởi vì thời gian loài ruồi đẻ trứng không giống nhau, có loại nhanh chóng đẻ trứng ngay sau khi xác nguội, có loại phải đợi đến 3 ngày sau mới đẻ trứng, ngoài ra quần thể côn trùng cũng không ngừng thay thế nhau. Sở dĩ ấu trùng ruồi nặng trên xác chết có kích thước to nhỏ khác nhau chủ yếu là do thời gian sinh sản không giống nhau.”

Anh Cao gật đầu, vẻ như đã hiểu mà thật ra không hiểu gì: “Hình như hiểu rồi đấy, tiếp theo phải suy đoán thời gian tử vong như thế nào?”

Tôi cũng không quan tâm anh ấy có hiểu thật hay không, lấy lại tinh thần tiếp tục nói: “Muốn suy đoán được thời gian tử vong thật sự, cần phải xác định được thời gian sinh sản của lứa trứng côn trùng đầu tiên, lấy đó làm căn cứ chủ yếu. Trong quá trình thu thập, chúng ta tuân thủ nguyên tắc thu thập từ bé đến lớn, hoặc lựa chọn loài côn trùng có kích thước tương đối dài, đến giai đoạn cuối trứng sẽ trở nên thô ráp, chui vào trong xác và bắt đầu lột xác thành nhộng”

Anh Cao có vẻ như không còn kiên nhẫn được nữa, ngắt lời tôi: “Cậu Tô, cuối cùng là loài côn trùng nào xuất hiện trong vụ án xác chết trong hồ phân này?”

Tôi hiểu tính anh Cao, tất nhiên không dám tiếp tục đùa giỡn nữa, trả lời: “Tôi thu thập được ruồi *Fannia canicularis* trên bề mặt đầu người, là một loại thuộc họ ruồi nhà xí, còn có tên khác là ruồi hông vàng, dài từ 5mm đến 7mm, bên ngoài màu xám tro, lưng và ngực có 3 đường vân dọc màu đen, cũng có khi màu không rõ lắm, ngoài ra ở lưng còn có hoa văn màu tối hình chữ T ngược, chính giữa và hai bên màu vàng.”

Tôi dừng lại giây lát rồi bổ sung: “Ấu trùng của loài ruồi này có thể sinh sống trong nhà xí, điều kiện để chúng phát triển biến đổi là nhiệt độ dưới

26,67°C, thời gian đẻ trứng trong khoảng từ 1 đến 1,5 ngày, thời kì ấu trùng kéo dài từ 8 ngày đến 10 ngày, thời kì nhộng từ 9 ngày đến 10 ngày. Theo quy luật thời gian tiến hóa của côn trùng, có thể suy đoán 3 nạn nhân kia đều chết cách đây khoảng 15 ngày.”

Anh Cao giơ ngón tay cái về phía tôi, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng lại hỏi: “Không đúng! Lẽ nào cả 3 nạn nhân đều bị hại cùng một lúc?”

Tôi không thể không phục năng lực trinh sát hình sự của anh Cao, vấn đề anh ấy đưa ra đúng là chỗ làm tôi phải đau đầu. Tôi có thể suy đoán ước chừng khoảng thời gian 3 nạn nhân tử vong, nhưng không thể nào khẳng định được khoảng cách thời gian tử vong cụ thể giữa họ, bởi vì mức độ ăn xác của ruồi *Fannia canicularis* đối với 3 cái đầu người này quá giống nhau.

Tôi không biết làm thế nào, nhún vai nói: “Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi đau đầu, đến giờ vẫn chưa tính ra được chênh lệch thời gian tử vong.”

Anh Cao chìa hai bàn tay, thở dài hỏi: “Có cần tôi gọi Hàn Phi về xem cậu ta có ý kiến nào hay không?”

Nói xong anh Cao liền gọi điện thoại cho Hàn Phi, Hàn Phi lại ném ra một câu trả lời rằng đang ở nhà làm nghiên cứu.

Bỗng chốc tôi thấy cứng họng, gọi cho anh Hàn thì bị trả lời chiều lệ, không tác dụng gì, còn anh Cao gọi thì anh ấy lại lập tức đồng ý gặp mặt.

Tôi và anh Cao đến nhà tìm anh Hàn, bởi vì về mặt này anh ta có kinh nghiệm hơn tôi, còn tôi thì lại không có mặt mũi nào để hỏi sư phụ.

Chúng tôi đến nhà anh Hàn đúng lúc anh ấy vừa làm xong một thí nghiệm côn trùng, tôi kể vấn đề nan giải đang gặp cho anh ấy nghe.

Nhưng sau khi rửa tay sạch sẽ, anh Hàn lại hỏi ngược lại tôi: “Khoảng cách thời gian tử vong à? Cậu Tô, cho dù cậu tính ra được khoảng cách thời gian tử vong thì cũng chưa chắc đã bắt được hung thủ. Loại hung thủ này nhìn qua tưởng là tàn bạo và đơn giản, nhưng xét trên một ý nghĩa nhất định cũng là kẻ hiểu biết về chống trinh sát. Cao thả ra đòn không nằm ở

chiêu thức đẹp đẽ, mà quan trọng là đòn đánh ra phải là đòn chí mạng!”

Tôi gật đầu tiếp lời, nói: “Anh Hàn, tôi còn chất độc rất lạ lùng bên trong đầu lâu, chất độc này có thể giết chết côn trùng ăn xác ngay lập tức!”

Anh Cao đang đứng bên cạnh tôi đột nhiên nói chen vào: “Lúc còn sống nạn nhân đã từng nghiện ma túy à? Hay là bị người khác tiêm ma túy vào người?”

Hàn Phi suy nghĩ kỹ một hồi rồi mới nói: “Trong các vụ án trên thực tế quả thật tồn tại hiện tượng uống thuốc hoặc uống thuốc độc tự tử, hoặc bị hung thủ tiêm thuốc độc giết chết. Theo thống kê, trong nước có rất nhiều thuốc độc có thể ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng phát triển của ấu trùng họ ruồi, từ đó ảnh hưởng đến cả quần thể thay thế tiếp theo, còn côn trùng ăn những ấu trùng ruồi nhặng này có lẽ cũng bị nhiễm độc mà chết.”

Hàn Phi phổ cập khoa học xong, chau mày vặn hỏi tôi: “Cậu Tô, cậu có thể nói kỹ thời gian cần thiết để thuốc độc giết chết côn trùng ăn xác và hình dạng côn trùng sau khi chết được không?”

Tôi nhớ lại rất kỹ trong đầu, liếm môi xong trả lời: “Tôi đã làm thí nghiệm trong phòng nghiên cứu của mình, chất độc lạ kia chỉ cần 5 giây là giết chết côn trùng, sau khi chết côn trùng biến thành loại vật chất màu đen bốc mùi rất hôi thối, thoát nhìn rất giống bị ngọn lửa cực mạnh đốt cháy thành than.”

Nói xong, tôi lại đột nhiên nhớ ra sự phụ từng bảo rằng, đã có người nghiên cứu tạo ra loại côn trùng có thể đầu độc chết người chỉ trong nháy mắt.

Có đi đâu, chắc anh Hàn cũng biết việc này, anh ấy đã nghiên cứu cùng sự phụ, nhưng vì lúc này anh Cao có mặt ở đây nên không tiện nói quá nhiều. Anh Hàn đã không nói ra, vậy thì tôi nhất định cũng không được ngốc nghếch nói ra chuyện nghiên cứu biến đổi gen côn trùng, nếu việc này tiết lộ ra ngoài sẽ gây ra rất nhiều dư luận và sóng gió trong xã hội.

Tôi vội vàng nghĩ cách chuyển chủ đề, ngừng một lát rồi nói: “Anh Hàn,

anh đã từng nghe nói đến loại chất độc có thể giết côn trùng chỉ trong một giây này chưa? Tôi luôn cảm thấy nó rất giống với chất độc tìm thấy trong vụ án cực hình nhân trệ. Có đi ầu, sau khi chiết xuất ADN côn trùng và sắp xếp gien, thấy hai loại chất độc này không thể nào tương xứng với nhau được, loại mới phát hiện này nhiều hơn đến 16 cấp bậc!”

Đương nhiên anh Hàn hiểu ý tôi, nên cũng lựa lời nói theo: “Tôi từng nghe nói về chuyện này, nhưng chất độc này rất giống với chất độc trong vụ án cực hình nhân trệ, từ cách đây rất lâu tôi và sư phụ của cậu cũng từng gặp loại chất độc tương tự như vậy. Tuy nhiên, tình hình cụ thể thế nào thì tôi còn phải lấy mẫu vật năm đó, rồi tiến hành thí nghiệm phân tích so sánh mới có thể biết được ”

Anh Hàn nói xong liền bỏ đi, chắc là đi tiến hành nghiên cứu, để lại tôi và anh Cao đứng trơ ra ở đó, không biết nên làm gì. Anh Cao quay sang nhìn tôi hỏi: “Cậu Tô, Hàn Phi đi rồi, chúng ta nên làm gì? Theo tôi nên đi một chuyến nữa đến hiện trường vụ án, tiến hành mô phỏng hiện trường phạm tội.”

Tôi đương nhiên gật đầu đồng ý với đề xuất này, dù sao việc nghiên cứu của anh Hàn cũng cần phải mất một thời gian rất dài.

Hai chúng tôi rời khỏi nhà anh Hàn, tôi đợi ở dưới nhà, anh Cao về sở cảnh sát lấy xe đón tôi đến hiện trường. Đi hết khoảng nửa giờ thì hai chúng tôi đến được nhà vệ sinh công cộng kia, hàng rào cảnh giới và giấy niêm phong vẫn còn nguyên, cơ bản không có ai cố tình phá hỏng.

Anh Cao chui qua hàng rào cảnh giới, bước đến nhẹ nhàng bóc giấy niêm phong rồi đi vào bên trong, còn tôi cũng theo sát phía sau.

Tôi vẫn nghĩ đến cảnh tượng lúc đầu đến hiện trường, 3 chiếc đầu người kia hình như vẫn nổi lênh bênh trên mặt hồ phân, nên trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi. Anh Cao ngừng đầu quan sát xung quanh rồi bảo: “Tôi nghi ngờ người chết phải quen biết hung thủ, thậm chí còn có thể rất thân quen, nếu không tại sao nửa đêm canh ba lại đến cái nơi quỷ quái này được?”

Tôi gật đầu tiếp lời: “Tuy nhiên, cũng không thể loại trừ tình huống nạn nhân và hung thủ không quen biết nhau, gần đây rộ lên nhiều trường hợp hẹn hò, yêu đương qua mạng!”

Anh Cao tròn mắt nhìn tôi, tức giận mắg: “Cậu Tô, cậu có thể suy nghĩ trong sáng một chút được không? Thật không biết trong đầu giới trẻ bây giờ chứa đựng những gì nữa?”

Tôi cảm thấy mình đã bị anh Cao coi thường, lập tức ra sức cãi lí: “Bây giờ đã là thế kỉ 21, trên mạng cũng đã nói đến nhiều vụ án kết bạn và hẹn hò qua mạng giống như vậy, vì thế suy đoán của tôi hoàn toàn có khả năng.”

Anh Cao không muốn tranh cãi với tôi, vì thế vừa mô phỏng hiện trường vừa lầm bầm như nói một mình: “Tổng cộng có 3 người chết, lại toàn là phụ nữ, chúng ta giả sử 3 người này đều quen biết nhau, vậy thì hung thủ sẽ dùng thủ đoạn gì để có thể dụ được 3 người ở cùng một chỗ?”

Tôi cũng không thể nào lí giải được cách suy đoán của anh Cao, bởi vì khả năng anh ấy nói đến là vô cùng nhỏ. Cả 3 nạn nhân đều quen biết nhau, lại cùng bị hung thủ đưa đến nhà vệ sinh công cộng giết chết ư? Xác suất này có lẽ còn nhỏ hơn cả việc mua xổ số trúng giải đặc biệt. Có đi ầu, để không làm anh Cao mất mặt, tôi vẫn luôn theo sát phía sau mà không nói gì. Hai chúng tôi vẫn còn chưa thực hiện xong công việc thì anh Hàn gọi điện đến cho anh Cao, bảo rằng có manh mối mới, giục chúng tôi lập tức quay về. Tất nhiên, để bảo đảm hiện trường vụ án vẫn nguyên vẹn, lúc ra về chúng tôi lại dán giấy niêm phong và đóng hàng rào cảnh giới lại như cũ.

Sự thật rõ ràng

Anh Cao xông ra trước, tôi theo sát phía sau rồi cùng nhảy lên xe, lao như bay về phía nhà anh Hàn.

Tôi không thể không khâm phục tài lái xe của anh Cao, anh ấy đi ầu khiển chiếc xe cảnh sát giống hệt như xe đua, quãng đường lẽ ra phải đi hết 20 phút nhưng chỉ chạy hết 15 phút đã đến nơi. Tôi xuống xe đợi anh Cao

khóa cửa xong liền một trước một sau chạy vào nhà anh Hàn. Cửa nhà anh Hàn không đóng, hình như anh ấy có ý đợi chúng tôi đến.

Anh Hàn đón chúng tôi vào, lần lượt ném cho mỗi người một chai nước: “Đã xác định chủng loại côn trùng, là một loại côn trùng tổng hợp gần mới xuất hiện, còn trứng của chúng thì mang theo chất kịch độc, nói một cách chính xác hơn là trong 3 chiếc đầu lâu kia có chất kịch độc, độc tính cao gấp 3 lần so với chất độc trong vụ án “Cực hình nhân trệ”. Tôi đã bọc con côn trùng đột biến to lớn kia lại để đề phòng nó chạy thoát lây nhiễm sang những con côn trùng khác.”

Nghe anh Hàn nói vậy, tôi cảm thấy hơi sợ, nếu con côn trùng đột biến to lớn kia thoát ra, liệu có thể gây ra ảnh hưởng rất lớn hay không?

Hình như anh Hàn nhận thấy sự lo lắng của tôi, bèn xoa tay nói: “Cậu Tô, đừng có suy nghĩ lung tung, cứ làm tốt việc của mình đi là được rồi.”

Tôi gật đầu lia lịa, đương nhiên tôi hiểu ý tứ sâu xa của anh Hàn, nhân tiện hỏi luôn: “Anh phát hiện được manh mối gì mới à?”

Anh Hàn nhìn anh Cao, rồi lại quay sang nhìn tôi: “Chúng ta có thể suy đoán ngược lại từ địa điểm xảy ra vụ án, tại sao hung thủ lại chọn nhà vệ sinh công cộng ngay cạnh đường cao tốc để giết người? Bởi vì hắn tuân thủ nguyên tắc chọn chỗ gần nhất, đã có rất nhiều tội phạm giết người hàng loạt vận dụng nguyên tắc này, ví dụ như tại hiện trường vụ án không có vũ khí, hung thủ sẽ tùy cơ sử dụng vũ khí sẵn có tại chỗ, như thế cũng có nghĩa là có thể tùy ý lựa chọn địa điểm gây án.”

Anh Cao nghe xong liền chen vào: “Anh Hàn, anh nói sai rồi, nếu đúng là hung thủ tùy cơ gây án, vậy chúng ta làm sao bắt được chứ?”

Anh Cao vừa nói xong, tôi cũng lập tức bổ sung: “Anh Hàn, chắc hung thủ sẽ không phạm tội bằng cách mô phỏng như thế chứ?”

Anh Hàn lắc đầu, phủ nhận suy nghĩ của tôi và anh Cao, đằng hắng một tiếng rồi nói: “Hung thủ phạm tội rất có quy luật về thời gian!”

“Anh Hàn, theo anh nói thì hung thủ phạm tội vẫn còn có quy luật thời gian à?” Anh Cao tròn mắt hỏi lại.

“Đúng vậy, phân tích từ góc độ tâm lí tội phạm, có một số tội phạm thích phạm tội ở một khoảng thời gian và địa điểm nhất định, hơn nữa còn sử dụng thủ đoạn giống nhau để thỏa mãn tâm lí bệnh tật.” Anh Hàn trấn tĩnh lại, chỉ vào sơ đồ phân tích tâm lí tội phạm trên hệ thống màn hình lớn.

Căn cứ vào manh mối duy nhất hiện có, anh Hàn còn vẽ ra một bức tranh tâm lí phạm tội của hung thủ, cuối cùng xác định hung thủ là đàn ông, độ tuổi khoảng 26 tuổi - 27 tuổi, cao khoảng 1m73, lần lượt giết 3 phụ nữ trưởng thành, bên cạnh nói rõ cánh tay của hung thủ rất khỏe, sau khi giết người không có ý định hủy xác xóa dấu vết, chứng tỏ trình độ văn hóa không cao, không thuộc loại tội phạm có chỉ số IQ cao. Nghề nghiệp của hung thủ được anh Hàn xác định là tài xế taxi hoặc tài xế xe bus thông thường, bởi vì địa điểm xảy ra án mạng nằm cạnh đường cao tốc.

Tôi ở bên cạnh nghe anh ấy nói coi như đã hiểu ra, hóa ra hung thủ là kẻ mắc chứng rối loạn nhân cách điển hình. Anh Cao và các đồng nghiệp trong sở cảnh sát bắt đầu bố trí sắp xếp, dần dần làm rõ quy luật phạm tội của hung thủ. Chúng tôi lắp camera ghi hình cỡ nhỏ ở xung quanh và bên trong nhà vệ sinh công cộng, thậm chí còn lắp cả thiết bị hồng ngoại cảm ứng nhiệt phát ra từ cơ thể người. Qua hành động gài bẫy kéo dài nửa tháng, cuối cùng đã bắt được hung thủ, đó là Vương Cường, một tài xế taxi dù có vẻ ngoài không khác gì người bình thường.

Vương Cường năm nay 26 tuổi, cao 1m73, hồi còn nhỏ lười học nên đã sớm bỏ đi học lái xe, hành nghề lái taxi dù để kiếm sống, làm như vậy hẳn sẽ không phải phân chia một phần thu nhập cho công ty taxi. Công việc chính của hắn là đưa đón các cô gái làm ở hộp đêm, thi thoảng không chịu được cũng vụng trộm giải quyết sinh lí với các cô gái này ngay trong nhà vệ sinh công cộng. Lâu dần, hắn có quan hệ nòng ấm với 3 cô gái. Cho đến một buổi tối, sau khi làm việc xong cả 3 cô gái này đều lên xe của hắn, cùng nhau làm nhục Vương Cường một cách không hề kiêng nể ngay trên xe, bảo rằng hắn là một kẻ tĩ tệ, chắc chắn suốt đời này phải lái xe dù, còn

không bằng cả gái làm ti ền.

Vương Cường đã tức giận đến đỉnh điểm, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để nảy sinh ý định giết người, cho đến khi lái xe tới đường rẽ cao tốc 107 thành phố Nam Minh. Đột nhiên một người đàn ông bí ẩn đeo khẩu trang, mặc đồ đen từ đường rẽ chạy ra, bắn hai phát vào đèn sau xe của Vương Cường, khiến anh ta sợ quá lập tức dừng xe.

Vương Cường và 3 cô gái bị người đàn ông bí ẩn uy hiếp, bắt đi vào nhà vệ sinh công cộng ở cách đó không xa. Trong nhà vệ sinh, người này đưa cho Vương Cường một con dao phát rừng, vừa xúi giục vừa ép buộc hắn giết 3 cô gái, chặt đầu họ một cách tàn nhẫn. Trước lúc bỏ đi, người đàn ông bí ẩn kia còn bỏ vào máy chiếc đầu lâu một đám côn trùng kì lạ. Vương Cường không hiểu tại sao lại không hề cảm giận người đàn ông bí ẩn bắt mình giết người, trái lại trong lòng còn thấy cảm kích vì người này đã giúp mình tìm lại sự tôn nghiêm cần có của một người đàn ông.

Để ôn lại cảm giác thỏa mãn cực kì bệnh hoạn này, cứ nửa tháng Vương Cường lại dừng xe bên cạnh đường rẽ, chạy vào nhà vệ sinh công cộng hồi tưởng lại cảnh tượng giết người lúc đó. Đối với hắn, cảm giác này quả thật kì diệu một cách khó tả, hình như hắn đã có được toàn bộ thế giới chỉ trong nháy mắt. Có đi đâu, kể từ đó về sau Vương Cường không còn gặp lại người đàn ông bí ẩn kia nữa, chỉ nhớ rằng trên khẩu trang của người ấy viết 4 chữ cái tiếng Anh: NASA.

Bốn chữ NASA này lập tức kích thích thần kinh của tôi, thật ra người này là thần thánh phương nào? Điều khiến tôi nghi ngờ và khó hiểu nhất là tại sao NASA lại có những con côn trùng kì quái kia? Lẽ nào hắn nuôi được chúng? Nếu đúng như vậy thì NASA quả thật đáng sợ, và nếu hắn sử dụng côn trùng để phạm tội thì sẽ phải đối phó như thế nào?

Đương nhiên qua lời khai của Vương Cường, anh Hàn cũng biết cái tên NASA này. Việc đầu tiên anh ấy làm là thông báo cho sự phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi, sau đó sự phụ đến sở cảnh sát gặp anh Hàn và tổ chức cuộc họp trong phòng nghiên cứu côn trùng, tất nhiên tôi không đủ tư cách tham

gia cuộc họp này. Có đi đâu họ không biết rằng, thật ra tôi luôn giữ liên lạc với NASA, nhưng người này lúc tốt, lúc xấu, ngay cả tôi cũng không phân biệt được rằng đây có phải là một kẻ mắc bệnh tâm thần hay không.

Tất nhiên, tôi không thể cho sư phụ hoặc anh Hàn biết chuyện này được, nếu không tôi sẽ bị cách chức hoặc bị đuổi ra khỏi trung tâm pháp y.

Tôi xem thời gian, sư phụ và anh Hàn đã họp trong đó hơn một giờ, lúc ra ngoài vẻ mặt hai người đều hết sức buồn rầu. Trong sâu thẳm, tôi cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn lắm, trung tâm của chuyện này chính là loại côn trùng bí ẩn và gã NASA kia.

Có đi đâu, tôi vẫn phải công nhận rằng gã NASA rất lợi hại, quả thật người này đã vận dụng côn trùng học và độc lí học pháp y đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Theo suy tính của tôi, người này chắc chắn phải ngang hàng, thậm chí rất có thể về phương diện độc lí học pháp y còn hơn cả sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi.

Mặc dù đã đi đâu tra phá được vụ án đầu người trong hồ phân, nhưng tôi vẫn tiếp tục nghiên cứu loại côn trùng biến dị còn sót lại trong vụ án này và phát hiện ra tổ chức kết cấu ADN của chúng có thể biến đổi theo thời gian. Cho đến mấy hôm sau, bất ngờ xảy ra vụ án nghiên cứu tiêu bản côn trùng trên cơ thể người vô cùng tàn nhẫn khiến lãnh đạo Sở cảnh sát và lãnh đạo cấp trên đều vô cùng căm phẫn, họ thề nhất định phải bắt tất cả mọi kẻ phạm tội có liên quan về quy án, nghiêm trị theo pháp luật!

Vụ án thứ mười Bé trai kí sinh trùng

*Tôi từ địa ngục đến và muốn đi tới thiên đường, dọc đường ghé qua
nhân gian.*

- Stendhal

Lời dẫn

Trương Quốc Trung là người bảo vệ già phụ trách trông coi trạm thu hũ phế phẩm ở khu Bằng Hộ, thành phố Nam Minh, mỗi buổi tối ông đều kiểm kê các vật phẩm thu hũ về trạm xem có mất mát gì không. Tối hôm nay, khi ông vừa triển khai công tác kiểm kê phế phẩm thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động phát ra từ trong chiếc thùng rác bị đổ ở phía trước cách đó không xa. Cho rằng có kẻ trộm ghé thăm, ông liền bật đèn pin đi tới và soi đèn vào trong thùng. Kết quả ông nhìn thấy một bé trai quái dị từ từ bò ra từ trong thùng. Trương Quốc Trung vừa trông thấy đứa bé trai liền lập tức vứt ngay đèn pin, co cẳng cuống cuống chạy ra ngoài. Bởi vì, ông nhìn thấy những con kí sinh trùng màu đỏ bò nhúc nhúc trên người bé trai kia, chúng chui ra chui vào qua lỗ chân lông và để lại những quả trứng màu đỏ.

Bọn buôn người

Thành phố Nam Minh liên tiếp xảy ra mấy vụ bé trai mất tích, vì thế cảnh sát thành lập tổ chuyên án tìm kiếm trẻ con do anh Cao đứng đầu.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người nghi ngờ và khó hiểu là hầu hết các bé mất tích đều là bé trai trong khoảng từ 5 tuổi đến 6 tuổi, có vấn đề trở ngại về ngôn ngữ ở các mức độ khác nhau. Những vụ mất tích này xảy ra ở các địa điểm cách nhau không xa, vì thế tổ chuyên án nhanh chóng phân định ra khu vực giám sát trọng điểm. Xuất phát từ tình nghĩa anh em, mỗi buổi tối

tôi đầu cùng anh Cao theo dõi giám sát khu vực ở trong phòng giám sát.

Tối hôm nay, để không bỏ qua bất kì hiện tượng khả nghi nào, sau khi uống xong cà phê, tôi và anh Cao dự định thay phiên nhau trực đêm để theo dõi khu vực giám sát. Chúng tôi xác định cho mình khu vực cần quan sát xong, liền bắt đầu quan sát kĩ lưỡng. Mười phút sau, khi máy quay quét đến bên xe bus ở khu vực phía nam thành phố, đã xuất hiện một hiện tượng kì lạ.

Tôi giờ tay chỉ vào hình ảnh hiển thị trên màn hình, quay sang gọi to: “Anh Cao! Có phát hiện, đến đây xem nhanh lên!”

Anh Cao nghe vậy liền dùng chân đạp một cái, xoay ghế làm việc trượt đến chỗ tôi. Anh ấy ghé đầu vào xem, thấy trên màn hình có 3 người đang tranh cãi, trong đó có 2 người trẻ tuổi giống như vợ chồng đang đứng, giờ tay chỉ bà già ng ồi dưới đất đòi con. Bà già kia hai tay ôm chặt một bé trai chừng gần 7 tuổi, ánh mắt dữ tợn nhìn đôi vợ chồng trẻ, miệng lầm bầm đi đầu gù đó, còn đưa bé trong lòng bà ta thì gào khóc ầm ĩ.

Dần dần ngày càng có nhiều người qua đường tụ tập vây quanh 3 người đang tranh cãi đó, có người chỉ trỏ vào đôi vợ chồng trẻ tuổi, có lẽ lời lẽ của những người qua đường có gì đó khó nghe nên người vợ trẻ bật khóc, chị ta quỳ xuống lạy người phụ nữ già ng ồi dưới đất, vừa cầu xin, vừa khóc lóc, trông điệu bộ cử chỉ chắc là đang xin bà già kia trả con cho mình.

Bà già kia tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn không chịu giao đứa bé cho người phụ nữ trẻ, hơn nữa bà ta còn có vẻ giống như trông thấy người mắc bệnh tâm thần, hai tay ôm chặt đứa bé không chịu buông, đồng thời có ý định đứng dậy bỏ chạy. Người phụ nữ trẻ thấy vậy, lập tức cất bước theo sau.

Nhưng do người quá đông nên bà già kia không chạy thoát được, hơn nữa không biết ai đã báo cảnh sát mà có 2 vị cảnh sát bước đến trước mặt 3 người, có vẻ họ đang xét hỏi tình hình cụ thể.

Bà già kia vừa trông thấy cảnh sát liền vội vàng chỉ vào đôi vợ chồng trẻ, ánh mắt vốn dữ dằn lập tức chuyển ngay thành vẻ bất hạnh, nước mắt

tuôn trào, miệng hình như đang tố cáo với cảnh sát rằng đôi vợ chồng trẻ kia muốn cướp cháu mình. Xem ra hình như đôi vợ chồng trẻ lần đầu tiên gặp sự việc như thế này, nên trong một lúc chỉ biết ra sức lắc đầu phủ nhận, người phụ nữ trẻ lại càng có vẻ nôn nóng, liên tục đưa tay ra đòi bế đứa bé.

Tôi nhìn hình ảnh trên màn hình giám sát, không khỏi nghiêng răng mắg: “Đôi vợ chồng trẻ này thật quá đáng! Dám ức hiếp người già ngay giữa đường giữa chợ!”

Quay lại nhìn, thấy anh Cao đã gửi đi một tin nhắn, xong rồi cất ngay điện thoại vào túi, nói: “Bà già này diễn kịch giỏi thật đấy, không đi làm diễn viên đúng là lãng phí quá! Tôi vừa thông báo cho cảnh sát ở gần đó lập tức đến bắt bà ta rồi!”

Tôi lập tức đờ mắt không hiểu ra sao, gãi đầu gãi tai hỏi: “Diễn kịch à? Anh bảo đi bắt bà già kia à? Như thế là có ý gì?”

Anh Cao nhìn tôi như nhìn một kẻ đần độn, giải thích: “Cậu thật sự cho rằng đôi vợ chồng trẻ kia đang ức hiếp người già à? Đến cả thằng ngốc cũng nhận ra rằng thật ra là bà già kia mới là kẻ cướp con của người khác, bây giờ đang giở trò vô lại đồ ngược cho đôi vợ chồng trẻ muốn cướp cháu của mình. Đây là thủ đoạn thường dùng của bọn buôn người!”

Tôi vẫn chưa thật sự tin lời anh ta, chỉ vào màn hình giám sát, hỏi: “Sao anh lại bảo bà cụ kia giống bọn buôn người, họ Cao nhà anh có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ à?”

Anh Cao ra hiệu cho tôi quan sát kỹ lưỡng, đồng thời phân tích: “Rất đơn giản, cậu hãy nhìn ánh mắt của 3 người này, ánh mắt con người không bao giờ biết nói dối. Nếu đứa bé quả thật là cháu của bà già đó, vậy thì tại sao dù ở trong lòng bà ta mà nó lại khóc mãi không thôi như vậy, không những tỏ vẻ sợ hãi, mà còn muốn trở về bên cạnh đôi vợ chồng trẻ kia?”

Tôi lại nhìn màn hình giám sát, thấy trên mặt đứa bé giàn giụa nước mắt, ánh mắt thể hiện một tâm trạng phức tạp, vừa sợ hãi lại vừa hi vọng. Nó luôn đưa hai tay về phía đôi vợ chồng trẻ đòi bế, nhưng lại bị bà già kia giữ chặt trong lòng.

Anh Cao lạnh lùng đằng hắng một tiếng, tiếp tục nói: “Cũng như vậy, cậu lại quan sát kĩ đôi vợ chồng trẻ, ánh mắt họ đầy vẻ lo lắng và buồn rầu. Bởi vì hiện tại tất cả mọi người qua đường đều hiểu nhầm hai người họ là kẻ đi cướp trẻ con, thêm vào đó là tài diễn xuất hàng đầu của bà già kia, chỉ cần bà ta hét to lên lập tức sẽ có người đứng ra bênh vực. Nhưng thực ra, đứa bé thật sự là con của họ, hãy nhìn xem, sau khi cảnh sát đến, bà già kia nhân cơ hội diễn khổ nhục kế, nhưng họ vẫn không dám giật lại đứa bé từ tay bà già kia ngay trước mặt cảnh sát, là vì họ không muốn gây ra sự phẫn nộ của đám đông đứng xem và dẫn đến việc cảnh sát phán đoán sai đứa bé thuộc về ai. Nếu lúc này bà già kia đi thoát được, chắc chắn sẽ không thể nào tìm lại được đứa bé nữa!”

Tôi lập tức tỉnh ngộ, lập tức thấy lo lắng trong lòng xen lẫn chút sợ hãi, phần tử tội phạm bây giờ hành động ngông cuồng, giữa ban ngày ban mặt cũng dám phạm tội, vậy mà con người trong xã hội hiện nay lại vô cùng nông nổi, phần lớn đều bị vẻ bề ngoài bùng nổ cả hai mắt, không thể nhìn thấy bản chất thật sự của việc này. Thêm vào đó, bây giờ những hình ảnh bạo lực tràn lan trên mạng xã hội, nếu sự việc này bị quay phim rồi tung lên mạng và bị bọn tội phạm lợi dụng dư luận để kêu gọi những kẻ bàng quan mù quáng thì e rằng đôi vợ chồng trẻ kia sẽ còn bị công kích mạnh hơn nữa.

Các đồng nghiệp mà anh Cao phái tới nhanh chóng khống chế cả bà già và đôi vợ chồng trẻ, đồng thời áp giải về đồn thẩm vấn. Tôi hiểu rất rõ tính cách của anh Cao, căm ghét cái ác như kẻ thù, trước hiện tượng xã hội xấu xa như thế này, bản cơn giận dữ trong lòng anh ấy càng bốc cao hơn.

Lúc này tôi và anh Cao cùng bước vào phòng thẩm vấn, bà già kia đang ngồi trên ghế, vừa trông thấy chúng tôi bà ta liền mở miệng mắng chửi, nói rằng cảnh sát chúng tôi tác oai tác quái, bắt người bừa bãi.

Anh Cao giận tím mặt, chẳng nói chẳng rằng bước ngay đến đập mạnh xuống bàn thẩm vấn, hét to: “Bà yên lặng ngay cho tôi! Âm ỉ cái gì hả? Bà nghĩ đây là cái chợ à?!”

Bà ta bị anh Cao quát như vậy thì ngẩn người ra mất một lúc, nhưng sau đó lại tiếp tục làm ầm ĩ lên, hai mắt trợn tròn, bà ta nói với vẻ giận dữ hung hăng: “Cậu! Cậu lại dám hung hăng với tôi hả? Được! Tôi nhớ kĩ cậu rồi! Ra khỏi đây tôi sẽ tố cáo cậu đe dọa nhân chứng, hơn nữa còn định đánh một bà già như tôi! Cậu cứ chờ đấy, tôi nhất định khiến cậu không thể làm cảnh sát được nữa!”

Tôi dành 3 phút mặc niệm cho bà già kia, bởi trong Sở cảnh sát của chúng tôi, anh Cao nổi tiếng là người nóng tính, bất kể đối phương là ai, chỉ cần nói một lời không hợp là đều có thể bắt trói lại. Nhưng lần này tôi hoàn toàn bất ngờ, chỉ thấy anh ấy kéo ghế lặng lẽ ngồi xuống đối diện, nghe bà già kia điên cuồn cuồng mắng chửi, không những không nổi giận mà trái lại khóe miệng còn hơi mỉm cười.

Mười phút sau, do mắng chửi liên tục không nghỉ nên bà già đã mệt đến mức phải dựa vào thành ghế thở hổn hển.

Anh Cao đột nhiên cất tiếng: “Chửi xong rồi hả? Xin lỗi, tôi quên không nói với bà rằng mắng chửi cảnh sát đang thi hành công vụ là phạm pháp!”

Vừa nghe những lời này, tôi suýt nữa phì cười, anh Cao rõ ràng đang chơi trò tâm lí đấu trí với bà già kia, cố tình dọa nạt đối phương.

Bà già kia chắc là trình độ văn hóa thấp, thuộc loại mù tịt về pháp luật, nghe anh Cao nói vậy không khỏi có chút sợ hãi, nét mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc, sau khi ngẫm nghĩ thẳng người dậy liền hỏi một cách thận trọng: “Cậu không lừa tôi đấy chứ? Chửi cậu là phạm pháp thật à? Có thể bị phạt mấy năm?”

Tôi thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, bị anh Cao quay sang trừng mắt lườm một cái, vì thế bèn cố nhịn cười, lấy lại vẻ nghiêm túc.

Anh Cao tiếp tục dọa bà ta, tất nhiên đây cũng có thể coi là một thủ đoạn thâm vẩn, anh ấy khẽ ho một tiếng rồi lạnh lùng bảo: “Đúng vậy, bà chuẩn bị ngồi tù đi!”

Bà già kia hình như vẫn nghi ngờ lời anh Cao, nhắm hờ mắt rồi đột

nhìn sang tôi, nói giọng đe dọa: “Nếu các cậu cố tình lừa tôi thì khi tôi ra khỏi cơ quan công an, tốt nhất là các cậu đừng gặp lại tôi nữa, nếu không...”

“Nếu không thì làm sao? Bà còn có thể giết tôi được à?” Anh Cao nói vẻ coi thường. Tay phải đặt lên thành ghế, anh bí mật ra hiệu cho tôi, ý bảo phối hợp hòa theo mình. Có đi ầu, đây là lần đầu tiên tôi làm một việc như thế này, vì thế không lấy gì làm tự tin và tự nhiên cho lắm.

“Bà cụ, tôi khuyên bà nên khai thật đi thì hơn, tại sao lại cướp con của đôi vợ chồng trẻ như vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi không cướp con của họ, đó là cháu ruột tôi, tôi bảo vệ cháu mình có gì là sai chứ? Các cậu nên đi xét hỏi đôi vợ chồng kia, tốt nhất là bắt giam loại người như họ lại, họ cố tình đòi cướp cháu tôi!” Bỗng nhiên bà ta như lên cơn kích động đứng dậy, nhổ đ ầy nước bọt vào mặt tôi.

“Tạch”, nhân lúc tôi đang thăm vấn bà già, anh Cao chụp ngay một bức ảnh bà ta rồi gửi qua tin nhắn cho đ ồng nghiệp ở phòng đi ầu tra.

Bà già lập tức phản ứng, bất chấp tất cả xông vào anh Cao đòi cướp điện thoại, lại còn hét to: “Chụp cái gì hả! Cậu làm như vậy là xâm phạm quyền sở hữu hình ảnh của tôi, tôi có thể kiện cậu đấy!”

Anh Cao không còn nhẫn nại với trò giả vờ như không biết với bà già đó nữa, anh ấy thay đổi sắc mặt bất ngờ quát to: “Bà im ngay cho tôi, đây là cơ quan công an chứ không phải chỗ chợ búa cho bà cãi vã! Chờ đến lúc đ ồng nghiệp của tôi đi ầu tra rõ thân phận, xem bà còn chối cãi được nữa hay không!”

Nghe vậy, bà già sợ hãi ng ồi im thin thít, ngay cả tôi trông thấy dáng vẻ giận dữ này của anh Cao cũng sợ đến đứng cả tim. Tôi vốn định một lần nữa thông qua thăm vấn để thăm dò thái độ, tìm kiếm điểm yếu của bà ta. Nhưng tin nhắn từ đ ồng nghiệp ở phòng đi ầu tra đã nhanh chóng cho câu trả lời, một bản hồ sơ điện tử gửi đến hòm thư điện thoại di động của anh Cao, trong đó cung cấp thông tin chi tiết về thân phận của bà già này.

Nhìn vẻ mặt anh Cao, tôi biết vụ án này đã có chuyển biến có ý nghĩa

quyết định.

Bà già này tên là Tống Khánh Lệ, người thành phố Nam Minh, hiện đang sống trong trại dưỡng lão, có một đứa cháu đang học tiểu học.

Anh Cao xem hồ sơ xong, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một cách hay, tựa lưng vào thành ghế, anh ấy cố tình kích động bà ta, nói: “Thưa bà Tống Khánh Lệ, nghe nói bà còn có một đứa cháu nữa phải không ạ?”

Bà Tống nghe nói đến tên mình vẫn không có phản ứng gì, nhưng vừa nghe đến đứa cháu thì ánh mắt lập tức thay đổi. Bà ta trừng trừng nhìn anh Cao, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nhưng cố làm ra vẻ đầy khí thế, quát to: “Đừng động vào cháu tôi! Nếu không, tôi có làm ma cũng không tha cho cậu đâu!”

Hầm giam trẻ con

Tống Khánh Lệ bị bắt, tạm giữ ở đồn cảnh sát mấy hôm vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận hành vi phạm tội, còn nói rằng cảnh sát sử dụng bạo lực khi thực thi pháp luật, cố ý bắt người vô tội và đổ oan cho người tốt, trong khi lại để kẻ xấu nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Có đi đâu, Tống Khánh Lệ có thể nào cũng không ngờ rằng đồng thời với việc bắt bà ta, chúng tôi cũng mời đôi vợ chồng trẻ kia đến để đối chất trực tiếp.

Tống Khánh Lệ vừa trông thấy đôi vợ chồng trẻ, lập tức mặt hơi biến sắc. Đầu tiên, bà ta tỏ ra sững sờ, kinh ngạc đứng bật dậy, sau đó chỉ vào hai người đó, mặt đầy vẻ đau khổ và sợ hãi, nói: “Chính là họ định cướp cháu tôi, đồng chí cảnh sát, cháu tôi bây giờ ở đâu? Các đồng chí mau trả lại cháu cho tôi, nếu không họ sẽ lại cướp đứa bé khỏi tôi mất!”

Anh Cao cũng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tỏ vẻ phối hợp, an ủi Tống Khánh Lệ: “Bà yên tâm, đây là cơ quan công an, trước khi sự việc được làm sáng tỏ, không ai có thể cướp đứa bé đi!” Anh ấy dừng lại một lát, cố ý nhìn vào Tống Khánh Lệ, “Tuy nhiên, nếu có người nào liên quan đến chuyện lừa gạt bán trẻ con, thì những người làm cảnh sát chúng tôi nhất định không bỏ qua!”

Đôi vợ chồng trẻ đứng lặng im ở cửa, thấy bà già họ Tống lại sắp diễn

kịch, người vợ liền bất chấp sự chứng kiến của những người bên cạnh, tức giận phản đối: “Bà làm người cũng phải nghĩ đến lương tâm chứ! Đó là con của tôi, tất cả đều do bà cố tình gây sự, lòng dạ xấu xa, bẽ đưa bé đi trước mặt mọi người, lại còn giành giật nó với tôi nữa!”

Qua lời kể của thiếu phụ, chúng tôi biết được toàn bộ đầu đuôi câu chuyện. Thì ra người mẹ trẻ tranh thủ cuối tuần rảnh rỗi đưa con đến công viên gần nhà chơi, trong lúc đợi xe bus thì gặp Tống Khánh Lệ. Lúc đó, bà ta xách một cái túi, trông giống người nhà quê lên thành phố nương nhờ họ hàng. Bà ta đứng xem biển báo tuyến đường ở bến xe bus một hồi lâu, cuối cùng quay sang hai vợ chồng trẻ hỏi đường, bảo rằng một mình ra ngoài không biết đường, hơn nữa lại không có điện thoại nên không liên lạc được với con gái.

Đôi vợ chồng trẻ nghe xong, thấy bà lão cùng đường với mình nên động lòng trắc ẩn, chỉ đường một cách rất tỉ mỉ.

Trong lúc chờ xe, bà già họ Tống kia dùng mọi thủ đoạn khêu gợi chuyện nhà chuyện cửa với đôi vợ chồng trẻ, thế là ba người bắt đầu nói chuyện về tình hình đứa trẻ.

“Các anh biết đấy, thường ngày chúng tôi cũng không quá đề phòng, phụ nữ khi nhắc đến con cái là không kìm được, và thường kể lể quá nhiều về con mình, vì thế tôi đã nói hết tất cả cho bà ta nghe về tuổi, họ tên, khả năng uống sữa... của con. Sau đó, chuyển xe chúng tôi chờ cũng đã đến, trên xe bà ta ngồi ngay cạnh chúng tôi, bảo rằng muốn bẽ đưa bé, đừng thời còn bảo đảm rằng chỉ bẽ một lúc rồi trả lại cho chúng tôi. Tôi do dự rất lâu rồi mới trao con cho bà ta.” Người mẹ trẻ đột nhiên bật khóc, nói đầy vẻ ân hận, “Ai ngờ, ai ngờ... bà già kia lại lòng dạ xấu xa như vậy, lúc xe đến bến sau, khi xe vừa mở cửa ra, bà ta liền bẽ đưa bé xuống xe, chúng tôi đuổi theo sau, nhưng bà ta cố chết không chịu trả con cho chúng tôi, còn khẳng khẳng bảo rằng nó là cháu mình.”

Những chuyện diễn ra sau đó giống như tôi và anh Cao nhìn thấy trên màn hình giám sát, trong lúc ba người giành giật đứa trẻ đã thu hút ngày

càng nhiều người qua đường tập trung lại. Những người này không rõ thật giả, cũng không phân biệt được thật ra ai là người nói dối, vì thế chỉ đứng ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng lại không có ai dám chủ động đứng ra báo cảnh sát.

Đến lúc này mà bà già kia vẫn nhất quyết không chịu nhận tội, anh Cao cũng không thèm để ý đến phản kháng của bà ta nữa, quay sang hỏi đôi vợ chồng trẻ: “Hai người có gì chứng minh đứa bé là con mình không?”

Người chồng trẻ vừa đỡ vợ vừa trả lời: “Tất nhiên là có, con trai chúng tôi có nhóm máu AB, các đồng chí cảnh sát có thể đưa chúng tôi đi xét nghiệm máu.” Nói xong, anh ta trừng mắt nhìn bà Tống, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Bà Tống đột nhiên giật thót người, ngẩng đầu dẫn trên ghế. Anh Cao cử tôi trông coi bà ta, rồi dẫn đôi vợ chồng trẻ đi xét nghiệm nhóm máu.

Một hồi rất lâu sau, tôi nghe thấy từ xa tiếng anh Cao một mình quay về, anh ấy bước nhanh qua cửa rồi ném mấy tờ giấy trên tay lên bàn thẩm vấn. Bà già họ Tống phản ứng theo bản năng nhào đến xem báo cáo xét nghiệm, trên đó ghi rõ ràng rằng nhóm máu của đứa bé và đôi vợ chồng trẻ giống nhau một trăm phần trăm.

Anh Cao nhìn chằm chằm bà già Tống Khánh Lệ, cố gắng kìm nén cơn tức giận sục sôi trong lòng, lạnh lùng nói: “Bà Tống Khánh Lệ, bà còn có gì muốn nói nữa không?”

Trước chứng cứ rành rành, Tống Khánh Lệ thành khẩn thú nhận, đồng thời khai báo rõ ràng rằng hơn nửa năm trước đã gia nhập một tổ chức tội phạm chuyên lừa gạt buôn bán bé trai.

“Thưa đồng chí cảnh sát, tôi làm như vậy cũng đều là vì muốn mang lại cho cháu tôi cuộc sống tốt đẹp hơn, xin các đồng chí tha cho cháu tôi!” Tống Khánh Lệ cúi đầu cầu xin.

Anh Cao liếc nhìn, nhưng vẫn không để tâm đến lời bà ta. Tôi biết anh Cao không vì thế mà cảm thông cho Tống Khánh Lệ, đi đâu anh ấy quan tâm hơn cả là tình tiết vụ án, huống hồ hiện giờ đã có nhiều bé trai mất tích

như vậy, và đến nay còn chưa biết sống chết ra sao.

Quả nhiên, anh Cao tiếp tục cầm bút ghi lại lời khai của bà Tống Khánh Lệ, rồi cúi xuống hỏi: “Các bà lừa bán bé trai bằng cách thức gì? Giao chúng cho tổ chức tội phạm như thế nào?”

Tống Khánh Lệ hơi do dự, tôi ở bên cạnh tiếp lời: “Bà Tống, tốt nhất hãy trả lời thành khẩn, nếu không chắc chắn cháu bà sẽ bị liên lụy, dù sao người khác cũng không biết đó có phải là cháu ruột của bà hay không!”

“Vâng, tôi khai, tôi khai hết.” Cuối cùng bà già Tống Khánh Lệ cũng cởi bỏ tâm trạng đề phòng, lựa chọn thỏa hiệp.

Qua lời khai của bà ta, chúng tôi biết rằng hầu hết bọn họ đều sử dụng biện pháp giả vờ, lừa bắt các bé trai rồi đem bán cho những tên khác trong đường dây của mình. Sau đó, chúng tôi thuyết phục được Tống Khánh Lệ làm nội gián, gắn thiết bị theo dõi vào dưới da bà ta, đó là loại máy mà các thiết bị gây nhiễu tín hiệu thông thường đều không thể phát hiện được.

Ngay tối hôm đó Tống Khánh Lệ hẹn gặp một tên trong đường dây của mình ở một cơ sở giết mổ bỏ hoang, anh Cao dẫn theo mấy cảnh sát mai phục trong một chỗ kín đáo và cuối cùng bắt tại chỗ kẻ đến gặp bà già họ Tống là Tôn Hưng.

Anh Cao thẩm vấn Tôn Hưng ngay trong đêm, lúc đầu hắn cố chết không chịu khai, khiến anh Cao tức lộn ruột. Do chúng tôi không được phép vi phạm quy định nội bộ, nên không thể sử dụng biện pháp thẩm vấn bạo lực buộc Tôn Hưng phải nói ra sự thật. Ngay lúc đó anh Cao cũng không biết làm thế nào để hỏi cho ra hang ổ của bọn tội phạm và tung tích của những đứa bé kia.

Anh Hàn nghe nói anh Cao thẩm vấn thất bại, lập tức nghĩ ra một chiêu độc, bỏ một đồng côn trùng lên người Tôn Hưng. Bản thân loại côn trùng này tất nhiên không hề có độc, nhưng điểm đáng sợ nhất là ở đoạn cuối cùng trên cơ thể chúng có thể tiết ra một chất dịch màu xanh, chỉ cần chất dịch này tiếp xúc với da là lập tức gây ngứa ngáy vô cùng khó chịu, để lâu sẽ khiến cho cơ thể có cảm giác bỏng rát giống như có hàng nghìn hàng

vạn con kiến đang gặm nhấm thấu vào tim, khiến Tôn Hưng sống không được mà chết cũng không xong.

Cuối cùng, Tôn Hưng không chịu được nữa, buộc lòng nói cho chúng tôi biết những bé trai kia hiện đang bị giam trong một căn hầm bí mật dưới lòng đất.

Tôi khâm phục anh Hàn từ tận đáy lòng, vì đã có thể nghĩ ra cách dùng côn trùng để buộc đối tượng phạm tội phải khai nhận, như thế cũng có thể coi là hiếm có.

Qua hai tháng âm thầm theo dõi và bố trí, anh Cao đã làm rõ hang ổ và thủ đoạn lừa gạt của bọn buôn người, đồng thời báo cáo lãnh đạo phát hiện quan trọng này. Lãnh đạo lập tức tổ chức hội nghị, tiến hành phân công bố trí, dự định bắt gọn một mẻ bọn buôn người này, giải cứu các bé trai bị lừa bán.

Tiêu bản côn trùng cơ thể người

Khi chúng tôi đến xưởng sửa chữa ô tô theo lời Tôn Hưng khai, các phần tử phạm tội có liên quan không biết đã bỏ trốn đi đâu, cuộc vây bắt bỗng chốc trở thành công cốc.

Anh Cao phân công hướng tra xét cho 2 đội cảnh sát, sau đó mỗi đội triển khai lục soát một khu vực một cách rất kỹ lưỡng. Anh Cao dẫn tôi đến góc trong cùng của xưởng sửa chữa, ở đó ngoài một số linh kiện ô tô, ở bên tay phải tôi còn có một chiếc xe Toyota màu trắng bạc cũ nát, đầu xe lệch hẳn về bên trái.

Chiếc xe cũ nát này cũng khiến anh Cao chú ý, tay cầm theo một số dụng cụ sửa xe, anh ấy dẫn tôi bước nhanh đến đó.

Tôi đứng thẳng chính giữa đầu xe quan sát rất lâu, chau mày nhìn anh Cao, nói: “Tôi thấy không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc xe cũ nát mà thôi!”

Nhưng anh Cao không nói không rằng, đi xung quanh chiếc xe mấy vòng, quan sát kỹ lưỡng từ trong ra ngoài. Nghĩ đến chuyện thời gian và xác suất giải cứu những bé trai kia ngày càng ít đi, anh Cao không nén

được giơ chân đá hai cái vào đèn hậu bên trái, không ngờ chiếc xe cũ nát này còn có một bộ phận bí mật.

Anh Cao lại đá vào chiếc đèn bên trái hai cái, chiếc xe tự động từ từ nghiêng về bên trái, để lộ dần ra một chiếc cầu thang dẫn xuống căn phòng dưới lòng đất. Chúng tôi xếp thành hàng một, cảnh giác cao độ tiến xuống căn phòng, vừa nhìn vào trong ai nấy đều lập tức vô cùng kinh ngạc.

Tôi thật sự không dám tin vào mắt mình, đây hóa ra lại là phòng nghiên cứu côn trùng dị chủng, diện tích rất rộng, tương tự như căn hộ chung cư 3 phòng 1 sảnh, trong đó một phòng là phòng làm việc, một gian chỉ có chiếu cỏ và chăn bông, ngoài ra còn có một gian tối om không nhìn thấy gì. Đại sảnh chính là phòng thí nghiệm, hiện trường vô cùng lộn xộn, khắp nơi trên nền nhà là giấy vụn và các mảnh chai lọ, trông có vẻ như tổ chức tội phạm vừa mới vội vàng bỏ trốn.

Chúng tôi bước vào gian phòng tối om kia, vừa bật đèn lên liền trông thấy trên tường bên trái treo đầy những chiếc bình rộng miệng trong suốt đựng các loại côn trùng, trong đó ở vị trí đầu tiên là loại côn trùng ăn xác chết. Vật thứ hai treo trên tường bên phải khiến tất cả những ai trông thấy đều phải rùng mình ớn lạnh, đó là từng bộ tiêu bản côn trùng cơ thể người, vật hi sinh chính là những bé trai mất tích kia.

Từng khuôn mặt cứng đờ, nhợt nhạt mà non nớt kia lộ ra ngoài, thậm chí có khuôn mặt còn không nhắm mắt, đôi mắt mở to đầy vẻ khiếp hãi, giống như đang chăm chăm nhìn người đối diện, khiến ai trông thấy cũng nổi da gà. Tất cả chúng đều không mặc quần áo, bị từng lớp kén côn trùng hoa văn màu đen bao bọc, toàn thân trông giống như con sâu chui trong cái kén.

Khóe mắt bỗng chốc trào nước mắt, trong lòng vừa đau xót vừa phẫn nộ, hai tay nắm chặt một cách vô thức, hai hàm răng nghiến ken két, chỉ giận không thể ngay lập tức giết chết kẻ đầu sỏ đứng đằng sau thao túng chuyện này!

Tôi thậm chí còn có thể hình dung ra cảnh tượng khi đám trẻ con bị

giam ở đây, chúng ng ỡ x ồm trong một gian phòng trống trơn, chứng kiến hàng ngày ầu có ứa bị ứa đi nhưng không có ứa nào quay trở lại. Cứ mỗi khi trời sáng, khi ánh sáng mờ mờ chiếu vào trong phòng, ở cửa cũng sẽ xuất hiện một bóng ma quỷ cao lớn, tóm lấy một bé trai đang hét to phản kháng, sau đó khóa cửa sắt lại. Các bé mong ngóng suốt ngày suốt đêm, chờ một ai đó đến giải cứu, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi kiếp nạn.

Cả căn phòng im phăng phắc, mọi người ầu giống như đang đến dự tang lễ của chúng, ai ai cũng mắt đỏ hoe, cúi ầu trầm lắng, không nói nên lời.

Anh Cao cũng đỏ hoe mắt, lặng lẽ lau nước mắt, tay d ăm mạnh vào bức tường treo tiêu bản, máu theo bức tường từ từ chảy xuống dưới. Anh ấy ngửa mặt lên trời hét to: “Tôi mà không bắt được lũ súc sinh này, thì không làm người!”

Hành động này của anh Cao đã lay động tất cả cảnh sát có mặt, mọi người ầu thi nhau bày tỏ mong muốn phối hợp hỗ trợ anh Cao bắt tổ chức tội phạm vừa đáng ghê sợ vừa đáng căm ghét kia. Tôi nhìn hai dãy xếp ầy tiêu bản côn trùng cơ thể người, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu. Những ứa trẻ này nào có tội tình gì, tại sao lại bị đối xử một cách tàn bạo mất hết nhân tính như vậy?

Mọi người ầu cố nén nỗi buồn và căm hận, bắt ầu tìm kiếm, thu thập từng manh mối nhỏ nhất, xem có bằng chứng có giá trị nào hay không. Tôi và anh Cao bước vào một phòng làm việc, lục tìm rất nhiều văn kiện tài liệu trong ngăn kéo bàn làm việc nhưng không tìm thấy bất kì bằng chứng có giá trị nào. Trong lúc tức giận anh Cao ném đồng văn kiện xuống đất, hai tay chống nạnh đứng im như tượng.

Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành gọi điện nhờ cao thủ pháp y Hàn Phi ra tay, biết ầu anh ấy có thể phát hiện ra manh mối nào đó đang giấu kín, nếu không vụ án chắc chắn sẽ đi vào ngõ cụt. Thế là, tôi gọi cho anh Hàn mấy cuộc điện thoại mới gặp được, r ồi tả cho anh ấy nghe cảnh

tượng trong phòng thí nghiệm. Ở đầu bên kia, anh Hàn yên lặng hồi lâu mới bảo rằng sẽ cùng sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi đến hiện trường vụ án, nói xong vội vã tắt điện thoại.

Tôi không khỏi cảm thấy kinh ngạc, ngay cả sư phụ cũng đã phải xuống núi, từ đó có thể thấy chắc hẳn tiêu bản côn trùng cơ thể người dính dáng đến một loại gián điệp nào đó, có lẽ nó có liên quan đến kế hoạch nghiên cứu gen côn trùng của sư phụ? Tôi báo cáo anh Cao việc sư phụ sắp đến hiện trường, anh ấy không những không tỏ vẻ vui mừng, mà trái lại nét mặt càng thêm nặng nề.

Tôi không hiểu sao anh ấy lại như vậy, bèn cất tiếng hỏi: “Anh Cao, sắc mặt anh không được tốt lắm! Mọi người làm sao à?”

Anh Cao nhìn tôi phải đến cả phút, thở dài một tiếng, nói: “Cậu Tô, tôi cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tôi không hiểu, hỏi lại: “Chuyện gì ạ? Có liên quan đến tôi không?”

Anh Cao không trả lời, nhưng ánh mắt lại hết sức kì lạ, sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng làm việc.

Lời nói và hành động của anh Cao bỗng khiến tôi cảm nhận được mối nguy hiểm. Rất nhiều sự việc hình như chỉ có một mình tôi không rõ, luôn ở trong mê muội, luôn bị anh Hàn và sư phụ đẩy đi. Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì một con rối không có linh hồn, sư phụ chỉ đi đâu thì đi đến đó.

So với một người ngoài nghề như anh Cao, tôi hiểu rõ rằng giới côn trùng học pháp y có quy định rất rõ ràng, nghiêm cấm sử dụng cơ thể người làm thí nghiệm, mà thông thường chỉ sử dụng mô hình động vật để mô phỏng thay đổi ở xác chết của người để tiến hành nghiên cứu hiện tượng diễn biến thay thế côn trùng, từ đó thu thập tư liệu về thực tiễn của côn trùng học pháp y.

Có rất nhiều thứ có thể thay thế cơ thể người, bao gồm các động vật con người nuôi dưỡng như chuột, chuột bạch, chó, lợn, thỏ..., thậm chí ngay cả các tổ chức bộ phận của động vật như tim, gan, bắp thịt... điếm

thiếu sót duy nhất là có sự khác biệt giữa mô hình động vật và con người, và đi đầu này rất dễ ảnh hưởng đến kết quả thí nghiệm.

Lúc đi ra khỏi phòng thí nghiệm, tôi thấy sư phụ và anh Hàn đã đến hiện trường, đang kiểm tra từng thi thể bé trai kia. Tôi còn chưa kịp hỏi họ có phát hiện gì không thì đã thấy sư phụ và anh Hàn đề nghị lên cấp trên, sau đó vội vàng mang theo hai tiêu bản côn trùng bé trai rời khỏi đó.

Tôi nhìn bộ dạng hai người vội vàng rời đi, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, xem ra tôi có muốn lên mặt đại sư huynh cũng không hề đơn giản chút nào.

Lúc này anh Cao cũng đến trước mặt, đưa tay vỗ vào vai tôi: “Cậu Tô, đừng coi thường vụ án này nhé.”

Tôi gật đầu tỏ ý nhất trí với anh ấy, rằng bản thân việc nghiên cứu côn trùng trên cơ thể người đã là một việc vô cùng nguy hiểm. Không hiểu tại sao lúc này tôi luôn nghĩ đến kế hoạch giết côn trùng của sư phụ, luôn cảm thấy đằng sau hai sự việc này hình như chứa đựng một bí mật rất lớn, hơn nữa còn có liên quan đến nhân vật thần bí NASA kia!

Bé trai kí sinh trùng

Vụ án tiêu bản côn trùng cơ thể người khiến cấp trên vô cùng sửng sốt và giận dữ, lập tức ra lệnh lục soát theo kiểu cuốn chiếu quy mô lớn trên toàn thành phố, tìm kiếm tất cả những người khả nghi từ nơi khác đến. Chúng tôi đặt chướng ngại vật trên tất cả các lối vào cao tốc, lần lượt tra xét kỹ lưỡng xe cộ qua lại. Nhưng tiếc rằng, lục soát khắp thành phố liên tục trong 3 ngày mà vẫn không thu được kết quả mong muốn, ngay cả bóng dáng thành viên băng nhóm tội phạm tiêu bản côn trùng cơ thể người cũng không thấy.

Trong thời gian tiến hành tìm kiếm, sư phụ từng gọi điện và nói với tôi rằng, nếu không ngăn chặn được thí nghiệm nghiên cứu côn trùng cơ thể người, sẽ gây ra tai họa có tính hủy diệt cho thành phố này, thậm chí là cho toàn bộ xã hội loài người.

Mãi đến 10 giờ tối ngày thứ 3 sau khi xảy ra vụ án tiêu bản côn trùng cơ

thể người, anh Cao nhận được một cuộc điện thoại báo án. Người báo án tên là Trương Quốc Trung, nói rằng trong lúc đi tuần tra trạm thu h ẫi phệ phẩm trông thấy một bé trai trên người bám đ ầy côn trùng bò ra từ thùng rác, yêu c ầi cảnh sát lập tức đến trạm phệ phẩm ở khu Bằng Hộ để bắt bé trai côn trùng kia!

Vụ án đang không có chút tiến triển, nhờ cuộc điện thoại này mà đã có được chuyển biến mới, anh Cao lập tức phân công nhiệm vụ; anh ấy sẽ phụ trách đi lấy chìa khóa r ẫi lái xe cảnh sát đến đây, còn tôi gọi điện liên lạc với anh Hàn và sư phụ. Khi tôi gọi điện đến, không ngờ sư phụ và Hàn Phi đang cùng nhau nghiên cứu vật chất trên bé trai côn trùng. Một lát sau, anh Hàn gọi điện lại hỏi tôi vị trí trạm phệ phẩm theo lời người báo án, r ẫi có ý nói rằng sẽ trực tiếp lái xe đến đó gặp chúng tôi.

Tôi vừa tắt điện thoại, anh Cao đã lái xe dừng ngay trước mặt và thò mặt qua cửa sổ xe hỏi tôi: “Cậu Hàn đang làm gì? Họ có đi cùng được không?”

Tôi mở cửa xe bên ghế lái phụ, nhảy lên thắt dây an toàn xong mới trả lời: “Xuất phát thôi! Sư phụ và anh Hàn đến đó r ẫi!”

Anh Cao gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, nổ máy xong li ền nhấn ga phóng như bay về khu Bằng Hộ.

Lúc tôi cùng anh Cao đến nơi, đã thấy sư phụ và anh Hàn có mặt ở đó. Tôi vội vàng xách hộp dụng cụ pháp y nhảy xuống xe, chạy đến cạnh họ. Lúc này tôi mới nhìn thấy một bé trai chừng khoảng 8 tuổi đang ng ẫi xồm trước mặt hai người, ngay khi nhìn thấy đưa bé, tôi lập tức sợ đến nỗi ng ẫi thụp xuống đất. Bé trai kia toàn thân tr ầi tru ồng, khắp người từ trên xuống dưới h ầi như không có một tí thịt, tất cả đ ầi nhưng nhúc nhúc và tổ ầi trùng, thoát nhìn giống như một cơ thể côn trùng biến dị kí sinh.

Anh Cao đến nơi cũng sợ hãi giật nảy mình, r ẫi đưa tay đỡ tôi dậy. Anh ấy nhìn xong li ền quay sang vỗ vai anh Hàn. Không hiểu hai người nói với nhau những gì mà sau đó anh Cao lập tức đi về phía những cảnh sát khác, có lẽ anh ấy tới hỏi thăm về tình hình người báo án.

Sư phụ nhìn qua bé trai kí sinh trùng, bảo anh Hàn: “Cậu thấy thế nào?”

Tôi cảm thấy có thể hắn vẫn chưa chết!”

“Không thể nào! Năm ấy chính mắt tôi trông thấy hắn chết trong vụ nổ thí nghiệm nghiên cứu côn trùng đó mà!” Về mặt anh Hàn liên tiếp thay đổi, hết tái xanh rồi lại đến trắng bệch, rõ ràng biết rõ người mà sư phụ ám chỉ kia là ai. Sau vài giây trầm tư, anh ấy mới lại bắt đầu nói tiếp, “Thực ra, nếu chúng ta muốn biết vụ án này có phải do hắn gây ra hay không thì có một biện pháp hết sức đơn giản. Ông Thẩm, về chuyện phải kiểm tra như thế nào, tôi nghĩ chắc hẳn ông còn rõ hơn tôi nhiều.”

Sư phụ chau mày nhìn tôi, cái nhìn đầy vẻ phức tạp, cất một tiếng thở dài rồi hỏi: “Tiểu Tô, cậu có mang theo bộ cánh cứng bí ẩn không?”

Tôi không hiểu lý do gì khiến vẻ mặt sư phụ thay đổi, chỉ biết gạt đầu một cách máy móc, sau đó ngả xuống mở hòm dụng cụ pháp y, lấy ở góc ngoài cùng bên phải ra một lọ côn trùng màu đỏ. Ngay lúc tôi mở nắp lọ, lập tức xảy ra một chuyện khiến tôi không tài nào giải thích được, con bộ cánh cứng bí ẩn ngủ say bấy lâu nay đột nhiên vỗ cánh bay ra ngoài.

Tôi há mồm tròn mắt nhìn, người bình thường có thể không biết, nhưng trong côn trùng học pháp y, khả năng bay của bộ cánh cứng thường không bằng côn trùng họ ruồi. Phần lớn những con thuộc bộ cánh vỏ trước khi bay đầu phải mở rộng cánh ngoài, có khi thậm chí còn phải bò lên chỗ cao để tiếp sức, bay lên theo kiểu giống như dù lượn, hơn nữa tư thế bay tương đối vụng về, tiếng đập cánh phía sau nghe rất rõ.

Có đi đâu, bất kể là bộ cánh cứng loại ăn xác thối hay loại săn mồi, sau khi trưởng thành cũng đều thích bò qua bò lại giữa đám ấu trùng ruồi nhặng, và thường chui vào trong lòng ngực, khoang bụng hoặc chui xuống khe hở bên dưới xác chết, nhưng phần lớn ấu trùng lại đều hoạt động ở cạnh đám ấu trùng ruồi nhặng hoặc phía dưới xác chết nhằm tránh khi ở trong đám ấu trùng ruồi nhặng sẽ bị chèn ép và chết vì ngạt thở.

Thế mà lúc này, trước sự chứng kiến của đông đảo mọi người, con bộ cánh cứng bí ẩn kia cuối cùng cũng hạ cánh xuống lưng bé trai kí sinh trùng, đồng thời bắt đầu ăn trứng côn trùng ở đó. Trong lúc con bộ cánh

cứng ăn, mặt đứa bé tỏ rõ cảm giác dễ chịu, đáng vẻ không khác gì kẻ nghiện được hút hít ma túy. Tôi vô cùng ngạc nhiên nhìn sang sư phụ và anh Hàn, chỉ thấy họ dường như đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng khi nhìn sang bé trai kí sinh trùng, trong lòng tôi lại thấy một cảm giác khó chịu rất khó tả thành lời, chắc chắn đây là đứa bé duy nhất trong cuộc thí nghiệm tiêu bản kia còn sống sót sau khi thoát được ra ngoài.

Sư phụ bước đến trước mặt bé trai kí sinh trùng, không hề sợ hãi những con kí sinh trùng trên người đứa bé, mỉm cười hỏi: “Cháu tên là gì?”

Ánh mắt đứa bé lại đầy vẻ sợ hãi, toàn thân run cầm cập, trả lời: “Hồng Vĩnh Thành... tất cả trẻ con đều bị điên cả rồi...”

Nói xong, Hồng Vĩnh Thành bất chấp ánh mắt lạ lẫm của những người xung quanh đang nhìn mình, lập tức quỳ xuống trước mặt sư phụ, khe khẽ cất giọng nghẹn ngào: “Cháu sợ lắm, các bạn trai ở cùng cháu đều chết hết rồi! Lẽ ra cháu cũng bị bắt đi làm thí nghiệm giống như các bạn ấy, nhưng không biết tại sao lại sống sót, lại còn bị người ta vớt vào sọt rác, cuối cùng đến trạm thu hồi phế phẩm này. Chú ơi, cháu muốn về nhà gặp mẹ, chú đưa cháu về được không ạ?”

Sư phụ khẽ gật đầu, đỡ Hồng Vĩnh Thành đứng lên, bảo: “Được, chú đồng ý đưa cháu về nhà, nhưng trước tiên cháu hãy cho chú biết những kẻ xấu kia hình dáng như thế nào?”

Hồng Vĩnh Thành thử cố gắng nhớ lại, nhưng chỉ vài phút sau đã hai tay ôm đầu, lập tức quỳ sụp xuống đất, vẻ mặt vô cùng đau khổ, cuối cùng bật khóc hu hu. Cậu bé cố gắng đứng dậy một lần nữa, toàn thân xiêu vẹo, ánh mắt đờ đẫn, chỉ vào những người đang có mặt, nói: “Ma quỷ! Bọn họ đều là ma quỷ! Họ đáng sợ lắm, ngày nào cũng đem côn trùng và các bé trai ra làm thí nghiệm, cháu sợ lắm! Cháu... cháu đau đầu quá!”

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn Hồng Vĩnh Thành, anh Cao vội vã chạy lại hỏi han tình hình, nhưng sư phụ và anh Hàn lại yêu cầu đưa đứa bé kí sinh trùng này đi, bảo rằng để chữa trị cho nó. Song, thực ra những người trong nghề chúng tôi đều biết rằng đó là sư phụ và anh Hàn muốn

kiểm tra thành phần kí sinh trùng và kết cấu ADN của loại côn trùng trên người cậu bé.

Nhưng có một điều lạ là sau khi sư phụ đưa bé trai kí sinh trùng đi rồi, vụ án cũng đột ngột kết thúc, nghe nói là theo ý của cấp trên. Ngoài ra, cấp trên còn cho phép sư phụ và anh Hàn đưa Hồng Vĩnh Thành đi. Lúc thông tin này truyền đến Sở cảnh sát, không ai dám lên tiếng làm trái chủ trương ấy.

Mấy ngày sau vụ án bé trai kí sinh trùng, lại xảy ra một vụ án kì quái, người ta phát hiện ra thi thể có côn trùng biến dị ở ngay chỗ xảy ra vụ án Đồ Phi, loại côn trùng kí sinh trên đó chính là bọ cánh cứng thần bí...

Vụ án thứ 11

Xác người còn trùng biến dị

Khi trái tim còn thì hi vọng sẽ không biến mất

- Helen Keller -

Lời dẫn

HK hoảng 11 giờ tối, bầu trời đêm của thành phố Nam Minh bị mây đen bao phủ, chớp nhè nhằng và sấm vang rền, gió lốc cuộn từng cơn. Một lát sau, mưa trút xuống rất to. Tôi bê một chiếc ghế đến ngồi trước bàn thí nghiệm. Trên bàn là một chiếc lọ đựng côn trùng, trong đó đựng con bọ cánh cứng màu xanh kim loại chết giả từ lâu. Tối nay, tự nhiên nó có hiện tượng sống lại, đồng thời với cảm giác ngạc nhiên, tôi không khỏi bắt đầu thấy bất an.

Trong sự bao trùm của cơn mưa, tôi ẩn nấp dưới khuôn mặt của mọi người đang ngày một hiện rõ. Có lẽ, trong màn đêm giông tố này họ mới là những nhân vật chính đích thực. Ở vùng ngoại ô xa xôi cách xa thành phố Nam Minh, một chiếc xe con đang lao nhanh trên đường, rồi sau mấy cú đạp phanh, chiếc xe dừng lại bên đường, một người đàn ông mở cốp xe, lôi một chiếc bao tải từ trong đó xuống ném vào một bụi cây, sau đó anh ta hoảng hốt trở lại xe và khởi động máy tiếp tục lao vào màn đêm.

Xác chết thối rửa sau lớp vỏ bọc côn trùng

Tôi và anh Hàn đang nói chuyện với nhau về những chú ý trong khi giải phẫu xác chết thì anh Cao chạy vào, hồn hển nói: “Nhanh lên, đi theo tôi!”

Chúng tôi không nói câu nào, xách theo hòm dụng cụ rồi leo lên chiếc xe của anh Cao. Anh ấy nói vừa nhận được tin báo án của một người giấu tên.

“Anh Cao, chúng ta đi đâu đây?” Thấy không khí trên xe rất tẻ nhạt, tôi

tiện mồm hỏi một câu.

“Tới ngọn núi phía sau khu công nghiệp mới ở thành phố Nam Minh.” Anh Cao vừa lái xe vừa trả lời.

“Anh Cao, chúng ta tới hiện trường vụ tai nạn xe của Đỗ Phi à?” Tôi hơi vươn người về phía trước.

“Đúng thế, đúng là khu vực ấy, một nơi quỷ quái, đáng ghét!” Anh Cao tỏ rõ vẻ không vui.

Bỗng nhiên, tôi chợt nhớ đến con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, bèn nói: “Anh Cao, tôi nghi ngờ vụ án này có liên quan đến vụ án của Đỗ Phi.”

“Sao? Làm sao như vậy được? Chắc cậu xem quá nhiều truyện trinh thám rồi!”

“Nếu không phải là vụ án không cùng hung thủ, thì sao lại lựa chọn cùng một địa điểm và cách thức giống nhau như vậy? Tình cờ chăng?” Tôi phản bác lại anh Cao.

“Cậu nhóc này, cậu đừng quên rằng mình là một pháp y!”

“Anh Cao, chúng ta đánh cược nhé?”

“Đánh cược? Chúng ta là cảnh sát hình sự, từ trước tới nay giải quyết công việc là phải dựa vào bằng chứng.” Anh Cao lườm tôi một cái.

Anh Hàn không nói gì, mà chỉ cười theo. Xem ra anh ấy đang rất tâm trạng, cũng có thể là anh ấy đang nghĩ về con bọ cánh cứng kia.

“Không, tôi muốn cá cược nội dung chính của sự việc, xem anh mạnh thế nào.”

“Dù thế cũng không cá cược.”

“Tôi cược rằng vụ án này có liên quan đến vụ án Đỗ Phi. Nếu thua, tôi sẽ mời anh ăn cơm, được chứ?” Tôi nghĩ đến con bọ cánh cứng màu xanh và bằng dự cảm, tôi muốn đi đầu đó được chứng thực.

“Cậu vẫn chưa chịu thôi à? Được, tôi sẽ cá với cậu! Nhớ rõ đấy, tôi muốn ăn cơm thịt lợn om của Đài Loan.”

“Đừng vội, thế nếu anh thua thì sao?” Tôi biết anh Cao khá tùy tiện, nên trước khi cá phải nói cho rõ ràng.

“Thế theo cậu thì thế nào? Tôi thì không có vấn đề gì.”

“Được, nếu anh thua, anh phải cọ toilet của Sở cảnh sát.” “Cái gì?” Anh Cao ngẩn người, sắc mặt trở nên khó coi.

“Không chịu được à? Không chịu được thì nghỉ chơi vậy!”

“Được! Tôi sẽ cá với cậu!” Anh Cao lộ rõ vẻ tự tin. Anh ấy có vẻ chắc chắn rằng vụ án này không liên quan gì với vụ án của Đỗ Phi.

“Có đi ầu, chỗ ấy đúng là rất thích hợp cho việc giết người ném xác.” Anh Cao nói tiếp với vẻ suy nghĩ.

“Quả không then là người nhiều kinh nghiệm, vừa nhìn một cái đã thấy ngay điểm yếu.”

“Chứ còn gì nữa. Dù gì thì tôi cũng đã làm trong ngành này mười mấy năm rồi...”

Dọc đường có anh Cao cùng trò chuyện như vậy, nên cảm giác nhẹ nhõm hơn trước đây rất nhiều.

Mười phút sau, chúng tôi đã tới nơi phát hiện ra vụ án. Các cảnh sát người nào người ấy đang mải mê với nhiệm vụ của mình. Chỉ có đi ầu, đây bao quanh hiện trường bị làm đứt, giờ đã được sửa lại như cũ, tuy nhiên dấu vết sửa lại thì vẫn rất rõ.

Chỗ của vụ tai nạn xe của Đỗ Phi và nữ thư kí đã bắt đầu xuất hiện những mầm xanh mới, chiếc xe vỡ nát đã không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là những vết hằn sâu. Có đi ầu, chỗ mà chúng tôi cần phải khám nghiệm kĩ càng là một bụi cây cách đó khoảng một trăm mét.

Sau cơn mưa nên việc đi lại ở một chỗ toàn đường đất ở khu vực này tỏ ra rất khó khăn, chẳng mấy chốc mà gót giày của chúng tôi đã dính đầy bùn đất. Tôi nhìn thấy anh Cao đã bắt đầu nhăn trán nhíu mày. Có lẽ anh ấy đã bắt đầu lo rằng vụ án này có liên quan đến vụ án của Đỗ Phi. Nếu như vậy thật thì chuyện đường đường một đội trưởng đội cảnh sát hình sự phải đi cọ toilet ở sở cảnh sát chẳng phải là chuyện mất mặt lắm sao? Nghĩ đến đây, tôi không nén được cười.

“Anh Cao, anh phục rồi chứ?” Tôi dùng khuỷu tay huých anh ấy một

cái, cộng thêm vẻ biều cảm trên mặt nữa, hẳn anh ấy đã hiểu được ngấm ý trong câu nói của tôi.

“Không phục! Vẫn còn chưa thấy xác chết đâu cơ mà!” Mặt anh Cao không chút biểu lộ, nhưng tôi biết lúc này anh ấy chỉ nói cứng thế thôi.

Nói thật lòng, đi đâu khiến tôi thấy lo ngại nhất lúc này không phải là việc cá cược với anh Cao mà là những ảnh hưởng của cơn mưa lớn đối với côn trùng, hẳn nó đã làm hỏng rất nhiều những chứng cứ có ý nghĩa quan trọng. Nghĩ đến đây, bất giác tôi bước nhanh hơn và đuổi kịp anh Hàn vẫn không nói năng gì ở phía trước. Thế rồi, cuối cùng tôi đã nhìn thấy cái gọi là xác chết đó.

Xác chết đó được đựng trong một chiếc bao tải xác rắn màu xám, có lẽ do bị cọ xát mạnh và thêm sự xối xả của những giọt nước mưa mà chiếc bao đã xuất hiện không ít chỗ bị rạn rách to nhỏ khác nhau. Những chỗ da bị lộ ra bắt đầu bị phân hủy, thêm vào đó là những vết bùn đất màu vàng và những con giòi đang lúc nhúc bên trên, tạo thành một cảnh tượng thật đáng sợ. Chỗ đất trống gần kè đó cũng xuất hiện xác những con giòi đã chết.

Tôi cố nén cơn buồn nôn, tiến lại gần xác chết, chuẩn bị bắt đầu công tác kiểm tra hiện trường.

Anh Hàn quan sát kĩ xác chết, vẻ mặt khó khăn, thậm chí còn có cả vẻ sợ hãi và kinh sợ.

“Anh Hàn, sao thế?” Tôi vội đuổi lên theo, muốn biết rốt cục là vì sao chứ hoàn toàn không phải là vì chuyện cá cược.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, trán rịn mồ hôi, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tiểu Tô, cậu có mang theo giấy dầy không?”

Tôi cứ tưởng rằng anh Hàn phát hiện ra manh mối đặc biệt gì, vòng vo một hồi thì hóa ra là anh ấy đau bụng, thế là tôi bèn đưa cho anh ấy một nắm giấy.

“Tôi đi vệ sinh một chút, cậu cứ kiểm tra hiện trường đi, hãy vạch rõ lối ra vào cho hợp lí, một lát tôi sẽ quay lại.”

“Xem ra, xác chết đã được ném bừa vào trong bụi cây. Có đi đâu, những

kẻ phạm tội có chút kiến thức chống trình sát thì thông thường sẽ che dấu xác chết. Theo tình hình của hiện trường thì cách thức xử lí xác chết của hung thủ rất thô sơ, do đó có thể thấy đó hoặc là tên tội phạm lần đầu chưa có kinh nghiệm, hoặc là một kẻ rất táo tợn muốn thách thức cảnh sát.” Anh Cao nhìn về phía xác chết cách đó không xa và nói ra những suy nghĩ của mình.

“Anh nghiêng về giả thiết nào?” Tôi hỏi.

“Tôi nghi ngờ giả thiết thứ nhất, vứt xác chết một cách tùy tiện thì chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy. Có đi ầu...”

“Có đi ầu làm sao?”

“Không có gì. Bây giờ đưa ra kết luận thì hơi sớm, nhanh chóng kiểm tra hiện trường đi, có lẽ cậu phải mời tôi ăn cơm rồi.” Một phút trước anh Cao còn tỏ ra là một cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm, thế mà phút sau đã lập tức trở thành một kẻ ngông nghênh thích trêu chọc người khác. Tôi không nén được, đưa mắt lườm anh ấy một cái.

Xác chết ở vào chỗ dốc, rất có khả năng là hung thủ kéo xác chết đến đây rồi sau đó vứt lại, vì thế có dấu hiệu rõ ràng là xác chết lăn xuống, vết hằn sâu kéo dài đã giải thích tại sao trên chiếc bao đựng xác lại có nhiều vết rạn rách như vậy.

Xung quanh xác chết là một đám giòi màu trắng đục, còn những trạng thái tiến hóa của côn trùng bên trong xác chết cần phải thu thập số liệu chính xác để xét nghiệm. Tôi vạch ra một đường ra vào hợp lí dựa theo vị trí lúc này của xác chết, đồng thời không làm ảnh hưởng đến đường hoành hành của chứng cứ hiện trường. Do những cơn mưa cục bộ và rải rác bất thường nên anh Cao và các cảnh sát khác đã nhanh chóng dựng một chiếc lều bạt để bảo vệ xác chết.

Cũng lúc đó, anh Hàn quay trở lại. Tôi nhìn đồng hồ, anh ấy đi đúng nửa tiếng.

“Trước hết, cậu hãy quan sát kĩ xem tôi xử lí như thế nào, đồng thời ghi chép lại cẩn thận.” Anh Hàn nhắc chiếc hòm dụng cụ lên, đến bên xác chết

và ng ồi xuống.

Anh Hàn mở chiếc hòm dụng cụ, lấy ra một con dao phẫu thuật Freud. Anh ấy thu ần thực rạch một nhát vào miệng chiếc bao. Trong khoảnh khắc miệng bao được mở ra, tôi nhìn thấy thứ đựng trong đó và không kìm được há miệng ra hớp một hơi. Xác chết nhợt nhạt như một tượng sáp, trên bề mặt đầy những con nhộng màu trắng đang động đậy, khiến cho cái xác chẳng khác gì bị bao bọc bằng một lớp nhộng trắng và trở thành một xác người còn trùng biến dị.

Ruột gan tôi quặn lên, một cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân, dịch vị dạ dày trào lên.

Những người có mặt tại hiện trường, ngoài tôi ôm miệng cố nén cơn buồn nôn, ba cảnh sát khác mặt cũng trắng nhợt như sáp, mấy cảnh sát là thực tập sinh thì không nén được cơn buồn nôn đã bỏ chạy khỏi hiện trường tới bên gốc cây và nôn thốc nôn tháo. Tôi còn nhận ra, vẻ mặt của anh Cao cũng rất không tự nhiên, duy chỉ có anh Hàn vô định là vẫn nhìn xác chết với vẻ mặt không thay đổi, ưu thế lớn nhất của người pháp y dày dặn kinh nghiệm đã hoàn toàn được thể hiện vào lúc này.

Anh Hàn quay lại nhìn tôi, hỏi với ý tứ sâu xa: “Anh bạn trẻ, cậu vẫn ổn chứ? Nếu không có vấn đề gì, chờ lát nữa cậu tiếp tục ghi chép lại.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn anh Hàn bằng ánh mắt kiên định, rồi gật đầu. Anh Hàn cười vẻ an ủi rồi mở hòm dụng cụ, tiếp tục các bước tiếp theo. Có đi ầu, anh ấy nhướn mày nhìn xác chết, đầu cũng nghiêng về phía đầu của xác chết, rõ ràng là có ý ra hiệu cho tôi đến bên để hỗ trợ.

Sự tái hiện của con côn trùng bí hiểm

Tôi nhìn xác chết một cái, rồi nuốt mấy cục nước bọt, dốc hết can đảm tiến lên phía trước. Ngay từ chỗ còn xa, tôi đã ngửi thấy mùi của thịt thối rữa. Ngoài những con nhặng đã trưởng thành liên tục bay lượn trên đầu xác chết, xung quanh xác chết còn tỏa ra một hơi nóng nhè nhẹ.

“Trên ngón tay đeo nhẫn ở bàn tay phải của nạn nhân có một chiếc nhẫn, trên cổ có một sợi dây chuy ền, có thể loại trừ khả năng bị cướp.” Anh Hàn

chỉ tay vào sợi dây chuyền trên cổ, rồi nhắc bàn tay phải của xác chết lên tiếp tục giám định. Tôi bắt đầu phối hợp, ghi chép về xác chết.

Mặc dù toàn thân xác chết bị giòi và nhặng bao bọc lấy, may mà có một số chỗ không bị chúng gặm nhấm, ví dụ như ngón tay và nửa mặt bên phải, mé chân bên phải và phần cổ. Ngón tay chưa bị gặm thì tôi còn có thể giải thích được, vì đặc tính của côn trùng là thích những vết thương mở và những chỗ có diện tích rộng, với thời tiết như thế này thì ngón tay đúng là không thích hợp với việc nở và sinh trưởng của ấu trùng. Nhưng còn những chỗ khác thì tôi không thể nào giải thích được, nếu suy đoán theo tập tính của côn trùng thì những vị trí kể trên phải bị gặm nhấm nhiều mới đúng.

“Ngoài dấu hằn màu đen trên cổ, trên người nạn nhân không có vết thương chí mạng nào. Nạn nhân là nam giới, tuổi chừng 25, tai phải có một chiếc khuyên tai thuần bạc 925, ngón tay giữa và ngón tay đeo nhẫn bị mất móng tay.”

Do côn trùng rất dễ bị làm cho kinh động, nên sau khi ghi chép vắn tắt, anh Hàn tạm thời dừng công việc để tôi đi bắt côn trùng.

Đầu tiên là tôi bắt mấy con côn trùng bay loạn xạ xung quanh xác chết, trong số đó có cả loài ong và loài nhặng. Sự việc khiến tôi không thể ngờ lại diễn ra, hai con bọ cánh cứng màu xanh kim loại bỗng dưng xuất hiện, và dường như chúng biết là mình đã bị lộ nên trong khi tôi vẫn còn chưa nhìn rõ đặc trưng cụ thể của chúng thì chúng đã nhanh chóng lẫn xuống phía dưới của xác chết.

Để có thể xác định xem những con bọ cánh cứng này với những con bọ cánh cứng trong vụ án của Đỗ Phi có phải giống nhau không, nhân lúc anh Hàn không chú ý, tôi khẽ lật người xác chết. Những tiếng động khi xác chết bị động vào không khỏi làm tôi giật mình, tôi vội dừng ngay động tác mà không dám tiếp tục nữa.

“Ai cho cậu lật xác chết?” Anh Hàn nhanh chóng nhận ra vẻ khác thường của tôi nên giận dữ nói.

Anh Hàn định đến kéo tôi ra, mắt nhìn xuống phía dưới và phát hiện ra một đám bọt cánh cứng màu xanh kim loại.

“Hai người sao thế? Có phát hiện gì quan trọng à?” Anh Cao cũng nhận thấy sự khác thường và tiến đến hỏi.

“Chỉ là một đám côn trùng, có nhất thiết phải ngạc nhiên như thế không?” Anh Cao nói với vẻ mặt coi thường.

Tôi nhìn anh Cao, rồi lại nhìn anh Hàn. Anh Hàn khẽ lắc đầu với tôi, có vẻ anh Cao không hiểu tình hình. Như vậy, xem ra biết về những con bọt cánh cứng bí hiểm này, trừ tôi ra thì chỉ còn có anh Hàn và sư phụ.

Anh Hàn không để ý gì đến anh Cao mà trực tiếp ra lệnh cho tôi: “Tiểu Tô, tình hình cụ thể khi về nhà chúng ta sẽ nói.” Nói xong, anh Hàn đứng dậy đi tìm kiếm chứng cứ ở hiện trường, để mặc anh Cao đứng ngây ra tại chỗ.

“Tiểu Tô, cậu không sợ những con côn trùng đó à?” Anh Cao đưa mắt nhìn xác chết, mặt lộ rõ vẻ bất an.

“Trong thời gian tôi học cao học, tôi đã nhìn thấy không dưới một nghìn xác chết và côn trùng trong kênh giáo trình của nhà trường, nên cơ bản đã được miễn dịch rồi.” Tôi tưởng rằng anh Cao sẽ thay đổi mà hỏi về chuyện con bọt cánh cứng màu xanh kim loại nên chủ động nói sang chuyện khác. Nếu anh Hàn và sư phụ không muốn cho anh ấy biết chuyện, thì tôi cũng phải giữ miệng kín như bưng.

“Ồ, xem ra cậu có vẻ rất thích những con côn trùng, coi như tôi không nói gì nhé.” Anh Cao thấy không có chuyện gì lớn, quay người bước đi. Nhưng mới đi được mấy bước, anh ấy quay người lại nói một câu: “Có đi đâu, bàn tay của xác chết này cậu muốn nắm đến bao lâu?”

Nhờ sự nhắc nhở của anh Cao, tôi mới nhìn lại xác chết, lúc trước để phối hợp với anh Hàn khám nghiệm xác chết, tôi đã tiếp xúc với tay của người chết, bây giờ có cả một đội quân giòi đang bò lên và tấn công điên cuồng vào trong ống tay áo của tôi. Tôi kêu to lên, xòe hai bàn tay chạm vào xác chết, rồi ra sức phủi những con giòi trên cánh tay.

“Tiểu Tô, tôi lại cứ tưởng cậu rất thích chúng cơ đấy!” Anh Cao cất tiếng cười ha hả rất không đúng lúc.

Đến tận lúc này, tôi mới hiểu ra ý tứ trong những lời nói của anh Cao nên quay người trừng mắt lườm anh ấy.

Sau những sự việc gợn sóng đó thì việc thu thập những con côn trùng diễn ra khá thuận lợi. Từ các vị trí mở như miệng và mắt của người chết tôi bắt ở mỗi chỗ 20 con ấu trùng rồi tiếp tục bắt thêm 20 con ấu trùng nữa ở phần cổ vì sợ bắt ít hơn sẽ không đủ để làm thành chứng cứ.

Sở dĩ tôi bắt ấu trùng ở các vị trí mắt và miệng, vì đó là những nơi côn trùng sẽ đến và đẻ trứng đầu tiên. Còn bắt ấu trùng ở cổ là vì cổ là nơi có vết thương được coi là chí mạng rõ nhất, giả sử người chết bị đầu độc thì chúng tôi có thể sử dụng chúng vào độc lí học. Nhưng sư phụ tôi đã từng nói, pháp ý độc lí học thông thường không dễ dàng sử dụng, vì thế mà những đi đầu tôi biết không được nhiều.

Còn về những con giòi xung quanh xác chết, không rõ là chúng chết vì mưa hay vì nguyên nhân đặc biệt nào. Để vén tấm màn bí mật về cái chết li kì của những con giòi này, tôi cũng phải thu thập một phần xác của chúng. Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại kia, vì thức ăn chính của chúng là ấu trùng của những con giòi đó. Tôi đã tìm thấy ấu trùng của loài tương tự bọ cánh cứng kia ở phía dưới xác chết. Nói tóm lại làm việc thu thập côn trùng lần này khá tốt, vụ án có lẽ sẽ nhanh chóng được khám phá.

Trên đường trở về Sở cảnh sát, còn xảy ra một chuyện khá thú vị, tôi và anh Cao cùng tranh luận về xu hướng phát triển của vụ án, anh ấy vẫn nghiêng về hướng cho rằng đây là vụ án riêng, không có liên quan gì với vụ án lần trước. Còn tôi thì ngược lại, vì rốt cục thì chuyện này có liên quan đến cuộc cá cược giữa đi dọn toilet và ăn cơm thịt kho kiểu Đài Loan.

“Khoan đã, chắc chắn là anh phải đi dọn toilet rồi!” Anh Cao không biết chuyện về những con bọ cánh cứng trong vụ án này, nên tất nhiên cũng không biết tại sao tôi lại tự tin như vậy.

“Chuyện nào ra chuyện ấy, bây giờ hãy chuyên tâm vào việc phá án đi đã!” Thái độ không chịu thừa nhận của anh Cao bắt đầu xuất hiện mạnh mẽ.

“Anh Hàn, anh nói câu gì đi. Anh thấy chưa, đệ tử của anh chỉ biết đến chuyện gây sự thôi. Pháp y các anh chẳng phải là rất chú ý đến việc giám định dấu vết sao, vậy mà sao những lúc gay cấn anh lại chẳng nói câu gì thế?” Anh Cao đá câu hỏi hóc búa sang cho anh Hàn - người vẫn giữ thái độ im lặng. Thật ra, tôi biết anh Hàn đang nghĩ gì.

“Cứ về rồi sẽ biết.” Anh Hàn trả lời với vẻ lãnh đạm, rõ ràng không để tâm gì đến chuyện này.

Sau câu nói này của anh Hàn, tôi không sao đoán được ý tứ trong câu nói đó. Nếu sư phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi có mặt ở đây, thì có lẽ ông ấy sẽ hiểu được điều mà anh ấy nghĩ trong lòng.

Sau khi về đến nơi, tôi không làm như hai lần trước, việc đầu tiên là đến trung tâm pháp y để xét nghiệm côn trùng. Có lẽ, vụ án này không đơn giản như vẻ ngoài của nó. Thêm vào đó là việc anh Cao không hồi thúc nên tôi nghĩ cần nghỉ ngơi một chút. Anh Hàn cũng tỏ ra khác thường, anh ấy không hề bảo tôi ở lại trung tâm pháp y.

Tôi đoán thêm, có lẽ anh Hàn sẽ ở lại trung tâm pháp y, tôi thấy cần phải đến gặp anh ấy để nói chuyện.

Nhưng tiếc là người canh cửa lại nói rằng anh Hàn không có ở phòng giải phẫu. Sau đó, tôi tới nhà anh Hàn, gõ mạnh cửa mãi vẫn chẳng thấy ai trả lời, đến anh Cao cũng không biết rõ là anh Hàn đi đâu. Tôi thì cứ không hiểu, một người to lớn như vậy có thể biến mất đi đâu được? Tôi nghĩ đi nghĩ lại nhưng cuối cùng vẫn đành phải quay về nhà, có thể anh Hàn đã gặp chuyện gì đó mà chưa kịp nói với chúng tôi cũng nên.

Buổi tối hôm đó, tôi đã mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ. Đó là một ngày nắng ráo gió thổi nhẹ nhàng, có một cô gái mặc một chiếc áo dài màu đỏ đứng trên một chiếc cầu sắt, dưới cầu là hai chiếc xe lao qua rất nhanh. Giấc mơ đột ngột chấm dứt ở đó, còn tôi thì bị đánh thức bởi những tiếng gõ cửa

gấp gáp.

Tôi vẫn còn đang mơ màng, đang định ng ỡ dậy ra mở cửa, thì điện thoại di động lại đổ chuông, màn hình hiển thị một số máy lạ. Tôi nhấn nút nghe, từ đầu dây bên kia vọng đến giọng nói khàn khàn của một người đàn ông, tôi nghĩ rằng người đó đã cố tình nói giả giọng, và chỉ nghe được anh ta nói một câu là: Anh đã giết người r ồi, chạy nhanh đi! Ngay sau đó người kia gác ngay máy, khiến tôi không khỏi sững sờ.

“Này! Đ ồ chết tiệt nào đấy? Th ần kinh à?” Từ trong ống nghe lại vọng ra tiếng chửi rủa, khiến tôi thấy rất bất an.

Lúc đó tôi mới chú ý từ nãy đến giờ tiếng gõ cửa vẫn không hề dứt.

Tôi không mở ngay cửa mà lựa chọn cách nhìn qua lỗ mắt mèo xem người gõ cửa là ai.

Kết quả, tôi nhìn thấy một viên cảnh sát lạ mặt, phía sau lưng anh ta còn có ba cảnh sát khác nữa. Có đi ầu, tôi ầu không quen những người đó. Bàn tay đã đặt trên nắm cửa của tôi dừng lại, tôi chợt nghĩ, nếu như trong sở có chuyện gì thì anh Cao sẽ trực tiếp gọi điện cho tôi, chứ việc gì phải phiền phức như vậy, lại còn cử cả người đến nữa? Thế r ồi, tôi lại nghĩ đến cú điện thoại lạ lùng vừa r ồi.

Với suy nghĩ, thà là tin rằng có còn hơn là không tin, quyết định gọi ngay cho anh Cao, nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy ai nghe máy. Trong giây phút gay cấn thế mà lại không liên lạc được với anh Cao. Không lẽ, anh ấy cũng mất tích như anh Hàn r ồi? Đi ầu này lại khiến tôi nghĩ đến anh Hàn. Tôi vội gọi điện cho anh Hàn, nhưng từ trong ống nghe chỉ thấy mấy câu “Số máy mà bạn gọi tới hiện đang tắt máy”

Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa đột nhiên im bật. Tôi nghĩ, không lẽ bọn họ đã đi r ồi? Tôi lại nhìn qua lỗ mắt mèo để xác định lại tình hình. Ai ngờ, tôi chưa kịp nhìn rõ thì một tiếng động lớn từ bên ngoài vọng vào. Tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng thì lại một tiếng động lớn nữa vang lên. Tôi hiểu ra, có lẽ bọn họ đang cố phá cửa để vào.

Trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ, cho dù sự thật thế nào thì tôi cũng phải

tìm được cách tẩu thoát.

May mà chỗ tôi ở không có gì là cao. Tôi nhẹ nhàng trèo lên cửa sổ rồi nhảy xuống, nhưng vì thiếu cẩn thận nên chân bị rách một miếng. Hôm nay có vẻ là một ngày thiếu may mắn với tôi, tôi chạy ra chỗ gần đó nhưng mãi cũng không thấy một chiếc taxi nào. Mặc dù tối hôm qua đã ăn đêm rồi song không hiểu tại sao bỗng dưng tôi thấy rất đói, cứ như thế mấy ngày rồi không ăn.

Tôi cố nén cơn đói đi tới một siêu thị gần đó định mua mấy chiếc bánh mì ăn cho đỡ đói. Trong lúc vô tình, mắt tôi nhìn lên màn hình trong siêu thị, thấy trên đó đang phát bản tin buổi sáng và có ảnh của anh Hàn, tiếp đó là ảnh của tôi. Tuy nhiên, tiêu đề của mục đó đã khiến tôi không khỏi sửng sốt: “Tô Trạch - Pháp y thực tập của Sở cảnh sát thành phố bị nghi là đã giết hại đồng nghiệp là pháp y Hàn Phi. Hiện người này đang bỏ trốn. Nếu có thông tin gì về người này, xin liên hệ với phía cảnh sát...”

Cái gì? Hàn Phi đột nhiên bị chết? Còn tôi, chỉ trong một đêm đã biến thành kẻ bị nghi là tội phạm? Chuyện này quá hoang đường!

Tôi định thẫn lại, để ý thấy nhân viên thu ngân vừa nhìn lên màn hình lại vừa lên đưa mắt nhìn tôi.

Tôi vội chạy ra khỏi siêu thị. Lúc tôi đẩy cửa để vọt ra thì thấy nhân viên thu ngân đang nhấc điện thoại lên, còn mắt thì vẫn dõi theo tôi.

Đúng lúc đó, di động của tôi đổ chuông, người gọi đến là anh Cao.

Tôi lập tức nhấn nút nghe và kêu lên: “Anh Cao, anh phải tin tôi chứ, sao tôi lại có thể giết anh Hàn?!”

Sau khi máy được nối thông, ở đầu dây bên kia anh Cao vẫn cứ im lặng, tôi không biết nên tiếp tục giải thích như thế nào.

“Tiểu Tô, hãy đầu thú đi, chúng tôi đã vây quanh vị trí của cậu rồi, họ đến ngay bây giờ đây.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy anh Cao nói với vẻ nghiêm túc như vậy, trong lòng thấy rất buồn. Lẽ nào tôi lại phải vào nhà lao một cách oan uổng như vậy?

“Tôi không giết người, anh Cao, anh phải tin tôi!”

“Cậu Tô, cậu đừng biện bạch nữa, nếu như không giết người thì tối hôm qua cậu ở đâu?”

“Hôm qua ư? Hôm qua tôi ở...” Tôi liếc mắt nhìn lên màn hình với phần tin buổi sáng, hôm nay là ngày 20.

Nếu tôi không nhớ nhầm thì tôi về nhà vào ngày 18, cũng có nghĩa là tôi đã ngủ liền một mạch trong 2 ngày?

Có đi đâu, ngủ liền hai ngày là không khoa học, không lẽ, kí ức của tôi đã bị bỏ trống trong một ngày?

“Không được động đây, giơ hai tay lên!” Một tốp cảnh sát súng lăm lăm trong tay từ bốn phía tiến tới, quật tôi xuống đất.

Mặc dù tôi rất sợ nhưng cũng không phản kháng lại. Chiếc còng lạnh ngắt còng vào tay tôi, họ áp giải tôi lên chiếc xe cảnh sát và đưa về sở, đồng thời thu giấy tờ của tôi và tước bỏ ngay tư cách thực tập sinh pháp y của tôi. Chiếc xe chạy rất nhanh về Sở cảnh sát, vừa xuống khỏi xe, tôi đã nhìn thấy anh Cao đang ở cửa.

Kim thiền thoát xác

Tôi nhìn thấy đứng sau lưng anh Cao là ân sư của tôi, thầy Thẩm Kiến Quốc. Lúc này, thầy ấy vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường.

“Sư phụ?” Trong kí ức của tôi, Thẩm Kiến Quốc là một giáo sư của nhà trường, nói một cách chuẩn xác thì là một nhà côn trùng học pháp y có lai lịch rất bí hiểm. Xem ra, tôi đã không nhận sai sư phụ, ông ấy đúng là lợi hại hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều. Có đi đâu, lúc này đi đâu đó có tác dụng gì đâu? Thân phận của tôi bây giờ đang là nghi phạm, nhìn dáng điệu của thầy ấy, thì thấy thầy ấy sẽ không chìa tay ra để bảo vệ cho tôi.

“Tiểu Tô, đã lâu không gặp.” Sư phụ mỉm cười bước đến trước mặt tôi, không có vẻ gì khác mọi khi.

Bất giác tôi thấy rất buồn. Mới cách đây mấy ngày, tôi và thầy ấy còn thảo luận với nhau về vụ án cậu bé trai bị kí sinh trùng, thế mà bây giờ lại làm ra vẻ như đã lâu không gặp? Là để làm ra vẻ không có quan hệ gì với

tôi ư? Tôi suýt buột mồm nói ra câu đó, nhưng đưa mắt nhìn sang thì thấy anh Cao đứng bên.

Một lần nữa tôi lại lên tiếng giải thích: “Sư phụ, sư phụ phải tin em, em không hề giết người!”

“Không! Đúng là cậu đã giết người, chính cậu đã giết Hàn Phi!. Vì thế, Giám đốc sở đã trực tiếp ra lệnh cho tôi đến để thay vào vị trí của Hàn Phi.” Sư phụ nói với vẻ nhẹ bẫng và hoàn toàn không để ý gì đến vẻ mặt của tôi.

“Sư phụ, sư phụ phải tin em, sao em lại có thể giết Hàn Phi?” Tôi kêu lên đầy vẻ tuyệt vọng, và cảm thấy mình như quy đến nơi.

“Không thấy quan tài thì chưa rơi lệ, mặc dù không biết tại sao cậu lại giết chết Hàn Phi, nhưng chỉ cần có kẻ phạm tội thì Cao Kiện này nhất định sẽ bắt hẩn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!” Cao Kiện cắt ngang đối thoại giữa tôi và Thẩm Kiến Quốc. Tôi không hiểu tại sao anh ấy lại khẳng định chắc chắn là tôi giết Hàn Phi như thế.

“Anh Cao, anh Hàn đã... chết thật rồi...” Tôi vẫn thấy rất hoài nghi, cảm giác như đây là một trò đùa ác ý.

Đột nhiên anh Cao dấm một nhát vào mặt tôi, rồi như thấy thế vẫn chưa đủ, anh ấy tiếp tục giơ chân lên đạp mạnh vào người tôi. Những cảnh sát khác đứng gần đó thấy vậy vội chạy đến can ngăn.

Anh Cao dường như đang giận dữ đến phát điên, anh ấy gầm lên: “Cậu đừng có mà dối trá! Hãy đưa cậu ta vào kia cho tôi!”

Cú dấm của anh Cao làm tôi suýt phát ngất, mồm và miệng đều chảy máu. Tôi quay lại nhìn sư phụ thì thấy ông lựa chọn cách quay lưng lại phía tôi, khiến tôi không nhìn được vẻ mặt của ông ấy. Tôi biết mọi người đều thất vọng về tôi, nhưng làm sao tôi lại có thể giết chết anh Hàn được? Chắc chắn đã có người tìm cách hãm hại tôi!

Không gian trong phòng thẩm vấn rất rộng, nhưng chỉ có một chiếc bàn, bên cạnh là một chiếc ghế đặc biệt có gắn chiếc còng tay.

Lần đầu tiên tôi ngõ vào chiếc ghế dành cho những nghi phạm bị thẩm

vấn, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ về kết quả chưa thể biết, đôi chân không khỏi khẽ run lên. Mặc dù tôi khẳng định là mình không giết người, nhưng chỉ cần ngã vào chiếc ghế này thì trừ phi xuất hiện những bằng chứng đánh thép lật ngược lại, hoặc là anh Hàn hiện ra, còn nếu không, tôi chết là cái chắc.

“Hãy thành khẩn khai báo lại toàn bộ quá trình!” Một viên cảnh sát trẻ ngã xuống trước mặt tôi và gần giọng nói.

“Tôi không giết người, lại càng không thể giết Hàn Phi!” Tôi nhấn mạnh lại, nhưng không ai tin tôi.

Sau mấy lần viên cảnh sát trẻ thẩm vấn không có kết quả, anh Cao tiến vào, còn mang theo cả một chiếc máy tính bảng, trên màn hình đang hiện lên cảnh tôi bước vào phòng giải phẫu giết chết Hàn Phi.

“Tại sao?! Anh Hàn đối với cậu tốt như vậy, thế mà cậu lại giết chết anh ấy?” Mắt của anh Cao vẫn lên những tia máu đỏ.

“Anh Cao, anh hãy nghe tôi giải thích, tôi thực sự không giết anh Hàn!” Tôi cuống quýt chẳng khác gì kiến trên chảo lửa.

“Đừng có gọi tôi là anh Cao! Tôi họ Cao, tên Kiện, cậu phải gọi tôi là Sĩ quan Cao.” Cao Kiện giận dữ nói.

“Sĩ quan cảnh sát Cao, tôi thực sự không giết người!”

“Chuyện này cậu giải thích thế nào?” Anh Cao đặt chiếc máy tính bảng đến trước mặt tôi, không quên cho mở lại từ đầu.

Tôi có thể hiểu được trạng thái tinh thần phức tạp của anh ấy, đi đâu đó không có gì là khó hình dung, với một người luôn hành động nhanh chóng dứt khoát như anh ấy đối diện với kẻ đã giết chết cộng sự thân cận nhất, hơn nữa kẻ đó lại là người mà mình từng tin tưởng thì sao trong lòng lại không thấy khó chịu cho được?

“Lúc đó, tôi vừa từ hiện trường phát hiện ra vụ án về, tôi tới tìm anh Hàn để tìm hiểu về tiến triển của vụ án, như thế cũng có vấn đề sao?”

“Thế sao? Vậy, mời cậu hãy nhìn kĩ thời gian đi.”

Trên màn hình hiển thị mốc thời gian 9 giờ 10 phút sáng ngày 19 tháng

12.

“Cái gì? Không thể như thế được! Tôi tới đó là vào ngày 18!”

Anh Cao chỉnh chiếc đèn chùm chiếu thẳng vào mặt tôi, trước mắt tôi chỉ còn thấy những luồng ánh sáng chói mắt.

“Anh Hàn lúc đó vào khoảng 8 giờ sáng. Theo những gì tôi biết về anh ấy, thì bình thường đến 12 giờ anh ấy sẽ đi ăn cơm trưa. Còn cậu vào đó là lúc 9 giờ 30 phút, hình ảnh trên camera cho thấy cậu đã ra khỏi phòng giải phẫu lúc 10 giờ 31 phút. Bình thường, cậu sẽ tới đó vào lúc 8 giờ 30 phút, nói cách khác, hôm đó lẽ ra cậu hoàn toàn không nên vào đó, mà cậu phải ở phòng thí nghiệm của mình để xét nghiệm những con côn trùng. Nhưng sau đó cậu đã đi đến đó và muồn chặn một tiếng đồng hồ, khoảng thời gian giữa lúc đó, cậu đã đi đâu? Sau khi cậu rời khỏi đó thì không thấy anh Hàn đi ra nữa. Trong một tiếng đồng hồ, đủ để cậu giết chết anh ấy!”

Tôi giơ tay lên định che ánh đèn, nhưng tiếc là tay đã bị còng. Tôi tiếp tục giải thích: “Anh Cao, tôi hoàn toàn không nhớ gì về ngày 19.”

Anh Cao nhìn vào mặt tôi một hồi mà không nói gì, hai chúng tôi cứ ng ồi nhìn nhau như vậy trong phòng thẩm vấn.

“Đây là vật đã khám xét thấy trong phòng thí nghiệm của cậu, và nó cũng xuất hiện trên xác của Hàn Phi.” Anh Cao lấy ra một chiếc lọ và một chiếc túi chuyên đựng mẫu vật côn trùng, trong hai thứ đó đều đựng một con bọ cánh cứng màu xanh kim loại. Xem ra, từ đầu chí cuối anh Cao đã không tin tưởng tôi.

“Con côn trùng là tôi bắt được trên xác nạn nhân, trong phòng thí nghiệm của tôi còn có rất nhiều mẫu vật, đến cả ấu trùng tôi cũng bắt. Còn như con côn trùng trên xác của anh Hàn, tôi hoàn toàn không biết đến đi ầu đó. Anh Cao, anh có thể nói chi tiết về nguyên nhân cái chết của anh Hàn được không? Tôi đề nghị được khám nghiệm xác của anh ấy!”

“Ô Tô Trạch, đừng làm ra vẻ thông minh trước mặt tôi. Bây giờ cậu đang là nghi phạm, không có tư cách khám nghiệm tử thi. Ai mà biết được con côn trùng trong phòng thí nghiệm của cậu là có từ ngu ần nào?! Có đi ầu, rất

không may là chúng tôi chỉ phát hiện ra con côn trùng này trong phòng thí nghiệm của cậu, nhưng cậu đã nhắc nhở tôi. Yên tâm đi, Sở sẽ cử người tới thu thập nhiều chứng cứ hơn nữa!”

“Anh Cao, làm thế nào để anh tin tôi đây?!” Tôi nghiêng rằng kèn kẹt, phần nộ nhìn anh Cao trong bóng tối.

“Theo như ý của cậu, thì cả ngày 19 cậu đâu không nhớ gì? Tô Trạch, cậu nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba à?”

“Anh Cao, tôi là người bị hãm hại, sáng sớm có người lạ gọi một cú điện nặc danh đến, nói rằng tôi đã giết người và bảo tôi phải nhanh chóng chạy trốn.”

Hiện tại, tất cả mọi bằng chứng ở hiện trường đều rất bất lợi đối với tôi. Tôi dường như dù có đến cả trăm cái miệng cũng không thể cãi được, nên cuối cùng tôi đành lựa chọn cách im lặng.

Dường như anh Cao có chút dao động, anh ấy cứ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi có thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp của anh ấy, như thể anh ấy đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Trải qua một loạt các cuộc thẩm vấn chẳng có chút ý nghĩa gì, họ quyết định tạm giữ tôi. Trên đường giải đi, tôi đã gặp Thẩm Kiến Quốc.

“Sư phụ Thẩm... giáo sư Thẩm” ông ấy đã từng nói với tôi, đừng gọi ông ấy là sư phụ trước mặt người khác, đến bây giờ tôi cũng vẫn không quên đi đâu đó.

“Sao?” Sư phụ làm ra vẻ như từ trước đến nay chưa hề quen tôi, vẻ mặt ông ấy lạnh lùng đến cùng cực.

“Em...” câu nói sắp buột ra khỏi miệng bị giữ lại trong cổ họng.

“Anh bạn trẻ, mọi chuyện trên đời đâu có nhân có quả, đã làm thì là làm, không làm thì là không làm. Phải tin tưởng vào Sĩ quan cảnh sát Cao, anh ấy không trách nhảm một người tốt đâu, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho bất cứ một kẻ xấu nào.” Sư phụ Thẩm vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi, khiến tôi cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều, có lẽ ông ấy đã biết đôi chút sự tình.

“Thầy có thể nói cho em biết nguyên nhân cái chết của anh Hàn được

không?”

“Đi đâu này thì cậu phải hiểu rõ hơn tôi chứ?”

“Em... giáo sư Thâm, em không thể nào...”

Trong lúc tôi vẫn đang định giải thích thì Thâm Kiến Quốc đã nhét một vật vào trong tay tôi, rồi ném lại một câu: Hãy tự lo liệu và sau đó bỏ đi mà không quay đầu trở lại. Tôi bị cảnh sát áp giải qua mấy cánh cửa sắt, cuối cùng đến một nhà giam có diện tích chưa đầy 15m chỉ với một chiếc giường sắt, bốn xung quanh là những bức tường cao.

Viên cảnh sát mở cánh cửa sắt, đẩy mạnh tôi vào bên trong. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đặt chân đến một chỗ như vậy, hơn nữa lại bằng cách thức hết sức lạ lùng. Nghĩ đến chuyện sáng sớm tôi vẫn còn là một thanh niên “Ba tốt”, buổi chiều đã trở thành phạm nhân giết người, sự thay đổi khủng khiếp ấy khiến tôi không thể nào chấp nhận được. Cho đến lúc này, tôi vẫn không biết gì về cái chết của anh Hàn, chỉ cảm thấy có rất nhiều điểm nghi vấn, tuy nhiên lực bất tòng tâm.

Thật ra, trước khi chết, về thể hiện của anh Hàn có rất nhiều điểm khác thường, có lẽ anh ấy đã biết một số sự việc hoặc bí mật. Thêm vào đó là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, là điểm mấu chốt liên hệ vụ án Đỗ Phi với vụ án xác người côn trùng biến dị, kết quả đã trở thành chứng cứ buộc tội tôi giết người. Đi đâu này nhất định không phải là ngẫu nhiên!

Sư phụ và anh Hàn cũng có nhiều mối quan hệ chằng chéo vì con bọ cánh cứng bí hiểm đó. Giả sử hiện tại anh Hàn đúng là đã bị người khác giết, sau đó kẻ giết người ấy lại tìm cách đổ oan cho tôi, nếu như vậy, người duy nhất biết rõ nội tình đó chỉ có một mình sư phụ. Nếu không, thì tại sao sư phụ từ trước đến nay hành tung bí hiểm lại đột nhiên xuất hiện Sở cảnh sát như vậy?

Nghĩ đến những nghi vấn ấy, tôi chợt nhớ ra vật mà sư phụ nhét vào tay tôi lúc nãy. Tôi mở tay ra xem, thì ra đó là xác của một con ve.

Tôi nhìn lên lớp vỏ nâu bóng của cái xác ve, tin tưởng chắc chắn rằng đó không phải là màu vốn có của nó mà nó đã được người ta cố tình sơn

lại.

Sư phụ đưa nó cho tôi là có ý gì nhỉ?

Tôi chợt nhớ đến câu mà sư phụ đã từng nói với tôi: “Côn trùng giỏi nguy trang hơn bất cứ sinh vật nào, cậu phải học cách nhìn cho thấu sự thật.”

“Sư phụ, em sắp bị thầy làm cho chết rồi!” Càng nghĩ, tôi càng không hiểu, không nén được cất tiếng than thở.

Trong thời gian tôi học cao học, sư phụ thường nói với tôi, nếu đã lựa chọn con đường này, thì hãy luôn ghi nhớ, nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ biểu hiện bên ngoài. Côn trùng học tuy chỉ là sinh vật học rất giản dị nhưng lại có một sức mạnh có thể làm thay đổi thế giới, nó đòi hỏi vượt qua cái vẻ ngoài để đến với thực chất, để cuối cùng mới có thể tìm ra sự thật. Tôi tin tưởng sâu sắc điều đó. Tôi lại nhìn chiếc xác ve, phải chăng đó là lời nhắc kim thìên thoát xác mà sư phụ muốn gửi gắm cho tôi? Câu nói cuối cùng của sư phụ: Hãy tự lo liệu, phải chăng ngầm ý nói rằng anh Hàn chưa chết? Ai là người đã dựng lên sự việc gán cho tôi tội giết người một cách kín kẽ đến thế? Họ hãm hại tôi nhằm đạt tới mục đích gì?

Chịu oan vào ngục

Tôi trấn tĩnh lại, rồi đột nhiên nghĩ đến việc sư phụ và anh Hàn triển khai hạng mục nghiên cứu vềgien của côn trùng. Sư phụ nói, vì để đối phó với tội phạm họ mới triển khai nghiên cứu, cho rằng những người có thể đối phó với họ cũng biết cách khống chế và lợi dụng côn trùng. Tôi lờ mờ cảm thấy, không lâu sau nhất định sẽ có chuyện lớn xảy ra, hơn nữa, chuyện đó có thể sẽ ảnh hưởng đến mấy thành phố, thậm chí là cả thế giới này.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác rung mình.

Người bí hiểm có thể khống chế được côn trùng, cái chết bí hiểm của anh Hàn, thêm vào đó là việc sư phụ buộc phải rời núi, cùng mấy vụ án mạng có liên quan đến loài côn trùng kì dị liên tiếp xảy ra gần đây, tất cả những điều này khiến tôi càng tin chắc rằng, trong đó nhất định chứa đựng

một mối liên hệ đặc biệt nào đó. Sự việc phát triển đến như bây giờ đã vượt qua khỏi phạm vi kiểm soát của tôi một cách nghiêm trọng.

Theo ám hiệu ngầm kim thiềm thoát xác mà sư phụ gửi tới tôi, bây giờ tôi chỉ còn cách kiên trì chờ đợi. Tôi tin tưởng, không lâu sau, chắc chắn sự việc sẽ được phơi bày. Hoặc cũng có thể mãi mãi chẳng có sự thật, trước mắt chỉ còn biết trông mong vào mức độ tin tưởng của anh Cao đối với tôi và cách thức cao sâu của sư phụ.

Thực ra, suy nghĩ kĩ một chút thì thấy tất cả các vụ án đều phát triển xoay quanh một vật nào đó và móc xích với nhau.

Người đứng đằng sau rút cục đã gắn các vụ án lại với nhau như thế nào? Và họ đã sử dụng thứ gì để ngầm thúc đẩy bên trong?

Nếu không ngoài dự đoán thì đó là con bọ cánh cứng màu xanh kim loại, tôi đã sớm có dự cảm rằng nguồn gốc của nó rất đặc biệt. Kể từ lần đầu tôi tiếp xúc với nó tiếp đến là từng bước xét nghiệm, con côn trùng đó xuất hiện từ tháng 11 năm trước, không phù hợp về thời gian với vụ án của Đỗ Phi. Nếu con côn trùng màu xanh kim loại mà tôi phát hiện thấy đầu tiên vừa đúng là con côn trùng bắt được trên xác bọc bằng các con giòi ấy thì có thể nói lên rằng thời gian tử vong của cái xác toàn nhộng ấy là tháng 11 năm trước?

Có đi đâu, có thể xác định được một điểm là, xét theo tình hình trước mắt thì chỉ cần phá xong vụ án xác chết bị bao bọc toàn nhộng kia, vụ án của Đỗ Phi sẽ có những manh mối mới, và mọi vụ án trước đó cũng sẽ được liên hệ lại. Như vậy, đương nhiên là cũng sẽ chứng minh được rằng tôi trong sạch. Thời gian vùn vụt trôi qua, đã hai ngày rồi mà tôi vẫn chưa nghĩ ra được bất cứ đáp án nào hữu dụng và cũng chẳng có ai đến thăm vấn tôi nữa, dường như tôi đã bị mọi người lãng quên như một người vô hình.

Cho mãi đến chiều ngày thứ ba, có người đến thông báo với tôi rằng chuẩn bị đối mặt với một cuộc thẩm vấn đặc biệt. Tôi bị đưa đến trước một cánh cửa sắt được gia công đặc biệt, quy trình để mở cánh cửa ấy rất rắc rối. Mấy phút sau, cánh cửa được mở ra, bên trong tối om. Tôi vẫn còn

chưa chuẩn bị xong thì đã bị người ta đẩy vào bên trong, rồi sau đó nghe thấy một tiếng sầm, cánh cửa sắt bị đóng ngay lại.

Tôi mò mẫm trong bóng tối không nhìn rõ bàn tay, và vô tình va phải một vật cứng. Thế rồi, đột nhiên cả căn phòng sáng trưng như ban ngày, tôi đưa tay lên che mắt theo bản năng để tầm nhìn không bị trở ngại. Nhưng ánh sáng bất ngờ quá chói mắt, khiến hai mắt của tôi không thể nào mở ra ngay được.

Chờ cho cảm giác khó chịu ấy qua đi, tôi phát hiện ra là mình đang ở trong một căn phòng trống, và hình như có một chiếc ghế trong đó. Ngoài bức tường một nửa bằng kính trước mặt tôi, còn lại đều là những bức tường cao chắc chắn. Song, cái nơi quỷ quái này có vẻ sạch sẽ, gọn gàng hơn hẳn phòng thẩm vấn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế, chưa kịp nóng chỗ thì bức tường kính bỗng nhiên phát ra một luồng ánh sáng. Tôi nhìn về phía đó và rồi lập tức gặp người ra. Người ngồi cách bức tường đó chính là sư phụ của tôi, ông Thẩm Kiến Quốc.

“Sư phụ? Sao sư phụ lại ở đây?” Tôi vội chạy tới gần và kêu lên.

“Ừ, Tiểu Tô. Mấy hôm rồi cảm giác tốt đấy chứ?” Sư phụ mỉm cười hỏi lại tôi.

“Sư phụ, sư phụ đừng đùa nữa.” Tôi cúi đầu xuống nói.

“Tại sao lại không nói? Cậu không muốn biết tình hình hiện nay của mình à?” Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, sư phụ lên tiếng trước.

“Chẳng phải sư phụ đã bảo em rồi là gì?”

“Thế sao? Vậy cậu nói đi xem nào.” Sư phụ vẫn mỉm cười.

“Em biết là hai người đang giấu em một việc, có thể đó là việc có liên quan đến đồ đệ trước đây của sư phụ.”

“Nói tiếp đi.”

“Xin cho em được đoán, đại sư huynh của em có lẽ đã chết vào nhiều năm trước, nhưng những người biết chuyện đó rất ít. Cho nên thân phận của anh ấy chắc chắn cũng là một pháp y cao cấp rất giỏi về côn trùng học

pháp y.” Nói xong, tôi bắt đầu quan sát kĩ vẻ mặt của sư phụ.

“Xét theo tình hình hiện tại thì có thể anh ấy chưa chết, hơn nữa đã quay trở về Còn em thì cứ nghĩ, rút cục thì ai có khả năng ấy, có thể nhẹ nhàng định tội một người, hơn nữa còn lập tức nhốt ngay người ấy, đi đâu đó là không phù hợp với luật pháp. Vì vậy, việc em bị nhốt lại nhất định là ý của cấp trên. Và sự xuất hiện của sư phụ chính là lời giải thích tốt nhất.”

“Rất hay. Cho nên?”

“Cho nên, khiến em phải đến cái nơi quỷ quái này cũng là ý của sư phụ?” Tôi vươn người, hòn đá trong lòng cũng lặng lẽ được trút bỏ.

“Ừ, phân tích của cậu dường như rất có lí.” Sư phụ dừng một chút, lấy lại tinh thần, “Nhưng Hàn Phi có khả năng đã chết thật rồi.”

Bỗng nhiên tôi thấy lòng thất lại, mắt không khỏi toát ra vẻ kinh ngạc và hoảng sợ, sao anh Hàn lại có thể chết được?

“Thật ra, lần này tôi đến chỉ là để thăm vấn cậu mà thôi.” Tôi nhìn ánh mắt kiên định của sư phụ, trong lòng bỗng thấy một cảm giác hụt hẫng lạ lùng.

“Như cậu đã thấy, tôi đã mở một kênh đặc biệt.” Thảm Kiến Quốc hơi mở hai tay, mắt liếc nhìn về phía bên phải ở trên, ra hiệu cho tôi nhìn về chỗ đó. Đó là ám ngữ mà chỉ có hai chúng tôi biết. Tôi đưa mắt lên nhìn về phía mà sư phụ ám thị, thấy có một chiếc camera, thì ra có người đang theo dõi đối thoại giữa tôi và sư phụ. Sư phụ lại ra hiệu bằng mắt cho tôi, khiến tôi càng tin vào sự suy đoán của mình.

“Cậu vẫn chưa quên đâu nhỉ? Về con ve mà tôi đã giảng cho cậu trước đây?”

“Quên rồi”

“Thật là uổng công tôi dạy dỗ cậu lâu như vậy, ve là loài côn trùng rất kì lạ. Chúng sinh ra trong lớp đất sâu cách mặt đất mười mấy thước, có thể sống ở dưới đất mấy năm, thậm chí là lâu hơn. Nhưng để nhìn thấy ánh sáng và hơi ấm, chúng đã bằng lòng bò lên mặt đất để rồi chỉ sống có mấy tuần, thậm chí là một tuần.”

“Có lẽ là vì đẻ sinh sản” Tôi mỉm cười, biết ẩn ý sư phụ muốn nói.

“Đúng thế!” Sư phụ hắng giọng, “Có một loại ve còn biết giả chết, khi chúng thoát xác bò ra thì sẽ biến thành màu vàng.”

“Đi đâu đó thì em biết.” Tôi nhú mào, xua tay, cố làm ra vẻ thiếu kiên nhẫn ngắt lời sư phụ.

“Được rồi. Xem ra hôm nay không hỏi được cậu đi đâu gì rồi. Cậu thật vô vị.” Nói xong, sư phụ quay lưng rời đi.

“Sư phụ!”

“Sao thế?”

“Sư phụ hãy bảo trọng!”

“Cậu không cần phải lo, hãy lo cho mình đã. Giết người không phải là chuyện nhỏ.”

Lúc này thì lòng tôi đã rõ, mọi chuyện rút cục là gì rồi.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, tôi sẽ còn phải ở lại nhà lao này ít ngày nữa.

“Còn nữa, nhờ sư phụ nói giúp cho em, bảo bọn họ đừng bối lộn lung tung những mẫu vật còn trùng về vụ án xác chết trong bao tải ở phòng thí nghiệm của em. Chuyện này với sư phụ có lẽ chỉ là một chuyện nhỏ. Hi vọng sau khi vụ án này được phá xong, sư phụ thông báo cho em một tiếng.”

“Biết rồi.”

Giả sử nếu mọi chuyện đầu như suy đoán lúc đầu của tôi, thì vụ án của anh Hàn chắc chắn sẽ không hề đơn giản. Chỉ cần phá được án thì tôi sẽ được phóng thích vô tội. Tôi nghĩ, sư phụ chắc hẳn hiểu ý của tôi. Chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp rồi, rút cục thì anh Hàn chết thật hay không? Bàn tay đi đầu khiển trong bóng tối ấy là ai? Mọi sự việc của 10 năm trước đang dần dần được làm rõ...

Ngoại truyện

Vụ án côn trùng đặc biệt: “Con rết hình người”

Người cung cấp vụ án: Hàn Phi

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Chức vụ, nơi công tác: Pháp y giám định hàng đầu Trung tâm pháp y Sở cảnh sát thành phố Nam Minh.

Hàn Phi cầm đèn pin chiếu vào xác chết, sau đó đưa đèn pin lại cho một cảnh sát khác, nói: “Hãy soi cho tôi! Tôi phải giải phẫu xác chết!”

Người cảnh sát kia đón lấy chiếc đèn pin, không nén được, hỏi: “Pháp y Hàn, theo quy trình, việc giải phẫu chẳng phải là để về trung tâm mới tiến hành sao?”

Hàn Phi ngẩng xồm, mở chiếc hòm dụng cụ ở dưới chân, lấy ra một con dao phẫu thuật, đáp một cách lạnh lùng: “Cậu thì biết gì? Nói cho cậu hay, cái xác này không thể mang về giải phẫu được. Cậu có dám đảm bảo rằng dọc đường đi nó không bị hủy hoại không? Tôi đã kiểm tra kỹ các dấu vết khắc thì thấy, nếu di chuyển cái xác này nhiều, hoặc là đường nhiều chỗ xóc, thì rất có khả năng nó sẽ thành những tảng thịt vụn.”

Người cảnh sát kia không khỏi sửng sốt trước những lời của Hàn Phi, cúi đầu nói: “Pháp y Hàn, xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nhiều chuyện.”

Hàn Phi không phải là người nhỏ nhen, anh chỉ vào những vết dao trên xác chết, đáp: “Không sao, tôi đoán rằng người trạm trở như vậy trên xác chết là một pháp ý rất giỏi nghề”

Kết luận đó vừa đưa ra, khiến cho tất cả những cảnh sát có mặt ở đó

đầu sừng sốt. Giả sử đúng là một pháp y giỏi phạm tội này thì quả là quá hoàn mỹ, vì sau khi phạm tội xong, hắn thậm chí đã có thể xóa hết dấu vết phạm tội, dù có nói là tuyệt hảo thì cũng không quá. Nhưng Hàn Phi đã cho rằng, điểm cần chú ý của đối phương là ở chỗ khác mà hiện thời chưa phát hiện ra mà thôi.

Hàn Phi định thần, tiếp tục giảng giải: “Đây là cách thường dùng, hung thủ treo xác chết lên, như thế có thể tránh được sự xâm nhập của các loại côn trùng không bay được, ví dụ như loài kiến, sẽ phải mất một thời gian khá dài thì chúng mới có thể gặm nhấm được thịt của xác chết. Cũng vì như vậy, không có sự cạnh tranh của các loại côn trùng lớn, sẽ đẩy nhanh tốc độ phân hủy của xác chết, còn những con giòi trên đó do tranh giành nhau sẽ rơi xuống, khi bị rơi xuống đất, không có thức ăn, chúng buộc phải hóa thành nhộng trước thời gian, từ đó dẫn tới sự suy đoán không chính xác về thời gian tử vong của nạn nhân.”

Hàn Phi vạch mắt của nạn nhân ra, thấy giác mạc có dấu vết vẫn đục. Vì sau khi chết, độ trong của giác mạc người dần dần giảm đi, đục và có màu trắng xám, cuối cùng thì không nhìn thấy đồng tử nữa. Thời gian tử vong càng lâu thì tình trạng càng nặng thêm. Tình trạng đục hiện thời đã đến đoạn gần cuối, nạn nhân đã chết ít nhất là hơn 24 tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, Hàn Phi còn phát hiện ra những đám bầm tím rõ rệt, đó là kết quả của sự kết hợp giữa tử khí, hydro sulfide và huyết sắc tố để lại trên bụng dưới của nạn nhân. Hiện tượng này xuất hiện sau khi người chết sau 24 tiếng, theo thời gian, vết tím xanh này sẽ lan rộng ra khắp cơ thể.

Hàn Phi mang mẫu côn trùng thu thập được về giám định tại trung tâm pháp y thành phố Hải Giác và đã nhanh chóng có kết quả. Những con giòi thu được trên xác của nạn nhân nữ đó đã phát triển đến giai đoạn ấu trùng, còn được gọi là giai đoạn trước khi thành nhộng, còn có cả một bộ phận đã biến thành nhộng đen. Những con nhộng đen này cho thấy chúng hóa nhộng chưa lâu, có lẽ thời gian càng lâu thì màu sắc của nhộng sẽ càng đậm. Phần lớn đã biến thành màu tím đen, đó là đặc trưng của loài nặng

Lucilia, cho thấy nạn nhân đã tử vong muộn hơn 22 giờ 30 phút.

Sau khi xác định thời gian nạn nhân bị hại xong chưa đủ, Hàn Phi còn muốn xác định chủng loại của côn trùng. Qua xét nghiệm, phát hiện ra là nhộng của một loại ấu trùng, về đại thể thuộc họ ruồi Sarcophaga, hiện tại không thể xác định chắc chắn là thuộc loại nào, vì đặc trưng của mỗi loại ấu trùng đều không giống nhau, phải chờ đến khi nhộng nở thì mới có thể nói chính xác được.

Lúc này, Hàn Phi đang chờ một côn trùng ra đời từ con nhộng, nhưng thời gian phá án thì rất gấp, nên anh quyết định tách vỏ nhộng ra cho con côn trùng đó. Anh đặt con nhộng vào trong thùng có hộp bảo ôn, rồi lấy cái móc tiêu bản lên khế chọc vào vỏ con nhộng, đầu một con nhặng hiện ra, tiếp đó là toàn bộ thân màu trắng đục của nó với đôi cánh hơi cong cong như sẵn sàng bay lên.

Hàn Phi thấy vậy, vội cần lấy chiếc ghim côn trùng xiên vào phần ngực của nó, giữ chặt nó lại rồi nhắc chiếc kính hiển vi sinh vật lên đưa về trước, điều chỉnh tiêu cự cho phù hợp và bắt đầu quan sát. Sau khi quan sát một hồi, anh mở tủ lấy ra một cuốn sách có tên là “Bách khoa đại toàn về các loại ruồi” và vừa lật giở sách vừa nhìn con côn trùng bé nhỏ kia.

Khoảng mười mấy phút sau, Hàn Phi coi như đã tìm thấy một loại côn trùng đặc biệt trong cuốn sách công cụ đó, nó là một loài ruồi Phoridae. Đại đa số ruồi Phoridae là côn trùng xác chết dạng nhỏ, có chiều dài thân từ 0,75mm đến 0,8mm, màu xám đen, nâu hoặc vàng nhạt. Đầu của loại này nhỏ, hai bên mép gồ lên, xúc giác có 3 đốt, cuối đốt to nằm ở vị trí cuối lưng. Hai chân sau tương đối to, cánh trong suốt, ít có thể phun ra chất dịch như axit sunfuric mạnh.

Loài ruồi Phoradia này thường xuất hiện ở nơi công cộng hoặc vùng núi rừng hoang vu quanh năm, thích ăn các chất đã thối rữa, bất cứ chất thối rữa nào cũng có thể trở thành thức ăn của chúng. Ngoài ra, chúng còn ăn thịt cả động loại, những họ đặc biệt còn kí sinh trên cơ thể người và trên bề mặt của động vật, mang theo giòi chứa mầm bệnh, gây nên bệnh suy tim

ở người.

Thời gian thành nhộng của loài côn trùng này chừng 6 tiếng, thời gian ấu trùng là 3 tiếng. Từ những căn cứ này, có thể suy đoán thời gian tử vong của nạn nhân là 8 giờ 30 phút tối ngày 30 tháng 9. Địa điểm xảy ra vụ án rất có khả năng là ở nhà vệ sinh công cộng, vì thế vụ án này thuộc loại án di chuyển xác chết điển hình.

Sau đó, Hàn Phi lập tức tới Sở cảnh sát tìm gặp Đặng Khải, đội trưởng Đội cảnh sát hình sự. Đặng Khải nghe, nhưng có vẻ không tin, còn cho rằng Hàn Phi nói bừa, cười nhạo anh là phá án mà lại dựa vào con côn trùng bé tí xiu, như thế là quá hoang đường. Nếu mà như vậy thật thì còn cần đến cảnh sát hình sự mà làm gì?

Hàn Phi cảm thấy nghề nghiệp của mình bị xúc phạm, khiến hai người thiếu chút nữa là xông vào đánh nhau. Sau đó, Giám đốc sở ra lệnh, buộc Đặng Khải phải phối hợp với Hàn Phi một cách vô điều kiện để triển khai công việc tìm kiếm. Đặng Khải cử một lực lượng lớn cảnh sát đến tìm kiếm ở các nhà vệ sinh công cộng quanh khu vực, nhưng tìm liền trong ba ngày mà vẫn không thu được gì.

Một lần nữa Đặng Khải lại nghi ngờ những gì Hàn Phi nói nên bèn đề nghị Giám đốc sở cử một nhân viên pháp y khác tới để phối hợp công tác. Tất nhiên đề nghị này đã bị từ chối.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Phi hẹn Đặng Khải đi ăn sáng, nói rằng để bàn về vụ án người rết.

Hàn Phi ngẩng đối diện với Đặng Khải, vừa ăn bánh bao vừa nói: “Nếu tôi không có được một người chuyên nghiệp như anh ở trong Đội cảnh sát hình sự thì rất có thể sẽ đi đến chỗ sai lầm.”

Đặng Khải cũng không phải là người nhỏ nhen, vừa húp bát tào phớ vừa chủ động đưa ra suy nghĩ của mình: “Phân tích dưới góc độ tâm lý học của kẻ phạm tội, hung thủ chắc muốn huyênh hoang khả năng của mình nên đã thể hiện cảm hứng nghệ thuật trên một xác chết, còn chúng ta thì chưa bắt được tên hung thủ ấy cũng đã khuếch trương sức mạnh của mình!”

Hàn Phi gật đầu công nhận rồi tiếp lời: “Đúng thế, nhìn những nhát dao rất tỉ mỉ trên đó thì có thể thấy hung thủ cố ý thể hiện mình, hơn nữa cách thức gây án cũng rất gọn gàng, không để lại dấu vết gì. Từ đó có thể thấy, đó là sản phẩm của một cao thủ về giải phẫu. Tôi đã nghiên cứu kĩ cách dùng dao, thấy đúng là rất giỏi, người rết ấy có lẽ đạt đến trình độ của mấy tiêu bản xác chết trong trung tâm pháp y rồi.”

Đặng Khải ăn xong chiếc bánh bao cuối cùng, cười, đáp: “Pháp y Hàn, trước đây anh suy đoán rằng hung thủ là pháp y. Anh có căn cứ gì không?”

Hàn Phi trầm ngâm khoảng một phút, sau đó thở dài, đáp: “Khẳng định là không sai! Ngoài pháp y và chuyên gia mổ ngoại khoa ra, trong một lúc tôi không có đối tượng nghi ngờ khác.”

Đặng Khải có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời của Hàn Phi, với lấy một tờ giấy ăn lau miệng, suy nghĩ một lát, rồi nói to: “Khoan đã, nếu đúng là pháp y chuyên ngành cố ý phạm tội khắc lên xác người, vậy thì chúng ta có bắt được hung thủ không? Liệu có phải đến một chút dấu vết phạm tội cũng không tìm thấy không?”

Hàn Phi gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không hoàn toàn đúng, bất cứ thủ đoạn phạm tội nào cũng đều có sơ hở, đòi hỏi chúng ta phải đào bới những chi tiết dù nhỏ nhất. Thực ra, pháp y cũng có nhiều loại, hung thủ tỏ ra rất thạo về giải phẫu học, rất hiểu về cấu trúc xương thịt của cơ thể người, giám định dấu vết và còn trùng học pháp y mà tôi theo học không cùng loại hình với của hung thủ.”

Đặng Khải hỏi thẳng với vẻ mặt đầy hoài nghi: “Người anh em, anh hãy cho một câu chính xác xem, có bắt được hung thủ hay không?”

Hàn Phi cũng hiểu rõ tính khí của Đặng Khải, nên hứa một cách rất thận trọng: “Có thể! Kẻ phạm tội cần phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Đặng Khải tranh trả tiền ăn của hai người, trở về Sở, tổ chức một lực lượng bắt đầu một cuộc tìm kiếm mới, tuy nhiên vẫn tiến hành quanh các nhà vệ sinh công cộng. Mặc dù có nhiều nhà vệ sinh hôi thối kinh khủng, nhưng các cảnh sát vẫn phải cẩn thận tìm kiếm hết mọi ngóc ngách.

Hàn Phi tay cầm hòm dụng cụ pháp y, thấy đã mấy ngày rồi mà việc tìm kiếm vẫn không có kết quả, trong lòng cũng không khỏi thấy hoài nghi, không lẽ mình đã suy đoán sai? Hoặc là hung thủ cố ý đánh lạc hướng? Có đi đâu, ý nghĩ đó nhanh chóng bị gạt đi, vì trong lĩnh vực côn trùng học pháp y có một câu nổi tiếng: “Côn trùng trên xác chết không bao giờ nói dối, tin tưởng côn trùng mới có thể tìm thấy sự thật.”

Trong lúc Hàn Phi mãi nghĩ, thì có một cảnh sát trẻ thở hồng hộc chạy vào đến trước mặt anh: “Pháp y Hàn, đằng trước có phát hiện!”

Hàn Phi chợt cảm thấy đầy tin tưởng, gọi Đặng Khải và mấy viên cảnh sát nữa rồi cùng chạy về phía mà viên cảnh sát trẻ nói.

Sau khi cả đoàn chạy về phía trước chừng hơn 50m, thì thấy ở phía trước không xa thì có một ngôi nhà xi măng bị bỏ hoang từ lâu mọc đầy cỏ rác, trên tường vẽ đủ hình thù, không khí xung quanh thì bốc mùi hôi thối. Đặng Khải bước tới trước mặt viên cảnh sát trẻ, hỏi: “Tiểu Vương, cậu đã vào trong chưa? Bên trong có gì?”

Trước câu hỏi ấy của Đặng Khải, Tiểu Vương gãi đầu, lúng túng, đáp: “Đội trưởng, tôi sợ làm hỏng hiện trường nên chưa vào.”

Đặng Khải đưa tay đập khẽ lên mũ của Tiểu Vương, nói với vẻ châm biếm: “Thôi đi, đừng viện cớ nữa, tôi biết cậu là người mới nên có phần hơi sợ những gì không bình thường, từ sau phải rèn luyện cho thêm can đảm, biết chưa? Nếu không, đừng có theo tôi tới hiện trường nữa!”

Tiểu Vương sửa lại mũ, hai chân giập vào nhau, giờ tay chào Đặng Khải, đáp: “Rõ! Xin ghi nhớ lời dạy của Đội trưởng!”

Đặng Khải không khỏi buồn cười trước hành động đó của Tiểu Vương, rồi sau đó cùng với Hàn Phi bước vào căn nhà xi măng gần đó, Tiểu Vương bước đi theo hai người.

Ba người lần lượt bước vào bên trong ngôi nhà xi măng. Bên trong ngôi nhà không lấy gì làm rộng, xung quanh toàn là mạng nhện, trong góc nhà có một chiếc giường, ở giữa nhà là một chiếc bàn gỗ nhỏ. Trên bàn là một bộ giải phẫu thô sơ. Trên bộ không chỉ có thuốc mà còn có dao giải phẫu

chuyên dụng xếp ngay ngắn.

Ngay lúc đó, Hàn Phi đã có thể khẳng định chắc chắn, đây chính là hiện trường đầu tiên của vụ án người rết. Duy chỉ có một điểm anh không hiểu là hung thủ hoàn toàn có thể hủy hoại ngôi nhà xi măng này và mang theo dụng cụ giải phẫu đi ngay sau khi gây án, nhưng tại sao hắn lại để lại? Động cơ của hắn là gì?

Đặng Khải thấy Hàn Phi ngây người ra bèn đập vào vai anh, nói: “Nghĩ gì vậy? Nhanh chóng khám nghiệm hiện trường đi thôi!”

Hàn Phi định thẫn lại, rồi lại ngẩng đầu nhìn chiếc bàn giải phẫu, trong đầu lại suy nghĩ rất nhanh, miệng thì lầm bầm: “Không đúng! Không đúng! Chúng ta sai rồi! Ngôi nhà xi măng này hoàn toàn không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án, có lẽ hung thủ đã tìm cách đánh lạc hướng chúng ta nên mới cố ý tạo ra hiện trường này!”

Hàn Phi vừa nói dứt lời, Đặng Khải cũng không khỏi sững sờ trước những lời nói ấy nên chủ động tiếp lời: “Anh Hàn, anh thấy thế nào?”

Hàn Phi đưa tay ra hiệu cho Đặng Khải và Tiểu Vương, ý bảo hai người hãy theo anh, rồi bước đến trước chiếc bàn giải phẫu, chỉ vào con dao giải phẫu chuyên dụng, giải thích: “Đầu tiên, chiếc bàn giải phẫu này đã bị đào thải từ lâu rồi, còn con dao giải phẫu kia thì vẫn chưa mở bao, nhìn thì tưởng là đã dùng qua mà thôi, như thực ra nó chưa dính chút máu nào.”

Tiểu Vương nhìn kĩ những con dao mổ dài ngắn khác nhau, nhíu mày hỏi: “Pháp y Hàn, làm sao anh biết là dao chưa dính máu?”

Hàn Phi nhún vai, đáp: “Tôi không thể nói rõ cho cậu hiểu được. Trong giới pháp y có một quy định không thành văn, hễ pháp y tiếp xúc với tử thi hoặc ra hiện trường thì tuyệt đối không rời dao ra. Theo như suy đoán của tôi lúc trước, tay dao của hung thủ thuộc diện rất cừ nên không lẽ hắn lại dễ dàng bỏ đi dùng con dao của hắn?”

Tiểu Vương dường như đã hiểu ra, đúng như lời của Hàn Phi, cao thủ dùng dao sẽ tuyệt đối không bỏ đi vũ khí đã cùng hắn trong nhiều năm.

Đặng Khải thì có vẻ không tin lắm, cho rằng suy nghĩ ấy của Hàn Phi

quá phiền diện nên phản bác lại: “Nếu hung thủ cố ý đánh lạc hướng thì sao?”

Dường như Hàn Phi đã sớm đoán được là Đặng Khải sẽ phản bác lại, nên anh nhìn bốn xung quanh rồi đáp: “Hung thủ chọn ngôi nhà xi măng này là đã phạm phải một sai lầm chí mạng, vì côn trùng có quy luật hoạt động ngày đêm, quy luật trong quá trình tiến hóa của chúng gắn liền với quy luật thay đổi ngày đêm của thế giới tự nhiên, cũng chính là đồng hồ sinh học mà chúng ta nói tới, với côn trùng thì gọi là đồng hồ côn trùng. Các hoạt động bay lượn, kiếm mồi, giao phối, đẻ trứng của đại bộ phận trong thế giới côn trùng cũng có tính quy luật cố định ngày đêm.”

Đặng Khải và Tiểu Vương đứng im nghe Hàn Phi phân tích, đối với họ côn trùng học pháp y là thứ gì đó rất bí hiểm.

Hàn Phi dừng lại một chút rồi tiếp tục bổ sung: “Loài côn trùng hoạt động ban ngày là loại côn trùng có mặt trời, ví dụ như loài bướm; loài côn trùng hoạt động ban đêm như loài bướm đêm, còn có một bộ phận nhỏ hoạt động vào lúc bình minh hoặc hoàng hôn như loài côn trùng ánh sáng yếu, mà muỗi là một loại điển hình. Những loài côn trùng ấy, xét về ngoài thì thấy chúng chịu ảnh hưởng của ánh sáng, tuy nhiên thực ra chúng còn thay đổi theo sự thay đổi của độ ẩm, thành phần thức ăn, thậm chí là điều kiện sinh lý do kích tố bên ngoài của con khác giới tiết ra nữa.”

Không để ý đến vẻ ngạc nhiên của hai người đó, Hàn Phi chỉ vào ngôi nhà xi măng nói: “Mọi người nhìn kĩ đi, một ngôi nhà xi măng nhỏ như thế này, trong không khí tuy có mùi hôi, nhưng sao lại không thấy bóng dáng của loài rắn hay chuột gì đó? Ngoài ra, mùi hôi trong không khí là mùi thuốc diệt côn trùng. Hung thủ là một tên tội phạm vô cùng thông minh!”

Hàn Phi nói đến đây liền giơ tay chỉ vào nơi duy nhất mặt trời có thể chiếu vào, nói tiếp: “Còn một điểm nữa cũng có thể suy đoán nơi đây không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Trong thế giới tự nhiên, ánh sáng và nhiệt độ là hai loại nhiệt năng siêu cấp của việc mặt trời bức xạ xuống trái đất, ánh sáng chủ yếu là để cho hệ sinh thái phát triển, để cho

thực vật tiến hành quang hợp. Nhưng côn trùng không thể hấp thu ánh sáng để tạo ra dưỡng chất như thực vật, mà chỉ có thể bắt mồi để lấy năng lượng. Trong quá trình côn trùng tiến hóa sẽ sản sinh ra nhiệt bức xạ, cường độ ánh sáng và bước sóng và chu kì thay đổi ngày và đêm (chu kì ánh sáng), những yếu tố này đều ảnh hưởng đến các hoạt động giao phối, đẻ trứng, kiếm mồi, và ngủ của côn trùng.”

Ý của Hàn Phi khiến cho những người có mặt đều hiểu rõ, nói cách khác, nếu đây là hiện trường thứ nhất xảy ra vụ án thì tại sao không có dấu vết côn trùng sinh sản? Từ đó có thể thấy, đây là hiện trường giả mà hung thủ đã cố ý tạo ra, và vụ án người rết một lần nữa lại đi vào ngõ cụt, hung thủ mạnh hơn dự kiến của Hàn Phi rất nhiều. Anh thực sự không thể nào hiểu được, tại sao tư duy phạm tội của hung thủ lại kín kẽ tới mức khiến người ta thấy sợ như vậy. Thậm chí anh còn có cảm giác, mỗi một bước đi hung thủ đều đã lên kế hoạch rất rõ ràng, ngay từ đầu anh đã bị hung thủ dắt mũi lôi đi.

Đặng Phi giận dữ nắm tay đập xuống chiếc bàn giải phẫu, chửi thề “Mẹ kiếp! Đồ khốn!”

Hàn Phi nhìn thấy tay nắm của bàn giải phẫu bị gãy, từ trong đó chui ra một con bọ cánh cứng toàn thân đen kịt, trên lưng màu hơi tím, xúc giác cong lên, rất giống với dấu sỉ. Dường như một cú đập chưa đủ, Đặng Khải định giơ tay đập tiếp, Hàn Phi vội ngăn lại.

Hàn Phi lấy chiếc kẹp từ trong hòm dụng cụ kẹp con bọ cánh cứng lên, giơ đến trước mặt quan sát kĩ. Anh cố tìm kiếm những loài côn trùng có trong đầu, và nhanh chóng nhận ra con bọ cánh cứng này. Trong mắt anh ánh lên vẻ đầy sợ hãi và nghi ngờ, đây là con côn trùng biến dị thuộc họ ruồi nhà và Silphidae. Loài vật này thích ăn các xác chết treo trên cây hoặc là ở những nơi ẩm ướt để tiện đẻ trứng.

Càng nghĩ, Hàn Phi càng thấy ngạc nhiên, anh hiểu rõ hơn hai người cùng có mặt ở đó rằng con côn trùng này hoàn toàn không thể xuất hiện ở đây, thậm chí là hoàn toàn bị diệt chủng, vậy rút cục ai đã kiếm ra nó?

Hàn Phi lập tức gọi điện ngay cho bạn cũ là Thẩm Kiến Quốc, rồi nói: “Anh Thẩm, ở chỗ tôi xảy ra chuyện lớn rồi, loài côn trùng biến mất một cách kì dị nhiều năm trước lại xuất hiện rồi, anh hãy đưa người đến Đội trinh sát hình sự của thành phố Hải Giác chờ tôi!”

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Kiến Quốc im lặng một lúc rồi mới nói: “Sự xuất hiện đáng kinh ngạc của nó xem ra là vấn đề để lại của nghiên cứu năm xưa, tôi sẽ đưa người tới chỗ anh nói, hãy tranh thủ tìm ra nguồn gốc của nó và bắt kẻ đã thả con côn trùng đó về quy án!”

Nói xong, Thẩm Kiến Quốc tắt máy, Hàn Phi ngây người nhìn con côn trùng kia. Anh hiểu hơn ai hết quá trình ra đời của nó. Con côn trùng này là sản phẩm thành công duy nhất của việc nghiên cứu cải tạo AND của loài côn trùng xác chết, hơn nữa là con bọ cánh cứng biến thể gen tồn tại duy nhất. Nó là sản phẩm kết hợp giữa loại Silphidae với gen của loài ruồi bay, hồi đó khi nghe được chuyện này từ chỗ của Thẩm Kiến Quốc anh đã cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Sau đó, bộ phận nghiên cứu khoa học về loài côn trùng của cơ quan Thẩm Kiến Quốc xảy ra sự việc bất ngờ, loài côn trùng trên trở thành bọ cánh cứng có mối nguy cơ hàng đầu. Tổ nghiên cứu đã thảo luận và bỏ phiếu thống nhất là phải diệt chết loài côn trùng mới này, chủ yếu là để tránh cho việc lây lan đến loài côn trùng khác và từ đó tạo ra những loài côn trùng biến thể gen càng nguy hiểm hơn.

Khi mọi người thảo luận xong và đến phòng thí nghiệm để tìm con côn trùng đó thì đã thấy nó biến mất một cách bí ẩn. Chuyện này đã khiến lãnh đạo hết sức giận dữ, là người đứng đầu của tổ nghiên cứu, Thẩm Kiến Quốc tất nhiên càng khó bề ăn nói, ông bị giáng chức. Cấp trên làm thế là để bảo vệ cho Thẩm Kiến Quốc, giáng chức chỉ là hình thức để chặn miệng một số người.

Đặng Khải thấy Hàn Phi cứ ngây người nhìn con côn trùng kia, bèn vỗ vai, nói: “Anh Hàn, sao lại ngây người ra thế? Mau nói phát hiện của anh xem để chúng ta dựa vào manh mối mới đi tìm bắt hung thủ.”

Hàn Phi định thần lại, nói với vẻ nghiêm trang: “Hiện tại không được nữa rồi, vụ án đã trở nên phức tạp hơn, bây giờ chúng ta quay về Đội trinh sát hình sự đợi anh Thẩm Kiến Quốc bạn của tôi đến để bàn bạc rồi mới triển khai hành động tiếp theo.”

Đặng Khải không hiểu, lập tức truy vấn: “Đội bạn của anh? Việc phá án của chúng ta có liên quan gì đến anh ta? Tôi cần một lý do, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý để Thẩm Kiến Quốc nhúng tay vào!”

Hàn Phi nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đội trưởng Đặng, xin lỗi, vụ án đã vượt qua sự tưởng tượng và kiểm soát của tôi và anh. Vụ án này liên quan tới bí mật của tỉnh, về nguyên tắc là không được tiết lộ ra với bên ngoài, càng biết nhiều sẽ càng không tốt cho anh. Điều quan trọng nhất là, giải quyết không tốt thì tôi, anh và tất cả các anh em có mặt ở đây sẽ phải chịu kỷ luật hoặc bị cho thôi việc!”

Đặng Khải và các cảnh sát có mặt ở đó nghe thấy thế đầu lần lượt thở dài, rút cục thì bí mật tới mức độ nào mà có thể khiến cho tất cả mọi người đều phải chịu liên đới như thế? Đặng Khải thầm suy tính mọi lẽ hơn thiệt, được mất nên không nói ra câu nào, vì đúng như lời Hàn Phi nói, vụ án đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của ông nữa. Sau cùng, Đặng Khải ra lệnh cho tất cả mọi người quay về sở để chờ Thẩm Kiến Quốc, và để tiện cho việc khám nghiệm tử thi, ông cho người để tử thi vào trong túi đựng xác và mang về Đội cảnh sát hình sự.

Một tiếng sau, Thẩm Kiến Quốc mang theo đồ đạc và cũng là con nuôi Thẩm Vân Thiên và con gái là Thẩm Giai Giai xuất hiện ở Đội cảnh sát hình sự. Hàn Phi không nói câu nào, đưa Thẩm Kiến Quốc và những người đi cùng thay trang phục của pháp y rồi vào nhà lạnh và lấy thành công xác phụ nữ người rết.

Thẩm Kiến Quốc nhìn cái xác trên bàn giải phẫu, rồi dùng ngón tay trở đang đeo găng của bàn tay phải đo độ sâu của vết thương, rồi lập tức thốt lên: “Tay dao của hung thủ rất thuần thục, rõ ràng là một người rất giàu kinh nghiệm, độ sâu và độ mạnh của mũi dao chính xác đến kinh ngạc!”

Thẩm Vân Thiên cũng nhìn cái xác, rồi nhú mày nói: “Độ lớn nhỏ của vết thương trên xác nạn nhân đều tằm tấp, độ sâu của vết thương cũng không chênh lệch nhau là bao. Con nghĩ, hung thủ có thể là một pháp y rất thâm sâu về giải phẫu học.”

Thẩm Giai Giai lấy một chiếc kẹp từ trong hòm dụng cụ, kẹp một mẫu thịt nhấc lên quan sát kĩ trong khoảng nửa phút rồi mới nói: “Đúng là trứng của loài côn trùng Silphidae kí sinh trong thịt, nếu không nhanh chóng phá xong vụ án, e sẽ dẫn đến nguy cơ côn trùng sinh sôi và loài côn trùng biến dị kia sẽ lan ra thành dịch và đi khắp nơi để cắn người!”

Thẩm Kiến Quốc trầm ngâm một hồi lâu rồi mới quay lại hỏi Thẩm Vân Thiên: “Con nhìn kĩ xem cách thích giải phẫu trên những vết thương đó có quen không? Bố cứ có cảm giác như đã thấy nó ở đâu đó, cảm giác rất quen.”

Thẩm Vân Thiên nghe vậy cũng lại nhìn vết thương trên xác chết và suy nghĩ, trong đầu anh hiện lên hình ảnh một pháp y trung niên lần đầu dạy anh về giải phẫu. Để xác nhận cho suy đoán của mình, anh đưa tay sờ lên bên trong vết dao và nhanh chóng có kết luận.

Thẩm Vân Thiên hít một hơi thở thật sâu rồi nhìn Thẩm Kiến Quốc, nói: “Bố nuôi, xác chết này khẳng định là dưới bàn tay của Lý Khắc An. Con rất quen với cách thức phẫu thuật của ông ta, vì người phụ trách dạy con giải phẫu xác chết năm đó chính là ông ta!”

Ba từ Lý Khắc An khiến cho đám đông đều thay đổi sắc mặt, bởi tất cả những người có mặt ở đây đều biết đó là một người điên khùng, mức độ say mê đối với độc lí học pháp y và kĩ thuật cải tạo giien côn trùng có thể nói là hết như tàu hỏa nhập ma, một số lĩnh vực thậm chí còn lợi hại hơn hẳn Thẩm Khiến Quốc.

Sắc mặt của Hàn Phi càng khó coi hơn, hồi trước anh cũng có qua lại với Lý Khắc An, trình độ giải phẫu học của người đó chuyên nghiệp hơn anh không ít. Hồi đó trung tâm pháp y đầu đặt cho ông ta biệt hiệu Lý Cửu Dao, nghe tên thì biết, người này khi giải phẫu các bộ phận quan trọng của

tử thi chỉ cần đến 9 nhất dao, nhất nào cũng chính xác, không hề có sai lệch.

Thẩm Giai Giai thấy không khí có vẻ nặng nề, bèn chủ động lên tiếng: “Sau khi bị khai trừ vào năm đó, không ai biết là ông ta đã đi đâu, ông ta đã biến mất cứ như bốc hơi. Chúng ta phải làm gì thì mới bắt được ông ta nhỉ? Huống chi ông ta cũng đã từng được coi là nhân viên trong hệ thống, nên chẳng lạ lẫm gì với các biện pháp nghiệp vụ bắt người, muốn nhử ông ta ra cũng không dễ.”

Một hồi lâu sau, Thẩm Vân Thiên bật ngón tay tách một cái rỗi nhếch môi mỉm cười, nói: “Con đề nghị, hay là chúng ta dùng độc trị độc? Lợi dụng độc tính đặc biệt của loài côn trùng này tiến hành bám theo ngược lại để tìm chỗ ẩn náu của Lý Khắc An!”

Ý tưởng này vừa đưa ra lập tức bị Thẩm Kiến Quốc gạt ngay lập tức, ông lớn tiếng nói: “Vân Thiên, bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Nhất định không được tùy tiện tiếp xúc với độc lý học pháp y! Bố không đồng ý cách làm của con, đó là vấn đề nguyên tắc không liên quan đến việc có bắt được Lý Khắc An hay không!”

Hàn Phi và Thẩm Giai Giai đưa mắt nhìn nhau, trong chốc lát không biết nên nói đỡ cho ai, nên quyết định im lặng, giữ thái độ trung lập.

Thẩm Vân Thiên vẫn không chịu từ bỏ, bắt đầu phản bác lại Thẩm Kiến Quốc: “Bố nuôi, bố quá lạc hậu và cứng nhắc rồi, để bắt được hung thủ, sử dụng một vài lần độc lý học pháp y thì có gì mà không được? Các phần tử tội phạm bây giờ thông minh hơn chúng ta nhiều, để đạt đến việc phạm tội mà không để lại dấu vết gì, có gì mà chúng chẳng làm! Không lẽ, bố muốn cho càng nhiều người vô tội trở thành nạn nhân hay sao? Chẳng lẽ cứ để bọn tội phạm nhởn nhơ ngoài pháp luật?”

Câu hỏi đó đánh trúng vào chỗ hiểm yếu của Thẩm Kiến Quốc, làm sao ông lại không hiểu rõ sự lợi hại và tính chất nghiêm trọng trong đó?

Hồi trước, sau khi con bọ cánh cứng Silphidae ra đời, nó được tổ nghiên cứu công nhận là loài côn trùng bị cấm hàng đầu, sau này nếu có

gặp lại nó nhất định phải giết chết nó!

Hàn Phi cũng đã bắt đầu đứng ra xoa dịu Thẩm Vân Thiên, khuyên Thẩm Kiến Quốc: “Anh Thẩm, những lời của Vân Thiên nói không phải là không có chút lí lẽ nào, có lúc lấy tội trị tội cũng là một cách có hiệu quả nhất. Chúng ta muốn chiến thắng tội phạm thì cần phải đáng sợ hơn chúng, chỉ cần phá được án thì việc dùng cách gì mà chẳng là cách?”

Hàn Phi nói xong thì đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Giai Giai, Thẩm Giai Giai cũng tham gia khuyên giải, cô nói với vẻ nũng nịu: “Bố, lần này bố đừng ý đi mà, vì suy cho cùng chúng ta có dùng nó vào việc gì xấu đâu, bắt người xấu bằng cách lấy độc trị độc cũng là việc thay trời hành đạo mà!”

Trước những lời khuyên của mọi người, Thẩm Kiến Quốc chỉ còn cách gạt đầu đồng ý lấy độc trị độc, để cho Hàn Phi mang con côn trùng kia về phòng nghiên cứu côn trùng chờ lấy được gien đã cải tạo xong thì sẽ chế thành dịch và phun lên hiện trường phát hiện ra xác chết. Lý Khắc An sẽ xuất hiện để quan sát sự thay đổi của con bọ cánh cứng Silphidae, chờ đến lúc đó là có thể bắt được anh ta.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Thẩm Kiến Quốc mang theo chất dịch lấy ra từ thân của con bọ cánh cứng Silphidae, bên trong có thêm chất thuốc có thể thu hút những con Silphidae cùng lại và gien đã cải tạo. Tiếp đó ông cùng với Đặng Khải và những người khác tới dưới gốc cây đa nơi phát hiện ra xác của người phụ nữ và phun chất dịch mang theo đó lên cành cây. Sau đó, ông và mọi người lại cùng đến ngôi nhà xi măng kia, chuẩn bị phun nước thuốc có gien. Nhưng khi mọi người chưa kịp vào bên trong thì nhìn thấy một bóng người từ bên trong vọt ra.

Đội cảnh sát hình sự mà dẫn đầu là Đặng Phi nhanh chóng xông tới, nhất là Đặng Phi - người từng đạt giải quán quân về chạy cự li ngắn hời còn trong trường cảnh sát. Ông tung người đưa ra một cú đá hiểm hóc về phía bóng đen kia, khiến cho đối phương lập tức mất khả năng phản kháng và đành để ông tra công vào tay.

Hung thủ giết người Lý Khắc An đã bị bắt về quy án. Qua thẩm vấn của

Đặng Khải thì biết, sau khi bị khai trừ khỏi tổ nghiên cứu côn trùng và bị treo bằng pháp y, Lý Khắc An không biết phải làm gì, thế rồi tình cờ được biết có một ban tang lễ đang tuyển một thợ khâm liệm. Đó là một nghề chuyên hóa trang cho người chết và xử lý trạng thái xác chết.

Điều kiện tuyển dụng chỉ có một yêu cầu, đó là tay dao phải rất thâm hậu, lương bổng thì khá hậu hĩnh, đồng thời còn bao luôn cả ăn ở, một tháng còn được nghỉ 4 ngày.

Để được tuyển dụng, Lý Khắc An đã bỏ tiền để kiếm một chứng minh thư giả, đồng thời đổi tên là Lý Ngọc Diên. Hồi đó, việc kiểm tra chứng minh thư không nghiêm ngặt, Lý Khắc An còn hối lộ cho người phụ trách việc tuyển dụng 500 đồng, vì vậy mà đã được nhận vào làm thành công.

Lý Khắc An làm chừng nửa tháng, nhưng anh ta vẫn không thôi việc nghiên cứu cải tạo giun đối với côn trùng. Do ở nhà tang lễ có rất nhiều xác chết nên đã cho anh ta cơ hội thí nghiệm. Hàng ngày, anh ta đều thu thập những con côn trùng trên xác người và tiến hành ghép giun côn trùng. Kết quả, ông trời không phụ người kiên nhẫn, anh ta đã vô tình cải tạo ra hai con bọ cánh cứng Silphidae.

Để kiểm chứng lại kết quả thí nghiệm của mình, anh ta đã giết chết một hộ lí của bệnh viện tên là Hoàng Linh, đầu tiên anh ta bắt cóc cô ấy đến nhà tang lễ và tiêm nọc độc của con bọ cánh cứng Silphidae để quan sát tình hình thay đổi giun của Hoàng Linh. Kết quả là chưa đầy một phút sau thì Hoàng Linh đã chết một cách li kì. Lý Khắc An biết lần thí nghiệm này đã thất bại, để trút cơn giận dữ, nên ngay trong đêm ấy anh ta đã treo xác của Hoàng Linh lên cây đa ở ngọn núi phía sau bệnh viện, rồi biến cái xác thành một xác chết người rất một cách thành công. Anh ta làm vậy còn là vì muốn di chuyển hiện trường vụ án và đánh lạc hướng mọi người.

Lý Khắc An đã từng tiến hành thí nghiệm ở ngôi nhà xi măng, và vô tình để lại một con bọ cánh cứng Silphidae ở đó, và đó cũng chính là con bọ cánh cứng mà Hàn Phi và các cảnh sát trong lúc tìm kiếm manh mối vụ án ở ngôi nhà xi măng đã phát hiện ra. Sự việc này đã một lần nữa chứng

minh rằng lưới trời lồng lộng khó mà thoát và con bọ cánh cứng ấy đã trở thành manh mối quan trọng để bắt Lý Khắc An. Ngoài ra, rủi ro hơn nữa cho anh ta là ở đó còn có sự xuất hiện của Thâm Kiến Quốc và những cộng sự của ông nên việc bắt giữ Lý Khắc An đã diễn ra khá thuận lợi.

Vụ án côn trùng đặc biệt Căn chung cư với những xác chết bị thiêu

Người cung cấp vụ án: Thẩm Kiến Quốc

Giới tính: Nam

Tuổi: 38

Nơi công tác: Từng là chuyên gia côn trùng học pháp y của bộ phận bí mật trong Sở cảnh sát tỉnh, hiện đang là giảng viên côn trùng học pháp y của Đại học Nam Minh.

Trong cuộc đời của mình, sự phụ Thẩm Kiến Quốc của tôi từng phá rất nhiều vụ án bằng pháp y, ông kể cho tôi rằng ba năm trước ông tình cờ gặp phải một vụ án mà suốt đời này có lẽ không bao giờ quên. Thỉnh thoảng ông còn nằm mơ thấy cảnh tượng hãi hùng của hiện trường vụ án năm đó, sau đó bàng hoàng tỉnh dậy giữa cơn mơ.

Bây giờ là năm 2001, vụ án xảy ra ba năm trước, theo ghi chép trong hồ sơ thì thời gian cụ thể xảy ra là 6 giờ 30 phút sáng ngày 10 tháng 2 năm 1998. Buổi sáng hôm đó, thành phố Nam Minh đón một trận mưa to nhất trong vòng 10 năm trở lại đó, trận mưa kéo dài liên tục trong 3 ngày, còn địa điểm xảy ra vụ án lúc đó là tại một chung cư của cá nhân ở gần trường trung học cao cấp Nam Minh, người báo án là chủ nhà Đinh Thành.

Khi Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đến nơi, thì thấy một cảnh tượng ghê rợn đến cùng cực, trong góc tường là bốn xác người chết cháy chùng lên nhau. Xác người nào cũng bị côn trùng gặm nhấm nham nhở, phần lớn cơ thể đã bị phá hủy hoàn toàn không còn nhận dạng được nữa.

Thẩm Kiến Quốc tay cầm chiếc hòm dụng cụ pháp y đi trước rồi tới bên một xác chết. Ông mở hòm dụng cụ lấy ra một con dao phẫu thuật khẽ rạch một đường lên phần bụng đã bị cháy đen, rồi quay đầu lại nói với Hàn

Phi: “Hung thủ rất xảo quyệt, giết người xong thì đốt xác khiến cho việc phá án càng gặp nhiều khó khăn hơn. Vì bề mặt của xác chết sau khi bị đốt và chịu sức nóng của nhiệt độ cao, thì biểu bì của lớp da sẽ bị nứt ra, tạo nên nhiều vết rạn nứt giả.”

Hàn Phi đeo xong đôi găng tay màu trắng rồi bước tới ngẩng xồm bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, dùng mũi hít hít mấy cái rồi nói: “Hung thủ đúng là rất tàn nhẫn, sau khi bị đốt cháy, xác chết sẽ tỏa ra mùi khét, khiến cho côn trùng sẽ đến sớm hơn bình thường và kịp đẻ trứng vào, từ đó dẫn đến việc sinh sản diễn ra sớm hơn và khiến việc đi đầu tra phá án càng khó khăn hơn.”

Tay trái của Thẩm Kiến Quốc cầm chiếc kẹp, tay phải nắm chặt con dao mổ, đưa lưỡi dao lách vào trong xác chết đã bị cháy đen, còn chiếc kẹp thì giữ chặt lớp da bị cháy, nói: “Xác chết đã bắt đầu bị da dê hóa rồi, do bị lửa cháy đẩy nhanh tốc độ bốc hơi nước trên xác chết, nên cục bộ bắt đầu khô và trở nên cứng lại, bên trong một phần nhỏ lớp mỡ còn sót lại có màu vàng hoặc màu vàng nâu.”

Cũng trong lúc đó, trợ thủ pháp y của Thẩm Kiến Quốc ngẩng bên bắt đầu ghi chép và hỏi lại: “Thưa thầy, sao lại gọi là da dê hóa ạ?”

Thẩm Kiến Quốc cầm con dao mổ lên rạch một lớp da, rồi dùng nhíp nhắc lên, đáp: “Rất đơn giản, vì bề ngoài của xác chết giống như bề ngoài của giấy da dê, còn gọi là khô cục bộ của xác chết, vì thế gọi là da hóa.” Trong điều kiện không khí khô nóng, nhiệt độ khá cao và có gió thì quá trình da dê hóa diễn ra khá nhanh. Ngược lại, xác chết phát hiện trong nước thì không bị da dê hóa.”

Hàn Phi hoàn thành công tác khám nghiệm bộ phận của mình, bước tới bên báo cáo tình hình với Thẩm Kiến Quốc: “Trên bề mặt xác chết có một số côn trùng có thể đã ăn các tổ chức da đã da dê hóa, tất nhiên không loại trừ việc gặm nhấm của các loại côn trùng như kiến đã dẫn tới khô cục bộ. Có đi đâu, bộ phận da dê hóa của xác chết hiện nay có thể giữ được trong thời gian khá lâu.”

Thẩm Kiến Quốc nghe xong những manh mối mà Hàn Phi cung cấp, bèn nói: “Cách nói của anh tuy không sai, nhưng đáng tiếc là chưa toàn diện. Tôi phát hiện ra số ít xác chết đã bắt đầu có hiện tượng hóa xương. Các tổ chức phần mềm của xác chết đã bị gặm mòn, tốc độ phân hủy nhanh hơn trạng thái bình thường, sau khi phân hủy tất nhiên sẽ tự động đến giai đoạn tiêu hủy, lông tóc, móng tay chân bị rụng, chỉ còn lại xương.”

Sắc mặt của Hàn Phi trở nên khó khăn, ngẫm nghĩ một lát, anh tiếp lời: “Anh Thẩm, tôi hiểu ý của anh, vì hiện tượng hóa xương là giai đoạn cuối cùng của sự thay đổi của xác chết trên cạn, thời gian xuất hiện chủ yếu chịu ảnh hưởng của các yếu tố nhiệt độ, độ ẩm, môi trường chôn cất. Nếu có thêm việc gặm nhấm của các loài côn trùng xác chết nữa thì việc hóa xương càng nhanh chóng hơn, và mùi hôi thối để lại sẽ càng thu hút thêm sự góp mặt của các loài động vật gặm nhấm và côn trùng.”

Công việc khám nghiệm xác chết của Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cơ bản đã xong, hai người mang theo một số côn trùng xác chết thu được ở hiện trường quay trở về phòng nghiên cứu côn trùng của trung tâm pháp y, chuẩn bị tiến hành phân tích lần thứ hai. Số lượng trứng côn trùng mà họ thu thập quá nhiều, nhưng không còn cách nào khác, vì đó là một vụ đại án với bốn sinh mệnh bị tước đoạt, mẫu vật càng nhiều thì càng tốt cho việc xét nghiệm.

Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cùng mài miết đến tận 12 giờ đêm, bước đầu đã phân loại được các mẫu côn trùng mang về. Tổng cộng có 52 con côn trùng thuộc họ Coleoptera, họ Histeridae có 3 loại và số lượng là 16 con, họ Silphidae có 4 loại với 8 con, họ Curculionidae có 6 con, loài nặng 7 con, họ Diptera có 7 loại với số lượng 17 con.

Côn trùng Coleoptera còn gọi là *Nicrophorus americanus* chủ yếu ăn xác người hoặc xác động vật. Theo tập tính khác nhau, các loài côn trùng sẽ xâm nhập, gặm nhấm và sinh sản trên xác vào các thời điểm khác nhau dựa theo các mức độ phân hủy khác nhau của xác chết. Còn công việc chính của Thẩm Kiến Quốc là phân biệt các quần thể côn trùng khác nhau, tính ra

thời gian xâm nhập vào xác chết cũng như trình tự xâm thực của chúng đối với xác chết rồi từ đó phán đoán ra thời gian tử vong cụ thể của nạn nhân.

Qua thí nghiệm của Hàn Phi thì phát hiện ra, trong số các côn trùng thu thập được, loài bọ cánh cứng thuộc họ Histeridae và họ Silphidae bắt đầu xâm nhập và gặm nhấm xác chết điên cuồng là vào khoảng một tuần sau khi nạn nhân tử vong, đồng thời chúng có thể kéo dài việc này trong khoảng hơn 2 tháng, còn các loại côn trùng thuộc họ Curculionidae và họ Diptera thì xâm nhập muộn hơn, dường như phải nửa tháng sau khi nạn nhân tử vong mới xuất hiện và thời gian mà chúng lưu trú lại trên xác chết cũng chỉ trong khoảng 2 tuần, nếu xác chết đã 2 tháng thì không bao giờ thấy chúng.

Vì thế, dựa theo những số liệu trên đây thì suy ra, 4 nạn nhân kia có lẽ đã tử vong vào khoảng 45 ngày đến 60 ngày trước, cách thời gian phát hiện ra chừng 50 ngày. Hơn nữa, thời gian tử vong giữa các nạn nhân cách nhau không xa, dường như hung thủ đã ra tay sát hại hàng loạt, thời gian phạm tội rất có quy luật.

Thẩm Kiến Quốc tuy đã suy đoán ra quy luật phạm tội của hung thủ và thời gian tử vong của nạn nhân, nhưng các manh mối trước mắt vẫn chưa đủ. Ông quay đầu lại nói với Hàn Phi đang đứng ghi chép ở bên cạnh, nói: “Đừng ghi chép nữa, hãy thay quần áo và mang theo hòm dụng cụ đi theo tôi đến nhà lạnh và hỗ trợ tôi giải phẫu 4 xác chết đó!”

Hàn Phi dừng cây bút trong tay, nhanh chóng thay quần áo và mang theo hòm dụng cụ pháp y quay trở lại rồi cùng với Thẩm Kiến Quốc xuống nhà lạnh tìm người quản lý ở đó và lấy ra bốn xác chết. Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn bốn cái xác cháy đen lần lượt nằm trên bốn chiếc bàn giải phẫu, trong lòng cảm thấy rất rất buồn. Vì dù sao thì đây cũng là bốn mạng người, sẽ có từng ấy gia đình lòng đau như cắt vì chuyện này.

Thẩm Kiến Quốc bước tới chiếc bàn giải phẫu thứ nhất, đeo găng tay xong thì bật chiếc đèn chùm ở trên đầu, chậm rãi kéo khóa của túi đựng

xác. Dưới ánh đèn xác chết trông càng đáng sợ. Hàn Phi bắt đầu lấy những dụng cụ thường dùng từ trong hòm đựng dụng cụ ra.

Sau khi sắp xếp xong dụng cụ, Hàn Phi nói với Thẩm Kiến Quốc: “Anh Thẩm, tôi đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Thẩm Kiến Quốc khẽ gật đầu rồi hít một hơi thật sâu, nhìn cái xác cháy đen, nói: “Đưa cho tôi một chiếc kéo giải phẫu.”

Kéo giải phẫu thông thường dùng để cắt các bộ phận như túi mật, bàng quang, hoặc bỏ đi những tổ chức thừa chứ không dùng để cắt các trạng thái đóng kín nhằm đạt tới mục đích bóc tách chọn lựa để đảm bảo cho các tổ chức quan trọng không bị ảnh hưởng.

Hàn Phi đưa cho Thẩm Kiến Quốc một chiếc kéo giải phẫu, Thẩm Kiến Quốc đón xong đầu tiên là mở phần ngực của xác chết. Vừa nhìn vào bên trong của lồng ngực xác chết, Thẩm Kiến Quốc vừa chìa tay phải ra và nói với Hàn Phi: “Dao cắt tổ chức.”

Hàn Phi tìm con dao cắt tổ chức và chìa ra. Anh rất rõ cộng sự Thẩm Kiến Quốc sẽ làm gì bước tiếp theo. Dao cắt tổ chức còn được gọi là dao dài thường dùng để cắt các mô rắn. Với một pháp y lão luyện như Thẩm Kiến Quốc, hoàn toàn có thể dựa vào những con dao đó để hoàn thành việc tách các tổ chức mềm (gồm cả việc phanh tử màng ruột đến ruột và mở buồng tim).

Tay trái Thẩm Kiến Quốc vừa đưa tay ra đón dao, cắt một bộ phận nhỏ dọc theo lồng ngực, tay phải cầm một chiếc kẹp, gấp những tổ chức mềm thừa ra đặt vào cái khay bên cạnh. Xương sụn của những người bình thường đại đa số có màu trắng sữa, nhưng tình trạng hiện thời của nạn nhân này lại là màu tím đen, cho thấy rõ trước lúc chết nạn nhân đã bị ép uống thuốc độc.

Hàn Phi thấy thế, lên tiếng chửi: “Hung thủ đúng là hiểm độc! Có lẽ 80% hẳn là kẻ biến thái về tâm lý, người ta chết rồi mà còn ép đồ thuốc độc, không loại trừ nạn nhân có quen biết với hung thủ. Xem ra, đầu tiên phải xác định cho được thân phận của nạn nhân, rồi bắt tay đi đầu tra từ các

mối quan hệ xã hội của người này mới được, hoặc là phải lập tức đi đầu tra những người có mâu thuẫn với nạn nhân gần đây.”

Thẩm Kiến Quốc cũng đồng tình với ý kiến của Hàn Phi, ông khẽ gật đầu, nói: “Đúng thế, động cơ gây án của hung thủ có phần phức tạp, nhưng hiện giờ chúng ta chưa thể nào xác định được thành phần cụ thể của chất độc, vì vậy cũng không thể tiến hành đi đầu tra ngược đối với nguồn gốc của độc tố để tìm ra kẻ mua và kẻ bán thuốc độc được.”

Thẩm Kiến Quốc nói xong, tiếp tục tiến hành giải phẫu đối với xác chết thứ hai, đó là cái xác bị cháy nghiêm trọng nhất trong bốn xác chết của vụ án. Diện tích bị cháy chiếm tới 85 % cơ thể, xét theo mức độ thì thuộc độ bỏng loại 1, vì thế những tổ chức mềm trong cơ thể cũng đã bị hủy hoại.

Trong lúc Thẩm Kiến Quốc dùng dao rạch xác chết, bất ngờ ông phát hiện ra một điểm khác với xác chết đầu tiên, đó là có dấu vết bị gãy xương ở phần ngực, phân tích theo tình hình vết thương thì thấy dụng cụ gây án có thể là một vật đầu tù như búa, hơn nữa đập rất nhiều lần nên mới khiến cho xương gần như vỡ vụn ra.

Hàn Phi nhìn cái đầu của xác chết thứ hai, chủ động đề nghị: “Anh Thẩm này, anh thấy có nên mở hộp sọ của nạn nhân ra xem không, vì tôi phát hiện ra rằng mặc dù sọ của người chết cũng bị đốt cháy, nhưng lại có hiện tượng sưng to, đi đầu này khiến tôi thấy rất khó hiểu!”

Thẩm Kiến Quốc cũng nhìn về phía đầu của nạn nhân với ánh mắt nghi ngờ, sau đó bước tới khẽ nâng gáy của nạn nhân lên một góc 25°, tay phải bắt đầu gõ vào thái dương của nạn nhân, một âm thanh kì lạ phát ra. Gõ xong, Thẩm Kiến Quốc đặt đầu của nạn nhân xuống và nói với Hàn Phi: “Anh nhanh chóng đi lấy dụng cụ mở hộp sọ đến đây. Vừa rồi trong lúc gõ hộp sọ, tôi đã phát hiện ra một điểm rất kì lạ, tôi nghi ngờ trong hộp sọ có chứa thứ gì đó rất kì quái!”

Hàn Phi lập tức chạy ra khỏi nhà lạnh để tìm cửa điện cửa hộp sọ, đó là dụng cụ lựa chọn hàng đầu cho việc mở hộp sọ. Sau khi cắm vào ổ điện và bật công tắc, chiếc dao có răng cửa sẽ bắt đầu hoạt động với mức độ nhẹ và

tốc độ nhanh, từ đó tránh cho việc làm tổn thương đến các tổ chức mềm trong khi cưa sọ và đảm bảo sự vẹn nguyên sau khi mở hộp sọ.

Chưa đầy 5 phút sau, Hàn Phi đã quay trở lại nhà lạnh với chiếc cưa điện trên tay, cắm phích cắm vào ổ điện xong thì đưa chiếc cưa điện cho Thẩm Kiến Quốc. Thẩm Kiến Quốc đón lấy chiếc cưa và nói với Hàn Phi: “Phải r ồi, lát nữa anh phải tránh ra một chút, phẫu thuật hộp sọ sẽ phóng ra một lượng lớn khí độc, rất hại cho lục phủ ngũ tạng của con người!”

Hàn Phi cũng hiểu, khi mở hộp sọ, sẽ tạo ra một chất aerosol, nếu không cẩn thận để nó vào cơ thể thì sẽ lập tức phá hoại hệ thống hô hấp của người, nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến cơn nh ồi máu cơ tim bất ngờ, vì vậy mà khi mở hộp sọ, các bác sĩ và y tá đều rất thận trọng.

Tay phải Thẩm Kiến Quốc nắm chiếc cưa điện, tay trái nhằm thẳng ngực xác chết nhấn vào ấn công tắc, chiếc cưa đầu phát ra tiếng xoèn xoẹt, trong khoảnh khắc chạm vào vỏ sọ, ma sát giữa lưỡi cưa và hộp sọ tạo ra một lớp bột xương màu trắng. Hàn Phi dù đứng ở xa vẫn nghe rõ tiếng của xương bị bào mòn.

Sau khi cưa một lúc, thì Thẩm Kiến Quốc tắt máy, đặt chiếc cưa điện xuống bên cạnh và vẫy tay về phía Hàn Phi.

Hàn Phi thông thả bước đến và nhìn vào chiếc sọ được mở, lập tức nhìn thấy những con kí sinh trùng to bằng đầu ngón tay lổm ngổm đầy trong đó.

Vẻ mặt của Thẩm Kiến Quốc rất phức tạp, mắt nhìn vào đám kí sinh trùng trong sọ, nói: “Hàn Phi này, xem ra vụ án này không đơn giản! Hiện giờ tôi không nghĩ ra, rút cục là ai đã nghiên cứu ra loại thuốc độc đó? Đồng thời với việc dùng nó để giết người còn có thể đưa vào trứng kí sinh trùng găm nhấm tể bào não, như vậy không nghi ngờ gì đã làm cho việc phá án càng trở nên khó khăn hơn.”

Hàn Phi cũng không có vẻ gì lạ với việc có kí sinh trùng trong não của người chết, suy nghĩ một h ồi anh vẫn không thể giải thích được nên nhú mày hỏi: “Anh Thẩm, anh nói xem có khả năng những nạn nhân này đã bị hung thủ tiêm trứng kí sinh trùng vào người hoặc qua lớp da đầu? Theo

thời gian phát triển bình thường của kí sinh trùng, hoàn toàn không thể đẻ trứng nhanh như vậy được, huống chi lại là một xác chết bị thiêu cháy trên một diện tích lớn như vậy?”

Thẩm Kiến Quốc cũng tỏ ra không hiểu về điều này, ông cũng biết thời gian cần thiết để cho kí sinh trùng phát triển thông thường phải cần đến khoảng 2 tháng. Nhưng đám kí sinh trùng trong đầu của nạn nhân đã vượt qua những gì mà ông đã biết về chúng, rút cục là đã sai ở đâu nhỉ? Hoặc là có một loại vật chất nào đã có thể khiến cho trứng của kí sinh trùng nở và lớn lên nhanh chóng trong một thời gian ngắn?

Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc gấp ra mấy cái trứng côn trùng cho vào trong hai chiếc lọ, định giải phẫu xong thì tiến hành nghiên cứu.

Khi mổ đến dạ dày của cái xác thứ hai, một lần nữa lại phát hiện ra điều mới, tổ chức của dạ dày đã bị một đám vi trùng khác gặm sạch.

Hàn Phi nhìn đám trùng xanh đỏ đó, đầu như tê dại hẳn đi, anh chỉ vào đám trùng đó, nói: “Anh Thẩm, mau lại đây xem này! Là đám côn trùng Eosinophilic có thể tiết ra dịch axit! Loại trùng này còn nguy hại hơn loại

Nicrophorus americanus gấp nhiều lần, nó thuộc loài côn trùng có tính ăn mòn rất hiếm gặp”

Thẩm Kiến Quốc cũng có vẻ rất sửng sốt khi nhìn thấy đám côn trùng đó, ông nghĩ một lúc rồi nói: “Hàn Phi này, tôi có một ý nghĩ táo bạo, đám côn trùng này đều tập trung ở một xác chết, nhưng không xảy ra tình trạng tranh giành cắn xé nhau, rõ ràng như vậy là khác với thông thường. Tất nhiên không loại trừ có một số thứ khác cung cấp thức ăn và nuôi sống chúng!”

Hàn Phi cắn môi, chớp mắt nói: “Anh Thẩm, nghe anh nói tôi lại nghĩ rằng những con côn trùng này và chất độc kia có mối quan hệ rất to lớn. Hiện tại, ngoài việc nghĩ rằng chính thứ đó đã thu hút một lượng lớn các loại côn trùng khác nhau ra thì tôi không tìm thấy bất cứ nhân tố nào khác trên xác chết. Tôi đề nghị, hay là chúng ta đi xét nghiệm thành phần của chất độc kia xem, sau đó căn cứ vào đặc tính của côn trùng Eosinophilic để

suy ra nguyên nhân của tử vong.

Thẩm Kiến Quốc nghe theo đề nghị của Hàn Phi, thận trọng lấy chất độc bỏ vào trong chiếc lọ rộng miệng, rồi vội vàng xử lý nốt phần công việc còn lại đối với xác chết rồi cùng Hàn Phi tới phòng nghiên cứu côn trùng. Hai người đứng trước bàn thí nghiệm, trên bàn đặt 4 ống nghiệm và phễu tách, cùng một chai thủy tinh trong suốt viết rõ 80ml.

Đầu tiên Hàn Phi đổ chất thuốc màu xanh vào trong chiếc lọ thủy tinh, đến vạch 50ml thì anh dừng lại, rồi đẩy lọ thuốc lại và cất về chỗ cũ rồi quay sang nói với Thẩm Kiến Quốc: “Anh Thẩm, hay là thế này đi, chúng ta chia nhau ra để tiến hành xét nghiệm, để tránh việc sai lệch dẫn đến suy đoán không chính xác.”

Thẩm Kiến Quốc khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông lắp xong chiếc phễu, tay phải cầm một chiếc thìa sắt nhỏ lên, rồi dùng thìa múc một ít thuốc độc từ từ đổ vào trong phễu và tiến hành tách thành phần của nó ra. Hàn Phi đổ tổ chức chất độc đã tách ra vào trong chiếc lọ thủy tinh. Hai người lặng lẽ quan sát sự thay đổi trong chiếc lọ thủy tinh. Một phút sau, chất lỏng trong chiếc lọ thủy tinh đổi sang màu tím đỏ, cho thấy trong chất độc đó chứa thành phần cực độc.

Nhìn thấy vậy, Hàn Phi nói với vẻ mặt rất phức tạp: “Anh Thẩm, chất độc này giống như hỗn hợp giữa dịch của côn trùng Eosinophilic với hợp chất cường độ cao.”

Thẩm Kiến Quốc cứ nhìn vào chiếc lọ có chứa dung dịch đã đổi màu kia, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thông thường mà nói, môi trường sản sinh ra loại chất độc này sẽ tương đối phức tạp, hơn nữa, người bào chế ra nó phải khá là hiểu về dược lý học. Theo suy đoán của tôi, địa điểm điểm sản sinh ra chất độc này có lẽ là các khu vực đặc biệt như nơi thu mua phế liệu hoặc là nhà máy nước thải.”

Hàn Phi thận trọng cầm một chiếc ống nghiệm lên rồi dùng một chiếc kẹp giữ chặt lấy ống nghiệm đó và cho vào chiếc lọ thủy tinh lấy ra một ít dịch độc. Anh đặt đứng ống nghiệm lên trên bàn, nói với Thẩm Kiến Quốc:

“Anh Thẩm, anh vừa suy đoán về nơi sản sinh ra chất độc này, tôi có thể nghĩ ra cách để chứng minh đi đâu đó!”

Nói dứt lời, Hàn Phi cho một ít bột vào trong ống nghiệm, rồi dùng kẹp nhắc ống nghiệm lên và lắc đều. Kết quả, sự việc khiến người ta không khỏi sửng sốt tiếp tục xảy ra, dung dịch trong ống nghiệm biến thành một nửa màu xanh, một nửa màu đen. Thấy vậy, Hàn Phi cười, nói: “Xong, tôi đã chứng minh xong, anh hãy lập tức thông báo cho các đồng nghiệp trong sở đi, để họ tiến hành kiểm tra đối với những khu vực đặc biệt đó, nhất là ở những nơi thường xuyên thải ra một lượng lớn nước thải!”

Thẩm Kiến Quốc đã hiểu ra là vừa rồi Hàn Phi đã cho bột tách thành phần vào trong để có thể tách dịch độc ra khỏi, phần dịch thể màu xanh là phần dung dịch sạch, phần màu đen là phần có chất kịch độc. Căn cứ vào kết quả phân tích và đặc tính của côn trùng Eosinophilic, thông báo cho các đồng sự tiến hành đi đầu tra bất ngờ đối với các trạm thu phế liệu và các nhà máy nước thải, vì ông biết rất rõ, loại chất độc đó trên thị trường rất ít lưu thông, vì nó thuộc loại chất kịch độc đặc biệt.

Lần theo manh mối trên, phía cảnh sát đã tiến hành giám sát ngầm đối với các nhà máy xung quanh, đồng thời khóa chặt đầu mối chuyên bán chất độc đó. Không lâu sau, họ đã tóm được một ổ tội phạm chuyên bán chất độc, khi cảnh sát đến thì bên trong đang chế ra hàng loạt chất độc, tất cả những kẻ tham gia sản xuất chất độc đều bị bắt gọn. Tên cầm đầu đã thành khẩn khai báo người mua một loạt chất độc vào khoảng nửa tháng trước là một người đàn ông trung niên tên là Quan Liên Hải, là Tổng Giám đốc của công ty phát triển nhà ở Thiên Thắng.

Buổi chiều hôm đó, một nhóm người mà đứng đầu là Quan Liên Hải của công ty phát triển nhà ở Thiên Thắng đã bị bắt vì bị nghi ngờ có liên quan đến việc giết người. Thập phần của 4 nạn nhân cuối cùng cũng đã được tìm ra, họ đều là những nhân viên lão làng của công ty, vì liên quan đến việc phân chia lợi ích không đồng đều dẫn tới chuyện hợp tác rạn nứt. Để sự thật không lộ ra ngoài, Tổng Giám đốc đã thuê người giết họ. Ba kẻ

đàn ông chịu trách nhiệm giết người cũng đã bị bắt. Bọn chúng khai nhận đầu tiên bắt cóc 4 nạn nhân đến một khu ngoại ô hoang vắng, rồi dùng thuốc độc giết chết họ một cách tàn nhẫn, và để phi tang, bọn chúng đã phóng hỏa xóa mọi dấu vết, sau đó đưa xác chết đến chung cư riêng của một người khác đã thuê từ trước để đánh lạc hướng đi điều tra của cảnh sát.

VƯƠNG VĂN KIẾT

CHUYÊN GIA

PHÁP Y

Tiểu thuyết trinh thám

tập 2

Thạch Hà dịch

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lời nói đầu

Côn trùng tốt và côn trùng xấu

Trong thế giới côn trùng cũng phân chia ra côn trùng tốt và côn trùng xấu, bởi vì độc lí học pháp y sẽ bắt buộc phải phân loại côn trùng, đồng thời nó cũng là một bộ môn mà giới côn trùng học pháp y sợ nhất. Những kẻ tội phạm tinh thông độc lí học pháp y có thể khống chế được côn trùng có khả năng tấn công, đi đầu khiến chúng tìm giết những người cư trú trong thành thị.

Tuy nhiên, trong mắt những người bình thường, tất cả các loại côn trùng đều không đáng kể gì, lúc nào cũng có thể dễ dàng lấy tay đập chết. Nhưng dưới con mắt của các nhà côn trùng học pháp y, trong cơ thể côn trùng ẩn chứa một sức mạnh vô cùng thần bí, vừa có thể giết người một cách vô hình chỉ trong nháy mắt, vừa có thể cứu sống con người khi đã ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Có đi đâu, côn trùng tốt hay xấu chủ yếu là do người khống chế nó quyết định.

Tất nhiên, các nhà côn trùng học trong pháp y sẽ coi côn trùng tốt là một manh mối để giải oan cho người chết, chủ yếu dùng để liên kết giữa người chết và hung thủ, từ đó tìm ra hung thủ thật sự đứng đằng sau. Khoa học gọi chúng là ánh sáng, là tia hy vọng để mở ra giới hạn ADN cao nhất của con người. Nhưng những kẻ phạm tội lại lấy chúng làm vũ khí giết người siêu hạng, vì loại côn trùng có khả năng tấn công có thể giết người trong nháy mắt mà không để lại chút dấu vết phạm tội nào.

Dưới góc độ khoa học cũng cần phải nói một cách đơn giản rằng, độc lí học mà người ta thường nói là độc lí học theo nghĩa rộng, chủ yếu sử dụng ngu ồ n chất hóa học từ bên ngoài để tiến hành dung hợp hữu cơ, thực hiện cải tạo ép buộc đối với những vật chất có hoạt tính sinh vật được tổng hợp

nhân tạo, các thể sinh vật bao gồm con người, động vật, thực vật và các loài sinh vật khác. Đây là một môn khoa học biến đổi gen có tính tổng hợp rất cao.

Nếu do tác dụng của chất độc khiến cho quá trình thay thế tế bào hoặc chức năng, hình thái tế bào của các cơ quan, tổ chức trên cơ thể bị tổn hại dẫn đến xuất hiện trạng thái bị bệnh thì gọi là nhiễm độc, do nhiễm độc dẫn đến tử vong thì gọi là nhiễm độc chết. Có thể sử dụng độc lí học pháp y trên xác chết do nhiễm độc để rút ra nguyên nhân thật sự dẫn đến tử vong, việc này có tác dụng vô cùng quan trọng giúp điều tra phá án. Tuy nhiên, đối với một số xác chết đã bị thối rữa nặng, sử dụng độc lí học truyền thống rất khó thu được thông tin có giá trị.

Nguyên nhân chủ yếu là do khi ở trên xác chết do trúng độc, việc sinh trưởng của giòi bọ và bọ cánh cứng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Qua rất nhiều hạng mục nghiên cứu và tổng kết cho thấy, trong cơ thể của một số ít côn trùng có chứa thành phần chất độc ảnh hưởng đến thời kỳ lớn lên sau này, các chất độc khác nhau sẽ có ảnh hưởng khác nhau đối với quá trình sinh trưởng và phát triển của chúng. Điều này rõ ràng đã mở ra một cánh cửa lớn hoàn toàn mới cho giới côn trùng học pháp y. Môn khoa học này có khác so với độc lí học theo nghĩa rộng, thường được gọi chung là độc lí học côn trùng pháp y.

Vụ án thứ nhất

Ruồi trâu râu mập (Parasarcophaga Crassipalpis)

Lòng dạ con người có thể là địa ngục, và cũng có thể là thiên đường!

— — Dante

Lời dẫn

Thẩm Kiến Quốc xua tay trả lời: “Bởi vì thứ đồ chơi này có quan hệ chặt chẽ và có quy luật nhất định, may mà ông trời có mắt, sau khi được đưa đến phòng thí nghiệm côn trùng, tiêu bản đã bắt đầu nở vào lúc một giờ sáng hôm sau. Đây là ấu trùng của loài ruồi trâu *Parasarcophaga crassipalpis*. Chúng không đẻ trứng mà trực tiếp sinh ra ấu trùng, vào thời điểm thích hợp nhất cho sinh trưởng, chúng phát triển rất nhanh, sau khoảng 17 đến 18 tiếng là có thể bước vào tuổi 2, sau một ngày nữa sẽ bước vào tuổi 3, thời gian có thể kéo dài khoảng 20 tiếng trở lại là bắt đầu thành nhộng. Vì vậy, vào lúc một giờ ngày Thứ Ba là chúng bắt đầu thành nhộng, như thế cũng có nghĩa đây là ấu trùng được sinh ra vào chiều ngày Thứ Sáu. Hơn nữa, thông thường sau thời điểm sáu, bảy giờ tối, loài ruồi sẽ không sinh sản. Nếu không xảy ra tình huống gì đặc biệt, có thể kết luận người bị hại tử vong trong khoảng thời gian từ ba đến sáu giờ chiều ngày Thứ Sáu”.

Nữ y tá mất tích

Hôm nay đến lượt Cao Kiện và Thảm Kiến Quốc nghỉ, Cao Kiện nhàn rỗi không có việc gì bèn đến trung tâm pháp y tìm Thảm Kiến Quốc, bám riết lấy Thảm Kiến Quốc đòi kể cho nghe về các vụ án côn trùng mà ông từng phá. Thảm Kiến Quốc không biết làm thế nào đành phải kể cho Cao Kiện nghe vụ án nữ y tá tử vong, là một vụ án ông ghi nhớ tương đối sâu

sắc.

Thẩm Kiến Quốc còn nhớ vụ án xảy ra vào mấy năm trước ở ngay trong nhà riêng của một gia đình nông dân điển hình nằm trong khu ổ chuột. Ngôi nhà có 5 gian, ngoài ra ở mỗi phía đông và tây còn có thêm hai gian đầu hồi. Cùng với tốc độ phát triển xây dựng của thành thị, xung quanh khu ổ chuột mọc lên rất nhiều nhà cao tầng, từ đó cũng giúp khu ổ chuột dần dần sạch sẽ hơn.

Vợ Lý Minh Hoa đã chết từ 3 năm trước, con trai mua nhà riêng sống trong thành phố, còn lại một mình Lý Minh Hoa ở nhà, thường ngày cảm thấy cô đơn nên mới tiến hành cải tạo ngôi nhà một chút, hai gian phía đông dành cho mình sử dụng, ba gian còn lại ngăn ra mỗi gian một cửa dùng để cho thuê. Như vậy, căn nhà không những không còn lạnh lẽo buồn tẻ nữa, mà còn có thêm một số tiền chi trả cho sinh hoạt.

Hai gian đầu hồi phía Tây cho vợ chồng người thợ may Khương Chấn Giang ở Thượng Hải thuê. Hộ gia đình thứ hai đến đây từ 2 năm trước ở trong gian tiếp giáp đầu hồi phía Tây, đó là một người đàn ông ngoài 30 tuổi tên gọi Lý Nhạc, nghe nói làm việc ở ngay gần đó nhưng không rõ chức vụ, nghề nghiệp là gì. Trông người này có vẻ giống một cán bộ lâu năm, hơn nữa Lý Minh Hoa cũng không hỏi kỹ. Sau khi đến ở, Lý Nhạc tu sửa lại gian phòng, bố trí thêm một số đồ đạc như ti-vi, tủ lạnh, sofa. Lúc đến đây, ngoài bản thân anh ta còn có một phụ nữ trẻ đẹp xưng là vợ, người này rất ít nói, ít ra ngoài và cũng không biết nấu nướng, giống hệt như đang sống ở trong khách sạn sang trọng.

Hôm nay là thứ hai, lại vừa hay đúng vào ngày mùng một tháng tám, trời không mưa nhưng không khí oi bức khó chịu. Vợ chồng Khương Chấn Giang dậy từ sớm, giặt giũ xong xuôi, sau đó Khương Chấn Giang chuẩn bị đồ đạc đi làm, vợ anh ta là Hồ Tịnh bèn cầm chổi quét dọn vệ sinh ở trước cửa. Cửa phòng nhà cô ta chỉ cách cửa phòng nhà Lý Nhạc khoảng vài ba mét nên cô ta tiện tay quét hộ luôn cho hàng xóm, trông thấy cửa nhà Lý Nhạc khóa đã mấy ngày, trong lòng thầm nghĩ họ thuê gian

phòng này chẳng phải là tổn tiền vô ích hay sao?

Cô ta ngẩng đầu nhìn vào bên trong, vì gian phòng không treo rèm cửa nên trông thấy một người vẫn đang nằm trên giường; nhìn xuống dưới nữa lại thấy người này trần truồng, không mặc bất kỳ thứ quần áo nào. Cô ta không dám nhìn nữa, nhưng lại bỗng suy nghĩ theo hướng khác. Không lẽ lại như vậy? Cửa bị khóa từ bên ngoài, rèm cửa lại không treo, làm sao lại có thể trần truồng nằm ở đó được chứ? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cô ta càng nghĩ càng thấy không bình thường, bèn kể ngay tình hình đó cho chồng mình, sau một hồi bàn bạc, hai vợ chồng lập tức đến đồn cảnh sát báo án, chỉ lo xảy ra chuyện lớn.

Đồn cảnh sát cử một cảnh sát nhân dân và một nhân viên pháp y đến hiện trường, trong đó nhân viên pháp y chính là Thẩm Kiến Quốc. Viên cảnh sát khu vực chịu trách nhiệm mở khóa cửa, một luồng khí hôi thối từ bên trong xộc thẳng ra, ngoài ra còn có một bầy ruồi nhặng bay vù vù trong phòng! Thẩm Kiến Quốc biết chắc người kia đã chết, cần phải xác định nguyên nhân chết. Viên cảnh sát khu vực lập tức báo cáo cấp trên, xác định đây là vụ án hình sự, một vụ án giết người điển hình.

Thẩm Kiến Quốc tiến hành khám nghiệm tử thi xong, đưa ra kết quả nạn nhân là phụ nữ, bị bóp cổ dẫn đến ngạt thở mà chết.

Theo lời kể của Khương Chấn Giang và vợ là Hồ Tịnh, họ rất ít qua lại với gia đình này, có lúc còn trông thấy Lý Nhạc đi đi về về với một người phụ nữ nhưng họ cũng chưa bao giờ nói với nhau câu gì, những tình hình khác lại càng không hay biết gì. Còn việc người chết có phải là người phụ nữ đã qua lại với Lý Nhạc kia không thì họ chỉ cảm thấy giống chứ không dám khẳng định.

“Trước tiên phải tìm được người nhà nạn nhân và Lý Nhạc!” Thẩm Kiến Quốc là người phụ trách chính, phối hợp với đội trưởng đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát là Tôn Thiên Tứ truyền đạt mệnh lệnh phân công tìm kiếm. Một ngày sau, tổ phụ trách tìm kiếm nguồn gốc xác chết phát hiện ra ở một bệnh viện cách hiện trường vụ án khoảng 5km vừa có một nữ

y tá bị mất tích. Người bị mất tích có phần giống với nạn nhân tử vong. Sau khi nhận dạng, cảnh sát xác nhận đây chính là Chu Lan, nữ y tá của khoa ngoại mới bị mất tích.

Chu Lan, 27 tuổi, tốt nghiệp trường y tế, đã công tác được tám, chín năm, giỏi nghiệp vụ, làm việc chăm chỉ và có trách nhiệm. Nhà Chu Lan cách bệnh viện khá xa nên cô thường ở nhà tập thể của bệnh viện, vài năm gần đây mỗi khi hết giờ làm thường hay đi ra ngoài, có lẽ là đang yêu đương. Đương nhiên đây chỉ là những chuyện bình thường và đồng nghiệp cũng không hỏi han quá tỉ mỉ, vì thế họ không rõ lắm về đối tượng mà cô qua lại.

Theo lời kể của các đồng nghiệp, Chu Lan có tính cách hướng nội và lập dị, không giỏi giao tiếp, vài ngày trước khi mất tích rất ít nói. Có người hỏi cô có vấn đề gì, có phải bị ốm không thì cô luôn lắc đầu mà không nói gì. Cũng từng có người giới thiệu bạn trai cho cô, nhưng có thể do yêu cầu của cô quá cao nên tất cả hầu như chỉ gặp mặt một lần rồi thôi.

Bản thân Chu Lan quả thật rất có nhan sắc: cao một mét sáu mươi tám, dáng người mảnh mai cân đối, da trắng nõn nà, mặt mũi xinh xắn. Cái chết của cô gây chấn động lớn trong bệnh viện, một là họ cảm thấy quá bất ngờ, ở bệnh viện này từ trước đến giờ chưa từng xảy ra vụ án mạng nào như vậy; hai là họ cảm thấy rất đáng tiếc cho một người trẻ trung, thành thạo công việc, lại là một trong những nhân viên nòng cốt thuộc phòng mổ của khoa ngoại như vậy. Còn có một điều khiến người ta càng cảm thấy khó hiểu là tại sao cô lại đến sống trong một căn nhà tạm thường ở cách khá xa như vậy?

Người trong bệnh viện đầu tư mình âm thầm suy đoán, chắc chắn cô đã sống chung với bạn trai, cũng có người đoán rằng chuyện tình cảm của cô đang đi vào ngõ cụt, nhưng dù thế nào thì trong chốc lát cũng đã dậy lên vô số ngờ vực, đồn đoán khắp nơi. Gia đình Chu Lan ở thành phố, cha là cán bộ nhà nước, làm trưởng phòng hành chính của một cục, mẹ là kỹ sư cao cấp của một phòng nghiên cứu nào đó. Theo lời cha cô kể: “Chu Lan tính

cách bướng bỉnh, tự do phóng khoáng, ít vâng lời, nhưng ham học hỏi, đã muốn gì là nhất định làm được. Lúc đi học luôn đạt thành tích rất tốt. Sau khi đi làm, tranh thủ những lúc rảnh rỗi kiên trì học tiếng Anh nên trình độ tiếng Anh rất cao, tuy nhiên cô không thể hiện nhiều ở nơi làm việc. Cũng trong thời gian này, cô còn đang theo học khóa chính quy chuyên ngành hộ lý nên rất ít khi về nhà.”

Sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi, Thảm Kiến Quốc phát hiện có tinh dịch trong âm đạo nạn nhân, chứng tỏ trước khi chết nạn nhân đã có quan hệ tình dục, không nghi ngờ gì đây rõ ràng là một vụ án giết người vì tình điển hình! Gã Lý Nhạc này rốt cuộc là kẻ nào? Cần phải tìm ra thân phận thật sự của hắn một cách nhanh nhất, tổ phá án đã tiến hành đi đầu tra ở phòng đăng ký hộ tịch địa phương nhưng không tìm thấy ai có điều kiện gần giống như thế cả.

Mọi người không khỏi suy đoán, phải chăng Lý Nhạc chỉ là tên giả, nếu quả thật như vậy thì việc đi đầu tra phá án lại càng khó khăn hơn nhiều.

Theo lời kể của chủ nhà và vợ chồng Khương Chấn Giang, người đàn ông này cao hơn một mét tám, khoảng ngoài 30 tuổi, dáng vẻ khôi ngô khỏe mạnh, tóc đen, mày rậm, mắt to, ăn mặc hết sức chải chuốt, có thể coi là người đẹp trai có hạng, duy chỉ có hàm răng khắp khềnh và hơi ố vàng.

Dựa theo chút ít manh mối này, Thảm Kiến Quốc và đồng nghiệp tìm đến bệnh viện đi đầu tra.

Bệnh viện tổ chức các phòng, khoa và phát động quần chúng ở xung quanh tiến hành phân tích, sau đó báo cáo cấp trên.

“Đây chẳng phải Lý Khâu Sơn, trưởng ban tuyên truyền của bệnh viện hay sao? Trông giống anh ta lắm! Không thể có người nào khác giống như vậy được.”

“Đúng rồi! Đúng là Lý Khâu Sơn! Mọi người nghĩ kỹ xem, chữ Khâu và chữ Sơn viết chồng lên nhau chẳng phải là chữ Nhạc hay sao?”

Điều này khiến Thảm Kiến Quốc vui mừng không thể tả nổi, ông lập tức đưa ra quyết định: “Tốt quá rồi, chúng ta lập tức đi tìm anh ta!”

Lý Khâu Sơn, nam, 35 tuổi, quân nhân chuyển ngành từ ba năm trước, mới nhậm chức trưởng ban tuyên truyền của bệnh viện. Anh ta là người đa tài, nhảy múa hát ca đều giỏi, viết cũng rất đẹp, vì thế được lãnh đạo bệnh viện trọng dụng, có thể nói là đã đến tột đỉnh vinh quang. Theo lời của các công nhân viên, đúng là anh ta quan hệ với Chu Lan rất thân thiết, trong một buổi dạ hội văn nghệ chào năm mới, Chu Lan đã múa cùng anh ta. Nhà anh ta ở xa, đã có vợ và một con gái 8 tuổi. Vì đường xa nên anh ta rất ít về thăm nhà, thường ở dài hạn trong phòng làm việc.

Đến lúc này, việc tiếp xúc mặt đối mặt với Lý Khâu Sơn đã không thể tránh khỏi được nữa.

Lý Khâu Sơn được mời đến đồn cảnh sát, cảnh sát viên Lâm Vũ chịu trách nhiệm nói chuyện với anh ta.

“Anh có biết Chu Lan không?”

“Có, người cùng cơ quan sao lại không biết chứ?” “Thường ngày anh có tiếp xúc với cô ấy không?”

“Thi thoảng cùng tham gia một số hoạt động tập thể. Tôi làm công tác tuyên truyền, đồng thời cũng phụ trách tổ chức hoạt động văn hóa trong viện, mỗi lần tổ chức liên hoan khiêu vũ gì đó cô ấy cũng đều tham gia khá nhiệt tình. Bởi vì cô ấy còn độc thân, vả lại người cũng rất đẹp!”

“Ấn tượng của anh về cô ấy thế nào?”

“Rất tốt, cô ấy rất có tố chất, và cũng rất có năng lực.”

“Giữa anh và cô ấy có quan hệ gì đặc biệt không?”

“Quan hệ đặc biệt, ý anh là...”

“Không chỉ cụ thể.”

“Cô ta chết rồi, anh có biết không?”

“Biết, mấy hôm trước tôi có nghe nói.”

“Anh nghĩ thế nào về cái chết của cô ta?”

“Thật đáng tiếc, tôi cảm thấy vô cùng đau buồn và thương tiếc.”

“Anh có còn điều gì muốn nói nữa không?”

“Không có. Cần tôi làm việc gì, tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

“Thế thì tốt, xin anh hãy suy nghĩ thật kỹ, có ý kiến hay thông tin gì thì lập tức liên hệ với chúng tôi, trong hai ngày tới đừng đi đâu xa.”

Buổi thăm vấn đầu tiên đã kết thúc như vậy. Đối với Thẩm Kiến Quốc, thu hoạch lớn nhất là đã trông thấy được giày của đối phương, cơ bản giống với vết giày để lại hiện trường vụ án, giống từ kích thước đến đường nét.

“Xem ra có triển vọng đấy.” Tôn Thiên Tứ rất vừa ý với công việc vừa rồi của Lâm Vũ, anh ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp, “chúng ta phải làm bước tiếp theo thật rồi, trước tiên là âm thầm giám sát anh ta.” Đây là một trong những biện pháp bắt buộc phải sử dụng với nghi phạm quan trọng, cũng có nghĩa là nâng cấp nghi ngờ đối với anh ta.

Sau buổi thăm vấn này, Lý Khâu Sơn bắt đầu đứng ngẩn không yên, lẽ nào họ phát hiện ra điều gì rồi hay sao? Gã pháp y tên Thẩm Kiến Quốc kia nhìn giày của mình là có ý gì? Trong đầu Lý Khâu Sơn luôn trăn trở tìm kiếm hàm ý của buổi thăm vấn đó. Họ đang chơi trò tâm lý với mình chăng? Anh ta bắt đầu âm thầm suy đoán.

Trưa hôm sau Lâm Vũ đến phòng làm việc của Lý Khâu Sơn, đồng thời yêu cầu anh ta đi cùng mình đến đồn cảnh sát. Tất nhiên đây là thủ đoạn trình sát hình sự thường dùng, lần này tiến hành theo sắp đặt của Thẩm Kiến Quốc, trước tiên gia tăng áp lực tâm lý cho Lý Khâu Sơn, thực hiện thành công thủ tục mời lên làm việc.

Cảnh sát làm như vậy quả thật đã gây ra cho Lý Khâu Sơn áp lực không nhỏ, lúc ngẩn trên xe cảnh sát anh ta cứ vặn mãi đôi bàn tay to mập của mình.

Lý Khâu Sơn được sắp xếp đưa đến một gian phòng trống trơn trong đồn cảnh sát, ngoài nhân viên cảnh sát canh gác ở cửa, không có ai nói chuyện với anh ta, trong phòng cũng không có ai khác. Anh ta ngẩn trên ghế liên tục lấy tay lau mồ hôi, khoảng hơn nửa giờ sau mới trông thấy có cảnh sát đến. Đi trước là người đàn ông trung niên, mặc thường phục, dáng vẻ hơi gầy, phía sau là một nữ cảnh sát trẻ mặc cảnh phục, họ cùng ngẩn

sau chiếc bàn 3 ngăn đối diện anh ta.

“Lý Nhạc!” Người đàn ông trung niên kia chính là Thẩm Kiến Quốc, giọng nói nhỏ đến mức vừa như đang gọi anh ta lại vừa như đang tự nói với chính mình, nhưng bên trong đó chứa đựng sự uy nghiêm và kiên định.

Tiếng gọi nhỏ đột ngột phát ra này quả thật khiến Lý Khâu Sơn cảm thấy bất ngờ, bất giác ngẩng đầu lên, một luồng khí đi từ phía cuối cổ họng lên qua yết hầu và khoang mũi, lúc ra đến cửa miệng mặc dù đã cố ý nuốt vào trong nhưng vẫn phát ra tiếng “hử” nửa chừng. Tuy chỉ ở trong yết hầu và khoang mũi nhưng âm thanh này vẫn bị Thẩm Kiến Quốc và nữ cảnh sát xinh đẹp nghe được. Đây chính là một loại phản xạ có điều kiện.

“Lý Khâu Sơn.”

“Vâng.” Anh ta do dự một lúc rồi mới khẽ trả lời.

“Anh còn gọi là Lý Nhạc nữa phải không?” Thẩm Kiến Quốc cất tiếng hỏi to với thái độ nghiêm túc. Lúc này Lý Khâu Sơn như thể mất hồn, đầu óc choáng váng không biết trả lời thế nào cho phù hợp, vì thế thần thờng ã yên, không bảo đúng mà cũng chẳng bảo sai. Sau đó anh ta cố trấn tĩnh lại rồi mới khẽ trả lời: “Tôi từng dùng cái tên giả này để thuê nhà trọ, mục đích chỉ là để sinh hoạt thuận tiện mà thôi.”

“Tại sao anh lại phải dùng tên giả?”

“Lúc đó cũng không nghĩ thế nào cả, cảm thấy như vậy thuận tiện, không muốn để cơ quan biết.”

“Tại sao Chu Lan lại chết trong phòng anh thuê trọ?”

“Chuyện này tôi cũng không biết.”

“Anh với cô ấy có quan hệ như thế nào?”

“Quan hệ bạn bè, thỉnh thoảng cô ấy đến đây chơi.”

“Cô ấy vào phòng của anh bằng cách nào?”

“Tôi đưa cho cô ấy một chiếc chìa khóa, những lúc cô ấy đi chơi muộn, không dám về nhà thì vào ở chỗ tôi.”

“Anh và cô ấy ở cùng nhau à?”

“Có xảy ra quan hệ một, hai lần, cũng không gọi là ở cùng nhau, đó là

do cô ấy yêu cầu.”

“Cô ấy chết trong nhà của anh, vậy ai là người đã khóa cửa từ bên ngoài?”

“Chuyện này tôi cũng không biết, cái khóa đó không dùng chìa cũng có thể khóa được, chắc chắn là khi bỏ đi kẻ giết cô ấy đã tiện tay khóa lại.”

Thẩm vấn đến đây đã chứng minh được quan hệ giữa hai người. Lý Khâu Sơn là đối tượng tình nghi quan trọng nên bị tạm giữ để thẩm tra. Đúng là có thể khẳng định kẻ tình nghi này chính là hung thủ, nhưng còn chứng cứ ở đâu? Cao Kiện nghe đến đây liền nói chen vào, truy hỏi Thẩm Kiến Quốc: “Sau đó vụ án tiến triển ra sao, anh dùng cách nào khiến tên này chịu nhận tội?”

Thẩm Kiến Quốc chỉ cười không trả lời, sau đó buông một câu rằng: cậu cứ tiếp tục lắng nghe, đừng sốt ruột, kết quả sẽ khiến cậu vô cùng kinh ngạc.

Cao Kiện liếm môi, yên lặng chờ đợi Thẩm Kiến Quốc kể lại tỉ mỉ quá trình phá án.

Ru ồi trâu râu mập (*Parasarcophaga crassipalpis*)

Thẩm Kiến Quốc biết rằng muốn tìm ra chứng cứ mới thì vẫn còn thiếu một số bằng chứng rõ ràng, ví dụ như anh ta có thời gian gây án không, cụ thể thời gian tử vong của nạn nhân là lúc nào? Do xác chết đã thối rữa đến mức không còn nguyên hình dạng nên vẫn cần phải tiến hành khám nghiệm tử thi thêm một bước nữa mới có thể thu được thêm nhiều chứng cứ hơn. Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kiến Quốc bèn đến phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm giám định pháp y của thành phố.

Sau khi đến nơi, Thẩm Kiến Quốc tiến hành một lần phân tích, chờ khoảng hơn hai tiếng mới có kết quả, ông ta vừa nhìn kết quả vừa tự lẩm bẩm: “Tiêu bản ru ồi nhặng quá nhỏ, ấu trùng vẫn chưa bước vào thời kỳ tuổi thứ 3, rất khó xác định chủng loại. Lúc này chưa xác định được chủng loại côn trùng nên không thể suy đoán thời gian nở của chúng, như vậy cũng không thể xác định được thời gian nạn nhân tử vong.”

Nghe đến đây, Cao Kiện định thẫn lại, chống cằm hỏi: “Tại sao vậy? Sau đó vẫn là không phá được án à?”

Thẩm Kiến Quốc xua tay trả lời: “Bởi vì thứ này có quan hệ chặt chẽ và có quy luật nhất định. May mà ông trời có mắt, sau khi được đưa đến phòng thí nghiệm côn trùng, tiêu bản đã bắt đầu nở vào lúc một giờ sáng hôm sau. Đây là ấu trùng của loài ruồi trâu *Parasarcophaga crassipalpis*. Chúng không đẻ trứng mà trực tiếp sinh ra ấu trùng, vào thời điểm thích hợp nhất cho sinh trưởng, chúng phát triển rất nhanh, sau khoảng 17 đến 18 tiếng là có thể bước vào tuổi thứ 2, sau một ngày nữa sẽ bước vào tuổi thứ 3, thời gian có thể kéo dài khoảng 20 tiếng trở lại là bắt đầu thành nhộng. Vì vậy, vào lúc 1 giờ ngày Thứ Ba là chúng bắt đầu thành nhộng, như thế cũng có nghĩa đây là ấu trùng được sinh ra vào chiều ngày Thứ Sáu. Hơn nữa, thông thường sau thời điểm 6, 7 giờ tối, loài ruồi sẽ không sinh sản. Nếu không xảy ra tình huống gì đặc biệt, có thể kết luận người bị hại tử vong trong khoảng thời gian từ ba đến sáu giờ chiều ngày Thứ Sáu”.

“Lão Thẩm, anh thật tuyệt vời! Tuyệt vời thật đấy!” Cao Kiện vừa khen ngợi Thẩm Kiến Quốc, vừa chờ nghe kế tiếp.

Đã có thời gian chính xác nạn nhân tử vong, đi đầu đầu tiên Thẩm Kiến Quốc làm tiếp theo là trở về tiến hành quy trình thẩm vấn, đồng thời phối hợp với Tôn Thiên Tứ quyết định thẩm vấn Lý Khâu Sơn vào 9 giờ tối, trước khi thẩm vấn còn sắp xếp cho Lâm Vũ đến khám xét phòng làm việc của anh ta.

Kết quả khám xét của Lâm Vũ rất có ích cho điều tra vụ án, anh ta phát hiện trên tường phòng làm việc của Lý Khâu Sơn có một cái hốc ngấm, trong đó có hai lá thư Chu Lan gửi cho Lý Khâu Sơn. Nội dung chủ yếu của hai bức thư như sau: Lý Khâu Sơn, hai năm nay em dốc toàn bộ tâm huyết dành cho anh- con sói đội Lốt người này. Nỗi đau khổ suốt cuộc đời em đã không còn có thể cứu vãn được nữa. Hai năm nay, mỗi lần nghĩ đến chuyện này là em lại không thể nào kiềm chế được, đây cũng là điều anh cảm nhận rõ nhất trong hơn một tháng nay. Hiện giờ mặc dù là lúc em cảm

thấy tuyệt vọng nhất, nhưng em không muốn liên lụy gì đến anh, những thứ của anh em trả lại cho anh, suốt đời không muốn có lỗi gì với anh, tất cả các bức ảnh của em đều ở trong tay anh, đó là vốn vẹn một ít đồ vật có được. Trong lúc em đau khổ nhất, mong anh sẽ giữ lại cho em... Chúng ta chia tay nhau mà không có chuẩn bị trước, xin anh sau này đừng đến làm phiền em nữa, em sẽ giữ lại thứ ấy của anh, giữ lại bên cạnh em để coi đó là sự kết thúc cho hai năm của chúng ta! Chu Lan, hung thủ giết anh, là hậu duệ của em sẽ thay anh giữ lại cho anh.

Nội dung bức thư thứ hai như sau: Lý Khâu Sơn, anh là người hiếm thấy trong suốt cuộc đời, anh để lại dấu ấn không thể phai mờ trong ký ức của em. Hai năm nay, em là tội nhân đáng ghét nhất trong cuộc đời anh, em không những làm hại hạnh phúc gia đình mười năm của anh, mà còn ảnh hưởng đến tiên đồ của anh, lòng dạ em như loài rắn độc, đó cũng chính là nhận thức ban đầu của anh, anh đúng là nhìn xa trông rộng! Những ngày này anh luôn thành khẩn nghĩ cách cho em, nhưng vì công việc bận rộn nên em không trả lời, anh không thể hạ quyết tâm được phải không? Đáng tiếc là cuối cùng em quyết định phải chấm dứt tội ác. Xin anh trả lại tất cả những gì của em để tránh tăng thêm tội ác mới. Chuyện của em và anh chấm dứt ở đây thôi!

Chu Lan 8.1

Nội dung cụ thể biểu đạt trong hai bức thư này mặc dù không rõ ràng nhưng ý tứ đã thể hiện rất rõ, đó là hai bức thư đoạn tuyệt tình cảm. Chu Lan chắc chắn là người thứ ba, có lẽ gia đình Lý Khâu Sơn đã sắp sửa tan vỡ nhưng cuối cùng vẫn chưa đạt được mục đích ly hôn và kết hôn. Vì thế, Chu Lan bèn quyết định rời xa anh ta, đi đâu này có thể khiến Lý Khâu Sơn nổi giận, dẫn đến hành động giết người điên rồ. Đúng như Thẩm Kiến Quốc suy đoán, khi đã có trong tay chứng cứ và thời gian nạn nhân tử vong, buổi thẩm vấn diễn ra vô cùng thuận lợi, xét hỏi chưa được bao lâu Lý Khâu Sơn đã chủ động nhận tội, kể lại tường tận quá trình giết người.

Ngay từ hai năm trước, giữa Lý Khâu Sơn và Chu Lan đã nảy sinh mối

quan hệ không bình thường, đồng thời đặt ra yêu cầu sống chung. Hai người quen biết nhau là nhờ hai lần bệnh viện tổ chức hoạt động văn hóa văn nghệ. Trong mắt Lý Khâu Sơn, Chu Lan là một cô gái nhiều tài nghệ, thông minh lanh lợi, đẹp như tiên giáng trần, hết như một thanh nam châm hút chặt anh ta.

Còn trong mắt Chu Lan, Lý Khâu Sơn là một người đàn ông gần đạt đến đến sự hoàn mỹ, dáng người cao lớn, khôi ngô tuấn tú, thông minh tài giỏi, tiền đồ rộng mở. Mặc dù lúc đó biết đối phương đã có vợ và con gái nhưng cô vẫn không thể nào kiểm soát được tình cảm của bản thân, thế là hai người cùng đến với nhau. Trong hai năm này, để khiến Lý Khâu Sơn kết hôn với mình, cô từng bước áp sát, sử dụng đồng thời cả biện pháp cứng rắn và mềm dẻo.

Lý Khâu Sơn cũng rất muốn chung sống với Chu Lan, tiếc rằng anh ta lại không nỡ rời bỏ con gái và người vợ hiện thực, nhưng trong một lúc không làm thế nào quyết định dứt khoát được, vì vậy mà tâm trạng luôn thấy buồn bực. Thi thoảng về nhà, vợ càng quan tâm chăm sóc thì anh ta lại càng tỏ ra tức giận, khiến cho quan hệ vợ chồng đứng trước nguy cơ tan vỡ. Càng như vậy, Chu Lan càng trở nên dồn ép, kinh tế lại càng thêm khó khăn, có chút ít dành dụm được cũng đã tiêu gần hết. Quan hệ giữa hai người dần dần trở nên căng thẳng.

Nửa năm trở lại đây, Chu Lan mấy lần đưa ra thông điệp, yêu cầu cắt đứt quan hệ, nhưng anh ta không đành lòng, sợ người khác chiếm mất Chu Lan của mình. Sau mấy ngày dằn vặt đấu tranh tư tưởng, anh ta đi đến quyết định lấy cớ trả lại đồ vật để nói chuyện lại với cô. Buổi chiều ngày Thứ Sáu, anh ta hẹn Chu Lan đến phòng trọ, hai người nói chuyện nhưng đã thất bại, Lý Khâu Sơn đòi quan hệ một lần cuối cùng nhưng cô không chịu, hơn nữa lại còn lớn tiếng mắng chửi anh ta. Lý Khâu Sơn nổi giận đùng đùng, bóp cổ giết chết Chu Lan. Cuối cùng Lý Khâu Sơn bị trừng trị theo pháp luật, tiền đồ và gia đình đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Xác phụ nữ trong hang

Đến đây Thẩm Kiến Quốc đã kể xong toàn bộ vụ án nhưng Cao Kiện vẫn tỏ vẻ chưa thỏa mãn, ngẩng mặt nói với ông ta: “Ngoại tình đúng là hại chết người ta, nhưng anh Thẩm này, vụ án này không thú vị lắm, mà dù sao bây giờ cũng không có việc gì, anh kể tiếp một chuyện nữa cho tôi thỏa cơn nghiện đi nào, nghe xong rồi hôm nay tôi tuyệt đối không làm phiền anh nữa!”

Thẩm Kiến Quốc biết gã Cao Kiện này đã muốn gì là bám lấy không chịu buông tha, vì thế để việc nghiên cứu côn trùng sau đó được thuận lợi đành phải tỏ vẻ không biết làm cách nào khác, nhún vai nói: “Sợ cậu rồi, đây là vụ án cuối cùng kể trong ngày hôm nay, tôi đặt tên là “Xác phụ nữ trong hang”, một vụ án kỳ quái tôi phá 5 năm trước.”

Quay lại ngày 15 tháng 9 của 5 năm về trước, thôn Nam Tân ở cách khu Nam Thành 30 cây số về phía bắc đang vào mùa thu hoạch vụ thu. Nhưng một nông dân trong thôn tên là Lương Kỳ lại không có lòng dạ nào để làm việc, bởi vì người vợ mới cưới được nửa năm của anh ta mất tích đã 13 ngày nay. Ngày mùng 2 tháng 9 hôm đó, cô không vào thành phố cùng chồng mà một mình đến khu vườn cây ăn quả nhận thâu. Từ hôm ấy, cô không về nhà nữa. Trong những ngày này, anh ta ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày buồn bã ủ rũ, hầu như hôm nào cũng đi lang thang quanh thôn, nhưng cuối cùng vẫn không thấy vợ mình trở về.

Do thất vọng chán trường đến mức gần như tuyệt vọng nên anh ta gầy đi rất nhanh. Sáng nay, trong thôn báo cho anh ta biết rằng người ta phát hiện ra một cái xác phụ nữ ở dưới chân núi phía tây thôn Thanh Phong, bảo anh ta phối hợp với cảnh sát đến nhận dạng xem có phải là người vợ mất tích của anh ta không. Lương Kỳ chạy một mạch đến hiện trường vụ án rồi lại gần cái xác, anh ta hầu như không dám tin vào mắt mình: bộ quần áo quen thuộc, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ - hai mắt lồi to, môi lật ngược, lưỡi thè ra ngoài, da mặt đen xì, sưng mọng hết như cây măng thối sắp sửa sinh nấm mốc! Thấy tình trạng như vậy, anh ta ngã bệt xuống đất, ngửa mặt lên trời gào khóc như mưa...

Xác chết được người ta phát hiện vào sáng hôm qua. Hiện trường vụ án nằm trong cái hang ở dưới sườn phía nam một ngọn núi đá nhỏ. Từ đây đi về phía đông nam khoảng hai cây số là nơi nạn nhân sinh ra, nối hai nơi này là một lối mòn đường chẳng ra đường để người dân trong thôn đi ra đồng làm việc. Tương tự như vậy, từ hiện trường đến thôn của chồng nạn nhân cũng khoảng hai cây số.

Chuyên gia pháp y phụ trách vụ án này là Thẩm Kiến Quốc, lúc đến xem, thấy xác chết bị một ít cỏ dại đã khô phủ lên trên. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, Thẩm Kiến Quốc xác định nạn nhân bị người khác bóp cổ chết. Để loại bỏ các khả năng có thể xảy ra, ông còn lấy những chất bài tiết ra ở phần dưới cơ thể nạn nhân, lấy ấu trùng ruồi nhặng trên xác chết và nhộng ruồi nhặng ở trong đất để đưa về kiểm tra giám định sâu hơn.

Công tác đi đầu tra nhanh chóng được triển khai xoay quanh hai thôn này. Sau khi giám định, Thẩm Kiến Quốc xác nhận nạn nhân là Trần Giai Nhân, 25 tuổi, kết hôn với Lương Kỳ vào trước tiết thanh minh, đã mang thai 3 tháng. Trần Giai Nhân đang ở vào độ tuổi thanh xuân, mặt mũi xinh xắn, tầm vóc hơi cao hơn mức trung bình một chút, cơ thể đầy đặn săn chắc, nếu như sống trong thành phố và trang điểm qua một chút thì chắc chắn sẽ trở thành một người mẫu xinh đẹp.

Lúc còn ở nhà mẹ đẻ, sau khi học xong trung học cơ sở, cô liền thôi học ở nhà giúp đỡ bố mẹ trông nom một trại nuôi lợn quy mô nhỏ. Tuy lợi nhuận thu được từ trại nuôi lợn không nhiều lắm nhưng cũng có thể coi là ổn, ngoài chăm sóc ông bà và nuôi một đứa em gái còn đang đi học, hàng năm vẫn dành dụm tích lũy được một ít.

Lương Kỳ, 28 tuổi, chỉ học cấp ba được một năm rồi bỏ học về nhà làm ruộng. Từ thôn Nam Tân đi về phía bắc mười cây số là một vùng núi, thôn xóm nằm giữa cánh đồng chỉ có hai ngọn núi đất, ngoài một phần là khu vườn cây ăn quả, hầu hết phần đất còn lại đều là đồng ruộng tương đối màu mỡ. Mấy năm gần đây Lương Kỳ cùng cha mẹ nhận thuê một vườn cây ăn quả rộng 10 mẫu ở phía bắc thôn, nhờ làm lưng siêng năng, chăm

sóc kỹ lưỡng nên năm nào cũng bội thu. Sau khi kết hôn, một nhà gồm 4 nhân khẩu không phải lo chuyện cái ăn cái mặc, cũng có thể coi là gia đình trung lưu ở địa phương.

Trước khi kết hôn, Trần Giai Nhân từng yêu một chàng trai tên là Vu Tiểu Hoa, ở cùng thôn và cũng là bạn học của cô. Anh chàng Vu Tiểu Hoa trông có vẻ là người thật thà, tính tình hơi cô độc, bướng bỉnh, không thích giao lưu bạn bè, nhưng khi đã tức giận thì thủ đoạn độc ác, vì thế không ai dám trêu chọc. Sau khi yêu đương với Trần Giai Nhân, lúc đầu quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp, thân thiết không rời như hình với bóng. Nhưng không hiểu tại sao mà chưa đầy nửa năm hai người đột ngột chia tay, khiến Vu Tiểu Hoa suốt ngày buồn rầu ủ rũ.

Ngoài ra, Lương Kỳ còn có một người bạn thân cũng cùng họ Lương, tên là Lương Triển, kém anh ta hai tuổi, thường đến nhà chơi nói chuyện phiếm. Tuy nhiên con người Lương Triển hoạt bát tinh nghịch, thích bày trò trêu đùa. Khi đến nhà Lương Kỳ, anh ta vô cùng tùy tiện, trông thấy Trần Giai Nhân là liền liến láu gọi chị dâu nọ chị dâu kia, khiến khoảng cách có phần thêm gần gũi, thậm chí có lúc anh ta còn đùa đùa cợt cợt với Trần Giai Nhân.

Có đi đâu Trần Giai Nhân không chịu được như vậy, có lần Lương Triển đùa cợt quá mức khiến Trần Giai Nhân tức giận đuổi ra khỏi cửa, Lương Kỳ cũng rất không vui. Từ đó về sau Lương Triển rất ít đến nhà Lương Kỳ chơi. Người đứng đầu phụ trách đi điều tra vụ án này là Thẩm Kiến Quốc lập tức hạ lệnh tập trung trọng điểm tiến hành đi điều tra hai người này, nhưng sau khi đi sâu đi điều tra và tiếp xúc trực tiếp, căn cứ vào thời gian và dấu vết để lại hiện trường vụ án, cơ bản có thể loại trừ Lương Triển khỏi đối tượng tình nghi dính líu đến vụ án; điếu kiện gây án của Vu Tiểu Hoa hình như cũng không đầy đủ.

Công việc đi điều tra tạm thời gặp khó khăn. Hung thủ thật sự là ai được nhỉ?

Đúng lúc mọi người đang không biết làm thế nào đối với vụ án thì

Thẩm Kiến Quốc nhận được báo cáo sơ bộ kết quả khám nghiệm tử thi, trong đó có một thông tin rất giá trị: phát hiện tinh trùng trong bộ phận sinh dục của nạn nhân. Thế là một nhóm người do Thẩm Kiến Quốc dẫn đầu lập tức đến trung tâm pháp y, hy vọng nắm được tình hình sâu hơn.

Tại trung tâm pháp y, Thẩm Kiến Quốc nhìn bản báo cáo khám nghiệm tử thi và côn trùng ở bên cạnh, nói: “Xác định được thời gian nạn nhân tử vong mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng về thời gian hung thủ gây án; khi xác định được thời gian gây án thì cũng có thể tiến hành đánh giá lần lượt xem ai là người có động cơ gây án. Phương pháp xác định thời gian tử vong là căn cứ vào chủng loại ruồi nhặng lấy được trên xác chết và thời kỳ sinh trưởng của chúng để suy đoán. Hiện tại, căn cứ vào đặc điểm của ấu trùng có thể suy đoán đây chắc chắn phải là một loại ruồi trâu, nhưng lại có một số đặc trưng không thật sự giống với ấu trùng ruồi trâu thường gặp, vì thế phải đợi đến sau khi chúng hóa nhộng mới có thể xác định đó là loại ruồi trâu nào. Vừa rồi tôi còn đang quan sát có một con nhộng chuẩn bị lột xác, mọi người đến đúng lúc lắm, nó đã sắp sửa lột xác chui ra rồi.”

Thẩm Kiến Quốc vừa dứt lời, lớp vỏ ngoài của con nhộng bắt đầu nứt ra để lộ một con ruồi trưởng thành. Con ruồi này màu trắng nhạt, cánh hơi gấp lại thành nếp, vì chưa phát triển hoàn toàn nên chưa thể cất cánh bay lên được. Thẩm Kiến Quốc lấy kính hiển vi quan sát kỹ một số đặc trưng của con ruồi, sau khi tiến hành các loại phân tích rồi mới đối chiếu với các loại ruồi có đặc trưng giống nhất.

Hơn mười phút trôi qua, ông mới dừng lại, bảo: “Giám định chủng loại của con ruồi này không hề dễ dàng, cần phải tìm ra một số đặc điểm nổi bật nhất trên cơ thể nó, tiến hành loại bỏ chủng loại gần giống, đây là một việc tương đối phức tạp. Hiện giờ, cơ bản đã có thể nhận định loại ruồi này rất ít gặp trong thành phố lớn, thuộc loại ruồi độc đuôi đỏ. Thời kỳ nhộng của chúng kéo dài khoảng 15 ngày, từ lúc lột xác đến khi đẻ trứng kéo dài bốn đến năm ngày. Từ đó có thể tính ra thời gian đẻ trứng là ngày mùng 3 tháng 9, thời gian tử vong chắc chắn trong khoảng từ mùng 2 đến mùng 3

tháng 9.”

Kết quả giám định của Thẩm Kiến Quốc khiến mọi người bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm, theo kết quả giám định thì Trần Giai Nhân phải bị hại vào tối mùng 2 tháng 9, vườn quả của nhà cô cách hiện trường phát hiện xác chết khoảng ba cây số rưỡi, nếu án mạng xảy ra tại vườn quả thì nếu không sử dụng phương tiện sẽ không thể vận chuyển được đi xa như vậy.

Hơn nữa, trong phạm vi này không có con đường nào phương tiện chuyên chở có thể đi được. Qua kiểm tra kỹ lưỡng hiện trường, Thẩm Kiến Quốc cho rằng hiện trường phát hiện ra xác chết cũng chính là hiện trường xảy ra án mạng chứ không có vẻ là hãm hiếp giết người xong rồi mới chuyển xác đến đây. Vậy thì tại sao ngày mùng 2 tháng 9 Trần Giai Nhân lại đến đây? Phải chăng lúc ban ngày cô đã bị dụ dỗ hay ép buộc đến hiện trường?

Nếu quả thật như vậy, chẳng lẽ suốt cả ngày cô không có cơ hội nào để bỏ chạy? Hay là cô ấy cam tâm tình nguyện đến hiện trường? Như vậy thì chỉ có người quen mới có thể làm được.

Thẩm Kiến Quốc và tổ chuyên án lại một lần nữa tiến hành sắp xếp lại và phân tích những chứng cứ đã nắm được, một lần nữa tập trung trọng điểm vào Lương Triễn và Vu Tiểu Hoa. Qua nghiên cứu kỹ lưỡng, nghi ngờ dành cho Vu Tiểu Hoa tăng lên, bởi vì yếu tố thời gian chứng minh Vu Tiểu Hoa ngoại phạm trong vụ án này lại chính là lời chứng của mẹ anh ta: bà ta nói rằng anh ta vào thành phố làm việc từ ngày mùng 1 tháng 9.

Vì thế, ngày 16 tháng 9, thành viên của tổ chuyên án vào thành phố kiểm tra lời chứng của mẹ Vu Tiểu Hoa. Theo người cậu của Vu Tiểu Hoa đang làm ăn ở thành phố cho biết, đúng là Vu Tiểu Hoa có đến nhà ông ta tìm kiếm cơ hội làm việc nhưng không phải ngày mùng 1 mà là ngày mùng 3 tháng 9. Như vậy, Vu Tiểu Hoa đã có thời gian gây án: mùng 2 gây án, mùng 3 đi khỏi địa phương, đi đâu này vô cùng hợp tình hợp lý. Thẩm Kiến Quốc lấy mẫu máu và dấu giày của Vu Tiểu Hoa tiến hành giám định kỹ thuật, kết quả hoàn toàn giống với dấu vết phát hiện tại hiện trường. Tổ

chuyên án lập tức quyết định bắt giữ Vu Tiểu Hoa để tiến hành thẩm vấn.

Trước chứng cứ rành rành, Vu Tiểu Hoa nhanh chóng cúi đầu nhận tội: “Chúng tôi vốn yêu nhau được hơn nửa năm, tình cảm đã gắn bó đến mức không rời xa nhau nửa bước. Nhưng không hiểu tại sao cô ấy bỗng nhiên đòi chia tay. Lúc đó tôi rất tức giận, luôn canh cánh trong lòng, chỉ mong nối lại quan hệ với cô ấy. Vào khoảng tháng 7, tháng 8, tôi đã gặp cô ấy một lần, nhưng vừa gặp nhau thì cuộc nói chuyện đã đổ vỡ.”

Vu Tiểu Hoa dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Tôi vô cùng thất vọng, mất hết lòng tin, luôn cảm thấy cô ấy có lỗi với mình, là kẻ bạc tình, vì thế nảy sinh ý định trả thù. Hôm đó, tôi phát hiện cô ấy đi một mình vào vườn quả làm việc, thế là liền lén lút theo sau, muốn nói chuyện hòa dịu nhưng cô ấy lại đáp lại bằng thái độ thiếu thiện cảm. Tôi muốn quan hệ lần cuối cùng nhưng bị cô ấy cự tuyệt, vì thế tôi liền đe dọa sẽ giết khiến cô ấy sợ hãi buộc phải đồng ý, nhưng cô ấy yêu cầu tìm một nơi nào đó không có người qua lại.”

Một thành viên của tổ chuyên án hỏi chen vào: “Sau đó anh giết cô ấy à?”

Vu Tiểu Hoa gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, trong lòng tôi nghĩ rằng đi tìm một nơi vắng người thì cô ấy cũng không chạy thoát được, vì thế liền đồng ý. Chúng tôi từ vườn quả đi ngược trở về rồi lại đi sang phía tây, vừa đi vừa nói chuyện cho đến tận buổi chiều thì đến gần chân núi. Tôi bảo quan hệ ở chỗ này, cô ấy không nói gì nên hai chúng tôi vào cái hang nhỏ đó quan hệ. Sau khi xong việc, tôi sợ chuyện bại lộ nên quyết định trót đâm lao thì phải theo lao, nhân lúc cô ấy chưa kịp ngẩng dậy liền bóp cổ giết chết cô ấy. sau đó, tôi vội vã về nhà ăn chút cơm, bảo với mẹ rằng ngày mai phải vào thành phố làm việc, nếu có ai hỏi thì nói rằng tôi đã vào đó làm việc từ ngày mùng 1 tháng 9 rồi.”

Cao Kiện nghe xong lại càng cảm thấy xã hội này thật sự quá phức tạp, các loại án mạng kỳ quái có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Thời gian vùn vụt trôi qua, cho đến mấy hôm sau lại xảy ra một vụ án

mạng kỳ lạ, bởi vì nạn nhân bị sét đánh chết tươi.

Vụ án thứ hai

Cái chết kỳ vì sét đánh

Bề ngoài rõ ràng là bịa đặt, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự thật khó hiểu

— — Milan Kundera

Lời dẫn

“Tôi không hiểu! Anh định làm gì vậy?” Cao Kiện cầm lấy những thứ Thẩm Kiến Quốc đưa cho, trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành.

“Thật ra tôi đang muốn chứng minh nạn nhân tử vong không phải do tai nạn bất ngờ.” Thẩm Kiến Quốc nói ra suy nghĩ của mình.

“Giả sử nạn nhân bị sét đánh chết thì còn cách giải thích nào khác ngoài giải thích rằng chết do tai nạn bất ngờ?” Cao Kiện nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

Thẩm Kiến Quốc nghe xong lập tức phản bác: “Đi đâu này cũng chưa chắc, trước tiên hãy nói tia lửa điện thường gây ra 3 mối nguy hại cho con người: sét đánh trực tiếp, tác động sóng và tác động cảm ứng.

Trong đó sét đánh trực tiếp tức là sấm sét trực tiếp đánh thẳng vào nhà cửa, cây cối, mặt đất, cột chống sét hoặc cơ thể người, loại này đồng thời phát ra tia lửa điện và tiếng nổ lớn; tác động sóng tức là sét đánh vào đường dây điện trên cao và mạng lưới bằng kim loại, sóng điện do sét gây ra có thể đi theo những đường dây này vào trong nhà; còn tác động cảm ứng xảy ra một cách lặng lẽ, rất khó phát hiện nhưng để lại hậu quả nặng nề. Đối tượng phá hoại của sét đánh trực tiếp và tác động cảm ứng không giống nhau, sét đánh trực tiếp chủ yếu tác động trực tiếp vào các đối tượng trên đường tia lửa điện phóng đi như làm hỏng công trình kiến trúc, đường

dây tải điện, đánh chết hoặc làm bị thương con người...; còn tác động cảm ứng chủ yếu làm hỏng các thiết bị điện tử.”

Xác chết cháy đen

Ngay từ sáng sớm Cao Kiện đã lái xe cùng Thẩm Kiến Quốc lên đường làm việc, lần này hai người đến đường Nam Đại thuộc khu đông thành phố Nam Minh. Vài phút trước, sở cảnh sát nhận được điện thoại báo án, có người báo rằng phát hiện ra một xác chết toàn thân cháy đen ở đường Nam Đại thuộc khu đông thành phố Nam Minh, theo miêu tả của người này thì có vẻ như nạn nhân đã bị sét đánh.

Điều khiến Cao Kiện lòng dạ rối bời nhất hiện nay là vụ án Hàn Phi, mặc dù được Thẩm Kiến Quốc giúp đỡ đã bắt được Tô Trạch.

Nhưng bản thân vụ án này lại không hề có chút tiến triển, cũng chính vì như vậy mà Cao Kiện luôn muốn làm rõ sự thật ẩn chứa đằng sau đó.

“Cậu muốn hút một điếu không?” Thẩm Kiến Quốc rút một điếu thuốc đưa cho Cao Kiện đang lái xe.

Cao Kiện ngồi trên ghế lái vẫn không hề động đậy, mắt anh ta nhìn chăm chăm về phía trước, trong lòng chỉ muốn đến hiện trường thật nhanh.

Thẩm Kiến Quốc rút tay lại nhét điếu thuốc vào miệng mình, móc trong túi áo ra chiếc bật lửa rất đẹp, từ từ châm thuốc rít một hơi dài rồi ngả người trên ghế với vẻ mặt mãn nguyện, sau đó liên tục nhả ra từng vòng khói tròn vo. Trong xe lập tức bao phủ một làn sương mỏng.

Mặc dù xe đã sắp chạy đến tốc độ tối đa nhưng vẫn còn cách đường Nam Đại mấy cây số nữa.

“Cậu Cao, đừng quá sốt ruột như vậy, có những lúc con người ta cũng cần phải biết thả lỏng, như vậy mới có thể nhìn thấu được rất nhiều thứ, qua hiện tượng để thấy được bản chất sự việc.” Thẩm Kiến Quốc đột ngột cất tiếng trong làn khói thuốc, ngay lúc này ông không khác gì một lão hòa thượng tu hành lâu năm nói ra diệu pháp Thiền tông.

Cao Kiện nghe xong vẫn nhún mày như cũ, ngửi thấy mùi thuốc lá trong không khí nên tự động hạ kính xe xuống. Trận mưa to đêm qua kéo dài đến

tận bây giờ vẫn chưa ngớt, nước mưa cuốn theo gió mạnh hất vào mặt anh ta, bỗng chốc khiến anh ta hoạt bát hẳn lên.

“Tôi công nhận là anh nói đúng, nhưng không phải với ai cũng đều giống nhau”. Cao Kiện cảm thấy mùi thuốc đã nhẹ đi nhiều nên liền đóng cửa xe lại, vừa cười vừa bảo với Thẩm Kiến Quốc, “Mỗi người đều cần phải thả lỏng một chút, tôi là một cảnh sát thì lúc nào cũng phải giữ đầu óc tỉnh táo”.

Thẩm Kiến Quốc nghe vậy chỉ cười không nói gì, điếu thuốc trên tay đã sắp cháy hết, ông lại lấy ra điếu khác chuẩn bị châm lửa.

Cao Kiện tỏ vẻ không vui, nhanh như chớp giật lấy bao thuốc trong tay Thẩm Kiến Quốc, nói to: “Được rồi, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe!”

Lúc này lại chuyển sang đến lượt Thẩm Kiến Quốc hậm hực, ông tự biết mình đâu không lại Cao Kiện, vì thế không nói không rằng tựa lưng vào ghế giả vờ như đang tranh thủ nghỉ giây lát.

Lúc Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đến đường Nam Đại, mưa đã ngớt nhiều, một số khu vực đã có dấu hiệu trời quang mây tạnh.

Tuy nhiên, trên đường Nam Đại vẫn lất phất mưa nhỏ, trên bầu trời là cảnh nửa sáng nửa tối.

Do ở đây là vùng núi, tầm nhìn bị hạn chế nên Thẩm Kiến Quốc và Cao Kiện phải đi bộ hơn trăm mét mới tìm thấy xác chết cháy đen kia.

Điêu khiến hai người cảm thấy kỳ lạ là toàn thân xác chết cháy đen, trên mặt đất bên cạnh xác chết cũng cũng có không ít vật chất màu đen thui.

Thẩm Kiến Quốc thay trang phục công tác pháp y chuyên dụng, xách hộp dụng cụ pháp y một mình đến cạnh xác chết, ngửi xôm trên mặt đất dùng tay phải nhặt những thứ cháy đen trên xác chết đưa lên mũi ngửi, ngoài mùi thịt cháy còn có cả một thứ mùi kỳ lạ rất khó ngửi.

Ông lại lập tức đứng dậy quan sát toàn bộ hình dạng xác chết, bắt đầu nhìn từ phần mặt trở xuống dưới, thấy hai mắt lồi ra ngoài, miệng há hốc, men răng ố vàng, hai bàn tay co quắp như chân gà, các khớp gối và bàn

chân đầu thể hiện tư thế không ngay ngắn.

“Toàn thân nạn nhân cháy đen, rất có khả năng bị lửa đốt cháy, nhưng ngoài mùi thịt cháy nhất định phải có, ở những thứ cháy đen trên xác chết và trên mặt đất còn có một thứ mùi đặc biệt, rất lạ và rất khó ngửi. Vừa rồi ngửi xong tôi thấy mùi này gần giống mùi phốt pho nhưng lại có chỗ hơi khác, vì thế cũng không loại trừ đây là một loại vật chất khác.” Thâm Kiến Quốc vừa ghi chép vừa giải thích cho Cao Kiện ở bên cạnh.

“Vậy còn thời gian tử vong thì sao? Nếu nạn nhân bị hại vào tối qua, việc dùng lửa đốt cháy thì thể chẳng phải là khó khăn lắm à?” Cao Kiện truy hỏi.

Nói đến đây, vẻ mặt Thâm Kiến Quốc bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, cúi xuống lấy tay lật một phần xác chết sang bên trái, lấy ra một con ấu trùng màu trắng ở chỗ tiếp giáp giữa thi thể và mặt đất. Sau đó ông đưa con ấu trùng đến chỗ Cao Kiện có thể trông thấy: “Đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi xanh đầu đỏ, có thể xác định thời gian tử vong cách đây khoảng một tuần.”

Cao Kiện nhìn Thâm Kiến Quốc đầy vẻ kinh ngạc, hỏi lại: “Anh chắc chắn đây là ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3 tuổi à?”

Thâm Kiến Quốc dùng ngón trỏ tay trái chỉ vào con ấu trùng đang liên tục động đậy, giải thích: “Con ấu trùng này không phải hoàn toàn màu trắng mà bản thân có pha chút vàng, thân dài khoảng từ 15mm đến 19mm, trên lưng ở chỗ đốt bụng thứ 8 nổi cục, gai trên người tương đối nhỏ, sắp xếp thành hàng rất rõ rệt. Nhưng ấu trùng 1 tuổi có đặc trưng là vòng gai phía trước ở mỗi đốt từ đốt bụng thứ 5 trở lên đều đều hoàn chỉnh, còn ở phần lưng phía trên đốt bụng thứ 6 và ở đoạn giữa phía bên sườn bị đứt đoạn, ngoài ra chỉ có trên bề mặt ở đốt bụng thứ 7 và thứ 8; ấu trùng 2 tuổi có vòng gai phía trước ở mỗi đốt từ đốt bụng thứ 4 trở lên đều đều hoàn chỉnh, hơi đứt đoạn ở phần giữa bên sườn chỗ đốt thứ 5, từ đốt thứ 6 đến đốt thứ 8 chỉ giới hạn ở phần bụng. Căn cứ vào đặc điểm hình dạng của con ấu trùng này, tôi có thể xác định đây là ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3

tuổi”.

Nghe Thẩm Kiến Quốc giải thích xong, sự việc trước mắt lập tức sáng tỏ, nhưng do bệnh nghề nghiệp của người làm cảnh sát nên Cao Kiện vẫn cứ truy hỏi cho đến tận cùng: “Khoan đã, anh có nghĩ rằng có khả năng con ấu trùng này được mang từ nơi khác đến đây không? Biết đâu nó không phải sinh ra từ xác chết này?”

Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa lấy hộp dụng cụ pháp y, bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường lần thứ hai, vừa bước đi vừa nói: “Vừa rồi trong lúc đi qua đi lại tôi đã quan sát rất kỹ tình hình xung quanh hiện trường trong phạm vi 50 mét, ngoài những bụi cây cao ngang đầu gối, quanh đây không có dù chỉ một đoạn cống rãnh, hơn nữa cũng không phát hiện ra bất kỳ xác động vật nào. Tất nhiên, nếu như có phân động vật ở đây thì chúng ta sẽ phải xem xét theo một cách khác để làm sao cho những đi đầu này đủ chứng minh cho suy đoán của tôi.”

“Anh nói cụ thể một chút được không?” Cao Kiện gãi đầu cười ngây ngô.

“Nói một cách đơn giản, giữa các loài côn trùng tồn tại một quy luật bất di bất dịch là phải luôn giữ khoảng cách an toàn, cho dù là côn trùng trên cùng một xác chết thì giữa chúng vẫn có dấu vết tranh giành, đánh nhau, loài ăn thịt và loài bị ăn thịt. Nhưng tất cả mọi côn trùng đều tuân thủ một quy tắc, trong phạm vi 50 mét không tồn tại chủng loại tương đồng, trừ phi có nguồn thức ăn giống nhau.” Thẩm Kiến Quốc cầm những tấm biển có đánh số xuống hiện trường một cách có lựa chọn.

Thẩm Kiến Quốc lấy từ hộp dụng cụ pháp y ra một chiếc xẻng bằng cao su, xúc lấy một ít đất ở hiện trường vụ án rồi đổ vào một cái phễu lắc qua lắc lại: “Còn có một điểm tương đối quan trọng nữa là môi trường xác chết đang tồn tại không giống với môi trường khác, xác chết bị đốt cháy xém đến hơn 90%, hơn nữa mặt đất ở phạm vi 3cm xung quanh xác chết cũng bị cháy đen. Bởi vì ấu trùng muốn phát triển thành nhộng thì phải bò ra khỏi xác chết để đến mặt đất xung quanh xác chết tiến hành lột xác, đổi

với côn trùng mà nói thì khu vực này không khác gì đã biến thành một khu vực chân không. Lúc này, việc bò ra khỏi xác chết đã trở thành một việc vô cùng khó khăn.”

“Vì thế nên ấu trùng lựa chọn cách ần nấu xuống phía dưới xác chết à?” Cao Kiện thử suy đoán.

Thẩm Kiến Quốc giúi cuộn dây vàng vào tay Cao Kiện: “Cũng có thể, nhưng trước tiên hãy giúp tôi kéo thành một vòng bảo vệ theo các ký hiệu tôi đánh dấu kia đã.”

Cao Kiện làm đúng theo lời dặn, nhanh thoăn thoắt kéo cuộn dây vàng tạo thành một vòng bảo vệ cỡ nhỏ, trung tâm của vòng bảo vệ này đương nhiên là xác chết cháy đen kia.

“Cậu lại đây xem cái này, đi theo bước chân của tôi, cẩn thận một chút không làm hỏng hiện trường.” Thẩm Kiến Quốc ng ẩng xồm bên cạnh xác chết ra hiệu cho Cao Kiện đến cạnh mình.

Khi Cao Kiện đã đến nơi, Thẩm Kiến Quốc cẩn thận lật cái xác, bên tai nghe rõ tiếng kết dính giữa thi thể và mặt đất, thi thoảng còn có một vài con ấu trùng từ xác chết rơi xuống, từ từ chui vào khoảng đất bị đồng loại bao vây. Nhìn xuống phần phía dưới cái xác, ngoài phần da thịt bị nước ngâm trương lên và nhợt nhạt, không hề có màu đen thui như ở phía trên, hay nói một cách khác, phần thi thể tiếp xúc với mặt đất không hề bị đốt cháy.

Cao Kiện vẻ mặt đầy nghi hoặc, hỏi: “Chuyện này nói lên được điều gì?”

“Nước ở phần thi thể bị đốt cháy đã bay hơi hết, khả năng côn trùng đẻ trứng và sinh sôi nảy nở ở đây rất nhỏ, vì thế chúng chỉ có thể sinh nở và phát triển ở chỗ có đủ nước. Hơn nữa, nạn nhân ngoài khả năng tử vong do bị lửa thiêu đốt cũng không loại trừ nguyên nhân khác.” Nói đến đây, thần sắc của Thẩm Kiến Quốc bỗng nhiên đột ngột thay đổi.

“Sao vậy?” Đương nhiên Cao Kiện cũng phát hiện ra vẻ khác thường của Thẩm Kiến Quốc nên vội vàng truy hỏi.

Thẩm Kiến Quốc mạnh tay đẩy cái xác ra một cách dứt khoát, vẻ mặt tỏ ra vô cùng chăm chú.

Sau khi thấy toàn bộ tình trạng của xác chết, sắc mặt Cao Kiện cũng hoàn toàn thay đổi, bởi vì trên đó toàn những vết lỗ chỗ như bị nổ.

“Thế này là thế nào?” Cao Kiện tỏ ra vô cùng khó hiểu.

“Nguyên nhân thật sự gây ra cái chết!” Thẩm Kiến Quốc nhìn chăm chăm vào xác chết, giọng nặng xuống.

Hình như Cao Kiện cũng đã phần nào hiểu ra nên không tiếp tục truy hỏi nữa mà chuyển sang trầm tư suy nghĩ.

Thẩm Kiến Quốc ấn ngón tay vào ngực và mấy chỗ bị lỗ chỗ trên xác chết, nhưng khi ấn đến vùng bụng thì bên trong vang lên những tiếng kêu, sau đó từ miệng nạn nhân phụt ra một luồng khí hôi thối.

Luồng khí này khiến hai người lập tức lấy tay bịt mũi, cảm thấy còn khó ngửi hơn mùi thịt thối gấp nhiều lần.

“Chuyện này là thế nào?” Cao Kiện vừa bịt mũi vừa hỏi.

“Hơi xác chết.” Thẩm Kiến Quốc vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

Đúng lúc Thẩm Kiến Quốc chuẩn bị ghi chép lại tỉ mỉ thì ông bất ngờ trông thấy miệng của xác chết động đậy!

Ông lập tức hành động quyết đoán, mở miệng nạn nhân ra, sau một hồi co kéo cuối cùng lôi từ trong ra một con côn trùng!

“Cẩn thận! Thứ này có độc!” Cao Kiện thấy vậy lập tức đặt tay vào thắt lưng, sẵn sàng rút khẩu súng mang bên mình.

Con côn trùng toàn thân màu đỏ tía, trông rất giống con rết nhưng cũng lại có một số chỗ không giống, lúc này đang liên tục giãy giụa trong tay Thẩm Kiến Quốc. Đúng lúc ông đang định đưa đến gần để quan sát thật kỹ thì nó bỗng nhiên như phát điên, mặc dù là ban ngày nhưng ở giữa các chân của nó liên tục phát ra một luồng ánh sáng nhìn thấy rất rõ.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy!” Sau khi kịp phản ứng trở lại, Cao Kiện lập tức rút súng.

“Đừng đến đây!” Thẩm Kiến Quốc thấy Cao Kiện định đến giúp mình,

liền vội vàng hét to để ngăn lại.

Tay còn lại của ông lấy từ trong hộp dụng cụ ra một chiếc bình thủy tinh trong suốt rồi vặn mở nắp định bỏ con côn trùng này vào trong, nhưng ngay khi sắp sửa bỏ vào thì con vật vừa nãy còn cố gắng giãy giụa kia bỗng nhiên tê liệt.

“Thế mà đã chết rồi à?” Cao Kiện dứt súng vào bao, bước đến trước mặt Thẩm Kiến Quốc hỏi, “Để tôi xem thế nào.”

Ai ngờ khi Cao Kiện vừa chạm vào thì con côn trùng lại sống lại, giữa các chân phát ra ánh sáng trắng bắn thẳng vào tay anh ta.

Toàn thân Cao Kiện cảm thấy giống như bị kim đâm nên liền rút tay lại, còn Thẩm Kiến Quốc vội vàng bỏ con vật đỏ tía kia vào trong bình.

“Cậu Cao, cậu có sao không?” Thẩm Kiến Quốc hỏi với vẻ mặt căng thẳng.

“Không sao, có đi đâu sao lại cảm thấy...” Cao Kiện vẫn còn rùng mình.

“Có phải cảm thấy ngứa ran lên không?” Thẩm Kiến Quốc chau mày hỏi.

“Đúng vậy, cảm giác như bị ong mật đốt.” Cao Kiện vội gật đầu trả lời.

“Tôi nghi ngờ ánh sáng trắng kia chính là tia lửa điện.” Thẩm Kiến Quốc túm lấy con côn trùng kỳ lạ ở trong bình, trên người nó vẫn đang phát ra ánh sáng trắng.

Côn trùng sấm sét

“Côn trùng tự thân mang dòng điện ư? Làm sao có thể như thế được?” Cao Kiện hoàn toàn không thể tưởng tượng được suy đoán của Thẩm Kiến Quốc vừa đưa ra.

“Tôi cũng chỉ mới suy đoán vậy thôi, còn tình hình cụ thể thế nào thì phải về trung tâm pháp y làm xét nghiệm côn trùng đã.” Thẩm Kiến Quốc bỏ chiếc bình thủy tinh vào hộp dụng cụ.

“Nhưng mà phải giải thích thế nào về những nốt vỡ như bị nổ trên cái xác kia?” Cao Kiện chỉ vào những vết lỗ chỗ, hỏi.

Thẩm Kiến Quốc cười bỏ găng tay, tiện thể lấy ngay bao thuốc ra, rõ

ràng ông lại bắt đầu lên cơn nghiện.

“Hút một điếu không?” Thẩm Kiến Quốc biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi, Cao Kiện lấy ngón tay gõ vào dòng chữ Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe trên vỏ bao.

“Đúng là không biết hưởng thụ, có biết là như vậy sẽ khiến cậu càng lo âu hơn không?” Thẩm Kiến Quốc lấy bật lửa, nhưng không tài nào bật lên được.

“Đây rốt cuộc là con vật quái quỷ gì vậy, tay tôi đến giờ vẫn còn hơi tê.” Cao Kiện vê ngón tay lúc nãy bị côn trùng tấn công, nói.

Sau nhiều lần thất bại, cuối cùng Thẩm Kiến Quốc cũng bật được lửa nhưng rồi lại bị một cơn gió thổi tắt, đành từ bỏ ý định hút thuốc.

“Xin lỗi, mỗi khi buồn bực là tôi lại muốn hút thuốc, chúng ta quay lại nói chuyện vụ án thôi.” Ông nói xong thì bước đến bên cạnh xác chết tiếp tục tiến hành kiểm tra.

Thẩm Kiến Quốc ngửi xôm, sờ vào những vết lỗ chỗ trên xác chết giải thích: “Những vết lỗ chỗ này trước đây tôi chỉ phát hiện trên cơ thể người bị sét đánh, nhưng mà những người có hoa văn hoàn chỉnh hiện giờ đều vẫn còn sống, vì cơ bản thân thể người bị sét đánh chết đầu cháy xém, rất giống với tình trạng của xác chết này, do đó lúc đầu tôi vẫn cho rằng đây cũng là chết vì bị sét đánh”.

“Theo như anh nói thì người chết do sét đánh đầu bị cháy đen cả à?” Cao Kiện nghe mà trong đầu cứ như có sương mù.

“Đúng rồi, cái gọi là điện giật cũng tức là hiệu ứng hóa học, hiệu ứng cơ học, hiệu ứng nhiệt và hiệu ứng sinh lý sinh ra khi dòng điện đi qua cơ thể người hoặc động vật, từ đó gây ra tổn thương. Hơn nữa cậu xem đây, thi thể và mặt đất xung quanh nó đều bị đốt cháy xém, nếu quan sát kỹ sẽ thấy lớp bên ngoài mặt đất bị cháy khá giống với hình dạng vật lý khi sét đánh.” Thẩm Kiến Quốc dẫn Cao Kiện đến một chỗ, ra hiệu bảo anh ta nhìn xuống đất.

“Lúc vừa mới trông thấy hình dạng vết lỗ chỗ trên xác chết anh cũng tỏ

ra hết sức kinh ngạc, vậy có phát hiện ra điều gì bất ngờ không?” Cao Kiện nhìn Thẩm Kiến Quốc, hỏi.

Thẩm Kiến Quốc theo bản năng nhìn xuống mặt đất, rồi lại nhìn những vết lõm chỗ trên xác chết, gật đầu: “Đúng vậy, có điều bây giờ tôi mới chỉ đang dừng lại ở mức độ suy đoán, vẫn cần phải giải phẫu tử thi để quan sát xem cơ quan nội tạng bên trong có thay đổi gì không rồi mới có thể tìm hiểu cụ thể nguyên nhân tử vong và kiểm chứng xem suy luận như vậy có chính xác hay không.”

“Được rồi, lát nữa chúng ta sẽ mang thi thể đi, hiện giờ dựa vào xác chết có thể thu được thông tin gì không?” Cao Kiện hỏi nhỏ.

“Theo suy đoán ban đầu thì nạn nhân là nam giới, khoảng 40 tuổi, mặc dù quần áo đã bị thiêu hủy nhưng qua quan sát tro than còn sót lại có thể thấy đây chắc chắn không phải một món hàng rẻ tiền, lúc còn sống nạn nhân nếu không phải là người giàu có thì cũng là tầng lớp khá giả, hơn nữa còn rất để ý đến việc ăn mặc, trang điểm.” Thẩm Kiến Quốc vừa kiểm tra xác chết vừa nói.

“Theo ý anh thì người chết phải có rất nhiều tiền à?” Cao Kiện hỏi, vẻ mặt như đang trầm ngâm suy nghĩ.

“Đúng rồi, chiếc đồng hồ nạn nhân đeo trên tay mặc dù đã hỏng hết nhưng vẫn có thể nhận ra biểu tượng Rolex, ngoài ra còn có chiếc mặt dây chuyền đeo trên cổ mà tôi cảm thấy hình như đã trông thấy ở đâu đó rồi.” Thẩm Kiến Quốc quan sát rất kỹ chiếc mặt dây chuyền trên cổ nạn nhân.

“Tôi thấy đây chỉ là chiếc mặt dây chuyền bình thường, có chỗ nào đặc biệt đâu chứ?” Cao Kiện cũng nhìn chiếc mặt dây chuyền rồi đưa ra nhận xét.

Mặc dù rất giống đồ vật của một người nhưng Thẩm Kiến Quốc nghe vậy cũng bớt hoài nghi, lẩm nhẩm tự nhủ: “Hy vọng là mình đã quá lo xa.”

“Đúng rồi, con côn trùng này làm thế nào lại chui được vào miệng nạn nhân nhỉ?” Cao Kiện vẫn muốn làm rõ câu hỏi này.

“Điều này tôi cũng muốn biết, chắc là sẽ phải bắt đầu từ con côn trùng

màu đỏ tía kia.” Thẩm Kiến Quốc vừa thu thập mẫu côn trùng vừa nói.

Cao Kiện gật đầu, rồi lại tiếp tục chất vấn: “Vậy bây giờ phải làm gì?”

“Tôi phải tiến hành phân tích tế bào côn trùng, đây có khả năng là một vụ án giết người bằng côn trùng.” Thẩm Kiến Quốc trầm ngâm trả lời.

“Thế thì chúng ta chia nhau hành động thôi, tôi đi đi đâu tra thân phận nạn nhân.” Cao Kiện cũng không nói nhiều, lập tức phân chia xong công việc.

Sau khi thu thập xong mẫu côn trùng cần thiết và tư liệu liên quan đến nạn nhân, Thẩm Kiến Quốc lên xe của Cao Kiện trở về trung tâm pháp y, vừa xuống xe liền đem ngay xác chết vào phòng giải phẫu. Ông biết rằng, trong vụ án này những loài côn trùng thích ăn xác trên thi thể nạn nhân không thể là mấu chốt để phá án, mà trái lại phải bắt đầu từ nguyên nhân thật sự gây ra cái chết. Sau khi về đến phòng giải phẫu, ông bỗng nhiên cảm thấy vô cùng bất an, nạn nhân đã bị hủy hoại hết diện mạo, nhìn bề ngoài căn bản không thể nào xác định được thân phận thật sự, về mặt này đành chỉ biết để Cao Kiện triển khai đi đâu tra mà thôi.

Do côn trùng đã không còn tác dụng làm căn cứ để phán đoán thời gian nạn nhân tử vong nên chỉ có thể cầu mong việc giải phẫu sẽ mang lại nhiều thông tin có giá trị. Thẩm Kiến Quốc cũng thích thủ pháp giải phẫu hình chữ nhất, rạch thẳng một dao vào ổ bụng, ruột trắng ở cùng với nội tạng cùng lúc tuôn ra, đó là kết quả của hiện tượng chương phình do nội tạng phân hủy gây ra.

Thẩm Kiến Quốc phát hiện thấy trong dạ dày nạn nhân ngoài vây cá mập và một ít vật chất đặc quánh sót lại, còn có cả một viên đá. Đây chắc chắn là hiện tượng kết sỏi, chứng tỏ tình trạng sức khỏe của người này không được tốt, tuy nhiên vẫn lựa chọn loại thức ăn nhiều chất béo như vây cá mập, đó là do người này không biết chăm lo sức khỏe của bản thân hay là đã nhìn thông suốt tất cả rồi?

Đúng lúc này điện thoại của ông đổ chuông, người gọi đến chính là Cao Kiện: “Căn cứ vào mẫu vân tay và các thông tin cần thiết do anh cung cấp, tôi đã tìm được trong kho dữ liệu có số liệu vân tay hoàn toàn phù hợp, xác

nhận nạn nhân họ Trác tên Cường, hiện là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nghiệp”.

“Xác định nạn nhân là Trác Cường hả?” Biểu cảm của Thẩm Kiến Quốc có chút không tự nhiên, bởi vì ông ta với nạn nhân là người quen cũ.

“Không thể sai được, công ty nói ông ta đang nghỉ phép, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy...” Cao Kiện còn chưa nói hết câu nhưng Thẩm Kiến Quốc đã không còn hứng thú nghe tiếp nữa. Trong phút chốc khuôn mặt ông trở nên rất tiều tụy, cảm giác buồn nôn từ dạ dày cuộn ngược lên. Ông cúi khom lưng, có thể nghe rõ tiếng cổ họng như đang vỡ ra, nhưng làm đủ mọi cách mà vẫn không thể nôn ra được.

Mặc dù làm công việc pháp y này đã lâu lắm rồi nhưng đây là lần đầu tiên ông giải phẫu người quen, hơn nữa còn trong trạng thái hoàn toàn không biết đó là người quen của mình. Tuy nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sự việc này khiến Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa liên hệ đến một người, một người mà suốt đời này ông không muốn nghĩ đến chứ đừng nói gặp lại.

Lòng dạ ông hoàn toàn rồi bời, một mình trở về nhà ngồi xuống sofa và bắt đầu pha trà.

Ông đặc biệt thích trà Phổ Nhĩ, bởi vì lúc còn sống cô ấy luôn pha loại trà này cho ông, và đây cũng là lúc ông cảm thấy ấm áp nhất. Do đó mỗi khi cảm thấy trong lòng phiền muộn là ông lại pha cho mình một bình trà Phổ Nhĩ, vừa nhấp mùi vị này là lập tức cảm thấy dường như cô ấy vẫn đang ở bên.

Thẩm Kiến Quốc để ý thấy cửa phòng ngủ không đóng chặt nên đặt cốc trà xuống, cảnh giác bước đến trước cửa rồi bật đèn.

Thật không ngờ, trước mắt ông là gian phòng có nền màu phấn hồng, sạch sẽ ngăn nắp đến mức hoàn toàn không giống phòng ngủ của một người đàn ông.

Theo thói quen nghề nghiệp, Thẩm Kiến Quốc chuẩn bị kiểm tra kỹ gian phòng một lượt, nhưng khi kiểm tra đến giá sách thì ông đột ngột

dừng lại. Trên giá sách có một khung ảnh rất đẹp, trong ảnh là một bé gái với nụ cười vô cùng rạng rỡ, còn người phía sau bé gái đó chính là ông. Ông cầm khung ảnh lên, mí mắt bỗng chốc ướt đẫm.

Cùng lúc đó, ông lại nghĩ đến tình hình giải phẫu hôm nay, dạ dày một lần nữa cuộn lên.

Sau đó, Thẩm Kiến Quốc cố gắng ôm miệng rời khỏi phòng ngủ, lúc ra tiện tay đóng sập cửa lại.

Lát sau từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng nôn ọe, cuối cùng tất cả kết thúc bằng tiếng xả nước trong bồn cầu.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Thẩm Kiến Quốc trực tiếp gọi điện cho Cao Kiện: “Cao Kiện, tôi muốn quay lại hiện trường vụ án!”

Cao Kiện vội tức tốc đến nhà Thẩm Kiến Quốc, thấy ông đã chờ ở dưới nhà từ lúc nào.

“Có phát hiện gì mới hay sao mà gọi tôi đến ngay như là cháy nhà chết người thế hả?” Khi Thẩm Kiến Quốc đã ngẩng lên ghé lái phụ, Cao Kiện bắt đầu truy hỏi.

“Vụ án này xem ra rất giống vụ án sét đánh chết người, nhưng thực ra đằng sau đó là một âm mưu rất lớn!” Về mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng khó coi.

“Vì người chết là tổng giám đốc tập đoàn Thiên Nghiệp à? Lúc này tôi còn chưa nói hết câu sao anh đã vội tắt điện thoại thế hả?” Cao Kiện tỏ vẻ trách móc.

Thần sắc Thẩm Kiến Quốc lại càng khó coi hơn, hình như trong giây phút đó bị người ta đánh trúng điểm yếu, mặt mũi trắng bệch.

Cao Kiện để ý thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của ông, cẩn thận hỏi: “Anh có làm sao không?”

“Không sao.” Thẩm Kiến Quốc hít thở sâu một hơi, cố gắng đi đầu chỉnh để tâm trạng trở về trạng thái bình thường.

“Chẳng phải anh đã thu thập hết chứng cứ rồi à, sao bây giờ còn đến hiện trường làm gì nữa?” Cao Kiện nhìn chằm chằm vào Thẩm Kiến Quốc

chất vấn.

“Để chứng minh một việc vô cùng quan trọng.” Thẩm Kiến Quốc trả lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước.

“Việc quan trọng gì vậy?”

“Cậu đi nhanh lên, nếu nước mưa làm mất manh mối thì phiền phức đấy.” Ông ta nhắc nhở Cao Kiện.

Cao Kiện nghe vậy ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe, lúc này bên ngoài gió đang gào rít, thổi bạt những tán cây hai bên đường, nguy cơ trời có thể đổ mưa bất kỳ lúc nào. Anh ta nghiêng răng đập ga hết cỡ, chiếc xe lao như bay về phía đường Nam Đại. Sau khi xuống xe, hai người vừa đi vừa chạy về phía hiện trường vụ án. Vị trí trước đây của xác chết đã được thay thế bằng một đường khếp kín màu trắng, hơn nữa mặt đất xung quanh đen sẫm nên nhìn hết sức kỳ dị.

Thẩm Kiến Quốc lấy từ hộp dụng cụ pháp y đeo bên mình ra một chiếc bình trong suốt rồi đặt vào trong đường khếp kín màu trắng kia, cũng tức là vị trí của xác chết. Trong bình dĩ nhiên là con côn trùng bắt từ trong miệng nạn nhân kia, lúc này nó đang vừa liên tục lắc lư thân mình theo vũ điệu của không khí vừa ra sức giãy giụa, ngoài ra còn liên tục phát ra tia lửa điện màu trắng.

“Anh định làm gì thế?” Cao Kiện nhìn con vật, càng không hiểu Thẩm Kiến Quốc muốn chứng minh điều gì.

Thẩm Kiến Quốc chằm chằm nhìn Cao Kiện một hồi, lấy từ hộp dụng cụ pháp y ra một đôi găng tay cách điện màu trắng cùng một chiếc lọ và lưới bắt ruồi đặc chế giúi vào tay anh ta, cẩn thận dặn dò: “Tôi muốn làm một thí nghiệm, cũng có thể nói là dựng lại hiện trường vụ án một cách tránh hình, vào thời điểm mấu chốt cậu cần phải hiểu rõ nên lựa chọn như thế nào!”

“Tôi không hiểu! Anh định làm gì vậy?” Cao Kiện cần lấy những thứ Thẩm Kiến Quốc đưa cho, trong lòng chợt thấy một dự cảm chẳng lành.

“Thật ra tôi đang muốn chứng minh nạn nhân tử vong không phải do tai

nạn bất ngờ.”

“Giả sử nạn nhân bị sét đánh chết thì còn cách giải thích nào khác ngoài giải thích rằng chết do tai nạn bất ngờ?” Cao Kiện nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

Thẩm Kiến Quốc nghe xong lập tức phản bác: “Điề⁠u này cũng chưa chắc, trước tiên hãy nói về 3 mối nguy hại tia lửa điện thường gây ra cho con người: sét đánh trực tiếp, tác động sóng và tác động cảm ứng. Trong đó sét đánh trực tiếp tức là sấm sét trực tiếp đánh thẳng vào nhà cửa, cây cối, mặt đất, cột chống sét hoặc cơ thể người, loại này đồng thời phát ra tia lửa điện và tiếng nổ lớn; tác động sóng tức là sét đánh vào đường dây điện trên cao và mạng lưới bằng kim loại, sóng điện do sét gây ra có thể đi theo những đường dây này vào trong nhà; còn tác động cảm ứng xảy ra một cách lặng lẽ, rất khó phát hiện nhưng để lại hậu quả nặng nề. Đối tượng phá hoại của sét đánh trực tiếp và tác động cảm ứng không giống nhau, sét đánh trực tiếp chủ yếu tác động trực tiếp vào các đối tượng trên đường tia lửa điện phóng đi, như làm hỏng công trình kiến trúc, đường dây tải điện, đánh chết hoặc làm bị thương con người...; còn tác động cảm ứng chủ yếu làm hỏng các thiết bị điện tử.”

Thẩm Kiến Quốc vừa lại gần con côn trùng phát điện vừa nói tiếp: “Về cơ bản, hai mối nguy hại đầu tiên có thể loại trừ khả năng con người gây ra, nhưng mối nguy hại cuối cùng có khác một chút, sét đánh cảm ứng là do cảm ứng tĩnh điện của đám mây giông hoặc do tác dụng cảm ứng từ sinh ra khi phóng điện khiến những vật kim loại trên các tòa kiến trúc như đường ống, cột thép, dây điện, thiết bị cảm ứng... sinh ra điện tích trái dấu với điện tích của đám mây, từ đó tạo ra hiện tượng phóng điện. Khả năng tạo ra sét đánh cảm ứng là rất lớn.”

“Những điều này tôi biết rồi, anh nói thẳng vào trọng điểm đi.” Cao Kiện đã hơi sốt ruột.

“Tôi biết, nhưng vẫn cần phải nói thêm một chút về nguyên lý sinh ra chớp. Chớp thường sinh ra trong đám mây mưa được tích tụ lại. Ở đám

mây giông, thông thường lớp dưới cùng mang điện âm, lớp trên cùng mang điện dương, hơn nữa còn sinh ra điện tích dương ở trên mặt đất, dịch chuyển theo sự di chuyển của đám mây như hình với bóng. Điện tích chính và điện tích phụ hút nhau, nhưng khả năng dẫn điện của không khí lại không tốt nên điện tích chính mới chạy lên các vật cao như cây cối, đồi núi... và thậm chí là cả cơ thể người để nhằm tiếp xúc với đám mây mang điện tích phụ. Còn các vòi chĩa ra như cành cây của điện tích phụ lại kéo dài xuống phía dưới và càng ngày càng gần mặt đất. Cuối cùng, khi điện tích chính và điện tích phụ vượt qua cản trở của không khí để tiếp xúc với nhau sẽ sản sinh ra dòng điện.”

“Như vậy thì có thể chứng minh được điều gì?” Cao Kiện càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, thật đúng là khác hẳn như cách núi.

Tái hiện vụ án

“Thật ra điều này rất dễ giải thích, nếu bản thân con côn trùng mang điện âm hoặc tĩnh điện thì chỉ cần năng lượng đủ mạnh là có thể thu hút điện tích dương, khi điện tích dương cũng có năng lượng đủ mạnh thì sẽ có thể sinh ra tia lửa điện!” Thảm Kiến Quốc bỗng nhiên dùng tay không cần con côn trùng kỳ lạ màu đỏ tía lên.

“Cẩn thận! Con vật có điện đấy!” Hành động của ông ta khiến Cao Kiện sợ hãi kêu lên.

“Đừng đến đây!” Thảm Kiến Quốc quay sang hét bảo Cao Kiện.

“Anh phải chú ý an toàn đấy!” Cao Kiện cảm thấy tim mình như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngay trong lúc Thảm Kiến Quốc chạm vào con côn trùng, dòng điện đã chạy lan khắp cơ thể, may mà lượng điện không lớn nên ông vẫn cố gắng giữ được tỉnh táo, tuy nhiên việc cất tiếng nói thì lại vô cùng khó nhọc. Ông nghiêng rằng bảo Cao Kiện: “Vừa rồi... tôi đã nói rất rõ, nếu bản thân côn trùng mang điện tích âm hoặc tĩnh điện thì chỉ cần năng lượng đủ mạnh là sẽ có thể thu hút điện tích dương, từ đó sinh ra năng lượng rất lớn, gây ra tổn hại vật lý mãi mãi!”

Rồi ông nhìn chăm chăm vào đồ vật trên tay Cao Kiện, nói: “Chờ... chờ đúng thời cơ, điện tích chính đang đến rồi!”

Mặc dù không hiểu rõ lắm ý của Thẩm Kiến Quốc là thế nào nhưng Cao Kiện vẫn theo phản ứng bản năng lập tức đeo găng tay cao su vào.

“Đến rồi!” Về mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng điềm tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên trời hét to.

Sấm sét vừa mới đây thôi còn giống như đang ngủ say mà lúc này đã trở nên vô cùng hung dữ, không khác gì một con rồng khổng lồ vô hình nhe nanh múa vuốt trên đầu hai người. Cao Kiện trông thấy sấm sét như vậy cũng cảm nhận được một luồng áp lực, bởi ngay cả một người chỉ có chút kiến thức cũng biết rằng không nên đi ra ngoài trong thời tiết mưa gió sấm chớp, chứ đừng nói lại ở ngay tại hiện trường có người bị sét đánh chết.

Thời gian trôi qua, trên trời sấm sét liên tiếp không dứt, khiến cho người ta cảm giác như ngày tận thế đang đến gần.

Cao Kiện rất sợ một tia sét đánh trúng Thẩm Kiến Quốc hoặc chính bản thân mình. Đúng lúc đó, anh ta tận mắt trông thấy một con đom đóm mang theo ánh sáng chói lọi khác thường từ đằng xa bay đến. Cảnh tượng này khiến anh ta vô cùng kinh hãi, bởi vì ngay giữa cơn cùng phong mà con đom đóm kia không chỉ bỗng nhiên từ trên trời xuất hiện một cách thần bí mà còn có thể bay một cách vững trãi bất chấp gió mạnh như vậy.

“Bắt lấy con đom đóm! Mau bắt lấy nó!” Thẩm Kiến Quốc trông thấy con đom đóm mang theo ánh sáng liền hét to.

“Con đom đóm là điện tích chính à?” Cao Kiện tỏ vẻ không dám tin. Có đi đâu, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng anh ta vẫn lập tức hành động, bước lên mấy bước và kết quả bắt hụt. Con đom đóm sợ hãi bay về phía Thẩm Kiến Quốc, hay nói chính xác hơn là bay về phía con côn trùng kỳ lạ trên tay ông ta.

Nếu hai con côn trùng này gặp nhau thì cũng có nghĩa là điện tích chính đã gặp điện tích phụ, ngay khi chúng chạm vào nhau sẽ lập tức sinh ra năng

lượng vật lý cực mạnh. Điện tích lớn hay nhỏ có ý nghĩa quyết định năng lượng mạnh hay yếu, mà bản thân con côn trùng màu đỏ tía mang dòng điện có thể khiến toàn thân Thẩm Kiến Quốc nhất thời tê dại thì khi chúng gặp nhau chắc chắn sẽ khiến ông ta bị điện giật chết tươi.

Trong nháy mắt con đom đóm đã bay đến đỉnh đầu Thẩm Kiến Quốc, nó bay vòng tròn phía trên giống như đang chờ thời cơ tấn công. Thẩm Kiến Quốc đã sớm tính toán được quỹ đạo bay của con vật nên lấy bình thủy tinh ra, và cố gắng nhét con côn trùng đỏ tía vào trong. Cùng lúc đó, con đom đóm chớp ngay cơ hội, lao vào ông ta.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên cùng với nước mưa từ trên trời âm ỉ trút xuống khiến Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc trở tay không kịp.

Ở chỗ cách đường Nam Đại khoảng một trăm mét có một vòng trắng trông rất rõ, còn bên cạnh vòng trắng này lại là hai người đàn ông đang nằm im.

Trong làn mưa to hoàn toàn không thể phân biệt được họ còn thở hay không, nhưng rồi một người đã run rẩy đứng dậy.

“Anh Thẩm, anh có sao không?” Cao Kiện bước đến bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, nhận thấy ông đã ngất lịm.

Lát sau, Thẩm Kiến Quốc khê ho vài tiếng rồi mới từ từ mở mắt tỉnh lại.

“Con côn trùng lúc nãy đâu rồi?” Ông tỉnh lại không thấy hai con côn trùng trên tay mình đâu nữa nên lại lập tức tỏ ra căng thẳng.

Chỉ thấy Cao Kiện lấy từ đằng sau ra hai chiếc bình, một chiếc đựng con côn trùng đỏ tía, còn chiếc kia đựng con côn trùng đang phát ra ánh sáng xanh lục, ngoác miệng cười ngây ngô: “Chúng ta thành công rồi!”

Thẩm Kiến Quốc bị con côn trùng đỏ tía phóng điện trong một khoảng thời gian dài nên tạm thời bị ngất. Tuy nhiên, ngay trước khi mất hết ý thức ông vẫn kịp bỏ nó vào trong bình, còn Cao Kiện cũng chớp ngay thời cơ dùng vợt bắt ruồi bắt được con đom đóm, nhờ vậy mới tránh được bi kịch xảy ra. Sau khi hai người trở về sở cảnh sát, Thẩm Kiến Quốc vội vã

mang hai con côn trùng vào phòng thí nghiệm để phân tích tìm lai lịch của chúng.

Tuy nhiên, Thẩm Kiến Quốc chưa kịp bước vào trong thì đã bị Cao Kiện ngăn lại: “Làm thế nào anh biết được vẫn còn con côn trùng thứ hai vậy?”

“Thật ra tôi cũng không biết.” Thẩm Kiến Quốc thật thà trả lời.

“Không thể như thế được chứ?” Cao Kiện tất nhiên không tin, bây giờ đã bắt được con côn trùng đó rồi.

“Đây là do trực giác của tôi đối với côn trùng.” Thẩm Kiến Quốc nói xong liền đi thẳng vào phòng thí nghiệm.

Cao Kiện vẫn đứng yên ở đó trầm tư suy nghĩ. Trước khi đi Thẩm Kiến Quốc đã chuẩn bị sẵn lưới bắt ruồi và bình đựng côn trùng thì làm sao có thể tin cái gọi là trực giác đối với côn trùng như ông ấy nói được chứ? Anh ta nghi ngờ Thẩm Kiến Quốc đang giữ bí mật nào đó không thể nói cho người khác biết, nếu không ông ấy đã chẳng thận trọng như vậy.

Nhưng rồi anh ta lại thay đổi suy nghĩ theo hướng khác, trong đầu nhớ lại những lời Thẩm Kiến Quốc nói với mình lúc lấy trang bị ra. Mặc dù ông đưa cho anh ta những dụng cụ chuyên dùng để bắt ruồi nhặng nhưng nếu phân tích thái độ thể hiện lúc đó thì có lẽ ngay cả ông ấy cũng không biết rõ mình đang chờ đợi thứ gì.

Đúng như đi đầu Thẩm Kiến Quốc tự nói ra, do bản thân côn trùng mang điện tích phụ nên trong điếu kiện thời tiết mưa gió sấm sét chỉ cần điện tích phụ này đủ lớn là cũng có thể thu hút điện tích chính trên tầng mây đen, từ đó biến mình thành vật dẫn điện để sinh ra chớp, rồi biến thành than khi một lượng năng lượng vô cùng lớn giải phóng ra. Cao Kiện nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa đưa ra được đáp án hợp lý, nhưng anh ta tin rằng sớm muộn gì thì sự thật cũng sẽ được làm rõ. Nói tóm lại, đến lúc này vụ án đã có tiến triển rất lớn, tạm thời hãy gác vấn đề này lại để tập trung tinh thần và sức lực vào chỗ khác, tiến hành công tác đi đầu tra tiếp theo.

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm côn trùng nồng nặc mùi formalin,

các loại thuốc thử đủ mọi màu sắc xếp thành hàng ngay ngắn trong tủ ướp lạnh, người ra còn có không ít người đang tiến hành nghiên cứu côn trùng. Một số người mặc đồng phục màu trắng đang đứng bên cạnh Thẩm Kiến Quốc, có vẻ như đang chuẩn bị sẵn sàng tiến hành phân tích số liệu côn trùng mới.

“Đã phân tích xong chưa?” Thẩm Kiến Quốc đang pha thuốc thử, nhưng đồng thời cũng không quên hỏi trợ thủ bên cạnh.

“Vẫn phải đợi thêm chút thời gian nữa, hai loại côn trùng này rất hiếm gặp.” Người phụ nữ đứng cạnh ông ta trả lời.

“Đẩy nhanh tiến độ lên, tranh thủ phân tích xong trong ngày hôm nay.” Thẩm Kiến Quốc lập tức ra lệnh như đinh đóng cột.

“Ông Thẩm, rốt cuộc hai con côn trùng này thuộc loại gì vậy? Một con trông rất giống con rết, nhưng nó lại có đặc tính không giống loài rết. Con còn lại có một số đặc điểm hình dạng và tính chất của đom đóm, nhưng bên trong cơ thể lại có một số vật chất vô cùng đặc biệt.” Đến lượt viên trợ thủ ở bên trái Thẩm Kiến Quốc lên tiếng.

“Tôi nghi ngờ hai con côn trùng này là loại biến dị!” Về mặt Thẩm Kiến Quốc vô cùng chăm chú, nói ra kết quả xấu nhất.

“Biến dị sao?” Người phụ nữ đứng sau ông ta cũng bắt đầu trở nên tò mò.

“Đúng vậy! Hai con côn trùng này đã bị người ta biến đổi gen!” Thẩm Kiến Quốc không nén nổi tiếng thở dài, trả lời.

“Biến đổi gen ư? Ý ông nói là biến đổi gen côn trùng phải không?” Một nam trợ lý khác thốt lên.

“Biến đổi gen chẳng phải đã bị nghiêm cấm rồi hay sao?” Nghe đến đây, tất cả những người có mặt đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Được rồi! Mọi người làm việc khẩn trương lên, còn phải bao lâu nữa mới phân tích xong hả?” Thẩm Kiến Quốc chuyển sang chủ đề khác.

“Còn phải một tiếng nữa.” Nữ trợ lý vừa tiến hành đi đầu thức vừa trả lời. Ở một hướng khác, kể từ lúc biết được thân phận của nạn nhân, Cao

Kiện căn cứ vào những manh mối Thẩm Kiến Quốc cung cấp tiến hành đi đầu tra lần lượt các mối quan hệ cá nhân bên cạnh nạn nhân, nhưng tiếc rằng vẫn chưa tiến triển được bao nhiêu. Anh ta cũng đi xem xét tình hình ở gần đường Nam Đại, vô tình lại rút ra được một kết luận là ở gần đó không có công trình kiến trúc cao, cũng không hề có bất kỳ đi đầu kiện nào có thể gây ra hiện tượng phóng điện, vì thế có rất ít khả năng nạn nhân bị sét đánh chết.

Thông qua hệ thống theo dõi vô tuyến điện, Cao Kiện phát hiện ra vào một phút trước điện thoại di động của nạn nhân vừa thực hiện một cuộc gọi đi. Mặc dù thời gian liên lạc rất ngắn nhưng anh ta và các đồng nghiệp ở phòng đi đầu tra thông tin vẫn xác định được vị trí tín hiệu điện thoại phát ra là ở cầu vượt Hạ Nhai ở thành phố Nam Minh. Cao Kiện lập tức đưa ra một quyết định quyết đoán, tổ chức một đội thực hiện hành động bắt giữ.

Sau khi đến nơi, anh và tổ hành động lập tức bắt người. Đối tượng bị bắt tên gọi Lý Lực, nam giới, khoảng 30 tuổi, là một kẻ lang thang.

“Tại sao chiếc điện thoại này lại ở trong tay anh?” Cao Kiện nhìn chiếc điện thoại trên tay Lý Lực, hỏi.

“Tôi... tôi vô tình nhặt được bên lề đường.” Lý Lực run cấn cập trả lời.

“Nhặt được à? Anh có biết người này không?” Cao Kiện giờ ảnh nạn nhân cho anh ta xem.

“Không quen.” Lý Lực nhìn kỹ bức ảnh rồi lắc đầu.

Cao Kiện đặt bức ảnh xuống, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo Lý Lực: “Tốt nhất anh nên khai báo thành thật. Hiện giờ người trong ảnh đã chết một cách kỳ lạ, cảnh sát chúng tôi đang tiến hành đi đầu tra, còn chiếc điện thoại anh nhặt được chính là một trong những di vật của nạn nhân, yêu cầu anh phải hợp tác với chúng tôi triển khai công tác đi đầu tra!”

“Tôi hỏi lại một lần nữa, anh có khẳng định chính xác là nhặt được không?” Cao Kiện cố ý hỏi lại lần nữa để đánh giá xem Lý Lực có nói dối hay không.

“Tôi xin thề! Đúng là tôi nhặt được chiếc điện thoại!” Lý Lực có vẻ

không kiểm soát được tình cảm, sợ mình bị nhận định nhầm là hung thủ giết người. “Vị trí cụ thể ở chỗ nào?” Trong lòng Cao Kiện đã có tính toán, bởi vì Lý Lực không giống loại người có thể thực hiện hành vi phạm tội trí tuệ cao.

Lý Lực vò đầu bứt tai suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Dưới chân cầu ở khu Đông thành phố Nam Minh”.

Sau nhiều lần vặn hỏi, Cao Kiện đã có thể khẳng định Lý Lực không có bất kỳ liên quan gì đến nạn nhân nên cho anh ta về Vấn đề duy nhất lúc này cần giải quyết là chiếc điện thoại có cài đặt mật khẩu, vì thế có một số tài liệu và tin nhắn không mở ra được. Cao Kiện chỉ phát hiện thấy có một cuộc gọi nhớ, nhưng khi bấm gọi lại thì không thấy ai nghe.

Điện thoại di động của nạn nhân không được phát hiện ở hiện trường xảy ra vụ án mà lại rơi ở một địa điểm cách đó ít nhất 10 phút đi xe. Chuyện này rốt cuộc là tại sao? Để làm rõ sự tình, Cao Kiện vội vàng trở về sở cảnh sát nhờ các đồng nghiệp ở phòng điều tra thông tin tiến hành phá mật khẩu điện thoại. Kết quả, anh ta phát hiện trong điện thoại có tin nhắn với nội dung hết sức khả nghi: Đường Nam Đại ở khu Đông, trong vòng 10 phút, hậu quả tự gánh chịu.

Có một đi đầu càng khiến Cao Kiện cảm thấy không thể giải thích nổi là thời gian nhận tin trong tin nhắn hiển thị lúc 11 giờ 10 phút sáng của 8 ngày trước, hoàn toàn trùng khớp với số điện thoại thực hiện cuộc gọi nhớ mà anh ta phát hiện hôm nay. Như vậy, rất có thể chủ nhân của số điện thoại kia chính là hung thủ giết người.

Bắt đầu trả thù

Nghĩ đến đây, Cao Kiện gọi lại một lần nữa, nhưng lúc này được tổng đài thông báo số điện thoại kia không có thật, vậy là đã hoàn toàn mất hết manh mối.

Thẩm Kiến Quốc vừa ra khỏi phòng thí nghiệm liền đến ngay phòng làm việc của Cao Kiện để chia sẻ với anh ta về kết quả phân tích vừa có được.

“Hung thủ chọn địa điểm phạm tội ở đường Nam Đại chứng tỏ hắn rất thông minh.” Thẩm Kiến Quốc nheo mắt bảo Cao Kiện.

“Tại sao lại nói như vậy?” Cao Kiện vô cùng nghi hoặc vặn hỏi lại.

“Chỗ đó rất phù hợp cho loài đom đóm sinh sống và ẩn náu, hơn nữa trong cơ thể con đom đóm và con rết màu đỏ tía kia đều đã bị người ta cấy hóa chất để khiến chúng mang điện tích chính và phụ. Hai loại hóa chất này có khả năng hút nhau, một khi hai con côn trùng cùng ở trên cơ thể của cùng một sinh vật thì sẽ sinh ra dòng điện!”

“Thần kỳ như vậy thật sao? Xem ra, có vẻ như không thể làm được!”

“Có chứ! Chỉ có điều hơi khó về mặt kỹ thuật, sợ rằng người bình thường rất khó làm được, nhưng với người tinh thông độc lý học pháp y và biến đổi gen thì chắc chắn thành công.” Thẩm Kiến Quốc nói xong, dừng lại sắp xếp suy nghĩ rồi mới tiếp tục, “Trở lại với chủ đề chính, hung thủ muốn dùng hết tâm trí tạo ra cảnh tượng giả nạn nhân bị sét đánh chết, nhưng lựa chọn địa điểm này lại là một sai lầm nghiêm trọng!”

“Anh nói đúng, tôi cũng đã đi điều tra tình hình xung quanh hiện trường vụ án, bên cạnh không có công trình kiến trúc cao to nào, cũng không có bất kỳ cây to nào, khả năng bị sét đánh là vô cùng thấp. Nếu bảo có ai đó tự nhiên bị sét đánh chết thì chẳng qua đó chỉ là lời bịa đặt vô căn cứ!” Cao Kiện phụ họa theo.

“Hơn nữa, trong quá trình giải phẫu tử thi tôi phát hiện trong dạ dày nạn nhân có vây cá mập và một ít chất lỏng đặc quánh, trong chất lỏng này lại phát hiện một loại nguyên tố đặc biệt, mà trong cơ thể con côn trùng màu đỏ tía cũng tồn tại nguyên tố tương tự, điều này đưa ra cho tôi hai gợi ý.” Thẩm Kiến Quốc giúi báo cáo xét nghiệm côn trùng vào tay Cao Kiện.

“Hai gợi ý gì? Anh nói kỹ cho tôi xem nào.” Cao Kiện nhận bản báo cáo, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

“Thứ nhất, con côn trùng xuất hiện trong cơ thể nạn nhân là do bị nuốt vào khi ăn vây cá mập; thứ hai, hung thủ hiểu rất rõ thói quen hành động thường ngày của nạn nhân, vì thế mới có thể bỏ côn trùng vào trong cá.”

“Nghe anh phân tích như vậy thì xem ra hung thủ phải rất quen với nạn nhân, không loại trừ là do người quen cũ gây án.” Cao Kiện đọc xong báo cáo trả lại cho Thẩm Kiến Quốc, nghĩ một lúc rồi hỏi, “Đúng rồi, anh nói là trực giác còn trùng tôi không tin, hãy nói thật đi, làm thế nào anh phát hiện được con côn trùng mang điện tích chính?”

Thẩm Kiến Quốc bật cười, khoe miệng khê nhếch lên: “Thật ra quy luật rất đơn giản, bởi vì trong giới tự nhiên bất kỳ loài sinh vật nào cũng không thể đi ngược lại quy luật sinh tồn tương đối. Tôi đã từng nghiên cứu giữa loài sinh vật này với loài sinh vật khác tồn tại sự tương sinh tương khắc, một số loài vật phải tồn tại dựa vào nhau mới có thể chung sống được.”

Được Thẩm Kiến Quốc giải thích, Cao Kiện đột nhiên tỉnh ngộ, cười ngây ngô: “Tôi đã tìm thấy điện thoại của nạn nhân, trong đó có một tin nhắn rất khả nghi, chắc chắn người gửi tin nhắn không thể không có dính líu đến hung thủ. Hơn nữa, người này còn gọi điện thoại cho nạn nhân, nhưng khi tôi gọi lại thì được thông báo là số không có thật.”

“Ừ, theo như cậu nói thì đúng là rất khả nghi.” Trong chốc lát Thẩm Kiến Quốc cũng không nghĩ ra được gì, không biết phải đi theo hướng nào.

“Dựa vào manh mối anh vừa cung cấp, tôi một lần nữa đã lập ra một danh sách những đối tượng tình nghi, người được lợi nhất sau khi nạn nhân chết chính là vợ ông ta Ngô Thời Mẫn, nghe nói ông ta nuôi vợ bé bị vợ cả phát hiện, hơn nữa còn đánh lộn ầm ĩ. Nhìn từ bên ngoài, động cơ giết người của Ngô Thời Mẫn lớn nhất; ở vị trí ngay sát phía sau là giám đốc bị sa thải Trương Hiểu, người này bị sa thải sau một lần phạm sai lầm, lại còn lớn tiếng chửi rủa tổng giám đốc công ty sẽ không được chết yên ổn; đối tượng tình nghi cuối cùng là em trai nạn nhân, lúc còn sống ông ta đối xử rất tệ bạc với người em này, người trong công ty đều biết hai anh em chưa bao giờ hợp nhau.” Cao Kiện rút điện thoại đọc tư liệu đi đầu tra được cho Thẩm Kiến Quốc nghe.

“Phương hướng đi đầu tra phá án của cậu rất đúng, trước mắt cần phải

bắt hung thủ về quy án một cách nhanh nhất, do pháp luật của Trung Quốc quy định cấm tư nhân tiến hành nghiên cứu biến đổi gen, vì thế phần tử phạm tội có khả năng biến đổi gen những con côn trùng này rất đáng sợ, chúng ta phải nhanh chóng bắt được kẻ đứng đằng sau giết đây!” Nói đến đây, vẻ mặt Thẩm Kiến Quốc hơi tái đi, trong đầu ông lại hiện lên một khuôn mặt, hơn ai hết, ông ta mong rằng kẻ đi đầu khiến những con côn trùng kia không phải là con người năm ấy.

Thẩm Kiến Quốc cố gắng nổi lại mạch suy nghĩ, vén tay áo lên rồi giờ bấp tay ra trước mặt Cao Kiện.

Cao Kiện trông thấy thứ trên bấp tay Thẩm Kiến Quốc thì vô cùng kinh ngạc, hét to: “Những hoa văn này là chuyện quái quỷ gì thế?”

“Đây là vết tích để lại khi tôi bắt con rết màu đỏ tía kia.” Thẩm Kiến Quốc bỏ tay áo xuống, trả lời.

“Phải chăng, chỉ cần người nào trên tay có hoa văn như vậy thì đó chính là hung thủ giết người à?” Cao Kiện bắt đầu mạnh dạn suy đoán.

“Đúng vậy, hơn nữa tôi cũng có thể xác định được thời gian của hoa văn, vì thế nó chắc chắn là bằng chứng có sức thuyết phục nhất!” Thẩm Kiến Quốc vừa cười vừa trả lời.

Cao Kiện lập tức gọi những người tình nghi có liên quan trong công ty đến sở cảnh sát tiến hành thẩm vấn, nhưng kết quả lại khiến anh ta vô cùng thất vọng, trên cơ thể những người này không tồn tại loại hoa văn đặc biệt kia. Anh ta không khỏi nảy sinh suy nghĩ lẽ nào hung thủ đã sử dụng thủ đoạn đặc biệt che giấu đi? Hay là vì nguyên nhân nào khác mà vụ án một lần nữa đi vào bế tắc.

Khi Cao Kiện dự định tiến hành đi đầu tra sâu hơn vào gia đình nạn nhân thì cảnh sát trực ban đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại báo án, nói rằng vợ của nạn nhân là Ngô Thời Mẫn đã chết thảm ở tại nhà. Cao Kiện vội vàng lái xe chở Thẩm Kiến Quốc đến hiện trường. Trong lúc khám nghiệm tử thi, Thẩm Kiến Quốc trông thấy trên bấp tay Ngô Thời Mẫn có loại hoa văn đặc biệt kia, bên cạnh thi thể còn để lại một bức thư, trong đó

ghi lại rõ ràng quá trình phạm tội, cuối cùng bà ta tỏ rõ sự hối hận và dày vò trong lòng nên đã chọn cách tự sát. Tuy nhiên, Thẩm Kiến Quốc lại phát hiện ở phía sau bức thư có mấy chữ cái tiếng Anh NASA viết bằng máu. Ông nhìn bốn chữ này xong thì lập tức trở nên thần thờ, dường như ông lại nhớ đến cơn ác mộng của nhiều năm trước kia. Bây giờ ông càng có thể khẳng định con người đó chắc chắn vẫn còn sống, nạn nhân lần này giống như nạn nhân trong vụ án giết người bằng ong lần trước, đều liên quan rất lớn đến việc nghiên cứu gien côn trùng năm ấy.

Vụ án thứ ba

Côn trùng không lột xác

Muốn vào trong, trước tiên hãy để hy vọng lại ngoài cửa

— — Dante

Lời dẫn

Trước tiên Thẩm Kiến Quốc bắt đầu kiểm tra từ côn trùng trưởng thành, bởi vì trên thân côn trùng trưởng thành sẽ có nhiều chứng cứ hữu dụng hơn. Ông phát hiện thấy một con dài khoảng 7,5mm, cửa thở phía trước màu vàng nâu, sẫm dần về phía trên, đốt thứ 6 ở phía lưng rộng hơn, đầu mút vì ền phía sau hơi phẳng, tuy nhiên vẫn chưa lột xác.

Điểm này khiến Thẩm Kiến Quốc chú ý, bởi vì có rất nhiều nguyên nhân khiến côn trùng không lột xác được, trong đó cách giải thích nổi tiếng nhất là quan điểm trong thuyết tiến hóa của nhà sinh vật học Darwin. Ông ta từng nói rằng: trên một hòn đảo nhỏ thường xuyên lộng gió, tất cả mọi côn trùng đầu cởi bỏ bộ cánh để sống ký sinh trong đất, đó là một thủ đoạn tiến hóa nhằm tránh bị gió mạnh thổi bay, những con có cánh đầu bị gió cuốn đi và chết, còn những con không có cánh lại tiếp tục sinh tồn, đó chính là nguyên lý ban đầu về chọn lọc tự nhiên.

Nguyên lý của Darwin là một quá trình biến đổi lâu dài, có thể phải trải qua nhiều đời côn trùng, trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Nếu kết luận này là đúng thì môi trường hiện tại xung quanh nạn nhân chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến côn trùng trưởng thành không thể lột xác hoặc bỏ qua giai đoạn lột xác. Điều này đòi hỏi phải kết hợp hàng loạt vấn đề trong đó có vấn đề khí hậu để tiến hành phân tích tổng hợp, tuy nhiên trong vụ án này rõ ràng côn trùng ở trên xác chết đã không có đủ thời gian để biến đổi ra một loại khác, vì thế về cơ

bản có thể loại trừ khả năng này.

Án mạng ly kỳ

Tôi bị nhốt trong phòng giam đặc biệt của phân cục công an thành phố Nam Minh đã 3 ngày nay, ngoài ăn uống và ngủ nghỉ ra, tôi chẳng khác gì loài ruồi nhặng bị người đời bỏ quên ở một xó xỉnh. Nhưng dù sao tôi cũng vẫn là nhân viên nằm trong hệ thống, biết rõ đây là một thủ đoạn thâm vấn bằng tâm lý chiến mà người ta thường sử dụng. Xét trên góc độ tâm lý học tội phạm, cách làm này được gọi là chế áp khí thế, việc chỉ giam mà không thâm vấn có thể khiến tội phạm mất tự tin.

Khiến tội phạm bắt đầu rơi vào trạng thái phiền muộn, khi tình cảm rối loạn thì hệ thống phòng ngự tâm lý rất dễ bị sụp đổ, thậm chí chưa cần đánh đã tự tan vỡ. Trước khi chết một cách ly kỳ, anh Hàn từng nói với tôi về kỹ xảo thâm vấn này, còn trong giờ phút này tôi không còn là người tiến hành thâm vấn nữa mà trái lại đã trở thành đối tượng bị thâm vấn. Tiếc rằng, hôm nay anh Hàn đã không còn trên cõi đời này nữa, nhớ lại chuyện xưa khiến tôi không khỏi cảm thấy thốn thức.

Kể ra, những ngày t ối tệ tôi bị giam ở đây cũng không phải không có tác dụng. Tôi đã âm thầm ghi nhớ lại khoảng cách buồng giam, đường tuần tra dài khoảng 84 bước, theo độ dài trung bình mỗi bước của người trưởng thành khoảng 60 phân, tính ra tức là khoảng 50 mét, như vậy vừa đi vừa về phải mất 10 phút. Quản giáo có 2 cửa để đi vào, đến được cửa buồng giam giữ tôi nhanh nhất cũng phải mất 4 phút. Đúng là tôi cảm thấy rất vô vị, nhưng đây là cách duy nhất để tôi có thể giữ được đầu óc tỉnh táo.

Giống như mọi khi, tôi đang âm thầm đếm bước chân tuần tra: “51, 52, 53...”

Trong lúc tôi đang đếm thì bước chân kia dừng lại, thay vào đó là tiếng bước chân của vài người, trong đó một bước chân nặng nề, mệt mỏi, trọng tâm dồn về mũi bàn chân, không cần đoán cũng biết người này nhất định đang có tâm sự phiền muộn. Ngoài ra, còn có một bước chân nhẹ nhàng đi ền tĩnh, thể hiện tư thế lão luyện của một con người già dặn.

Không còn nghi ngờ gì, hai người này chắc chắn là anh Cao và sư phụ, tôi đoán có lẽ ngày mình bị thẩm vấn đã đến rồi.

Trong lòng tôi vẫn âm thầm đếm bước chân, nhưng rồi chúng lại im bật, thay vào đó là tiếng mở cánh cửa sắt. Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện, sau đó rời đi trong sự chờ đợi mỏi mòn của tôi. Nếu tôi đoán không nhầm thì họ dừng lại tí chút ở buồng giam bên cạnh. Đây là hành động kéo dài của chiến thuật tâm lý, mang đến cho tôi một hy vọng để rồi lại tự mình đốt cháy nó.

Nhưng khi họ rời đi, rõ ràng xuất hiện thêm một bước chân, bước chân này nhẹ nhàng thanh thoát, rất khó phát hiện ra.

Đó là âm thanh phát ra từ đôi giày thiết kế đặc biệt, dành riêng cho trại giam, tôi nghe thấy âm thanh này bỗng nhiên cảm thấy khoan khoái giống như thể được giải thoát.

Vì thế ở đây có thể loại trừ khả năng giả tạo, bởi vì có thể sử dụng kỹ thuật để thay đổi hình dạng của một người, âm thanh cũng có thể cố ý bắt chước được, nhưng tiếng bước chân của một người thì không thể nào giả mạo được. Đúng vậy, bây giờ đã có thể chứng minh được một việc, đó là tôi lại một lần nữa bị người ta coi khinh không thèm đếm xỉa đến nữa rồi.

Sau khúc nhạc ngắn ngủi chen ngang đó, tôi lại trở về với việc kiên trì chế những cảm xúc xáo trộn trong lòng như mọi khi.

Hằng ngày tôi đều dậy sớm, đếm đi đếm lại tiếng bước chân ra vào rất đúng giờ, tính toán xem lúc nào sư phụ quay lại thẩm vấn tôi.

Sau ngày thứ 7, tôi bỏ không đếm thời gian nữa, chỉ cần biết ban ngày hay ban đêm, và cũng không chăm chỉ đếm bước chân như trước nữa.

Tôi chưa được trải qua huấn luyện và đào tạo tâm lý chuyên nghiệp, biết rằng chiến thuật của anh Hàn đã phát huy tác dụng đối với bản thân mình. Tôi bắt đầu rơi vào trạng thái buồn bực không yên, hơn nữa còn phát hiện có một vài con ong mật bay qua bay lại bên cạnh mình. Tôi cho rằng đây là nguyên nhân của cơ chế phòng ngự tâm lý, cơ chế phòng ngự tâm lý là hành động của một người khi bị quấy nhiễu từ bên ngoài hoặc khi xảy ra

biến cố nhằm thoát khỏi hiện trạng hoặc kiên định với những gì mình đã làm, trong đó bao gồm cả việc đổ trách nhiệm cho người khác hoặc đắm chìm vào thế giới hư vô.

Trong nhà giam không thể có ong mật tồn tại được, vì thế tôi cho rằng đây chỉ là ảo giác. Tôi đã sáng tạo ra được thứ mà mình thích để đổ lỗi cho trái tim đã sắp sửa tan vỡ của mình. Tuy nhiên, có một điều thú vị là chúng luôn xuất hiện rất đúng giờ, bò trên góc tường tôi không nhìn thấy và cũng không thể tiếp cận.

Có lẽ nghe thấy tôi gọi nên nó bắt đầu đậu xuống tay. Tôi đưa tay ra chạm vào để xem nó có phản ứng gì không, có lập tức biến mất khỏi tầm mắt tôi hay không, nhưng kết quả lại là một cơn đau nhói từ bắp tay theo dây thần kinh chạy lên đến tận óc. Tôi nhanh chóng ý thức được điều này, đây hoàn toàn không phải là ảo giác! Cơn đau bất ngờ giúp tôi tỉnh táo hẳn, nhưng tiếng kêu thất thanh của tôi cũng đã khiến quản giáo chú ý. Tôi lập tức ngẩng xếp bằng trên nền nhà, nhân tiện nhặt xác con ong mật ở bên cạnh nắm vào trong lòng bàn tay giấu ra sau lưng, cố gắng giả vờ mỉm cười theo kiểu nghề nghiệp.

“Có chuyện gì thế?” Quản giáo là một người trẻ tuổi chừng ngoài 20, nhìn tôi hỏi với bộ mặt không vui.

“Không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận bị té ngã thôi.” Tôi lùi lại một bước, khẽ trả lời.

Quản giáo nhìn khắp bốn phía, thấy không có gì khác thường nên bỏ đi.

Không lâu sau khi viên quản giáo trẻ tuổi đi khỏi, tôi lại ôm lấy bắp tay bị ong đốt ngẩng mặc niệm đến ba giây. Thật ra, tôi cũng không biết tại sao lại phải che giấu sự tồn tại của con ong mật, nhưng cũng dành thời gian quan sát kỹ con ong này. Kết quả là đã phát hiện ra nó có chỗ kỳ quái. Con ong này có điểm không giống với những con ong mật bình thường khác, lẽ nào đây là một chủng loại mới? Điều đáng để ý hơn nữa là tại sao bên trong buồng giam lại xuất hiện ong mật?

Cùng lúc đó tôi còn trông thấy cả mấy con ruồi đang bay loạn xạ, đó là

loài ruồi vàng đầu to. Nhưng ruồi vàng đầu to không thể nào xuất hiện ở chỗ này được. Xuất phát từ nhạy cảm nghề nghiệp, tôi mạnh dạn suy đoán rằng chỉ có án mạng hoặc xác chết mới thu hút những con ruồi này đến đây.

Chẳng lẽ đã có người chết trong trại giam? Khi tôi nói suy đoán của mình với họ, không một ai tin tôi.

Cũng giống như con rỗng của Carl Gustav Jung (một con rỗng lửa không màu, không mùi, không có trọng lượng và cũng không chạm vào được, hơn nữa lửa của nó cũng không có nhiệt độ, vậy thì con rỗng này tồn tại hay không tồn tại cũng không khác nhau bao nhiêu, đây chính là Thuyết nguyên biến Jung nổi tiếng), tôi đã hoàn toàn trở thành một trò cười trong mắt mọi người.

Nhưng ngay cùng ngày hôm đó, suy đoán của tôi đã được chứng minh. Điều này càng khơi dậy hứng thú, khiến tôi thật sự rất muốn tự mình đi điều tra nguyên nhân cái chết của người này, từng bước đi điều tra tìm ra thủ đoạn giết người và động cơ phạm tội của hung thủ, cuối cùng phá vỡ phòng tuyến tâm lý của hắn, bắt hắn về quy án. Có đi đâu, đối với hoàn cảnh của tôi hiện tại, đó chẳng qua chỉ là mơ ước hảo huy nhiên mà thôi.

Hôm nay là một ngày thật đặc biệt, ngoài xác chết chưa biết tên, còn có cả chuyện Cao Kiện không nhẫn nại được nữa nên cuối cùng đòi ra tay với tôi.

Sau nhiều ngày chuẩn bị công phu như vậy, chắc chắn vụ án sẽ có bước đột phá lớn, trong lòng tôi thấy hơi xúc động và một cảm giác bất an mơ hồ.

Xúc động là bởi vì hôm nay có thể biết được nguyên nhân thật sự gây ra cái chết của Hàn Phi, đi đâu mà đến giờ vẫn như một hòn đá đè nặng trong lòng tôi; ngoài ra còn có một lý do khác là do bị giam quá lâu nên đầu óc tôi sắp biến thành bã đậu cả rồi. Còn về cảm giác bất an, cụ thể thế nào chính tôi cũng không rõ, có lẽ đó là vì hôm nay tôi gặp phải con ong mật kỳ lạ kia.

Lại một lần nữa tôi bước đi trên con đường mà khi ở trong buồng giam đã đếm không biết bao nhiêu lần này, lúc đến bước thứ 18 có hơi chú ý một chút, bên trong là một người đàn ông khoảng ngoài 30 tuổi. Lúc tôi để ý đến anh ta, vừa hay anh ta cũng nhìn về phía tôi, đó là một đôi mắt vô cùng sắc lạnh, tôi không nhìn thấy bất kỳ một chút tình cảm nào từ ánh mắt ấy, bất giác cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Vài phút sau tôi bị đưa vào một căn phòng trống trải rộng mênh mông, giữa phòng đặt một cái ghế sắt khiến người ta mới nhìn đã cảm thấy bị đè nặng, ngoài ra còn có một cái máy ảnh ở đối diện với chiếc bàn. Đây là dụng cụ bắt buộc phải có khi thẩm vấn, tiện cho ghi hình và kiểm tra lại bất cứ lúc nào.

Tôi vẫn còn chưa ngỡ hẫ xuống ghế thì cửa phòng thẩm vấn đã mở ra. Có cảm giác như đi cầu hòa đang có xu hướng chạy chậm lại, hình như ai đó đã cố tình hạ nhiệt độ xuống mấy độ. Lúc này, tất cả mọi thứ trước mắt tôi đều giống như hình ảnh quay chậm, bởi vì người bước vào không phải ai khác mà chính là sư phụ tôi, Thẩm Kiến Quốc.

Ông đi thẳng đến ngỗ xuống chiếc ghế đối diện với tôi, mặt vẫn nở nụ cười mang tính nghề nghiệp.

Nhìn thấy ông, tất cả mọi ngột ngạt khó chịu của những ngày vừa qua trong chốc lát tan tành mây khói. Ngoài việc ông là sư phụ của tôi, còn có một lý do khác là trên người ông chứa đựng một khí chất đặc biệt, đó là lòng tự tin tuyệt đối và có thể thu gom tất cả mọi thứ.

“Cậu không định hỏi tôi gì à?” Sư phụ lên tiếng trước, lúc này tôi mới ý thức được rằng chúng tôi đã lặng lẽ nhìn nhau rất lâu rồi.

Tôi lắc đầu, vừa cười vừa hỏi lại: “Không phải là Cao Kiện đến thẩm vấn em à?”

Hình như sư phụ đã biết tôi sẽ hỏi như vậy, ông nhếch đôi lông mày, hỏi: “Sao vậy? Cậu không hoan nghênh tôi à?”

Tôi ngập ngừng một lúc rồi mới trả lời: “Không phải vậy, nhưng chẳng phải thẩm vấn phạm nhân không nằm trong phạm vi công việc pháp y hay

sao?”

“Đúng vậy. Nhưng nếu tôi không chỉ làm mỗi một công việc pháp y thì sao nào?” Ông mỉm cười hỏi ngược lại tôi.

Bị sư phụ phản bác, tôi lập tức cứng họng không nói được gì, đành nhún vai: “Sư phụ lợi hại thật.”

“Cậu chỉ muốn hỏi thế thôi à? Vậy thì tôi đi đây.” Nói xong ông chuẩn bị đứng dậy bỏ đi.

“Khoan đã! Sao sư phụ có thể đối xử với em như vậy!?”

“Rất đơn giản, bởi vì cậu đã giết Hàn Phi.” Ông trừng trừng nhìn tôi, hét lên đầy vẻ tức giận.

“Em không giết người! Em không giết!” Tôi trợn mắt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kiến Quốc, cũng hét to đáp lại. Tôi nhận thấy toàn thân nóng dần lên, hơi thở khó khăn, không những vậy mọi thứ trước mắt bắt đầu quay cuồng, nhưng chỉ một lát sau lại cảm thấy vô cùng lạnh, chân tay không đi đâu khiến được nữa, toàn thân cũng đau buốt khủng khiếp, sau đó mặt mũi tối sầm, và cuối cùng là bất tỉnh nhân sự.

Trong lúc mơ mơ màng màng tôi ngửi thấy mùi chất tẩy rửa, một trong những mùi tôi ghét nhất. Tôi mở to mắt, thấy mình đã nằm trong bệnh viện. Đầu nặng chịch, tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận rất rõ cánh tay chiu nặng, quan sát kỹ mới thấy đã được tiêm thuốc. Tôi biết, tay mình đã sưng to như móng giò.

Tôi vừa định ngẩng dậy thì bị một thứ gì đó kéo trở lại, thì ra tay tôi vẫn đang đeo còng, chiếc còng đó được nối với thanh sắt ở đầu giường.

“Cậu tỉnh rồi à?” Nghe giọng nói, tôi mới biết sư phụ đã luôn ở bên cạnh mình.

“Em làm sao vậy?” Tôi lúc lắc đầu, cố gắng làm cho tỉnh táo hơn.

“Cậu đột nhiên trở nên hung dữ, co giật, chắc là bị trúng độc.”

“Trúng độc?” Tôi không dám tin là mình lại bị trúng độc.

“Từ vết thương của cậu có thể thấy là do loài ong gây ra, cậu bị nó đốt ở đâu vậy?”

“Lúc ở trong buồng giam, em trông thấy có ong mật và cả ruồi nữa, lúc đó em đã bị ong mật đốt.”

“Trong buồng giam sao? Con ong mật trông thế nào?”

Tôi cố gắng lấy xác con ong mật giấu trong áo ra.

Sư phụ quan sát kỹ một hồi, rồi nói với vẻ lo lắng: “Đây là... loài ong giết người!”

Xác chết không tên ở núi An Lạc

“Ong... ong giết người?” Chỉ nghe đến cái tên này thôi cũng đã khiến tôi ngửa râm ran khắp người.

Nên nhớ rằng, ong giết người hoàn toàn không phải là hữu danh vô thực, chỉ sau một thời gian rất ngắn, người bị nó đốt sẽ có những triệu chứng như toàn thân phát sốt, ớn lạnh, đau nhói khắp người..., nếu không kịp thời cứu chữa, đến lúc nghiêm trọng sẽ trở thành điên cuồng, bị choáng và thậm chí suy hô hấp dẫn đến tử vong.

“Xong rồi, triệu chứng của em giống hệt như vậy, em sắp chết đến nơi rồi!”

Thẩm Kiến Quốc không hề ngăn cản, trái lại còn ở bên cạnh vừa gọt táo vừa mỉm cười.

“Sư phụ, em sắp chết rồi, thầy nói gì đi chứ!”

Thẩm Kiến Quốc gọt táo xong, khẽ cắn một miếng rồi nói: “Đừng có cố lên thế, số cậu còn tốt lắm.”

“Vận số tốt à? Hôm qua đã xuất hiện triệu chứng phát điên rồi, tiếp theo là chờ chết thôi!”

“Hình dạng con ong mật đó chỉ có chút giống loài ong giết người thôi, nói một cách chính xác hơn là chúng chỉ có họ với nhau mà thôi.”

“Vậy thì sao?”

“Trước tiên cậu hãy cứ lo chuyện phải ngửi tù mấy năm đi đã.” Sắc mặt Thẩm Kiến Quốc lại trở về trạng thái bình thường.

Ngoài đau đầu chóng mặt tôi không còn có triệu chứng nào khác, đi đâu này chứng tỏ mức độ nhiễm độc không sâu, tuy nhiên sau lúc hạnh phúc,

bầu không khí lại trở lại nặng nề như cũ.

“Sư phụ, em không giết người! Thầy phải tin em!”

“Tôi tin cậu cũng không tác dụng gì, bởi vì bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều nhằm vào cậu rồi!”

Tôi không có lời nào nói lại được, cho dù phân tích ở bất kỳ góc độ nào thì mức độ nghi ngờ phạm tội ở tôi vẫn lớn nhất.

“Cậu có biết tại sao ve sầu phải lột xác không?” Thẩm Kiến Quốc đột nhiên hỏi.

Tôi lắc đầu, không đoán được sư phụ muốn biểu đạt ngụ ý gì, ông thích nhất là đánh đố người khác.

“Có rất nhiều cách kiến giải khác nhau, nhưng đối với ngành của chúng ta, nó cũng giống như ánh sáng, mang ý nghĩa hy vọng, nhưng khoảng cách xa vời vợi.”

Tôi ngẩng mặt lên, thấy miệng Thẩm Kiến Quốc mở ra thành một hình cánh cung, trong mắt tràn đầy ánh sáng hy vọng.

“Vừa rồi cậu bảo phát hiện ra côn trùng ở trong trại giam à?” Không đợi tôi kịp hỏi, sư phụ đã nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đó là ruồi vàng đầu to.”

“Theo cậu nên giải thích hiện tượng này thế nào?” Ông hỏi ngược lại tôi.

“Sư phụ, thế này coi như thầy đang tra khảo em phải không? Căn cứ vào địa thế và một số điều kiện khí hậu của thành phố Nam Minh, giống ruồi này tuyệt đối không thể tồn tại ở đây được. Vì thế em mạnh dạn suy đoán, ở gần đó nhất định đã xảy ra án mạng, mùi xác chết thu hút chúng đến hoặc chính bản thân xác chết mang theo trứng của chúng.”

Sư phụ đứng dậy bước đến bên cửa sổ, sau đó mới nói: “Cậu đoán rất đúng.”

Mắt tôi sáng lên, lập tức truy hỏi: “Đã bắt được hung thủ chưa ạ?”

Ông cất tiếng thở dài, lúng túng cười bảo tôi: “Vụ án này khá hóc búa, cậu Cao đang tiến hành điều tra.”

Thẩm Kiến Quốc rất ít khi thở dài, đi đâu đó chỉ có thể nói lên rằng ngay cả ông cũng cảm thấy đau đầu vì vụ án này. Chính vì thế mà tôi lại càng muốn biết vụ án có thể khiến Thẩm Kiến Quốc cảm thấy đau đầu là vụ án như thế nào. Còn về thân phận là đối tượng tình nghi quan trọng của mình hiện nay, tôi nhận thấy nếu hỏi trực tiếp thì sư phụ sẽ không nói cho biết, vì thế chỉ có thể dùng cách nói bóng nói gió để dò hỏi mà thôi.

“Bạn có tin rằng ma quỷ có thể giết người được không?” Trong lúc đầu óc tôi đang lướt qua vô số cách thức thì Thẩm Kiến Quốc lại đột nhiên hỏi.

“Tất cả mọi kiến giải không có bằng chứng xác thực để chứng minh thì đều là ảo tưởng. Trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không em không tin.” Mặc dù không biết tại sao sư phụ lại hỏi như vậy, nhưng tôi cho rằng vẫn có hy vọng.

Thẩm Kiến Quốc một lần nữa thở dài, chìm vào ký ức.

“Mấy hôm trước đã xảy ra một vụ án đặc biệt kinh khủng, vụ án ma quỷ giết người, tôi chính là người thụ lý.”

“Sư phụ, thầy đang đùa đấy à?” Tôi lắc cái đầu u mê nặng chịch, vẫn cho rằng mình nghe nhầm.

Nhưng Thẩm Kiến Quốc quay người lại, kéo cổ áo tôi, nhìn tôi với vẻ mặt kiên định lạ thường: “Bạn không nghe nhầm, chính là ma quỷ giết người.”

Ánh mắt ông vô cùng đáng sợ, khiến tôi đặt mình vào hoàn cảnh mà cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng ông.

Tiếp sau đó ông kể cho tôi nghe vụ án khủng khiếp này, hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi.

Do Hàn Phi đã chết, tôi trở thành đối tượng tình nghi quan trọng nên vụ án có ảnh hưởng rất lớn.

Cục cảnh sát thành phố Nam Minh quyết định đi đầu động Thẩm Kiến Quốc xuống đảm nhiệm công việc pháp y, hỗ trợ Cao Kiện đi đầu tra phá án.

Nhưng vụ án mãi không có tiến triển, mặt khác nó là vụ án gây ảnh hưởng lớn, không thể làm việc cầu thả được, vì thế tạm thời vẫn đang gặp

trở ngại.

Cùng thời gian đó, người ta phát hiện thấy một thi thể đàn ông đã thối rữa ở trên núi thuộc huyện Lương Bình, Cao Kiện được lệnh chủ trì đi điều tra vụ án, Thẩm Kiến Quốc có nhiệm vụ phối hợp hỗ trợ.

Ngọn núi này có tên là núi An Lạc, bởi vì trên núi cơ bản là bãi tha ma. Xác chết được phát hiện ở ngay chính giữa phía dưới bãi tha ma, hơn nữa đầu quay về hướng Tây, hai chân bị bẻ quặt tạo thành góc vuông lần lượt quay về hướng Bắc và hướng Nam. Không ai biết được tại sao xác chết lại như vậy, có lẽ chỉ có hung thủ mới biết được nguyên do từ đâu.

Cao Kiện đến bên cạnh Thẩm Kiến Quốc hỏi: “Anh Thẩm, có phát hiện gì không?”

Thẩm Kiến Quốc nhú hai hàng lông mày, trả lời: “Thật kỳ lạ, rất có thể nạn nhân tự bóp cổ giết chết chính mình.”

Cao Kiện tiếp tục hỏi: “Tại sao lại có thể như vậy?”

Thẩm Kiến Quốc ngẩng đầu xồm xuống, móc tay vào trong miệng người chết: “Cậu xem, miệng nạn nhân há to, niêm mạc miệng khô, hơn nữa mạch máu ở cạnh huyết Thái Dương phồng to, mắt, mũi và miệng vặn thành một khối, kết mạc mắt ứ máu, phần lưỡi thè ra ngoài đã thâm tím, đây rõ ràng là biểu hiện do ngạt thở mà chết.”

Cao Kiện hỏi: “Sao anh biết là nạn nhân tự bóp cổ giết chết chính mình chứ?”

Thẩm Kiến Quốc chỉ vào cổ nạn nhân: “Cậu kiểm tra lại chỗ này xem thấy được gì nào?”

Cao Kiện cũng ngẩng đầu xồm xuống, quan sát kỹ lưỡng rồi nói: “Trên cổ có dấu vết một vòng tròn màu xanh, điều này chỉ có thể nói lên rằng nạn nhân bị thít cổ chết thôi, có liên quan gì đến việc tự sát chứ?”

Thẩm Kiến Quốc cười bảo: “Không có liên quan gì, nhưng cậu nhìn lại tay nạn nhân xem có chỗ nào đặc biệt không?”

Cao Kiện lại từ cổ nạn nhân nhìn xuống phía dưới: “Tay à? Có thể có gì đặc biệt được chứ?”

Thẩm Kiến Quốc giơ tay mình ra so sánh với tay nạn nhân: “Cậu không phát hiện thấy tay nạn nhân đã cứng đờ, co quắp rồi sao? Kết hợp với vết thít màu xanh trên cổ nạn nhân, vừa vặn chứng minh nạn nhân có bóp cổ chính mình.”

Cao Kiện tiếp tục chất vấn: “Chẳng lẽ không có khả năng hung thủ bóp chết nạn nhân rồi sau đó tạo hiện trường giả à?”

Thẩm Kiến Quốc một lần nữa chỉ vào cổ người chết: “Có khả năng, nhưng cậu hãy quan sát kỹ vết bầm trên cổ nạn nhân xem có thấy chỗ nào đặc biệt không?”

Đây đúng là làm khó Cao Kiện quá mức, từ đầu đến cuối việc khám nghiệm tử thi vốn là sở trường của Thẩm Kiến Quốc, hơn nữa, ngoài việc suy lý vụ án thì tất cả những việc khác quả thật cũng không nằm trong phạm vi năng lực của anh ta.

Bí ẩn Côn trùng không lộ xác

Thấy bộ dạng khó xử của Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc liền tiếp nhận chủ đề, nói một cách nghiêm túc: “Vết bầm nằm ở phía dưới yết hầu khoảng một thốn, có 2 vết tương đối to tách biệt nhau, kích thước vừa vặn trùng khớp với ngón tay cái của người chết, nếu là bị hung thủ bóp chết thì dấu vết này phải nằm ở chỗ yết hầu của nạn nhân, không tin cậu có thể thử xem.”

Thẩm Kiến Quốc nói xong liền bỏ mặc Cao Kiện ở một bên, chuyển sang thu thập côn trùng. Ban đầu Cao Kiện ngây ra mất một lúc, sau đó đặt tay lên cổ loay hoay hồi lâu, đến khi anh ta kịp phản ứng trở lại thì Thẩm Kiến Quốc đã đi ra chỗ khác: “Khoan đã, anh vẫn chưa nói hết mà.”

“Dựa vào dáng vẻ của người chết có thể suy đoán, lúc đó chắc chắn đã bị kích động rất mạnh, hay nói đơn giản hơn là đã bị đe dọa một cách khủng khiếp. Trước tiên hãy khoan bàn đến việc nạn nhân tử vong ở phía dưới khu mộ, nhưng bộ dạng lúc chết vô cùng kỳ quái, người này lấy tay bóp vào cổ mình, lập tức sau đó miệng há hốc, niêm mạc miệng khô, trên ngón tay và răng có thể trông thấy dấu vết màu đen, tất cả những tính chất

và trạng thái này của xác chết đầu có một số không thể giải thích được từ góc độ khoa học.” Thâm Kiến Quốc thấy Cao Kiện vẫn chưa hết nghi ngại nên tiếp tục tổng kết.

“Vậy là cứ theo ý tứ của anh à?” Cao Kiện hỏi.

Thâm Kiến Quốc giang tay ra giải thích: “Rất có thể nạn nhân bị dọa cho sợ hãi đến chết.”

“Bị dọa chết ư?” Cao Kiện tỏ vẻ không tin.

“Đúng vậy, nhưng hiện tại tất cả những điều này đầu mới chỉ có thể dừng lại ở mức độ suy đoán, hơn nữa vết bóp ở cổ rõ ràng không phải là vết thương chí mạng, vì thế vẫn cần phải tiến hành kiểm nghiệm thêm một bước, trước khi có báo cáo kiểm nghiệm cuối cùng thì không được loại trừ bất kỳ khả năng nào.” Thâm Kiến Quốc nói.

Cùng lúc đó điện thoại của Cao Kiện đổ chuông, sau khi bấm nghe, thái độ anh ta lập tức trở nên nghiêm túc.

Tắt điện thoại xong, Cao Kiện vội bước nhanh đến bên cạnh Thâm Kiến Quốc: “Tôi phải lập tức về sở cảnh sát, công việc ở đây giao cả cho anh, nếu có phát hiện gì mới thì lập tức thông báo ngay cho tôi là được rồi.” Nói xong, anh ta liềnn vội vã bước đi.

“Được rồi, cậu yên tâm, việc ở đây cứ giao cho tôi.” Thâm Kiến Quốc trả lời. Mặc dù Cao Kiện không nói lý do cụ thể nhưng Thâm Kiến Quốc vốn biết rõ con người anh ta nên hiểu rằng nếu không có việc gì đặc biệt quan trọng thì anh ta sẽ không bao giờ rời đi trong những lúc như thế này, vì thế cũng không hỏi gì thêm.

Sau khi Cao Kiện đi rồi, Thâm Kiến Quốc tiến hành bước kiểm nghiệm tiếp theo, lần lượt thu thập mẫu côn trùng ở miệng, tay và cả những bộ phận hở trên cơ thể nạn nhân. Thu thập xong, ông trở về phòng giải phẫu, tất nhiên còn mang theo cả xác chết đã qua xử lý đơn giản.

Đối với một chuyên gia côn trùng học pháp y như Thâm Kiến Quốc, vấn đề phải giải quyết trước tiên là phải làm cho côn trùng lên tiếng, để chúng nói thay cho người chết, tất cả những điều hung thủ che giấu đầu sẽ

bị lật tẩy dưới thiên la địa võng do côn trùng giăng sẵn.

Trước tiên Thăm Kiến Quốc bắt đầu kiểm tra từ côn trùng trưởng thành, bởi vì trên thân côn trùng trưởng thành sẽ có nhiều chứng cứ hữu dụng hơn. Ông phát hiện thấy một con dài khoảng 7,5mm, cửa thở phía trước màu vàng nâu, sẫm dần về phía trên, đốt thứ 6 ở phía lưng rộng hơn, đầu mút viền phía sau hơi phẳng, tuy nhiên nó vẫn còn chưa lột xác.

Điểm này khiến Thăm Kiến Quốc chú ý, bởi vì có rất nhiều nguyên nhân khiến côn trùng không lột xác được, trong đó cách giải thích nổi tiếng nhất là quan điểm trong thuyết tiến hóa của nhà sinh vật học Darwin. Ông ta từng nói rằng: trên một hòn đảo nhỏ thường xuyên lộng gió, tất cả mọi côn trùng đầu cởi bỏ bộ cánh để sống ký sinh trong đất, đó là một thủ đoạn tiến hóa nhằm để tránh bị gió mạnh thổi bay, những con có cánh đầu bị gió cuốn đi và chết, còn những con không có cánh lại tiếp tục sinh tồn, đó chính là nguyên lý ban đầu về chọn lọc tự nhiên.

Nguyên lý của Darwin là một quá trình biến đổi lâu dài, có thể phải trải qua nhiều đời côn trùng, trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng. Nếu kết luận này là đúng thì môi trường hiện tại xung quanh nạn nhân chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến côn trùng trưởng thành không thể lột xác hoặc bỏ qua giai đoạn lột xác. Điều này đòi hỏi phải kết hợp hàng loạt vấn đề trong đó có vấn đề khí hậu để tiến hành phân tích tổng hợp, tuy nhiên trong vụ án này rõ ràng côn trùng ở trên xác chết đã không có đủ thời gian để biến đổi ra một loại khác, vì thế về cơ bản có thể loại trừ khả năng này.

Ngoài ra, còn có một số cách giải thích sát với thực tế hơn nữa, thứ nhất là môi trường đóng kín, khi xác chết bị đóng kín vào một góc có rất ít không khí, không gian hoạt động chật hẹp, ô xy không đủ cho côn trùng lột xác; thứ hai là thành phần sinh vật, nếu kết cấu sinh vật của côn trùng thay đổi thì cũng sẽ có thể dẫn đến kết quả côn trùng trưởng thành không lột xác được, nói một cách đơn giản đó là chất hóa học gây ảnh hưởng đến kết cấu sinh vật. Nếu trên xác chết có chất hóa học có thể thay đổi kết cấu

sinh vật của côn trùng thì có khả năng rất lớn nguyên nhân khiến nạn nhân tử vong là do trúng độc.

Mặc dù như vậy, là một chuyên gia pháp y từng trải, chỉ dựa vào việc côn trùng trưởng thành không lột xác được mà đã vội vàng kết luận nạn nhân chết do trúng độc là việc làm hết sức cầu thả. Vì thế Thẩm Kiến Quốc lựa chọn tiếp tục kiểm nghiệm xong xuôi tất cả mẫu côn trùng thu thập được.

Tiếp theo sẽ là ấu trùng. Thẩm Kiến Quốc để ý thấy, bất kể là mẫu thu thập hay là ngoài hiện trường, số lượng ấu trùng cũng đều nhiều hơn so với côn trùng trưởng thành.

Cơ bản có thể kết luận ấu trùng chỉ có một loại, cơ thể chúng to béo, màu trắng vàng. Ở chỗ tiếp giáp giữa các đốt, ngoài phần bụng và bên sườn có gai nhỏ, còn lại chủ yếu gồm các gai to và tù, sắp xếp tương đối thưa thớt; đầu mút của móc miệng dài bằng 2 lần thân chính của bộ phận này, phần giữa mép trên xương họng ở phía lưng bằng phẳng, mép dưới xương họng ở phía bụng thể hiện rõ xu hướng phát triển kéo dài về phía sau. Tổng hợp các đặc trưng của ấu trùng, nhận thấy chúng rất giống ấu trùng ruồi xanh đầu đỏ 3 tuổi. Tuy nhiên, ở phía lưng của đốt bụng thứ 5 và thứ 6 của chúng không có dải gai phía sau, vì thế đây là ấu trùng 3 tuổi của ruồi xanh *Calliphora vomitoria*.

Bởi vậy cũng có thể cơ bản xác định côn trùng trưởng thành cũng thuộc loại ruồi xanh *Calliphora vomitoria*.

Từ đó suy đoán, thời gian nạn nhân tử vong là vào khoảng 11 ngày trước (giai đoạn côn trùng trưởng thành 7 ngày, ấu trùng 3 tuổi 4 ngày, tức là tổng cộng 11 ngày).

Nhưng thời gian nạn nhân mất tích tổng cộng mới có 6 ngày, có nghĩa là vào 6 hôm trước nạn nhân vẫn còn khỏe như vâm, mà 11 hôm trước lại đã chết rồi hay sao? Điềm này không hợp lý! Từ đó có thể xác định chắc chắn nạn nhân chết do trúng độc, như vậy các hiện tượng kỳ quái trên cơ thể nạn nhân cũng đều có thể giải thích được.

Thẩm Kiến Quốc lập tức liên lạc với Cao Kiện.

“Anh muốn đề nghị phòng thí nghiệm sinh vật phân tử à?” Cao Kiện chau mày hỏi.

“Đúng vậy.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện day day thái dương, bảo Thẩm Kiến Quốc: “Cần biết rằng phòng thí nghiệm sinh vật phân tử này, ở thành phố chúng ta nếu không có tình huống đặc biệt thì không được tùy tiện sử dụng.”

“Tôi đang nghi ngờ nạn nhân chết do trúng độc, về đặc tính của chất độc rất có thể sẽ là mẫu chốt để phá án, cậu nói xem đây có phải tình huống đặc biệt không? Đều tốt phải được dùng đúng chỗ, bây giờ chính là lúc phòng thí nghiệm sinh vật phân tử phát huy tác dụng của nó, tôi nghĩ cấp trên cũng sẽ hiểu việc này.” Thẩm Kiến Quốc nói với Cao Kiện bằng lời lẽ hết sức chuần xác.

“Anh có thể khẳng định chắc chắn nạn nhân chết do trúng độc không?” Cao Kiện năm lần bảy lượt hỏi đi hỏi lại.

“Tuyệt đối không sai được, tôi dám bảo đảm! Bởi vì tất cả những côn trùng tôi kiểm tra đều đã bị ảnh hưởng vô cùng lớn, chưa cần nói đến chu kỳ sinh trưởng của ấu trùng bị đẩy nhanh, chỉ nói riêng một điểm côn trùng trưởng thành không lột xác được (côn trùng không thể lột bỏ lớp vỏ ngoài để mọc cánh), ở đây chỉ có hai khả năng, một là xác chết nằm trong không gian bị đóng kín, hai là cơ thể người bị trúng độc. Cậu cũng đã biết, xác chết nằm trong không gian rộng rãi thoáng đãng, vì thế trong hai khả năng này chỉ còn lại một mà thôi.” Thẩm Kiến Quốc nói.

Cao Kiện suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Thế thì tốt, tôi sẽ đi đề nghị ngay. À đúng rồi, căn cứ vào báo cáo khám nghiệm anh gửi cho, đã xác định được thân phận người chết, nạn nhân tên là Trần Cường, nam, 38 tuổi. Theo người hiểu tình hình cho biết, lúc còn sống người này là một kẻ không nghề nghiệp, lang thang nay đây mai đó, thường ở cùng với hai tên du côn lưu manh khác. Ba tên này là loại côn đồ có tiếng ở huyện Lương Bình. Hai tên còn lại lần lượt là Trương Bân và Lưu Dương. Anh thấy thế

nào?”

Thẩm Kiến Quốc theo bản năng móc bật lửa trong túi áo ngực, đang chuẩn bị lấy tiếp bao thuốc thì lại trông thấy ánh mắt sắc lẹm của Cao Kiện đang nhìn mình, thế là bàn tay vừa cho vào túi lại rút ngược ra: “Thật ngại quá, mỗi khi suy nghĩ việc gì là tôi lại thấy thèm thuốc.”

Nhưng rõ ràng điểm Cao Kiện tập trung chú ý không phải là ở đây: “Vậy anh suy nghĩ thế nào về vụ án này?”

Thẩm Kiến Quốc nhanh nhẹn bỏ bật lửa vào túi áo ngực, sau đó mới nói: “Sự việc đã như vậy, tôi cảm thấy xác suất Trần Cường bị giết do thù oán vô cùng lớn. Tuy nhiên, mức độ tình nghi của hai người kia cũng không nhỏ, trước tiên hãy đưa về thẩm vấn xem thế nào, biết đâu vụ án sẽ có tiến triển mới. Trên xác chết đã rất khó lấy được thông tin có giá trị, nhưng tôi tin côn trùng không biết nói dối, mẫu côn trùng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể phân tích được cấu trúc độc tố có trong các mẫu côn trùng này thì vụ án nhất định sẽ có đột phá mới. Nhưng mà tôi luôn cảm thấy mình đã bỏ qua một thứ gì đó, vì thế đang chuẩn bị đi kiểm tra lại xác chết một lần nữa, xem có tìm được manh mối gì mới không.”

“Được, vậy chúng ta chia nhau hành động.” Cao Kiện nói xong lập tức chuẩn bị đi làm việc.

“Khoan đã, tôi đưa mẫu côn trùng cho cậu.” Vừa nói Thẩm Kiến Quốc vừa mở hộp dụng cụ lấy ra mấy chiếc lọ đưa cho Cao Kiện.

Không hiểu vô tình hay cố ý, chiếc lọ đưa cho Cao Kiện là loại trong suốt, bên trong có một đám côn trùng đang thả sức bò lổm ngổm, hình như có thể bò ra ngoài lọ bất kỳ lúc nào. Khi nhận chiếc lọ, khóe miệng Cao Kiện bất giác run run, chỉ mình anh ta biết rằng bản thân bị mắc hội chứng sợ lỗ (Trypophobia).

“Được rồi, chia nhau ra làm việc thôi, hy vọng ở chỗ anh có tin tốt.” Cao Kiện vừa đi vừa nói.

Thẩm Kiến Quốc cũng cười, hét to: “Càng mong rằng bên phía cậu có tin tốt, hãy nhớ kỹ phải chăm sóc chu đáo cho đám côn trùng của tôi đấy.”

Cao Kiện cố nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ngoái cổ lại hỏi một câu yếu ớt: “Có thể mượn hộp dụng cụ của anh một lúc được không?”

Sau khi tách khỏi Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc quay lại phòng giải phẫu. Dưới ánh đèn chiếu chỉ có riêng ở phòng giải phẫu là một xác chết đã thối rữa đến mức không thể chịu nổi, do một số bộ phận bị xơ cứng nên nó nằm trên bàn giải phẫu với một tư thế vô cùng lạ lùng. Vết thương trên xác chết bị phơi bày một cách hoàn toàn không hề giấu giếm dưới ánh đèn, lại còn bốc ra từng luồng khí hôi thối như mùi cống rãnh. Thẩm Kiến Quốc dùng kính lúp bắt đầu quan sát kỹ vết thương trên xác chết, muốn bảo xác chết lên tiếng một lần nữa, cho dù trên xác chết có một số chỗ đã nát rữa, hơn nữa cũng đã rất khó phân biệt dấu vết của vết thương.

Đi đâu không khó hình dung ra ở đây là kết quả sẽ như thế nào đối với một công việc vô cùng khó khăn, có thể nói chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tình hình hoàn toàn trái ngược ở phòng thí nghiệm sinh vật phân tử, với nỗ lực không biết mệt mỏi, cuối cùng Cao Kiện cũng được lãnh đạo cấp trên phê chuẩn, việc phân tích thành phần kết cấu chất độc diễn ra thuận lợi. Anh ta lập tức không kịp nghỉ ngơi chạy đến huyện Lương Bình, nằm vùng ở chỗ hai tên Trương Bân và Lưu Dương thường hay xuất hiện.

Cao Kiện dễ dàng tìm được Trương Bân, nhưng Lưu Dương lại không thấy tăm hơi đâu cả. Trong lúc anh ta đang lùng sục tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa có kết quả thì lại trông thấy Lưu Dương ở bến xe, hắn đã mua xong vé để lên xe đi đến nơi khác. Trong quá trình bắt Lưu Dương khó tránh khỏi xảy ra vật lộn. Nhưng bản tính của một tên lưu manh đã bảo hắn, lần thứ 2 trông thấy Cao Kiện hãy lập tức biến thành một người trung thực.

Cao Kiện tập trung ánh đèn rơi vào mặt hai người để họ chỉ có thể trông thấy cái bóng của anh ta, hỏi: “Tại sao các anh lại bỏ chạy?”

“Ông đuổi chúng tôi, đương nhiên chúng tôi phải chạy, tôi còn tưởng rằng ông đuổi tôi để đòi nợ. Làm phiền ông cảnh sát muốn bắt chúng tôi thì phải thông báo trước một tiếng, đừng dọa chúng tôi sợ hết hồn.” Trương Bân nói giọng lưu manh.

Viên cảnh sát trẻ tuổi ng ỡ đối diện hai người kia nghe thấy thế liền định lên tiếng nạt nộ nhưng bị Cao Kiện ngăn lại, “Chúng ta là cảnh sát, có chứng cứ mới bắt họ, Tr ần Cường chết r ồi.”

“Tr ần Cường chết r ồi sao?” Biểu cảm của hai kẻ bị bắt sau một thoáng nhìn nhau thì tỏ ra ngạc nhiên một cách rất có nghệ thuật.

“Vì thế hy vọng các anh phối hợp.” Viên cảnh sát trẻ tuổi ng ỡ trước mặt họ nói.

Trương Bản lấy tay sờ mũi, nói với vẻ cười cợt: “Có đi ầu, thưa ông cảnh sát, chuyện này có liên quan gì với chúng tôi ạ? Ông bắt nh ầm người r ồi.”

Cao Kiện cố tình cất tiếng thở dài: “Chúng tôi chỉ muốn tìm ra thủ phạm thật sự giết chết Tr ần Cường, nếu các anh không phải thủ phạm thì tốt nhất đừng nên giấu giếm đi ầu gì, nếu không tôi sẽ khệp vào tội tòng phạm che giấu hung thủ giết người. Đến lúc đó, các anh sẽ không chỉ đơn giản là bị giam giữ mấy ngày nữa đâu.”

“Ý cảnh sát Cao nói là, các người có thắc mắc gì thì cứ việc hỏi.” Lưu Dương nhanh chóng trả lời.

“Anh ta chết thì đã chết r ồi, còn nhốt chúng tôi làm gì, không phải các ông nghi ngờ chúng tôi giết người đấy chứ?” Trương Bản hỏi vặn lại.

“Cảnh sát chúng tôi tuyệt đối công bằng nghiêm minh, không bao giờ xử oan cho người tốt, nhưng cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ kẻ xấu nào. Tôi có thể tiếp tục hỏi các anh được chưa?”

“Cảnh sát Cao, xin mời!” Lưu Dương vội vàng gật đầu.

Trương Bản nhún vai, đồng thời giơ tay lên.

“L ần cuối cùng các anh gặp Tr ần Cường là khi nào?”

Trương Bản nói: “Một ngày sau tiết Thanh minh.”

Lưu Dương nói: “Tiết Thanh minh.”

Hai cảnh sát thấy câu trả lời không thống nhất thì quay sang nhìn nhau, và đều cảm thấy kỳ lạ, hình như hai kẻ kia đang cố tình giấu giếm đi ầu gì đó.

Cao Kiện hỏi lại: “Rốt cuộc là ngày nào?”

“Tiết Thanh minh.”

“Hôm đó chúng ta ngồi xe của Trần Cường đi tảo mộ, sau đó lại cùng nhau trở về Đứng không?” Trương Bân tiếp lời, ánh mắt quay sang nhìn Lưu Dương.

“Đúng rồi, đúng là như vậy.” Giọng nói của Lưu Dương tỏ rõ không chút sức lực.

Cao Kiện lấy ngón tay trở chậm rãi gõ nhịp trên mặt bàn: “Trương Bân, lúc nói xong cầm anh khẽ gạt xuống dưới, hơn nữa trong lúc nói lại liếc mắt sang bên phải 3 cái. Điêu này chứng tỏ các anh đang nói dối. Thật ra các anh đang che giấu đi đâu gì?”

“Không có, không... không có.” Lưu Dương trợn mắt to hết cỡ, lắc đầu quây quây, ấp úng vài tiếng.

“Thật không?”

Cao Kiện đột nhiên nổi giận đập bàn, sau đó hai tay đè lên mặt bàn, cúi xuống nhìn chằm chằm vào Lưu Dương, cổ tình quát to: “Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì hả!”

Trương Bân bị dọa sợ run cấn cập mất một lúc, cố gắng co người về phía sau, “Hôm đó, hôm đó... không, không, không có!”

Tâm trạng Lưu Dương bắt đầu có chút rối loạn, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi. Anh ta liên tục lùi lại, dường như đã trông thấy thứ gì mà những người khác không nhìn thấy được. Cuối cùng, anh ta ngã bệt xuống đất và như thể mất hoàn toàn kiểm soát, co dãn vào tận trong xó, miệng hét lên những tiếng hơi kỳ lạ: “Đừng tìm tôi, đừng tìm tôi! Tôi vô tội! Chẳng phải Trần Cường đã đền cho cô rồi sao, cô còn muốn gì nữa...”

Hung thủ thật sự

Cao Kiện chau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến một người bình thường phải đến nỗi như vậy? Nhưng mà, đi đâu có thể khẳng định chắc chắn lúc này là Trương Bân đã ở vào trạng thái điên loạn, đành phải đưa anh ta ra ngoài.

Tiếp sau đó, chỉ còn lại một mình Lưu Dương là người biết tình hình thực tế.

Bắt đầu từ lúc Lưu Dương lên cơn, Trương Bản luôn sờ đầu ng ời yên tại chỗ, hai mắt đỏ ng ầu, m ồ hôi đầm đìa trên trán.

Lúc Cao Kiện bắt được Trương Bản, anh ta đã không ngủ suốt một tuần liền. Anh ta không dám ngủ, bởi vì hễ cứ chợp mắt là lại quay về ngày hôm đó, cái ngày mà anh ta muốn mãi mãi quên đi. Anh ta phải liên tục cố gắng rất lâu, cuối cùng đã có thể ngủ yên được một tiếng, nhưng hôm nay lại một lần nữa bị buộc phải nhớ lại ngày hôm đó, cũng có nghĩa là bao nhiêu ngày nỗ lực cố gắng vừa qua đều đổ cả xuống sông xuống biển.

Trương Bản mệt mỏi gục đầu xuống chạm vào mặt bàn sắt. Một lúc sau, anh ta từ từ ng ẩng lên, được một lát lại va mặt vào bàn làm vang lên một tiếng “bình” chát chúa, sau đó lại một lần nữa ng ẩng lên, rồi lại va xuống mặt bàn, hơn nữa tốc độ mỗi lúc một nhanh. Cao Kiện lập tức bước đến ngăn lại, nhưng phải rất khó khăn mới ngăn được.

Trương Bản hét lên những tiếng xé lòng: “Đừng hỏi tôi! Tôi không biết gì hết!”

Rất có thể Trương Bản đang diễn kịch nhằm che giấu sự thật, vì thế Cao Kiện không hỏi tiếp nữa mà chỉ lạnh lùng ng ời đối diện. Anh ta muốn biết rốt cuộc Trương Bản có thể diễn đến lúc nào.

Quả đúng như vậy, chỉ một lúc sau Trương Bản đã ngừng rên rỉ, cúi gằm mặt xuống.

“Anh mua vé xe đi sang vùng khác à?” Cao Kiện biết thời cơ đã chín mu ồi, lập tức tiếp tục hỏi Lưu Dương.

Đuôi lông mày Lưu Dương hơi giật giật, nhưng anh ta vẫn giữ được vẻ tr ầm tĩnh, làm như thể không nghe thấy gì.

“Tại sao anh lại phải đi nơi khác?” Cao Kiện tiếp tục hỏi.

Lưu Dương vẫn không hề động đậy.

Cao Kiện biết nếu Lưu Dương vẫn cứ mãi im lặng như vậy thì họ sẽ không thể hỏi được thông tin gì. Muốn bắt Lưu Dương mở miệng thì chỉ

còn cách chuyển từ thế bị động thành chủ động, vì vậy Cao Kiện bắt đầu tấn công tâm lý.

“Bởi vì anh chợt dạ!” Cao Kiện để ý thấy ánh mắt Lưu Dương bắt đầu đảo qua đảo lại, biết rằng anh ta đã sắp sửa lên tiếng, vì thế nhấn giọng cao hơn: “Tại sao anh lại chợt dạ? Đó là vì anh và Trương Bản đã cùng nhau giết chết đồng bọn thân thiết của mình là Trần Cường!”

“Tôi không giết!” Cuối cùng Lưu Dương đã lên tiếng.

“Anh không giết thì sợ gì chứ!” Cao Kiện lấn tới hỏi tiếp.

“Tôi...” Lưu Dương định nói nhưng lại thôi, hình như nghĩ đến một chuyện gì đó rất đáng sợ.

“Anh thừa nhận rồi phải không?” Cao Kiện nói.

“Không giết là không giết! Việc gì cũng đều cần phải có chứng cứ, tôi với cậu ta không thù không oán, việc gì phải giết cậu ta chứ! Lẽ nào cảnh sát các ông có thể ngậm máu phun người sao?” Lúc này bản chất lưu manh của Lưu Dương đã quay trở lại.

“Cần chứng cứ hả? Được thôi, anh giải thích thế nào về chiếc xe của Trần Cường?” Cao Kiện nghiêm nghị nhìn Lưu Dương.

“Xe nào? Tôi... tôi không biết!” Rõ ràng Lưu Dương có hơi chợt dạ.

“Xe của Trần Cường mấy hôm trước đã bị anh và Trương Bản bán rồi, chủ cửa hàng rất quen các anh. Anh không lừa được ai đâu.” Cao Kiện nói một cách hết sức nghiêm túc.

“Tôi... anh...” Lưu Dương thấy những lời nói dối bị lật tẩy thì lập tức cứng họng.

Cao Kiện biết rõ đây mới chỉ là bắt đầu: “Thế nào, khai hay không khai?”

Bản chất lưu manh vừa rồi của Lưu Dương lập tức tan tành mây khói: “Vâng, vâng, chúng tôi đã bán xe của cậu ấy, nhưng chúng tôi cũng không nhất thiết phải giết cậu ấy đúng không ạ?”

“Thật vậy sao? Theo những gì tôi được biết thì ba người các anh mặc dù chơl thân với nhau nhưng rõ ràng đi đầu kiện kinh tế của Trần Cường tốt

hơn hai người, cũng chính vì chuyện này mà giữa các anh từng nhiều lần xảy ra cãi cọ phải không? Như vậy là các anh đã có động cơ giết người hợp lý, có cần tôi phải kể tiếp ra nữa hay không?” Cao Kiện nói.

Lưu Dương nghe xong mồ hôi toát ra đầm đìa, định nói gì đó nhưng lại thôi, rõ ràng anh ta vẫn đang giấu giếm gì đó.

Cao Kiện nói tiếp: “Nếu anh thành thật khai báo, tôi sẽ đứng ra bảo đảm cho anh được tòa án giảm nhẹ hình phạt khi xét xử, còn nếu cứ nhất quyết giấu giếm thì sẽ có lợi gì cho anh chứ?”

Nhưng trong giây phút đó Lưu Dương lại rơi vào im lặng.

Cao Kiện cố tình xem đi xem lại đồng hồ, sau đó nói với Lưu Dương: “Hôm nay đến đây thôi, tôi còn có việc khác phải làm, anh hãy suy nghĩ cho kỹ, đến khi nghĩ kỹ rồi thì chúng ta lại từ từ nói tiếp.” Nói xong liền quay người đi ra, làm như không hề để cho Lưu Dương dù chỉ một chút cơ hội để nói.

“Khoan đã.” Đúng lúc Cao Kiện đang chuẩn bị bước chân trái ra khỏi cửa phòng thẩm vấn thì vừa hay nghe thấy tiếng Lưu Dương cất lên sau lưng, trong lòng anh cảm thấy mừng thầm, cuối cùng anh ta đã thắng ván bài này.

Cao Kiện quay lại, bước dài đến gần xuống trước mặt Lưu Dương: “Nói đi.”

Lưu Dương im lặng rất lâu, nhưng câu đầu tiên anh ta nói ra lại vô cùng kỳ lạ, dường như câu nói đó làm nhiệt độ giảm xuống vài phần: “Ông, có tin trên đời này có ma không?”

Cao Kiện nhận thấy Lưu Dương đã biến thành một con người khác, nhưng ánh mắt đầy nỗi sợ hãi và lạnh lẽo của Lưu Dương quả thật đã truyền vào trong mắt anh ta. Lúc này nếu anh ta nói rằng không tin thì chắc chắn Lưu Dương sẽ mất hết hứng thú, không còn muốn nói tiếp nữa. Nhưng anh ta là một sĩ quan cảnh sát nhân dân chỉ tin vào khoa học, sao có thể tin vào những lời đồn thổi vô căn cứ như vậy được: “Sao? Nói nghe xem nào.”

Lưu Dương nắm chặt hai tay, nói tiếp: “Hôm Thanh minh, tôi và Trương Bản cùng Trần Cường đi tảo mộ, nhưng do đi vào buổi chiều và đường xa nên lúc quay về đã là nửa đêm. Vốn suốt dọc đường đi chúng tôi đều hết sức hòa thuận không có gì không phải với nhau, nhưng...”

Vụ án thứ tư Toa thuốc gây ảo giác

Hầu như tất cả mọi hành động xằng bậy đều xuất phát từ việc mô phỏng những người mà chúng ta không thể hòa theo.

— — Samuel Johnson

Lời dẫn

“**T**rong báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Trần Cường, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử đề cập đến hai loại thuốc, loại thứ nhất là thuốc phi hoạt tính, có nguồn gốc từ cần sa, rất nhiều dấu vết trên xác chết cho thấy Trần Cường nghiện hút cần sa, như vậy loại này có trên chính bản thân Trần Cường; loại thứ hai là rượu, tôi tìm mãi vẫn không ra nguồn gốc từ đâu, trong dạ dày Trần Cường cũng không có thành phần rượu. Bây giờ, vết côn trùng cắn này đã nói rõ sự thật, chính con côn trùng kia là hung thủ thật sự!” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

Toa thuốc gây ảo giác

Lưu Dương nắm chặt hai tay, nói tiếp: “Hôm Thanh minh, tôi và Trương Bân cùng Trần Cường đi tảo mộ, nhưng do đi vào buổi chiều và đường xa nên lúc quay về đã là nửa đêm. Vốn suốt dọc đường đi chúng tôi đều hết sức hòa thuận không có gì không phải với nhau, nhưng...”

Nói đến đây, anh ta bỗng nhiên dừng lại.

“Nhưng làm sao?” Cao Kiện truy hỏi không chịu buông tha.

“Nhưng do hôm đó là Thanh minh nên chủ đề của chúng tôi đương nhiên cũng không thể thiếu chuyện về ma quỷ. Trương Bân đùa cợt bảo rằng không biết chúng tôi có thể sẽ gặp ma quỷ hay không. Tất cả chúng tôi đều chỉ cười, nhưng đâu biết rằng chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra, một bóng phụ nữ áo đỏ lướt qua bên ven đường!” Lưu Dương bắt đầu run

cần cấp.

“Người phụ nữ áo đỏ trông thế nào?” Cao Kiện hỏi.

“Lúc đầu chúng tôi đều không chú ý quan sát, nhưng đến lúc chúng tôi nhìn sang bên đường một lần nữa thì người phụ nữ áo đỏ kia lại xuất hiện một lần nữa ở đó, trong khi đó xe chúng tôi vẫn đi bình thường chứ chưa hề dừng lại!” Mắt Lưu Dương đầy vẻ kinh sợ. “Có khả năng đó chỉ là tình cờ hoặc là các anh bị hoa mắt hay không?” Cao Kiện hỏi.

“Nếu một lần có thể là nhìn nhầm, hai lần là ngẫu nhiên, vậy còn lần thứ ba thì thế nào? Vấn đề là chúng tôi phát hiện ra mình đã quay lại chỗ lần đầu tiên phát hiện ra người phụ nữ áo đỏ! Mặc dù xe chỉ lướt qua rất nhanh nhưng chúng tôi lại trông thấy rất rõ người phụ nữ này đứng yên ở đó không hề làm gì, mái tóc xõa xuống che gần hết mặt. Chính xác hơn, cô ta đang nhìn chúng tôi, đang nhìn chúng tôi! A! ” Lưu Dương bắt đầu hét toáng lên.

“Lưu Dương, anh hãy bình tĩnh! Ở đây tuyệt đối an toàn!” Cao Kiện an ủi anh ta.

Lưu Dương suýt chút nữa nhảy ra khỏi ghế, nhưng lại bị chiếc còng tay kéo ngược trở lại chỗ cũ.

“Hãy bình tĩnh lại đi, hiện tại anh rất an toàn! Hãy cho tôi biết sau đó xảy ra chuyện gì?” Cao Kiện dẫn dắt từng bước.

Đưa mắt nhìn Cao Kiện và người ở bên cạnh anh ta, Lưu Dương mới từ từ cảm thấy nhẹ nhàng hơn, hơi thở gấp gáp bắt đầu dần trở lại bình thường.

“Đúng rồi, thả lỏng đi, bây giờ anh an toàn rồi, hãy nói cho tôi biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Yên tâm đi, mọi thứ đều qua rồi.” Cao Kiện động viên.

Lưu Dương nuốt nước bọt rồi nói tiếp: “Vì thế chúng tôi càng đi nhanh hơn, về đến huyện trong tình trạng tim đập chân run, xuống xe xong liền ai về nhà nấy, đồng thời còn dặn dò nhau rằng không được nói cho người khác biết chuyện này.”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó chúng tôi đầu cho rằng chuyện này như vậy đã kết thúc, nhưng không ngờ ba ngày sau Trần Cường lại đến tìm chúng tôi, nói rằng hai hôm liền đầu mơ thấy người phụ nữ áo đỏ kia đến đòi phải đền mạng!” Lưu Dương dãn bình tĩnh trở lại.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Trương Bân nghe nói ở khu vực lân cận có một bà đồng cốt chuyên đoán số mệnh và trừ tà cho người ta, vì thế chúng tôi liền tìm đến. Bà đồng cốt bảo rằng người phụ nữ đó là oan hồn chết do bị xe đâm, gặp mấy người chúng tôi. Nếu không đi hóa giải thì chúng tôi sẽ gặp phải xui xẻo rất lớn! Vì thế bà ta đưa cho Trần Cường một lá bùa và một chiếc lọ, bảo chúng tôi đúng 12 giờ đêm lên núi An Lạc, theo đúng trình tự thả hương rồi xin lỗi là được. Mặc dù rất sợ nhưng nhờ được Trần Cường động viên nên cuối cùng chúng tôi vẫn đến chỗ đó.”

“Đến đó rồi xảy ra chuyện gì?” Cao Kiện ghi chép trung thực tất cả vào hồ sơ vụ án, anh ta biết rằng vụ án đã sắp sửa đến lúc được làm sáng tỏ.

“Sau khi đến đó, chúng tôi thả hương xong và vừa mới tiến hành bước thứ hai thì Trần Cường đã hét toáng lên: ‘A! Đừng đuổi tôi! Những việc cần làm tôi đầu đã làm rồi, còn muốn đòi hỏi gì nữa!’ Đồng thời, cậu ấy quay lưng bỏ chạy! Việc Trần Cường làm như vậy ảnh hưởng rất lớn đến tôi và Trương Bân, khiến chúng tôi cũng lập tức bỏ chạy. Nhưng ai ngờ, Trần Cường lại bật vô âm tín kể từ hôm đó.” Lưu Dương trả lời.

“Các anh không quay về tìm anh ta à?”

“Chúng tôi không dám về hơn nữa chúng tôi nghĩ rằng nếu cậu ấy có gì bất trắc thì cũng không thể dựa vào chúng tôi được. Chúng tôi không phải thân thích cũng chẳng phải bạn bè thì tội gì mà phải khổ sở như vậy, biết đâu cậu ấy đang lẫn trốn ở nơi nào đó rồi.” Lưu Dương nói tiếp.

“Thế chiếc xe của Trần Cường thì sao?”

“Chúng tôi thấy cậu ấy mãi không trở về hơn nữa lại đang thiếu tiền nên... liền bán chiếc xe lấy tiền, dù sao thì cũng chẳng mất gì cả.” Lưu

Dương nói như không có gì quan trọng.

Cao Kiện lập tức tỏ thái độ nghiêm túc: “Chẳng mất gì cả à? Anh phải biết rằng như vậy là trộm cắp đấy! Căn cứ vào giá trị của chiếc xe cũng đủ để xử phạt các anh mấy năm tù rồi!”

Lưu Dương nghe xong thì lập tức sững sờ: “Đừng, thưa ông cảnh sát, tôi thật sự không biết chuyện lại nghiêm trọng đến như vậy, bỏ qua cho tôi nhé!”

“Như vậy còn cần phải xem thái độ của anh thế nào đã, việc nào ra việc nấy, về chuyện của Trần Cường, anh có dám chắc tất cả những lời nói ra đầu là sự thật hay không?” Cao Kiện hỏi.

“Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, tuyệt đối không hề nói dối!” Lưu Dương trả lời.

“Thế thì tốt, trong những ngày này anh cứ nên khai báo đúng sự thật, nếu tất cả những điếu anh nói ra đầu là thật thì đến khi phá được vụ án đích thân tôi sẽ xin giảm án cho anh.” Cao Kiện quay người bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

Cùng lúc đó, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử cũng đã có báo cáo kết quả phân tích.

Hôm sau, Cao Kiện đến phòng giải phẫu tìm được Thẩm Kiến Quốc: “Ở đây anh có phát hiện gì mới không?”

“Không thấy tôi đang bận à?” Thẩm Kiến Quốc tiếp tục kiểm tra thi thể, lạnh lùng trả lời.

“Không phải cụ Thẩm cứ muốn ở mãi chỗ này đấy chứ?” Cao Kiện mạnh dạn suy đoán.

“Cậu nhàn quá thành ra nói nhảm đấy à, đã có báo cáo phân tích rồi phải không?” Thẩm Kiến Quốc nói với vẻ không mấy hứng thú.

“Anh biết từ lúc nào vậy?” Cao Kiện hỏi.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc mới dừng công việc đang làm, nhìn Cao Kiện: “Bây giờ.”

Thẩm Kiến Quốc cầm bản báo cáo, vừa đọc vừa bảo: “Trong mẫu vật

phát hiện thấy rượu và tetrahydrocannabinolicacid phi hoạt tính (THC-COOH), hóa ra là như vậy.”

“Như thế có nghĩa là gì?” Cao Kiện nghi ngờ hỏi.

Thẩm Kiến Quốc đặt bản báo cáo xuống, vừa kiểm tra xác chết vừa nói: “Rượu tôi không nói thêm nữa, còn tetrahydro-cannabinolicacid phi hoạt tính kia gọi tắt là chất gây nghiện. Nếu hai bên kết hợp ở một mức độ nhất định nào đó, sẽ biến thành chất độc giết người cực mạnh!”

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Cao Kiện lập tức hiểu ra, nói.

“Như vậy có thể lý giải được rồi, nếu tôi đoán không nhầm thì chính là hung thủ đã sử dụng hỗn hợp 2 loại thuốc để dồn nạn nhân vào chỗ chết mà không ai hay biết.” Thẩm Kiến Quốc nói về phần khởi.

“Ồ, vậy thì anh cũng biết hung thủ làm thế nào rồi chứ?” Cao Kiện cũng vui mừng theo.

Đúng vào giây phút quan trọng này, Thẩm Kiến Quốc lại cúi xuống nhìn Cao Kiện, những vui mừng phần khởi vừa rồi lập tức tan thành mây khói trong chốc lát.

“Sao vậy?” Cao Kiện hỏi.

“Vẫn còn chưa biết.”

Cao Kiện lập tức chứng hử

Đúng lúc này anh ta thấy điện thoại rung, liền vội vã đi ra ngoài. Lát sau anh ta quay lại với vẻ mặt rất kỳ lạ: “Bệnh viện điện thoại bảo rằng cũng phát hiện thấy trong máu của Trương Bân có một tỉ lệ lớn chất gây nghiện.”

“Trương Bân hả? Tại sao trong người anh ta cũng có chất gây nghiện?” Thẩm Kiến Quốc hỏi.

Cao Kiện suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu tôi đoán không nhầm thì trong người Lưu Dương cũng phải có cần sa. Chả trách anh ta kín mồm kín miệng đến như vậy, hóa ra bọn họ đang lén lút sử dụng ma túy à?”

“Nói như vậy cũng có lý, trước tiên cần sa thuộc danh mục chất cấm ở Trung Quốc, mà tôi hút chích ma túy còn nặng gấp hàng chục lần so với tôi

trộm cắp. Hơn nữa, hút chích ma túy cũng là một việc chẳng tốt đẹp gì, mà đám người như Lưu Dương lại rất thích sử dụng thì làm sao có thể để người khác biết được.” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Hóa ra là như vậy! Thu hoạch lớn rồi đây! Bây giờ tôi đi thăm vấn Lưu Dương ngay! Chào anh Thẩm nhé.” Nói xong anh ta liền vội vã đi khỏi.

Cao Kiện đi vội đến nỗi quên cả cái gói mang đến lúc này, Thẩm Kiến Quốc đang định đuổi theo đưa lại thì không may lại bị trượt chân, loạng choạng ngã nhào vào xác chết. Ông vừa định đứng dậy thì lại trông thấy trước mắt một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Cao Kiện ra khỏi phòng giải phẫu, lập tức đến ngay phòng thăm vấn, hỏi Lưu Dương với thái độ hết sức nghiêm túc: “Lưu Dương, tôi cho anh thêm một cơ hội nữa, anh có khẳng định chắc chắn lời chứng của anh không có chút sơ hở nào không?”

Ánh mắt Lưu Dương hết đảo sang phải lại sang trái, nhưng không trả lời.

“Nói để anh biết, chúng tôi đã biết chuyện các anh sử dụng ma túy rồi.” Cao Kiện nhìn Lưu Dương chằm chằm, nói.

Lúc nghe đến mấy chữ “sử dụng ma túy”, Lưu Dương dường như nhảy dựng lên: “Không có! Tôi không có!”

Cao Kiện vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Lưu Dương, nói rành rọt từng chữ: “Lưới trời lồng lộng thưa mà khó thoát, chúng tôi đã phát hiện ra trong máu của Trương Bản có chất ma túy, hơn nữa trong thi thể Trần Cường cũng có chất như vậy, tôi tin rằng trong người anh cũng có.”

“Không! Tôi không có! Tôi không có!” Lưu Dương rõ ràng không còn đủ sức trấn tĩnh, cơ thể vốn yếu ớt trong chốc lát trở nên mềm nhũn và gầy như tê liệt trên ghế, sau đó hai mắt thất thần nhìn xuống mặt đất.

“Bây giờ thành khẩn khai báo cũng chưa muộn, anh có gì muốn nói không?” Cao Kiện hỏi.

Lưu Dương mệt mỏi nhìn khuôn mặt chính trực, thần thái bình thường

của Cao Kiện, rồi bỗng nhiên ôm mặt khóc rống lên: “Tôi không muốn, đó là do Trần Cường dụ dỗ tôi!”

“Anh nói tiếp đi, nếu khai báo thành khẩn thì tôi có thể xin giảm tội giúp anh, hơn nữa còn bảo đảm giữ kín bí mật này.” Cao Kiện an ủi anh ta.

“Vâng, chúng tôi đã sử dụng ma túy.” Lưu Dương dần dần ngừng rên rỉ: “Hôm đó Trần Cường bảo rằng đưa chúng tôi đi mở mang kiến thức về sự đời, còn nói chỉ hút một chút sẽ không thể nghiện được. Lúc đó chúng tôi không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý ngay.” Lưu Dương khai.

“Địa điểm ở đâu?” Cao Kiện hỏi.

“Ở ngay trên xe của Trần Cường.” Lưu Dương trả lời.

“Ngủ ở đâu?” Cao Kiện hỏi tiếp.

“Đi đâu này tôi không biết, Trần Cường trực tiếp mang đến, cũng không nói cho chúng tôi biết lấy ở đâu ra. Hơn nữa, đối với cậu ta mà nói, cũng không cần thiết phải như vậy.” Lưu Dương trả lời.

“Các anh sử dụng ma túy trước hay sau khi đi tảo mộ?”

Người thứ ba

“Trước khi đi.”

“Sau đó có sử dụng nữa không?” Cao Kiện hỏi.

“Tôi... tôi sử dụng cùng với họ một lần rồi không tiếp tục nữa. Có đi đâu sau khi dùng xong liền thấy người như đang bay bổng, mặc dù muốn sử dụng tiếp nhưng sau khi Trần Cường mất tích chúng tôi không tìm được ngủ ở đâu.” Lưu Dương trả lời.

“Anh khẳng định không sử dụng tiếp chứ?” Cao Kiện nghe cách nói của Lưu Dương thì lại thấy giống như của một kẻ nghiện ma túy chuyên nghiệp.

“Không, đúng là không tiếp tục nữa!” Lưu Dương xua tay lia lịa, nhưng suy nghĩ kỹ một hồi lại nói: “Đúng rồi, sau đó còn có một lần nữa, cũng là lần cuối cùng sử dụng ma túy, đó là khi chúng tôi lên núi An Lạc cúng tế người phụ nữ áo đỏ, Trần Cường bảo rằng nó có thể giúp con người can đảm hơn, vì đang sợ hãi nên chúng tôi dùng thêm một lần nữa.”

“Thế sao? Được rồi, tốt lắm.” Cao Kiện cầm bút ghi chép lại một hồi, sau đó nói tiếp: “Ít nhất cũng không hoàn toàn là tin xấu, vẫn có một tin tốt muốn báo cho anh biết, đó là người phụ nữ áo đỏ các anh trông thấy kia hoàn toàn không có thật mà đó chỉ là do ảo giác gây ra mà thôi.”

“Không thể như thế được! Tất cả chúng tôi đều trông thấy, chẳng lẽ chúng tôi lại nhìn sai?” Lưu Dương lập tức phản bác.

Cao Kiện liền lấy ra một bản báo cáo xét nghiệm ma túy: “Chuyện này anh không thể không tin, nói cho anh biết, sau khi sử dụng ma túy sẽ sinh ra ảo giác, ảo giác này không chỉ xảy ra chốc lát mà nó mang tính lâu dài. Nói một cách đơn giản, chỉ cần anh nghĩ đến một sự việc nào đó đồng thời liên tục lặp lại thì nó sẽ xuất hiện. Ví dụ như “ma nữ” lần đầu tiên các anh gặp, có thể chỉ là một mình anh bảo trông thấy, nhưng sau khi các anh đưa ra vấn đề này, nó sẽ được các anh ghi nhớ và liên tục nhắc lại, trong khi đó các anh vừa mới sử dụng ma túy nên tinh thần tương đối mềm yếu, vì thế mới sinh ra ảo giác tập thể.”

Lưu Dương trợn mắt há mồm nhìn Cao Kiện: “Vậy tại sao chỉ có Trần Cường gặp ác mộng, còn chúng tôi thì không?”

“Từ báo cáo khám nghiệm tử thi của Trần Cường chúng tôi biết rằng anh ta đã nghiệm ma túy lâu lắm rồi, vì thế chịu ảnh hưởng sâu hơn các anh nhiều, đương nhiên cường độ ảo giác cũng sẽ mạnh hơn.” Cao Kiện giải thích: “Còn nữa, lúc các anh lên núi An Lạc cúng tế đồng thời cũng là lúc sử dụng ma túy, vì thế mới sinh ra ảo giác một lần nữa.”

Lưu Dương nghe xong đột nhiên hiểu ra: “Hóa ra là như vậy!”

“Anh có khẳng định chắc chắn rằng sau đó không còn gặp Trần Cường nữa không?” Cao Kiện quay lại chủ đề chính, hỏi.

Lưu Dương lắc đầu: “Quả thật không gặp, suốt mấy ngày sau đó không thấy cậu ấy quay về, cứ như thể cậu ấy đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, vì thế chúng tôi mới nổi lòng tham bán xe của cậu ấy.”

“Vậy lúc chia tay nhau có để ý thấy xuất hiện một ai đó hay sự việc nào đó khả nghi không?” Cao Kiện hỏi.

“Không, chủ yếu là tình hình lúc đó rất hỗn loạn, chúng tôi lại đang sợ hãi, vì thế khi cậu ấy vừa hét lên thì chúng tôi đều co chân bỏ chạy, làm gì có thời gian mà để ý đến chuyện khác.” Lưu Dương nói.

“Vậy thì lúc đó các anh có trông thấy “ma” ở trong miệng Trần Cường không?” Cao Kiện hỏi.

Lưu Dương nhớ lại một hồi lâu: “Lúc đó à? Không biết Trương Bản có trông thấy hay không, nhưng tôi thì không nhìn thấy mà chỉ là nghe một mình Trần Cường kêu lên, hơn nữa còn vừa kêu vừa chạy. Lúc đó, bất kể ai cũng đều bỏ chạy hết cả, lại thêm Trần Cường tỏ ra hết sức kỳ lạ như vậy nên chúng tôi không dám theo sau cậu ấy, do đó càng không rõ tình hình.”

“Được rồi, tốt lắm, anh còn gì muốn bổ sung nữa không?” Cao Kiện hỏi lại.

“Hết rồi.” Lưu Dương nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Hôm nay như vậy đã, còn về tội anh sử dụng ma túy và ăn cắp, tôi sẽ nghĩ cách xin cấp trên xét theo tình hình cụ thể anh thành khẩn khai báo để xử lý.” Cao Kiện nói xong liền chuẩn bị đi ra.

“Đúng rồi, tôi vừa nhớ ra một sự việc tương đối kỳ lạ, không biết có giúp ích gì cho vụ án hay không.” Lưu Dương đột nhiên vỗ trán, nói.

“Sao? Nói nghe xem nào.” Cao Kiện không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào dù là rất nhỏ.

“Chính là chiếc lọ đó, tôi không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng khi Trần Cường mở nó ra thì có một con côn trùng từ bên trong bay ra, lại còn cắn cậu ta một cái nữa.” Lưu Dương như thể nhớ lại, nói.

“Chiếc lọ nào?” Điệu này lại khiến Cao Kiện chú ý.

“Đó là một chiếc lọ màu đen, bên ngoài dán nhãn hiệu rất kỳ lạ, phải rồi, là chiếc lọ do bà đồng cốt kia đưa cho.” Lưu Dương kể tiếp.

“Bà đồng cốt à?” Cao Kiện có vẻ hơi nghi ngờ.

“Đúng vậy, là bà đồng cốt. Nhắc tới bà đồng cốt, tôi vẫn còn cảm thấy rất u ám đáng sợ, nếu không phải là Trần Cường đe dọa thì cả đời này tôi

cũng không muốn đến một nơi như thế.” Nói xong anh ta vẫn còn rùng mình sợ hãi.

“Anh nói kỹ lại cho tôi nghe xem nào.” Cao Kiện thần cảm thấy chắc chắn bà đồng cốt này không thể tránh khỏi có liên quan đến vụ án.

Sau khi có được địa chỉ cụ thể, Cao Kiện lập tức đi tìm Thẩm Kiến Quốc.

“Chiếc lọ hả? Ở hiện trường vụ án tôi không tìm thấy chiếc lọ như cậu nói.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Chắc chắn chiếc lọ đó đã bị ai đó lấy đi mất rồi, như vậy cũng có nghĩa là lúc xảy ra vụ án ngoài Lưu Dương, Trương Bân và Trần Cường đã chết ra chắc chắn còn có một người nữa!” Cao Kiện mạnh dạn suy đoán.

“Cậu muốn nói đến người thứ ba à? Cũng không loại trừ có khả năng này.” Thẩm Kiến Quốc nói: “Phải rồi, sau khi cậu đi tôi phát hiện ra một sự việc vô cùng có ý nghĩa, đó là ở mang tai nạn nhân xuất hiện một nốt nhỏ màu đỏ. Nghiên cứu kỹ một lúc, tôi thấy vết cắn có hình răng cưa, rõ ràng là vết cắn của côn trùng. Kết hợp với kết quả phân tích thuốc trên người nạn nhân, rất có thể đây là vết cắn dẫn đến mất mạng.”

“Đúng rồi, trong lời khai của Lưu Dương cũng có nhắc đến côn trùng, bảo rằng con côn trùng đó đã cắn Trần Cường, lúc đó tôi còn không chú ý lắm, bây giờ nghe anh nói như vậy mới chợt nhớ ra.” Cao Kiện nói.

“Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân Trần Cường, phòng thí nghiệm sinh vật phân tử đề cập đến hai loại thuốc, loại thứ nhất là thuốc phi hoạt tính, có nguồn gốc từ cần sa, rất nhiều dấu vết trên xác chết cho thấy Trần Cường nghiện hút cần sa, như vậy loại này có trên chính bản thân Trần Cường; loại thứ hai là rượu, tôi tìm mãi vẫn không ra nguồn gốc từ đâu, trong dạ dày Trần Cường cũng không có thành phần rượu. Bây giờ, vết côn trùng cắn này đã nói rõ sự thật, chính con côn trùng kia là hung thủ thật sự!” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Côn trùng chứa chất rượu à? Có loại côn trùng này sao?” Cao Kiện chất vấn.

“Theo tôi được biết thì không có. Nhưng nếu dùng thủ đoạn đặc biệt tiêm rượu vào người côn trùng thì có thể làm được, chỉ có điều việc này rất khó, ngay cả tôi cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm!” Thẩm Kiến Quốc chau mày bảo.

Cao Kiện hỏi: “Nếu đúng là t^{ên} tại loại côn trùng như vậy thì chỉ cần tìm thấy nó là chắc chắn hung thủ phải lộ nguyên hình chứ?”

“Đúng vậy, mà hiện giờ chỗ có khả năng tìm thấy con côn trùng kia nhất chính là chiếc lọ đó!” Thẩm Kiến Quốc nói tiếp.

“Mà chiếc lọ đó hiện tại chỉ có thể ở một nơi.” Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đưa mắt nhìn nhau xong cùng đồng thanh nói một tiếng: “Bà đồng cốt!”

Hai người lập tức đi một mạch đến thẳng nơi ở của bà đồng cốt kia, đó là một nơi âm u ảm đạm, hơi lạnh bao trùm khắp từ ngoài vào trong. Mặc dù lúc đó là ban ngày nhưng ánh sáng lại u ám lạ thường, hơn nữa còn xen cả ánh nền yếu ớt. Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc đi vào phòng khách, mặc dù chỗ này rất chật hẹp nhưng khắp nơi đâu là thấy chằng những sợi dây đỏ và quẻ bát quái, có đi đâu hơi lộn xộn, như thể vừa bị kẻ trộm vào lục lọi.

Hai người nhìn quanh, chỉ thấy “Bà đồng cốt” trong lời đồn đang ngồi nhắm nghiền hai mắt trên chiếc ghế tựa ở trong phòng giống như đang thư giãn.

“Xin hỏi bà có phải là bà đồng cốt không?” Cao Kiện bước đến hỏi.

Nhưng con người gọi là “bà đồng cốt” này lại không hề trả lời mà vẫn ngồi bất động trên ghế như cũ.

Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc cùng nhìn nhau, hình như đều cảm thấy có chút gì đó không bình thường.

Cao Kiện hỏi lại một lần nữa: “Xin hỏi bà có phải là bà đồng cốt không? Chúng tôi là người của công an thành phố Nam Minh, có một số việc yêu cầu bà hợp tác.”

“Bà đồng cốt” vẫn không hề có một chút phản ứng, không gian yên lặng một cách đáng sợ.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc từ từ bước đến trước mặt “Bà đờng cốt”, lấy tay đưa qua đưa lại trước mặt, thấy vẫn không có phản ứng gì liền đặt ngón tay vào mũi bà ta. Không có lấy một chút hơi thở! Theo thói quen nghề nghiệp, Thẩm Kiến Quốc lại khẽ đặt ngón tay vào cổ “Bà đờng cốt” để xác nhận rõ hơn.

“Bà ta chết rồi.” Thẩm Kiến Quốc suy nghĩ hồi lâu rồi nói với giọng nặng trĩu.

“Bà đờng cốt chết rồi hả?” Cao Kiện tỏ vẻ không thể tin nổi, rồi cũng bước đến kiểm tra hơi thở của bà ta.

“Cơ thể vẫn còn ấm, chứng tỏ mới chết chỉ trong vòng một tiếng. Theo cách bày biện đồ đạc trong phòng, chứng tỏ đã có người vào đây, rõ ràng là tìm kiếm thứ gì đó!” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Tìm đồ vật à?” Cao Kiện hỏi.

“Đúng vậy, xem ra đã có người đến trước chúng ta một bước.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện hỏi với vẻ nghi hoặc: “Có thể là ai chứ? Mà thời gian cũng chưa hẳn đã phải trùng hợp quá như vậy?”

“Theo tình hình hiện tại có thể chia ra ba trường hợp, một đây là vụ trộm xảy ra tình cờ, kẻ trộm bị phát hiện nên trong lúc hoảng loạn đã giết chết bà đờng cốt; hai là khả năng kẻ đột nhập giết người do thù hận; ba là kẻ giết người chính là hung thủ thật sự, vì sợ sự việc bại lộ nên giết người diệt khẩu!” Thẩm Kiến Quốc suy đoán.

“Tuy nhiên hầu hết những người như bà đờng cốt này đều không có ngu ồn kinh tế khá giả, hơn nữa những người bình thường cũng không đến một nơi như thế này, vì thế cơ bản có thể loại trừ khả năng kẻ trộm đột nhập. Còn nữa, mặc dù đồ đạc trong nhà tương đối hỗn loạn nhưng không có dấu vết vật lộn và trên người bà đờng cốt cũng không có vết thương rõ ràng, vì thế cũng có thể loại bỏ khả năng thứ hai.” Cao Kiện nói.

“Tiếp theo chỉ còn lại một khả năng, đó là hung thủ thật sự!” Thẩm Kiến Quốc tiếp lời.

“Nếu như anh suy đoán là đúng thì từ lúc bà đồng cốt bị giết chết đến khi chúng ta tới đây chỉ mới có một tiếng ngắn ngủi, như vậy cũng có nghĩa là hung thủ vừa mới đi khỏi ngay trước khi chúng ta đến, có thể trùng hợp một cách quá mức như vậy không?” Cao Kiện hỏi Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc nghe Cao Kiện suy luận xong, vừa quan sát bốn phía vừa trả lời: “Những chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy không tồn tại trong giới pháp y, tất cả mọi sự trùng hợp chỉ là dấu hiệu giả tạo sinh ra do sự va chạm giữa sự thật với nhau, vì thế hung thủ không thể biết được chúng ta sẽ đến đây.”

“Vậy ý của anh là?” Hình như Cao Kiện đã hiểu ra được một chút đầu đuôi sự việc.

“Căn nhà này cũng giống như chúng ta thấy, chỉ có một lối ra ở cửa trước, nếu người bên trong muốn ra ngoài thì chỉ có thể đi theo lối này, mà lúc chúng ta đến lại không phát hiện thấy người nào khả nghi. Vậy thì nếu hung thủ đến đây, sẽ không thể nào thoát ra ngoài mà không bị chúng ta phát hiện được.” Thẩm Kiến Quốc quan sát kết cấu ngôi nhà, trả lời.

Cao Kiện vỗ trán một cái, lập tức hiểu ra ý tứ của Thẩm Kiến Quốc, liềן phụ họa theo ông ta: “Vì thế ý của anh là?”

“Chắc chắn hung thủ vẫn còn trong nhà này.”

Chiếc lọ bí ẩn

“Nhưng căn phòng nhỏ như vậy, sẽ không phải là chỗ thích hợp để ẩn nấp được? Nếu hung thủ vẫn còn ở đây thì có thể trốn ở chỗ nào được?” Cao Kiện hỏi.

Thẩm Kiến Quốc bắt đầu đi đi lại lại trong phòng,

nói tiếp: “Thật ra tôi cũng nhận thấy không có chỗ nào để ẩn nấp.”

“Vì thế...” Ông ta đột ngột chuyển hướng, khiến Cao Kiện không khỏi giật mình.

Đúng lúc này, Thẩm Kiến Quốc vừa chỉ vào bức màn che phía sau bà đồng cốt, ra hiệu bảo Cao Kiện chú ý, vừa nói một cách lơ đãng: “Vì thế

đương nhiên suy luận của tôi là sai, căn bản không có ai đến đây cả.”

Mặc dù bị Thẩm Kiến Quốc làm cho h ồ đ ồ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao nhưng Cao Kiện vẫn nhìn về phía Thẩm Kiến Quốc chỉ, phát hiện thấy phía dưới bức màn che có một đôi giày, bấy giờ mới hiểu ra Thẩm Kiến Quốc đang dùng kế giương đông kích tây, vì sợ đánh rắn động cỏ nên mới cố tình nói như vậy.

Cao Kiện lập tức hành động quyết đoán, rảo bước tiến đến kéo ngay tấm màn ra: “Đừng có trốn nữa, ra đây đi!”

Người trốn sau bức màn bị Cao Kiện tóm lôi ra ngoài, ai ngờ đó chỉ là một người giấy!

“Hong r ồi!” Cao Kiện th ầm kêu lên, còn chưa kịp phản ứng thì một bóng người đột nhiên từ phía bên kia bức màn xông ra ngoài.

“Anh Thẩm!” Nhân lúc Cao Kiện kéo mở tấm màn che, Thẩm Kiến Quốc đã đứng ra chỗ cửa chính, mục đích nhằm chặn lối ra của hung thủ.

Nhưng ông vừa định ngăn lại thì lại gặp ngay ánh mắt của người đó, lập tức một cảnh không thể tưởng tượng được đã xảy ra, Thẩm Kiến Quốc đột nhiên sững sờ trong giây lát, bóng người kia lợi dụng ngay giây phút ngẩn ngui đó lách qua ông và chạy nhanh ra ngoài.

Cao Kiện thấy vậy lập tức đuổi theo, chỉ còn lại một mình Thẩm Kiến Quốc đứng trơ ra ở đó.

Lát sau Cao Kiện ủ rũ quay lại, thấy Thẩm Kiến Quốc vẫn đứng yên như vậy thì lo lắng hỏi: “Vừa r ồi anh làm sao thế? Sao lại không chặn cái kẻ hành tịc khả nghi đó lại?”

“Người đâu r ồi?”

“Đừng nhắc đến nữa, bước trước vừa trông thấy hấn chạy ra, mà bước sau tôi đuổi theo đã không còn trông thấy đâu nữa, lại còn uổng công tôi đuổi một lúc lâu, đến lúc chuẩn bị bắt được thì không ngờ lại có một chiếc xe máy màu đen ở đâu chạy đến, mặc dù tôi nhanh mắt nhanh tay nhưng cũng vẫn để hấn chạy mất, tuy nhiên vẫn làm hấn tróc một lớp da.” Cao Kiện vừa thở hển hển vừa nói, sau đó đưa một ít vải rách ra trước mặt

Thẩm Kiến Quốc.

“Đây là?” Thẩm Kiến Quốc hỏi.

Cao Kiện trả lời: “Đây là vải tôi xé được từ trên người tên kia, có lẽ sẽ tìm thấy một chút gì đó ở đây.” “Ừ.” Thẩm Kiến Quốc nói xong lại rơi vào trầm tư.

“Phải rồi, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy, nếu không phải tại anh tự nhiên ngăn người ra thì bây giờ chúng ta đã bắt được hắn từ lâu rồi!” Rõ ràng Cao Kiện có ý chỉ trích.

Thẩm Kiến Quốc lắc đầu tự giễu cợt, vẻ mặt nặng trĩu, khiến người ta cảm thấy dường như trong chốc lát ông đã già đi vài tuổi: “Nhất định là tôi nhận nhầm người rồi, chắc chắn là tôi nhận nhầm người rồi!”

Điêu này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Cao Kiện, Thẩm Kiến Quốc mà anh ta quen biết chưa bao giờ lại sơ suất giống như hôm nay, chắc chắn ông lại nhớ đến tai nạn rủi ro năm đó rồi, mặc dù Cao Kiện không biết rõ lắm lúc ấy cụ thể đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ biết chính vì chuyện đó mà đã khiến Thẩm Kiến Quốc bị bệnh nặng phải lui về tuyến sau. Nhớ lại, chuyện Thẩm Kiến Quốc đột nhiên tái xuất cũng khiến anh không thể hiểu nổi, lẽ nào có liên quan gì đến sự việc xảy ra năm đó? Cao Kiện suy đoán.

“Nói như thế thì anh đã trông thấy khuôn mặt của người nào vậy?” Cao Kiện cẩn thận hỏi.

Thẩm Kiến Quốc vẫn lắc đầu lia lịa: “Hắn đeo mặt nạ, tôi nhìn không rõ.”

Lúc này Cao Kiện đã cảm thấy không hiểu: “Không phải, anh Thẩm này, lúc nãy anh còn bảo là nhận nhầm người rồi, vậy thì chắc chắn phải trông thấy mặt của người đó mới đúng, tại sao bây giờ lại bảo là nhìn không rõ con người đó chứ?”

Thẩm Kiến Quốc nhìn Cao Kiện bằng ánh mắt kiên định, nói: “Cho dù cậu tin hay không tin, tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt của người đó.”

“Tôi mặc kệ việc anh có nhìn thấy mặt của kẻ đó hay không, nhưng chắc

chấn hấn không thể tránh khỏi liên quan đến cái chết của bà đờng cốt, hơn nữa hung thủ thật sự giết chết Trầ n Cường cũng rất có thể chính là hấn!” Cao Kiệ n nhắc nhở Thẩ m Kiệ n Quố c.

Thẩ m Kiệ n Quố c nghe xong lấy tay day trán, quay lưng lại phía Cao Kiệ n, lấy chiếc bật lửa chế tạo tinh xảo từ túi áo ngực ra một cách vô thức, hít sâu một hơi rồi rút một điều thuốc đưa lên miệng, nhưng lại đột nhiên chau mày bỏ thuốc xuống rồi quay người lại phía Cao Kiệ n, hỏi: “Nếu người này thật sự là hung thủ, vậy hấn đến đây nhằm mục đích gì?”

“Theo tôi thì chắc không chỉ đơn giản là giết hại bà đờng cốt này.” Cao Kiệ n đáp.

Thẩ m Kiệ n Quố c tiếp lời: “Bà đờng cốt không có biểu hiện giằng co vật lộn gì, có khả năng rất lớn là bị giết hại trong lúc hoàn toàn không biết gì, ngoài ra còn có một khả năng nữa là cam tâm tình nguyện để cho hung thủ giết chết.”

“Cam tâm tình nguyện à? Trong tình huống như thế nào mới có người cam tâm tình nguyện để cho người khác giết chứ?” Cao Kiệ n hỏi.

Thẩ m Kiệ n Quố c chỉ về phía sau Cao Kiệ n: “Tất nhiên đây chỉ là một giả thiết, thực ra sự thật ở ngay phía sau cậu kia.”

Cao Kiệ n cũng tiện thể quay nhìn lại phía sau, thấy thi thể bà đờng cốt đang ng ồi khoan thái ngay ngắn trên ghế.

“Chỉ cần xác định được bà đờng cốt chết như thế nào là có thể suy đoán ra bà ta có quan hệ như thế nào với hung thủ, hoặc là cũng có thể thêm một bước nữa xác định được hung thủ.” Thẩ m Kiệ n Quố c nói chắc như đinh đóng cột, “Tuy nhiên, trở lại chủ đề chính, hung thủ đến đây nhằm mục đích chính là gì?”

“Nhìn cảnh tượng ở đây, rất có thể là đang tìm kiếm thứ gì đó.” Cao Kiệ n nói.

“Đúng như chúng ta suy đoán, có chuyện gì còn quan trọng hơn cả việc giết người nữa chứ?” Thẩ m Kiệ n Quố c hỏi.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Cao Kiệ n vặn hỏi lại.

“Chắc chắn có, chẳng hạn như tiêu hủy chứng cứ giết người. Chúng ta thử đặt ra một giả thiết, nếu hung thủ giết chết bà đồng cốt cũng chính là hung thủ đã giết Trần Cường, mà hung khí giết Trần Cường (cũng chính là chiếc lọ kỳ lạ có dán nhãn hiệu) lại qua tay bà đồng cốt, hơn nữa chỉ có một mình bà ta biết nguồn gốc thật sự của hung khí, trong khi tất cả những người khác đều chỉ biết rằng chỉ có một mình bà đồng cốt có thứ này. Hung thủ rất thông minh, bởi vì hắn biết rằng chỉ cần bà đồng cốt chết thì sẽ không còn nhân chứng, vụ án Trần Cường sẽ trở nên rắc rối không thể giải quyết được.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Có đi đâu, theo như anh suy đoán thì hung thủ chỉ cần giết chết bà đồng cốt là được rồi, việc gì phải lao tâm khổ tứ, bất chấp nguy hiểm có thể bị bắt bất kỳ lúc nào để tìm hủy hung khí đã giết Trần Cường chứ?” Cao Kiện hỏi.

“Trong tình hình bình thường, cậu nói hoàn toàn đúng.” Thẩm Kiến Quốc cười bí hiểm: “Nhưng nếu hung khí là một con côn trùng, vậy thì suy luận của cậu đã trở thành một mệnh đề giả rồi.”

“Hả?” Cao Kiện nghe Thẩm Kiến Quốc nói vậy có lẽ đã hiểu ra. Từ trước đến giờ Thẩm Kiến Quốc luôn là nhân tài kiệt xuất trong giới pháp y, còn với Cao Kiện, ngay cả khái niệm côn trùng cơ bản cũng khó lòng hiểu được chứ nói gì đến những trường hợp đặc biệt của côn trùng học.

“Mặc dù chưa trông thấy con côn trùng đã giết chết Trần Cường kia thuộc loại nào, nhưng chỉ dựa vào suy nghĩ này cũng có thể thấy đó là loại mà những người bình thường không thể nghĩ đến được. Con người này chắc chắn rất am hiểu về côn trùng học, thậm chí có thể đến trình độ tinh tường, hơn nữa còn là người có khả năng bẩm sinh. Có đi đâu, kín kẽ đến đâu cũng khó tránh được sơ hở, do loài côn trùng này được nuôi dưỡng “đặc biệt” nên căn bản không thể sống lâu được ở môi trường khác, mà môi trường như thế chỉ có một, tức là chỗ đã nuôi dưỡng chúng. Nói một cách đơn giản, rất có thể chính là nơi hung thủ sinh sống!” Thẩm Kiến Quốc nói.

Lúc này có thể nói Cao Kiện đã hiểu rõ về điểm mạnh của Thẩm Kiến Quốc, chỉ từ một chút manh mối nhỏ nhoi mà phân tích ra được nhiều như vậy, thật không hổ là nhân vật lão làng của côn trùng học pháp y. Nhưng Cao Kiện là loại người không dễ bị thay đổi, anh ta hỏi lại: “Mặc dù tôi không phải là người làm nghề như các anh, nhưng cũng hiểu được những chuyện cơ bản, tất cả mọi suy luận của anh đều được xây dựng trên cơ sở hung thủ có hiểu biết tương đối sâu về côn trùng học, còn kết luận này lại bắt nguồn từ suy nghĩ của hung thủ, tôi nói không sai chứ?” “Không sai.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

Cao Kiện nói: “Tôi không có ý mạo phạm, nhưng vì là một cảnh sát hình sự nên không thể bỏ qua bất kỳ sơ hở nào. Bởi vậy, nghi vấn của tôi là khi nảy sinh suy nghĩ như vậy thì có nhất định phải là tư chất bẩm sinh của người trong ngành các anh hay không? Nếu như hẳn ta chỉ là đột nhiên nghĩ ra, vậy thì suy luận và kết luận của anh là hoàn toàn vô căn cứ rồi, đã trở thành một mệnh đề giả rồi phải không?”

Thẩm Kiến Quốc suy nghĩ sâu xa một lúc rồi trả lời: “Nghi ngờ của cậu không phải là không có căn cứ, nhưng tôi chỉ xin hỏi một câu, thừa sĩ quan cảnh sát Cao, theo cậu thì đưa ra một câu hỏi đơn giản hơn hay là giải quyết một vấn đề đơn giản hơn?”

Cao Kiện không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Là một cảnh sát hình sự, từng đi đầu tra phá đủ loại vụ án lớn nhỏ, không lần nào là không phải suy nghĩ nát óc mới giải quyết được, vì thế tôi cho rằng giải quyết một vấn đề đương nhiên khó hơn nhiều so với đưa ra một câu hỏi.”

“Vì thế trả trách sĩ quan cảnh sát Cao lại đưa ra một câu hỏi như vậy, lĩnh vực côn trùng học thâm sâu rộng lớn, nhất là từ động vật đơn bào cho đến động vật có xương sống to lớn đều có thể gọi chung là động vật. Côn trùng là một quần thể có hệ thống vô cùng to lớn, có sức mạnh cũng vô cùng to lớn không thể coi thường!” Thẩm Kiến Quốc ngừng lại một lúc rồi nói tiếp.

“Côn trùng đã sinh sống từ hàng trăm triệu năm trước, có lịch sử lâu

hơn rất nhiều so với con người.

Với lại, hệ thần kinh phản xạ của côn trùng mạnh hơn của con người gấp mấy lần, khi bị tấn công từ bên ngoài sẽ chống trả lại theo bản năng, hơn nữa bất kể là môi trường sống có xấu đến mức nào thì chúng cũng vẫn sống được. Vì thế, nếu lợi dụng các thuộc tính khác nhau của chúng, chúng ta sẽ có thể bắt đầu từ côn trùng tìm tòi tại trên xác chết để suy đoán ra thời gian và nguyên nhân tử vong. Côn trùng cũng còn có rất nhiều tác dụng và bí mật mà con người chúng ta chưa biết được, đòi hỏi phải tìm kiếm và nghiên cứu, đây chính là sức hấp dẫn của chúng.” Thảm Kiến Quốc bắt đầu thao thao bất tuyệt một cách vô cùng say sưa.

“Anh Thảm này, tôi hết sức tán đồng nhiệt tình của anh đối với côn trùng, nhưng hình như đã lạc khỏi chủ đề chính của chúng ta hôm nay rồi thì phải?” Cao Kiện ngắt lời Thảm Kiến Quốc.

“Ồ, nhất thời thất lễ, thật ngại quá. Chúng ta trở lại chủ đề nhé, đúng như tôi nói lúc nãy, có hàng trăm hàng nghìn cách thức sử dụng côn trùng, có thể là nhờ tiếp thu của người đi trước, hoặc cũng có thể là do tự mình nghiên cứu tìm ra, vì thế chủ yếu quyết định ở người sử dụng. Ví dụ như trong vụ án Trần Cường, cách thức này thật ra đòi hỏi rất nhiều yếu tố cần thiết, thiếu một là không được, giống như việc làm thế nào côn trùng chỉ đốt một mình Trần Cường, cũng cần phải nghiên cứu liều lượng và khảo cứu toàn diện hàng loạt các yếu tố tổng hợp như thời gian, nhiệt độ..., chứ không phải đến lúc đó mới bắt đầu mà có thể làm được.

Vì thế, chỉ khi cậu đặt ra một câu hỏi tốt thì mới có thể nhận được một kết quả tốt. Chỉ khi đã có một câu hỏi tốt thì mới cho ra được phương án giải quyết, nhưng trong bất kỳ trường hợp nào thì đặt câu hỏi vẫn luôn là quan trọng nhất.” Thảm Kiến Quốc nói xong cất tiếng thở dài.

Thấy Cao Kiện hồi lâu vẫn không nói gì, Thảm Kiến Quốc mới hỏi: “Thế nào, sĩ quan cảnh sát Cao, bây giờ cậu đã tin suy đoán của tôi chưa?”

Cao Kiện một lần nữa suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời: “Ồ, tôi được mở mắt rồi! Vì thế, theo kiến giải của anh Thảm thì chỉ cần tìm thấy chiếc lọ

đó là vụ án Trần Cường sẽ hoàn toàn lộ chân tướng phải không?”

“Đúng vậy, chắc chắn đây cũng là lý do khiến hung thủ phải mạo hiểm đến đây. Có đi đâu, theo tình hình hiện nay thì rất có thể hung thủ đã tìm được rồi.” Thẩm Kiến Quốc thở dài trả lời.

Chiếc lọ của hung thủ

Cao Kiện suy nghĩ hồi lâu, rồi lại quay nhìn xung quanh, sau đó nói một cách quả quyết: “Không, rất có thể hung thủ vẫn chưa tìm được chiếc lọ đó!”

“Không thể thế được chứ?” Thẩm Kiến Quốc nói vẻ ngờ vực.

“Trước tiên, đi đâu chúng ta có thể khẳng định được là hung thủ bắt đầu tìm cái lọ từ trước khi chúng ta đến đây chưa đến một tiếng. Hơn nữa, như chúng ta đã thấy, căn nhà bị lục tung từ trong ra ngoài, theo tính toán cũng phải mất nửa tiếng, nếu ngay từ đầu hung thủ đã biết chiếc lọ ở đâu thì không bắt buộc phải lục lọi tung lên như vậy. Thêm nữa, rất có thể giữa hung thủ và bà đồng cốt đã xảy ra cãi cọ, bà ta không nói cho biết vị trí chiếc lọ ở đâu nên mới bị hung thủ ra tay tàn độc như vậy. Ngoài ra, bản thân chúng ta chính là một biến số, đúng vào lúc quan trọng nhất thì chúng ta xông vào nên hẳn mới không kịp rời đi như vậy. Tổng hợp những đi đâu nói trên có thể thấy, hung thủ vẫn chưa tìm được chiếc lọ.” Cao Kiện nói.

“Ừ, có lý đấy, nói như vậy thì có nghĩa là chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, nhưng vấn đề là chiếc lọ đó nằm ở chỗ nào? Còn nữa, rốt cuộc giữa bà đồng cốt và hung thủ có quan hệ gì? Nếu có thể biết được, vậy thì chúng ta đã tiến thêm một bước đến gần hung thủ rồi.” Thẩm Kiến Quốc gật đầu biểu thị đồng ý.

“Tôi tin rằng chiếc lọ chắc chắn ở trong ngôi nhà này, bà đồng cốt đã không muốn đưa cho hung thủ thì chắc chắn phải cất giấu ở một chỗ vô cùng bí mật, nếu không thì với bản chất thông minh tài giỏi hung thủ sẽ không thể không tìm thấy. Suy đoán như vậy, tôi cho rằng bà đồng cốt nhất định hiểu rất rõ về hung thủ, vì thế mới có thể che mắt được hắn, vậy thì liệu có khả năng bà đồng cốt đã tự sát hay không?” Cao Kiện bắt đầu

chuyển mục tiêu.

“Theo tôi thì chúng ta vẫn nên giữ nguyên hiện trường, tôi cảm thấy vụ án này không hề đơn giản như chúng ta nghĩ, có thể chúng ta vẫn cần phải đi đầu tra thêm một bước nữa.” Thẩm Kiến Quốc một lần nữa chau mày, trong lòng ông ta mơ hồ cảm thấy bất an.

“Theo suy luận như vậy, chúng ta có thể bắt đầu từ mạng lưới quan hệ của bà Đổng cốt, chắc hẳn sự việc sẽ trở nên đơn giản hơn.” Cao Kiện cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, các vụ án liên tiếp xảy ra trong thời gian này khiến anh ta thở không ra hơi, vì thế luôn thấy đau đầu nhức óc trước một vụ án tương đối phức tạp như thế này, may mà còn có Thẩm Kiến Quốc cùng anh ta san sẻ vai tác chiến, nếu không thì chắc chắn anh ta phải bận rộn đến tối tăm mặt mũi.

Cao Kiện nói xong liền báo cáo về sở cảnh sát tình hình ở đây, còn Thẩm Kiến Quốc bắt đầu tiến hành xử lý hiện trường. Có đi đâu, khi kiểm tra kỹ lưỡng thi thể bà Đổng cốt, Thẩm Kiến Quốc đột nhiên sững sờ.

“Làm sao vậy?” Cao Kiện bước vào trong nhà trông thấy Thẩm Kiến Quốc đang ngây người ở đó thì không hiểu chuyện gì xảy ra liền hỏi.

“Cậu nhìn tay phải bà ta xem, tôi thấy hơi kỳ lạ.” Thẩm Kiến Quốc tiện thể chỉ về phía ngón tay của bà Đổng cốt: “Tôi cảm thấy bà ta đang ngấm ra hiệu một đi đâu đó.”

Cao Kiện bước vào trong quan sát, phát hiện thấy ngón trỏ bên phải của bà Đổng cốt gấp lại hết cỡ, đối ngược hoàn toàn với các ngón khác.

“Thế này là thế nào?” Cao Kiện cũng cảm thấy không hiểu.

Thẩm Kiến Quốc xem xét kỹ lưỡng, thấy trên ngón tay bà Đổng cốt có một vết cắn rất nhỏ có hình răng cưa, rõ ràng đây là vết côn trùng cắn.

“Vết cắn trên đó rất mới, chưa thể vượt quá 3 tiếng, bởi vì nếu vượt quá 3 tiếng thì vết cắn sẽ mờ đi, không còn rõ được như vậy nữa. Căn cứ vào mức độ cong gấp của ngón tay có thể thấy con côn trùng kia có độc tính rất mạnh, tuy không đến mức gây ra tử vong nhưng cũng khiến hệ thần kinh tạm thời bị tê liệt.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Nói như vậy thì con côn trùng cắn bà đờng cốt bị thương chính là con côn trùng mà chúng ta luôn tìm kiếm đấy à? Còn nữa, có phải trong vòng 3 tiếng hoặc thậm chí là 2 tiếng trước đây bà đờng cốt vẫn còn tiếp xúc với nó hay không?” Cao Kiện suy đoán.

“Ừ, cũng có thể nói như vậy, có một khả năng là bà đờng cốt vừa tiếp xúc với con côn trùng kia thì nhân vật bí ẩn vào trong phòng đúng như chúng ta trông thấy, không biết tại sao mà nhân vật bí ẩn kia lại sát hại bà đờng cốt.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Nhưng nhân vật bí ẩn kia không lập tức rời đi mà lại lục lọi lung tung khắp phòng, đi đâu này nói lên cái gì?” Cao Kiện trầm tư một lúc rồi đột nhiên trở nên phấn khởi: “Nhân vật bí ẩn chưa tìm thấy con côn trùng, hơn nữa chắc chắn con côn trùng này ở một chỗ rất gần bà đờng cốt.”

Sau đó anh ta bắt đầu tìm kiếm, tập trung tìm ở những chỗ dễ gây chú ý nhất, không bao lâu, anh ta đã tìm thấy chiếc lọ có dán nhãn hiệu ở phía sau bài vị thần linh.

Thẩm Kiến Quốc đón ngay lấy chiếc lọ với vẻ căng thẳng, sau đó đưa lên bên tai lắng nghe, rồi lại nghe ngóng kỹ lưỡng, mãi lâu sau mới cất tiếng nói như thể trút được gánh nặng: “Tìm thấy... bằng chứng rồi!”

Nói như vậy chắc chắn bà đờng cốt rất hiểu người bí ẩn kia, theo lý mà nói thì quan hệ giữa họ khá tốt, người bí ẩn kia không nhất thiết phải giết hại bà ta, vậy thì tại sao bà ta lại chết? Điểm này khiến người ta cảm thấy hơi khó tưởng tượng. Nhưng xét từ địa điểm bị lục lọi ở hiện trường, đó đều là những chỗ vô cùng kín đáo, chứng tỏ nhân vật bí ẩn kia cực kỳ cẩn thận, lòng dạ nghi ngờ cũng rất lớn, mà cũng chính vì vậy nên mới thành ra thông minh quá bị thông minh hại, không làm sao tìm được chiếc lọ.

“Chắc chắn chỉ một lát nữa người của sở cảnh sát sẽ đến đây, tôi mang chứng cứ về trước, anh Thẩm ở lại giúp họ nhé.” Cao Kiện vừa nói vừa chuẩn bị nhận lấy chiếc lọ.

Đúng lúc này một bóng đen phá cửa xông vào, trên tay vung lên con dao sáng loáng, lao thẳng về phía Thẩm Kiến Quốc.

“Anh Thẩm, cẩn thận!” Cao Kiện xưa nay vốn là một tay lão luyện, lập tức nhận thấy nguy hiểm nên nhanh như chớp chắn ngay trước mặt Thẩm Kiến Quốc.

Chỉ thấy tay trái Cao Kiện đẩy ngược trở lại, nhẹ nhàng chặn được con dao, rồi nhân đà bóng đen kia lao tới liền dùng vai đẩy mạnh vào ngực khiến hắn ngã nhào.

Người này đeo mặt nạ nên không nhìn rõ mặt mũi, nhưng rõ ràng đây chính là nhân vật bí ẩn vừa mới bỏ chạy kia! Nhưng tại sao hắn quay lại đây? Cao Kiện vừa định xông đến bắt người bí ẩn kia thì một bóng đen khác cũng lập tức xông vào cản đường anh ta. Do cả hai đều dùng dao nên sau một hồi vật lộn bóng đen kia đã cứu được nhân vật bí ẩn bỏ chạy....

Câu chuyện này dừng lại ở đây, Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi đang nằm trên giường bệnh: “Nghe xong rồi có nghi vấn gì không?”

“Theo em, sư phụ từ xa xôi đến đây gặp em chắc không chỉ đơn giản là kể cho nghe câu chuyện như vậy?” Tôi cố gắng ngẩng dậy trên giường bệnh, nhìn Thẩm Kiến Quốc nói.

Sư phụ chỉ cười mà không nói gì.

Tôi tiếp tục hỏi: “Sư phụ đã hỏi vậy thì em quả thật cũng có một câu muốn hỏi, đó là rốt cuộc con côn trùng kia là loại nào? Theo như thầy nói, em không nhớ nổi là mình đã trông thấy con côn trùng bị giấu đó. Còn nữa, đã bắt được hung thủ chưa?”

Lúc này Thẩm Kiến Quốc mới trả lời: “Con côn trùng đó hiện giờ đang ở phòng thí nghiệm để tiến hành xét nghiệm thêm một bước nữa, còn hung thủ, tôi nghĩ có lẽ chỉ có cậu mới có thể bắt được.”

“Em ư? Sư phụ đang đùa đấy à? Bây giờ em vẫn đang là một nghi phạm giết người đây này.” Tôi nhún vai tỏ vẻ không biết làm thế nào.

“Vậy tôi đưa cậu đi gặp một người, khi gặp rồi có thể cậu sẽ hiểu rõ tất cả.”

Thẩm Kiến Quốc vỗ tay, chỉ một lát sau liền có một bóng người từ ngoài đi vào, đến trước mặt tôi.

“Là anh à?” Khi vừa trông thấy anh ta, tôi có cảm giác giống hệt như trông thấy ma đang hiện hình.

Vụ án thứ năm Kế hoạch già chết

*Bản lĩnh của con người không gì khác là sự kết hợp giữa thời gian và
lòng kiên trì*

— — Balzac

Lời dẫn

Hà Phi thở dài một tiếng, bắt đầu kể về bí mật của thế hệ sư phụ tôi từ mười năm trước: “Nhớ lại năm đó, ông Thâm làm việc trong một tổ chức bí mật của nhà nước, chủ yếu nghiên cứu gián điệp. Nhưng đúng lúc hạng mục thí nghiệm của họ đến giai đoạn cuối cùng thì xảy ra vụ nổ lớn, ông Thâm may mắn sống sót sau vụ nổ nhưng trong danh sách những người tử vong có con gái ông là Thâm Giai Giai. Học trò của ông cũng không biết sống chết ra sao.”

Sự thật

Lại là một đêm mưa, đêm mưa luôn khiến người ta cảm thấy trong lành và yên tĩnh. Khi bạn đứng trên nóc thành phố, bạn giống như một người khổng lồ cúi xuống nhìn thành phố đẹp mê hồn này. Những ngọn đèn đường thấp thoáng hình như đang bắt đầu đung đưa trong bầu không khí tươi mát, cho đến khi cơn mưa non nớt trở thành một bữa tối tội lỗi.

Nửa đêm, giống như một lỗ đen xuất hiện sau khi bàn tay nhuộm lời nguyền địa ngục của mực sư làm bầu trời tan biến, mang lại cho con người ta một cảm giác rơi rớt vừa khó tả vừa không thể cưỡng lại được. Hai người ngồi trong phòng thẩm vấn của chi cục cảnh sát thành phố Nam Minh, mặt tôi trắng bệch, cơ thể hơi gầy yếu mặc bộ quần áo bệnh nhân. Còn người ở trước mặt tôi kia chính là sư phụ Thâm Kiến Quốc.

Sư phụ kể cho tôi nghe câu chuyện về một nhân vật thần bí, nhưng rồi

tình thế thay đổi, lại một lần nữa chuyển chủ đề vào tôi, bảo tôi mới là mấu chốt của câu chuyện này. Tôi vẫn không trông thấy bất kỳ một cơn sóng dữ nào trong mắt sư phụ, tuy nhiên đã không còn giống như trước nữa, trong đôi mắt đó còn chắt chứa thêm một nỗi ưu tư.

“Muốn biết kết quả thì hãy đi với tôi.” Sư phụ nói với tôi như vậy lúc ở bệnh viện, và tôi đã lựa chọn mà không chút hoài nghi.

Thâm Kiến Quốc luôn bí ẩn như vậy. Nếu mỗi người đều chỉ có một lớp màng bảo vệ để chống lại sự quấy nhiễu của bên ngoài, thì không nghi ngờ gì, Thâm Kiến Quốc phải có đến ba lớp. Mặc dù tôi ở cạnh sư phụ lâu như vậy, nhưng ông giấu lòng mình rất sâu, tìm hiểu suy nghĩ sâu xa của ông cũng không khác gì việc bóc củ hành tây, bóc nhiều lần mắt sẽ cay sè. Con người sư phụ là như vậy, chỉ thích một thân một mình, có thể chính vì thế mà thành ra bí ẩn. Có lẽ, việc ông vô tình bộc lộ ra vẻ thất vọng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi dè dặt ý và tin tưởng ông.

Chúng tôi không ai nói gì, mỗi người đều giữ sự im lặng cần thiết. Tôi đang chờ đợi, chờ đợi câu trả lời như mong muốn từ Thâm Kiến Quốc dành cho mình; còn ông cũng đang đợi, đó là đợi cho tôi câu trả lời mà ông muốn. Tôi biết, đêm nay chắc chắn sẽ rất dài.

Ông xem đồng hồ đến 3 lần, lúc xem xong lần cuối cùng liền bỏ tôi lại một mình trong phòng thẩm vấn mà vẫn không đưa ra một lời đối thoại nào. Ông rời khỏi phòng thẩm vấn đã một phút, tuy nhiên đối với tôi, từng giây cũng đều là một nỗi giày vò, bởi vì bản thân tôi cũng không biết mình đang chờ đợi gì.

Lại gần một phút nữa trôi qua, ngoài cửa phòng thẩm vấn bỗng nhiên có động tĩnh. Mặc dù tiếng động rất nhỏ, nhưng ở phòng thẩm vấn kín như bưng đến nỗi chiếc kim cũng không lọt này, lại nghe thấy vô cùng rõ ràng. Tôi nghe thấy tiếng ai đó vặn tay nắm cửa phòng thẩm vấn, kèm theo đó là một tiếng “kẹt” vang lên, cửa phòng mở ra.

Một người đàn ông mặc thường phục, đội mũ, đeo kính đen bước vào. Mặc dù cách một lớp kính đen nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt

người này luôn chăm chú nhìn vào tôi ngay từ lúc bước chân vào phòng. Trục giác mách bảo tôi rằng con người này không hề đơn giản. Có đi đâu tôi luôn cảm thấy đáng người này hình như đã gặp ở đâu rồi, mà không tài nào nhớ ra được.

Nhưng chuyện diễn ra ngay sau đó quả thật khiến tôi giật nảy mình, người kia lạnh lùng bỏ kính và mũ, hình dáng cũng ngày càng rõ hơn trong đầu tôi.

Tôi đứng bật dậy, hơn nữa còn ra sức lấy tay giụi mắt! Thần kinh vốn đã rất khó có được một giây thả lỏng của tôi lại lập tức bị kéo căng một lần nữa. Tôi chắc rằng vẻ mặt của mình lúc này hoàn toàn không khác gì ăn phải miếng sầu riêng để quá hạn, tôi hét lên một cách không dám tin: “Hàn Phi sao?”

Người ngồi trước mặt tôi chỉ mỉm cười, không bảo đúng cũng chẳng bảo sai. Anh ta lặng lẽ nhìn tôi, để lại cho tôi một khoảng không gian mê mông mặc sức tưởng tượng. Anh ta đúng là Hàn Phi đã bị tôi “giết chết” thật sao? Trong lúc này tôi không tài nào hiểu nổi tại sao anh ta lại bỗng nhiên sống sờ sờ ngay trước mặt mình như vậy.

Nếu nói khác biệt lớn nhất giữa tâm trạng của tôi lúc này so với con ngựa hoang bị đứt dây cương là ở chỗ nào, thì đó chính là đến lúc này tôi vẫn giữ được lý trí tỉnh táo: “Không phải, anh không phải Hàn Phi, chẳng phải Hàn Phi đã chết rồi hay sao? Anh tuyệt đối không thể là Hàn Phi.”

“Cậu chắc chắn như thế thật à?” Người rất giống Hàn Phi đang ngồi trước mặt tôi đã lên tiếng, từ giọng nói và điệu bộ của anh ta, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi lập tức khẳng định người ngồi trước mặt mình chính là Hàn Phi đã chết!

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Mặc dù đã được sư phụ Thẩm Kiến Quốc ngấm bóng gió cho biết, nhưng tình huống này vẫn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của tôi.

“Nghĩ kỹ lại xem, có thể cậu sẽ hiểu rõ.” Hàn Phi thôi cười, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực với một tư thế vô cùng thư thái, chuyển ngay sang

trạng thái nghi ãn ngẫm suy nghĩ.

Họ đang chơi trò đánh đố với tôi ư? Trước tiên là Thẩm Kiến Quốc, sau đó lại đến Hàn Phi, tại sao họ đều thích làm cho người khác phải đoán, lẽ nào đây lại là căn bệnh chung của giới pháp y hay sao? Kỳ lạ thật. Tôi th ãn th ãn rằng, nếu một ngày nào đó trở thành chuyên gia pháp y thực thụ, chắc chắn cũng sẽ giống như họ.

Tôi suy nghĩ mất một lúc mà vẫn có chỗ nghĩ không ra: “Nói một cách đơn giản, việc Thẩm Kiến Quốc đột ngột xuất hiện và anh “chết” diễn ra trong cùng một ngày, tất nhiên tôi cũng bị bắt trong ngày hôm đó, vậy thì có thể giải thích rằng đây là kế hoạch các anh đã sắp đặt từ trước r ồi hay không?”

Hàn Phi nhả thứ vật chất màu đen ở trên răng ra, có thể nhận thấy anh ta đã sử dụng kỹ xảo một cách vô cùng khéo léo để cải trang thành một người qua đường xa lạ, có một số thứ khiến tôi trông thấy là cảm thấy buồn nôn, ví dụ như thứ vật chất đặc quánh màu đen trên răng của anh ta kia: “Cậu đoán không nhầm, đây là kế hoạch tôi và Thẩm Kiến Quốc đã bàn bạc từ trước r ồi.”

Hình như thấy tôi có vẻ rất phản cảm, anh ta liền vứt thứ vật chất màu đen kia vào túi rác bên cạnh, tiện đây cũng nói luôn, túi rác này do chính anh ta mang theo đến đây.

“Thế Cao Kiện có biết không?” Tôi hỏi.

Hàn Phi tỏ ra thất vọng: “Anh ta ấ y à? Rất tiếc, anh ta không nằm trong số những người được biết, còn lý do cụ thể thế nào tôi không tiện nói ra.”

Tôi lập tức hiểu ra, như vậy là đã có thể lý giải được ánh mắt của Cao Kiện lúc bắt tôi, bởi vì lúc đó anh ta thật sự cho rằng tôi giết chết Hàn Phi. Là người ghét cái ác như kẻ thù, anh ta làm việc luôn quang minh lỗi lạc, lòng dạ ngay thẳng, ánh mắt kia là sự bộc lộ hết sức tự nhiên, nếu như đi làm diễn viên, chắc chắn anh ta sẽ là một diễn viên t ấi.

Tuy nhiên tôi vẫn cố tình vặn hỏi: “Tại sao? Tại sao Cao Kiện không nằm trong số đó?”

“Cậu hỏi tại sao không cho Cao Kiện biết phải không? Rất đơn giản, giống như cậu đã thấy đấy.” Hàn Phi nhìn tôi ý tứ sâu xa, tôi cũng nhìn thấy trong mắt anh ta nhiều thứ hơn tôi biết rất nhiều.

“Ừ, nhưng làm thế nào mà anh qua mắt được họ? Dù sao Cao Kiện cũng là một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm, giấu được anh ta là một việc không hề đơn giản, có thể nói cho tôi biết làm thế nào mà anh làm được như vậy không?” Vấn đề này quả thật rất làm phiền tôi.

Nhưng Hàn Phi lại bỗng nhiên bật cười ha hả: “Xem ra sư phụ cậu đã không truyền dạy hết bản lĩnh cho cậu rồi, thật ra tất cả những việc này đều là do ông ta làm, cậu đi hỏi sư phụ của mình là rõ ngay thôi, tôi chỉ có thể cho cậu biết rằng việc này có một chút liên quan đến côn trùng.”

Lúc nghe thấy hai tiếng côn trùng, trong lòng tôi cũng tự nhiên thấy phấn khởi hơn. Mặc dù anh ấy chỉ là đưa ra một câu, nhưng tôi tin rằng quá trình suy nghĩ để đưa ra được câu này hoàn toàn không hề nhẹ nhàng giống như anh ấy vừa nói ra. Mặc dù vẫn chưa biết rõ tình hình cụ thể nhưng trong lòng tôi vẫn rất thoải mái, bởi vì trước đó tôi đã từng nghe Thẩm Kiến Quốc nói rằng côn trùng rất rộng lớn thâm sâu, chỉ cần sử dụng đúng cách, chỉ cần suy nghĩ được là sẽ không có gì không thể làm được. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi bị côn trùng thu hút mạnh đến như vậy.

Thấy Hàn Phi từ nãy đến giờ cứ loay quanh mà không đi thẳng vào vấn đề, chắc chắn là muốn để cho tôi có thời gian để tìm bớt sự phấn chấn, nhưng tôi lại cảm thấy hoàn toàn không nhất thiết phải làm như vậy, điều tôi cần lúc này chỉ là một vụ án mà thôi, vì thế tôi chọn cách không dây dưa trì hoãn mà nói thẳng luôn: “Được rồi, nhưng làm như vậy để nhằm mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ là để đối phó với một thực tập sinh vừa mới tập tễnh bước vào nghề như tôi à? Theo tôi chắc còn phải có ý đồ khác nữa chứ? Có đi đâu tôi vô cùng tò mò muốn biết rốt cuộc là sự việc gì đáng để các anh phải thực hiện một hành động lớn đến như vậy?”

Giọng nói của Hàn Phi lúc này lại tự nhiên nặng trĩu một cách vô thức,

anh ta nhìn tôi nói từng tiếng: “Chuyện này liên quan đến bí mật của một người đã chết từ 10 năm trước, người biết cũng chỉ có tôi và Thẩm Kiến Quốc mà thôi.”

Tôi có thể cảm nhận được nỗi ưu tư trong lời nói của anh ta. Tính cách Hàn Phi xưa nay đã làm gì là làm thẳng một mạch, không hề biết sợ sệt trước sau, vì thế không chuyện gì có thể khiến anh ta phải chịu áp lực lớn đến như vậy, từ đó tôi cũng có thể đoán ra áp lực này là do đã tích tụ rất nhiều năm rồi.

Trong tình cảnh đó, tôi cảm thấy tùy tiện nói chen vào tức là không tôn trọng Hàn Phi, vì thế chọn cách im lặng chờ đợi.

Hàn Phi thở dài một tiếng, bắt đầu kể về bí mật của thế hệ sư phụ tôi từ mười năm trước: “Nhớ lại năm đó, ông Thẩm làm việc trong một tổ chức bí mật của nhà nước, chủ yếu nghiên cứu ghen côn trùng. Nhưng đúng lúc hạng mục thí nghiệm của họ đến giai đoạn cuối cùng thì xảy ra vụ nổ lớn, ông Thẩm may mắn sống sót sau vụ nổ nhưng trong danh sách những người tử vong có con gái ông là Thẩm Giai Giai. Học trò của ông cũng không biết sống chết ra sao.”

Thật ra, những lời này của anh ta chỉ là phiên bản sau đó tôi tổng kết lại, còn lúc đó anh ta nói rất dài, hơn nữa còn mang nặng ý kiến chủ quan cá nhân, vì thế tôi mới chép lại để về sau những người như Thẩm Kiến Quốc còn có thể nhắc đến chuyện này, giống như trong phim “Rashomon” của đạo diễn Kurosawa Akira (kể về một vụ giết người, tất cả những người trong cuộc đều miêu tả sự việc theo hướng có lợi cho mình, vì thế trở thành các phiên bản khác nhau theo cách kể của mỗi người khác nhau, từ đó chân tướng của sự việc cũng trở thành “Rashomon” nổi tiếng), chắc rằng sau khi được tất cả những người trong cuộc chỉnh sửa thì toàn bộ sự việc mới có thể hiện ra một cách hoàn chỉnh.

“Sau đó thì sao?” Tôi ho vài tiếng cắt ngang lời kể của Hàn Phi, trước tiên là có ý bảo anh ta rằng mình đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, thứ hai là hoàn toàn có thể hình dung cơ thể tôi lúc này yếu đến mức gió có thể thổi

bay, ho như vậy chính là do bản thân không kiểm soát được.

Bấy giờ Hàn Phi mới để ý rằng bản thân đã đề cập đến hơi nhiều chủ đề, vì thế đi đầu chỉnh trạng thái một chút rồi nói tiếp: “Sau đó ông ấy bị một trận ốm nặng, việc con gái ruột và học trò chết trong tay mình quả thật có thể nói là một cú sốc vô cùng lớn ở trên đời. Vì thế, sau khi khỏi ốm ông liền nghỉ việc, mang danh ẩn tích, chúng tôi liên hệ thế nào cũng đều không có kết quả, cho mãi tới khi cậu đến cơ quan cảnh sát.”

Tôi bỗng nhiên nhớ lại sự việc lần đầu tiên gặp Thẩm Kiến Quốc, tôi lớn tiếng bảo ông rằng mình muốn trở thành một nhà trinh thám lớn. Đó là một việc dũng cảm nhất tôi làm trong đời, và cũng chính sau sự việc đó mà ông trở thành sư phụ của tôi. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in ánh mắt ông nhìn mình, đó là một ánh mắt tràn đầy hy vọng, trong đó tôi nhìn thấy một cuộc sống hoàn toàn mới, bất giác từ tận đáy lòng trào dâng một nỗi xúc động.

“Có vấn đề gì à?” Thấy tôi rất lâu không nói gì, Hàn Phi hỏi.

“À, không có gì, chỉ là nhớ lại một số chuyện thôi. Chuyện anh vừa nói lại có liên quan đến những sự việc xảy ra sau này à?” Việc tôi bị bắt giam rõ ràng là do một tay Thẩm Kiến Quốc sắp đặt, tuy nhiên tôi lại thấy có rất nhiều nghi ngờ, tình cảm mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh trong lòng tôi.

Hàn Phi đẩy kính và mũ sang một bên, nói tiếp: “Việc này phải cùng cậu về sở cảnh sát rồi nói nhé, không biết cậu có để ý hay không, nhưng từ sau khi cậu vào sở cảnh sát thì tần suất các vụ án xảy ra ngày càng cao, hơn nữa các manh mối mang tính then chốt để phá án cũng đều bị phá hoại một cách vô tình hay cố ý, chỉ có thông qua hệ thống côn trùng học pháp y mới có thể phá được.”

Thẩm Vân Thiên

Nghe đến đây, tôi bất giác giật mình: “Chẳng lẽ côn trùng học pháp y không phải sinh ra là để bắt xác chết phải lên tiếng à?”

Hàn Phi lắc đầu bảo: “Ừ, lời cậu nói không sai, nhưng các vụ án xảy ra trước khi cậu đến, một mình tôi cũng đã đủ để phá được, còn sau khi cậu

đến, công việc này của tôi lại trở nên phiên toái, nói một cách ngắn gọn, pháp y học đã trở thành công cụ hỗ trợ, còn côn trùng học pháp y lại trở thành đóng vai trò chủ đạo, hơn nữa còn lồng vào với nhau, đến nỗi không lợi dụng côn trùng thì không thể nào phá án được.”

Lúc này, suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi là càng nghĩ kỹ càng thấy sợ hãi tột độ. Điều này khiến tôi nhớ đến NASA, thân phận của người này giống như ẩn nấp trong điệp trùng sương mù dày đặc, bóc được lớp này lại còn có lớp khác, càng muốn tìm hiểu cho rõ thì lại càng chìm sâu hơn.

Tôi nhận thấy bản thân đang run rẩy, chỉ có chấp hai tay lại với nhau mới cảm thấy khá hơn một chút. Tôi lấy hết dũng khí bảo với Hàn Phi: “Anh Hàn này, anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, không cần phải dò xét tôi như vậy đâu.”

Lúc này Hàn Phi lại rơi vào trầm lặng. Tôi nhận thấy ánh mắt anh ấy nhìn mình có một chút gì đó tế nhị, cộng với áp lực vô hình đến từ con người NASA cứ như một câu đố khiến tôi bắt đầu cảm thấy một nỗi căng thẳng mơ hồ. Nhưng vẻ trầm lặng của Hàn Phi lại hơi không hợp với lẽ thường, rõ ràng anh ta và tôi không phải là đang nghĩ về cùng một sự việc, vậy thì anh ta đang suy nghĩ về việc gì?

Tôi đột nhiên ý thức được rằng, kể từ lúc bước vào phòng thẩm vấn, từng khâu từng bước của anh ta đều kết thúc chủ đề bằng cách đưa ra câu hỏi, sau đó lại bắt đầu chuyển sang một chủ đề mới, tất cả các nội dung tưởng như chuyện phiếm kia đều do anh ta chủ đạo, còn tôi lại chỉ biết trả lời một cách thụ động, đây chính là một biện pháp dò xét đơn giản nhất!

“Anh Hàn này, không phải anh đang nghi ngờ tôi đấy chứ?” Tôi đưa ra một kết luận vô cùng hoang đường!

Hàn Phi khẽ hít thở sâu một hơi, mí mắt trên hơi căng ra, tay run lên một cách vô thức, mặc dù đây chỉ là chi tiết vô cùng nhỏ nhưng tất cả đều biến tướng thành bằng chứng chứng minh cho suy đoán của tôi.

Khóe miệng Hàn Phi khẽ nhếch lên, nhìn tôi tỏ vẻ không biết làm thế nào: “Quả nhiên cậu rất thông minh, không hổ danh là người được Thẩm

Kiến Quốc lựa chọn. Cậu đoán rất đúng, chúng tôi đang luôn nghi ngờ cậu. Chúng tôi vốn cho rằng mỗi nghi ngờ ở cậu rất lớn, mặc dù không biết rằng chỗ không phù hợp nằm ở đâu. Nhưng trong khi đi đầu tra về cậu, chúng tôi lại vô tình phát hiện ra một việc vô cùng thú vị.”

Tôi vặn hỏi lại theo bản năng: “Việc gì vậy?”

“Đó là từng vụ án trong số các vụ án bắt đầu xảy ra sau khi cậu đến sở cảnh sát tưởng như hoàn toàn độc lập, không hề liên quan với nhau, thế nhưng tiếp tục kéo dài lại phát hiện ra chúng hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến phòng thí nghiệm của 10 năm trước.” Hàn Phi nói chắc như đinh đóng cột.

“Việc này nói lên đi đâu gì?” Tôi hỏi.

“Đừng nói là cậu, ngay cả Cao Kiện cũng không rõ chuyện xảy ra ở phòng thí nghiệm năm đó, vì thế dựa vào đi đầu này đã cơ bản loại bỏ được mỗi nghi ngờ đối với cậu.” Hàn Phi trả lời.

Tôi gãi đầu, lúc này lại càng cảm thấy mơ hồ hơn: “Rốt cuộc là có ý gì?”

Hàn Phi ngừng một lúc, rồi nói với giọng nặng trĩu: “Rất có thể Thẩm Vân Thiên vẫn chưa chết.”

Mắt phải của tôi tự nhiên giật giật: “Chẳng phải vừa rồi anh bảo rằng anh ta cũng chết không toàn thây trong vụ nổ ở phòng thí nghiệm rồi sao?”

Hàn Phi trả lời: “Tôi không nói như vậy, bởi vì trong đồng hài cốt không còn nguyên vẹn không phát hiện thấy thi thể của anh ta.”

“Có gì khác nhau chứ? Hơn nữa theo lời anh nói lúc nãy, Thẩm Vân Thiên là học trò của sư phụ tôi, tôi còn phải gọi anh ta là sư huynh nữa, vậy thì anh ta chưa chết chẳng phải là một việc tốt hay sao?” Tôi nói với một vẻ mặt phức tạp.

Nhưng Hàn Phi lại lắc đầu: “Cậu ngây thơ quá, nói với cậu thế này nhé, tôi cũng từng dẫn dắt Thẩm Vân Thiên một thời gian, đi đầu đó làm cho tôi cũng gặp phải không ít phiền toái. Cậu ta là một kẻ chuyên gây phiền phức, không biết trời cao đất dày là gì. Cậu ta là người trong lòng có tính toán

không ngay thẳng, có đi đầu tư chất thông minh, thích chuyên tâm nghiên cứu độc lý học pháp y, nhưng cũng chính vì việc này mà suýt chút nữa bị Thâm Kiến Quốc đuổi ra khỏi sư môn.”

“Đuổi khỏi sư môn à?” Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, vẫn còn nhớ rằng hôm đầu tiên gặp Hàn Phi, anh ấy đã dùng mấy từ “một lần nữa”. Xem ra con người mà anh ta muốn nhắc đến chắc chắn là Thâm Vân Thiên rồi. Nhưng rốt cuộc Thâm Vân Thiên là người như thế nào mà lại hấp dẫn Thâm Kiến Quốc đến như vậy? Hơn nữa, tại sao anh ta lại có thể học tập và nghiên cứu độc lý học pháp y? Đây là đi đầu Thâm Kiến Quốc cấm kỵ cơ mà! Như vậy cũng có thể nói là rất táo bạo. Chỉ có đi đầu, liệu có phải chính vì nguyên nhân xuất phát từ Thâm Vân Thiên mà sư phụ mới cấm tôi đây đưa đến môn khoa học này hay không? Theo tôi chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

“Ở đây có rất nhiều cách tìm toái. Bởi vì trước đó Thâm Kiến Quốc đã nhận được thư đe dọa, bảo rằng có người sẽ tìm ông ta để trả thù, trải qua bao nhiêu vụ án như vậy, Thâm Kiến Quốc cũng đang âm thầm đi đầu tra và đã đi đầu tra ra được một số manh mối về côn trùng mà chỉ các cậu mới hiểu được. Ông ấy rút ra kết luận rằng những vụ án này xảy ra hoàn toàn không phải do ngẫu nhiên. Ví dụ như vụ án Đỗ Phi, hôm đó cậu đến sở cảnh sát báo cáo thì cũng vừa hay có người đến báo án. Lại như vụ án bọc kín xác chết trong bức tường, con ấu trùng ở trên giường..., tại sao lại có chỗ rất khó nói. Lại còn cả vụ án nữ diễn viên nữa, khuôn mặt bị ăn một cách khó hiểu. Cũng giống như bắt đầu từ hôm cậu đến đây, mọi hành động của cậu đều luôn bị giám sát.” Hàn Phi nói mà trong lòng vẫn còn run rẩy sợ hãi.

Tôi nghe xong, nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ: “Thật ra tôi đã phát hiện ra đi đầu này từ trước rồi, bởi vì trong mỗi một vụ án tôi đều có một ảo giác rằng hình như có người thứ ba đang đi đầu khiển hướng đi của toàn bộ vụ án, nhưng mà lại nằm ngoài phạm vi vụ án, khiến tôi nghĩ mãi vẫn không tài nào hiểu nổi. Vậy anh ta làm như thế nhằm mục đích gì?”

“Mục đích là gì vẫn còn chưa rõ, nhưng chúng tôi cho rằng nhất định có

liên quan đến cậu, vì thế chúng tôi mới thực hiện một canh bạc. Chúng tôi dùng cách này để bắt giam cậu lại, mức độ an toàn của sở cảnh sát thì khỏi phải nghi ngờ, làm như vậy sẽ làm xáo trộn hoạt động theo dõi cậu của đối tượng đứng đằng sau gây tội ác, ngoài ra còn mục đích thứ hai là để tránh đánh rần động cỏ, từ đó lần theo manh mối tìm ra kẻ đứng đằng sau kia.” Hàn Phi nói.

Trong đầu tôi lập tức xuất hiện liên tưởng rất khó giải thích: “Các anh nghi ngờ con người kia là Thẩm Vân Thiên à?”

Hàn Phi gật đầu không chút do dự, sau đó nói tiếp: “Đúng vậy, cậu có còn nhớ chuyện cậu bắt được con côn trùng màu lục lam có ánh kim đó không?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến đi đâu gì đó: “Ý anh là?”

Những đi đâu Hàn Phi nói ra sau đó đã chứng minh trực giác của tôi là đúng: “Thật ra con côn trùng đó có liên quan rất lớn đến Thẩm Vân Thiên, cộng thêm tác phong nhất quán của kẻ đứng sau gây tội ác cũng rất giống với Thẩm Vân Thiên, vì thế một lần nữa càng tăng thêm mức độ nghi ngờ đối với cậu ta.”

Bấy giờ tôi mới chợt hiểu ra, rồi sau đó lại có một chút nghi ngờ: “Chả trách Thẩm Kiến Quốc đau lòng vì con côn trùng này như vậy, nhưng chỉ dựa vào hai điểm này cũng chưa đủ để nói lên rằng kẻ đứng đằng sau chắc chắn là Thẩm Vân Thiên phải không?”

Hàn Phi nói: “Tất nhiên, những đi đâu này vẫn chưa đủ để khẳng định, nhưng căn cứ vào các manh mối trong vụ án có thể thấy rằng tất cả những manh mối kẻ đứng đằng sau can thiệp vào đều có liên quan đến côn trùng, hơn nữa còn có một số manh mối cố tình che giấu là không phải côn trùng học pháp y, đây rõ ràng là có kiến thức không hề tầm thường về lĩnh vực này, đồng thời cũng rất hiểu biết về pháp y học, nếu không sẽ không thể làm một cách kín kẽ không có sơ hở được như vậy. Trước đây Thẩm Vân Thiên cũng từng làm việc cùng tôi, chắc chắn là lúc đó cậu ta mới bắt đầu tiếp xúc với pháp y học, trong một thời gian ngắn như vậy cũng chỉ tìm

hiều được tương đối ít, vì thế khi kết nối với các yêu cầu nói ở trên, Thẩm Vân Thiên là đối tượng tình nghi hàng đầu.”

“Xét theo tình hình hiện nay, các anh nên nắm tất cả các tư liệu về Thẩm Vân Thiên, sau đó trực tiếp bắt giữ là được rồi, tại sao còn phải vất vả tốn bao nhiêu công sức để diễn vở kịch này chứ?” Tôi buông hai tay thể hiện cảnh ngộ của mình lúc này, nếu họ đã nắm được mọi chứng cứ rồi thì kết luận của tôi sẽ rất rõ ràng, việc Hàn Phi giả chết hoàn toàn vô nghĩa, chỉ có điều tôi không tiện nói rõ ra mà thôi.

Hàn Phi hiểu được ẩn ý chứa đựng trong đó nhưng anh ấy lại không hề tức giận mà trái lại còn lên tiếng khơi thông tư tưởng cho tôi và kèm theo một chút an ủi: “Nhưng tình hình lại hoàn toàn ngược lại, tất cả những tư liệu chúng tôi nắm được đầu là tư liệu từ trước khi Thẩm Vân Thiên mất tích, hơn nữa bây giờ tất cả đều chỉ là một sự suy đoán, hoặc cũng có thể nói là một giả thiết mạnh dạn. Tạm thời chưa nói đến việc kẻ thủ ác đứng đằng sau kia có phải là bản thân Thẩm Vân Thiên hay không, nhưng dựa vào hàng loạt vụ án mạng cậu ta bị tình nghi, chúng tôi có thể tạm thời thấy rằng có một âm mưu lớn hơn nữa đang được lặng lẽ tiến hành, song có rất nhiều dấu vết cho thấy cậu chính là đầu mối chủ yếu để thúc đẩy toàn bộ âm mưu hoặc sự kiện này. Trong tình hình không biết rõ chiều hướng kẻ địch tiến hành quan sát cậu như thế nào, chúng tôi chỉ còn cách hạn chế hành động của cậu.”

Nghe Hàn Phi nói như vậy, chính tôi lại rơi vào trầm tư. Theo ý của anh ấy, ngay từ khi bước chân vào sự cảnh sát thì cuộc sống của tôi đã bắt đầu bị người khác giám sát rồi sao? Nghĩ lại một hồi mà cảm thấy sợ, nhưng mà rốt cuộc con người tôi có chỗ nào đặc biệt để đáng được người ta hoặc có thể là chính Thẩm Vân Thiên phải lao tâm khổ tứ đến như vậy? Kỳ thực khi nghĩ lại, tôi thấy mình chỉ có một việc duy nhất đáng được người khác chú ý, đó là tôi có một vị sư phụ thần bí, tức là Thẩm Kiến Quốc.

Hàn Phi cho rằng tôi đang buồn bực vì bị oan ức một cách vô cớ, vì thế bèn giải thích: “Tất nhiên đây cũng là việc bất đắc dĩ không có cách giải

quyết nào khác, tôi biết làm như vậy sẽ khiến cậu sẽ phải chịu uất ức rất lớn, nhưng hiệu quả đạt được đã rất rõ ràng, kể từ khi cậu bị bắt giam thì nhân vật bí ẩn kia cũng dừng hoạt động, đi đâu này chứng tỏ suy đoán của chúng tôi là đúng. Hy sinh nhất thời của cậu là rất xứng đáng.”

Nghĩ đến những sự việc này chỉ càng thêm đau đầu, vì thế tôi đành tìm cách vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn đó đi, đồng thời nói với vẻ bất đắc dĩ: “Tại sao không cho tôi biết sớm hơn một chút?”

Hàn Phi trả lời vẻ rất chân thành: “Bởi vì có quá nhiều yếu tố không xác định nên đương nhiên càng ít người biết tình hình thực tế sẽ càng tốt, ngay đến cả một người như Cao Kiện chúng tôi cũng không tiết lộ, có lẽ bây giờ anh ta vẫn đang nghĩ tôi đã chết thật rồi. Chỉ có đi đâu, hành động này vô cùng cơ mật, chỉ cần có một chút sai sót là tất cả đều xoi hỏng bống không.”

“Nhưng bây giờ cho tôi biết là tại làm sao?” Tôi hỏi.

Từ lúc bước vào phòng thẩm vấn đến giờ, Hàn Phi luôn ở trong trạng thái thả lỏng, có lẽ là không muốn tạo áp lực cho tôi ở một nơi như thế này, nếu không thì tức là do phải ngục trang quá lâu mà không có cơ hội để thả lỏng. Thế nhưng đến lúc tôi hỏi là tại sao thì nhận thấy anh ấy lập tức thay đổi, hay nói một cách chính xác hơn là thần kinh lại một lần nữa ở vào trạng thái căng thẳng: “Bởi vì thời cơ đến rồi.”

“Thời cơ nào?” Tôi hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: “Trong thời gian cậu bị giam giữ, tôi và ông Thẩm cũng không hề nhàn rỗi, chúng tôi đi đâu tra ra được một số manh mối về con người bí ẩn kia. Tuy nhiên, vẫn còn cần một số đi đầu kiện nữa để bắt hấn.”

Tôi thay đổi suy nghĩ: “Nhưng mà việc này có liên quan gì đến tôi?”

Hàn Phi nhìn tôi: “Tôi đã nói rồi, thật ra cậu mới là người có ý nghĩa quyết định trong toàn bộ sự việc này, ở một mức độ nhất định, hành động của cậu có tác dụng ảnh hưởng hoặc chi phối hành động của nhân vật bí ẩn đó. Mặc dù không rõ cụ thể là tại sao, nhưng tôi tin rằng chúng tôi phải dựa

cả vào cậu mới có thể làm được.”

Tôi nghe anh ta nói vậy thì lại không khỏi có suy nghĩ rằng mình đang bị lợi dụng, hơn nữa họ còn hoàn toàn không suy nghĩ gì đến cảm nhận của tôi. Tôi chẳng khác gì một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm, bị người ta đưa lên “động cơ vĩnh cửu” cứ thế chạy liên tục, hơn nữa thì thoảng còn tiêm thuốc kích thích, nhưng mục đích lại chỉ là đẩy tôi lên tuyến đầu của “chiến tranh”! Tôi chỉ muốn yên tĩnh làm một “nhà trinh thám”, không hề có cảm hứng với việc tạo dựng sự nghiệp gì gì đó. Vậy mà cách làm này của họ rõ ràng là đang chà đạp lên danh dự của tôi.

“Dựa cả vào tôi à? Đừng giở mấy trò vô dụng đó nữa. Tôi hỏi anh, các anh giấu giếm tôi làm những gì, có từng ghi rằng nếu tôi không hợp tác thì sẽ làm thế nào không?” Tôi nổi giận, chăm chăm nhìn Hàn Phi mà hỏi.

Hàn Phi đang định nói tiếp nhưng thấy tôi như vậy thì đột nhiên sững sờ, bèn đưa mắt nhìn tôi muốn nói mà không nói được, còn tôi cũng hoàn toàn mất hết hứng thú nói chuyện. Cứ như vậy, hai người chúng tôi nhìn nhau, không gian hình như đông cứng, chủ đề nói chuyện cũng kết thúc trong im lặng như vậy, phòng thẩm vấn rơi vào trạng thái trầm lặng không biết đến bao giờ.

Kế hoạch giả chết

Không biết thời gian kéo dài bao lâu, đôi mắt Hàn Phi thoát khỏi trạng thái nhìn trân trân, anh ấy thở một tiếng thật dài, sau đó khẽ vỗ trán: “Việc này tương đối khó giải quyết.”

Rồi anh ấy lại nhìn tôi, tuy nhiên anh mắt đã bớt phần trang nghiêm mà thêm phần suy nghĩ: “Cậu nghĩ rằng bây giờ cậu đang sống bình an vô sự, đó là vì sao? Chúng tôi đưa được cậu vào đây thì cũng có thể đưa cậu ra ngoài, nhưng tiền đề là cậu phải phối hợp, nếu cậu cứ cố chấp quyết làm theo ý mình thì tôi cũng có thể tiếp tục giả chết, như vậy vụ án cậu cố ý mưu sát nhân viên pháp y cấp một quốc gia sẽ nhanh chóng được giải quyết, hậu quả thế nào không cần nói chắc cậu cũng đã biết.”

“Anh!” Tôi hoàn toàn không có một chút cơ hội để phản bác.

Hàn Phi lại chuyển sang ngon ngọt khuyên nhủ tôi: “Tôi không có ý uy hiếp cậu, nhưng cậu phải hiểu rằng cậu không có lựa chọn nào khác. Cậu đã chọn dẫn thân vào con đường pháp y này thì phải có trách nhiệm phục vụ đất nước, trên con đường này làm sao có thể luôn thuận buồm xuôi gió được? Để đi hết con đường này, sẽ khó khăn hơn cậu nghĩ rất nhiều.”

Tôi cảm thấy mình không còn cách nào khác, nhưng vẫn không cam tâm: “Tôi muốn gặp sư phụ.”

Hàn Phi thở phào một hơi, tôi có thể cảm nhận được trong đó sự thả lỏng: “Cậu sẽ được gặp, nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy phải đến lúc nào, tôi cần gặp ông ấy ngay bây giờ.” Tôi nhìn Hàn Phi, nói.

Anh ấy vừa định nói gì đó thì cửa chính phòng thăm vấn kêu lên “cột kẹt” rồi mở ra.

“Không cần phải phiền phức như vậy, tôi đây rồi.” Tôi nhìn về phía người vừa lên tiếng, không phải ai khác mà chính là Thẩm Kiến Quốc.

“Cậu Hàn, cậu ra ngoài trước đi, để mình tôi nói chuyện với cậu chàng này.” Ông nhìn Hàn Phi rồi ngẩng vào vị trí anh ta, còn anh ấy lại liếc nhìn tôi ý tứ sâu xa, sau đó quay lưng đi thẳng ra khỏi phòng thăm vấn.

Bây giờ trong phòng thăm vấn chỉ còn lại tôi và Thẩm Kiến Quốc, tôi nhìn ông, ông cũng nhìn tôi, cứ như vậy, căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

“Tại sao?” Ý tôi hỏi rất rõ ràng, nhưng lại cũng rất mơ hồ, một câu hỏi chứa đựng quá nhiều yếu tố không xác định, nói lên rằng tôi đang bối rối và bất lực. Còn với Thẩm Kiến Quốc thì sao? Có lẽ cũng là một câu hỏi khó.

“Tại sao à? Trước tiên phải hỏi chính bản thân cậu.” Thẩm Kiến Quốc lại đẩy câu hỏi khó này lại cho tôi: “Tại sao cậu lại quen biết tôi.”

Câu hỏi này lập tức kéo tôi trở về quãng thời gian trước khi thật sự quen biết Thẩm Kiến Quốc, chỉ vì một chút sai sót mà đã khiến mơ ước trở thành nhà trinh thám của tôi tan thành bọt nước, nhưng cũng chính nhờ có Thẩm Kiến Quốc tồn tại trên đời này mà tôi mới tìm được hướng đi của

cuộc đời, nếm trải được mùi vị của khát vọng và phát hiện ra chính mình.

“Tại sao? Tại sao!” Tôi lẩm bẩm tự hỏi.

“Vì thế cậu cần hỏi tại sao? Hay là phải hỏi rằng làm thế nào?” Thẩm Kiến Quốc nói.

Thẩm Kiến Quốc chính là có năng lực như vậy. Để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có ông, đương nhiên cũng không có tôi ngày hôm nay. Nhưng nếu tôi không có ham muốn, ham muốn trở thành “nhà trinh thám”, thì cũng không rơi vào tình cảnh khốn khổ như hôm nay. Vì thế, tất cả mọi thứ của ngày hôm nay thật ra đều là câu hỏi khó do chính tôi đặt ra cho mình, chỉ cần tôi có ham muốn, có mơ ước cần phải theo đuổi thì những khó khăn như vậy sẽ giảm bớt theo ý muốn, vấn đề là tôi đối mặt với nó theo đúng lòng mình, hay là vứt bỏ lý tưởng để chạy trốn.

“Em hiểu rồi, cảm ơn sư phụ!” Bây giờ tôi mới hiểu ra đây là họ đang giúp tôi. Những khó khăn này đòi hỏi tôi phải tự mình đối mặt với nó, nếu tôi có chỗ nào đặc biệt, thì cũng chỉ có một chỗ duy nhất, đó là tôi có một sư phụ tên là Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc khế nhếch mép, nhưng ánh mắt lại hơi chút ảm đạm: “Thật không giấu gì, nhiệt huyết cháy bóng với mơ ước của cậu khiến tôi nhìn thấy trên người cậu bóng dáng của Thẩm Vân Thiên, đây cũng chính là lý do khiến tôi thu nhận cậu. Mặc dù Thẩm Vân Thiên, học trò giỏi một thời của tôi, là người có tư chất thông minh, nhưng tính tình cô độc và kiêu ngạo, làm việc tương đối cực đoan, vậy mà tôi lại luôn nuông chiều cậu ta, vì thế lâu dần mới sinh ra họa lớn. Nếu quả thật cậu ta quay về thì e rằng ngay cả tôi cũng không thể ngăn cản được một khi cậu ta đã muốn làm việc gì. Nhưng nếu đó là cậu, thì có thể còn có khả năng.”

Tôi nghe Thẩm Kiến Quốc nói những lời như vậy thì cảm thấy có một luồng hơi ấm chạy thẳng vào tim, nhưng vẫn còn cảm thấy ngờ vực: “Theo ý anh Hàn nói thì bây giờ Thẩm Vân Thiên đã khác xa ngày xưa, trình độ chuyên môn hơn hẳn em, nếu ngay cả sư phụ còn không có cách nào ngăn chặn được thì em làm sao có thể làm được chứ?”

“Trải qua nhiều việc như vậy, tôi dần dần phát hiện ra rằng mặc dù tư chất của cậu kém Thẩm Vân Thiên rất xa, nhưng cậu lại có một niềm tin sắt đá không bao giờ chịu từ bỏ, chính nhiệt huyết cháy bỏng đó của cậu đã phá vỡ cách nhìn của tôi về yếu tố tư chất, tốc độ trưởng thành của cậu nhanh đến mức người bình thường không thể nào so sánh được. Nếu có một ngày, tôi nói rằng nếu, chúng ta ngang bằng nhau về mặt vật lý, thì hãy đồng ý với tôi rằng cậu chắc chắn nhận gánh vác nhiệm vụ nặng nề này.” Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy Thẩm Kiến Quốc đa sầu đa cảm đến như vậy, mặc dù đây có thể chỉ là tiện mồm nói ra, nhưng vẫn khiến tôi sục sôi một bầu nhiệt huyết.

“Được, em nhất định dốc hết sức làm việc, không để sư phụ phải thất vọng.” Tôi hướng về phía sư phụ thực hiện động tác đứng nghiêm như quân lệnh.

“Nhưng mà, bây giờ em cần phải làm gì?” Cuối cùng trái tim tôi đã được cởi trói, sự việc cũng đã đến lúc cần phải giải quyết, thật lòng mà nói, tôi vẫn luôn trông chờ ngày này từ lâu rồi.

Thật ra, đối với tôi mà nói, đi đầu thú vị nhất khi phá án không phải là kết quả ra sao mà lại là quá trình tiến hành đi đầu tra, cuộc chiến đấu giữa chính và tà này là cuộc chiến đầu trí tuệ cao, lấy tình tiết bé nhỏ để giành phần thắng, lúc này hình như những chuyện như vậy đang xảy ra trên con người tôi.

Thẩm Kiến Quốc không trả lời trực tiếp câu hỏi của tôi mà chỉ nói nhỏ: “Hàn Phi sẽ cho cậu biết việc cần làm tiếp theo, cậu phải phối hợp tốt với cậu ta, tôi sẽ biến mất một thời gian, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được tìm tôi.”

“Sư phụ phải đi đâu?” Trong lòng tôi hơi cảm thấy bất an.

Thẩm Kiến Quốc nhìn lên trần nhà với vẻ suy nghĩ sâu xa: “Có một số việc tôi phải tự mình làm, nếu không thì sẽ phải ân hận suốt đời.”

“Chắc hẳn sư phụ có lý riêng của mình, Tô Trạch không tiện hỏi nhiều, có đi đâu vẫn xin sư phụ phải chú ý bảo trọng!” Mặc dù cảm thấy bất an,

nhưng cũng giống như lời sư phụ nói, cái gì phải đến thì cuối cùng cũng vẫn đến, né tránh sẽ mãi mãi không thể nào giải quyết được, mỗi người đều có một việc nhất thiết phải tự mình làm, vì thế tôi cảm thấy rất thoải mái.

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, không biết có phải là ảo giác hay không mà ánh mắt của ông hình như đang phát ra tia sáng rực rỡ: “Được rồi, sư phụ cũng phải đi rồi, công việc tiếp theo nhờ cả vào cậu đấy, tôi sẽ luôn theo dõi cậu.”

Nói xong, Thẩm Kiến Quốc liền đi ra. Tôi không biết lần chia tay này của ông nói lên điều gì, nhưng cảm giác bất an trong lòng tôi cũng ngày càng tăng lên theo bước ông ra đi.

Chỉ một lát sau Hàn Phi liền bước vào, nhưng anh đã lại một lần nữa cải trang xong, nếu tôi chưa từng thấy cách ăn mặc của anh ấy thì có lẽ không thể nhận ra được: “Nghĩ thông rồi chứ? Vậy thì đi theo tôi nào.”

Tôi khịt khịt mũi, sau đó hỏi: “Đi đâu?”

“Đến một nơi cậu hiểu rõ nhất.”

Dụ bắt NASA

Tôi đi theo Hàn Phi, trong lòng trầm ngâm suy nghĩ, quả nhiên anh ấy đưa tôi đến phòng giải phẫu.

Hàn Phi khóa trái cửa rồi mới cẩn thận lấy từ trong túi ra một chiếc lọ được chế tác tinh xảo đưa ra trước mặt tôi, đồng thời chỉ vào một số chữ viết trên miệng lọ: “Cậu có biết những ký hiệu này hàm nghĩa là gì không?”

Tôi đón lấy chiếc lọ quan sát kỹ lưỡng, trên đó viết rất rõ 4 chữ cái NASA!

“Anh lấy được chiếc lọ này ở đâu vậy?” Tôi dường như kêu thét lên.

Hàn Phi lập tức bịt miệng tôi lại, sau đó khẽ lên tiếng quở trách: “Bé tiếng một chút! Sợ người khác không nghe thấy hay sao hả?”

Nhưng những lời Hàn Phi nói tiếp sau đó lại khiến tôi không có lời nào để đáp lại được: “Chiếc lọ này chính là manh mối nhân vật bí ẩn để lại, rõ

ràng mấy chữ NASA này có ý ám chỉ một điều gì đó nhưng chúng tôi không thể nào đoán ra được, vì thế Thẩm Kiến Quốc bảo tôi hỏi cậu đi đầu này, ông ấy bảo rằng có thể cậu biết được hàm nghĩa thật sự của những chữ này.”

Tôi đột nhiên cảm thấy rằng NASA chính là nhân vật bí ẩn! Thông tin này giống như một quả bom hạng nặng bùng nổ trong đầu tôi! Đến nỗi tôi không kịp suy nghĩ, tại sao lại thế được? NASA luôn giúp đỡ tôi, làm sao có thể là kẻ đứng đằng sau xúi giục gây ra các vụ án giết người chứ?

“Tôi nói nhé, tại sao lại là cậu có thể biết được? Thẩm Kiến Quốc còn đặc biệt dặn tôi phải hỏi cậu, quả thật ông ấy rất hy vọng vào cậu.” Hàn Phi thấy tôi lắc đầu thì nói như vậy với vẻ thất vọng.

Tôi nghĩ Thẩm Kiến Quốc có ý đặc biệt làm như vậy chắc là do đã biết được điều gì đó. Lẽ nào ông ấy biết chuyện NASA giúp tôi phá án? Rõ ràng là không thể, nói như vậy cũng tức là họ không biết chuyện NASA chính là nhân vật bí ẩn kia.

Mặc dù có rất nhiều điểm nghi ngờ, nhưng lúc này độ tin cậy ở Hàn Phi là lớn nhất, tuy nhiên theo tôi nghĩ, đối tượng họ nghi ngờ là một “nhà hảo tâm” không giống như một kẻ tội phạm, vậy thì ngay chính bản thân chuyện này đã có vấn đề, nhưng tôi không rõ rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

“Nếu tôi đoán không nhầm, NASA chính là biệt hiệu của nhân vật bí ẩn, hơn nữa còn liên lạc với tôi tương đối nhiều.” Tôi không để Hàn Phi phải đợi lâu, sau khi nói xong tôi để ý thấy Hàn Phi bỗng nhiên tỏ vẻ rất thoải mái. Biểu hiện trái ngược này chỉ có một cách giải thích, đó là Hàn Phi biết NASA chính là nhân vật bí ẩn, nhưng anh ta lại sử dụng chiêu thức vu hãm này để mượn chính miệng tôi nói ra, tôi cảm nhận thấy mùi vị của sự dò xét.

“Anh Hàn này, có phải là anh không tin tôi không!” Tôi không có bụng dạ quá sâu xa, hơn nữa cảm thấy Hàn Phi không có lý do gì để hại mình, nhưng cảm giác bị người ta nghi ngờ quả thật rất khó chịu, giống như thế

bị một hòn đá to đè nặng trong lòng, trong khoảng thời gian này tôi đã phải chịu đựng đủ những ngày hoài nghi lo lắng r ồi. Nghi ngờ trước mắt chính là hành động bí mật của Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi, mặc dù có thể nói thông suốt nhưng với tình hình hiện tại quả thật đang có một cảm giác bị đè nén mà không thể nào hòa nhập được.

Hàn Phi một lần nữa nhìn tôi chằm chằm, tuy nhiên anh ấy lập tức thay đổi, nửa đùa nửa thật bảo: “Thôi được r ồi, lúc đầu tôi vẫn còn có chút nghi ngờ cậu, trong những lúc đặc biệt cũng không biết làm thế nào, vì thế cho rằng c ần phải cẩn thận một chút là được, nhưng vừa nãy cậu đã xóa bỏ toàn bộ những nghi ngờ đó r ồi, bây giờ chúng ta đi thẳng vào chủ đề chính nhé.”

Hàn Phi luôn thể hiện là người từng trải, chỉ c ần dăm câu ba đi ều đã xóa bỏ hoàn toàn những khó xử vừa r ồi, đ ồng thời cũng khiến tôi thoải mái trở lại.

Việc tiếp theo đúng như lời Hàn Phi nói, chúng tôi chính thức đi vào chủ đề chính.

Qua lời Hàn Phi, tôi biết rằng họ đã nắm được rất ni ều tài liệu liên quan đến nhân vật bí ẩn NASA, mặc dù vậy nhưng lại không có đủ chứng cứ để bắt anh ta, đi ều này khiến mọi người không biết làm thế nào. Do biết được mối liên hệ giữa tôi và nhân vật bí ẩn NASA nên họ cho rằng muốn bắt được đối tượng này thì phải lấy tôi làm m ồi nhử, sau đó bắt gọn đối tượng.

Tất nhiên, trong tình hình bình thường tôi luôn bị NASA dắt mũi, căn bản không thể phát hiện được động cơ và chi ều hướng hành động của anh ta, còn anh ta lại luôn nắm được chi ều hướng hành động của tôi như trong lòng bàn tay. Tuy nhiên, lúc này tôi đang là đối tượng tình nghi giết người, thân phận này vô cùng thuận lợi để có thể đảo ngược tình thế, cộng thêm sự dịch chuyển của thời gian, tôi đã trở thành người nắm thế chủ động, như vậy lại càng có lợi hơn cho việc thực hiện kế hoạch. Vì thế, tất cả mọi hy sinh đều rất xứng đáng.

Thực ra câu chuyện sư phụ Thẩm Kiến Quốc kể là một vụ án có thật, con côn trùng có thể dựa vào đó để tìm thấy hung thủ kia cũng đã bị chúng tôi bắt được. Chúng tôi sử dụng tài khoản NASA đưa cho để giành được sự tin tưởng của anh ta, lấy lý do cần trốn khỏi trại giam để nhờ anh ta giúp đỡ.

Dưới sự phối hợp bí mật của Cao Kiện, tôi lừa được hung thủ tin tưởng. Sau đó tôi lại mạo hiểm gặp mặt hung thủ, đồng thời phối hợp với người của sở cảnh sát bắt được hắn. Nhờ con côn trùng kia, chúng tôi xác định đúng thân phận của hung thủ, kết thúc hành động bắt giữ. Hàn Phi cũng “sống lại” một cách thuận lợi và trở về cương vị công tác cũ, đương nhiên tôi cũng “vô tội” và được tha bổng.

Nhưng Cao Kiện lại trở nên nghiêm túc và hết sức lạnh lùng, có lẽ là do tức giận vì bị lừa dối. Còn Thẩm Kiến Quốc thì thực hiện đúng như lời nói lúc trước, giấu kín tung tích, không biết đi đâu.

Có đi đâu, khi bị bắt giữ, đối tượng phạm tội lại không hề có dấu hiệu chạy trốn mà chỉ luôn nhìn tôi cười khẩy, hình như hắn đã biết trước chính tôi là mồi nhử vậy. Tôi cố gắng xóa đi nụ cười này của anh ta ra khỏi đầu óc mình mà không sao xóa nổi, luôn cảm thấy rằng có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không biết làm thế nào để nói ra được.

Vụ án thứ sáu

Bướm lửa tự bốc cháy

Việc khó khăn nhất là nhận biết chính mình

— — Hy Lạp

Lời dẫn

Hặc dù trong phòng tương đối lộn xộn, lại thêm Hàn Phi đặt đủ loại thẻ bài lớn nhỏ ở khắp các xó xỉnh nên càng thể hiện rõ một không khí kỳ dị, nhưng vẫn có thể thấy rằng lúc chủ nhân còn sống, căn phòng này được chia thành ba thế giới khác nhau.

Trước tiên là phòng ngủ, nơi này sạch sẽ ngăn nắp, có thể thấy lúc còn sống người này rất quan tâm coi trọng giấc ngủ; sau đó là phòng bếp, sở dĩ tôi chia bếp thành một thế giới riêng là bởi vì trong bếp cơ bản không có sắp xếp gì đáng nói, chỉ toàn là những chậu sắt xếp chồng lên nhau, hơn nữa trong các chậu sắt lộn xộn đó đều có những miếng thịt vụn không biết đã để từ lúc nào, lúc này đã nhung nhục giời bọ; ngoài ra còn có một địa điểm khác là phòng khách, nhưng nếu xét một cách chặt chẽ thì chỗ này không đáng gọi là phòng khách, bởi vì trong đó đặt một cái bàn, một cái bàn mang đến cho tôi cảm giác hết sức quen thuộc, mặc dù đã đồ sập nhưng từ lớp bụi trên nền nhà phía dưới chiếc bàn này ít hơn hẳn so với những chỗ khác thì có thể thấy rằng nó không phải tạm thời đặt ở đây mà đã được đặt từ rất lâu rồi. Lẽ nào người chết cũng là một người ham mê côn trùng? Suy nghĩ kỳ quái này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Người ham mê côn trùng

Trải qua mấy đêm mưa to gột rửa, cuối cùng thành phố Nam Minh cũng bắt đầu trời quang mây tạnh, tia nắng ấm áp pha lẫn gió mát chỉ có ở giai đoạn cuối xuân nhân cơ hội xâm nhập thành phố. Ở một góc thành phố

Nam Minh, một con ruồi không may mắc vào mạng nhện đang ra sức giãy giụa hồng thoát khỏi nanh vuốt của số phận, đúng vào lúc con nhện đang chuẩn bị quăn nó lại để làm của riêng thì một con chim bắt nhện xuất hiện.

Những chuyện giống như vậy cứ lặng lẽ diễn ra ở khắp các ngõ ngách của thành phố, chỉ khác nhau ở thời gian và nhân vật mà thôi.

Vụ án Hàn Phi “bị hại” kết thúc cùng với việc nhân vật bí ẩn bị bắt, Hàn Phi cũng xuất hiện một cách đường đường chính chính trước mắt chúng tôi. Cái gọi là người bị hại trong vụ án này đã không có, vì thế theo lý tôi cũng được khôi phục địa vị là thực tập sinh pháp y. Mặc dù chỉ đưa ra một câu như vậy nhưng tôi hiểu rằng chắc chắn chỉ có Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc mới hiểu được những rắc rối ở bên trong đó.

Nhưng sau khi vụ án kết thúc, Thẩm Kiến Quốc lại một lần nữa biến mất không rõ tung tích. Sở cảnh sát ý thức được tầm quan trọng của chuyên gia côn trùng học pháp y nên đương nhiên chỗ thiếu khuyết này lại đổ lên đầu tôi, từ vị trí thực tập sinh tôi được nâng cấp bổ nhiệm trực tiếp làm nhân viên pháp y, một đi đầu hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì thấy rằng, mặc dù tạm thời đang bị bắt giữ nhưng từ khi nhân vật bí ẩn kia xuất hiện quả thật đã tấn công khá quyết liệt vào pháp y, vì thế côn trùng học pháp y được đẩy lên đỉnh cao của giới pháp y. Hơn nữa, tôi phỏng đoán rằng đây có lẽ cũng coi như là để bù đắp cho những hy sinh của tôi. Tuy nhiên chủ yếu nhất vẫn phải dựa vào năng lực của chính bản thân tôi, mặc dù khác biệt hẳn về chất so với Thẩm Kiến Quốc nhưng xử lý những vụ án đơn giản thì đương nhiên không thành vấn đề.

Có đi đâu, người của sở cảnh sát từ trước đến giờ luôn tôn sùng một câu: thà không dùng chứ đừng chắt đóng. Với tình hình hiện nay, như thế cũng coi như là một sự thừa nhận đối với tôi rồi.

Một ngày sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, tôi lại một lần nữa nhận được tin tức báo án, người ta phát hiện có một thi thể cháy đen ở phía nam thành phố. Hàn Phi là chuyên gia giám định pháp y cao nhất nên đương nhiên

nhận lệnh đến khám nghiệm hiện trường. Tuy nhiên, theo ý kiến của anh ấy, rất có thể vụ án này không tránh khỏi có liên quan đến côn trùng, hơn nữa xác chết bị hủy hoại rất nặng nên pháp y học thông thường rất khó thu thập được những bằng chứng có giá trị.

Vì thế, với danh nghĩa là chuyên gia côn trùng học pháp y, tôi cũng được đi đầu đi phối hợp với Hàn Phi.

Trên đường đến hiện trường xảy ra vụ án tôi tình cờ gặp Cao Kiện, anh ấy vẫn mang một vẻ mặt vội vội vàng vàng như thường thấy, chỉ khác là ở giữa hai lông mày không còn thấy vẻ nghiêm trọng nữa. Sau đó tôi mới biết là vụ án này chủ yếu do Cao Kiện phụ trách, vì thế anh ấy bảo tôi lên xe cùng đi với mình.

Theo thói quen, tôi định ngồi xuống ghế sau của chiếc xe cảnh sát nhưng Cao Kiện đề nghị lên ngồi ở ghế lái phụ. Tôi vẫn nhớ rằng lúc trước, đây là vị trí Hàn Phi chuyên ngồi mỗi khi xảy ra vụ án. Mặc dù không muốn, nhưng tôi biết rằng Cao Kiện dù ít dù nhiều cũng cảm thấy áy náy về những ngày tôi bị bắt giam, vì thế mới làm như vậy.

Nhưng Cao Kiện từ đầu đến cuối không hề biết ngọn nguồn của toàn bộ sự việc, cho đến khi biết được thì việc đầu tiên anh ta làm là “cãi nhau” với Hàn Phi. Tuy nhiên đây là nhiệm vụ bí mật do cấp trên giao, mà Cao Kiện cũng không phải là kẻ lỗ mãng nên đương nhiên biết thế nào là nặng nhẹ, thế nào là thông thả hay cấp bách. Mặc dù có lúc “tắm ngấm tằm ngấm mà dấm chết voi” nhưng về bản chất Cao Kiện lại rất tinh tế tỉ mỉ, đó là phẩm chất bắt buộc phải có của một cảnh sát lão luyện, và cũng chính là lý do khiến tôi vô cùng khâm phục anh ấy.

Chúng tôi im lặng trên suốt đường đi, ai cũng đều suy nghĩ về việc của riêng mình. Tôi thật sự không biết nên nói gì, còn với Cao Kiện, chắc là đang bận tâm lo nghĩ về vụ án.

Lúc chúng tôi đến hiện trường, khu vực này đã được vây kín trong lớp lớp vòng vây cảnh giới, ngoài ra cảnh sát còn thực hiện một số biện pháp đánh dấu cấm mốc bảo vệ hiện trường, vừa trông thấy đã biết đây là kiệt

tác của Hàn Phi. Tôi bị nhốt trong buồng giam chật hẹp quá lâu, nên trước cảnh tượng này không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp Hàn Phi với một cảm giác xúc động.

Tôi nhớ Hàn Phi vẫn thường nói rằng hiện trường cũng như chiến trường, không được phép có một chút qua loa đại khái. Ngoài ra, lòng nhiệt tình của anh ta đối với nghề nghiệp này còn đã đạt đến mức độ không thể nào hơn được nữa, mỗi khi nghe thấy xảy ra vụ án là đầu thể hiện một sự xúc động lạ thường. Anh ấy nói rằng, mỗi xác chết đầu có một mùi vị đặc biệt, đó là mùi vị mà chỉ những người thường xuyên tiếp xúc với xác chết mới có thể “ngửi” thấy được. Giống như anh ấy, vì quanh năm suốt tháng làm việc trong phòng giải phẫu nên cũng tự nhiên thích ngửi mùi formalin. Ở đây cũng không khó giải thích tại sao Hàn Phi là chuyên gia giám định pháp y hàng đầu của thành phố Nam Minh.

Nhưng hôm nay không hiểu sao mà mãi chẳng thấy bóng dáng Hàn Phi đâu cả, đi đâu này không khỏi làm tôi cảm thấy nghi ngờ. Nếu là lúc trước, anh ấy chắc chắn phải đến tìm Cao Kiện sớm nhất để bàn bạc về chiều hướng của vụ án. Nhưng hôm nay thật không ngờ tôi lại không trông thấy anh ấy, vì thế tôi bắt đầu đi loanh quanh xem xét.

Hiện trường vụ án nằm ở một tòa chung cư 3 tầng. Không biết có phải do ảo giác hay không mà tôi tình cờ trông thấy ở phía bên ngoài một ô cửa sổ đang bốc lên một làn khói xanh mỏng. Nhưng khi tôi quan sát kỹ thì thấy trên kính của cửa căn hộ có ô cửa bốc khói xanh đó còn có thêm một lớp vật chất màu đen so với các căn khác.

“Xin hỏi trước khi chúng tôi đến ở đây có xảy ra vụ cháy nào không?” Tôi buột miệng hỏi.

Viên cảnh sát ở bên cạnh Cao Kiện nhìn tôi rồi lại nhìn sang Cao Kiện với vẻ ngờ vực: “Cảnh sát Cao, vị này là?”

Cao Kiện vỗ trán nói: “Xem tôi đăng trí chưa kìa, vị này là chuyên gia côn trùng học pháp y mới nhậm chức, mấy hôm vừa rồi khi cậu đến thì cậu ấy lại đang đi đào tạo chuyên sâu ở nơi khác nên không biết là cũng phải

thôi.”

Đào tạo chuyên sâu ở nơi khác ư? Câu nói này làm tôi cảm thấy ngại ngùng. Nhưng vì sự việc kia là chuyện cơ mật nên đương nhiên Cao Kiện biết nên nói gì và không nên nói gì, mà cho dù anh ta nói đúng sự thật thì cũng không thể dăm câu ba đi đầu mà nói hết được, vì thế nói như vậy cũng tránh được không ít phiền phức.

Lúc này viên cảnh sát cũng chạc tuổi tôi này mới như bưng tỉnh, nói: “Ồ, thì ra là vậy. Ở đây không xảy ra vụ cháy nào cả, nhưng tình hình lại không khác là mấy so với một vụ hỏa hoạn.”

Anh ta nói như vậy làm tôi chẳng biết đúng hay là sai, thế nào là không xảy ra hỏa hoạn mà lại không khác gì đã xảy ra hỏa hoạn chứ? Vì thế tôi hỏi với vẻ nghi ngờ: “Tại sao lại nói như vậy?”

Viên cảnh sát nói tiếp: “Bởi vì có người tự thiêu ở trong nhà nhưng không gây ra cháy lớn, những người nhận được tin báo án là anh em lính cứu hỏa, nhưng khi họ đến nơi thì lập tức ngừng vì lửa không cháy to như người báo án nói, hơn nữa lúc đó cũng gần như đã tắt hẳn rồi.”

“Tự thiêu sao?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ lắm, vụ án vẫn đang được đi đầu tra thêm.” Đến lượt anh ta lại ngạc nhiên nhìn tôi: “Phải rồi, sao anh lại biết tình hình về vụ cháy này vậy? Tôi không nhớ là mình đã nói đi đầu này với sĩ quan cảnh sát Cao hay chưa.”

Tôi nhìn sang Cao Kiện, thấy anh ấy cũng nhìn tôi với vẻ rất hào hứng, tôi liền chỉ vào ô cửa sổ kia: “Ô cửa sổ kia bảo tôi như vậy.”

Sau khi tiến hành một số thủ tục cần thiết, chúng tôi được viên cảnh sát này dẫn đến căn hộ xảy ra án mạng. Quả không ngoài dự đoán, Hàn Phi đang có mặt ở trong đó, chỉ có đi đầu chưa phát hiện ra chúng tôi đã đến, sự chăm chú của anh ấy cho chúng tôi biết mức độ nan giải của vụ án này.

Mặc dù trong phòng tương đối lộn xộn, lại thêm Hàn Phi đặt đủ loại thẻ bài lớn nhỏ ở khắp các xó xỉnh nên càng thể hiện rõ một không khí kỳ dị, nhưng vẫn có thể thấy rằng lúc chủ nhân còn sống, căn phòng này được

chia thành ba thế giới khác nhau.

Trước tiên là phòng ngủ, nơi này sạch sẽ ngăn nắp, có thể thấy lúc còn sống người này rất quan tâm coi trọng giấc ngủ; sau đó là phòng bếp, sở dĩ tôi chia bếp thành một thế giới riêng là bởi vì trong bếp cơ bản không có sắp xếp gì đáng nói, chỉ toàn là những chậu sắt xếp chồng lên nhau, hơn nữa trong các chậu sắt lộn xộn đó đều có những miếng thịt vụn không biết đã để từ lúc nào, lúc này đã hung húc đòi bọ; ngoài ra còn có một địa điểm khác là phòng khách, nhưng nếu xét một cách chặt chẽ thì chỗ này không đáng gọi là phòng khách, bởi vì trong đó đặt một cái bàn, một cái bàn mang đến cho tôi cảm giác hết sức quen thuộc, mặc dù đã đổ sập nhưng từ lớp bụi trên nền nhà phía dưới chiếc bàn này ít hơn hẳn so với những chỗ khác có thể thấy rằng nó không phải tạm thời đặt ở đây mà đã được đặt từ rất lâu rồi.

Lẽ nào người chết cũng là một người ham mê côn trùng? Suy nghĩ kỳ quái này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

Phòng khách và phòng bếp này rõ ràng không phải là nơi dành cho con người, vì thế nạn nhân chết ở đây cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng rất không hay là nạn nhân không chết trong nhà bếp, cũng chẳng chết ở phòng khách mà lại chết ngay ở phòng ngủ! Lúc này Hàn Phi đang ở trong phòng khách thì người nhìn xác chết, đúng như anh ấy từng nói, chỉ cần người thấy mùi gì khác thường là anh ấy lại hăng hái đến mức không thể tự thoát ra được. Vì thế, lúc này có thể nói anh ấy như đang “trò chuyện” với xác chết.

Công việc theo chức trách nhiệm vụ của tôi là tiếp xúc với côn trùng, trông thấy Hàn Phi cứ chìm đắm mãi trong phòng ngủ như vậy nên tôi cũng không tiện làm phiền. Vì thế tôi bước sang phòng bếp, bắt đầu thu nhặt những con côn trùng trong đồng thịt vụn kia và đánh dấu chúng. Tôi nhận thấy mình chưa từng gặp đám giòi bọ như thế này lần nào, nhưng ở chúng lại có những yếu tố vô cùng quen thuộc, pha trộn ít nhất đặc tính của ba loại côn trùng, vì thế suy đoán đây là một chủng loại mới. Hoặc cũng có thể

nói, đó chỉ là những hiểu biết nông cạn của tôi mà thôi.

Còn có một số côn trùng rải rác trong góc tôi cũng không bỏ qua, phần lớn chúng đều mới sinh ra trong vòng một tuần, và nếu không nhầm thì đều xuất phát từ những mảnh thịt vụn ở trong chậu.

Đây là một nơi nuôi dưỡng và sinh sản vô cùng tốt của côn trùng. Từ những băng dính trên khe cửa và lỗ thông hơi đã bị kín từ lâu có thể thấy, chỉ cần đóng cửa ra vào là nơi đây cơ bản có thể giữ nhiệt, ngoài ra cũng rất dễ đi đầu chỉnh ánh sáng và độ ẩm. Nhưng lúc này cửa đang mở toang, nhiệt độ gần như tương đương với bên ngoài, tất cả côn trùng đều đã không còn dấu hiệu của sự sống, có thể suy đoán rằng rất nhiều khả năng là do nhiệt độ mất cân bằng gây ra.

Hiện tượng tự bốc cháy

Lúc chuẩn bị quay ra thì tôi bỗng nhiên phát hiện thấy ở khoảng trống trong gian bếp có rất nhiều vỏ xác nhộng màu nâu, sơ bộ ước chừng to bằng ngón tay út. Vỏ xác nhộng là minh chứng cho côn trùng trưởng thành, chứng tỏ đã xuất hiện côn trùng trưởng thành, đi đầu này khiến tôi thêm phần phấn khởi, nếu phát hiện được côn trùng trưởng thành thì sẽ có thể tìm hiểu sâu hơn về chủng loại này. Nhưng chủng loại này có liên quan đến vụ án hay không lại là chuyện khác, giống như Hàn Phi quen và thậm chí thích mùi của xác chết, tôi cũng thích côn trùng như anh ấy thích xác chết mà không thể tự thoát ra được.

Côn trùng trưởng thành thoát ra ngoài khiến vỏ nhộng bị nứt vỡ, vì thế phải tìm thấy xác nhộng hoàn chỉnh từ số các vỏ xác để lại trên mặt đất mới đúng. Thế nhưng khi tôi thử ghép các mảnh vỏ xác lại với nhau thì lại không thể nào tạo thành một xác nhộng hoàn chỉnh được, đi đầu này chứng tỏ loại côn trùng này không hoàn thành việc lột xác ở trên mặt đất, vậy thì chỉ có một cách giải thích.

Tôi từ chỗ xuất hiện vỏ xác nhộng nhìn ngược lên phía trên.

Mặc dù không phát hiện ra nhộng, nhưng tôi luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, mà lại không thể nào nghĩ ra được.

Đúng lúc này, cuối cùng Hàn Phi cũng nhận ra sự tồn tại của chúng tôi, sau khi nói chuyện với Cao Kiện một hồi mới đi đến trước mặt tôi: “Tô Trách, phát hiện được những gì rồi?”

Câu hỏi bất ngờ của Hàn Phi vang lên khiến tôi giật mình, quay lại thả lỏng lồng ngực, trả lời: “Anh đi không phát ra tiếng động à? Làm tôi giật cả mình!”

“Tôi gọi mà cậu không trả lời, làm sao trách tôi được.

Cậu đang nhìn gì mà trăm chú thế hả?” Hàn Phi hỏi.

Tôi trả lời vẻ chán nản: “Ngoài một đồng xác côn trùng, không phát hiện được gì khác.”

“Xác côn trùng à? Tôi bận khám nghiệm tử thi, còn chưa kịp vào đây xem xét.” Anh ta nói.

“À, tôi cũng chưa biết chúng có tác dụng gì hay không, thôi tạm thời đừng nói chuyện này nữa. Tuy nhiên hôm nay anh Hàn ngược lại rất quan tâm, chắc là có phát hiện gì đặc biệt phải không?” Tôi vừa bỏ mẫu côn trùng vào hộp dụng cụ vừa hỏi.

Nghe vậy, Hàn Phi trầm ngâm thở dài thườn thượt, vẻ mặt cũng bắt đầu trở nên nặng nề.

“Vụ án này rất kỳ lạ, vừa rồi tôi cũng nói với Cao Kiện về một số manh mối. Trước tiên, nạn nhân bị chết một cách bất đắc kỳ tử, toàn thân bị bỏng nặng vào đến tận trong thịt, có tới sáu mươi phần trăm bề mặt cơ thể bị cháy thành than; có dấu vết gãy giữa chứng tỏ nạn nhân đã bị thiêu trước khi chết. Tuy nhiên, trong nhà ngay cả một vật dễ cháy cũng không có chứ đừng nói đến một loại vật phẩm nào có thể trực tiếp làm bỏng được đến mức độ như vậy.” Hàn Phi nói.

“Lúc anh ở trong phòng ngủ, tôi và anh Cao đã kiểm tra hiện trường, không thấy có dấu vết ẩu đả rõ ràng, hơn nữa căn hộ này bị khóa từ bên trong, không thể có một người nào khác ở trong phòng được.” Tôi bổ sung.

“Đúng như cậu nói, hơn nữa đây là tầng ba, phía dưới lại là khoảng sân rộng có nhiều người, nếu trèo qua cửa sổ xuống thì sẽ phải đi qua khoảng

sân này, làm như vậy sẽ rất dễ bị phát hiện. Nhưng đi đâu làm tôi chú ý nhất lại không phải là đi đâu này, tôi để ý thấy rằng nạn nhân không phải bị thiêu chết mà là chết bất đắc kỳ tử.” Hàn Phi nói.

“Làm sao anh có thể tin chắc là như vậy?” Tôi hỏi. Hàn Phi dẫn tôi sang phòng ngủ, chỉ vào một xác chết cháy đen, hỏi: “Bây giờ cậu đã thấy vấn đề nằm ở đâu chưa?”

Trông thấy cảnh tượng trước mắt, tim tôi tự nhiên đập thình thịch giống như bị người ta kéo mạnh, da dầy cuộn ngược lên khiến tôi phải quay mặt đi mới ép xuôi trở lại được. Xác chết ở trước mặt hoàn toàn ở một cấp độ khác so với các xác chết thường gặp, bởi vì lớp da bên ngoài đã hoàn toàn cháy đen nhưng lại vẫn có thể trông thấy vết tích của máu và thịt bên trong các vết nứt, do bị đốt cháy quá nặng nên mô co lại để lộ toàn bộ hàm răng ra ngoài, men răng ố vàng nổi lên thân phận của người chết, còn nhãn cầu lại càng...

Hàn Phi đeo găng tay, hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của tôi ở bên cạnh. Xác chết vốn nằm úp mặt xuống dưới, bây giờ bị anh ấy lật ngược lên, để lộ toàn bộ phần thi thể tiếp xúc với sàn nhà. Bạn có thể hình dung ra cảm giác khi thấy một miếng thịt mềm đặt trên hòn than như thế nào không?

Lớp da của xác chết ở chỗ tiếp xúc với mặt đất lại không bị đốt cháy sao? Tôi không kịp suy xét xem chuyện này là tại sao, liền vội vàng bật miệng chạy ra khỏi căn phòng, trên đường chạy bắt gặp bộ mặt mỉm cười của Cao Kiện, đây là lần thứ hai Hàn Phi khiến tôi hiểu được tường tận cảm nhận ở giới hạn cao nhất như thế nào.

Khi tôi quay lại thì xác chết đã được đặt trở lại đúng vị trí cũ, bởi vì hiện trường luôn cần phải được giữ nguyên ở trạng thái ban đầu, đó là sự trau dồi của một chuyên gia pháp y từng trải.

Hàn Phi liếc nhìn tôi một cái: “Không sao chứ?”

Tôi cố gắng kìm nén sự khó chịu về mặt sinh lý và lắc đầu, nhưng lại không dám nhìn cái xác bị đốt cháy đen kia một lần nữa, có lẽ nó sẽ còn đi

vào những giấc mơ cùng với tôi trong suốt một thời gian rất dài nữa.

Hàn Phi không hề có một tí chút nào đùn đẩy mà đi thẳng vào vấn đề “Như cậu thấy đấy, phần xác chết úp xuống dưới không bị cháy đến mức gần như thành than giống như bộ phận ở phía trên, điều này nói lên một điểm rằng nạn nhân đã ngã ra nền nhà bất tỉnh trước khi lửa hoàn toàn lan rộng ra. Hơn nữa, trên răng của nạn nhân phát hiện thấy có vết máu, điều này càng có khả năng để chứng minh suy luận của tôi, đó là chết bất đắc kỳ tử.”

“Vậy có chỗ nào đó không giống nhau không?” Lúc này tôi đã cơ bản không còn khái niệm suy nghĩ là gì nữa.

Hàn Phi trực tiếp bảo vệ câu nói này, vì thế nói tiếp: “Hiện tại đã có thể khẳng định rằng nạn nhân không tự thiêu mà là tự bốc cháy. Rất có thể chuyện này là do nguyên nhân bên trong gây ra, vì thế mới dẫn đến chết bất đắc kỳ tử.”

“Vậy tôi ở đây cũng chẳng có tác dụng gì phải không? Theo kiến giải của anh thì cơ bản có thể xác định nạn nhân tử vong chưa quá một ngày, côn trùng chưa thể kịp đến ở nhờ trên xác chết, vì thế cơ bản không thể sử dụng côn trùng học pháp y được nữa.” Tôi nói.

Hàn Phi không để ý đến tôi mà bước nhanh đến bên cạnh xác chết, lấy lên một loại vật chất màu đen.

Việc này trái lại làm tôi chú ý, đồng thời nhìn theo hướng ánh mắt của Hàn Phi, có thể thấy thấp thoáng hiện ra một hình mẫu vừa quen thuộc lại vừa kỳ dị.

Tiếp theo Hàn Phi nhẹ nhàng bỏ thứ vật chất màu đen kia lên bề mặt xác chết, mặc dù không thấy xảy ra bất kỳ hiện tượng gì nhưng anh ấy lại vẫn cứ chăm chăm nhìn vào vị trí vừa rồi của cái xác.

Tôi nhìn Hàn Phi, cho rằng đó chỉ là anh ấy đang làm trò với mình.

Tôi vẫn có ý chuẩn bị vào phòng bếp một lần nữa xem có phát hiện được manh mối gì không.

“Ô Trạch!” Đúng lúc tôi vừa quay lưng đi được vài bước bỗng nhiên bị

Hàn Phi gọi giật trở lại.

Tôi cho rằng đây rõ ràng là một việc vô nghĩa nhưng vẫn cứ quay lại nhìn, đúng lúc này sự việc kỳ quái đã xảy ra, thứ vật chất màu đen Hàn Phi vừa bỏ lên xác chết bắt đầu bốc cháy!

Thấy vậy, tôi sợ hãi đến nỗi cứng họng không nói ra lời.

Thấy biểu hiện của tôi như vậy, Hàn Phi không hề bất ngờ như thể đi đầu đó đã nằm trong dự liệu của anh ấy: “Vì thế tôi cho rằng vụ án này cần phải có sự giúp đỡ của côn trùng học, cậu có hiểu là chuyện gì đang xảy ra không?”

Tôi nuốt một miếng nước bọt, nhìn Hàn Phi mà không nói ra được.

Chuẩn bị đầy đủ tư tưởng sẵn sàng đón nhận bị đả kích, tôi nhìn Hàn Phi nói một cách rất thiếu tự tin: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Thứ anh vừa cầm trên tay là côn trùng phải không?”

“Đúng rồi.” Anh ấy trả lời hai tiếng gọn lỏn nhưng lại gây ra một cơn sóng cực lớn trong đầu tôi.

Hơn nữa, một số ý tưởng kỳ quái bắt đầu nảy sinh trong lòng tôi, nhưng rồi lại bị quên đi theo bản năng.

“Từ các đồ vật bố trí trong nhà nạn nhân, có thể thấy rằng ít nhất đây cũng phải là một người ham mê côn trùng. Khu vực phòng bếp cho thấy điều kiện cần thiết để nuôi dưỡng côn trùng không phải người bình thường nào cũng có thể làm được. Côn trùng ở đây chủ yếu vẫn là một loại côn trùng rất hiếm gặp, e rằng cũng đặt ra yêu cầu không hề bình thường đối với người nuôi chúng.” Hàn Phi nói tiếp.

“Ý anh là cái chết của nạn nhân có liên quan rất lớn đến loại côn trùng ở trong phòng bếp phải không?” Tôi buột miệng hỏi.

“Tôi nghĩ là như vậy.” Hàn Phi trả lời.

“Như thế tức là anh cho rằng chính côn trùng trong phòng bếp đã gây ra thảm án này à?” Tôi sốt ruột truy hỏi.

“Nói như thế này người bình thường sẽ không tin. Nếu là trước đây tôi cũng không dám tin, nhưng sau khi quen biết Thẩm Kiến Quốc thì cũng

xảy ra một chuyện tương tự, có đi đâu cách đây đã mười năm rồi.” Anh ấy nói một cách trịnh trọng.

“Vụ án tương tự sao?” Mười năm trước cũng từng xảy ra sự việc giống như thế này à? Tại sao Hàn Phi lại bảo rằng sau khi gặp Thẩm Kiến Quốc thì anh ta tin? Lẽ nào sự phụ còn có bí mật gì không nói với tôi hay sao?

Hàn Phi tỏ ra hơi bối rối: “Đúng vậy, hơn nữa người xử lý chính là tôi và Thẩm Kiến Quốc, tuy nhiên sau đó tôi lại bị gạt ra ngoài, vì thế cũng không biết nhiều về tình hình cụ thể. Tôi nói đến đây thôi, thêm một chút sẽ liên quan đến vấn đề tiết lộ bí mật quốc gia, nếu muốn biết nhiều hơn thì tốt nhất cần nên đi hỏi Thẩm Kiến Quốc.”

Những lời này một lần nữa khiến tôi chìm vào suy nghĩ. Sự kiện tự bốc cháy, côn trùng thần bí, bí mật nhà nước là gì? Tất cả những đi đâu này đều đang hướng vào một người, đó là Thẩm Kiến Quốc. Rốt cuộc ở ông còn có bao nhiêu bí mật mà người khác chưa biết, mặc dù tôi là học trò nhưng lại là người hiểu biết về ông ít nhất.

Sự phụ thường nói rằng cách thức nhìn nhận thế giới của một người do tầm nhìn của người đó quyết định. Cách thức nhìn nhận có phải là năng lực hiểu biết không? Phải chăng cách thức nhìn nhận của tôi có vấn đề? Có lẽ là tôi còn lâu mới đủ năng lực để đạt được đến trình độ này.

“Trở lại vấn đề chính, hãy nói quan điểm của cậu về vụ án này như thế nào.” Hình như Hàn Phi không muốn dừng lại quá lâu ở vấn đề của 10 năm trước.

Tôi lặng im suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời: “Anh đã nói như vậy thì tôi cũng thật lòng nói với anh rằng, vừa rồi tôi đã kiểm tra côn trùng trong nhà bếp, thấy có hiện tượng côn trùng lột xác nhưng không biết côn trùng trưởng thành đi đâu hết cả, hơn nữa cách thức lột xác cũng hoàn toàn khác thường, đến nỗi ngay cả địa điểm lột xác cũng không tìm thấy.”

Hàn Phi hỏi tiếp: “Địa điểm lột xác quan trọng như vậy sao?”

Tôi đáp: “Tất nhiên, trước tiên địa điểm lột xác là căn cứ xác định chủng loại côn trùng, nếu lột xác ở trên mặt đất hoặc ở dưới đất thì đó là

côn trùng thuộc bộ cánh vò hoặc bộ cánh kép; nếu ở phía trên cách xa mặt đất, ví dụ như trên ngọn cây hoặc trên tường thì rất có thể thuộc loại bướm hoặc ong.”

“Hử? Cậu chắc chắn đã tìm hết mọi xó xỉnh hay chưa? Biết đâu chúng lại lột xác ở bên ngoài phòng cũng nên.” Hàn Phi nói.

Tôi giải thích: “Không thể như thế được, khu vực côn trùng lột xác phải cách không xa ngu ồn thức ăn của chúng, vì vậy địa điểm lột xác chắc chắn ở một góc nào đó trong phòng, mà theo cấu trúc của phòng bếp thì loài côn trùng này có xu hướng là loài không ưa ánh sáng. Tôi đã tìm kiếm khắp các xó xỉnh, ngoài thu được một số vỏ xác nhộng thì không có bất cứ manh mối nào về địa điểm lột xác, hết như là tự nhiên biến mất vậy.”

“Theo như cậu nói thì cậu mới chỉ tìm trong các góc chứ không để ý đến trên tường, biết đâu chúng lại lột xác ở trên tường thì sao?” Hàn Phi hỏi.

Tôi nói: “Ừ, tôi chưa tìm kiếm kỹ ở đó.”

Hàn Phi nói: “Thế thì đúng rồi, chúng ta chia nhau ra tìm đi, biết đâu lại thu hoạch được gì đó.”

Tôi nói khái quát cho Hàn Phi biết đặc điểm của địa điểm côn trùng lột xác, sau đó cùng anh ấy chia ra tìm kiếm, tôi tiếp tục tìm trong các góc tường, còn Hàn Phi thì tìm ở trên tường.

Nhưng chúng tôi tìm mãi vẫn không thấy, đi lâu này khiến tôi cảm thấy buồn bức, lẽ nào loài côn trùng này không biết lột xác? Không đúng, rõ ràng đã phát hiện thấy vỏ xác nhộng, vì thế chắc chắn là chúng đã lột xác.

Vậy thì vấn đề thật ra nằm ở đâu?

Tôi tìm vào phòng bếp, cũng chính là nơi những con côn trùng đã chết, những miếng thịt thối rữa kia nói một cách rõ ràng rằng đây là nơi nuôi dưỡng côn trùng. Hơn nữa, những côn trùng này rõ ràng đã chết chỉ trong nháy mắt, như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó thật đặc biệt.

Có mấy yếu tố bắt buộc phải có để côn trùng sinh trưởng như nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng..., ở đây nhiệt độ không có gì đặc biệt, độ ẩm lại không có cách nào để kiểm tra, vì thế tôi đặt trọng điểm vào ánh sáng. Cho dù đứng

ở bất kỳ góc độ nào thì ở trong một không gian đóng kín như thế này, thứ dễ đi đầu khiến nhất chính là tia sáng.

Tôi để ý thấy đèn và ánh sáng đèn ở đây có chỗ không giống nhau, do căn phòng này đóng rất kín nên tia sáng tương đối mờ nhạt. Thế là tôi tìm thấy công tắc đèn, nhưng nó đã mất tác dụng.

Sau một hồi vất vả tìm kiếm khu vực côn trùng lột xác không có kết quả, Hàn Phi thấy tôi đang đi đi lại lại trong phòng bếp liền hỏi: “Có phát hiện gì mới không?”

Tôi dừng lại, nghĩ rằng có thể Hàn Phi biết nguyên nhân tại sao: “Tôi định bật đèn trong phòng bếp để xem có phát hiện được gì không nhưng hình như đèn hỏng rồi, anh có biết xảy ra chuyện gì không?”

Hàn Phi nghe vậy cũng đến thử bật công tắc, cũng vẫn không có phản ứng gì: “Có thể do công tắc nguồn điện bị hỏng, để tôi gọi Cao Kiện đến xem sao, anh ta là người có nghề đấy.”

Bướm lửa

Nghe khẩu khí của Hàn Phi như vậy, tôi đoán rằng chắc chắn giữa họ đã xảy ra một số chuyện xoay quanh công tắc nguồn điện, hơn nữa những chuyện này còn hết sức thú vị. Tôi chỉ đáp lại một tiếng rồi thử tưởng tượng ra đủ mọi bộ mặt xấu xí của Cao Kiện, tâm trạng căng thẳng cũng theo đó thả lỏng hơn rất nhiều.

Qua khe cửa, tôi nghe thấy tiếng Hàn Phi trao đổi với Cao Kiện ở bên ngoài, ngoài ra còn có tiếng bước chân bận rộn của các nhân viên cảnh sát. Tôi nhận thấy thế giới này bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, trong đầu hiện ra đủ mọi hình ảnh từ lúc quen biết Thẩm Kiến Quốc đến bây giờ giống như một cuốn phim đang chiếu, những trải nghiệm đã qua còn tuyệt vời hơn trong tưởng tượng rất nhiều, đây chính là cuộc sống mà tôi mong muốn. Vừa nghĩ đến đó, một cảm giác thỏa mãn không gì sánh nổi trào dâng trong lòng.

Đúng lúc này, hàng loạt tiếng “loẹt xoẹt” của dòng điện bắt đầu vang lên bên tai tôi, đèn điện từ từ sáng lên một cách yếu ớt, chắc là Cao Kiện đã bật

công tắc ngu ần. Tôi nhận thấy ánh sáng phát ra ở đây không phải là ánh sáng của bóng đèn chân không thông thường mà là tia sáng màu lam, quả nhiên không khác suy đoán của tôi bao nhiêu. Nếu tôi đoán không nhầm thì thứ ánh sáng có nhiệt độ và màu sắc như thế này có thể giúp côn trùng sinh trưởng tốt hơn, đồng thời khi cần thiết cũng trở thành thuốc độc giết chết chúng.

Sau khi ánh đèn hoàn toàn sáng rõ, cảnh tượng trước mắt lại khiến tôi hít phải một luồng hơi lạnh. Bởi vì, trên tường ngoài bóng đèn ra còn lại đều là nhộng! Toàn bộ trần nhà cũng bị nhộng bầu kín! Thử nghĩ xem, mỗi con nhộng này đại diện cho một con côn trùng trưởng thành, mà mỗi con côn trùng đều có khả năng bốc cháy, nhiều côn trùng như vậy tập hợp lại với nhau thì có khác gì một quả bom nổ chậm.

Lúc này Hàn Phi cũng bước vào, trông thấy biểu cảm của tôi có vẻ không thích hợp đang định hỏi tại sao, nhưng khi nhìn lên theo ánh mắt của tôi thì lập tức sững sờ đứng im tại chỗ.

Ban đầu do ánh sáng rất tối nên chúng tôi mới không phát hiện ra sự tồn tại của chúng, hóa ra chúng vẫn luôn có mặt ở trên trần nhà! Sau khi báo cáo sự việc này lên cấp trên, vụ án lập tức được quan tâm hết sức, đồng thời lệnh cho chúng tôi bí mật tiến hành để tránh gây ra sợ hãi không đáng có.

Do không hiểu rõ thuộc tính của côn trùng nên tôi cũng không dám tùy tiện xử lý những con nhộng này, mà cẩn thận lấy một phần ở trên trần nhà xuống để làm mẫu vật mang về phòng thí nghiệm. Toàn bộ dân cư trong tòa nhà đã được sơ tán và dọn dẹp sạch sẽ để phòng côn trùng lột xác gây ra thương vong không đáng có.

Những con nhộng màu xám bạc, nói đúng ra chúng có khác biệt về mặt bản chất so với các loại nhộng bình thường khác. Loại côn trùng lột xác ở trên tường chỉ có thể là loài bướm và ong, nhưng loài ong đều lột xác ở trong tổ, vì thế cơ bản có thể xác định đây là loài bướm.

Nhộng dài 1,6cm, hình bầu dục, bề mặt trơn bóng, trông giống như viên

sỏi nhưng có rất ít chỗ phình ra. Có thể xác định côn trùng đang ở cuối giai đoạn lột xác, có thể lột xác bất kỳ lúc nào.

Nói tóm lại, loại côn trùng này rất giống một loài bướm ở nước Mỹ, có tính hướng sáng, tức chính là một loại thuộc loài thiêu thân lao vào lửa. Tuy nhiên chúng lại có chỗ không giống, căn cứ vào ánh sáng tại hiện trường có thể thấy rằng loài bướm này trái lại có xu hướng ghét ánh sáng. Những con ấu trùng bị chết là lời giải thích rõ ràng nhất cho điều này. Nhưng ấu trùng của loại côn trùng này cũng lại rất giống ấu trùng của loại côn trùng ăn xác thối, đến mức mới nhìn vào thì không thể phân biệt rõ ràng được.

Từ đó có thể rút ra rằng, ấu trùng của loài côn trùng này có xu hướng ghét ánh sáng, cơ bản thuộc loại gặp ánh sáng là chết, nhưng nhộng của chúng lại không có đặc tính này. Ngoài ra, ấu trùng của loài bướm này có thức ăn khác với các loài bướm đêm khác, có xu hướng thích ăn xác, vì thế ấu trùng phải ăn thịt thối mới lớn lên được.

Ấu trùng ăn xác thối, gặp ánh sáng là chết, đến giai đoạn lột xác lại không còn sợ ánh sáng nữa, và mặc dù chưa biết tập tính ăn của chúng ở giai đoạn này là gì nhưng tôi tin chắc rằng đã có thay đổi. Vì thế tôi không khỏi tò mò muốn biết sau khi lột xác hoàn toàn thì loài bướm đêm này ăn gì và tính hướng sáng của chúng ra sao?

Tôi quyết định làm một thí nghiệm, mô phỏng ánh sáng đèn màu lam trong phòng bếp để kích thích côn trùng lột xác. Tất nhiên tôi chỉ chọn hai trong số các con nhộng mang về, bởi hai là con số có tính tương phản rất cao. Những con nhộng còn lại tôi đưa cả đến phòng hóa nghiệm và phòng thí nghiệm sinh vật tiến hành kiểm tra.

Việc kích thích lột xác cho ra kết quả nhanh hơn nhiều so với hình dung của tôi, cộng thêm bản thân những con nhộng cũng đang ở cuối thời kỳ lột xác, vì không lường trước được những điều này nên trong lúc chờ đợi tôi đã ngủ thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh dậy thì những con nhộng bị nhốt trong hộp kính đã lột xác

thành bướm, ngoan ngoãn nằm yên chờ đợi trong đó như những bé gái, đôi cánh một bên mở một bên khép, hình như chúng đang làm động tác chuẩn bị để sẵn sàng bay lên.

Tất nhiên lúc này tôi đã tắt tất cả đèn đóm trong phòng thí nghiệm, chỉ để lại một chút ánh sáng màu lam yếu ớt ở trong hộp kính. Sau lúc vui vẻ, đã đến thời khắc tương đối quan trọng. Tôi lần lượt tiến hành hai thí nghiệm, trước tiên tôi lấy vải đen che kín một con bướm, sau đó tắt ánh đèn màu lam; còn con bướm thứ hai, tôi trực tiếp để nó dưới ánh sáng trắng của phòng thí nghiệm.

Lúc tôi để con bướm thứ hai dưới ánh sáng trắng, nó bắt đầu thay đổi một cách nhẹ nhàng khéo léo hết như tính cách của một bé gái. Tôi có thể nhận thấy sự bất an của nó khi nó bắt đầu chạy loạn xạ trong hộp kính, đến nỗi có thể nghe rõ những tiếng đập và dữ dội từ trong đó phát ra.

Hơn nữa, nó ngày càng vùng vẫy mạnh hơn, giống như đột nhiên biến thành một bé trai tình tình nóng nảy. Đúng vào lúc này, tôi bỏ một miếng vải vào trong hộp, đó là tấm vải lấy từ trên thi thể nạn nhân.

Tiếp sau đó đã xảy ra một sự việc kỳ lạ.

Sau khi bỏ mảnh vải vào trong hộp kính, con bướm kia liền điên cuồng đập vào, rồi bốc cháy ngay trước mắt tôi! Trong chớp lát nó biến thành một quả cầu lửa chạy lung tung khắp nơi trong hộp, mấy phút sau đã hóa thành một đống tro bụi.

Nhưng khi tôi bỏ mảnh vải giống như vậy vào trong chiếc hộp màu đen khác, hiện tượng khác thường lại không hề xảy ra. Vì thế, tôi đưa ra kết luận rằng ánh sáng và vải là hai yếu tố dẫn đến hiện tượng con thiêu thân hoặc là bướm lửa tự bốc cháy, thiếu một trong hai thứ đều không xảy ra hiện tượng trên.

Cùng lúc đó, phòng hóa nghiệm đưa kết quả kiểm tra đến, cho biết trên thân nhộng bướm có thành phần phốt-pho, điếu này giúp giải thích tại sao bướm lửa lại có thể tự bốc cháy, đó là chỉ cần nhiệt độ thích hợp là chất phốt-pho kia sẽ tự cháy. Tuy nhiên, nhân tố ảnh hưởng của thế giới bên

ngoài vẫn tương đối lớn, chưa nói lên được đi đâu gì cả.

Nhưng tôi lại phát hiện được dấu vết trong báo cáo xét nghiệm của phòng thí nghiệm sinh vật, trong cơ thể loài bướm lửa này có một loại chất kích thích ánh sáng, chỉ cần gặp được ánh sáng có màu sắc chắc chắn loại chất kích thích đó sẽ làm thay đổi nhiệt độ cơ thể con bướm. Chính sự thay đổi của hai thứ này đã giải thích cho thí nghiệm tôi vừa thực hiện.

Tất cả dường như đều đã rõ như ban ngày nhưng vẫn còn một đi đâu khiến tôi cảm thấy rất khó giải thích, đó là tại sao những con bướm kia lại tấn công nạn nhân. Trước đó tôi đã kiểm tra loại vải lấy từ trên người nạn nhân, thấy không có gì khác so với vải tôi mặc trên người. Phần lớn những con bướm lửa gặp ánh sáng đều không nằm yên, nhưng cũng không đến nỗi khiến phốt-pho bốc cháy, vì thế vấn đề nằm ở chính bản thân loại vải trên người nạn nhân, có thể là do hướng kiểm tra chưa đúng, vì thế tôi đành phải tiến hành kiểm tra lại một lần nữa.

Lúc tôi đến nộp báo cáo cho Hàn Phi, cũng đúng lúc mọi người ở đó đang trao đổi về quá trình diễn biến của vụ án.

“Nạn nhân tên là Trương Đại Quan, vốn là công nhân làm việc cho một công ty ở gần đó, nhưng do công ty giảm biên chế nên đã mất việc. Do mất nguồn thu nhập, anh ta làm ăn ở công ty mấy lần đầu không có kết quả, sau đó thì đã biến mất từ một tháng trước.” Cao Kiện cầm hồ sơ vụ án, nói.

“Vậy tại sao anh ta lại làm ra chuyện này?” Tôi hỏi.

Cao Kiện nói: “Chúng tôi đã hỏi giám đốc công ty kia, ông ta bảo rằng một tháng trước nhận được tin nhắn của Trương Đại Quan với một số lời lẽ rất quá khích, anh ta còn dọa rằng sẽ thiêu chết ông ta gì gì đó, ông ta không quan tâm đến việc này nên lần trước đã không nói cho chúng tôi biết. Do đó, có thể xác định, từ lúc đó Trương Đại Quan đã bắt đầu nuôi loại côn trùng này rồi.”

“Tốt lắm, thế nhưng anh ta không biết gì về việc nuôi dưỡng côn trùng thì bắt đầu nuôi dưỡng thế nào chứ?” Tôi hỏi.

Cao Kiện nói: “Chúng tôi tìm thấy trong điện thoại của anh ta có ghi một số điện thoại của nước ngoài, liên lạc với anh ta khá mật thiết. Số điện thoại của nước ngoài rõ ràng là một phần để nguy trang. Còn nữa, trong tin nhắn thi thoảng cũng đề cập đến chuyện về loài bướm lửa, chắc là đang tiến hành mua bán ngầm.”

Sau khi tôi báo cáo với họ phát hiện của mình, Hàn Phi đột nhiên bảo tôi rằng anh ấy kiểm tra thấy trên thân thể nạn nhân thấy có thành phần giống hệt như ở trên người vị giám đốc công ty kia, hơn nữa do nơi ở của Trương Đại Quan nhiều năm chưa được sửa chữa nên trên bề cửa sổ có rất nhiều vết nứt.

“Hóa ra là như vậy, Trương Đại Quan vốn định lợi dụng bướm lửa để giết người, nhưng không ngờ những kẻ hở để ánh sáng lọt vào trong phòng đã khiến ấu trùng chết hàng loạt, lúc anh ta định cứu vãn tình thế thì lại không cẩn thận trở thành đối tượng tấn công của những con bướm trưởng thành. Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát.” Tôi chợt ngộ ra mọi việc. Cuối cùng, chúng tôi dùng băng khô tiến hành cấp đông và tiêu hủy toàn bộ những con nhộng bướm lửa trong căn hộ đó, mặc dù chưa tìm ra nguồn gốc của loài bướm lửa này nhưng sự kiện bướm lửa cũng kết thúc tại đây.

Vụ án thứ bảy Quý đến hoa viên

Con người ta không chết ở lúc nên chết, mà chết ở lúc có thể chết

— — Márquez

Lời dẫn

Hàn Phi tiến hành khám nghiệm tử thi tại hiện trường, kết luận ông chủ Môn bị người ta dùng vật tù giống như cái búa hay cái chày đánh vào phần đầu và mặt khiến sọ não bị tổn thương nặng dẫn đến tử vong. Xác chết đã bắt đầu thối rữa, ru ồi nhặng tập trung trên xác chết thi nhau đẻ trứng. Trên cơ thể không có dấu vết thương tổn do vật lộn, chống cự gây ra.

Sau đó anh ta lấy tiêu bản ru ồi nhặng, qua phân tích xác nhận là ấu trùng ru ồi xanh *Lucilia sericata*, dài khoảng 9,5mm, sau khi xử lý có màu vàng nâu không trong suốt, cơ thể cong về phía trước, dải gai phía dưới bụng có hình rãnh, gờn giống như một thanh tà vẹt gỗ, đây là hình dạng của ấu trùng 3 tuổi ở ngày thứ 4 và thứ 5.

Căn cứ vào những đặc trưng này, Hàn Phi tính ra thời gian đẻ trứng phải là khoảng 7 ngày trước khi khám nghiệm, tức là ở trước hoặc sau ngày 08 tháng 5, kết hợp với các tình hình khác như thức ăn trong dạ dày..., thời gian tử vong sớm nhất có thể là khoảng 11 giờ đêm 07 tháng 5.

Quý đến hoa viên

Đã ba ngày sau khi xảy ra vụ án bướm lửa tự bốc cháy, tôi ăn sáng xong vừa về đến sở cảnh sát để bước vào làm việc thì anh Hàn đã gọi lại bảo cùng anh ấy làm thí nghiệm nghiên cứu côn trùng, phân tích đặc tính của những con côn trùng được NASA sử dụng để phạm tội lúc trước.

Tôi thay trang phục chuyên dụng, đến phòng nghiên cứu côn trùng của

anh Hàn tiến hành nghiên cứu liên tục đến tận trưa. Nhân lúc nghỉ ngơi ăn trưa, chúng tôi đến nhà ăn gọi cơm rồi tùy ý chọn một chiếc bàn ăn và ngồi xuống.

Tôi ăn được vài miếng thì không kìm nén được sự tò mò trong lòng nữa, nhìn sang anh Hàn thấy anh ấy có vẻ muốn nói gì đó nhưng không nói ra được, dù muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nên chỉ còn một cách duy nhất là cúi đầu ăn tiếp mà thôi.

Anh Hàn uống một ngụm canh, ngẩng lên bảo tôi: “Có gì muốn hỏi thì hỏi nhanh lên!”

Trong lòng tôi thật sự khâm phục khả năng quan sát của anh ấy nên vừa cười vừa hỏi: “Anh Hàn này, nghe nói năm đó vụ án Quỷ đến hoa viên do anh phá à? Có thể kể chi tiết cho tôi nghe được không?”

Anh Hàn nghe xong do dự một lúc, uống hết cả bát canh rồi nói: “Được thôi! Cậu đã tò mò thì tôi cũng kể cho cậu nghe vụ án Quỷ đến hoa viên, thật ra vụ án này là tôi và anh Cao cùng nhau phối hợp đi điều tra phá được, tình tiết vụ án có đôi chút phức tạp và rối rắm.”

Ngược trở lại thời gian 4 năm trước, ở phía ngoài đường Tam Hoàn Đông thuộc khu Đông Thành, thành phố Nam Minh có một tiểu khu dân cư có tên “Quy lai hoa viên” (trở lại vườn hoa), ngụ ý thể hiện mong muốn trở về với thiên nhiên. Nhưng có người bảo rằng sống ở chỗ này không tốt lành, vì “quy lai” đọc lên nghe giống như “quỷ lai” (ma quỷ đến), tuy nhiên đây chỉ là lời nói gièm pha châm chọc của những người không mua được nhà và cũng không vào đây ở được mà thôi, vì thế không ai tin và để ý cả.

Cho đến ngày 15 tháng 5 năm đó, ở đây đã thật sự xảy ra một vụ giết người, nạn nhân là giám đốc Công ty sửa chữa lắp đặt nhà ở và nội thất Tiên Cảnh, tên là Môn Giả Hanh, 50 tuổi, sống tại căn hộ số 301, tầng 3 tòa nhà số 1 ở khu 1.

Chiều hôm đó, vợ ông chủ Môn là bà Lâu đến đó tìm ông ta, gọi cửa không thấy ai trả lời mới lấy chìa khóa mở ra, thấy trong phòng có rất nhiều ruồi thì không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Sau đó bà ta ngửa mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy lưới sắt và cửa kính đầu mở toang nên lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Trong lòng bà ta lập tức có dự cảm chẳng lành. Bà ta nơm nớp lo sợ đi vào gian bên trong, còn chưa đến cửa đã ngửi thấy có mùi khác thường, đến lúc bước vào phòng ngủ, cảnh tượng khủng khiếp khiến bà ta sợ hãi bủn rủn cả người: một người đàn ông trần truồng nằm ngửa trên giường, đầu dính đầy máu. Không kịp nhìn kỹ, bà ta hét lên một tiếng rồi lao đảo chạy ra ngoài.

Trong lòng bà ta vô cùng hoảng loạn, vừa chạy vừa hét: “Cứu tôi với! Cứu! Có người chết rồi!”

Lập tức có hàng chục người tụ tập dưới nhà, vây quanh bà Lâu hỏi rõ đầu đuôi.

Bà Lâu kiệt sức thở hổn hển, thần thờ ngất xỉu bệt xuống đất, nói ngắt quãng: “Mau, mau đi cứu người! Xảy ra chuyện lớn rồi!” Lúc mọi người chạy lên trên tầng, trông thấy một xác chết đàn ông, trên đó đã có giày bọ sinh sản. Không nghi ngờ gì nữa, mọi người đều biết rằng người chết chính là chủ nhà, tức ông chủ Môn.

Theo lời bà Lâu kể, nhà có khách nhưng tìm mãi không thấy ông chủ Môn đâu, gọi điện thoại cũng không thấy nhắc máy, người trong công ty bảo rằng mấy ngày nay không trông thấy ông ta. Vì vậy, bà ta lập tức nghĩ đến việc đến đây tìm ông Môn.

Căn hộ này vốn được vợ chồng ông bà Môn chuẩn bị cho con trai, nhưng người con này lại phát triển sự nghiệp tại một thành phố nhỏ ở miền Nam, hơn nữa cũng đã yên bề gia thất nên căn hộ đành bỏ không.

Lúc đó anh Cao là người phụ trách chính đi đầu tra vụ án, qua hỏi chuyện bà Lâu biết được rằng ông chủ Môn thường xuyên không về nhà. Lúc đầu bà ta nghĩ do công việc bận rộn, quan hệ xã giao nhiều nên không về nhà cũng không thành vấn đề. Nhưng sau đó bà ta phát hiện ra ông ta thường xuyên cùng với người phụ nữ khác ra vào những nơi ăn chơi nhảy múa như vũ trường..., vì thế trong lòng nảy sinh nghi ngờ, giữa hai vợ chồng thường hay xảy ra cãi cọ vì chuyện này, quan hệ vợ chồng rạn nứt nghiêm

trọng. Nhưng, rốt cuộc ông chủ Môn có vợ bé hay không? Vợ bé này là ai? Bản thân bà Lâu không biết rõ.

Theo trình tự làm việc thông thường, ngoài cử người đến gặp những người có liên quan để hỏi thăm, tìm hiểu tình hình, tìm kiếm manh mối, anh Cao cũng đồng thời mời chuyên gia kỹ thuật hình sự của sở cảnh sát thành phố phối hợp với Hàn Phi tiến hành khám nghiệm, giám định tử thi và hiện trường.

Hàn Phi tiến hành quan sát sơ bộ, thấy hiện trường là một căn hộ thương mại trung - cao cấp gồm 3 phòng, 2 sảnh và 2 nhà vệ sinh, diện tích gần 150 mét vuông. Trung tâm hiện trường án mạng nằm ở phòng ngủ phía đông, trên chiếc giường đôi có hai cái gối và một chiếc chăn len, xác chết nằm ngửa trên giường, xung quanh đầu có nhiều vết máu thấm ướt và bắn tung tóe.

Đi đầu hòa trung tâm trong phòng khách ở trạng thái tắt, cửa nhà có một cánh mở nhưng không phát hiện thấy dấu vết có người ra vào theo lối này, không giống như là kẻ trộm lẻn vào gây án. Cửa chính cũng có dấu vết cạy phá.

Trong tiêng sảnh có hai đôi dép lê, một nam một nữ. Dấu chân trên nền nhà tương đối lộn xộn, ngoài dấu vết hai đôi dép lê để lại còn có hai loại dấu giày không thể bị loại bỏ, một loại là giày da, dài khoảng 23 cm, có hoa văn gọn sóng, rõ ràng đó là dấu giày của phụ nữ. Các loại đồ đạc khác trong phòng đều ngay ngắn, không phát hiện thấy dấu vết xáo trộn.

Nghê đến đây, tôi đã sơ bộ suy đoán được tình hình vụ án, bèn chủ động hỏi: “Anh Hàn này, tôi đánh cược với anh nhé, hung thủ chính là vợ ông ta phải không?”

Hàn Phi trợn mắt nhìn tôi một cái, sau đó mới mắng: “Đừng có nói leo, lặng yên mà nghe tôi kể đi!”

Hàn Phi tiến hành khám nghiệm tử thi tại hiện trường, kết luận ông chủ Môn bị người ta dùng vật tù giống như cái búa hay cái chày đánh vào phần đầu và mặt khiến sọ não bị tổn thương nặng dẫn đến tử vong. Xác chết đã

bắt đầu thổi rửa, ru ồi nặng tập trung trên xác chết thi nhau đẻ trứng. Trên cơ thể không có dấu vết thương tổn do vật lộn, chống cự gây ra.

Sau đó anh ta lấy tiêu bản ấu trùng ru ồi nặng, qua phân tích xác nhận là của ấu trùng ru ồi xanh tơ bóng *Lucilia sericata*, dài khoảng 9,5mm, sau khi xử lý có màu vàng nâu không trong suốt, cơ thể cong về phía trước, dải gai phía dưới bụng có hình máng, gần giống như một thanh tò vẹt gỗ, đây là hình dạng của ấu trùng 3 tuổi ở ngày thứ 4 và thứ 5.

Căn cứ vào những đặc trưng này, Hàn Phi tính ra thời gian đẻ trứng phải là khoảng 7 ngày trước khi khám nghiệm, tức là ở trước hoặc sau ngày 08 tháng 5, kết hợp với các tình hình khác như thức ăn trong dạ dày..., thời gian tử vong sớm nhất có thể là khoảng 11 giờ đêm 07 tháng 5.

Tại cuộc họp phân tích tình hình vụ án, trước tiên anh Cao tổng kết tình hình cơ bản của người chết và Công ty sửa chữa lắp đặt nhà ở và nội thất Tiên Cảnh. Công ty Tiên Cảnh đã thành lập được hơn 7 năm, tiền thân là đội sửa chữa lắp đặt gồm 3 người trong đó có Môn Giả Hanh phát triển lên, cùng với nguồn vốn không ngừng tăng thêm, đời sống sinh hoạt của nạn nhân lúc còn sống cũng từng bước trở nên xa hoa. Ông chủ Môn thường xuyên ra vào các tụ điểm vui chơi giải trí dưới sự tháp tùng của thư ký kiêm lái xe tên là Quan Vân Quyên, và ông ta rất hứng thú với những hoạt động như thế.

Theo lời Quan Vân Quyên khai, ông chủ Môn sống tại địa điểm xảy ra án mạng đã hơn nửa năm, nhưng cô ta không rõ đây là nhà của ai, buổi tối chỉ đưa ông ta đến đây rồi quay về.

Cô ta nghĩ rằng trong căn hộ đó chắc chắn có phụ nữ. Trong vòng một tuần gần đây, Quan Vân Quyên không trông thấy ông chủ Môn đâu cả, nhưng do ông ta có quá nhiều hoạt động, thường có khi mấy ngày liền không xuất hiện nên cô ta cũng không chú ý lắm, chỉ vài lần gọi điện cho ông ta nhưng đều không thấy trả lời.

“Căn cứ vào tình hình kiểm tra hiện trường và tài liệu sơ bộ nắm được,” Hàn Phi bắt đầu nêu suy nghĩ và kiến nghị của mình, “vụ án này có lẽ xuất

phát từ vấn đề mâu thuẫn tình cảm, hiện trường không bị xáo trộn, không có dấu vết vật lộn, giống như là nạn nhân đang ngủ thì bị người khác bất ngờ tấn công gây tổn thương rất nặng, kẻ gây án mang theo hung khí giết người, tức là muốn lập tức giết chết nạn nhân.”

Hàn Phi nói xong, anh Cao tiện thể tiếp lời luôn: “Đúng vậy, đối tượng gây án đi vào từ cửa chính, trong khi khóa cửa không hề bị cạy phá, chứng tỏ nếu không phải có chìa khóa thì là người khác mở cho, mà người bị hại chắc chắn là đang ngủ. Bởi vì, nếu có khách đến thì chắc chắn ông chủ Môn dù thế nào cũng phải mặc quần áo vào rồi mới mở cửa.”

Suy luận của Hàn Phi và Cao Kiện được các cảnh sát viên có mặt hoàn toàn đồng ý.

Nhưng Hàn Phi cảm thấy vẫn chưa đầy đủ, vì thế tiếp tục bổ sung: “Tại hiện trường, tôi kiểm tra thấy còn lưu lại hai loại dấu giày, chắc là đối tượng gây án để lại, trong đó có một dấu giày của phụ nữ, kích thước cơ bản bằng với kích thước đôi dép lê ở hiện trường, nhưng chưa thể khẳng định có phải là của cùng một người hay không.”

Anh ta nói xong, một cảnh sát viên hỏi: “Theo suy đoán của pháp y Hàn thì hung thủ là người phụ nữ này à?”

Hàn Phi suy nghĩ kỹ lưỡng, cắn chặt môi nói: “Trước mắt vẫn chưa thể đưa ra quyết định một cách vô đoán được, đi đầu duy nhất có thể khẳng định là lúc xảy ra án mạng có một phụ nữ có mặt ở hiện trường. Người phụ nữ này có thể là người quen biết nạn nhân, thậm chí có cả chìa khóa nhà nên mở được cửa. Khi có người đến, nạn nhân vẫn đang ngủ, còn người phụ nữ này ra mở cửa, như vậy người này có thể coi là tòng phạm, trong ngoài câu kết lập mưu gây án. Chỉ cần tìm được người phụ nữ này thì cơ bản đã phá được vụ án.”

Hầu hết những người thụ lý vụ án có mặt ở đó đều nhất trí với phân tích của Hàn Phi, đồng thời cũng có người đưa ra ý kiến: “Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng chỉ có một người gây án. Ví dụ, đối tượng gây án là người quen của bị hại, đang đêm gõ cửa nói là có việc gấp, sau khi

người bị hại ra mở cửa thì lập tức xông vào hiện trường trung tâm đánh chết người bị hại. Đối tượng gây án tạo hiện trường giả là người bị hại đang ngủ nhằm mục đích đánh lạc hướng chúng ta, sau đó mới rời khỏi hiện trường.”

Anh Cao tổng hợp ý kiến của mọi người, đưa ra tổng kết đồng thời bố trí công việc tiếp theo: “Bất kể tình huống như thế nào thì đối tượng gây án vẫn phải là người quen, có liên quan đến phụ nữ. Hãy tìm gặp cô Quan Vân Quyên kia một lần nữa với tư cách cô ta là nhân chứng hiểu rõ tình hình, thứ nhất là để làm rõ cô ta đã làm gì ở trước và sau khoảng thời gian xảy ra vụ án, trong đó xác định trọng điểm là trước và sau ngày 07 tháng 5, tiến hành loại bỏ dần từng ngày, phải đặt các yếu tố thời gian và nhân chứng vào đúng vị trí của nó. Còn về việc thông qua cô ta để làm rõ tình hình tiếp xúc với phụ nữ của nạn nhân lúc còn sống, càng nắm cụ thể càng tốt.”

Truy nã hung thủ ở tỉnh khác

Theo anh Cao sắp xếp, thành viên đội đi điều tra hình sự một lần nữa tìm gặp Quan Vân Quyên, đồng thời làm thủ tục mời cô ta tới làm việc với tư cách là nhân chứng hiểu rõ tình hình liên quan đến vụ án. Sau nhiều lần thẩm tra xác minh, đội đi điều tra hình sự cơ bản loại trừ khả năng cô ta tham gia gây án. Tuy nhiên, cô ta đã cung cấp một số thông tin rất có giá trị, đáng để tiến hành đi điều tra sâu hơn. Ngoài giờ làm việc, nạn nhân thích đến những tụ điểm vui chơi giải trí, ví dụ như chơi bowling, bóng bàn, bơi lội... Vấn đề quan hệ với phụ nữ của ông ta thật sự tương đối phức tạp, ông ta cũng đã không ít lần ngấm tỏ ý với chính bản thân Quan Vân Quyên, tuy nhiên chỉ có ý thăm dò chứ không ép buộc cô phải nảy sinh quan hệ với ông ta.

Quan Vân Quyên cũng hiểu rõ đi đầu này, từng có lần nói đùa rằng: “Ông cứ bám lấy tôi như thế để làm gì? Cô gái họ Bạch ở phòng karaoke đối với ông rất tốt đấy, sao không bao luôn cô ta đi.”

Không ngờ ông ta lại nói ra một câu giống như coi đây là một gợi ý,

hoặc cũng có thể là tìm được lối thoát cho mình: “Đó cũng là một cách.” Nhưng không ai biết rõ ông ta có làm thật hay không, vì sau đó ông ta không bao giờ bảo Quan Vân Quyên đi cùng đến phòng karaoke đó nữa.

Người nói vô tình nhưng người nghe có ý, anh Cao và nhóm của mình dựa theo manh mối Quan Vân Quyên cung cấp, tìm đến quán karaoke “Hồng mai tán” kia, xác thực ở đó có cô gái họ Bạch, tên là Bạch Thụy Lệ, 22 tuổi. Theo chủ quán cho biết, mấy “đứa trẻ” vốn ở chung trong một phòng nhỏ phía sau, nhưng sau đó Bạch Thụy Lệ không ở cùng nữa, hôm nào cũng vậy, cứ khoảng 12 giờ đêm là lại có người đến đón đi. Một tuần trước, một người con trai lạ mặt trông rất quê mùa nửa đêm đến tìm, cô ta đi cùng người này đến nay vẫn chưa thấy quay lại.

Với anh Cao mà nói, đây thật sự là manh mối vô cùng quan trọng, cần phải tìm bằng được cô ta. Theo chủ quán karaoke cho biết, Bạch Thụy Lệ người thành phố Thiên Nhai, nhưng không rõ cụ thể chỗ nào, hình như là khu vực nông thôn, cô ta rất khỏe mạnh, da trắng ngà, rất nhiệt tình với mọi người.

Cao Kiện phân công thành lập tổ đi đầu tra phá án gồm 6 người, có nhiệm vụ thâm nhập thành phố Thiên Nhai, tiến hành “mò kim đáy bể”. Sáu người lại chia thành 3 nhóm, tìm kiếm lần lượt từng khu vực. Nhờ cơ quan công an địa phương giúp đỡ, cuối cùng đã tìm được đối tượng.

Bạch Thụy Lệ người thị trấn Lư Dương thành phố Thiên Nhai, nhà có cha mẹ và ông bà nhưng chỉ một mình cha có việc làm ổn định, tuy nhiên cũng đã mất việc gần 2 năm nay, cuộc sống vô cùng khó khăn, kể từ khi Bạch Thụy Lệ ra ngoài làm việc, hằng tháng đều gửi tiền về cho gia đình. Một tuần trước, cô ta cùng bạn trai về nhà. Là đối tượng tình nghi, Bạch Thụy Lệ bị mời lên đồn công an thị trấn.

“Cô là Bạch Thụy Lệ à?” Anh Cao ngẩng đối diện cô ta, hỏi.

“Vâng.”

“Làm việc ở thành phố Nam Minh phải không?”

“Vâng.”

“Từng làm tiếp viên ở quán karaoke H ồng mai tán phải không?”

“Vâng.”

“Tại sao lại về đây?”

“Bỏ việc không làm nữa.”

“Tại sao?”

“Bạn trai ở nhà đợi tôi.”

Đến lúc này đã chứng minh được người con trai quê mùa một tuần trước đến tìm cô ta chính là bạn trai ở quê.

“Về nhà kết hôn à?”

“Định vậy, nhưng chưa xác định thời gian.”

“Lúc về đây cô có chào từ biệt ông chủ không?”

“Không. Không cần chào, không đi không trả ti ền là được rồi.”

“Cô có biết ông chủ Môn không?”

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Cao Kiện một cái, rồi lại cúi xuống.

“Không biết.”

“Có thật không biết không? Thế tại sao ông chủ Môn lại biết cô?”

Cao Kiện đưa ra một đòn tâm lý chiến.

“Lẽ nào ông chủ Môn vẫn chưa chết?” Bạch Thụy Lệ nghĩ thầm, đi đầu này vừa hay đâm trúng vào chỗ đau của cô ta. Cô ta chọn cách cúi đầu im lặng, vì hoàn toàn chưa từng trải qua tình trạng như thế này bao giờ nên cô ta sợ đến nổi mặt mày tái mét, cố gắng cúi gằm xuống đất, hai tay vịn vào nhau, cắn chặt môi. Cao Kiện vừa nhìn đã biết chắc chắn cô ta có quan hệ với ông chủ Môn.

“Cô có biết tôi làm gì không? Tôi có thể đến tận đây tìm cô, lẽ nào cô vẫn nghĩ rằng tôi không có chứng cứ?”

Anh Cao liên tiếp vặn hỏi một thôi một h ỏi, Bạch Thụy Lệ không nén được nữa, nước mắt lã chã rơi xuống ướt cả tay, chân, thấm ướt cả một mảng áo, nhưng dù anh Cao hỏi thế nào cô ta cũng không trả lời. Qua thái độ của cô ta, anh Cao đã biết cô ta không những biết ông chủ Môn mà còn có đến tám chín phần mười chính là cô gái đã ở trong căn hộ số 301 kia,

hơn nữa có liên quan rất lớn đến vụ án này. Mặt khác, qua những biểu hiện trên có thể thấy, phòng tuyến tâm lý của cô ta đã hoàn toàn sụp đổ, không bao lâu nữa sẽ phải khai nhận thôi.

Anh Cao tiến hành từng bước giáo dục, thuyết phục về chính sách và pháp luật. Còn Bạch Thụy lệ hẫng trong lòng cũng đấu tranh tư tưởng rất gay cần và cố gắng dẹp yên tâm trạng đang rối bời.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, trời đã sang đêm, anh Cao đưa chủ đề thẳng về ngày 07 tháng 5, yêu cầu cô ta cho biết ngày hôm đó đã làm những gì, đồng thời bung lên cho cô ta một bát mì to, bảo: “Ăn đi, ăn xong rồi nói.”

“Tôi không ăn, không đói.” Nói xong, hai mắt Bạch Thụy Lệ đỏ hoe, rồi hai hàng nước mắt ứa ra, đồng thời bật khóc nức nở. “Tôi không ăn, nuốt không trôi, tôi xin khai hết!”

Mất một khoảng thời gian khá lâu, cuối cùng Cao Kiện đã phá được phòng tuyến tâm lý của đối phương.

“Ông chủ Môn là do bạn trai của tôi giết, sau khi giết người anh ấy đã bỏ trốn, bảo tôi ở nhà đợi, không biết bây giờ anh ấy đang trốn ở đâu nữa.”

Hóa ra khi làm tiếp viên ở quán karaoke “Hồng mai tán”, để có được chỗ đứng, kiếm được nhiều tiền và để cải thiện cuộc sống nghèo túng của gia đình, Bạch Thụy Lệ buộc phải làm gái bao. Ông chủ Môn là khách hàng thường xuyên của cô ta, chi tiền vô cùng hào phóng, vì thế giữa hai người nhanh chóng nảy sinh quan hệ tình dục, sau đó ông ta bao nuôi luôn cô ta, đưa về ở tại căn hộ kia.

Từ đó, mỗi tối cô ta chỉ đến quán karaoke làm việc khoảng vài ba tiếng, cũng không hết lòng tiếp khách nữa, chỉ chơi một lúc mà thôi. Buổi tối, hôm thì cô ta tự về, hôm thì ông chủ Môn đến đón. Nhưng thật không ngờ, vị hôn phu ở quê lại đến tìm, đồng thời phát hiện ra quan hệ của cô ta với ông chủ Môn.

Anh ta vô cùng tức giận, ra lệnh cho cô ta buổi tối vẫn phải trở về phục

vụ ông chủ Môn, hẹn đến đêm hôm đó, tức đêm 07 tháng 5, đợi ông chủ Môn ngủ say rồi mở cửa cho anh ta. Đến khoảng 01 giờ sáng, anh ta giấu một chiếc chày sắt đã chuẩn bị sẵn vào trong người, đánh chết ông chủ Môn đang ngủ say. Sau khi bàn bạc kỹ mọi việc, lúc đó khoảng 3 giờ sáng, hai người rời khỏi hiện trường, đi thẳng ra ga tàu hỏa trở về quê. Hôm sau, anh ta thu xếp qua loa việc nhà rồi bỏ trốn.

Vụ án đã được phá, Cao Kiện và cấp dưới tất bật truy bắt tội phạm bỏ trốn, bàn giao tài liệu có liên quan cho viện kiểm sát, phát lệnh truy nã trên toàn quốc.

Nghe đến đây, tôi khá quan tâm đến việc có bắt được đối tượng hay không, liền hỏi: “Anh Hàn, cuối cùng bắt được người chứ?”

Anh Hàn gật đầu, cười bảo: “Đương nhiên bắt được rồi, anh Cao đi qua ba tỉnh, nhờ hảo tâm cho một người ăn xin ngủ dưới gầm cầu vượt mười đồng nhân dân tệ, người này trông thấy anh Cao mặc cảnh phục mới hỏi có việc gì. Kết quả, anh Cao được người ăn xin này cung cấp thông tin, hóa ra sau khi giết người, đối tượng kia rất sợ hãi nên vào sống chung với đám ăn xin, dựa vào xin ăn sống qua ngày.”

Trong lòng tôi thầm khâm phục nghị lực của anh Cao, bàn tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm: “Đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát! Làm việc xấu chắc chắn phải bị trừng phạt thích đáng!”

Kể xong vụ án, buổi chiều cũng không có việc gì khác, tôi và anh Hàn phân tích côn trùng xong, phát hiện thấy trong thân côn trùng có chất bột tự bốc cháy, chỉ cần tiếp xúc với da người không lâu thì cùng với nhiệt độ cơ thể người không ngừng tăng lên, côn trùng cũng sẽ tự bốc cháy, thời gian lâu dần sẽ khiến người bị cháy đến chết. Sử dụng nước bình thường không thể dập tắt được loại lửa này mà cần phải dùng loại thuốc đặc biệt.

Anh Hàn và tôi ngồi trong quán cà phê bên cạnh sở cảnh sát, trong lúc uống nước lòng hiếu kỳ trong tôi lại nổi lên, thế là tôi đòi anh ấy kể cho nghe chuyện về vụ án đặc biệt. Anh Hàn cảm thấy tôi cũng cần phải có thêm một số hiểu biết và kiến thức, vì thế gật đầu đồng ý, kể cho tôi nghe

vụ án xảy ra trong vùng núi gần huyện Bắc Lâm vào 4 năm trước.

Từ huyện Bắc Lâm đi về phía bắc 20 cây số là vùng núi sâu, thôn Bắc Hoa là thôn xóm tự nhiên lớn nhất ở khu vực này, gồm khoảng hai trăm hộ dân sống rải rác trong một thung lũng rộng hàng chục cây số vuông, được núi cao bao bọc bốn phía. Cùng với kinh tế phát triển, đường quốc lộ cũng mở qua địa bàn thôn, nhờ đó mà cuộc sống trong thôn vốn đã tương đối khá giả giờ đây lại càng thêm náo nhiệt.

Ngày 06 tháng 6 vừa hay cũng là ngày tết Đoan Ngọ theo lịch âm, trời trong nắng ấm. Núi non trùng điệp bao quanh tựa như hấp thu toàn bộ cả hơi ấm và ánh sáng mặt trời, khiến ban ngày nóng nực đến muốn ngất xỉu, mọi người đều chuyển sang mặc quần áo mùa hè. Người vùng cao vốn có tính chăm chỉ, cần cù chịu khó, vừa ăn sáng xong Lý Cầu Đản liền đuổi hơn 20 con dê núi của nhà mình vào chăn trong khe núi.

Đàn dê núi cũng rất vui vẻ, ăn một hồi lại đùa nghịch một hồi, vô lo vô nghĩ, tự do thoải mái. Trời đã gần trưa, Lý Cầu Đản lại đuổi đàn dê vòng sang hướng đông để về nhà. Lúc đi qua chỗ cái giếng khơi to trên khoảng đất rộng, cậu ta tò mò nhìn vào thì thấy có một người đang nằm chết trong đó! Một cảnh tượng khiến cậu ta sợ hết hồn, vội đuổi đàn dê chạy một mạch về nhà và lập tức kể lại cho cha mẹ mình những điều mà mình trông thấy.

Người chết tên là Quách Ngôn, dân địa phương, 31 tuổi, có vợ tên là Diêu Mãn Nguyệt, 29 tuổi, cưới nhau đã 4 năm nhưng chưa có con. Quách Ngôn không an phận giống như những người vùng cao khác, mấy năm trước từng mua hai con lừa để buôn hàng lâm thổ sản, cũng kiếm được ít tiền, nhưng sau không chịu được vất vả nên bán lừa, mở quán tạp hóa ngay trong thôn, chuyên bán các đồ dùng sinh hoạt lặt vặt.

Lúc rỗi rãi, đám thanh niên thường tụ tập ở quán của anh ta để ăn uống, chơi bài, dù vậy Quách Ngôn cũng không thấy chướng mắt. Mọi người đều cho rằng anh ta quan hệ tốt, thích kết giao bạn bè, trọng nghĩa khí, khi bán hàng cũng không tính toán so đo, có tiền thì trả, không có tiền thì cho

nợ, nợ lâu quên mất không trả, anh ta cũng không đòi. Quán tạp hóa thật ra không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng Quách Ngôn lại thỏa mãn với cuộc sống an nhàn tự tại.

Theo vợ anh ta là Diêu Mãn Nguyệt kể lại, Quách Ngôn rời khỏi nhà hôm 01 tháng 6 để vào thị trấn huyện lấy hàng, nhưng từ hôm đó đến nay không về nhà.

Hàn Phi sơ bộ khám nghiệm tử thi, kết quả cho thấy Quách Ngôn chết do bị người khác dùng gậy đánh vào đầu gây tổn thương não. Xác chết đã thối rữa, phần đầu tập trung rất nhiều giòi bọ, chứng tỏ đã chết cách đây khoảng một tuần, cơ bản khớp với thời gian như Diêu Mãn Nguyệt nói.

Sau hai ngày, tổ chuyên án lúc đó đã đi điều tra phát hiện thấy: trong số những người hay đến quán tạp hóa có một cô gái trẻ tên là Thường Thục Hằng, khoảng 19 tuổi, thích ăn uống chơi bời, lúc rảnh rỗi thường hay đến quán nói chuyện phiếm, và đôi Quách Ngôn cho đồ ăn thức uống, vì thế được mọi người gọi là loại “nửa mùa”. Quách Ngôn có vẻ cũng kiếm chác không từ cô ta, còn cô ta cũng có khi theo Quách Ngôn đi lấy hàng.

Thật ra Thường Thục Hằng cũng có một bạn trai người trong thôn tên là Tống Lập Đông, 24 tuổi, người cao lớn thô kệch, do lên núi bị ngã gãy chân nên trở thành tàn tật loại nhẹ, bước đi tập tễnh, chung vốn với người khác nhận thuê một khoảnh nương rẫy ở phía sau núi để trồng táo giống mới. Người trong thôn nói bóng nói gió, bàn luận xôn xao về mối quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hằng. Tống Lập Đông vô cùng tức giận, khiến cho mối quan hệ giữa anh ta với Thường Thục Hằng lúc thế nọ lúc thế kia. Diêu Mãn Nguyệt cũng đau đầu khổ sở vì chuyện này, có lần đã xảy ra đánh lộn với Quách Ngôn.

Qua điều tra sơ bộ, tổ chuyên án nhận định rằng có hai khả năng dẫn đến cái chết của Quách Ngôn: thứ nhất là giết người cướp của, hung thủ nhân lúc anh ta vào thị trấn mua hàng chặn cướp ở giữa đường. Thứ hai, giết người vì tình. Từ phản ánh của quần chúng thì thấy rằng, mối quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hằng rất không bình thường, còn bạn

traí của Thường Thục Hồng chắc chắn là một người rất nhạy cảm, có thể nảy sinh ý định giết người. Nhưng vào ngày 02 tháng 6, Thường Thục Hồng và Tống Lập Đông lại ở cùng với nhau, hơn nữa quan hệ giữa Thường Thục Hồng và Quách Ngôn rất tốt đẹp, không thể có khả năng cô ta thông đồng với bạn trai giết Quách Ngôn. Chỉ có vào buổi chiều ngày 01 tháng 6 Tống Lập Đông không ra đồng làm việc, có cơ hội để gây án. Nhưng rốt cuộc thời gian nạn nhân tử vong là vào ngày nào?

Hàn Phi đem ấu trùng ruồi nhặng trở về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y, lúc kiểm tra nhận thấy ấu trùng vừa vận phát triển đến thời kỳ tuổi thứ 2, nhưng đặc trưng hình thể của chúng vẫn chưa thật rõ ràng, cần phải đợi đến ngày 07 tháng 6 mới phát triển đến thời kỳ tuổi thứ 3. Đây là loại ấu trùng ruồi nhặng rất ít gặp, thuộc lớp ruồi xanh, loại ruồi xanh Arisa. Giai đoạn trước khi hóa nhộng cần thời gian 9 ngày. Hôm nay là ngày 10 tháng 6, vừa đúng ngày thứ 3 của giai đoạn tuổi 3. Từ đó suy đoán thấy rằng, thời gian nạn nhân tử vong nằm trong khoảng từ chiều ngày 02 tháng 6 đến sáng ngày 03 tháng 6.

Cuối cùng tổ chuyên án quyết định lấy thời gian nạn nhân tử vong làm đột phá khẩu, như vậy, nếu có người xác nhận trông thấy Quách Ngôn vào ngày 02 tháng 6 thì tức là hoàn toàn thống nhất với suy đoán về thời gian tử vong, còn lời khai của Diêu Mãn Nguyệt rằng Quách Ngôn mất tích sau khi ra khỏi nhà vào ngày 01 tháng 6 là giả, như vậy cô ta chính là đối tượng tình nghi lớn nhất. Xét từ động cơ phạm tội, đi đầu này cũng hoàn toàn có cơ sở. Thứ nhất, quan hệ giữa Quách Ngôn và Thường Thục Hồng rất phức tạp, đó là vấn đề nhạy cảm nhất của phụ nữ; thứ hai, trong cuộc sống Quách Ngôn khá lười nhác, buôn bán kinh doanh không có phép tắc, gây chuyện thị phi, vợ chồng bất hòa; thứ ba, về mặt thời gian, có đi đầu kiện để gây án. Từ kết quả kiểm tra hiện trường cho thấy không hề có dấu vết vùng vẫy, vật lộn, vết thương trên đầu rất nặng nhưng hiện trường lại rất ít vết máu, từ đó suy đoán rằng đây chỉ là hiện trường xác chết được di chuyển đến.

Di chuyển xác chết

Hàn Phi suy đoán hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án có thể nằm ngay trong nhà nạn nhân, bởi vì đó là nơi tương đối thuận tiện cho Diêu Mãn Nguyệt gây án, nhưng đồng thời cũng có bất lợi là một người phụ nữ làm sao có thể giết chết một người đàn ông trưởng thành rồi chuyển xác chết đến một nơi cách xa 5 cây số? Nếu cô ta có một tên đồng bọn thì việc gây án sẽ thuận lợi hơn nhiều. Qua điều tra, trong thôn có một người trông thấy Quách Ngôn vào ngày 02 tháng 6, điều này gián tiếp chứng minh rằng Diêu Mãn Nguyệt nói dối. Các nhân viên đội điều tra hình sự quyết định tiến hành điều tra cô ta, trong quá trình điều tra, ngoài việc sử dụng biện pháp thông thường đối với cô ta, họ còn đặc biệt chú ý tìm kiếm manh mối về đối tượng đồng lõa.

Cho đến ngày 11 tháng 6, vụ án có bước đột phá lớn: qua bí mật điều tra phát hiện thấy trong phòng ngủ ở nhà Diêu Mãn Nguyệt có vết máu, đồng thời trong gian phòng trống phát hiện ra một chiếc chày giã bột cỡ lớn, trên đó dính một ít máu. Sau khi phân tích giám định kỹ thuật, Hàn Phi xác định vết máu này giống với mẫu máu của nạn nhân, vì thế tiến hành bắt giữ Diêu Mãn Nguyệt để thẩm tra. Còn theo quần chúng nhân dân cho biết người em trai của Quách Ngôn là Quách Lượng có quan hệ không bình thường với Diêu Mãn Nguyệt, giữa hai người qua lại vô cùng thân thiết.

Quách Lượng sống độc thân, biết nghề thợ mộc, năm kia trở về làng dựng ngôi nhà mới 3 gian. Năm ngoái trong thôn mắc bệnh truyền nhiễm, Quách Lượng ốm nặng nằm nhà không ai chăm sóc, chỉ có Diêu Mãn Nguyệt ngày ngày qua lại trông nom, từ đó quan hệ giữa hai người dần dần trở nên thân thiết, Diêu Mãn Nguyệt thường xuyên mang đồ đạc sang cho anh ta. Điều này khiến tổ chuyên án chú ý, nghi ngờ Quách Lượng là kẻ đồng mưu.

Sau hai ngày thẩm vấn, trước chứng cứ không thể chối cãi, Diêu Mãn Nguyệt khai nhận toàn bộ quá trình liên kết với Quách Lượng sát hại Quách Ngôn.

Đúng như mọi người phân tích, từ lâu Diêu Mãn Nguyệt đã chán ghét Quách Ngôn, đặc biệt là việc anh ta thường hay chơi bời đàn đúm với bọn Thường Thục Hề. Khi Quách Lượng bị ốm, Diêu Mãn Nguyệt thường xuyên quan tâm chăm sóc và kể cho anh ta nghe những bất mãn trong lòng. Còn Quách Lượng thì xưa nay luôn có cảm tình với Diêu Mãn Nguyệt. Vì thế, hai người càng trò chuyện càng tâm đầu ý hợp, dần dần dẫn đến nảy sinh quan hệ kia, chỉ cần hai ngày không gặp là như mất hồn.

Sau tết nguyên đán, hai người bắt đầu nghĩ cách để làm sao thoát khỏi Quách Ngôn. Ngày 01 tháng 6, khi Quách Ngôn vào thị trấn, hai người cùng nhau mây mưa suốt cả ngày ở nhà Quách Lượng, sau đó Diêu Mãn Nguyệt đưa ra ý định giết chết Quách Ngôn. Hai người bàn bạc xong xuôi, quyết định đợi đến khi Quách Ngôn ngủ say sẽ đánh chết.

Quách Ngôn trở về nhà lúc chập tối ngày 02 tháng 6, đến tối hôm đó Diêu Mãn Nguyệt theo kế hoạch bàn bạc từ trước đã nấu cho anh ta hai món ngon nhắm rượu, đồng thời khuyên nhủ không qua lại với Thường Thục Hề nữa. Gần 10 giờ đêm, hai người lên giường đi ngủ, đương nhiên không thể thiếu một phen nồng ấm. Xong việc, Quách Ngôn bắt đầu ngủ ngáy khò khò, Diêu Mãn Nguyệt nhẹ nhàng trở dậy mở cửa cho Quách Lượng đã chờ sẵn ở ngoài vào nhà, dùng chày giã bột cô ta đã chuẩn bị sẵn đánh mạnh hai cái vào đầu Quách Ngôn.

Quách Ngôn không kịp kêu lên một tiếng, khò khè mấy cái rồi tắt thở. Sau đó hai người kéo xác chết lên giá treo hàng phía sau xe đạp, cho túi cỏ lên trên để nguy trang và đẩy xe ra cánh đồng ngay trong đêm. Họ đi rất lâu, cuối cùng tìm được cái giếng kia liền đẩy xác chết xuống rồi vội vã về nhà giải quyết vết máu còn vương lại. Khi bị thẩm vấn sau đó, Quách Lượng cũng thành thật khai nhận không hề giấu giếm.

Hàn Phi nhấm nháp ngụm cà phê, thở dài bảo: “Con người có thể đáng tin hoặc không đáng tin, nhưng ruồi nhặng thì không thể giả được. Nếu không có ruồi nhặng xác định người bị hại chết vào ngày 02 tháng 6 thì rất khó phát hiện ra Diêu Mãn Nguyệt nói dối, và chắc chắn sẽ gây ra vụ án

oan sai. Xin mượn lời sư phụ của cậu, rằng lời con người có lúc giả dối khó tin, nhưng ấu trùng ru ồi nặng làm chứng thì luôn luôn đúng; oan hồn biết ơn con côn trùng bé nhỏ, còn cảnh sát đi điều tra cũng phải cảm tạ thần pháp y.”

Vụ án thứ tám

Trùng độc lửa âm dương

Hôm nay là ma quỷ, mai lại hóa thiên thần!

— — Cỗ Thành

Lời dẫn

Mạnh Lâm đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi, sau khi xác nhận xung quanh không có một bóng người một lần nữa, liền móc từ trong túi ra hai sợi dây thép một cách thận trọng rồi nghiêng người hít hoáy với chiếc khóa đã tróc sơn. Loáng một cái chiếc khóa đã được mở, Mạnh Lâm đẩy cửa, rồi nhanh như cắt lao người vào bên trong qua cánh cửa mới hé được nửa chừng.

Vừa vào đến bên trong, Mạnh Lâm liền ngửi thấy một mùi hôi thối khiến anh ta suýt nữa ngạt thở. Anh ta khẽ chửi thề, hai tay nhanh chóng tìm kiếm, sờ vệt những thứ đáng tiếu trong nhà, rồi tiếp tục di chuyển dần về phía phòng ngủ, lúc đẩy mở cửa phòng, mùi hôi thối nồng nặc hơn cả lúc này xộc thẳng vào mũi khiến anh ta bước vào trong phòng với cảm giác ghê tởm như ngất xỉu.

Một thoáng không cẩn thận khiến Mạnh Lâm trượt chân, trọng tâm không vững nên ngã nhào về phía trước, một tay nắm bừa vào khăn trải giường, thấy trên đó có chất gì đó dính nhờn nhớp rất kỳ lạ. Anh ta ngẩng lên, lúc nhìn rõ thứ ở trên khăn trải giường thì lập tức buột miệng kêu ré lên như một bé gái.

Xác âm dương kỳ lạ

Lúc tôi và Hàn Phi đi xe đến hiện trường, anh Cao đang đứng trước một căn nhà mái bằng nhỏ với vẻ sốt ruột, một người phụ nữ đang đứng ở bên cạnh và ghé vào tai anh ta nói một thôi một hời: “Ông cảnh sát, chắc chắn

hung thủ chính là người đó, đề nghị ông hãy bắt hắn ngay lập tức!”

Trông thấy chúng tôi mở cửa bước xuống xe, anh Cao nói ngay: “Đội chúng tôi kiểm tra xong là sẽ biết ngay hung thủ là ai.” Nói rồi liền đi về phía chúng tôi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Anh Hàn hỏi.

“Chuyện là có một tên trộm lẻn vào, phát hiện thấy có xác chết trong nhà liền kêu ré lên, khiến bà già nhà bên cạnh chạy sang. Hiện giờ bà già đó cứ khẳng khẳng bảo rằng tên trộm chính là hung thủ.” Anh Cao chau mày trả lời.

“Ai hỏi anh chuyện này, tôi hỏi vụ án thế nào.” Anh Hàn lạnh lùng đáp trả một câu.

“À, tình hình bên trong rất kỳ lạ, tốt nhất anh nên trực tiếp vào đó xem đi.” Anh Cao dẫn chúng tôi đi vào căn nhà nhỏ phía sau, tôi cố nhin cười, xách dụng cụ theo sát sau lưng hai người bước vào bên trong.

Ánh sáng trong nhà không được rõ khiến cho người ta cảm thấy rất ức chế. Ngay từ lúc còn chưa bước chân vào trong, tôi đã ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc, vừa bước vào trong nhà, không khí nóng nực và ẩm ướt ập đến làm tôi choáng váng. Tôi nhìn chiếc cửa sổ đóng chặt, thắc mắc rằng cho dù không khí không lưu thông được thì trong nhà cũng không thể nóng đến như vậy. Đến lúc vào phòng ngủ tôi mới hiểu tại sao nhiệt độ ở đây lại còn cao hơn cả ở phòng ngoài.

Cửa sổ phòng ngủ đóng chặt khiến không khí không lưu thông được, thêm vào đó là một xác chết khiến nhiệt độ trong phòng càng tăng cao. Chúng tôi vừa bước vào đã lập tức cảm nhận thấy một luồng không khí mang theo mùi xác thối xộc thẳng vào mặt. Xác chết nằm trên giường ở chính giữa phòng ngủ, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi màu đen và chiếc áo may ô màu trắng. Từ tình hình đó ở hiện trường, có thể thấy nạn nhân chết trong khi đang ngủ say.

Xác chết trên giường đã bắt đầu tiết dịch, những con giòi màu trắng bò lúc nhúc trên xác chết và khăn trải giường. Nhưng điều đáng sợ hơn là xác

chết bị chặt thành mấy khúc, vết chặt méo mó và không gọn gàng trông giống như những nét vẽ lộn xộn vạch ra trên thân người.

“Đây là những mảnh của hai xác chết ghép lại với nhau chẳng?” Vừa nói xong, anh Hàn liền lấy tay gõ vào đầu tôi một cái rõ mạnh rồi chỉ vào một vết đứt trên xác chết, có ý bảo tôi xem kỹ cho rõ ràng.

Bộ dạng của xác chết này trông đáng sợ hơn tất cả mọi xác chết tôi từng trông thấy trước kia. Tôi cố kìm nén cơn buồn nôn, bước tới quan sát. Trên miệng vết thương có vô số giò bọ vừa trắng vừa béo chen chúc nhau bò lúc nhúc. Nhìn kỹ bên trong còn thấy cả xương trắng, trên xương còn dính những mảnh thịt thối rửa, nhưng phần lớn đã bị giò bọ ăn hết, hoàn toàn không thấy xương bị chặt đứt cũng như vết chặt.

“Không giống như bị người chặt,” anh Hàn vừa nói vừa chỉ vào hai phần của xác chết, “Hơn nữa tình trạng của mỗi phần xác chết cũng không giống nhau.”

Đúng vậy, một số mảnh xác chết đã thối rửa gần mức độ nặng, hầu như không còn phân biệt rõ đường nét, trong khi đó một phần xác chết khác lại vẫn gần như nguyên vẹn, mặc dù có rất nhiều giò bọ nhưng đường nét lại vô cùng rõ ràng.

Tôi chưa từng thấy hiện tượng kỳ quái như thế này bao giờ nên đầu óc lập tức mất hết phản ứng. Anh Hàn thúc vào khuỷu tay tôi, khiến tôi nhanh chóng định thần lại: “Đo xem nhiệt độ các mảnh xác chết là bao nhiêu.”

Tôi vội vàng trấn tĩnh lại, mở hộp dụng cụ lấy nhiệt kế đầu dò ra lần lượt cắm vào từng mảnh xác. Mảnh xác chết thối rửa nặng đã đạt đến gần 60°C, rất thích hợp cho trứng côn trùng sinh sôi nảy nở, vì thế có thể giải thích tại sao nhìn thấy rất rõ trên đó có nhiều giò bọ. Nhưng ở mảnh xác chết chưa bị thối rửa nhiều, nhiệt độ lại chỉ có 10°C, thấp hơn rất nhiều so với nhiệt độ xác chết thông thường.

“Xác âm dương.” Tôi thầm kêu lên kinh ngạc.

Nếu phán đoán căn cứ vào mảnh xác chết có mức độ thối rửa nặng, thì nạn nhân đã tử vong ít nhất một tuần, nhưng với mảnh xác chết có nhiệt độ

thấp kia, thời gian tử vong nhiều nhất cũng chỉ đến vài ngày mà thôi. Ở sâu bên trong những mảnh xác chết này có thể nhìn rõ những khúc xương còn nguyên vẹn, vì thế không thể nào là hai xác chết ghép lại với nhau được.

Điều này rõ ràng mang lại khó khăn không nhỏ cho việc giám định của chúng tôi, tôi chỉ còn biết ngẩng lên nhìn anh Hàn.

“Nhìn gì mà nhìn? Còn không thu thập côn trùng nhanh lên!” Anh Hàn trừng mắt giục tôi.

Tôi vội vàng lấy dụng cụ, bắt đầu thu thập ấu trùng và trứng trên xác chết. Trước tiên tôi tiến hành thu thập ở mảnh xác chết đã thối rữa nặng và hoàn thành rất nhanh chóng. Nhưng theo phán đoán ban đầu của tôi, những con côn trùng thu thập được đầu là loại thích ăn xác thối, không có điểm gì đặc biệt. Lúc tôi chuẩn bị tiến hành lượt thu thập tiếp theo thì lại thấp thoáng trông thấy ở sâu bên trong vết cắt trên thi thể có một vật màu đen đang chuyển động. Tôi vội lập tức cầm chiếc kẹp gấp con côn trùng màu đen kia lên, trong lòng thầm khâm phục mình vì đã rèn luyện được kỹ xảo phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Tôi quan sát kỹ lại một lượt, thấy hình dạng con côn trùng này rất lạ, hình như trên vỏ ngoài màu đen thậm chí còn có một vòng tròn màu đỏ. Tôi lục lại trí nhớ hồi lâu vẫn không nhớ nổi mình đã trông thấy loại côn trùng này trong sách hay chưa. Suy nghĩ một lúc, tôi bèn bỏ con côn trùng đó vào lọ, chuẩn bị mang về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Bên ngoài trời tối dần. Do trong nhà có ít cửa sổ nên ánh sáng ngày càng yếu, vì thế khiến công việc của chúng tôi lại càng khó hơn. Tôi lợi dụng ánh sáng đã bắt đầu tối dần bắt thêm được không ít ruồi trưởng thành, sau đó thì không thể nào tiếp tục được nữa.

“Này, anh Cao, ở đây không có đèn à?” Anh Hàn nói to với anh Cao.

“Ồ, chắc là phải có chứ.” Anh Cao vừa nói, một tay vừa lần sờ bên mép tường, nghe thấy “tạch” một tiếng, một bóng đèn bật sáng lên ngay trên đầu chúng tôi.

Ánh sáng rất đầy đủ, soi căn phòng sáng rõ như ban ngày. Tôi bị ánh sáng đột ngột làm cho chói mắt nên phải nhắm mắt lại một lúc, đến khi mở mắt ra thì không khỏi giật mình sợ hãi trước cảnh tượng trước mắt.

Trên giường, ngoài chất dịch từ xác chết tiết ra còn có không ít vết máu đã thâm đen. Vết máu bắn tung tóe, một phần khăn trải giường còn bị xé rách. Từ cảnh tượng này có thể suy đoán rằng hung thủ nhân lúc nạn nhân ngủ say đã lẻn vào nhà dùng dao đâm chết, sau đó lại dùng hung khí hạ độc thủ, gây ra cảnh tượng thê thảm, máu me bắn tứ tung.

Tôi nhìn khăn trải giường gần như đã bị nhuộm một màu đỏ sẫm, trong lòng luôn thấy có một cảm giác rất kỳ lạ, bởi vì vết máu bắn ra hình như có vẻ không tự nhiên...

Một giây sau, một người đàn ông gầy nhom, vẻ mặt lấm lét, đeo cặp kính gọng vàng từ bên ngoài xông xộc đi vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Người này xông thẳng đến trước mặt anh Cao, quỳ xuống nắm lấy gấu quần anh ta, khóc lóc: “Thưa ông cảnh sát, người không phải do tôi giết, xin hãy tin tôi! Chẳng qua tôi chỉ muốn vào đây trộm một ít đồ đáng giá, ai ngờ lại sờ phải người chết này...”

“Đội đã!” Ánh mắt sắc như dao của Hàn Phi quét qua, “Anh bảo anh sờ thấy xác chết à?”

Anh Hàn trừng mắt lên khiến người kia lập tức thôi khóc, run cấn cập trả lời: “Tôi không nhìn rõ, không cẩn thận nên...”

Nghe người kia nói vậy, sắc mặt anh Hàn ngày càng xám xịt, chửi thề một tiếng, tiếp đó bảo tôi: “Kiểm tra thật kỹ, chú ý loại bỏ những can thiệp dù là nhỏ nhất của người này đối với tình trạng của xác chết.”

Tôi gật đầu, càng chuyên tâm với công việc hơn.

Dưới ánh đèn sáng rõ, tôi lại phát hiện ra trên khăn trải giường cũng dính một ít trứng côn trùng, liền cẩn thận lấy một phần số trứng này cho vào hộp để mang về xét nghiệm. Đúng lúc đó tôi lại trông thấy một con côn trùng màu đen giống hệt như con côn trùng phát ra ánh sáng màu đỏ lúc nãy, thấp thoáng bò ra từ chỗ giữa xác chết và khăn trải giường. Tôi lấy tay

lật mảnh xác chết kia lên, mảnh xác lạnh cứng, sờ vào thấy nhom nhóp, dính chặt xuống khăn trải giường như thể không tách ra được. Tôi lật mạnh hơn, cuối cùng cũng đã tách được xác chết ra khỏi khăn trải giường, bên dưới có rất nhiều côn trùng màu đen phát ra ánh sáng đỏ, còn tôi cảm thấy có một luồng hơi lạnh từ chỗ những con côn trùng này tỏa ra. Tôi lại lấy nhiệt kế ra đo, nhiệt độ khu vực này là dưới 10oC, còn thấp hơn cả nhiệt độ đo được lúc này.

Tôi nhìn chăm chăm vào những con côn trùng đang chạy tán loạn kia, đoán xem có phải chính chúng là nguyên nhân khiến nhiệt độ xác chết hạ xuống hay không. Rồi tôi lại quan sát kỹ mảnh xác chết kia, lớp bên ngoài có một số giòi bọ và trứng côn trùng, nhưng hình như số lượng chỉ bằng một nửa so với ở mảnh xác chết bị thổi rữa nặng kia.

“Cậu Tô, thu thập xong cả rồi chứ?” Anh Hàn hỏi.

“Xong rồi.” Tôi ngẩng đầu lên trả lời.

Nhưng anh Hàn lại nhíu mày, hỏi lại một lần nữa: “Thu thập xong cả rồi chứ?”

Tôi đã theo học anh Hàn được một thời gian, vì thế hiểu rõ chắc chắn anh ấy đang có một ý khác nên không nói gì nữa. Anh Hàn lại nhìn tôi một cái, cần lấy chiếc kẹp gấp từ sâu trong một vết cắt ra một quả trứng côn trùng màu đỏ thẫm giống hệt như màu máu tươi, rồi lại lắc đầu bảo tôi: “Làm việc vẫn chưa đủ tỉ mỉ.”

Lúc xử lý xong xuôi, kết thúc công việc thì trời đã tối, chúng tôi xách hộp dụng cụ đi ra khỏi ngôi nhà mái bằng, bà già lẩm đi đầu gặp lúc ban ngày kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại mỗi tên kẻ trộm đeo kính gọng vàng bị hai cảnh sát viên khống chế ngồi trong xe cảnh sát, vẻ mặt ủ rũ.

“Thu quân thôi.” Anh Cao cất tiếng gọi, thế là các cảnh sát viên khác lục tục lên xe ra về.

Lúc cùng với anh Hàn đi về phía xe của mình, tôi lại thấy hình như có bóng người ở sau mấy gốc cây phía đuôi xe, bèn nheo mắt định nhìn cho

thật kỹ nhưng tiếc rằng đèn đường ở đây rất tối, ngay cả hòn đá dưới chân cũng không nhìn rõ chứ đừng nói đến thứ gì ở cách xa mấy mét. Tôi bước nhanh lên trước, đi đến phía đuôi xe thì đã hoàn toàn không thấy ai ở đó.

“Sao vậy?” Anh Hàn nhìn về phía tôi, hỏi.

“Không có gì.” Tôi xoay người bước lên xe, nhưng trong lòng vẫn luôn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Hỗn hợp băng lửa

Về đến chỗ ở, tôi lại vội vội vàng vàng mang đồ đạc đến phòng nghiên cứu côn trùng của mình.

Trong số côn trùng thu được trên xác chết, ngoài loại thuộc lớp ruồi xanh và lớp Silphidae thường gặp, còn lại không thấy có loài côn trùng thích ăn xác thối nào thật đặc biệt. Có đi đâu, phân bố của các loại côn trùng này có một số điểm không giống như lúc bình thường, phần lớn đều tập trung ở phần xác chết có nhiệt độ cao, còn chủng loại côn trùng trên phần xác có nhiệt độ thấp kia ít hơn một cách rõ rệt, hơn nữa chu kỳ sinh trưởng của chúng cũng chậm hơn rất nhiều.

Từ phần xác có nhiệt độ cao, có thể suy đoán rằng thời gian nạn nhân tử vong vào khoảng từ 14 đến 16 ngày trước; còn ở phần xác có nhiệt độ thấp hơn rất nhiều kia lại cho thấy, nạn nhân mới chết được khoảng từ 4 đến 5 ngày. Tại sao thời gian tử vong lại khác nhau xa đến vậy? Xem ra vụ án này hóc búa hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Xác chết nằm ở môi trường tương đối đóng kín, nhiệt độ cao hơn bên ngoài khoảng 2 đến 3 độ C, nhưng cũng không đến mức khiến xác chết xảy ra tình trạng cực đoan đến như vậy. Tôi nhìn những thứ để trên bàn, tạm thời không biết nên kết luận như thế nào.

Lúc này, tôi nhớ đến con côn trùng kỳ lạ, đen sẫm gần như màu mực kia. Con côn trùng này nhìn bề ngoài không khác nhiều lắm so với côn trùng lớp Silphidae nhưng to hơn một chút, vỏ ngoài trơn bóng, phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm rất kỳ lạ. Còn quả trứng côn trùng suýt chút nữa tôi bỏ qua kia đã sắp nở, khi tôi cẩn thận bóc lớp vỏ ngoài ra thì thấy bên trong có

một con ấu trùng có hình dạng tương tự, màu đen nửa trong suốt. Từ đó có thể đưa ra kết luận, loài côn trùng kỳ lạ này đã sinh sản được một thế hệ.

Tôi cố nhớ lại một cách cẩn thận, ở các chỗ khác trên xác chết không trông thấy những quả trứng côn trùng như thế này, mà chỉ phát hiện ra chúng ở phần xác bị chặt đứt. Tôi thận trọng suy đoán, xem ra chính những quả trứng này là nguyên nhân khiến xác chết bị tách ra thành mấy phần một cách khó hiểu. Như vậy, mặc dù có thể miễn cưỡng giải thích tình trạng xác chết bị phân tách ra thành mấy mảnh nhưng vẫn không thể giải thích được tại sao mỗi phần xác chết lại có nhiệt độ khác nhau một cách rõ rệt như vậy.

Tôi lật xem bút ký, xem rất lâu vẫn không tìm thấy tư liệu nào có liên quan đến loài côn trùng nói trên. Trong lúc không biết làm thế nào, tôi quyết định mang con côn trùng ra ngoài tìm vận may.

Thật đáng tiếc, sư phụ không có ở phòng nghiên cứu. Đúng lúc tôi đang định quay về nhà thì cửa phòng nghiên cứu hé mở một cách khó hiểu. Tôi liền đứng lại, ma xui quỷ khiến thế nào đưa tay đẩy cửa ra rồi bật đèn, thì lập tức trông thấy trên chiếc bàn sư phụ vẫn quen thu dọn sạch sẽ có mấy chiếc lọ thủy tinh, nhưng do thủy tinh màu nâu đậm nên rất khó nhìn rõ những thứ bên trong. Tôi lờ mờ trông thấy bên trong một chiếc lọ có loại côn trùng rất giống loại côn trùng đang ở trên tay tôi. Tôi tiến lại gần, đang định quan sát kỹ lưỡng thì lại nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau.

“Làm sao cậu vào được đây?” Thì ra sư phụ đã trở về.

Tôi đứng thẳng người, mặt lộ rõ vẻ lúng túng, cũng không biết nên nói thế nào, dù sao thì việc làm của tôi cũng bị coi như là đã lén lút đột nhập vào phòng sư phụ khi ông không có mặt.

Sư phụ nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm khắc, lúc ánh mắt ấy liếc sang những chiếc lọ thủy tinh đặt trên bàn, sắc mặt ông đột nhiên thay đổi. Ông bước nhanh lên trước, cất mấy chiếc lọ lên giá rồi chất vấn tôi: “Lúc cậu vào đây còn có ai nữa?”

Tôi nhìn sư phụ, thấy ông đột nhiên nổi giận như vậy thì không biết làm thế nào, bèn trả lời: “Không có người nào khác nữa ạ.”

Sư phụ liếc nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ không tin, sau đó nhìn lướt nhanh khắp phòng nghiên cứu một lượt, xác định đúng là không có ai khác mới chậm rãi bảo: “Không sao, chỉ là do tôi căng thẳng quá thôi. Hôm nay cậu hãy về đi đã.”

Tôi mân mê chiếc lọ trong tay, rồi lại nhìn trộm sư phụ, những lời định hỏi đã ra đến cửa miệng cũng đành nuốt vào bên trong. Tôi quay lưng đi ra. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi ngoái lại trông thấy sư phụ lại lấy một trong số những chiếc lọ thủy tinh kia ra, nhìn nó với vẻ mặt nặng trĩu.

Xem ra vẫn phải dựa vào chính mình thôi. Trở về phòng nghiên cứu côn trùng, tôi nhìn con côn trùng phát ra thứ ánh sáng màu đỏ kia mà không biết làm thế nào, trong đầu lúc thì hiện ra cái xác âm dương có nhiệt độ không giống nhau kia, lúc lại hiện ra khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của sư phụ, đầu óc tôi cứ rối bời đến nỗi không suy nghĩ được gì nữa.

Trùng độc lửa âm dương

Để giúp tâm trạng trở lại cân bằng, tôi lấy một quyển sách ở trên giá xuống rồi tiện tay mở ra vừa đọc vừa suy nghĩ, các trang sách lật qua rất nhanh. Đột nhiên một bức ảnh đã thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi. Tôi nín thở, đọc những chữ viết trong sách: “Trùng độc lửa, một loại côn trùng vô cùng hiếm, thường sống trong bụi cây cỏ ẩm ướt, trứng có thể khiến xác chết nứt vỡ. Côn trùng trưởng thành có thể thải ra một loại độc tố khiến nhiệt độ của xác chết hạ xuống rất nhanh.” Trong sách chỉ một vài câu miêu tả như vậy, tuy không chứa đựng nhiều thông tin nhưng cũng đủ để tôi có thể phán đoán và đưa ra một số kết luận.

Một số thứ nào đó trên bề mặt trứng của loài côn trùng này có thể khiến xác chết bị nứt vỡ, chính điều này đã giải thích tại sao xác chết bị cắt ra thành mấy mảnh, nhưng xương ở sâu bên trong lại vẫn nguyên vẹn không nứt mẻ gì. Còn độc tố do côn trùng trưởng thành tiết ra lan dần ra khắp phần xác mà nó trú ngụ, khiến nhiệt độ của phần xác đó hạ xuống rất nhanh, trở thành không phù hợp cho những loài côn trùng thích ăn xác thối thường gặp như loài ruồi xanh... tồn tại, chính vì thế mà phân bố của côn

trùng mới có sự khác biệt lớn đến như vậy. Hơn nữa, xét từ những vỏ xác nhộng vừa nứt ra kia, thì loài côn trùng này vừa mới sinh sản được thế hệ thứ nhất, con trưởng thành mà tôi bắt được vẫn chưa hoàn toàn phát triển hoàn thiện, từ đó có thể phán đoán: nạn nhân không thể tử vong sớm hơn 14 đến 16 ngày, chắc chỉ ở trong khoảng trên dưới 10 ngày. Dần dần, tôi đã có một chút tin tưởng.

Nhưng, người chết đã bị nhiễm loại trùng độc lửa này ở đâu? Hiện trường phát hiện ra xác chết ở trong nhà, mặc dù ngôi nhà mái bằng nhỏ này nằm ở khu vực ngoại ô khá hẻo lánh nhưng cây cỏ xung quanh tương đối khô ráo, chắc chắn không thể xuất hiện loại côn trùng này được.

Tôi suy nghĩ tìm tòi một lúc, lấy bản đồ ra xem, phát hiện thấy ở chỗ cách ngôi nhà này khoảng một cây số có một khu đầm lầy ẩm ướt. Muốn chuyển xác chết từ đầm lầy về ngôi nhà mái bằng thì có lẽ ngay cả một người đàn ông rất to khỏe cũng cần phải mất thời gian rất lâu. Nếu án mạng thật sự xảy ra ở khu đầm lầy, vậy thì sau khi nạn nhân tử vong, trùng độc lửa sẽ xâm nhập đồng thời sinh sản khi xác chết bị chuyển đi, gây ra tình trạng như chúng tôi nhìn thấy.

Để chứng minh cho suy đoán của mình, tôi tức tốc quay về trung tâm pháp y hỏi anh Hàn tình hình đi đâu tra ra sao. Quả nhiên, giống như tôi suy đoán, phòng ngủ không phải là nơi xảy ra án mạng, hung thủ giết chết nạn nhân xong mới chuyển xác về ngôi nhà mái bằng nhỏ kia. Hiện trường xảy ra án mạng thật sự có lẽ phải nằm ở ngoài cánh đồng cỏ dại ở cách đó một đoạn đường. Như vậy, cảm giác kỳ lạ của tôi khi ở trong phòng ngủ lúc trước cũng đã có lời giải thích, xác chết bị đưa về nhà đã không còn biểu hiện của sự sống, vì thế để tạo hiện trường giả về một vụ đột nhập vào nhà giết người, hung thủ đã dùng dao đâm nhiều nhất lên xác chết, cố tình làm cho cảnh tượng sống động như thật.

Tổng hợp những thông tin này, tôi có thể rút ra kết luận nạn nhân tử vong trong khoảng từ 10 đến 11 hôm trước.

Vài ngày sau khi tôi đi đến xong bảng khám nghiệm tử thi ở mục côn

trùng pháp y và giao cho anh Hàn, thì anh Cao thông báo cho chúng tôi biết rằng đã bắt được hung thủ. Hung thủ là một thanh niên người cùng thôn, vì một số chuyện lặt vặt mà nảy sinh tranh cãi, lỡ tay đâm chết nạn nhân. Trong lúc hoảng loạn, hung thủ nghĩ đến việc chuyển xác chết về ngôi nhà mái bằng nhỏ kia, nguy trang thành cảnh đột nhập vào nhà giết người. Nhưng hắn không ngờ rằng trong quá trình vận chuyển xác chết đã thu hút trùng độc lửa đến, vì thế cung cấp manh mối cho chúng tôi phá án.

Vụ án này đã kết thúc, tôi cất chiếc lọ đựng trùng độc lửa, đồng thời ghi chép cẩn thận. Nhưng trong đầu tôi vẫn luôn hiện ra khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của sư phụ, ngoài ra còn cả những chiếc lọ kỳ lạ mà ông vội vã cất đi kia nữa. Tất nhiên, đây đều là những việc mà tôi không thể hỏi đến. Trở về sở cảnh sát, tôi bám riết đòi anh Hàn kể chuyện vụ án, vì qua vụ án này, tôi càng nhận thấy bản thân cần phải nghe nhiều và tích lũy nhiều hơn.

Anh Hàn cũng cảm thấy tôi cần phải bổ sung thêm một số vụ án đặc biệt, thế là kể cho tôi nghe một vụ án đặc biệt xảy ra gần trại nuôi gà.

Lúc đó vụ án này đã gây ra cho Hàn Phi một trận đau đầu nhức óc, vì thế anh mới quyết định kể cho tôi nghe, nhằm giúp tôi khai thông trí óc.

Vụ án ở trại nuôi gà xảy ra lúc sáng sớm ngày 07 tháng 8 của hai năm trước, lúc đó trời đã mưa suốt đêm, không khí trong lành mát mẻ xua tan mọi oi bức ngột ngạt của mấy hôm trước, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Sau một đêm ngủ say, Ngô Trí không kịp ăn sáng, ra cửa đi thẳng đến chỗ chiếc xe tải nhỏ hiệu Trường An của mình đỗ ở bên ngoài, xách thùng nước và lấy khăn nhanh chóng lau chùi sạch chếc xe.

Anh ta đã nghỉ hai hôm nay, bây giờ phải quay lại trại nuôi gà. Thị trấn huyện cách trại nuôi gà của anh ta một quãng đường 15 cây số, đi mất 20 phút là đến nơi. Lúc mở cửa vào nhà, anh ta phát hiện ra cửa sổ nhà ngoài mở rộng, khóa bàn làm việc bị cạy phá. Anh ta lập tức cảm thấy rất căng thẳng và lo lắng, ý thức được rằng có khả năng đã xảy ra chuyện gì rồi! Anh ta bước nhanh vào phòng trong, Tổ Hạo Anh đang nằm thẳng đờ trên

giường, người phụ nữ này đã chết...

Anh ta không nhớ mình đã đi ra ngoài như thế nào, cho đến khi gọi điện thoại báo cảnh sát mới nhìn đồng hồ thì thấy vừa đúng 8 giờ sáng.

Hiện trường nhanh chóng được đội cảnh sát tiền trạm được cử đến phong tỏa, đợi chuyên gia pháp y Hàn Phi đến khám nghiệm tử thi.

Bước đầu quan sát xung quanh thì thấy, đây là một trang trại nuôi gà theo mô hình hiện đại hóa của tư nhân. Chủ trang trại Ngô Trí vốn là kỹ thuật viên, kỹ sư phát triển kỹ thuật nông nghiệp của huyện, sau khi tốt nghiệp đại học chính quy cũng coi như có chút tên tuổi ở địa phương. Năm kia, trong một buổi lên lớp về kỹ thuật trang trại nuôi gà hiện đại hóa, anh ta làm quen với Tổ Hạo Anh.

Tổ Hạo Anh là người trẻ tuổi ham học hỏi, sôi nổi nhiệt tình, tư tưởng cởi mở, năng nổ đi đầu. Sau khi lớp học kết thúc, cô rất hứng thú với mô hình trang trại nuôi gà hiện đại hóa, quyết định đi theo con đường làm giàu ngay trên mảnh đất quê hương mình. Sau đó, cô ba lần vào thị trấn tìm Ngô Trí để học hỏi, nghiên cứu thảo luận các vấn đề cụ thể về nuôi gà theo phương thức hiện đại hóa, Ngô Trí đã bị nhiệt tình của cô cảm hóa.

Qua tiếp xúc trực tiếp, anh ta nhận thấy Tổ Hạo Anh không những nhiệt tình mà còn rất hiểu biết, ôn áp chí lớn, rất biết tính toán. Qua một thời gian bàn bạc kế hoạch, hai người thuê một trại nuôi lợn trong thôn làm trại nuôi gà. Sau hai năm cố gắng, họ đã hoàn thiện được trang thiết bị, trả được một nửa tiền vốn, mở ra tương lai tươi sáng cho trại nuôi gà. Trong quá trình làm việc cùng nhau, giữa hai người đã nảy sinh tình cảm và ngày càng gắn bó, cuối cùng thì trở thành đôi tình nhân trẻ tuổi.

Tại hiện trường Tổ Hạo Anh tử vong, Hàn Phi quan sát thấy gian trong là phòng làm việc của Ngô Trí, có một bàn làm việc, một chiếc giường cá nhân và một tủ đựng giấy tờ, gian ngoài là phòng tài vụ kiêm phòng khách của Tổ Hạo Anh. Trong quá trình lập nghiệp, Ngô Trí coi đây là nhà của mình, còn những lúc anh ta vắng mặt thì Tổ Hạo Anh ở đây.

Thi thể Tổ Hạo Anh hoàn toàn trần truồng, nằm ngửa trên giường cá

nhân. Sau khi kiểm tra, Hàn Phi phát hiện phần cổ nạn nhân có vết siết rất rõ, hai mắt và bên trong mí mắt... cho thấy rõ đặc trưng bị ngạt thở nghiêm trọng. Ở những chỗ như hai mắt, mũi, miệng... có trứng ruồi nhặng bám vào thành màng. Kiểm tra âm đạo thấy có tinh trùng, chứng tỏ trước lúc chết đã có quan hệ tình dục.

Ở gian ngoài, trên nền nhà có nhiều vết giầy dính bùn, cửa sổ mở một nửa, trên bệ cửa sổ lưu lại vết giầy dính bùn rất rõ. Ngăn kéo bàn làm việc bị cạy mở, nhưng kết sắt không có dấu vết bị cạy phá. Tạm thời Ngô Trí chưa biết đã mất những thứ gì, cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền.

Hàn Phi tìm hiểu và sơ bộ thu được thông tin: nạn nhân tên là Tổ Hạo Anh, 24 tuổi, tốt nghiệp cấp 3, con gái độc nhất trong gia đình gồm có cha mẹ và bà nội. Cha tên là Tổ Lã Tiên, mở xưởng sản xuất thức ăn gia súc cùng với Khương Mãn ở cùng thôn. Con trai Khương Mãn tên là Khương Phong cùng tuổi với Tổ Hạo Anh, cũng đã học xong cấp 3, hai người từ nhỏ đã là bạn thanh mai trúc mã, khi cả hai lên mười mấy tuổi thì hai gia đình hứa gả con cho nhau. Điều kiện gia đình tốt khiến Khương Phong trở nên lười nhác, không nghĩ đến chuyện tiến thủ, vì thế giữa hai người thường xuyên xảy ra cãi cọ, giận dỗi. Nhất là trong khoảng hai năm gần đây, Tổ Hạo Anh thường hay ở cùng với Ngô Trí, điều này càng khiến Khương Phong lòng dạ rối ren và tức giận.

Khương Phong bị đưa vào danh sách đối tượng khả nghi. Hàn Phi căn cứ vào kết quả phân tích vết bùn đất trên đế giầy để lại hiện trường đưa ra kết luận đây là vết giầy đi mưa bằng cao su, để lại lúc trời đang mưa hoặc khi vừa mưa xong. Ở khu vực này, trời bắt đầu đổ mưa từ lúc 5 giờ chiều ngày chủ nhật, tức ngày 06 tháng 8, mưa suốt đêm đến 6 giờ sáng ngày thứ hai thì tạnh ráo.

Theo Khương Phong tự thuật và người nhà làm chứng, đúng là đêm chủ nhật anh ta không đi ra ngoài; còn người làm thuê ở trang trại gà cho biết, Tổ Hạo Anh đến đây từ sáng thứ bảy, không phát hiện thấy có người khác

đi vào. Kết quả đi điều tra cho thấy dấu vết để lại là của một loại ủng đi mưa, tại thời điểm đó đã rất ít người sử dụng, nhất là những người trẻ tuổi lại càng ít.

Tuy nhiên ở trang trại gà vẫn có nhiều ủng cao su loại này, được những người làm thuê sử dụng để quét chuồng gà khi trời mưa. Trang trại gà có tất cả 8 người làm thuê, trong đó có 4 người ở nơi khác đến, đảm nhiệm trực ở đây trong hai ngày nghỉ cuối tuần. Theo kết quả đi điều tra, trong hai ngày nghỉ này họ đều không ra ngoài, chỉ có buổi tối chủ nhật Tạ Tiểu Long ra ngoài mua rượu. Hàn Phi lấy ủng của Tạ Tiểu Long từng đi ra so sánh, thấy hoàn toàn giống với dấu vết để lại hiện trường.

Tạ Tiểu Long, 21 tuổi, người Hà Bắc, trước đây từng có hành vi trộm cắp vặt, nhưng từ khi đến làm việc tại trang trại gà chưa thấy có hành vi kiểu này, làm việc cũng có thể nói là hết lòng hết sức, lại do hoàn cảnh gia đình khó khăn nên rất ít tiêu tiền. Qua một ngày thăm vấn, cuối cùng Tạ Tiểu Long bật khóc, thừa nhận đã đến phòng làm việc của chủ trang trại.

“Tối chủ nhật tôi đi mua rượu, lúc đó trời mưa nhỏ, khi đi qua phòng làm việc của chủ trang trại không thấy sáng đèn, thầm nghĩ chắc là chị Tô đã về nhà nên tò mò đến kéo thử cửa nhà xem sao, vừa kéo thì cửa đã mở, thì ra không khóa. Thế là tôi mạnh dạn đi vào trong, vốn cũng không nghĩ đến chuyện trộm tiền. Khi vào trong, ở trong nhà khá tối, tôi mới kéo rèm cửa sổ ra, vẫn không dám bật đèn, nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ phân biệt được đồ đạc, trên bàn có một cái kéo, tôi định xem trong ngăn bàn có tiền lẻ hay không nên dùng kéo bẩy một cái, khóa liền mở ra.”

Tạ Tiểu Long dừng lại một chút rồi bổ sung: “Kết quả là ở trong ngăn kéo có hơn 20 nhân dân tệ, tôi lấy xong lại tiếp tục đi vào bên trong, phát hiện thấy hình như có người đang nằm trên giường. Lúc đó tôi sợ hãi đến dựng cả tóc gáy, lập tức bỏ chạy ra ngoài, nhưng tôi sợ có người trông thấy nên không dám chạy theo lối cửa chính mà nhảy qua cửa sổ để ra, dọc đường chạy chầm chậm đi mua rượu... Hôm sau mới biết chị ấy đã chết...”

Theo kết quả khám nghiệm hiện trường, Hàn Phi nhận thấy vết ửng không đến gần chỗ xác chết, chứng tỏ Tạ Tiểu Long không nói dối, mà nếu quả thật như vậy thì tức là sau khi Tổ Hạo Anh chết rồi anh ta mới vào trộm tiền, vì thế bèn loại trừ anh ta khỏi đối tượng tình nghi giết người. Vậy thì rốt cuộc Tổ Hạo Anh bị giết vào lúc nào, ai đã giết cô? Đây vẫn là một bí ẩn.

Đúng vào lúc quan trọng, Hàn Phi quyết định xem lại báo cáo khám nghiệm tử thi một lần nữa, anh ta vẫn nhớ rằng hôm khám nghiệm tử thi thấy miệng, mũi và mắt của nạn nhân đúng là có trứng ruồi nhặng bám thành mảng màu trắng, nhưng không thấy có dấu hiệu dịch chuyển phân tán ra, rõ ràng là vẫn chưa phát triển thành ấu trùng. Thông thường, người chết xong nhanh nhất mấy phút, chậm nhất vài giờ là sẽ có ruồi nhặng đến đẻ trứng lên xác chết, tất nhiên phải là nơi có ruồi nhặng sinh sống.

Nếu trong phòng đóng kín thì sẽ không thể nhanh chóng có ruồi nhặng đến đẻ trứng được. Vào mùa này, để trứng nở thành ấu trùng thông thường phải mất hơn tiếng đồng hồ, nếu trời râm hoặc có mưa thì thời kỳ trứng sẽ tự động kéo dài thêm một vài tiếng nữa. Xem xét lại một lượt, hôm đó Hàn Phi khám nghiệm tử thi vào buổi trưa và đã phát hiện ra có trứng. Điều đó có nghĩa, chắc chắn trứng đã được đẻ vào ngày hôm đó, nếu như đẻ trước 6 giờ của ngày hôm trước thì đã nở thành ấu trùng rồi.

Mà trong khoảng thời gian từ 6 giờ tối ngày hôm trước đến 7 giờ sáng ngày hôm sau, không phải là thời gian côn trùng đẻ trứng được, hơn nữa những vết máu đọng dưới da của xác chết đã đông đặc lại, thi thể cứng đờ, chứng tỏ thời gian tử vong chắc chắn đã vượt quá 24 tiếng đồng hồ. Kết hợp với lời khai của Tạ Tiểu Long, có thể thấy nạn nhân đã bị hại từ trước 6 giờ tối ngày chủ nhật, nhưng điều này lại mâu thuẫn với thời gian ruồi nhặng đẻ trứng.

Trước tình hình đó, Hàn Phi không khỏi rơi vào vòng luẩn quẩn, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là lúc Tạ Tiểu Long vào nhà, cửa tuy không khóa nhưng đúng là đang đóng kín, sau khi anh ta trộm tiền xong vội vã rời

hỏi hiện trường thì cửa sổ mới mở. Như thế cũng tức là, trong khi nạn nhân bị sát hại, cả cửa chính và cửa sổ đều đóng.

Ru ồi nhặng hoàn toàn không thể vào trong phòng, còn sau khi Tạ Tiểu Long đi khỏi, mặc dù cửa sổ không đóng nhưng lúc đó đã rất muộn, ru ồi nhặng đã không hoạt động nữa. Cho đến sáng hôm sau, ru ồi nhặng mới bay vào trong nhà để trứng lên xác chết. Như vậy, phạm vi đi điều tra phải mở rộng sang ngày thứ bảy.

Sau khi sắp xếp lại mạch suy nghĩ, Hàn Phi đặt trọng tâm đối tượng đi điều tra vào Khương Phong. Lúc trước loại trừ anh ta, vì lúc đầu giả thiết sự việc xảy ra vào ngày chủ nhật, mà ngày chủ nhật thì anh ta không có thời gian gây án, song nếu bây giờ thời gian nạn nhân tử vong là ngày thứ bảy thì nhất thiết phải làm rõ anh ta đã ở đâu và làm gì trong khoảng thời gian này. Sau một ngày đi điều tra dò hỏi thông tin thì được biết trong ngày thứ bảy Khương Phong ở trong xưởng sản xuất thức ăn gia súc của mình. Tuy nhiên, kể từ sau 4 giờ chiều hôm đó, không ai chứng minh được anh ta ở đâu, ngay cả cơm tối cũng không ăn ở nhà, người trong thôn cũng không có ai tụ tập ăn uống với anh ta. Thế là tổ chuyên án và Hàn Phi quyết định sử dụng biện pháp với Khương Phong. Qua giám định kỹ thuật, Hàn Phi kết luận chiếc giầy du lịch Khương Phong đi lúc bị gọi đến đồn cảnh sát trùng khớp với dấu giầy còn để lại lờ mờ tại hiện trường, nhóm máu của anh ta cũng giống với tinh trùng còn lại trong bộ phận sinh dục của nạn nhân.

Đến đây, có thể cơ bản xác định, Khương Phong là đối tượng tình nghi hàng đầu. Trước chứng cứ rành rành, Khương Phong đành cúi đầu nhận tội, khai báo toàn bộ quá trình gây án.

Đúng như Hàn Phi phân tích, mặc dù đã có hôn ước miệng từ trước với Khương Phong, nhưng từ khi quen biết Ngô Trí, Tổ Hạo Anh dần xa lánh anh ta. Khương Phong đã biết việc này, vì thế lúc 5 giờ chiều ngày thứ bảy, anh ta đến trang trại nuôi gà gọi Tổ Hạo Anh mở cửa rồi nói thẳng về mối quan hệ của hai người.

Bị Khương Phong ép buộc, Tổ Hạo Anh đưa ra yêu cầu: “Kết hôn với anh cũng được, nhưng phải đợi đến khi Ngô Trí có bạn gái thì tôi mới rời bỏ anh ấy.”

Trong lòng Khương Phong biết rõ đó là chuyện không thể nào xảy ra và cho rằng Tổ Hạo Anh cố tình lừa mình, hai người càng tranh cãi càng gay gắt. Khương Phong nổi giận bóp cổ giết chết Tổ Hạo Anh, đồng thời cưỡng hiếp cô, sau đó anh ta tìm thấy chìa khóa, đóng cửa lại rồi ném chìa khóa đi và quay trở về xưởng chế biến thức ăn gia súc của mình...

Vụ án thứ chín

Ruổi độc thần bí

Điểm yếu duy nhất không thể sửa chữa của chúng ta là mềm yếu.

— — La Rochefoucauld

Lời dẫn

Tôi cấn dao mổ rạch một đường thẳng từ ngực xuống bụng theo cách giải phẫu anh Hàn quen sử dụng, cảm giác như có tiếng xé vải vang lên bên tai tôi. Đây là lần đầu tiên tôi giải phẫu một mình, những lần trước đây đều tiến hành cùng với anh Hàn, vì thế đương nhiên không tránh khỏi có chút căng thẳng, tay run rẩy liên hồi.

Trong khoảnh khắc tôi rạch mở khoang bụng, hỗn hợp huyết tương lẫn với nội tạng lập tức tuôn trào ra, như thể tất cả mọi thứ có trong bụng đều trào hết ra ngoài khiến tôi sợ hãi đến nỗi sợ ý đánh rơi cả con dao mổ vào bụng xác chết. Tôi lặng lẽ nuốt nước bọt. Hỗn hợp huyết tương và những vật chất chưa xác định rõ là gì phun ra cả một đám, may mà tôi mặc quần áo bảo hộ, nếu không cả mặt và vai cũng đã dính đầy thứ vật chất này rồi.

Sau một lúc trấn tĩnh lại, tôi nhìn vào bên trong bụng của xác chết, con dao mổ rơi vào đúng chỗ đám ruột non ruột già ngoằn ngoèo, hơn nữa xác chết này không giống những xác chết bình thường khác, nội tạng và trực tràng đã bắt đầu nhào ra khiến con dao rơi vào đó lập tức không thấy đâu nữa.

Tôi lấy hết dũng khí bới tìm khắp trong khoang bụng, có thể nghe thấy những tiếng “ộp oạp” phát ra từ đám chất dịch hòa tan trong nội tạng, trong giây phút đó lại càng vô cùng rõ ràng, khiến đầu mồ hôi vã ra trên đầu tôi lấm tẩm như những hạt đậu. Vì sợ làm hỏng nội tạng nên tôi cũng không dám thực hiện nhiều động tác mạnh.

Cuối cùng, sau một hồi lục lọi tôi cũng lấy được con dao mổ ra. Tôi định lau mồ hôi nhưng lại ý thức được rằng mình đang mặc quần áo bảo hộ nên đành thôi. Đúng lúc này, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng trong bụng nạn nhân chứa đầy giòi bọ!

Cách ly

Khi ánh mặt trời thoát ra khỏi phòng tuyến cuối cùng của đám mây cũng là thời khắc cuối cùng bất ngờ xuất hiện. Thành phố như mang theo hơi thở nhẹ nhàng và dịu dàng một cách mong manh, mờ mờ. Con mèo đen lang thang nơi góc phố có lẽ đêm qua vẫn còn nhớ được đường về nhà, nhưng đành bất lực, uể oải liếm chiếc móng vuốt bị thương và chờ đợi một người hảo tâm nào đó xuất hiện. Trên mạng nhện bám đầy những giọt sương đêm long lanh, nhưng chỉ một phút sau đó đã bị một đứa bé trai tinh nghịch đùa cợt lấy đi, song con nhện chỉ cần đan vài trăm vòng là khôi phục được thành lũy của mình ngay thôi.

Không biết chuông báo thức nhà ai kêu mãi không dứt, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Hôm nay, ngay từ sáng sớm đã xảy ra một việc không thể tưởng tượng nổi, sở cảnh sát ra thông báo khẩn cấp, hai chuyên gia pháp y hàng đầu là Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đầu bị bắt buộc hạn chế tự do và lệnh cho tôi tức tốc đến sở cảnh sát. Người thông báo chính là Cao Kiện.

Nghe xong tin này, tôi lập tức đến sở cảnh sát, trên suốt đường đi trong đầu chất chứa đầy nghi ngờ và sợ hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai chuyên gia pháp y hàng đầu của thành phố Nam Minh bị hạn chế, chuyện này đối với tôi mà nói, chẳng khác gì cổ tích “Nghìn lẻ một đêm”, đáng tiếc thay sự việc như vậy đã xảy ra.

Tới sở cảnh sát, tôi phát hiện ra ở đây đang tiến hành đi đầu phái hàng loạt nhân viên. Tôi để ý thấy ngoài lực lượng cảnh sát còn có các thành viên của một đội rất đặc biệt. Đồng phục màu trắng của họ vô cùng nổi bật, bởi vì chúng bọc rất kín da thịt của họ, bộ phận duy nhất lộ ra ngoài là phần đầu, nhưng cũng bị vật thể trong suốt giống như thủy tinh cách ly với

bên ngoài. Tôi đột nhiên nhận ra rằng, chưa từng nhìn thấy loại đờng phục như thế này bao giờ trong sở cảnh sát, càng không rõ họ rốt cuộc là đơn vị nào.

Rất nhanh, tôi gặp được Cao Kiện, trông thấy tôi rồi anh ta mới thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Cuối cùng cậu cũng đến rồi, tôi đang bận sắp chết đây.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cảm nhận duy nhất khi tôi bước chân vào sở cảnh sát đó là áp lực, tôi biết rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Cao Kiện đang định nói gì đó nhưng lại thôi, rồi thở dài một tiếng xong mới bảo: “Tôi cũng không biết giải thích với cậu như thế nào, anh Thẩm bảo tôi đến đón cậu, cậu đi mà hỏi anh ta ấy.”

“Vâng.” Tôi đồng ý mà không nói thêm gì nữa.

Cao Kiện nói xong liền dẫn tôi đi ra phía ngoài sở cảnh sát. Rốt cuộc sự việc là như thế nào mà Cao Kiện lại bí mật đến như vậy, lại còn bảo tôi tự mình đi hỏi Thẩm Kiến Quốc nữa chứ? Nếu có thể gặp được Thẩm Kiến Quốc thì đương nhiên là tốt nhất rồi, tôi cũng rất muốn biết tình hình của họ bây giờ thế nào.

Chúng tôi đi xe cảnh sát của Cao Kiện, rời khỏi sở cảnh sát.

“Chẳng phải chúng ta đi gặp Thẩm Kiến Quốc sao? Tại sao lại ra khỏi sở cảnh sát?” Tôi hỏi theo bản năng.

Cao Kiện đáp: “Họ không có ở sở cảnh sát.”

Nếu họ chỉ tạm thời bị giam giữ thì còn có thể giải thích được, nhưng theo như cách nói của Cao Kiện, họ không bị giam giữ trong sở cảnh sát, như thế việc này phần nào đã vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của tôi, khiến tôi linh cảm thấy một số dấu hiệu chẳng lành.

Tôi hỏi: “Chẳng phải họ bị giam giữ hay sao? Không giam trong sở cảnh sát thì giam ở đâu?”

Cao Kiện trả lời với vẻ vừa tức giận vừa buồn cười: “Ai bảo với cậu là họ bị giam giữ hả?”

Lúc này, tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, không biết nên nói như thế nào cho phải, lẽ nào tôi đã hiểu sai rồi ư?

Cao Kiện chuyển đổi cần số một cách thành thạo, sau khi thay đổi đột ngột xong mới nhìn tôi đang ngần ngại: “Họ chỉ bị cách ly mà thôi.”

“Cách ly à?” Vừa nghe thấy từ này, tôi đột nhiên nhớ đến đội mặc đồng phục màu trắng kỳ lạ trông thấy lúc vừa bước vào sở cảnh sát, cho nên cơ bản hiểu được nguyên nhân tại sao Cao Kiện lại có vẻ nghiêm nghị đến như vậy.

“Đúng vậy.” Nói xong, vẻ mặt Cao Kiện lại một lần nữa trở nên nặng trĩu.

Mặc dù cách ly chỉ là một từ rất đơn giản, nhưng nó lại ngầm biểu thị ý nghĩa tuyên cáo. Trong giới y học, từ này nói chung thường được dùng để chỉ mức độ đã vượt ra ngoài phạm vi có thể chữa trị hoặc khống chế, hơn nữa còn có vi rút, vi khuẩn... có khả năng lây nhiễm rất cao. Ít nhất tôi cũng đã hiểu được rằng sự phụ và Hàn Phi đang gặp rắc rối.

Tôi hỏi tiếp: “Phải rồi, lúc vừa đến sở cảnh sát tôi gặp một đội mặc đồng phục màu trắng kín toàn thân, là đội nào vậy?”

Cao Kiện thở một hơi thật dài: “Chẳng phải đội nào cả, đó chỉ là họ mặc quần áo phòng hộ mà thôi.”

Nói xong, Cao Kiện liếc nhìn tôi với vẻ không dám tin: “Không phải là cậu không biết về trang phục phòng hóa đấy chứ?”

Nói tới đi đâu này lại phải quay lại vấn đề của cá nhân tôi, từ nhỏ ngoài chuyện trình thám, nói chung tôi không mấy hứng thú với những thứ khác, nếu bạn hỏi thầy giáo tôi tên là gì thì tôi cũng chỉ có thể trả lời bạn bằng một vẻ mặt ngờ ngác. Tất nhiên Thẩm Kiến Quốc là một ngoại lệ, ông là bước chuyển ngoặt của cuộc đời tôi, nếu không có ông thì không biết bây giờ tôi đang ở đâu.

Chúng tôi đến một nơi cách xa sở cảnh sát, bố trí khác một trời một vực so với sở cảnh sát, nói chính xác thì nó giống với một phòng thí nghiệm khổng lồ hơn. Theo ý anh Cao nói, đây là nơi chuyên phụ trách phòng

ngừa vi rút và vi khuẩn. Tôi và Cao Kiện đi qua lớp lớp cửa cánh gác, trên đường còn phải thực hiện biện pháp khử trùng đơn giản xong mới được vào bên trong, rồi lại phải đi qua một hành lang màu trắng làm bằng loại vật chất giống như cao su, cuối cùng gặp được Thẩm Kiến Quốc.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc đang ở trong một gian phòng bằng nhựa trong suốt, trong đó còn có một số thiết bị đơn giản và một chiếc giường đơn sơ, đây có lẽ là phòng cách ly mà Cao Kiện nhắc đến? Hàn Phi ở trong phòng bên cạnh, cũng giống hệt như phòng của Thẩm Kiến Quốc.

Tuy nhiên chúng tôi không được cho phép vào trong phòng này, mà chỉ có thể nói chuyện qua tấm vách nhựa mỏng.

Thẩm Kiến Quốc đang mặc trang phục sử dụng khi tiến hành nghiệp vụ pháp y, trông dáng vẻ vẫn rất nhanh nhẹn, chỉ có đi đầu mấy sợi tóc bay lòa xòa khiến ông trông có vẻ hơi tiều tụy. Tôi nhận thấy rằng sau khi trông thấy tôi, đôi lông mày nhỏ của Thẩm Kiến Quốc đã giãn ra rất nhiều.

“Em đến rồi ạ.” Tôi nói với sự phụ.

Thẩm Kiến Quốc gật đầu, Hàn Phi cũng phát hiện ra tôi và Cao Kiện.

“Các anh nói ngắn gọn thôi, chúng tôi không được phép ở trong này lâu đâu.” Cao Kiện nhắc nhở một cách thiện chí.

Thẩm Kiến Quốc vuốt những sợi tóc lòa xòa, trông đã có vẻ phấn chấn hơn nhiều: “Vậy để tôi nói nhé, sự việc xảy ra vào sáng nay, sở cảnh sát nhận được tin báo án, tôi và Hàn Phi liền được cử đi kiểm tra, đến nơi đúng là phát hiện thấy có người chết nhưng bộ dạng lúc chết rất kỳ lạ. Đây là sở trường của Hàn Phi, hãy để cậu ấy giải thích cho các cậu.”

Nói đến đây, Thẩm Kiến Quốc chuyển chủ đề sang cho Hàn Phi.

Hàn Phi lập tức tiếp nhận, nói: “Chúng tôi phát hiện ra mất người chết bị xung huyết nặng, da nổi nốt lốm đốm rất lạ nhưng lại không phải là vết tụ máu sau khi tử vong, bởi vì xác chết lạnh một cách rõ rệt, các cơ lỏng lẻo, đồng tử giãn rộng, tứ chi vẫn có thể gấp lại được, như vậy có thể phán đoán thời gian tử vong mới chỉ khoảng trên dưới 24 tiếng, không thể xuất hiện vết tụ máu được. Hơn nữa, từ hiện trường có thể thấy rằng trước khi

chết nạn nhân có giầy giụa, thuộc dạng chết bất thành linh. Bên cạnh xác chết có vết máu bắn tóe, nhưng mầu máu hơi có sắc xanh, vì thế tôi suy đoán rằng nạn nhân chết do trúng độc.”

“Trúng độc à?” Tôi hơi ngạc nhiên: “Nhưng mà nạn nhân trúng độc chết thì có liên quan gì với sư phụ và anh Hàn, tại sao hai người lại bị cách ly chứ?”

“Tôi quên chưa nói, căn cứ vào triệu chứng của xác chết, cộng với tình hình hiện trường, tôi nghi ngờ nạn nhân bị nhiễm vi rút, hơn nữa rất có thể là một loại vi rút có khả năng lây nhiễm rất mạnh. Mặc dù chưa xác định rõ lắm nhưng sau nhiều lần cân nhắc tôi và anh Thẩm vẫn lựa chọn phương án cách ly để tránh vi rút lây lan thêm. Sở cảnh sát đã cử người đi kiểm tra, nếu không phải như vậy là tốt nhất, còn nếu phải thì hậu quả có thể nghiêm trọng đấy.” Hàn Phi nói tiếp.

Tôi chợt nhớ đến chuyện đi đầu động lực lượng lớn và huy động cả bộ phận đặc biệt mà tôi trông thấy ở sở cảnh sát sáng nay, thì ra nguyên nhân là như vậy. Có đi đâu, tôi lại nhớ đến một chuyện còn quan trọng hơn, hay nói một cách chặt chẽ, hai vị chuyên gia pháp y của chi cục cảnh sát hiện giờ đều đang ở trong khu cách ly, vậy thì...

Tôi lại nghĩ, anh Hàn và sư phụ tôi đã lựa chọn phương án cách ly, mà theo tác phong đã thành thói quen của sư phụ thì từ trước đến nay ông chưa bao giờ làm những việc không có chuẩn bị trước, do đó chắc chắn ông đã suy nghĩ rất kỹ về đối sách rồi mới lựa chọn cách ly mà không hề kiêng sợ gì như vậy: “Vậy tôi muốn hỏi một câu, hai người đều bị cách ly cả rồi, công việc pháp y tiếp theo phải làm thế nào?”

Hàn Phi và sư phụ đưa mắt nhìn nhau, sau đó nói một cách có vẻ vô trách nhiệm: “Chắc chắn là cậu toàn quyền phụ trách rồi, hai lão già chúng tôi đều đang ở trong này, chi cục cảnh sát còn có ai nữa chứ?”

“Tôi ư?” Tôi hoàn toàn không tin, cho rằng anh Hàn đang đùa cợt mình. Nên nhớ, mỗi lần ra ngoài làm việc tôi đều đi cùng anh Hàn hoặc sư phụ, từ trước đến giờ chỉ làm nhiệm vụ trợ giúp, hơn nữa mặc dù chỉ là nhiệm

vụ trợ giúp nhưng tôi cũng đã phải dốc hết sức lực mới làm được, bây giờ bảo một mình tôi làm hết toàn bộ công việc pháp y thì có khác gì chuyện “Nghìn lẻ một đêm.”

“Cậu không nghe nhầm đâu, chính là cậu đấy.” Đúng vào lúc này, Thẩm Kiến Quốc từ nãy đến giờ luôn trầm ngâm suy nghĩ lại lên tiếng.

Thẩm Kiến Quốc vừa nói xong, tôi lập tức chân tay luống cuống: “Sư phụ, hai người đừng trêu em nữa, em vừa mới qua giai đoạn thực tập, làm sao có khả năng gánh vác nhiệm vụ quan trọng như thế này được chứ?”

Nhưng anh Hàn và sư phụ lại chỉ nhìn tôi mà không hề có ý định nói tiếp, thái độ của họ rất rõ ràng và cũng rất kiên định, công việc pháp y này tôi chắc chắn phải làm rồi!

Trước ánh mắt chăm chăm như vậy của hai người, tôi bỗng nhiên thấy sợ, theo phản xạ tự nhiên định lùi lại phía sau. Đúng lúc này, một bàn tay to khỏe đặt lên vai tôi, tôi nhìn về phía chủ nhân của bàn tay này, chỉ thấy ánh mắt khích lệ của Cao Kiện.

Cảm nhận được sức mạnh từ bàn tay to kia, tôi hít sâu một hơi, nhìn Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi một lần nữa: “Vâng, vậy thì cứ giao cho tôi!”

Khóe miệng Thẩm Kiến Quốc khẽ nhếch lên, một lần nữa ông lại vuốt những sợi tóc vô tình xòa xuống. Nhưng Hàn Phi thì đột nhiên bật cười thành tiếng: “Chỉ đùa thế thôi, cậu không cho là thật chứ?”

Cảm xúc mạnh mẽ mà khó khăn lắm tôi mới có được lập tức bị tiếng cười của Hàn Phi biến thành cảm giác khó xử: “Không phải, anh Hàn, sư phụ, chuyện này...”

Trong chốc lát, không khí căng thẳng hoàn toàn tan biến.

Cao Kiện nãy giờ luôn ở sau lưng tôi không cười nữa, bước lên phía trước nói: “Được rồi, anh Thẩm đừng đùa Tô Trạch nữa. Chúng tôi còn phải làm việc nghiêm chỉnh đấy.”

Đúng lúc này tôi phát hiện ra phía sau chúng tôi có thêm hai người mặc trang phục bảo hộ màu trắng, hơn nữa còn liên tục lấy tay ra hiệu cho chúng tôi, rõ ràng thời gian vào thăm của chúng tôi đã hết.

Lúc này Thẩm Kiến Quốc gọi tôi bảo: “Ô Trạch, hãy mạnh dạn làm đi nhé.”

Hàn Phi cũng thôi không cười nữa, tôi có thể trông thấy trong cái nhìn khích lệ từ trong mắt anh ấy còn có nỗi niềm khác. Bình thường Thẩm Kiến Quốc nói rất ít, nhưng chỉ cần vài câu ngắn ngủi này thôi cũng khiến trong lòng tôi xúc động mãi không thôi. Mặc dù không biết có làm tốt được hay không, nhưng tôi rất tin tưởng!

“Hai lão già chúng tôi chờ đợi tin tốt từ cậu, chúng tôi có ra khỏi đây được hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cậu đấy.” Hàn Phi đùa. Tôi biết hiện giờ Hàn Phi và Thẩm Kiến Quốc đang phải chịu rất nhiều áp lực, vậy mà vẫn còn có thể trêu đùa được chính là bởi vì không muốn tôi phải chịu áp lực, đồng thời làm giảm áp lực cho chính bản thân họ.

Sự thay đổi này là minh chứng cho tinh thần của Hàn Phi, tinh thần của một chuyên gia pháp y lớn. Tôi thật sự đã cảm nhận được nó!

“Tôi sẽ cố gắng!” Tôi thề hứa với lòng mình.

Con giò kỳ lạ

Chiếc ghế gỗ cũ nát bị vứt bỏ trên bờ đâm không biết từ lúc nào đã trở thành thiên đường của lũ chim. Chính giữa quảng trường Đông Kiêu ở thành phố Nam Minh là chiếc đài phun nước mới, ngoài ra còn có các thiết bị luyện tập thể dục thể thao, không nghi ngờ gì nữa, chỉ cần vài ngày nữa thôi nơi đây sẽ trở thành điểm tập trung của cư dân thành phố. Quảng trường được xây dựng theo hình chữ thập, giao thông thuận tiện tỏa đi khắp nơi, chỉ cần băng qua đường ngang ở bên cạnh là ra đến phố chính và chia thành đường ngang số một và đường ngang số hai. Đi theo đường ngang số một về phía đông khoảng 300 mét là khu vực thuộc tiểu khu Đông Dương, hiện trường xảy ra vụ án chính là nằm trong tiểu khu Đông Dương này.

Quảng trường Đông Kiêu mới được xây dựng cách đây không lâu, còn cư dân ở tiểu khu Đông Dương cũng không nhiều, tuy nhiên vào lúc này tiểu khu Đông Dương lại ồn ào lạ thường.

Lúc tôi và Cao Kiện đến cửa tiểu khu thì thấy hiện trường vụ án đã được phong tỏa rất chặt, khắp hiện trường tràn ngập không khí căng thẳng, một thứ áp lực rất khó diễn tả bắt đầu dâng lên, tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ căn phòng chúng tôi sắp sửa bước vào.

Lần này tôi và Cao Kiện không được đi vào một cách suôn sẻ giống như bình thường, việc kiểm tra thân thể cũng chặt chẽ hơn nhiều so với lúc trước.

“Không được! Các anh không được làm như vậy!” Tôi hơi bực tức, ngăn người đàn ông mặc trang phục bảo hộ ở trước mặt lại.

Người đàn ông kia nói một câu không hề có chút tình cảm nào: “Bây giờ ở đây tôi là người quyết định, anh có quyền gì bắt chúng tôi phải làm như vậy?”

“Hành động!” Nói rồi anh ta liền vẫy tay ra hiệu cho 5 thành viên đội bảo vệ trang bị đầy đủ ở phía sau, trên tay mỗi người họ đều mang một loại trang bị đặc biệt, tuy nhiên tôi vẫn nhận ra đó là đó là thứ liên quan đến việc khử trùng.

Đúng lúc anh ta nói, các đội viên chờ sẵn ở phía sau đồng loạt cất bước bắt đầu xông vào bên trong.

“Khoan đã!” Tôi chặn trước mặt họ, lấy giấy chứng minh ra: “Tôi là đại diện pháp y Tô Trạch, tôi có quyền không cho các anh được làm như vậy!”

Nhưng các thành viên của đội bảo vệ kia lại không hề vì thế mà có ý dừng bước. Song, lúc này tại đây chỉ cần một sự xao động cũng khiến người ta chú ý, tất nhiên bao gồm cả Cao Kiện là người hiểu rõ tình hình. Anh ấy bước nhanh mấy bước đến trước mặt đội bảo vệ, lấy giấy tờ cho họ xem: “Tôi là Cao Kiện, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, ra lệnh cho các anh dừng lại!” Thấy có người ngăn cản, bấy giờ người đàn ông dẫn đầu đội bảo vệ mới ra lệnh cho các đội viên đứng yên đợi mệnh lệnh tiếp theo: “Cảnh sát hình sự à? Bây giờ bất kể là ai tôi cũng đều có thể tố cáo tội cản trở người thi hành công vụ, đây là chuyện liên quan đến an ninh quốc gia, hậu quả thế nào chắc anh cũng đã biết.”

Cao Kiện đi thẳng đến trước mặt tôi, hỏi nhỏ: “Tình hình bây giờ thế nào?”

Tôi nói: “Tôi vừa đến đây đã nghe họ nói rằng để phòng ngừa vi rút lây lan thêm, phải tiến hành khử trùng toàn bộ căn phòng. Việc này không vấn đề gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ nếu họ làm như vậy thì chắc chắn sẽ phá hỏng tất cả manh mối ở hiện trường, như vậy tiến trình đi đầu tra vụ án sẽ gặp trở ngại vô cùng lớn!”

Cao Kiện gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó hỏi một cách dứt khoát: “Anh có thể nói cho tôi biết là loại vi rút nào không? Tại sao phải xử lý vội vàng như vậy?”

Đội trưởng đội bảo vệ trả lời ngay: “Hiện giờ vẫn chưa đi đầu tra rõ, nhưng thứ vi rút này nếu để lâu sẽ sinh sôi, chúng tôi chỉ là đề phòng nhờ xảy ra chuyện gì thôi.”

Cao Kiện nói: “Đây là hiện trường xảy ra án mạng, cần phải do tôi toàn quyền phụ trách, trước khi tất cả được làm rõ, không ai được phép hành động bừa bãi.” “Anh!” Đội trưởng đội bảo vệ có vẻ hơi tức giận, nhưng khi nhìn thấy Cao Kiện thì lại cả thấy có gì đó lấy làm lạ: “Chờ chút, anh là Cao Kiện à?”

“Đúng, Cao Kiện đội trưởng đội cảnh sát hình sự.” Cao Kiện trả lời thẳng thắn, rõ ràng.

“Tốt nghiệp trường trung học Ngọc Dương phải không?” Anh ta hỏi tiếp.

Lúc này Cao Kiện đột nhiên ngăn người: “Anh... làm sao anh biết?”

“Ha ha, quả nhiên là cậu r ồi!” Nói xong đội trưởng đội bảo vệ liền chuẩn bị lao vào ôm lấy Cao Kiện.

Không chỉ Cao Kiện mà những người khác trong đó có tôi cũng đều không hiểu gì cả, chuyện gì thế nhỉ?

Khi bắt gặp ánh mắt ngờ vực của Cao Kiện, lại còn thủ thế chuẩn bị chống cự nữa nên anh ta nói tiếp: “Tôi là Vương Vũ Minh! Ng ồi học ở bàn phía sau cậu!”

Cao Kiện nghe thấy vậy mới quan sát kỹ người đàn ông tự xưng là Vương Vũ Minh kia, một lúc sau mới nói: “Ồ, Vương Vũ Minh! Chẳng phải cậu bảo là đi theo ngành y r ồi sao? Những năm này làm tốt chứ?”

“Chuyện kể ra cũng dài, để sau chúng ta từ từ hãy nói.” Vương Vũ Minh lại nhìn hiện trường: “Có đi ầu, vừa r ồi nhân viên kỹ thuật của tôi tiến hành phân tích và cho biết trên người nạn nhân toàn là vi rút có khả năng lây nhiễm rất lớn. Vì thế chúng tôi buộc phải chấp hành nhiệm vụ này, theo tôi các cậu nên biết rõ hậu quả sẽ như thế nào.”

Thấy tình hình sự việc có nguy cơ mở rộng hơn, tôi bèn tiếp lời luôn: “Đội trưởng Vương, chúng tôi không có ý ngăn cản anh. Chỉ có đi ầu, nhiệm vụ của giới pháp y chúng tôi là trả lại sự công bằng cho người chết. Tôi chỉ cần một ít thời gian để khám nghiệm hiện trường và thu thập chứng cứ, r ồi đưa xác nạn nhân về tiến hành kiểm tra kỹ hơn. Sau khoảng thời gian này, các anh tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình, như vậy vừa không cản trở công việc của các anh, vừa không phá hỏng quy tắc làm việc của chúng tôi.”

“Như vậy à?” Vương Vũ Minh nghe xong tr ần tư: “Chúng ta đã ầu là những người làm việc vì nhân dân, vậy thì cứ theo cậu đi, tôi chỉ cho cậu 5 phút, sau 5 phút người của chúng tôi sẽ vào trong.”

“Được!” Tôi lập tức ồng ý.

Trong tình hình bình thường, pháp y phải hoàn thành mọi công tác bảo vệ hiện trường r ồi mới cho phép người khác vào, nhưng lần này tình hình tương đối đặc biệt, nhưng nhờ sự kiên trì thuyết phục của Cao Kiện, cuối cùng tôi với anh ấy và đội trưởng đội bảo vệ hiện trường cùng vào trong. Tuy nhiên, theo yêu cầu của bộ phận bảo vệ, trước khi vào chúng tôi phải mặc bộ trang phục màu trắng từng trông thấy lúc sáng.

Vừa bước vào trong phòng, đập vào mắt tôi là một vũng máu khô, trong màu đỏ của máu có ánh sắc xanh, đúng như lời Hàn Phi nói. Ở ngay sát chỗ r ẽ là xác của nạn nhân với khuôn mặt mũi nhăn rúm dữ tợn, hẳn là lúc chết đã vô cùng đau đớn.

Do mặc bộ trang phục kỳ quái kia nên hành động hơi khó khăn, tôi cũng không được phép mang hộp dụng cụ pháp y vào trong vì để đảm bảo tránh phát tán vi rút. Vị trí nạn nhân tử vong là ở phòng khách, trong đó không có bất kỳ dấu vết vật lộn nào. Tôi và Cao Kiện chia nhau tìm kiếm manh mối có giá trị.

Tôi phụ trách việc tìm kiếm trên xác nạn nhân, còn Cao Kiện phụ trách tìm kiếm ở các vị trí khác trong phòng. Tôi phát hiện ra trong phòng bày đủ loại sách vở liên quan đến nghiên cứu côn trùng, có thể thấy lúc còn sống chắc chắn nạn nhân là người rất yêu thích côn trùng.

Tôi để ý thấy trên ngực nạn nhân có một vết đạn bắn, miệng vết thương nằm lệch về bên phải phía trên tim khoảng hơn một đốt ngón tay, tuy không phải là vết thương chí mạng nhưng xét tình hình hiện trường thì thấy rằng rất có thể nạn nhân đã tử vong do mất máu quá nhiều. Nhưng đi sâu kỳ lạ là mắt nạn nhân bị xung huyết nghiêm trọng, ngoài mắt ra thì ở các bộ phận hở khác cũng đều xuất hiện dấu vết chảy máu, đặc biệt ở miệng có vết máu đậm nhất. Như vậy có thể loại bỏ hoàn toàn khả năng nạn nhân bị bắn chết, nhưng như vậy thì ở đây lại có chút khó hiểu, nếu nạn nhân đã trúng độc chết thì còn bắn vào ngực xác chết làm gì? Đây là việc hoàn toàn không cần thiết. Lúc này thời gian đã mất 3 phút, chỉ còn 1 phút nữa là hiện trường sẽ bị phá hủy.

Vì thế tôi cũng đành phải rời khỏi xác chết, bắt đầu tìm kiếm manh mối có giá trị ở quanh trong phòng. Tôi phát hiện thấy ở cách thi thể không xa có một chiếc chậu bằng kim loại, bên trong đựng rất nhiều vật chất màu đen, có thể xác định được đó là tro than, rõ ràng đã có một số giấy tờ bị đốt cháy ở đây.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị kiểm tra sang chỗ khác thì bỗng nhiên trông thấy bên trong đám vật chất màu đen có một chỗ màu trắng rất rõ, khi gạt lớp vật chất bên ngoài ra xem, thấy đó là một góc mảnh giấy chưa cháy hết. Tôi cạy mảnh giấy lên theo bản năng, trên đó có một số ký hiệu hóa học rất kỳ lạ, tôi nghi chép vắn tắt lại, nghĩ thầm chắc chắn nó sẽ có ích cho

quá trình phá án.

Ngoài ra, những chỗ khác đều không phát hiện được thông tin gì có giá trị, mà thời gian 5 phút cũng đã sắp hết, những việc làm được trong khoảng thời gian 5 phút ngắn ngủi này hết sức có hạn. Lúc này, các thành viên của đội bảo vệ đã tiến vào trong phòng, nhờ sự giúp đỡ của họ, xác chết được chuyển an toàn ra ngoài, tất nhiên là sau khi đã thực hiện xong biện pháp xử lý nhất định.

Tôi và Cao Kiện bị yêu cầu ra khỏi phòng.

“Bạn có tìm thấy thứ gì muốn tìm không?” Cao Kiện hỏi lúc chúng tôi đang thay quần áo bảo hộ.

“Cũng được một phần, nếu cho tôi thêm thời gian, chắc chắn sẽ phát hiện được nhiều chứng cứ hơn nữa.” Tôi nói với vẻ hơi nản lòng.

Cao Kiện vỗ vai tôi: “Cố gắng hết sức là được rồi.”

“Nhưng mà có một tin vui là xác chết không bị họ giữ lại, bây giờ tôi phải về tiến hành giải phẫu tử thi, mong rằng có thể thu thập được nhiều thông tin hơn.” Tôi xốc lại tinh thần, nói.

“Phải rồi.” Cao Kiện bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: “Vừa rồi ở trong phòng cũng không phải là tôi không thu hoạch được gì, tôi tìm thấy trong túi rác một mũi kim tiêm, nhưng đúng lúc đó họ lại thúc giục chúng ta ra ngoài, tôi cũng không kịp nhặt lấy nó, bây giờ mới nhớ ra.”

“Mũi kim tiêm hả?” Tôi sờ cái cổ hơi đau mỗi: “Rất có thể liên quan trực tiếp đến vụ án, không được, nhất định phải lấy được nó.”

Thấy tôi quay người định vào trong phòng một lần nữa, Cao Kiện liền kéo lại: “Không tác dụng gì đâu, họ cho chúng ta vào một lần là đã quá lắm rồi, bây giờ chắc đã bị nước khử trùng giải quyết xong xuôi rồi, cậu có vào cũng không ích lợi gì.”

Nghe Cao Kiện nói vậy, tôi lập tức im lặng, vụ án này thực sự đã trở nên phức tạp.

Cao Kiện nói: “Bây giờ như thế này nhé, tôi vẫn còn phải ở đây để phối hợp một số công việc, cậu cùng với họ về trước đi, có phát hiện gì mới

nhớ báo ngay cho tôi.”

Tôi chán nản bảo: “Được rồi.”

Sau khi chia tay Cao Kiện, tôi trở về phòng giải phẫu cùng với xác chết được bảo vệ chặt chẽ, rồi sau đó nhờ sự giúp đỡ của họ thiết lập một khu vực bảo vệ đơn giản nhằm phòng ngừa vi rút trên xác chết lây lan ra rộng hơn. Còn tôi, tất nhiên lại một lần nữa mặc quần áo bảo hộ bước vào trong, một mình với xác chết.

Sau khi tôi giải phẫu xong, họ sẽ yêu cầu tiến hành xử lý xác chết nhằm tránh xảy ra bất trắc, vì thế rất có thể đây sẽ là lần cuối cùng tôi tiếp xúc với manh mối của vụ án.

Mức độ quan trọng của công việc giải phẫu tiếp theo như thế nào, đương nhiên không cần tôi phải nói nữa. Nhưng nói thật, tôi cũng không có sở trường về công việc này, mà chỉ là học được các kiến thức cơ bản trong thời gian đi cùng với Hàn Phi mà thôi. Mọi người đã tin tưởng tôi như vậy thì tôi cũng chỉ còn biết tạm thời tin vào khả năng của mình.

Tôi cẩn dao mổ rạch một đường thẳng từ ngực xuống bụng theo cách giải phẫu anh Hàn quen sử dụng, cảm giác tiếng dao rạch giống như tiếng xé vải vang lên bên tai. Đây là lần đầu tiên tôi giải phẫu một mình, những lần trước đây đều tiến hành cùng với anh Hàn, vì thế tất nhiên không tránh khỏi có chút căng thẳng, tay run rẩy liên hồi.

Trong khoảnh khắc tôi rạch mở khoang bụng, hỗn hợp huyết tương lẫn với nội tạng lập tức tuôn trào ra, như thể tất cả mọi thứ có trong bụng đều trào hết ra ngoài khiến tôi sợ hãi đến nỗi sợ ý đánh rơi cả con dao mổ vào bụng xác chết. Tôi lặng lẽ nuốt nước bọt. Hỗn hợp huyết tương và những vật chất chưa xác định rõ là gì phun ra cả một đám, may mà tôi mặc quần áo bảo hộ, nếu không cả mặt và vai cũng đã dính đầy thứ vật chất này rồi.

Sau một lúc trấn tĩnh lại, tôi nhìn vào bên trong bụng của xác chết, con dao mổ rơi vào đúng chỗ đám ruột non ruột già ngoằn ngoèo, hơn nữa xác chết này không giống những xác chết bình thường khác, nội tạng và trực tràng đã bắt đầu nhào ra khiến con dao rơi vào đó lập tức không thấy đầu

nữa.

Tôi lấy hết dũng khí bới tìm khắp trong khoang bụng, có thể nghe thấy những tiếng “ộp oạp” phát ra từ đám chất dịch hòa tan trong nội tạng, trong giây phút đó lại càng vô cùng rõ ràng, khiến đầu m ò hôi vã ra trên đầu tôi lấm tấm như những hạt đậu. Vì sợ làm hỏng nội tạng nên tôi cũng không dám thực hiện nhiều động tác mạnh.

Cuối cùng, sau một hồi lục lọi tôi cũng lấy được con dao mổ ra. Tôi định lau m ò hôi nhưng lại ý thức được rằng mình đang mặc quần áo bảo hộ nên đành thôi. Đúng lúc này, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng trong bụng nạn nhân chứa đầy giòi bọ!

Kẻ trộm

Đi đâu này không hợp logic! Nạn nhân tử vong mới chỉ khoảng 24 giờ, theo lẽ thường sẽ không thể có một lượng lớn ấu trùng xuất hiện như vậy được, mà cho dù là có thì cũng phải theo trật tự từ ngoài vào trong, rồi sau đó mới thối rữa. Thế nhưng bên ngoài xác chết không có dấu vết gặm nhấm của bất kỳ con côn trùng nào, vậy những con ấu trùng này tại sao lại xuất hiện được chứ?

Lẽ nào tôi phán đoán sai thời gian tử vong? Không thể nào, ngay cả anh Hàn và sư phụ cũng đều xác nhận thời gian tử vong, không thể có nhầm lẫn được. Thế thì vấn đề nằm ở đâu?

Trên thi thể nạn nhân chỉ có một vết đạn bắn ở ngực, căn cứ vào lượng máu chảy ra ở hiện trường thì không đến nỗi mất mạng, vì thế nguyên nhân thật sự dẫn đến tử vong không phải là vết đạn bắn. Tôi đành tiến hành khám nghiệm tử thi một lần nữa, thấy ở sau thắt lưng của nạn nhân có một vết chấm nhỏ màu đỏ, thuộc loại vết thương nhỏ do kim đâm, chọc vào sâu trong cơ thể khoảng một đốt ngón tay. Vị trí này đại để tương ứng với vị trí phát hiện ra giòi bọ ở trong bụng, từ đó có thể suy đoán rằng ngu ồn gốc của những con giòi bọ đó rất có thể chính là từ vết thương này.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại chuyện Cao Kiện nói với tôi rằng phát hiện thấy có mũi kim tiêm ở trong phòng. Vậy thì rất có khả năng đó chính là vật đã

khiến nạn nhân mất mạng. Một chiếc kim tiêm tất nhiên không thể là nguyên nhân thật sự gây ra cái chết, mà nạn nhân chết bởi loại vật chất được tiêm vào kia, và chắc chắn cũng chính là ngu ồn bệnh gây ra toàn bộ sự việc này.

Chả trách cấp trên coi trọng việc này như vậy, ngay cả hai vị chuyên gia pháp y cũng phải cách ly hoàn toàn, hơn nữa mặc dù vẫn chưa rõ chủng loại vi rút là gì nhưng vẫn lựa chọn sử dụng biện pháp trên mọi hướng. Qua những việc làm này đã đủ thấy được thái độ của cấp trên trước việc xử lý vi rút. Nhưng chỉ cần phá được vụ án này, đặc tính và đặc điểm của vi rút chắc chắn cũng sẽ được khơi ra hết, và mọi người không còn phải hoảng hốt như bây giờ nữa.

Xét tình hình hiện tại, vụ án này chỉ có duy nhất một manh mối, đó là mũi kim tiêm ở trong phòng. Trên mũi kim này nhất định vẫn còn dính ngu ồn độc, chỉ cần mang đến phòng thí nghiệm sinh vật kiểm tra là có thể lấy được ngu ồn độc!

Tôi lập tức báo tin này cho Cao Kiện, anh ấy cũng ý thức được tình chất nghiêm trọng của sự việc nên bắt đầu thực hiện hành động mới.

Không lâu sau Cao Kiện mang mũi kim tiêm về, có đi đầu nó đã qua xử lý, vậy là manh mối duy nhất cũng đã đứt. Cuối cùng tôi vẫn không xứng với kỳ vọng của sư phụ và anh Hàn.

Mang theo tâm trạng nặng trĩu, tôi quyết định đi gặp sư phụ và anh Hàn. Họ hiểu nhiều biết rộng, chắc sẽ phát hiện ra được một số manh mối từ những chứng cứ hiện có.

“Cậu nói rằng mũi kim tiêm đã bị xử lý sạch sẽ rồi à?” Hàn Phi hỏi.

Tôi nói về ân hận: “Vâng, nếu tôi phát hiện sớm hơn một chút thì đã không xảy ra chuyện này rồi.”

Nghe vậy, cả hai người li ền rơi vào trạng thái tr ần tư. Sau khi suy nghĩ rất lâu Hàn Phi mới nói: “Việc này cũng không thể trách cậu được, từ đầu đến cuối vụ án đều liên quan đến vi rút, không nằm trong phạm vi quyền hạn của chúng ta.”

Tôi không trả lời, không cảm thấy việc này có liên quan gì với quyền hạn, mà chỉ cảm thấy năng lực của bản thân có vấn đề.

“Vừa rồi cậu bảo trong bụng người chết xuất hiện một lượng lớn giòi bọ à?” Thẩm Kiến Quốc đột nhiên hỏi.

“Vâng, hơn nữa đặc tính khác xa so với giòi bọ thông thường...” Tôi trả lời ngay không cần suy nghĩ, nhưng rồi lại bỗng nhiên phẫn khởi hẳn lên: “Đúng rồi, giòi bọ! Con biết rồi!”

Tôi bỗng nhiên nhận thức được rằng đối với loài người chúng ta, côn trùng chính là một “kho lưu trữ” tự nhiên, cơ thể chúng có thể lưu trữ một cách nguyên vẹn những vật chất trong cơ thể chúng ta, đảm bảo không bị biến đổi trong suốt một thời gian dài. Vì thế côn trùng chính là nhân chứng vô cùng có giá trị!

Tôi đột nhiên đảm nhận chức vụ pháp y, đúng là cũng hơi luống cuống, không biết làm thế nào, đến nỗi quên mất rằng bản thân mình học chuyên ngành côn trùng học pháp y! Những lời nói của Thẩm Kiến Quốc giống như một lời nhắc nhở, khiến tôi lập tức tỉnh ngộ!

Vì thế sau khi cáo từ Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi, tôi liền đến ngay phòng thí nghiệm, ở đây đang lưu giữ mẫu giòi bọ tôi lấy được trong bụng xác chết.

Bản thân giòi bọ chỉ đơn giản là côn trùng, khi mang đến phòng thí nghiệm kiểm tra lại tìm ra được nguồn gốc vi rút. Nói tóm lại, vẫn là vì lợi ích mà sinh ra tranh chấp, cuối cùng kẻ phạm tội cũng sẽ bị pháp luật trừng trị. Người xưa đã có câu “ác giả ác báo”, không phải không bị quả báo mà chỉ là chưa đến lúc.

Vụ án thứ mười **Ký sinh trùng đại nảo**

Chỉ cần người sống còn sống, thì người chết sẽ không chết

— — Van Gogh

Lời dẫn

“Từ con giòi có thể suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong, nhưng đối với người sống thì đó cũng là một kiểu bảo vệ”. Nhã Hi khẽ mỉm cười bổ sung một câu, “Trong chất thải con giòi bài tiết ra sau khi ăn thịt thối còn có cả muối sát trùng. Trong cơ thể nó còn có cả vật chất có tác dụng giúp nhanh lành vết thương hở như thuốc kháng sinh và thuốc tăng khả năng miễn dịch, từ đó tránh cho người bệnh tránh khỏi bị cưa chân do hoại tử nữa. Em biết những đi ều này.”

Nuốt trôi ký ức

Lúc này là 10 giờ 30 phút sáng, lẽ ra đang phải khám nghiệm tử thi nhưng tôi lại ng ỉ trong một quán cà phê bài trí không hợp chút nào với cách ăn mặc của tôi. Một bộ âu phục màu xám đậm không vừa người, đi đôi gi ầy da bóng loáng. Đừng hỏi thật ra tôi nghĩ gì, không ai biết được trước lúc ra ngoài rồi cuộc tôi đã trải qua những gì.

Màn hình điện thoại đang sáng, ánh sáng của nó hắt lên tay phải của tôi, tôi cảm thấy phen này bản thân chết là cái chắc, Hàn Phi đã gọi cho tôi ba cuộc điện thoại, hừm, chính anh ấy mới không quan tâm hôm nay rồi cuộc tôi có xin nghỉ hay không.

Đúng lúc tôi đang do dự không biết có nên nghe cuộc điện thoại thứ tư của Hàn Phi hay không thì đột nhiên có người ng ỉ “phịch” một cái xuống trước mặt tôi. Mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay tôi, đúng vậy, bảo tôi gặp mặt một cô gái lạ, việc đó khiến tôi còn căng thẳng hơn cả lần đầu tiên đến hiện

trường xảy ra vụ án.

“Chào em.” Phải mất một hồi khá lâu, tôi mới nhớ ra được một câu mở đầu.

Cô gái trang điểm khá dễ thương, trên người mặc chiếc váy đầm màu sắc sặc sỡ. Tôi không hiểu biết về quan điểm thẩm mỹ của phụ nữ, nhưng theo phép lịch sự nên vẫn bổ sung thêm một câu: “Em đẹp lắm.”

Nhưng không hiểu tại sao sau khi nghe lời khen này của tôi, sắc mặt đối phương liền sầm xuống. Lúc này, trong đầu tôi lại có một ý nghĩ hoàn toàn không hợp lý chút nào: nếu cô gái này là một con côn trùng thì tốt, côn trùng đơn giản hơn phụ nữ rất nhiều.

“Cô em đã nói sơ qua cho em biết về anh rồi.” Cô gái tỏ ra tự nhiên thoải mái, cần cốc nước ở trước mặt uống liền mấy hớp to rồi lặng lẽ nhìn tôi không nói gì nữa.

Tình hình này khó xử rồi, bởi vì trước lúc cô gái đến đây tôi luôn bị ám ảnh bởi cái u ám của Hàn Phi nên căn bản không thể nào suy nghĩ được sẽ nói về những chủ đề gì sau khi hai người gặp nhau.

“Thường ngày em có thích sâu không?” Trong bầu không khí đặc quánh, sau khoảng hơn nửa phút, cuối cùng tôi nóng lòng thốt ra một câu như vậy. Tôi cũng không biết rõ hỏi như thế có ổn thỏa hay không, vì thế đành lén quan sát vẻ mặt của cô gái.

“Sâu gì ạ?” Cô gái không có vẻ ngạc nhiên, tựa cả thân người vào thành ghế. “Em tên là Nhã Hi.”

“Anh biết, anh biết.” Tôi gật đầu. “Em có thể gọi anh là Tô Trạch.”

“Vâng, vậy rốt cuộc là sâu gì ạ?” Nhã Hi hỏi tiếp.

“Các loại sâu bọ.” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc. “Tất cả sâu bọ.”

“Lúc còn bé em ở nhà bà ngoại, chỉ cần thấy thứ gì ăn được là em ăn ngay.” Nhã Hi bỗng nhiên cười to. Với tôi, để hiểu được thứ tình cảm kỳ quặc, vui buồn thất thường này của phụ nữ, quả thật là hết sức mệt mỏi.

“Bên trong thức ăn có sâu à?” Tôi đã cố gắng hết sức để cân nhắc đắn đo về mối liên quan giữa lời nói của Nhã Hi và côn trùng.

“Bà ngoại bảo em là sâu, sâu ăn.” Nhã Hi lại bưng cốc nước, lần này chỉ khẽ nhấp một ngụm. Tôi nhìn thấy trên cốc thủy tinh in vết môi màu hồng nhạt, lúc này mới phát hiện ra hôm nay cô ấy tô môi son. Kỳ lạ thật, tại sao cô ấy tô môi son mà miệng lại vẫn không thấy có tí sắc đỏ nào chứ?

Tuy nhiên, đi đầu đầu tiên tôi có thể xác định được là, có lẽ Nhã Hi bị thiếu máu, nhưng không thể là bị bệnh tim, suy cho cùng thì chẳng có cặp môi nào không bị thâm cả.

Tôi cười gượng vài tiếng, tiếp theo đó không khí lại rơi vào trạng thái căng cứng, gượng gạo.

“Còn anh thì sao? Anh là sâu gì?” Nhã Hi đột nhiên hỏi khiến tôi ngẩn ra mất một lúc. Nhớ lại tính tình của mình thường ngày, tôi không biết trả lời thế nào.

“Hôm nay em phải xin phép chỉ để đến đây à?”

Tôi thử chuyển chủ đề.

Chỉ thấy hai tay Nhã Hi nắm vào nhau để trên mặt bàn, nói: “Em không cần phải xin nghỉ, thích đi đâu thì đi.”

Lúc trước nghe mọi người bảo rằng Nhã Hi làm việc ở một bộ phận nào đó, nhưng bây giờ nghe cô ấy nói như vậy tôi lại càng khẳng định chắc chắn cô đã không đi làm nữa vì lý do sức khỏe yếu.

“Không đi làm tốt quá, có thể tự do làm những gì mình thích, không như anh, chỉ cần sở cảnh sát gọi một cuộc điện thoại là phải về ngay.” Lúc này tôi chợt dạ liếc nhìn chiếc điện thoại cầm trong tay, xem ra Hàn Phi không gọi cho tôi nữa, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Em có làm việc, nhưng có thể làm tại nhà, chủ yếu là phiên dịch một số tài liệu hoặc sách báo.” Nhã Hi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Gần đây trạng thái tinh thần không được tốt nên nửa tháng nay không nhận việc về nữa.”

“Không ngờ ngoại ngữ của em tốt thế.” Một tay tôi chống cằm, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ. “Sức khỏe của em không tốt à?”

Có lẽ Nhã Hi không ngờ tôi lại hỏi thẳng cô như vậy, nên không khỏi

ngạc nhiên: “Biểu hiện rõ lắm à?”

Tôi gật đầu: “Sắc mặt không tốt lắm.”

“Ồ, có thể do tối qua em mất ngủ.” Nhã Hi áp một tay lên má rồi bật cười: “Nếu lần sau còn gặp nhau, đêm hôm trước em sẽ đi ngủ sớm, chắc sẽ không giống như hôm nay nữa.”

“Ừ! Ừ!” Tôi gật đầu. “Nếu máu thiếu sắt thì thường ngày nên ăn nhiều gan lợn.”

“Hay chúng ta đi dạo một chút đi, vừa rồi trên đường đến đây em thấy ở đầu đường có một bảo tàng sống, mình có thể đến đó xem sao.” Rõ ràng Nhã Hi không muốn tôi nói về vấn đề liên quan đến sức khỏe của cô ấy nữa, còn tôi cũng cảm thấy cứ tiếp tục ngồi ở đây nói chuyện câu được câu chăng như vậy thì quả thật nhạt nhẽo.

“Hay đấy, đợi anh đi thanh toán đã.” Nói xong tôi liền cầm tờ hóa đơn ở trước mặt mang đến quầy thu ngân.

Tôi cúi xuống nhìn tờ hóa đơn trong tay, trên đó viết: Trà chanh bong bóng. Lẽ nào vừa rồi tôi đã không uống trà chanh? Quay lại nhìn chỗ vừa mới ngồi thì thấy bàn đã bị nhân viên phục vụ dọn sạch, mà Nhã Hi cũng không thấy đâu nữa. Tôi hơi lo lắng, vội đưa mắt tìm khắp bốn phía, đến lúc trông thấy Nhã Hi đã đứng ở trước cửa quán mới hơi bình tĩnh trở lại.

Nên nhớ rằng tôi rất ghét những chuyện như thế này, xét dưới góc độ lòng tự trọng của một người đàn ông, khi bị phụ nữ bỏ đi giữa đường một cách khó hiểu là một việc vô cùng xấu hổ, vì thế... tôi vội vàng thanh toán rồi đi về phía Nhã Hi.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi đứng sau lưng Nhã Hi, thấy cô ấy cao vừa đến vai mình.

“Sao ạ?” Nhã Hi quay lại nhìn tôi, tôi nhận thấy trong ánh mắt của cô ấy thoáng có chút ngỡ ngàng.

“Đi thôi.” Tôi cười, đưa tay chỉ về bên trái, phía “Bảo tàng sống ở đầu đường”.

Dường như Nhã Hi đang suy nghĩ đi đâu gì đó, nhưng cũng lại như đang

che giấu tình cảm, vài giây sau mới lên tiếng “vâng ạ.”

Tôi và Nhã Hi sóng đôi bước đi, dọc đường hầu như không có ai, chắc là do lúc này đang trong giờ làm việc. Tôi cúi xuống nhìn cô một cái, chỉ thấy mái đầu tròn vo và hàng lông mi dài.

“Thường ngày anh có thích đến bảo tàng sống không?” Nhã Hi bỗng nhiên hỏi.

Câu hỏi của cô làm tôi hơi bối rối, nên nhớ rằng tôi làm gì có thời gian để đi dạo, không bị Hàn Phi thúc giục làm việc đã là tốt lắm rồi, hằng ngày mỗi khi về đến nhà đầu chỉ muốn lăn ra ngủ ngay, đến cả tắm rửa cũng ngại.

“Em thấy anh bảo đến bảo tàng sống chơi nên nghĩ là thường ngày anh cũng thích đến kiểu cửa hàng này.” Nhã Hi ngẩng lên nhìn tôi, nói.

“Vừa nãy em bảo đến đấy mà.” Tôi vừa nói vừa nghĩ: lúc trước xem tivi thấy nói rằng phụ nữ dễ thay đổi, quả đúng là có chuyện như vậy.

“Em nói thế à?” Nhã Hi bỗng nhiên đứng lại, đôi mắt mở to, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Được rồi, tôi thừa nhận rồi, không thể tranh phần đúng với phụ nữ được, về chuyện rốt cuộc ai đề nghị đến bảo tàng sống thì có tranh luận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế là tôi đành nói lời xin lỗi: “Không phải, anh trêu em vậy thôi, là anh đề nghị đến đó.”

Nhã Hi không để ý gì đến tôi nữa và rảo bước đi lên trước tôi. Tôi không biết cô ấy có tức giận hay không, nhưng rất rõ ràng là hiện tại tôi không nên đuổi theo nói chuyện với cô ta thì tốt hơn.

Lúc này tôi mới phát hiện ra Nhã Hi bước đi hơi kỳ lạ. Kỳ lạ ở đây không phải là bước đi khập khà khập khiễng mà là hình như cơ thể cô hơi mất cân bằng. Mặc dù tôi biết có một số phụ nữ khi đi giày cao gót sẽ đi lại rất khó khăn, nhưng những kiểu đi đó vẫn không giống như Nhã Hi bây giờ. Hơn nữa, đế giày của cô chỉ cao khoảng 3 phân mà thôi.

Ánh sáng mặt trời dường như chiếu qua làn da trên cánh tay Nhã Hi, thậm chí tôi có thể nhìn thấy rõ mạch máu, thậm chí... thậm chí phát hiện

thấy trên lớp da ở mặt sau cánh tay của cô còn có một số vết đỏ do mao mạch bị vỡ gây ra.

Theo kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi, những mao mạch kia bị vỡ không phải do va đập mà là do bên trong cơ thể của cô ấy có vấn đề. Nhưng vấn đề đó là gì? Trực giác bảo tôi rằng: côn trùng. Ý nghĩ này lập tức khiến đầu óc tôi tê dại, khiến ngay cả ánh mắt nhìn phía sau lưng Nhã Hi cũng chứa đầy vẻ sợ hãi và thương xót. Tôi muốn giúp đỡ người con gái này, có lẽ đi đầu này xuất phát từ tinh thần chính nghĩa của một người đàn ông.

“Nhã Hi.” Tôi đuổi kịp rồi nói: “Bình thường em thích làm gì?”

“Không có sở thích gì đặc biệt, chỉ là đọc sách hoặc đi chơi đâu đó tùy ý.” Tâm trạng Nhã Hi lại bỗng nhiên tốt lên. “Còn anh, thường ngày có thích làm gì không?”

“Nghiên cứu côn trùng, và còn nghiên cứu cả cơ thể người nữa.” Khi nói ra những đi đầu này, tôi không khỏi có phần tự hào.

“Anh làm nghề pháp y, nghiên cứu cơ thể người thì em tin, nhưng nghiên cứu côn trùng thì em lại thấy hơi tò mò đấy.” Nói xong những lời này, bất chợt thân hình Nhã Hi hơi nhao về phía trước.

Tôi vội vàng đưa tay ra đỡ cô, cô nhìn tôi với vẻ chưa hết hoảng hốt. Không biết có phải do ảo giác hay không mà đi đầu tôi đọc được trong ánh mắt của Nhã Hi không phải sự sợ hãi, càng không phải là sự bất lực, mà là một sự buồn thương. Đi đầu này khiến trong lòng tôi nảy sinh một sự tò mò rất khó nói đối với cô gái này, thật ra cô ấy là người như thế nào? Có phải đúng là có côn trùng ký sinh bên trong cơ thể cô hay không?

Nhưng Nhã Hi đã nhanh chóng tự đứng vững, đồng thời buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy tôi.

“Em thấy hơi khó chịu, hay là để lần sau gặp lại anh nhé.” Vẻ mặt cô tỏ ra hơi khó xử.

Việc đã đến nước như thế này thì quả thật cũng không tiện miễn cưỡng bắt con gái nhà người ta phải tiếp tục đi với mình nữa, vì thế tôi đồng ý

theo yêu cầu của cô ấy. Nhã Hi kiên quyết đòi tự mình bắt xe về nhà, vì thế sau khi trao đổi số điện thoại cho nhau, tôi tiễn cô lên một chiếc tắc xi.

Nửa phút sau khi Nhã Hi đi rồi, tôi vẫn đứng nguyên bên lề đường. Nhìn cái tên “Nhã Hi” lưu trên điện thoại, tôi bất giác cất tiếng thở dài, cuối cùng trong điện thoại của tôi cũng đã có số của một người con gái. Bất kể sau này tôi và Nhã Hi có liên lạc với nhau hay không, có gặp nhau nữa hay không, cũng đều không phải là quá quan trọng. Xem ra, đây là một việc rất đáng vui mừng.

Tôi nhìn điện thoại cười ngây ngô, nhưng chỉ một giây sau đã không thể cười được nữa. Đúng vậy, anh Hàn lại gọi đến, tôi hít sâu một hơi, nhấn phím nghe. “Tôi sắp phá cửa nhà cậu ra rồi đấy.” Anh Hàn giận dữ hét lên ở đầu bên kia.

“Sao vậy?” Tôi không kịp phản ứng, anh Hàn tìm tôi không phải vì công việc hay sao? Hóa ra bây giờ anh ấy vẫn đang ở cửa nhà tôi à?

“Không sao cả.” Nói xong, anh ấy liền tắt điện thoại.

Hôm nay đến cả anh Hàn cũng trở nên khó hiểu, nhưng dựa theo kinh nghiệm đã có, lúc này tôi cần phải nhanh chóng về sở cảnh sát, nếu không người nằm trên bàn giải phẫu sẽ là tôi.

Trên đường về sở cảnh sát, tôi gửi một tin nhắn cho Nhã Hi, nhưng đến khi xuống xe rồi cũng vẫn không thấy cô ấy trả lời. Tôi cũng không quá quan tâm về việc này, đặt điện thoại xuống xong liền vội vã đi tìm anh Hàn.

Phát điên vì yêu

Lúc tôi nghĩ rằng mình và Nhã Hi sẽ không gặp nhau được nữa thì cô lại đến tìm tôi.

Vốn đã hẹn gặp nhau vào lúc 7 giờ tối, nhưng tôi bận quá, đến khi xong việc ngẩng đầu lên thì đã 10 giờ, nhìn điện thoại, thấy trong khoảng thời gian từ 7 giờ đến 9 giờ tối Nhã Hi không gọi cho tôi một cuộc nào, thậm chí ngay cả tin nhắn cũng không gửi. Tôi nghĩ, chắc đợi tôi mãi không được nên cô ấy đã về rồi.

Lúc tôi lê tấm thân mệt mỏi ra khỏi công cơ quan và đi được một đoạn ngắn thì lại nghe thấy có ai đó gọi mình, liền giật mình quay ngoắt đầu lại. Lần này, tôi sợ đến chết suýt nữa thì ngất, bởi vì giữa lúc đêm khuya thế này lại nghe thấy tiếng một người con gái gọi tên mình ở phía sau.

Nhìn kỹ thì ra đó là Nhã Hi.Ồ, hôm nay cô ấy mặc khá phù hợp với gu thẩm mỹ của nhiều cô gái trẻ, váy đầm màu trắng, vẫn đi đôi giày da màu đỏ đế cao 3 phân như lần gặp mặt trước.

“Xấu hổ quá, anh bận làm việc nên quên mất thời gian.” Tôi vừa nói vừa đoán xem Nhã Hi có giận vì việc tôi lỡ hẹn hay không.

“Là em đến muộn, thật ngại quá.” Nhã Hi nói tỏ ý xin lỗi, rồi hỏi: “Chúng mình đi đâu?”

Tốt rồi, nhưng rồi tôi lại tiến thoái lưỡng nan, bởi vì lần này Nhã Hi chủ động hẹn đi chơi, tôi luôn nghĩ rằng cô ấy sẽ chọn địa điểm, chọn xong rồi thì tôi chỉ còn việc đưa cô ấy đến đó mà thôi. Không ngờ cô ấy lại không hề có điểm đến.

“Đi đâu này anh chưa nghĩ đến.” Tôi đành phải trả lời thật.

“Ồ, thế à, vậy chúng ta đi xem phim nhé.” Nhã Hi nhìn tôi với vẻ chờ đợi.

Bây giờ đã hơn 10 giờ đêm, nếu lại còn đi xem một bộ phim thì tính ra cũng phải mất thêm đến 2 tiếng nữa, như vậy đêm nay tôi sẽ về nhà rất khuya. Nhưng quan trọng nhất là tôi và Nhã Hi mới gặp nhau lần này là lần thứ 2, mà con gái cũng không nên về nhà quá khuya.

“Xem phim xong sẽ về khuya lắm, em có ngại gì không?” Tôi hỏi một câu thăm dò.

“Không sao đâu, người yêu em có thể đến đón em về” Nhã Hi nói vẻ lạnh lùng.

Lúc này tôi lập tức cảm thấy đúng là mình đã gặp ma, Nhã Hi đã có người yêu, vậy mà giữa lúc đêm hôm khuya khoắt lại hẹn tôi đi xem phim là có gì? Lẽ nào cô ấy cãi nhau với người yêu nên muốn tìm một người khác để giải sầu? Nhưng như thế cũng không đúng, nếu đã cãi nhau thì làm

sao người yêu có thể đến đón cô ấy được?

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ đủ đi đâu vẫn không tìm ra được lời giải thích thì Nhã Hi bỗng nhiên bước tới kéo tay tôi: “Chúng mình đi thôi.”

Bị Nhã Hi làm cho rất bất ngờ, tôi chột dạ nhìn khắp xung quanh, sợ ông nghiệp trong cơ quan đi làm về nhìn thấy. Dù thế nào thì Nhã Hi và tôi cũng mới chỉ gặp nhau lần thứ 2, chỉ có thể coi như bạn bè bình thường mà thôi. Tôi hơi hoang mang, quả thật tôi chưa hiểu về cô ấy nhiều lắm. Người nhà cô ấy cũng chỉ mới giới thiệu qua loa về hình dáng và nghề nghiệp mà thôi, đến lúc gặp mặt thì tình hình thực tế lại rõ ràng khác nhiều so với những gì tôi được nghe.

“Đây là cái gì?” Nhã Hi đột nhiên chỉ vào vai tôi hỏi.

Tôi ngoảnh mặt sang nhìn, ôi, tôi giật mình sợ đến chết khiếp! Một con sâu màu trắng cuộn tròn trên vai tôi. Tôi dùng đầu ngón tay tóm lấy nó đưa ra trước mặt quan sát, thì ra đó là một con giòi.

“Con gì vậy?” Nhã Hi kiễng chân ghé vào xem.

“Con giòi, tức là loại côn trùng sinh sống trên xác chết, có thể dựa vào tình hình của con giòi để phán đoán thời gian tử vong.” Tôi nói một cách hết sức rõ ràng rành mạch. Và cũng rất nhanh, phản ứng của tôi đã trở lại. Hiện giờ trên tay tôi đang cầm con giòi, đang nói về chủ đề xác chết, còn đứng cạnh tôi là một cô gái xinh đẹp hẹn tôi đi xem phim. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được rằng nếu con vật này xuất hiện ở thời gian và địa điểm không thích hợp thì cũng sẽ khiến cho người ta vô cùng buồn chán.

“Hóa ra con giòi hình thù như thế này à?” Nhã Hi không hề sợ chút nào, trái lại còn có vẻ rất tò mò nữa.

“Em không sợ con vật này à?” Từ đầu đến giờ tôi vẫn thấy chuyện thật khó tin.

“Từ con giòi có thể suy đoán ra thời gian nạn nhân tử vong, nhưng đối với người sống thì đó cũng là một kiểu bảo vệ”. Nhã Hi khẽ mỉm cười bổ sung một câu: “Trong chất thải con giòi bài tiết ra sau khi ăn thịt thối còn

có cả muối sát trùng. Trong cơ thể nó còn có cả vật chất có tác dụng giúp nhanh lành vết thương hở như thuốc kháng sinh và thuốc tăng khả năng miễn dịch, từ đó tránh cho người bệnh khỏi bị cưa chân do hoại tử. Em biết những đi ều này.”

“Em làm anh bất ngờ quá!” Tôi ném con giòi trên tay lên không trung, đừng trách tôi tàn nhẫn, suy cho cùng nó xuất hiện lúc này quả thật là không đúng thời điểm.

“Tối nay anh giải phẫu tử thi à?” Nhã Hi hỏi.

Có lẽ do khoảng cách quá gần, tôi ngửi thấy một mùi thơm trên người Nhã Hi, chắc là tối nay cô ấy đã xức nước hoa. Có đi ều phía sau mùi nước hoa giống như mùi thơm của cây sơn chi kia còn xen lẫn đôi chút một thứ mùi khác, đi ều này khiến tôi bỗng nhiên trở nên cảnh giác. Thứ mùi kia hơi giống mùi của formalin. Tuy nhiên, do mùi nước hoa sơn chi lấn át nên tôi không thể nào phân biệt chính xác một trăm phần trăm.

“Em khỏe hơn rồi chứ?” Thực ra tôi vốn định hỏi thẳng là cô đã đi bệnh viện khám chưa.

“Không sao rồi, cứ ở nhà nằm ngủ, lúc dậy là khỏe thôi.” Nhã Hi tiếp tục cùng tôi sánh vai bước đi.

“Anh cứ nghĩ là em không gặp mặt anh nữa.” Tôi thử tìm chủ đề mới nói với cô. “Dẫu sao anh cũng là một kẻ hết sức vô vị.” Nói xong tôi bỗng nhiên cảm thấy mình hết sức lạ lùng, Nhã Hi đã có bạn trai, cô ấy hoàn toàn chỉ coi mình là một người bạn bình thường mà thôi, thế mà những lời tôi nói ra lại giống như cô ấy đến gặp mình là có mục đích.

“Em cảm thấy anh rất thú vị.” Nói xong, Nhã Hi li ền lặng yên, thậm chí bắt đầu bước nhanh hơn. Tôi nghĩ, thật ra chắc là cô không có nhiều bạn trai, chỉ đơn giản là muốn tìm một người khác người yêu để cùng mình đi xem một bộ phim mà thôi. Cô ấy không muốn nói chuyện với mình, hoặc là thật ra cũng không muốn tìm hiểu về tôi quá nhiều.

Lúc chúng tôi đến cổng rạp chiếu phim, tôi thấy hơi hoang mang. Đừng trách tôi tại sao lại như vậy, vì ngần này tuổi rồi mà tôi vẫn chưa từng vào

rạp hát. May mà Nhã Hi rất thành thạo nên chúng tôi nhanh chóng mua được vé và vào trong.

“Không ngờ mình đến thật đúng lúc, mua vé xong là vào xem được ngay.” Tôi vừa ng ỡ xuống li ền nói với Nhã Hi. Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời nên tôi quay sang nhìn cô xem sao.

Tôi giật mình kinh hãi, bên cạnh không hề có ai, rõ ràng vừa r ỡ Nhã Hi cùng ng ỡ xuống với tôi cơ mà. Tôi nhìn khắp bốn phía, trong phòng chiếu phim lúc này ngoài tôi ra cũng không có bao nhiêu người.

Tôi lại quay mặt nhìn vào màn hình, trên đó đang phát chương trình quảng cáo, không hiểu tại sao tiếng nhạc quảng cáo lại khiến tôi cảm thấy hơi sốt ruột. Tôi lấy điện thoại định gọi cho Nhã Hi hỏi cô đang ở đâu thì điện thoại lại hết pin. Đến lúc này tôi không thể ng ỡ yên được nữa, li ền vội vã đứng dậy r ỡ li ền mò đi ra ngoài.

Hành lang vắng tanh, ngay cả nhân viên soát vé vừa nãy cũng không thấy đâu nữa. Tôi không rõ Nhã Hi có vào nhà vệ sinh hay không nhưng vẫn theo biển chỉ dẫn trên hành lang tìm đến vị trí nhà vệ sinh r ỡ đứng cách gian dành cho phụ nữ khoảng 3 mét, trong lòng nghĩ rằng nếu Nhã Hi vào nhà vệ sinh thật thì lúc ra sẽ trông thấy tôi. Nghĩ đến đây tôi bắt đầu cảm thấy cô bé Nhã Hi này hơi kỳ lạ, cho dù có việc phải ra ngoài một lúc thì cũng phải nói một câu cho tôi biết chứ. Có thể do thói quen giao tiếp của mỗi người đều có những điểm không giống nhau, nhưng suy cho cùng thì trong giây phút này tôi vẫn rất lo cho cô ấy. Dù sao bây giờ cũng không còn sớm nữa, thế mà một cô gái tự nhiên lại biến mất khỏi rạp chiếu phim.

Do tình chất công việc nên trong đầu tôi lưu giữ khá nhiều cảnh tượng đáng sợ, nhưng đi đầu t ỡ tệ hơn là những sự việc vô cùng khủng khiếp đã ghi vào đầu óc tôi lại không thể nào xóa đi được.

“Reng reng reng, reng reng reng” không biết tiếng chuông kêu lên ở góc nào khiến tôi giật nảy mình, quay nhìn khắp nơi tìm kiếm chỗ phát ra tiếng chuông, rõ ràng tiếng chuông phát ra từ phía sau, trên đường tôi vừa đi đến đây, r ỡ lan tỏa theo hành lang.

Tôi hít thở thật sâu, từ từ bước về phía đó.

Hình như tiếng chuông mất hút ở cuối hành lang, nhưng tôi lại nghe thấy có tiếng người nói, đó là tiếng của một phụ nữ, giọng nói có vẻ ngoan ngoãn. Tôi không suy nghĩ nhiều, định quay lại nhà vệ sinh tiếp tục chờ Nhã Hi xuất hiện.

“Mày chết đi, chúng ta cùng chết.” Một tiếng hét chói tai khiến tôi lại quay lại, đi về phía đó.

“Nhã Hi sao?” Tôi giật mình khi nhìn thấy cô ấy.

Nhã Hi quay lưng lại phía tôi, đang trong tư thế quỳ, hai tay chống xuống sàn nhà, còn chiếc điện thoại thì đã bị ném ra xa.

“Nhã Hi, em không sao chứ?” Tôi bước đến, ngẩng xuống đặt một tay lên vai cô ấy. Lúc này tôi chỉ muốn an ủi cô.

Ai ngờ bàn tay tôi vừa mới chạm vào người cô ấy, thì cô ấy bỗng nhiên giống như bị điện giật, toàn thân run rẩy rồi cả người đổ vật sang một bên.

Toàn thân Nhã Hi co giật. Trong lúc cấp bách, tôi nhét một bàn tay của mình vào miệng cô, đề phòng cô ấy tự cắn lưỡi, tay còn lại móc vào túi quần lấy điện thoại. Chết tiệt, tôi quên là điện thoại đã hết pin.

Thế là tôi dùng tay này đỡ nửa thân trên của Nhã Hi dậy, lê từng bước đến chỗ chiếc điện thoại vừa bị cô ấy vứt ra xa kia.

May mà điện thoại vẫn còn sử dụng được, sau khi gọi báo cho trung tâm cấp cứu tôi mới cảm nhận thấy bàn tay đang bị Nhã Hi cắn trong miệng kia đau nhói đến tận xương tủy. Răng cô ta sắc thật!

“Cậu làm sao thế hả?” Hàn Phi hai tay chống nạnh, nhìn tôi bằng ánh mắt dữ tợn.

Tôi định lên tiếng giải thích, nhưng cả đêm đã rối loạn và cũng kỳ dị lắm rồi, cuối cùng đành ừ ừ cúi đầu, nói một câu: “Anh Hàn, xin lỗi anh, số tôi ần mượn anh để đặt cọc, tôi sẽ trả lại.”

Đúng vậy, bệnh viện nói rằng với tình hình hiện tại của Nhã Hi cần phải tiến hành kiểm tra tử mị. Thế là, trước khi người nhà Nhã Hi đến nơi, tôi đã làm thủ tục nhập viện cho cô ấy.

“Tôi hỏi rằng, buổi tối trước khi ra về cậu lại không sắp xếp đồ đạc ngăn nắp là tại làm sao?” Hàn Phi tức giận hỏi.

Tôi giật mình ngạc nhiên mất một lúc, nhớ lại những việc mình làm trước lúc ra về vào buổi tối khi chỉ có một mình ở cơ quan. Không đúng, lúc đó tôi chỉ viết báo cáo, Hàn Phi bảo không sắp xếp đồ đạc ngăn nắp là chỉ đồ đạc gì?

“Anh Hàn, ý anh là gì?” Không hiểu tại sao sau khi hỏi xong câu này trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh con côn trùng bé tí vô duyên vô cớ xuất hiện trên vai tôi khi tôi đang đi cùng với Nhã Hi.

“Tôi về đến nơi thấy lọ thu thập côn trùng để lung tung, dạo này sống thoải mái lắm nhỉ?” Hàn Phi nói không mấy thiện cảm.

Tại thì nghe Hàn Phi nói như vậy, còn trong lòng tôi thì vẫn nghĩ tới vấn đề liên quan đến con côn trùng nhỏ bé kia. Bởi vì những con côn trùng tôi tiếp xúc buổi tối khi ở trong cơ quan đầu là côn trùng trưởng thành được 22 ngày rồi, còn con ấu trùng bám trên vai tôi kia tính ra cũng chỉ khoảng một tuần, tức là ít hơn 14 ngày. Như thế cũng có nghĩa là có khả năng con ấu trùng bám trên vai tôi có nguồn gốc từ một xác chết nào đó, mà xác chết đó đã tử vong gần một tháng rồi.

Sự việc phát triển đến đây, tôi so vai quay đầu nhìn qua khe cửa vào trong phòng, quan sát Nhã Hi đang nằm trên giường bệnh.

“Không lẽ lại là phim kinh dị?” Tôi lẩm bẩm tự hỏi.

“Nhóc con, cậu đang lẩm bẩm cái gì đấy?” Anh Hàn ngoảnh mặt sang, hình như trong ánh mắt nhìn tôi chứa đựng một sự khinh thường “Cô bé này rất xinh, nhưng xem ra có vẻ hơi khác người bình thường.” “Anh bảo là, cô ấy không phải là người à?” Tôi chợt dạ, ghé sát người dựa vào người anh Hàn.

“Có một chút vấn đề” Anh Hàn như đang suy nghĩ đi đâu gì đó. “Tôi phải về đây, nhóc con ngày mai nhớ đừng có đến muộn đấy.”

Tôi vẫn còn muốn hỏi anh Hàn một đi đâu gì đó nữa nhưng chưa kịp phản ứng thì anh ấy đã đi xa rồi. Không phải, mà là anh ấy chạy xa rồi. Tôi thật

sự không tin rằng anh ấy về nhà, chắc chắn lại chạy về sở cảnh sát mà thôi. Đúng là loại cuồng công việc.

Tôi quay lại, định vào phòng bệnh xem Nhã Hi thế nào thì lại nhận ra cô ấy đã tỉnh, lại còn định tự mình rút ống truyền nước ra.

“Nhã Hi.” Tôi xông đến nắm lấy tay cô ấy.

Nhưng trong mắt Nhã Hi, thứ tôi nhìn thấy chỉ là sự xa lạ, như thể cô ấy không hề biết tôi.

“Em phải nằm viện, ngày mai bắt đầu kiểm tra kỹ toàn bộ cơ thể.” Tôi nói một cách chân thành.

“Tôi không có bệnh.” Nhã Hi lạnh lùng nói, đồng thời sầm mặt xuống.

“Nhưng mà...” Tôi định nói một câu gì đó để thuyết phục cô ấy nhưng đến nửa chừng lại không nói ra được nữa. Kỳ lạ thật, trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng Nhã Hi cầm điện thoại, giận dữ hét lên với người ở phía bên kia: chết đi!

Chúng tôi ra khỏi bệnh viện, lúc đó đã là 12 giờ đêm.

“Anh đưa em về nhé!” Tôi nói.

“Bạn trai sẽ đến đón em.” Nhã Hi nói xong liền quay người đi theo hướng ngược lại với đường quốc lộ, vừa đi vừa rút điện thoại, tôi đoán là đang gọi cho bạn trai.

“Người ta chết rồi mà còn làm ầm ĩ gì nữa.” Câu nói này theo cơn gió đêm thổi vào bên tai khiến tôi rùng mình, quay nhìn về phía Nhã Hi thì đã không thấy cô ấy đâu nữa. Lần nào cô ấy rời đi cũng đều biến mất rất nhanh. Điệu này không khỏi làm tôi sợ hãi, hốt hoảng...

Vật thay thế

Tôi trở về sở cảnh sát vào lúc sáng sớm, nghĩ lại chuyện xảy ra tối hôm trước mà vẫn còn run, sợ sẽ bị anh Hàn mắng cho một trận.

“Cậu đến chỗ tôi nhanh lên, phát hiện ra xác một người đàn ông.” Anh Hàn nói trong điện thoại.

Tôi không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng sắp xếp hộp dụng cụ pháp y rồi chạy ngay đến hiện trường.

Ra khỏi cổng chính mới phát hiện ra trời đang mưa phùn mù mịt.

“Cậu nhìn xem cậu đang làm gì hả?” Anh Hàn trông thấy tôi hấp ta hấp tấp liền bước đến.

Bấy giờ tôi mới chợt nhận ra là lúc bước vào đã làm bẩn sàn nhà, bèn lúng túng cười gượng.

Đây là căn hộ chung cư cho người độc thân, có đi đâu hơi kỳ lạ là trang trí bên trong vừa nhìn đã thấy đây là nơi ở của một cô gái. Là đàn ông thì theo lẽ thường sẽ không dùng rèm cửa màu hồng, trừ phi chủ nhân có niềm đam mê đặc biệt. Hoặc là, chủ nhân căn hộ này không phải là người đàn ông tử vong kia.

Tôi quan sát bốn phía, thấy trong góc bên cạnh sofa có một chiếc giầy nữ. Đương nhiên là tôi nhận ra nó giống hệt như đôi giầy Nhã Hi đi mỗi lần gặp tôi.

“Là do hàng xóm báo cảnh sát.” Tôi nghe thấy tiếng đồng nghiệp đang nói với nhau.

Nhìn xung quanh không thấy có gì khác thường ngoài đôi giầy màu đỏ kia, tôi bèn bước đến bên cạnh xác chết, bắt đầu làm công việc của mình.

“Ôi mẹ ời, kia là cái gì?” Đồng nghiệp ở phía sau bất ngờ kêu lên, tôi quay lại nhìn anh ta thấy không quen, chắc là hôm nay mới về công tác ở đội cảnh sát.

Rồi tôi nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, thấy trong tai nạn nhân có côn trùng đang nhúc nhích chuyển động, định lập tức lấy nó bỏ vào lọ.

“Chuyển cả xác chết về rồi kiểm tra sau, còn những thứ cần thu thập khác cậu cứ tiến hành như thường lệ là được rồi.” Lời anh Hàn cắt ngang, khiến tôi thôi không thực hiện công việc đang định làm. Rõ ràng anh ấy đã trông thấy một con côn trùng béo mập bò ra từ tai người chết mà lại làm như không nhìn thấy gì. Tôi cũng không tiện hỏi anh ấy tại sao, chỉ còn biết làm theo lời anh ấy mà thôi.

Khám nghiệm xong tử thi thì đã quá trưa, tôi nhìn chăm chăm vào con ký sinh trùng đại não lấy từ trong tai nạn nhân ra đang để trên mặt bàn, suy

nghĩ miên man.

Thật ra, trong não của nạn nhân cũng phát hiện có một đám ký sinh trùng, rõ ràng là lúc còn sống nạn nhân chính là vật chủ của đám ký sinh trùng này.

Trước đây xem các án lệ của nước ngoài từng có chuyện một kẻ vì muốn khống chế người khác đã cố tình làm đối phương bị nhiễm ký sinh trùng trong não. Ký sinh trùng sẽ khiến tính tình của con người thay đổi rất lớn, ảnh hưởng đến năng lực phán đoán vốn có, từ đó hành vi của họ dễ bị lời nói của người khác chi phối.

“Tôi qua đó xem ngay đây!” Tiếng Cao Kiện cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Cao Kiện ngay cạnh bàn giải phẫu, qua ánh mắt anh ấy tôi không khó nhận thấy vụ án này đã làm cho anh ấy phải đau đầu.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi đã hỏi mấy người hàng xóm, họ đều bảo rằng không thấy người này xuất hiện trong tòa nhà, còn theo báo cáo hiện trường chúng tôi cũng có thể xác định căn hộ chung cư mi ni kia chính là địa điểm đầu tiên xảy ra vụ án này. Trên người nạn nhân có vết thương nào rõ ràng không?” Cao Kiện hỏi.

“Không có.” Tôi lắc đầu trả lời. “Theo những gì đã thấy trước mắt thì không phải là tự sát.”

“Chắc chắn là bị người khác giết à?”

“Cũng chưa chắc, trong não anh ta có một đám côn trùng.” Tôi xoay chiếc bút trong tay, tiếp tục âm thầm suy nghĩ.

“Vậy là do côn trùng ăn hết óc dẫn đến chết người à?”

“Có thể nói như vậy.”

“Như thế tức là bản thân tự ồm chết, tuy nhiên thân phận người này rất đáng nghi, không có ai từng trông thấy anh ta cả, hơn nữa cho đến lúc này chúng tôi vẫn chưa liên lạc được với chủ căn hộ.”

“Chủ căn hộ là ai?” Tôi tò mò hỏi một câu có vẻ hơi thừa.

“Là một phụ nữ tên là Trần Nhã Hi.”

Nghe đến tên Nhã Hi, toàn thân tôi giống như bị sét đánh, lẽ nào đây chính là người yêu mà Nhã Hi nói đến? Nhưng người này rõ ràng đã chết mấy ngày rồi, thế mà tối hôm qua Nhã Hi vẫn bảo gọi điện thoại cho người yêu... Có nghĩa là hoặc là người chết này không phải là người yêu của Nhã Hi, hoặc là Nhã Hi đang nói dối.

Nghĩ đến ký sinh trùng trên người nạn nhân, kết hợp với những biểu hiện kỳ lạ mà tôi quan sát được trên người Nhã Hi, tôi càng khẳng định chắc chắn tất cả đều không hề đơn giản, thậm chí còn có thể nói rằng Nhã Hi cũng đã bị nhiễm loại ký sinh trùng này rồi. Nhã Hi... có thể chết bất kỳ lúc nào.

“Anh Hàn, tôi ra ngoài một lát.” Lúc này tôi đã không còn quan tâm đến việc sau này anh Hàn có tính sổ với mình hay không mà chỉ muốn tìm thấy Nhã Hi một cách nhanh nhất, mong sao... bệnh của cô ấy còn có thể chữa được. Nếu không chữa được, tôi cũng không nhẫn tâm để cô ấy chết cô độc trong một xó xỉnh nào đó trên thế gian này, đến lúc xác chết thối rữa đến một mức độ nào đó mới được người ta phát hiện.

Điện thoại của Nhã Hi vẫn đổ chuông nhưng không có ai nghe máy. Lúc này, tôi đành phải gọi điện cho người họ hàng đã dắt mối để tôi quen với Nhã Hi. Bác ấy đã cho tôi địa chỉ của bố mẹ Nhã Hi, thế là tôi vội tắc xi và đi đến chỗ họ.

Cha mẹ Nhã Hi sống ở phía nam thành phố, không phải một nơi xa xôi gì, đi xe từ sở cảnh sát, nếu không tắc đường thì chỉ cần nửa tiếng là đến nơi.

Trước mắt tôi là một tòa nhà xây theo lối “Đường lâu (kiến trúc đời Đường)” kiểu cũ. Tôi theo cầu thang lên tầng 3 là đến nơi. Cha mẹ Nhã Hi xem ra là thành phần trí thức cao vừa nhìn thấy đã biết ngay được đi đâu đó.

“Cháu tìm Nhã Hi nhưng cô ấy không nghe điện thoại, trong lòng thấy lo nên mới đến đây.” Tôi giải thích với hai ông bà lý do đến nhà họ.

“Nhã Hi à?” Hai ông bà ngoảnh mặt nhìn nhau.

“Cậu là bạn trai của Nhã Hi à?” Cha Nhã Hi hỏi.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, lẽ nào cha mẹ Nhã Hi lại không biết chuyện tình cảm của cô ấy, nếu biết thì chắc chắn đã xem qua ảnh của tôi, không đến nỗi không có bất kỳ khái niệm nào về tôi như vậy.

“Là người con trai thân thiết với Nhã Hi trước kia.” Tôi hơi ngượng ngùng, nói.

Tôi vừa nói ra, sắc mặt mẹ Nhã Hi liền trăn trở xuống.

Tôi không biết mình có nên tiếp tục hỏi thêm điều gì đó hay không.

“Người cậu biết là Nhã Hi hay Nhã Lệ?” Cha Nhã Hi hỏi.

Trước câu hỏi đó, tôi không khỏi bối rối, tôi chỉ biết Nhã Hi, không biết cái cô Nhã Lệ gì gì đó.

Tôi lấy điện thoại cho hai ông bà xem số của Nhã Hi lưu trong đó: “Đây là số điện thoại cô ấy cho cháu, nhưng hôm nay cháu gọi mãi mà cô ấy không nghe.”

“Chà, đây là số điện thoại của Nhã Lệ.” Cha Nhã Hi vỗ đùi “Rốt cuộc con bé này xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tất cả là tại tôi.” Mẹ của Nhã Hi đột nhiên quay người đi và khóc.

“Thưa hai bác, chuyện này là thế nào ạ?” Một hồi lâu tôi vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Nhã Hi và Nhã Lệ là chị em sinh đôi, Nhã Hi là em. Từ nhỏ đến lớn tính cách của hai đứa bé này hoàn toàn trái ngược nhau, Nhã Hi rất dịu dàng ít nói, từ nhỏ đã được tất nhiều người yêu quý, chúng tôi cũng thường dạy Nhã Lệ phải học tập em gái mình.” Nói đến đây, bác trai lắc đầu: “Hai năm trước Nhã Hi bị tai nạn đã ra đi rồi. Không lâu sau, Nhã Lệ liền dọn ra ngoài ở, thường ngày cũng không muốn qua lại thăm chúng tôi, chắc là trong lòng nó tức giận điều gì đó, luôn cho rằng chúng tôi yêu thương Nhã Hi hơn.”

“Phải rồi.” Hình như bác trai bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. “Lúc còn đi học Nhã Hi có một người bạn trai nhưng sau đó đã ra nước ngoài, đến lúc

Nhã Hi có chuyện mới về nước, rồi sau đó rốt cuộc có còn ở lại trong nước nữa hay không tôi cũng không rõ. Chúng tôi chỉ biết rằng cậu ta cũng biết Nhã Lệ, một năm sau khi Nhã Hi ra đi, có một lần tôi gặp hai đứa chúng nó cười cười nói nói với nhau ở bên ngoài, xem ra tình cảm chắc là cũng thân thiết lắm.”

“Người bạn trai đó tên là gì ạ?” Tôi hỏi.

“Lý Triển.” Bác gái thôi nức nở, nhìn tôi rồi nói: “Nhã Lệ từ nhỏ đã khiến người khác phải lo lắng, bây giờ tìm không thấy, không biết là có gây ra chuyện gì hay không nữa.”

“Không sao đâu bác ạ, cháu làm việc trong cơ quan công an, bác cứ tin ở cháu, nhất định sẽ tìm được Nhã Lệ.” Bây giờ tôi mới biết, thì ra Nhã Hi không phải là Nhã Hi mà lại là Nhã Lệ, chị sinh đôi với Nhã Hi. Vậy tại sao cô ta phải lấy thân phận của Nhã Hi để làm quen với tôi? Tất cả đều là những câu đố chưa có lời giải.

Tối hôm đó, tôi ở trung tâm pháp y nghiên cứu côn trùng xong, nặng nề đòi sư phụ kể cho nghe chuyện vụ án.

Sư phụ thực sự bó tay trước chiêu trò mặt dày mày dạn của tôi, đành tự mình pha một ấm trà rồi nhẹ nhàng kể cho tôi nghe một vụ án mạng do ông đích thân đi điều tra được.

Sông Tân Hà ở khu phía tây thành phố Thiên Nhai từ lâu đã trở thành một dòng sông ô nhiễm, lòng sông sủi bọt màu đen vàng, bốc mùi hôi thối đến nhức mũi, khiến không có kỳ sinh vật nào sống được trong dòng nước đó. Trên sông có một chiếc cống gỉ sét hết mức, cửa cống hình như chưa đóng bao giờ, đoạn đường bằng xi măng trên mặt cống mấp mô lồi lõm.

Trưa ngày 13 tháng 5, một chiếc máy kéo nông nghiệp chở một con lợn con đi từ hướng đông sang hướng tây và qua mặt cống, tài xế thấy chỗ này tương đối kín đáo bèn dừng lại định tiện thể đi tiểu thì bỗng nhiên trông thấy ở dưới cống có một xác chết!

Chiều hôm đó, Thẩm Kiến Quốc vội vã đến hiện trường, tiến hành khám nghiệm tử thi. Đây là một xác phụ nữ đã bị côn trùng phân hủy đến

mức mất hết cả mặt mũi. Người phụ nữ này để tóc ngắn gọn gàng, cao khoảng 1 mét 66, mặc chiếc váy bó màu xanh lục, tất sọc màu đen, giày da gót cao cỡ trung bình, trên người không có bất kỳ giấy tờ và tiền của gì.

Trên đầu nạn nhân có vết thương do vật tày đánh vào, xương sọ vỡ nát, có vẻ như đã bị người khác dùng đồ vật giống như gạch đá đập nhiều lần đến chết. Thảm Kiến Quốc bắt đầu thu thập ruồi nhặng tại hiện trường để suy đoán thời gian tử vong. Sau khi thu thập xong, ông lập tức trở về phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y để tiến hành giám định.

Sau khi giám định xong, Thảm Kiến Quốc nhanh chóng đưa ra kết quả, có một số giòi bọ đã bước sang thời kỳ nhộng, thậm chí có con đã sắp sửa phát triển thành côn trùng trưởng thành. Phán đoán theo màu sắc của những con nhộng thu thập được, thì phần lớn đã biến đổi sang màu tím đen, chứng tỏ chúng đã bước sang thời kỳ nhộng quá 3 ngày và thuộc loại ruồi xanh bóng *Lucilia sericata* điển hình. Vào mùa này, để nhộng phát triển đến giai đoạn thứ hai thì dù thế nào cũng phải mất khoảng 10 ngày, như thế cũng tức là vụ án xảy ra vào ngày mùng 3 hoặc mùng 4 tháng 5.

Thảm Kiến Quốc vẫn chưa nghĩ ra được rốt cuộc nạn nhân là ai? Nhưng đi đầu đầu tiên có thể phán đoán được là thân phận, nghề nghiệp của nạn nhân qua cách ăn mặc, trang điểm. Do lúc đó thời tiết chưa nóng nực nên nạn nhân mặc trang phục hè, thuộc mẫu phụ nữ kiểu mới khá chuộng thời trang. Vì thế, chắc chắn nạn nhân là người nông thôn vào thành phố làm việc, ví dụ như trông trẻ, tiếp viên trong các điểm vui chơi giải trí... Kết hợp với thời gian tử vong, Thảm Kiến Quốc phối hợp với công an địa phương tìm kiếm phụ nữ mất tích khoảng tám, chín hôm trước ở khu vực ngoại thành.

Thời gian không phụ người có tâm, sau mấy ngày tìm kiếm, vụ án đã có tiến triển rất đáng kể. Sau khi loại trừ từng bước, một nữ tiếp viên trong vũ trường tên là Mã Hồng Diệp trở thành mục tiêu chú ý của cảnh sát. Cô gái này 24 tuổi, người gốc vùng nông thôn phía đông bắc vào làm việc ở vũ trường trong thành phố đã hơn 7 tháng, cô ta cùng với 2 người khác thuê

trợ trong một ngôi nhà mái bằng ở sân sau vũ trường. Thế rồi bỗng nhiên cô mất tích kể từ sau ngày mùng 3 tháng 5, tính đến thời điểm phát hiện ra vụ án đã là 11 ngày.

Mã Hồng Diệp đi làm thuê từ năm khoảng 20 tuổi, lần lượt làm nhiều công việc như trông trẻ, phục vụ khách sạn, tiếp thị cho cửa hàng. Sau ngày mùng 1 tháng 10 năm 1999 đến vũ trường làm tiếp viên, làm các việc nhảy múa, hát với khách, bưng bê trà nước, quan hệ tương đối phức tạp. Theo bạn làm cùng cho biết, cô ta luôn có mong muốn làm quen một bạn trai người bản địa để sau đó tiến tới hôn nhân. Sau khi đến trung tâm pháp y nhận mặt, chủ vũ trường và các bạn làm cùng đều khẳng định người chết chính là Mã Hồng Diệp.

Công tác điều tra bắt đầu được tiến hành từ vũ trường, cùng lúc với hoạt động điều tra, hỏi thăm, nhân viên phòng điều tra hình sự công an thành phố phụ trách tổ chuyên án còn tiến hành kiểm kê di vật tại nơi nạn nhân cư trú. Cuối cùng đã phát hiện ra trong số di vật của nạn nhân có một cuốn sổ liên lạc, trên đó có mấy số điện thoại. Bạn ở cùng cho biết, người gần đây qua lại thân thiết với Mã Hồng Diệp mang họ Vu, hình như là chủ của một khách sạn.

Ông chủ Vu thường đến vũ trường tiêu xài, hầu như lần nào cũng đều do Mã Hồng Diệp chăm sóc, có khi còn cùng nhau ra ngoài.

Qua điều tra, cảnh sát đã tìm được người họ Vu kia, cảm nhận ban đầu đó là một người không mấy tốt đẹp.

Ông chủ Vu tên đầy đủ là Vu Đông Dương, 37 tuổi, đã từng kết hôn nhưng ly hôn cách đây 2 năm, khách sạn của ông ta cách vũ trường khoảng 4 cây số. Vu Đông Dương là típ người ham mê tửu sắc, từ chơi gái đến cờ bạc, ma túy, không thứ gì không thạo. Ông ta có một chiếc xe con hiệu Santana, từng bị bắt giữ vì tội uống rượu lái xe. Vì thế tổ chuyên án còn tiến hành thẩm vấn nhân viên phục vụ khách sạn, họ khai rằng nửa năm trước đúng là có một nhân viên phục vụ họ Mã, nhưng đã đi khỏi đó từ tháng 11 năm ngoái.

“Người này rất đáng nghi ngờ, liệu có nên lấy lý do tình nghi sử dụng ma túy để gọi đến thẩm vấn, sau đó bí mật khám xét trong xe của ông ta xem có vật gì khả nghi hay không?” Tại cuộc họp tổ chuyên án, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố đưa ra ý kiến của mình, đồng thời xin ý kiến của những người khác. Sau khi được lãnh đạo cảnh sát thành phố phê chuẩn, họ lập tức cho mời Vu Đông Dương đến thẩm vấn. Những lời khai của Vu Đông Dương về hoạt động của mình trong các ngày mùng 3 và mùng 4 tháng 5 có những mâu thuẫn với nhau. Cùng lúc đó, đi đầu tra viên của đội đi đầu tra cũng tìm kiếm thấy một lọ nước hoa trong xe hơi của Vu Đông Dương. Thẩm Kiến Quốc tiến hành phân tích vật chứng, thấy trên lọ nước hoa đó có một chỗ in dấu vân tay không hoàn chỉnh, qua đối chiếu xác định đó là dấu vân tay của ngón giữa bàn tay trái Mã Hồng Diệp. Có được những bằng chứng này, tổ chuyên án càng thêm tin tưởng bắt giữ Vu Đông Dương để thẩm tra.

Sau hai ngày một đêm gấp rút đi đầu tra thẩm vấn, có tạt giạt mình, thêm vào đó trước sự tấn công dồn dập của nhân viên thẩm vấn, cuối cùng Vu Đông Dương không chịu nổi đành khai nhận toàn bộ quá trình phạm tội của mình.

Vốn dĩ Vu Đông Dương là một kẻ thích lạm dụng tình dục, thường xuyên giở trò quấy rối phụ nữ, các nhân viên nữ làm việc trong khách sạn của hắn đều từng bị tròng ghẹo, vì thế họ lần lượt bỏ đi. Sau khi đến khách sạn, Mã Hồng Diệp thường chủ động tiếp cận Vu Đông Dương, coi hắn là chỗ dựa, còn Vu Đông Dương đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội trời cho này. Vào một buổi chiều sau tết Nguyên đán năm trước không lâu, Vu Đông Dương kiên cố ở lại trong phòng của Mã Hồng Diệp- người luôn mong muốn có thể đứng chân được ở thành phố, hắn ôm ấp, hôn hít, thậm chí định cưỡng bức cô. May mà sau đó có người gõ cửa giải vây, khiến hành động cưỡng bức của Vu Đông Dương không thành. Còn Mã Hồng Diệp từ sau lần đó không dám tiếp cận hắn nữa và không lâu sau thì bỏ việc đi nơi khác.

Nhưng Vu Đông Dương không cam lòng, hấn theo đuổi đến tận vũ trường nơi Mã Hồng Diệp làm việc. Hấn vung tiền dụ dỗ, sử dụng cả biện pháp mềm lẫn cứng, nói lời ngon ngọt, thậm chí thề thốt sẽ cưới cô. Mã Hồng Diệp không chịu được sự đeo bám dai dẳng đó, đánh phỏ mặc cho hấn sắp xếp, hy vọng sớm có thể thành gia lập nghiệp.

Một buổi tối cuối tháng 4, sau khi chơi bời thả cửa ở vũ trường, Vu Đông Dương nhân lúc Mã Hồng Diệp ra ngoài ăn đêm đã ép buộc kéo cô về khách sạn của mình, do ma men xui khiến, thú tính nổi lên hấn đã cưỡng hiếp cô. Vì vậy, Mã Hồng Diệp quyết định chia tay, nhưng Vũ Đông Dương không chịu dễ dàng từ bỏ. Sau ngày “Quốc tế Lao động mừng 1 tháng 5”, hấn lại tới tìm cô, chủ động nhận sai, nói đủ những lời đường mật, lại còn đưa cô đi hóng gió giải khuây.

Thế là, sau khi ăn tối xong Mã Hồng Diệp lên xe hơi của Vu Đông Dương đến bên cạnh chiếc cổng kia, hai người xuống xe ngồi bên đường trò chuyện.

Vu Đông Dương yêu cầu khôi phục quan hệ, bảo rằng sẽ nhanh chóng kết hôn, nhưng Mã Hồng Diệp không đồng ý. Vu Đông Dương sấn lại, ôm chầm lấy Mã Hồng Diệp, nhưng cô vẫn không chịu, đồng thời kêu to lên. Tiếng kêu này làm Vu Đông Dương luống cuống, hấn vớ vội một hòn đá đập mạnh vào đầu Mã Hồng Diệp khiến cô chết ngay tại chỗ, thấy vậy hấn kéo xác cô bỏ xuống mép nước dưới chân cầu.

Vụ án thứ mười một Người bí ẩn thật giả

Đời người giống như một ván cờ, đi một nước sai, thua cả vạ.

— — Sigmund Freud

Lời dẫn

Tôi tự giác ngẩng lên hàng ghế sau chiếc xe cảnh sát của Cao Kiện, hôm nay Hàn Phi cũng ngẩng ở ghế sau như tôi, vì thế đương nhiên Thẩm Kiến Quốc ngẩng ở ghế lái phụ.

“Tối qua chúng ta nhận được tin báo án nói rằng phát hiện thấy một người chết trong đồng rác, cứ nghĩ rằng đây là một vụ mưu sát đơn giản, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác xa những gì chúng dự đoán. Tình hình cụ thể thế nào nhờ anh Hàn nói lại một lượt.” Cao Kiện nói.

“Được thôi, do nhận được tin báo khá đột ngột, lại thêm anh Thẩm bận ra ngoài làm việc, Tô Trạch đang nghỉ phép nên tôi đành đi một mình. Trên người nạn nhân có nhiều vết thương do dao, vết dao một đầu gồ ghề, một đầu trơn phẳng, có thể phán đoán đó là vết thương do đoản kiếm hoặc mã tấu gây ra. Hơn nữa, vẫn chưa tiến hành kiểm tra kỹ các bộ phận khác của nạn nhân nên chưa thể đưa ra kết luận. Tôi cũng cho rằng, đây chỉ đơn giản là một vụ án mạng do thù oán hoặc do tình cảm.” Hàn Phi nói.

“Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào?” Tôi hơi sốt ruột, hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: “Xác chết đã bắt đầu thối rữa, hơn nữa tôi còn phát hiện ra một đồ vật trên người nạn nhân!”

Hàn Phi nói xong liền lấy từ trong hộp dụng cụ ra một cái lọ đặt trước mặt tôi, lúc đầu tôi hơi khó tin bởi vì thứ để trong đó rất quen với tôi, đến mức không thể quen hơn được nữa! Nó chính là con côn trùng màu lục lam ánh kim tôi vô tình bắt được trong lần đầu tiên đi làm việc cùng với Hàn

Phi! Con côn trùng kia có ý nghĩa khác nhau đối với từng người có mặt ở đó, chỉ có duy nhất một điểm chung đó là mọi người đều liên tưởng đến một người – Thâm Vân Thiên!

“Không thể nào!” Tôi hơi ngạc nhiên, người bí ẩn chẳng phải là Thâm Vân Thiên hay sao? Nếu lời Hàn Phi nói không sai thì mỗi nghi ngờ kẻ khởi xướng gây ra vụ án này trực tiếp nhằm vào một người, đó là Thâm Vân Thiên. Thế nhưng, chẳng phải từ lâu chúng tôi đã biết người bí ẩn chính là Thâm Vân Thiên, nên mới tiến hành bắt giữ hay sao?

Người tài xế kỳ lạ

Mặc dù vụ án ký sinh trùng đại não chưa được làm rõ nhưng ngày tháng vẫn cứ trôi qua, sau cơn mưa đầu mùa trên ngọn núi trống trơn, tiết trời chậm sang thu. Thời gian giống như con sông lâu ngày gặp được sương ngọt, một khi đã bắt đầu thì không khác gì cây cung giương lên, không bao giờ có ngày quay trở lại được nữa. Thành phố Nam Minh cũng đón ngày thu đầu tiên của năm nay. Tất cả mọi ngôi sao đầu tỏa sáng một cách bình thường, rồi sau đó vụt tắt trong nháy mắt. Mùa thu cũng như các mùa khác, dù thế nào cũng sẽ đến, đến để rồi sau đó để cho một mùa tiếp theo thay thế.

Trước khi tôi vào thành phố Nam Minh, thành phố này vốn là một nơi thịnh vượng và yên bình, một nơi tôi hằng mơ ước. Nhưng từ sau khi tôi thật sự đến đây, nơi này lại không có lấy một ngày bình yên. Có đi đâu, so với chuyện cả ngày ở trường không có việc gì làm và chỉ biết ăn bữa ăn bãi chờ ngày tốt nghiệp thì tôi lại thích quãng thời gian này hơn.

Trong khoảng thời gian này tôi cùng anh Cao, anh Hàn và cả sư phụ nữa, bốn người cùng nhau phá án, những lúc gặp khó khăn tôi đều luôn được họ giúp đỡ, đi đâu này khiến lòng tôi thấy vô cùng ấm áp. Tôi không biết những ngày tháng như vậy còn kéo dài được bao lâu, trực giác nhắc tôi rằng cần phải biết quý trọng nó.

Tính ra, việc tôi gặp họ quả đúng là một nhịp cầu vô cùng kỳ diệu, nhưng suy cho cùng tất cả đều là vì một người, một người tôi chưa từng

gặp mặt nhưng họ thì lại biết rất rõ đồng thời vừa yêu lại vừa giận. Trong mắt họ, tôi không thể nào so với người kia được. Hình như tôi chỉ là vật thay thế cho anh ta, nhưng hình như lại không phải.

Mỗi lần nghĩ đến đây tôi đều thấy trong lòng nhen lên sự hoài nghi, hoài nghi tất cả mọi thứ trước mắt mình không biết có phải là thật hay không. Tiền đề khiến tôi đến đây còn là vì tương lai của tôi. Thậm chí tôi còn nghi ngờ rằng tất cả đều đang bị người khác khống chế, còn tôi chẳng khác gì một con rối và một bàn tay bí ẩn vô hình thì đang thao túng sự thật mà tôi không nhìn thấy được.

Từ sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, NASA cũng không xuất hiện nữa. Anh ta giống như một giấc mơ, tan biến không để lại bất cứ dấu vết nào cùng với việc nhân vật bí ẩn bị bắt, đi đâu này ở một mặt nào đó cũng chứng minh cho phán đoán của Thẩm Kiến Quốc, việc sử dụng Hàn Phi giả chết cũng không phải là tổn công vô ích. Còn việc nhân vật bí ẩn có phải là đồ đệ Thẩm Vân Thiên của Thẩm Kiến Quốc hay không thì mỗi lần tôi hỏi đến, Thẩm Kiến Quốc đều không trả lời thẳng vào vấn đề.

Có thể sự việc năm đó phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của tôi, Thẩm Kiến Quốc chắc chắn có lý do của mình, vì thế tôi cũng cảm thấy thoải mái.

Có đi đâu tôi vẫn muốn gặp mặt một lần nhân vật đi đến đâu cũng đầy rẫy màu sắc thần bí kia, tuy nhiên con người bí ẩn đó do Thẩm Kiến Quốc đích thân giam giữ, đừng nói là tôi mà ngay cả Cao Kiện cũng không có quyền hỏi đến. Vì thế cái tên nhân vật bí ẩn này dần dần bắt đầu tan biến trong tầm mắt của chúng tôi.

Cho đến khi xảy ra sự việc tiếp theo, nhân vật bí ẩn lại một lần nữa được đẩy lên đến đỉnh điểm trong tầm mắt chúng tôi.

Sự việc phải bắt đầu kể từ ngày hôm trước.

Một ngày nghỉ hiếm có, không phải ngày nghỉ cuối tuần, cũng không phải nghỉ lễ, đây là phần thưởng một ngày nghỉ mà anh Hàn dành cho tôi thay lời khen ngợi. Anh ấy không nói thì tôi cũng không để ý đến, đã lâu

thần kinh của tôi luôn ở trong tình trạng căng thẳng, đến nỗi về nhà trông thấy giường là liền lăn ra ngủ.

Tuy nhiên tôi lại nhanh chóng bị một cơn ác mộng đánh thức, lắc lắc cái đầu nặng chịch, tôi nhận ra chuông báo thức đang kêu rất đúng giờ, lúc này là 7 giờ đúng. Theo thói quen, tôi dậy pha một ly cà phê, đang chuẩn bị ra ngoài chạy thể dục buổi sáng nhưng rồi lại nghĩ rằng có lẽ hôm nay nên thay đổi một chút, vì thế quyết định đi dạo.

Tôi định đi tìm hiểu về công viên hải dương nổi tiếng nhất của thành phố Nam Minh.

Công viên hải dương nằm ở công viên trung tâm thành phố Nam Minh, đi tuyến tàu điện ngầm số 01 đến ga cuối cùng là đến nơi, tuy nhiên lộ trình phải mất hơn một tiếng. Tôi cũng không quan tâm đi đâu này lắm, ăn sáng xong liền đến ga tàu điện ngầm.

Lưu lượng người qua lại ở thành phố Nam Minh quả thật đứng vào hàng nhất, nhì cả nước, thế mà tôi lại đi đúng vào khung giờ mọi người đi làm, vì thế lượng người vốn đã rất đông, hôm nay lại càng đông hơn và chen chúc hơn. Tuy nhiên, cũng may là trình độ dân trí thành phố Nam Minh cơ bản khá cao, bạn có thể thấy được đi đâu này từ những chi tiết rất nhỏ, vì thế mặc dù chen chúc chật chội nhưng vẫn rất trật tự, không có bất kỳ tình hình không tốt nào, thậm chí tôi còn cảm thấy vô cùng thích thú vì đi đâu đó.

Nghĩ lại công việc hiện nay tôi đang làm, chính là để duy trì an ninh cho thành phố Nam Minh. Mặc dù câu này lẽ ra phải là Cao Kiện nói, nhưng tôi vẫn có thể tìm thấy niềm vui trong đó, hình như tôi đã tìm thấy được mục đích mình khi đến với thành phố Nam Minh này. Không phải vì người khác, cũng không phải vì bất cứ việc gì, mà bởi vì đây là công việc tôi yêu tha thiết, cho dù ai đó có ý đồ xấu giờ thủ đoạn lợi dụng tôi để làm những việc phi pháp, tôi nhất định bắt kẻ đó về chịu tôi trước pháp luật, bởi vì tôi không phải quân cờ cho người khác đi đâu khiên!

Sau khi xuống xe, vừa đi vừa hỏi đường đến cổng vào công viên hải

dương. Khi trông thấy biển quảng cáo ở cổng công viên, tôi hoàn toàn tin rằng hôm nay là một ngày rất đẹp.

Tôi đã mua được một chiếc vé và đang chuẩn bị vào trong thì nhận được điện thoại của Hàn Phi, vẫn không ngoài mấy câu: tình huống khẩn cấp, về sở cảnh sát ngay. Tâm trạng thoải mái tôi vừa có được, trong chốc lát tan tành mây khói. Tôi cầm tấm vé trong tay rồi lại nhìn tấm biển quảng cáo công viên hải dương ở phía xa, lắc đầu tiếc rẻ, xem ra đành phải để lần khác đến vậy.

Do Hàn Phi nói phải về ngay sở cảnh sát, hơn nữa nghe khẩu khí của anh ấy tôi đoán chắc là sự việc tương đối nghiêm trọng, nên tôi từ bỏ ý định xếp hàng đi tàu điện ngầm vì không biết phải chờ đến tận lúc nào, sợ rằng về muộn một chút sẽ bị rầy mắng.

Tôi ra cạnh đường cái vẫy một chiếc tắc xi, có đi đâu người tài xế tắc xi này đội một chiếc mũ lưỡi trai dài, bảo rằng trời sắp sang thu sợ bị cảm cúm, tôi cũng không quá để ý.

Lúc đầu anh ta chỉ hỏi vài câu đơn giản, ví dụ như đi đâu và một số câu hỏi cần thiết khác, sau đó liền im lặng suốt một lúc lâu. Tuy nhiên, sau khi nói vào chuyện thì tôi mới phát hiện ra người tài xế này vô cùng nhiệt tình, sau cùng anh ta còn tâm sự với tôi chuyện sinh hoạt thường ngày.

“Người yêu tôi là cô gái tốt nhất thiên hạ, nhưng cái chính là tôi vẫn có thể cùng làm việc với cô ấy, đây mới là thời khắc tôi cảm thấy hạnh phúc nhất.” Người tài xế nói.

Tôi chỉ cười không nói gì, tôi đang nghe anh ta nói với tâm trạng ngưỡng mộ của một người vẫn đang cô đơn.

“Chúng tôi chuẩn bị đính hôn rồi, tôi nhất định sẽ dành cho cô ấy một hôn lễ tuyệt vời nhất.” Người tài xế nói với vẻ vô cùng hào hứng.

“Tốt quá rồi! Vừa rồi anh bảo hai người làm việc cùng nhau à? Lễ nào chị ấy cũng làm tài xế như anh sao?” Tôi hỏi, giọng nói pha chút trêu đùa.

Đúng lúc đó, anh ta lại bỗng nhiên dừng lại, sau đó mới bảo: “Cô ấy chết rồi.”

Tôi cảm nhận thấy một luồng hơi rất lạnh từ trong lời nói của anh ta, vì thế không dám hỏi thêm. Và thế là không khí trong xe rơi vào một sự im lặng khó tả.

Mặc dù đi tắc xi nhanh hơn nhiều so với xe điện ngầm ở thời điểm hiện tại, nhưng đường đi về sở cảnh sát lại xa hơn tôi tưởng rất nhiều.

Có lẽ là để xua tan không khí khó xử đó nên không lâu sau người tài xế bên chuyển chủ đề khác, bảo: “Nhìn đáng vẻ người anh em không giống như người bình thường.”

“Hả? Không bình thường như thế nào?” Nếu so sánh với những công việc bình thường nhàm chán kia thì đúng là tôi đang làm một công việc không bình thường, câu nói này của người tài xế khiến tôi rất hứng thú.

Anh ta chăm chú nhìn về phía trước, nói tiếp: “Cậu đeo đồng hồ bên tay trái, đi đầu này chứng tỏ cậu thuộc kiểu người truyền thống; nhẫn đeo ở ngón giữa bàn tay phải, chứng tỏ cậu khá hiên lành và không có dã tâm, xem ra cậu không khác gì người bình thường. Cậu ăn mặc trông có vẻ tương đối tùy tiện, nhưng lại rất sạch sẽ chỉnh tề. Tuy nhiên cậu lại không để ý đến một điểm, giầy của cậu không phải loại giầy mà một người bình thường nên đi.”

Tôi chợt nhớ ra rằng sáng nay do cảm thấy phiền phức nên tôi không thay giầy mà vẫn đi đôi giầy của cảnh sát cấp, đó là loại giầy dành riêng cho cảnh sát, nhìn không khác gì so với giầy bình thường, nhưng tại sao anh ta lại nhận ra được nhỉ? Tôi nhận ra anh ta đoán cũng đến mười phần chắc chắn!

Bỗng nhiên tôi thấy cần phải đề phòng, hãy xem khẩu khí của anh ta, hơn nữa anh ta mới nhìn qua đã nói ra được toàn bộ đặc điểm trên người tôi, như vậy sẽ có hai khả năng: một là, anh ta có khả năng phát hiện đáng kinh ngạc, nắm bắt chi tiết tốt hơn hẳn người bình thường; hai là, ngay từ đầu anh ta đã luôn quan sát tôi, có thể là từ trước khi tôi lên xe.

Trong cả hai khả năng này, bất kỳ khả năng nào cũng đều không phải là điều tốt.

“Người anh em đừng căng thẳng, tôi thích rồi hơi quan sát người khác, chỉ cần kinh nghiệm cuộc sống đủ phong phú là có thể rút ra được một số kết luận thỏa đáng thôi.” Anh ta vừa cười vừa nói, tuy nhiên tôi lại có cảm giác hình như mình đã gặp điệu cười này ở đâu đó rồi.

“Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?” Tôi buột miệng hỏi, đi đâu này cũng khá phù hợp với những lời anh ta nói, tuy nhiên tôi vẫn không dám xem nhẹ.

“Hả? Cũng có thể.” Một lần nữa anh ta lại kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống.

“Phải rồi, hẳn là anh bạn trẻ rất nhạy cảm với các chi tiết phải không?” Anh ta hỏi tiếp.

“Có lẽ vậy.” Kỳ thực tôi cũng không biết anh ta đang đoán hay là đã biết từ trước, vì thế tôi mới trả lời lấp lửng cho qua.

“Vậy theo cậu, nếu như trong chuyến đi này của các cậu xảy ra một số sai lầm do sai sót về chi tiết gây ra, thì có cần bổ khuyết hay không?” Lời nói của người tài xế bắt đầu trở nên khó hiểu.

Chuyến đi này của chúng tôi à? Anh ta nói vậy là có ý gì? Lẽ nào anh ta đã biết tôi là nhân viên pháp y? Tuy nhiên tôi vẫn làm ra vẻ không biết, cười ngượng bảo: “Đã là chi tiết thì đương nhiên không thể sai sót được rồi, cần gì phải nói đến chuyện bổ khuyết nữa chứ? Như thế chẳng phải là tự mâu thuẫn hay sao?”

Đúng lúc này, người tài xế tắc xi đột nhiên phanh gấp để dừng xe lại, khiến tôi suýt nữa va vào thành ghế phía trước.

Người tài xế tắc xi hất chiếc mũ lưỡi trai lên cao hơn, nhưng tôi vẫn nhìn không rõ mặt, tuy nhiên những điếu anh ta nói tiếp sau đó đã khiến tôi vô cùng kinh hãi: “Bất kể làm việc gì, chỉ cần là con người thì chắc chắn cũng sẽ xảy ra sai sót, có sai sót thì chắc chắn sẽ phải trả giá, cậu thấy tôi nói có lý không hả nhân viên pháp y Tô Trạch?”

Mặc dù tôi hoàn toàn không biết anh ta đang nói gì, nhưng khi nghe thấy anh ta đọc ra tên mình thì lập tức ý thức được rằng trong suốt quá

trình tôi hoàn toàn không nói cho anh ta biết hoặc là có một kênh nào đó cho anh ta biết tên của tôi, ngay cả việc vẫy xe cũng là ngẫu nhiên. Nếu chỉ là trùng hợp thì hai chữ “thưa sếp” phía sau không đơn giản là sự trùng hợp như vậy, rõ ràng anh ta đang nhắm vào tôi!

“Anh, anh là ai?” Tôi hơi bối rối.

“Đi đâu này không quan trọng, cậu đến nơi rồi, thưa sếp.” Anh ta không trả lời thẳng vào vấn đề

Tôi nhìn ra bên ngoài, loáng một cái mà đã về đến cửa nhà mình rồi sao? Tôi chỉ bảo anh ta đến sở cảnh sát thôi mà! Tại sao lại đến nhà tôi? Anh ta biết chỗ ở của tôi!

“Rốt cuộc anh là ai?” Tôi bắt đầu hơi hoảng sợ, kể từ sau chuyện với NASA, đây là lần thứ hai xuất hiện tình huống như thế này.

“Ngày tháng còn dài, khi thời cơ đến là cậu sẽ biết ngay thôi. Xuống xe đi, chắc là không cần tôi phải giúp chứ?” Tôi có thể cảm nhận được cái lạnh lùng trong giọng nói của anh ta, từng câu từng chữ tê buốt thấu xương.

Không biết từ lúc nào, chỗ ghế ngả của tài xế đã có thêm một con dao găm, đi đâu này càng giống một sự cảnh cáo. Tôi chỉ là một nhân viên pháp y, không có cơ thể khỏe mạnh như Cao Kiện, ban đầu tôi có hơi vui mừng vì đi đâu đó, nhưng bây giờ lại vô cùng hối hận. Biện pháp không ngoan nhất lúc này là xuống xe thật nhanh, trước khi sự việc phát triển xấu hơn.

“Phải rồi.” Đúng lúc tôi vừa bước chân ra khỏi cửa xe thì anh ta bỗng nhiên gọi giắt lại, khiến tôi vã mồ hôi hột: “Chẳng phải cậu hỏi rằng người yêu tôi làm gì hay sao? Nói cho cậu biết nhé, lúc còn sống cô ấy cũng làm công việc giống hệt như cậu.”

Bọ cánh cứng ánh kim lại xuất hiện

Tôi xuống xe mà không biết nguyên do tại sao, sau đó chiếc tắc xi qua mấy lối rẽ rồi biến mất khỏi tầm mắt. Dường như tôi đã nhận ra được đi đâu gì đó, nhưng lại không thể nào nói ra được. Tôi ghi lại biển số xe, định báo cảnh sát nhưng rồi đột nhiên nhớ ra khuôn mặt đó sao mà giống

đến như vậy! Anh ta chính là viên cảnh sát kỳ lạ đã cản trở tôi trong vụ án “Xác chết bọc kín trong bức tường”, nhưng rồi sau đó lại thả cho tôi vào hiện trường!

Vì thế tôi từ bỏ ý định, báo cảnh sát sẽ phải nói như thế nào? Mà cho dù có nói rõ ràng, song nếu anh ta một mực phủ nhận thì lúc đó e rằng kết thúc sẽ chỉ là một trò cười cho mọi người mà thôi.

Hơn nữa, tôi là một nhân viên pháp y, chưa nắm được chứng cứ thì không thể nói bừa được.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay tôi không có bất kỳ lý do gì để báo cảnh sát, vì không lẽ chỉ vì một số lời nói bừa chưa được chứng thực mà đã quy kết là phạm tội hay sao? Rõ ràng là không thể. Tuy nhiên suy nghĩ kỹ lại, tôi vẫn cảm thấy thật kinh khủng. Tôi chỉ có thể khẳng định được một điều, đó là chắc chắn người tài xế này có vấn đề! Anh ta đã báo ngày tháng còn dài, vậy thì mọi việc chắc chắn sẽ như lời anh ta nói.

Tuy nhiên, vẫn còn có một số điều chưa rõ, tại sao anh ta biết tên tôi? Tại sao anh ta biết tôi là ai? Còn nữa, làm sao anh ta biết chắc chắn tôi sẽ lên xe của anh ta, lẽ nào anh ta luôn theo sát tôi? Hay là ngay từ sáng sớm anh ta đã đến công viên hải dương đợi tôi? Đầu tiên, hướng đi ngày hôm nay của tôi, ngoài tôi ra không thể có người thứ hai biết được chứ đừng nói chuyện ngỗ ở đó mà đợi, bám theo sau lại càng không thể xảy ra.

Vậy thì rốt cuộc người này là như thế nào? Tôi càng nghĩ càng thấy đau đầu, cuối cùng đành quyết định dứt khoát gạt nó sang một bên, tin chắc rằng sẽ có một ngày sự thật được làm rõ..

Sau khi định thần lại, tôi lập tức đến sở cảnh sát.

Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi đang ngồi bàn bạc với nhau chuyện gì đó, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng lại không thấy bóng dáng Cao Kiện đâu cả.

“Ô Trạch, cậu đến rồi đấy à?” Hàn phi trông thấy tôi liền vẫy tay, có ý gọi tôi lại.

“Chẳng phải hôm nay cho tôi nghỉ hay sao, tại sao lại gọi về gấp như vậy?” Tôi hỏi.

“Bởi vì lại xảy ra một vụ án, liên quan đến nhân vật bí ẩn...” Hàn Phi nói nửa chừng rồi dừng lại.

Nhân vật bí ẩn à? Đây là lần đầu tiên sau khi nhân vật bí ẩn được ghi chú trong danh mục tôi nghe thấy họ nhắc đến cái tên này. Tuy nhiên Thẩm Kiến Quốc ở bên cạnh lặng yên không nói, hình như đang suy nghĩ đi đâu rồi.

“Chẳng phải nhân vật bí ẩn bị bắt rồi hay sao? Lẽ nào hắn đã vượt ngục à?” Tôi tò mò hỏi.

“Không phải, chỉ là chúng tôi nhận được báo án, cách thức nạn nhân tử vong rất giống với thủ pháp của nhân vật bí ẩn, chúng tôi suy tính năm lần bảy lượt, cho rằng vẫn phải gọi cậu về là tốt nhất.” Hàn Phi nói.

“Sao cơ? Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Cụ thể thế nào chờ Cao Kiện đến rồi chúng ta hãy nói tiếp.” Hàn Phi nói.

“Vâng.” Tôi cũng không phản đối, thầm nghĩ chắc là Cao Kiện đang đi trình bày với lãnh đạo sở cảnh sát việc gì đó, dù sao thông tin của Cao Kiện vẫn luôn chính xác hơn chúng tôi nhiều.

Vừa nhắc đến nhân vật bí ẩn tôi lại muốn biết việc thẩm tra xử lý rốt cuộc tiến hành đến đâu rồi, chuyện diễn biến thế nào kể từ sau khi hắn bị bắt? Ngay cả thân phận của hắn thật ra là ai tôi cũng không biết. Tôi nhìn Thẩm Kiến Quốc ở bên cạnh, lúc trước do bận xử lý vụ án nên tôi không hỏi hoặc là đã quên mất, nhưng vừa hay lúc này mọi người đều đang ở đây, tôi muốn hỏi những vấn đề này cho rõ ràng.

Nhưng khi tôi vừa định hỏi thì Cao Kiện chạy về với vẻ vô cùng vội vàng.

“Đã xác định rồi, việc không thể chậm trễ, chúng ta lên đường thôi.” Cao Kiện vừa nói vừa lần lượt chia túi tài liệu trên tay cho ba người chúng tôi.

“Đây là cái gì?” Tôi hỏi Cao Kiện.

“Tự mình xem đi.” Anh ta bảo tôi, sau đó quay người bước đi: “Đi thôi,

tình hình cụ thể thế nào chúng ta lên xe rồi nói.”

Tôi nhìn vào tập tài liệu, đó là bản giới thiệu chi tiết về nạn nhân tử vong, tình hình cơ bản như sau:

Họ tên: Trương Văn

Giới tính: Nữ

Tuổi: 25

Nguyên nhân chết: Chưa rõ.

Lúc tôi đang định đọc tiếp xuống phía dưới thì đã đến cạnh xe của Cao Kiện.

Tôi tự giác trèo lên ngẩng vào ghế sau xe cảnh sát của Cao Kiện, hôm nay Hàn Phi cũng lại ngẩng ở ghế sau, vì thế đương nhiên Thẩm Kiến Quốc ngẩng ở ghế lái phụ.

“Tối qua chúng ta nhận được báo án nói rằng phát hiện thấy một người chết trong đồng rác, vốn cho rằng đây chỉ là một vụ mưu sát đơn giản, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác xa chúng ta dự tính. Tình hình cụ thể thế nào nhờ anh Hàn nói giúp nhé.” Cao Kiện nói.

“Được thôi, do nhận được báo án tương đối đột ngột, lại thêm anh Thẩm bận ra ngoài làm việc, Tô Trạch đang nghỉ phép nên tôi đành đi một mình. Trên người nạn nhân có nhiều vết thương do dao, vết dao một đầu gồ ghề, một đầu trơn phẳng, có thể phán đoán do đoản kiếm hoặc mã tấu gây ra. Hơn nữa, vẫn chưa tiến hành kiểm tra kỹ các bộ phận khác của nạn nhân nên chưa thể đưa ra kết luận. Tôi cũng cho rằng đây chỉ đơn giản là một vụ án mạng do thù oán hoặc do tình cảm.” Hàn Phi nói.

“Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào?” Tôi hơi sốt ruột, hỏi.

Hàn Phi nói tiếp: “Xác chết đã bắt đầu phân hủy, hơn nữa tôi còn phát hiện ra một đồ vật trên người nạn nhân!”

Hàn Phi nói xong liền lấy từ trong hộp dụng cụ ra một cái lọ đặt trước mặt tôi, lúc đó tôi thực sự không thể tin nổi, vì thứ để trong đó rất quen với tôi, đến mức không thể quen hơn được nữa! Nó chính là con côn trùng màu lục lam ánh kim tôi vô tình bắt được trong lần đầu tiên đi làm việc cùng

với Hàn Phi! Con côn trùng kia có ý nghĩa khác nhau đối với từng người có mặt ở đó, chỉ có duy nhất một điểm chung đó là mọi người đều liên tưởng đến một người – Thảm Vân Thiên!

“Không thể nào!” Tôi hơi ngạc nhiên, người bí ẩn chẳng phải là Thảm Vân Thiên hay sao? Nếu lời Hàn Phi nói không sai thì mỗi nghi ngờ kẻ khởi xướng gây ra vụ án này trực tiếp nhằm vào một người, đó là Thảm Vân Thiên. Thế nhưng, chẳng phải từ lâu chúng tôi đã biết người bí ẩn chính là Thảm Vân Thiên, nên đã tiến hành bắt giữ anh ta rồi đó sao?

“Việc này còn phải chờ kiểm tra thêm một bước nữa, anh Thảm, có cần nói gì hay không?” Hàn Phi cũng hơi có vẻ nghi ngờ, nói.

Cuối cùng, lúc này Thảm Kiến Quốc mới lên tiếng: “Trước khi làm rõ sự thật, tất cả mọi giả thiết đều chỉ là những lời bịa đặt vô căn cứ. Trước khi đưa ra được kết luận về vụ án này, tôi thấy không có gì đáng nói cả.”

Nghe sư phụ nói như vậy, tôi không kiên chế được sự tò mò của bản thân nữa: “Sư phụ, con muốn hỏi đã có kết quả thẩm tra nhân vật bí ẩn kia chưa?”

Vừa nhắc đến vấn đề này, tôi nhận thấy Hàn Phi cũng hết sức chú ý, xem ra anh ta cũng vô cùng hứng thú với chuyện này. Thậm chí ngay cả một người như Cao Kiện, cũng có những thay đổi trên nét mặt.

Thảm Kiến Quốc nói, giọng trĩu nặng: “Việc này đợi đến khi vụ án này kết thúc tự nhiên tôi sẽ nói cho mọi người biết. Nếu các cậu nhất định đòi phải biết một kết quả mới được, thì tôi chỉ có thể bảo với các cậu rằng vụ án chúng ta đang xử lý sẽ là bằng chứng then chốt để xác định thân phận thật sự của nhân vật bí ẩn!”

Thảm Kiến Quốc nói như vậy cũng chẳng khác không nói bao nhiêu, nghe xong rồi tôi vẫn không biết được gì về thân phận của nhân vật bí ẩn, nhưng lại càng vững tin hơn về công việc chúng tôi đang phải làm. Có đi đâu, trực giác thần mạch bảo tôi rằng nhân vật bí ẩn kia chính là NASA, mà NASA chính là Thảm Vân Thiên!

Tuy nhiên, hàng loạt sự thật xảy ra trước mắt dường như nhắc đi nhắc

lại từng câu với tôi rằng họ là hai người khác nhau! Nhưng tôi không tin, chỉ cần kiên định với việc gì thì chắc chắn tôi sẽ có cách để chứng minh suy luận của mình là đúng!

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến hiện trường xảy ra vụ án, đó là bãi rác của một khu nhà cung cư. Ở đây chất đống các loại túi ni lông màu đen đủ mọi kích cỡ, còn người chết được phát hiện ở trong những chiếc túi này. Lần này Thẩm Kiến Quốc đích thân hành động, còn tôi chỉ theo sát phía sau với tâm trạng căng thẳng.

“Xác chết đã bắt đầu phân hủy, chứng tỏ thời gian tử vong cách đây khoảng một tuần.” Sư phụ bước đến trước mặt xác chết, nói.

Sau đó ông lấy kẹp gấp một con ấu trùng: “Đây là ấu trùng 2 tuổi của ruồi xanh đầu đỏ, ở xung quanh có xuất hiện ruồi trưởng thành, chứng tỏ chúng đã sinh sống trên xác chết qua 2 thế hệ, có thể nhận định thời gian nạn nhân tử vong trong khoảng 10 ngày.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, đây mới thật sự là bậc thầy về côn trùng học pháp y, chỉ cần nhìn qua là đã có thể suy đoán ra nhiều đặc tính côn trùng như vậy, nếu là tôi, sẽ còn phải mang côn trùng về phòng thí nghiệm từ từ quan sát tính toán rồi mới có thể đưa ra kết luận. Quả là có năng lực sẽ mạnh dạn, hôm nay coi như tôi đã được mở rộng tầm mắt.

Thẩm Kiến Quốc sai tôi bỏ chỗ côn trùng ông thu thập được vào trong lọ, sau đó đến bên cạnh tiến hành ghi chép, còn ông liên tục kiểm tra trên xác chết.

Ông nhanh nhẹn gấp từ trong vết thương ra một con côn trùng, nói: “Phát hiện thấy bên trong vết thương có một con ấu trùng ruồi vàng đầu to ở giai đoạn một tuổi, ấu trùng trong vết thương là do lưỡi dao mang theo vào, nơi này không có quần thể ruồi vàng đầu to sinh sống, chứng tỏ hung khí không phải ở thành phố Nam Minh mà rất có thể được đưa từ nơi khác đến. Có thể bắt đầu đi điều tra từ điểm này.”

Ở đây tôi cũng phải nói rõ rằng, trên bề mặt xác chết có rất nhiều loại côn trùng, không bao giờ chỉ xuất hiện mỗi một loại. Ở từng điều kiện, môi

trường khác nhau, mỗi xác chết cũng đều có một loại côn trùng chủ yếu xâm nhập ăn xác, nhưng do các yếu tố nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng và hàm lượng ô xi khác nhau mà sẽ ảnh hưởng đến các loài côn trùng ở mức độ khác nhau. Ngoài ra, thêm vào đó là sự khác nhau về trạng thái tử vong của nạn nhân, cho nên quần thể côn trùng chủ yếu cũng có những điểm khác nhau.

Có một số chỉ là chất phụ gia cho côn trùng của quần thể chủ yếu, ví dụ như kiến, ong mật..., ngoài ra còn có một số loài côn trùng khác tình cờ đi qua.

Vì thế, để làm được như Thẩm Kiến Quốc vừa nói, trước tiên phải hiểu rất rõ trạng thái của xác chết, căn cứ vào mức độ phân hủy, trạng thái của xác chết chia thành giai đoạn mới, giai đoạn trương phình, giai đoạn thối rửa và giai đoạn khô. Ở giai đoạn mới, côn trùng hoạt động là các loại ở gần cạnh xác chết hoặc có khả năng bay tốt, nhưng chủ yếu vẫn là họ ruồi nhặng; ở giai đoạn trương phình, ruồi nhặng sinh đẻ nhiều sẽ thu hút bộ cánh cứng thích ăn xác thối đến hoạt động; ở giai đoạn thối rửa, hoạt động chủ yếu là bộ cánh cứng thích ăn xác thối, nhưng ruồi nhặng vẫn có giá trị vô cùng lớn; còn xác chết ở giai đoạn khô lại là thế giới của côn trùng họ mọt.

Tiếp theo, phải hiểu rõ thuộc tính, khu vực sinh sống và đặc trưng hình dạng bên ngoài của từng loại côn trùng. Cuối cùng, khi đã rèn luyện hai khả năng nói trên đến một mức độ thuần thục nhất định, là có thể làm được giống như Thẩm Kiến Quốc. Còn với trình độ giống như tôi hiện nay thì chỉ có thể đứng từ xa mà trông ngóng chứ chưa thể nào tiếp cận được.

Thẩm Kiến Quốc thu gom đất dính trên chân của nạn nhân rồi bỏ vào tay tôi: “Ghi ký hiệu đánh dấu chỗ đất này, mang về tiến hành nuôi côn trùng, nếu phát hiện ra côn trùng thì kiểm tra xem khu vực sinh sống của nó ở đâu.”

“Vâng.” Tôi trả lời.

Nhưng lúc này Hàn Phi lại đi đến, cần lấy chỗ đất kia đưa lên mũi

người, sau đó quan sát kỹ một lúc rồi nói vẻ như đùa: “Hình như đã trông thấy loại đất này ở đâu đó rồi, để đề phòng bất trắc, tôi vẫn nên lấy một ít mang đến phòng xét nghiệm phân tử, biết đâu lại hiệu quả hơn phương pháp của anh.”

Thẩm Kiến Quốc chỉ nhìn Hàn Phi một cái mà không nói gì, sau đó lại tiếp tục kiểm tra xác chết. Mặc dù ông không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt của ông tôi vẫn có thể thấy được một câu nói: côn trùng học pháp y không có gì là không thể làm được! Trải qua bao nhiêu chuyện như thế này, tôi cũng cực kỳ tin vào câu nói này, thậm chí đã đến mức không thể thêm gì được nữa.

Có một câu không biết của ai nói rằng: một người không có niềm tin sẽ vô cùng đáng sợ. Mặc dù tôi không rõ đáng sợ ở chỗ nào nhưng hiện giờ tôi đang khá yên tâm, bởi vì tôi có côn trùng và niềm tin.

Thẩm Kiến Quốc lật thi thể lên, quả nhiên phát hiện thấy vô số bọ cánh cứng màu xanh ánh kim.

“Loài bọ cánh cứng này rất giỏi, nhất ăn thịt ấu trùng của loài khác để lớn lên. Nhưng chỗ cực kỳ nguy hiểm của chúng không phải là khả năng ăn ấu trùng mà là khả năng sinh sôi nảy nở. Khả năng sinh đẻ của chúng khác nhau tùy thuộc vào lượng côn trùng của loài khác, nếu như không có con người người can thiệp thì chúng sẽ độc chiếm xác chết. Đối với chúng tôi, côn trùng là bằng chứng có sức thuyết phục nhất đối với trường hợp tử vong, nhưng nếu để chúng phát triển một cách tùy tiện thì tất cả mọi chứng cứ đều sẽ bị hủy trong sớm tối, trong đó quan trọng nhất là...” Thẩm Kiến Quốc nói đến đây thì dừng lại.

Thẩm Vân Thiên

“Sự phụ, còn gì nữa ạ?” Tôi thấy sắc mặt Thẩm Kiến Quốc hơi có chút thay đổi nên hỏi dò.

“Còn nữa tức là sức phá hủy của chúng.” Lúc này Hàn Phi đón nhận chủ đề nói: “Chỉ cần số lượng phát triển đến mức đủ nhiều, chúng sẽ là một tai họa đối với người sống. Lúc đó, chúng sẽ không chỉ thỏa mãn với những

con giỏi bỏ cả tốt cả xấu trên xác chết nữa, mà sẽ quay sang tấn công cả những người sống mà chúng gặp được.”

“Cái gì?” Tôi không nén nổi nuốt một ngụm nước bọt, chẳng trách Thẩm Kiến Quốc và những người như ông lại coi trọng chuyện này đến vậy, thì ra con côn trùng này thực sự rất nguy hiểm. Tuy nhiên, đi đâu khiến tôi quan tâm hơn nữa là Thẩm Vân Thiên làm thế nào liên hệ được với loại côn trùng như thế này, và tại sao vừa trông thấy con côn trùng này là biết ngay do Thẩm Vân Thiên làm? Tôi vừa định hỏi thì liền bị Thẩm Kiến Quốc cắt ngang.

Thẩm Kiến Quốc nhìn bộ mặt đầy vẻ ngờ vực của tôi, nói tiếp: “Tôi biết cậu muốn hỏi đi đâu gì, chuyện này liên quan đến tình cảm thầy trò giữa tôi và Thẩm Vân Thiên, cần phải nhắc đến một vụ thảm án diệt môn xảy ra nhiều năm trước. Do vụ án này liên quan đến bí mật quốc gia nên tôi không tiện tiết lộ mà chỉ có thể cho cậu biết rằng lúc đó chúng tôi phát hiện ra con côn trùng mẹ nên mới không chế để không cho côn trùng gây hại tràn lan. Chúng tôi vốn định tiêu hủy con côn trùng mẹ kia nhưng lại bị Thẩm Vân Thiên lén lút giữ lại. Mặc dù Thẩm Vân Thiên lợi dụng côn trùng phá được không ít vụ án, nhưng sau khi bị tôi phát hiện cậu ta vẫn không biết hối cải, không tiêu hủy con côn trùng mẹ, vì thế mới bị tôi đuổi khỏi sư môn.”

Lúc này tôi mới chợt hiểu, thì ra lai lịch của con côn trùng này vẫn còn có một bí mật chưa được biết đến.

“Vậy có khả năng Thẩm Vân Thiên giao con côn trùng mẹ cho người khác, hoặc là người khác nhờ cơ duyên trùng hợp nào đó mà có được nó phải không?” Tôi hỏi.

“Việc này cũng không phải là không có khả năng, vì thế rất nhiều sự việc vẫn cần phải tiếp tục thận trọng cân nhắc kỹ càng hơn.” Thẩm Kiến Quốc trả lời.

“Vì thế vụ án này chính là mấu chốt ?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy, thân phận của nhân vật bí ẩn, Thẩm Vân Thiên còn sống hay

đã chết, và cả vai trò của cậu ta trong những vụ án này nữa, tất cả đều sẽ bộc lộ hết trong vụ án này.” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Tại sao sư phụ có thể nói chắc chắn như vậy?” Tôi không khỏi có phần hơi khó hiểu, hỏi lại sư phụ.

Thẩm Kiến Quốc hít thở sâu một hơi, quay lại bảo tôi: “Cậu nghĩ kỹ xem, tại sao tôi phải rút lui ẩn mình.”

Tôi liếc nhìn Hàn Phi, sau đó hỏi lại với vẻ bán tín bán nghi: “Bởi vì năm đó phòng thí nghiệm xảy ra vụ nổ phải không ạ?”

“Đúng vậy, nhưng lại không phải hoàn toàn như vậy. Bởi vì trong vụ tai nạn năm đó, tôi là người chịu trách nhiệm lớn nhất, nhưng lại vẫn sống sót! Bao nhiêu năm nay tôi luôn sống trong dằn vặt và ân hận, và nhiều chuyện với tôi đã trở nên nhạt nhẽo vô vị. Theo cậu, vì chuyện gì mà tôi lại phải lựa chọn bước ra tuyến đầu một lần nữa?” Thẩm Kiến Quốc nói với vẻ rất kích động.

Rồi ông nói tiếp: “Bởi vì tôi phát hiện ra một số manh mối, cho dù đó chỉ là một chút khả năng mong manh, tôi cũng không bỏ qua.”

“Thưa thầy...” Tôi tự nhiên nghẹn lời, không biết nên nói thế nào.

“Vì thế, tôi không biết có phải là Thẩm Vân Thiên hay không, mà chỉ là tôi bằng lòng chơi một canh bạc mà thôi.” Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc: “Vì thế, có còn câu hỏi gì nữa không?” “Không... không ạ.” Tôi trả lời.

“Được rồi, vậy để tôi kiểm tra các chỗ khác một chút xem có chứng cứ giá trị gì hay không, sếp Hàn tiếp quản thi thể nhé, hy vọng sẽ thu được nhiều thông tin hữu ích.” Thẩm Kiến Quốc nói xong không đợi Hàn Phi trả lời đã lập tức quay người bước đi.

Hàn Phi đến trước mặt, vỗ vai tôi: “Nói ít thôi, làm nhiều đi!”

Tôi gật đầu vẻ dăm chiêu.

Nhưng tiếp sau đó anh ta lại khẽ bảo tôi: “Thật ra nói cho cậu biết thế này nhé, ngay từ khi cậu đến sở cảnh sát, chúng tôi đã phát hiện ra có người đang lợi dụng sự tởn tợ của cậu để bắt đầu thực hiện một số hành

động, cùng với việc theo sát các vụ án, chúng tôi ngày càng nhận thấy sự tồ tại của những người này. Còn về việc họ làm như vậy nhằm mục đích gì thì rất đơn giản, liệu có phải là vì một kẻ cần đầu không hề xuất hiện hay không? Đương nhiên không phải. Đặc điểm lớn nhất của cậu nằm ở chỗ cậu là đồ đệ của Thảm Kiến Quốc, vì thế làm như thế không ngoài mục đích nhằm dụ Thảm Kiến Quốc xuống núi. Nhưng, ai là người có thể gây khó dễ cho một người đã biến mất nhiều năm như vậy? Suy đi tính lại, chỉ có vài người như thế mà thôi.”

Tôi nghe Hàn Phi giải thích xong mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật này.

Tuy nhiên, kể từ sau khi nhân vật bí ẩn bị bắt, tôi có còn bị người khác giám sát hay không? Trực giác mách bảo tôi rằng không có. Nhưng hôm nay gặp người tài xế tắc xi kia, anh ta chính là viên cảnh sát giả tôi gặp lần trước, hơn nữa xét từ nội dung câu chuyện với anh ta, có thể thấy anh ta nắm tôi chắc như trong lòng bàn tay, vậy thì liệu có thể giải thích rằng chuyện ngày hôm nay như là một lần anh ta chân thành khuyên bảo tôi hay không? Hay là anh ta có mục đích khác?

Những đi đầu này tôi đều không có cách nào để biết được, có lẽ đúng như lời của Thảm Kiến Quốc nói, chỉ cần kết thúc vụ án này thì tất cả mọi sự thật đều bộc lộ ra hết.

Sau đó Thảm Kiến Quốc bảo rằng có việc khác cần phải giải quyết, Hàn Phi mang xác chết về tiến hành khám nghiệm kỹ hơn, vì thế tại hiện trường chỉ còn lại tôi và Cao Kiện. Tôi tiếp tục kiểm tra hiện trường xem có manh mối gì khác không, còn Cao Kiện phụ trách cảnh giới khu vực này.

Tuy nhiên, tôi không phát hiện ra được manh mối có giá trị nào khác. Sau khi về đến sở cảnh sát, tôi nhận được báo cáo khám nghiệm tử thi của Hàn Phi, đất dính trên chân nạn nhân không phải là đất ở trong khu chung cư, vì thế bãi rác không phải là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Khi đến hỏi tin tức từ người nhà của nạn nhân, họ nói rằng nạn nhân đã

mất tích gần nửa tháng, nếu cô ta chết vào 10 hôm trước, vậy thì mấy ngày còn lại cô ta đã ở đâu?

Thẩm Kiến Quốc đi một mạch không có tin tức gì cả, tôi bỏ mẫu đất thu thập được vào dụng cụ nuôi dưỡng theo như chỉ thị của ông. Chỉ một ngày sau đã xuất hiện giòi bọ trong đó. Qua quan sát phát hiện thấy loại giòi bọ này là ấu trùng của ruồi đen (Blackfly), những nơi xuất hiện loại ruồi này ở thành phố Nam Minh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lần này hung thủ đã lộ sơ hở rồi!

Tôi báo cáo tình hình lên Hàn Phi, nhờ có Cao Kiện lần lượt tra xét kỹ lưỡng, cuối cùng đã phát hiện được địa điểm khả nghi, sau khi kiểm tra thì thấy ở đó có ADN của nạn nhân, xác định đây là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án.

Tuy nhiên, đi đâu làm tôi cảm thấy rất sững sốt sợ hãi, đó là trên tường căn phòng đó có giăng những sợi dây đỏ dán đầy ảnh của tôi, nào là ảnh tôi đi mua hàng, nào là ảnh tôi đang ở nhà, ngoài ra còn có cả ảnh lúc tôi ở hiện trường xảy ra vụ án!

Điều đáng chú ý là trên một tấm bảng đen nhỏ có dán ảnh tôi và ảnh những người bên cạnh tôi cùng quan hệ của họ với tôi! Tôi gần như suy sụp, hơn nữa còn cảm thấy dạ dày trào ngược lên, vì thế lập tức quay người ra khỏi căn phòng.

Thử nghĩ mà xem, có một người hoặc một nhóm tội phạm giết người như vậy, suốt ngày suốt đêm theo sát bạn, hơn nữa còn hiểu rất rõ mọi thứ về bạn! Đó chắc chắn là một việc vô cùng khủng khiếp.

Đến đây vụ án kết thúc. Mặc dù hang ổ của hung thủ đã bị phát hiện nhưng tất cả người ở đó đầu đã chạy thoát. Cao Kiện đã cử người nằm vùng đợi ở đó. Tuy nhiên, có một chuyện không thể giải thích nổi là sào huyệt này không hề có một chút bừa bộn, mọi đồ đạc đầu nguyên vẹn không chút hư hại.

Trong tình hình bình thường, nếu đối tượng phạm tội phát hiện thấy hành động của mình bị bại lộ thì sẽ cố gắng tiêu hủy toàn bộ chứng cứ, tuy

nhiên những người này lại không như vậy, cứ như là cố tình cho chúng tôi biết tất cả, còn tôi chẳng khác gì cá nằm trên thớt bị họ đưa ra làm trò đùa.

Hình như họ đã biết trước chúng tôi sẽ phát hiện ra địa điểm này, thậm chí tôi còn có thể trông thấy họ đang cười mỉa lúc rời đi.

Lúc tôi và Cao Kiện về đến sở cảnh sát, thì đã thấy Thẩm Kiến Quốc và Hàn Phi cũng đang ở đó.

Tôi báo cáo đúng sự thật toàn bộ sự việc đã xảy ra, nhưng họ lại hình như đã biết từ trước, nên không hề tỏ ra quá ngạc nhiên.

“Đã đến lúc này rồi thì tôi cũng không ngại gì nói cho các cậu biết, nhân vật bí ẩn chúng ta bắt được không phải là nhân vật bí ẩn thật sự, đó chỉ là một vật thay thế mà thôi!” Thẩm Kiến Quốc nói.

“Cái gì?” Hàn Phi hỏi.

“Tuy nhiên có tin tốt là vụ án này đã chứng tỏ rằng Thẩm Vân Thiên chính là nhân vật bí ẩn, mà nhân vật bí ẩn chính là NASA.” Thẩm Kiến Quốc nói tiếp.

“Làm sao thầy biết được Thẩm Vân Thiên chính là NASA?” Mặc dù trong suy nghĩ tôi tán đồng với ông, song lúc này tôi lại có một cảm giác bất an rất khó giải thích.

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, tiết lộ một bí mật động trời: “Bởi vì NASA là tên trên mạng của tôi.”

Tôi nghe câu nói này mà vẫn cho rằng Thẩm Kiến Quốc đang đùa: “Sao lại thế được? Sư phụ, làm sao có thể như thế được?”

Ngoài Hàn Phi ra, tất cả những người có mặt ở đó đều tỏ ra không dám tin.

“Cậu không nghe nhầm, tài khoản này là tài khoản trước kia tôi và Thẩm Vân Thiên sử dụng để trao đổi tài liệu với nhau, đã rất lâu rồi tôi không sử dụng nó, cho đến khi cậu nhắc đến cái tên này tôi mới nhớ ra chuyện này, khi đăng nhập vào quả thật tôi đã phát hiện được một số nhật ký trao đổi với cậu. Tôi nghĩ rằng Thẩm Vân Thiên làm vậy là muốn để tôi nhìn thấy.”

“Vậy thầy có thể đăng nhập tài khoản này à?” Lúc này, tôi không khỏi cảm thấy mông lung.

“Đúng vậy, tôi cũng đã một lần đối thoại với cậu, thật ra bên trong đó là một số ám hiệu cho Thẩm Vân Thiên, với ý định bảo cậu ta dừng lại. Nhưng cậu ta vẫn không nghe, vì thế tôi không biết làm thế nào đành phải xuất hiện.” Thẩm Kiến Quốc lắc đầu bảo.

Bây giờ tôi lại có một cảm giác kìm nén rất khó tả: “Nói như vậy tức là sư phụ cũng chỉ là đang lợi dụng em thôi à?”

Thẩm Kiến Quốc nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tôi cố gắng nén nỗi thất vọng cùng cực: “Vậy rốt cuộc em là cái gì?”

“Ô Trạch!” Hàn Phi phát hiện ra vẻ khác thường của tôi, nên đặt tay lên vai tôi nhưng cũng không biết nói gì.

Tôi không để ý đến anh ta, nói tiếp: “Em vẫn luôn gọi thầy bằng một tiếng sư phụ, hãy trả lời em đi!”

Thẩm Kiến Quốc lặng im một lúc rồi mới lên tiếng: “Nói thật lòng, mấy năm trước tôi đã phát hiện ra một số manh mối, hơn nữa còn nhận thấy một số khả năng trên con người cậu, vì thế mới thu nhận cậu làm học trò! Nhưng bây giờ...”

“Đủ rồi!” Tôi không nhận ra cơ thể mình đã bắt đầu run lên: “Tôi biết rồi.”

Con người là một sinh vật kỳ lạ, ai cũng muốn nhìn thấy kết quả mình mong muốn, vậy thì nhất định sẽ nhìn thấy.

Tôi chính là một người như vậy. Tôi đã nhìn thấy thứ mình muốn thấy. Vì thế, tôi đã đạt được một kết quả là bị người khác lợi dụng, ngay cả một người thân thiết nhất, vĩ đại nhất, khó vượt qua nhất là thầy mình cũng chỉ là đang lợi dụng mình mà thôi.

Kẻ phạm tội đáng phải chịu tất cả những thứ này lại vẫn đang ung dung ngoài vòng pháp luật! Từ nay về sau tôi ghi nhớ kỹ một cái tên, Thẩm Vân Thiên. Ở một góc độ nào đó, có thể nói rằng anh ta đã giúp tôi thành công, nhưng cũng chính là anh ta, đã hủy hoại tôi!

NGOẠI TRUYỆN

Vụ án côn trùng đặc biệt “Bỏ mạng ở sông bạc”

Người cung cấp: Hàn Phi

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Chức vụ, đơn vị công tác: Chuyên viên giám định pháp y cấp cao nhất của trung tâm pháp y công an thành phố Nam Minh.

10 giờ sáng 20 tháng 10 năm 1998, Hàn Phi vội vã đến bên đường Nam Bàn Sơn ở thị trấn Nhai Bình thuộc khu Tây Thành thành phố Nam Minh, có người báo tin cho biết là đã phát hiện thấy dưới dốc núi một chiếc túi dệt màu đen, bên trong đựng các mảnh xác chết bị chặt thành mảnh! Sau khi tiến hành phân tích, Hàn Phi xác định hiện trường xảy ra vụ án ở cách thị trấn 3,5km, trên sườn núi cao dốc đứng, cách chân dốc khoảng 50 mét, trên sườn dốc mọc đầy cỏ dại và bụi cây rậm. Vừa đến mùa thu, lá cỏ bắt đầu khô vàng, từ xa nhìn có một số bông hoa nhỏ không tên thoả sức khoe sắc, đung đưa trong gió, tô điểm cho màu vàng xanh của lá. Từ trong khung cảnh đó, vọng ra tiếng kêu của những con dế và côn trùng nhỏ, lúc xa lúc gần, lúc dài lúc ngắn, tạo nên một bản hòa tấu của vô cùng độc đáo.

Trong chiếc túi dệt màu đen có hai cẳng chân liền với bàn chân và hai cánh tay liền với bàn tay, tổng cộng là bốn mảnh xác người, Hàn Phi lập tức xác định tính chất đây là vụ trọng án chặt xác phi tang! Anh suy nghĩ, trong lòng cảm thấy hơi xúc động, bởi vì đã lâu lắm rồi không gặp vụ án nào phức tạp như vậy.

“Các mảnh xác khác chắc cũng ở cách đây không xa.” Hàn Phi sử dụng kiến thức chuyên ngành pháp y tiến hành phân tích, hạ mệnh lệnh đầu tiên

ngay tại hiện trường vụ án: “Tất cả mọi người xuống dưới xem xét kỹ lưỡng, cố gắng tìm kiếm những mảnh xác còn lại.” Trên thực tế, công tác khám nghiệm hiện trường bắt đầu bằng việc tìm kiếm các mảnh xác chết. Họ biết rằng, các mảnh xác nằm ở dưới sườn dốc, đồng thời cũng khẳng định rằng chúng được ném từ trên đường xuống, không để lại các dấu vết kiểu như dấu chân, vì thế việc kiểm tra, khám nghiệm cũng chỉ có thể là tìm kiếm mảnh xác chết và các vật chứng như dây buộc, bao gói mà thôi.

Hàn Phi cùng 3 đi đầu tra viên hình sự (trong đó có cả nhân viên phân tích kỹ thuật) và 4 cảnh sát viên của đồn cảnh sát cử đến chia thành 3 tổ, bố trí tản ra theo hàng ngang, mỗi tổ cách nhau khoảng 10 mét, tiến hành tìm kiếm từ trên sườn núi xuống phía dưới. Sau khoảng năm, sáu phút, đi xuống được khoảng ba, bốn chục mét, một cảnh sát viên liền kêu to: “Tìm thấy ở đây rồi!”

Những người khác cũng lập tức quây lại, thấy đây lại là một chiếc túi dệt khác, có vẻ nó không giống chiếc túi phát hiện đầu tiên, chiếc túi này to hơn một chút. Hàn Phi trấn tĩnh tinh thần, nói với nhân viên phân tích kỹ thuật: “Hãy cố định trước đã, rồi chúng ta mở ra xem sau.” Cố định ở đây là một thuật ngữ chuyên ngành, tức là để nhân viên phân tích kỹ thuật chụp ảnh vật chứng, đồng thời chụp cả vị trí và tình hình ban đầu.

Một nhân viên phân tích kỹ thuật đã lớn tuổi cẩn thận cởi sợi dây thừng buộc miệng túi, đồng thời ghi hình lại toàn bộ quá trình. Miệng túi vừa mở, bên trong túi hiện ra một phần thân người dính liền hai đùi, không có đầu.

Hàn Phi xem qua một lượt, cúi đầu bảo: “Xem ra chúng ta còn phải tìm cho ra cái đầu nữa mới được, bốn người các anh mang cái túi này lên trước, những người khác tiếp tục tìm xuống phía dưới!”

Một hàng người lại cẩn thận tìm kiếm từng li từng tí xuống dưới khe núi, cuối cùng phát hiện ra một cái túi dệt tròn ung ủng ở giữa hai tảng đá lớn, chỉ nhìn qua lỗ thủng cũng đã thấy bên trong là chiếc đầu lâu. Đến đây, công việc tìm kiếm đã có đủ kết quả tất cả các mảnh xác.

Công việc kiểm tra giám định các mảnh xác chết được tiến hành dưới

sự chủ trì của Hàn Phi.

Theo thứ tự phát hiện, trước tiên họ mở túi thứ nhất. Hai chi trên bị đứt rời từ chỗ khớp vai, bề mặt vết thương cơ bản phẳng và gọn, rìa vết thương sắc nét, màng và đầu xương bả vai có vết cắt. Hai cẳng chân đứt rời từ chỗ khớp gối, đặc điểm vết thương giống như mặt cắt của chi trên. Túi thứ hai có mấy chỗ rách không gọn, một đám giòi bọ từ bên trong liên tục rơi ra qua những chỗ rách.

Giòi bọ được chia ra đựng vào trong 2 dụng cụ bằng thủy tinh, trong đó một dụng cụ chứa c ần 75%. Mở túi dẹt ra, cơ thể xác chết bị đứt rời từ chỗ đốt sống cổ thứ tư, thứ năm, bề mặt và rìa vết thương cơ bản phẳng, trên xương sống có thể trông thấy có vết cắt; phần da bên dưới rìa vết thương ở phía trước cổ không thấy có dấu vết bị ghì thít. Đặc trưng và vị trí mặt cắt ở hai vai và hai đầu gối cơ bản giống với mặt cắt ở chi trên và cẳng chân. Phần ngực và lưng có nhiều vết đâm, trong đó một vết đâm trên ngực trái vào đến tâm nhĩ phải làm rách thành tâm nhĩ, máu còn đọng lại trong cơ hoành, màng tim và ổ bụng. Hàn Phi biết đây là vết thương dẫn đến mất mạng.

Trong túi thứ ba, ngoài một cái đầu người còn có một chiếc áo lót, một chiếc quần lót nam, gi ầy tất mỗi thứ một đôi, nhưng không phát hiện thấy vật chứng nào khác có ở hiện trường. Đầu nạn nhân bị đứt rời ở phía dưới yết h ầu, chỗ đốt sống cổ thứ tư, thứ năm. Tóc không có dấu vết nhuộm, da đầu và sau gáy không có vết ngoại thương; răng mòn rất nhiều, răng số một và số hai bên trái hàm dưới có sâu và dị vật, hai mắt tím b ầm.

Sau khi khám nghiệm tử thi kỹ lưỡng, Hàn Phi đưa ra kết quả: ghép các mảnh xác ở 3 túi lại với nhau cho thấy đó là của cùng một xác đàn ông, cao 1,73 mét, khoảng 50 tuổi, bị người khác dùng vật nhọn giống như dao găm đâm vào ngực làm rách tim dẫn đến tử vong, dụng cụ chia xác là dụng cụ dùng để chặt.

Về thời gian nạn nhân tử vong, theo phân tích đặc trưng của giòi bọ ở trong túi, một loại là ấu trùng ru ồi xanh đầu đỏ, một loại là ấu trùng ru ồi

xanh tơ bóng *Lucilia sericata*, đều là loại thường gặp ở vùng này và đều đã bước vào giai đoạn tuổi thứ 3. Ấu trùng ru ồi xanh đều đã bước vào ngày thứ 3 của tuổi thứ 3, suy đoán thời gian sinh sản là vào khoảng 6 hoặc 7 ngày trước, tức là khoảng trước sau ngày 13 tháng 10, nhưng thời gian nạn nhân tử vong vẫn còn phải đẩy về trước một, hai ngày nữa, bởi vì việc chia xác, di chuyển xác sau đó cần phải có thời gian, miệng túi đựng xác lại được buộc khá chặt, chỉ khi vớt xác các túi lặn xuống dốc bị rách thì ru ồi nhặng mới có thể vào trong để trứng; hơn nữa, hành động vớt xác thường diễn ra vào ban đêm, mà ban đêm ru ồi nhặng không hoạt động, suy ra thời gian nạn nhân tử vong ở trong khoảng từ ngày 10 đến 13 tháng 10.

Đã xác định thời gian tử vong, khu vực tìm kiếm ngu ồn gốc xác chết lấy phía bắc hiện trường làm trung tâm, từ đây đến thị trấn Nhai Bình chỉ có ba, bốn cây số, về phía nam cách thị trấn huyện phải đến 15 cây số, mặc dù toàn là đường núi đèo dốc nhưng nếu sử dụng phương tiện giao thông như ô tô thì lộ trình thực tế cũng không phải xa lắm.

Sau hai ngày tìm kiếm, trong số những người mất tích ở khu vực thị trấn Nhai Bình và xung quanh trong khoảng thời gian này không thấy có ai giống như nạn nhân nam này. Ngày thứ 3, phát hiện thấy phó tổng giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn Thương mại nông nghiệp ở thị trấn huyện bên cạnh tên là Vinh Gia Thành bị mất tích vào ngày 11 tháng 10 có đặc điểm rất giống với xác chết. Qua kiểm tra đối chiếu với bệnh án nha khoa của bệnh viện huyện, những ghi chép về răng hoàn toàn giống với tình trạng răng của xác chết, xác nhận xác chết chính là Vinh Gia Thành.

Vinh Gia Thành 51 tuổi, phụ trách nghiệp vụ chính của Công ty Thương mại nông nghiệp. Theo công nhân viên của công ty cho biết, Vinh Gia Thành là người có năng lực làm việc, can đảm, quan hệ rộng và có sức lôi cuốn, nhưng tác phong sinh hoạt không có chừng mực, ăn uống chơi bời, tiêu tiền như rác, có phần phóng đãng, đối tượng tiếp xúc cũng rất phức tạp với đủ mọi hạng người, thích đánh bài và đến quán bar.

Theo bí thư chi bộ công ty Hoàng Văn Anh cho biết: “Phó tổng giám

đốc Vinh là người có năng lực, công việc nghiệp vụ thường ngày của công ty cơ bản do ông ấy phụ trách. Tổng giám đốc tuổi đã cao, là người hiền lành, rất ít khi xảy ra cãi cọ. Tuy nhiên, chính sách của người này rất kém, kiểm tiền thì được, chi bộ cũng không tiện can thiệp vào chuyện nghiệp vụ nên tình hình cụ thể thế nào tôi cũng không nói ra được.”

Dựa vào manh mối hiện có, ngày 24 tháng 10, tổ chuyên án do Hàn Phi đứng đầu một lần nữa cùng ng ồi nghiên cứu.

“Có vẻ việc quản lý ở công ty này rất lộn xộn, tầng lớp quản lý trên thực tế chỉ có một mình Vinh Gia Thành quyết định là xong. Con người này xem ra rất có năng lực, nhưng thật ra tố chất rất kém, hoàn toàn là một kẻ dốt nát bất tài, muốn làm gì thì làm nấy, suốt ngày ăn uống chơi bời, cứ kéo dài như vậy thì sớm muộn công ty cũng phá sản.” Người lên tiếng là trưởng phòng đi ầu tra hình sự Lâm Thiên Nhất.

“Đúng đấy! Xem chừng con người này không sạch sẽ về mặt kinh tế, tôi thấy nên bắt tay vào từ chỗ này, xem ông ta có vấn đề trong hoạt động nghiệp vụ hay không, chủ yếu rà soát mối quan hệ của ông ta với những người thường xuyên đến gặp ông xem giữa họ từng xảy ra mâu thuẫn hay không, có liên quan đến nợ n ần hay không... Ngoài ra, loại người như thế này trong cuộc sống cũng không có chừng mực, ngoài anh em bạn bè thì phụ nữ cũng là một vấn đề rất đáng xem xét, có hay không quan hệ nam nữ bất chính. Cần phải đi ầu tra kỹ về tất cả những đi ầu này.” Phó trưởng phòng đi ầu tra hình sự Bạch Quốc bổ sung.

“Tuy nhiên, hiện nay vợ ông ta vẫn chưa đưa ra phản ứng gì, mà gia đình ông ta lại ở trong thành phố, vợ không có công ăn việc làm, có một con gái đang học đại học. Vợ ông ta chỉ nói rằng ông ta rất ít khi về nhà, nhưng bà ta cho rằng đó là do công việc bận rộn, mỗi tháng ông ta đưa hơn 1.000 nhân dân tệ để chi tiêu, và bà vợ có vẻ cũng rất vừa lòng r ồi. Khi được tin ông ta đã chết, bà ta khóc lóc chết đi sống lại, căn bản không cung cấp được bất kỳ manh mối nào. Tôi cho rằng giữa hai vợ chồng đã có quan hệ tiền bạc như vậy thì rõ ràng là không thể vượt qua được thách

thức.” Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lý Minh phụ trách thẩm vấn thông báo kết quả thẩm vấn của mình.

Nghe những lời nói trên của Lý Minh, tất cả những người có mặt ở đó đều liên tục gật đầu đồng ý, bởi vì những lời đó mặc dù những đi đầu đó khó nghe nhưng lại phân tích rất hợp tình hợp lý, tuy căn cứ vẫn chưa đầy đủ nhưng suy nghĩ kỹ thì vẫn đúng là như vậy. Vì thế cuộc họp vẫn theo mạch suy nghĩ của Lý Minh và quyết định tiến hành đi sâu đi đầu tra từ mặt kinh tế, bao gồm hoạt động nghiệp vụ và đời sống sinh hoạt, thậm chí là quan hệ nam nữ... của nạn nhân, trong đó mỗi một manh mối đều phải đi đầu tra đến tận gốc và nhất thiết phải làm rõ.

Ngày 26 tháng 10, tổ chuyên án được quần chúng cung cấp manh mối, cho biết rằng vào một buổi tối khoảng nửa tháng trước Vinh Gia Thành đến một vũ trường tên là Đại Gia Lai chơi mạt trược, sau đó thì không trông thấy ông ta đâu nữa. Không còn nghi ngờ gì, đối với Hàn Phi và các đồng nghiệp thì đây là một manh mối rất quan trọng.

Tổ chuyên án lập tức cử người đến vũ trường, chủ vũ trường tên là Vương Đăng Quốc, từng bị cơ quan công an tạm giữ vì tội đánh nhau. Lần này thấy cảnh sát tìm đến, Vương Đăng Quốc không khỏi chột dạ, sợ đến nỗi hai chân run lên cấn cấn, lập tức khai nhận cho hai người tên là Chu Phong và Kỷ Lâm thuê tầng hầm của vũ trường làm sòng bạc, tiền thuê mỗi ngày 2 nghìn nhân dân tệ. Mười ngày trước, ông ta phát hiện ra sòng bạc đã đóng cửa, hai người kia không biết đi đâu mất tích, ngay cả tiền thuê cũng không trả, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó, toàn bộ tầng hầm trống không.

Căn cứ theo thông tin Vương Đăng Quốc cung cấp, nhân viên đi đầu tra hình sự tiến hành khám xét sòng bạc dưới tầng hầm, và đã phát hiện thấy có vết máu bị lau chùi ở mép tường và trên mặt đất trong văn phòng của sòng bạc. Hàn Phi tiến hành xét nghiệm xong thì được kết quả nhóm máu này trùng với nhóm máu của nạn nhân. Vì vậy, văn phòng của sòng bạc trở thành địa điểm nghi ngờ hàng đầu là hiện trường đầu tiên xảy ra án mạng,

các cảnh sát lập tức niêm phong, đồng thời chiêu theo pháp luật bắt tạm giam Vương Đăng Quốc với tội danh tự ý mở sòng bạc.

“Tập trung lực lượng cảnh sát, truy nã Chu Phong và Kỷ Lâm trong toàn bộ thị trấn!” Lâm Thiên Nhất ra lệnh truy nã.

Không lâu sau, cả hai người này đã nhanh chóng bị bắt về quy án, các nhân viên có chức trách lập tức tiến hành thẩm vấn ngay trong đêm.

“Có biết tại sao bắt các anh không?” Lý Minh đập bàn quát hỏi.

“Có biết, là vì chúng tôi mở sòng bạc trái pháp luật.”

“Tại sao lại bỏ cả sòng bạc để chạy trốn?”

“Vì, sòng bạc xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Có thể đã xảy ra án mạng.”

Thì ra vào tối 11 tháng 10, Vinh Gia Thành và 3 người khác đánh mạt chược ở sòng bạc. Vinh Gia Thành vô cùng may mắn, thắng hơn trăm nghìn nhân dân tệ, còn ba người kia thua hết tiền một cách quá nhanh dẫn đến tức giận, là những con bạc lâu năm họ không thể chấp nhận được điếu đó. Thế là họ liền hỏi vay tiền Vinh Gia Thành để đánh tiếp!

Vinh Gia Thành cho mỗi người vay 10 nghìn nhân dân tệ, nhưng chưa được mấy ván họ tiếp tục thua hết. Thế là họ tiếp tục hỏi vay tiền, nhưng Vinh Gia Thành không đồng ý, bảo họ về nhà lấy tiền. Giữa hai bên điếu qua tiếng lại dằn dằn dẫn đến đánh nhau, Vinh Gia Thành chạy vào văn phòng, định nhờ chúng tôi giúp đứng ra hòa giải, nhưng ba người kia không chịu nhượng bộ, đuổi vào tận văn phòng.

Tôi thấy một người trong số họ còn rút ra một con dao bấm, liền lớn tiếng khuyên can vài câu nhưng không có tác dụng, chúng tôi thấy tình hình không ổn, sợ sẽ xảy ra án mạng, nên cùng nhau bỏ chạy ra ngoài, sau đó không dám quay lại nữa.

“Các anh có biết ba người kia không?” Lý Minh tiếp tục truy hỏi.

“Có biết tên của họ, một người là Doãn Đại Cường, một người là Ngưu Tử Ấn, còn một người nữa tên là Cận Vệ Đông.”

“Có biết họ ở đâu không?”

“Không biết, nhưng cũng chỉ ở gần đây thôi.”

“Họ làm nghề gì, các anh có biết không?”

“Doãn Đại Cường bán thuốc lá, không biết địa chỉ chỗ ở cụ thể, Nguu Tử Ấn lái tắc xi, Cận Vệ Đông là giám đốc của một công ty, mọi người đều gọi người này là giám đốc Cận, không rõ cụ thể là công ty nào.”

Đến đây, vụ án coi như đã phá được chín phần mười, phần còn lại chỉ là đưa chứng cứ và bắt người. Đối với nhân viên điều tra hình sự, đã có những manh mối này rồi thì việc bắt người dễ như trở bàn tay.

Chưa đến 3 ngày sau, ba đối tượng tình nghi đều bị bắt.

Đúng như Chu Phong và Kỷ Lâm khai báo, tối hôm đó, sau khi thua hết tiền, giữa ba người nói trên và Vinh Gia Thành xảy ra đánh nhau. Doãn Đại Cường rút con dao bấm mang theo trong người ra nhắm vào Vinh Gia Thành đâm loạn xạ một hồi, khiến Vinh Gia Thành tử vong ngay sau đó. Thế là cả ba người cùng bàn bạc làm thế nào để xử lý xác chết. Trong lúc này Chu Phong và Kỷ Lâm đã chạy mất tăm hơi.

Sau khi bàn xong, cả ba người quyết định đâm lao thì phải theo lao, đem xác chết vứt đi là xong. Nhưng toàn thân Vinh Gia Thành bê bết máu, không thể vác ra ngoài được. Thế là họ lại vào văn phòng của Chu Phong và Kỷ Lâm tìm được một con dao phay. Doãn Đại Cường cầm dao, Nguu Tử Ấn và Cận Vệ Đông hỗ trợ chặt thì thể ra thành 6 mảnh, đồng thời tìm được mấy cái túi dệt trong một gian phòng bỏ không, lần lượt cho các mảnh xác vào 3 túi, bỏ vào xe ô tô của Nguu Tử Ấn, rồi mang đi vứt xuống dưới núi ngay trong đêm. Đến đây, vụ án giết người, chặt xác, vứt xác cuối cùng đã kết thúc, từ đó có thể thấy đánh bạc cũng không khác gì đánh cược tính mạng!

Vụ án côn trùng đặc biệt **“Giết người vì tình trong ngôi nhà cũ”**

Cao Kiện

Giới tính: Nam

Tuổi: 34

Cao: 1,80m

Nghề nghiệp: Đội trưởng đội cảnh sát hình sự công an thành phố Nam Minh.

Ngày 16 tháng 8 năm 1995, tại một tòa nhà cũ xây từ những năm 80 của thế kỷ 20, tổng cộng có 6 tầng, có phòng dùng cho thuê, có phòng bán sang tay, trong tòa nhà sống đủ mọi hạng người.

Ngày 16 tháng 8 hôm đó, sau khi ăn cơm tối xong, nhiều cụ già mang theo cháu nhỏ đến khoảng đất trống bên cạnh tòa nhà nói chuyện, vui chơi. Họ nói với nhau rằng mấy hôm nay trong tòa nhà luôn bốc lên một mùi hôi thối rất lạ, mọi người xôn xao đoán xem mùi hôi thối bốc ra từ đâu? Bà Lý tổ trưởng tổ dân phố nói: “Đúng là rất kỳ lạ, ngày mai chúng ta kiểm tra kỹ từng nhà từng hộ xem thế nào!”

Bà Lý là người nhiệt tình, có trách nhiệm, nên rất lưu ý việc này, sáng hôm sau, làm xong các việc vặt trong nhà liền một mình bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc bốc ra mùi hôi thối kia. Khi đến đầu phía tây tòa nhà, bà ta bỗng nhiên nhìn thấy trên cửa sổ ở ban công tầng 2 có rất nhiều ruồi nhặng. Bà thầm nghĩ, nhất định phải lên đó xem sao, biết đâu đây chính là nơi bốc ra mùi hôi thối. Bà từ từ leo lên tầng 2, nhẹ nhàng gõ cửa căn hộ này, tuy nhiên không thấy động tĩnh gì. Bà ra sức gõ cửa một lần nữa, vẫn không có ai trả lời! Thấy vậy, bà gõ cửa nhà đối diện, một cụ già ra hỏi: “Bà Lý, có chuyện gì vậy?”

“Ồ, cụ ở nhà đấy à, cụ có biết ai đang sống trong nhà đối diện không ạ? Tại sao lại không có ai ở trong đó vậy?”

Cụ già là giáo viên nghỉ hưu đã lâu, mọi người đều gọi là cụ Lý, bèn đáp bằng giọng hồn hên: “Tôi cũng không rõ, hình như vẫn có người ở trong đó, mấy hôm trước vẫn trông thấy một cô gái trẻ rất xinh đẹp ở trong đó, tôi cũng không nói gì với cô ta, hình như là cô ta sống trong nhà đó, không biết có ở nhà hay không.”

“Chà, người sống trong tòa nhà này vẫn lộn xộn thật đấy, đủ các loại người thượng vàng hạ cám trong xã hội đều sống ở đây mà không có ai quản lý.” Bà Lý bắt đầu than phiền.

“Đúng đấy, đối diện nhà tôi trước đây vốn là gia đình nhà cụ Lưu, nhưng đã chuyển đi từ lâu rồi!” Ông cụ Lý nói theo kiểu xã giao.

“Vừa rồi ở bên ngoài tôi trông thấy trên ban công căn hộ này có rất nhiều ruồi nhặng, ngoài ra còn có cả mùi hôi thối, nhưng gõ cửa mãi mà không có ai trả lời, mong là không có chuyện gì xảy ra!” Bà Lý càng nghĩ càng cảm thấy không yên. Bà chào ông cụ Lưu, trong lòng thầm tính toán: phải đến đồn công an báo thôi. Bà vừa nghĩ, vừa đi về phía đồn công an.

Lúc đến nơi, người phụ trách đón tiếp bà Lý vừa hay chính là Cao Kiện, lúc đó còn đang là Đội phó đội cảnh sát hình sự. Cao Kiện nghe bà Lý nói xong liền tiếp lời: “Tôi biết căn hộ bà vừa nói, cô gái thuê nhà ở đó tên là Bạch Tiểu Lan, 20 tuổi, người ở vùng khác, đăng ký tạm trú khoảng nửa năm nay rồi.” Cao Kiện vừa nói chuyện với bà Lý vừa nhìn ra phía ban công, quả nhiên thấy ruồi nhặng bâu thành đám, và còn liên tục bò ra ngoài qua khe cửa sổ.

“Lạ thật đấy, lẽ nào không có ai ở trong đó? Không lẽ nào? Không có ai ở thì cũng không thể có nhiều ruồi như vậy được?” Cao Kiện vừa lẩm bẩm tự hỏi, lại vừa như nói với bà Lý, “Chúng ta vào trong xem sao vậy.”

Cao Kiện và bà Lý đến ngoài cửa căn hộ, ra sức gõ cửa liên mấy cái, bên trong đúng là không có ai lên tiếng. Cao Kiện mượn tuốc-nơ-vít và búa của cụ Lưu nhà đối diện, cạy mở cửa một cách thành thạo, khiến hàng ngàn

hàng vạn con ruồi nhặng ở trong phòng kinh động bay loạn xạ.

“Chắc chắn có chuyện rồi!” Cao Kiện thấy hiện tượng như vậy thì trong lòng đã có phán đoán. Theo thói quen nghề nghiệp anh men theo bờ tường, nhẹ nhàng bước về phía trước, quả nhiên không ngoài suy đoán, có một xác chết đang nằm trên giường.

Lát sau, ba, bốn chiếc xe cảnh sát chạy đến phía dưới tòa nhà.

“Các cậu hãy đi gặp cư dân ở xung quanh hỏi thăm tình hình trước đã.” Cao Kiện ra lệnh cho cấp dưới của mình, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Lập tức thông báo cho đội kỹ thuật đến khám nghiệm hiện trường vụ án giết người! Do hiện trường xuất hiện ruồi nhặng nên anh lập tức mời chuyên gia côn trùng học pháp y Thẩm Kiến Quốc nhanh chóng đến tiến hành khám nghiệm tử thi.”

Đang vào giữa trưa, thời tiết nóng nực vô cùng, ruồi nhặng trong phòng cũng không muốn hoạt động, đuổi cũng không đi, vừa cất cánh bay lên chúng lại lập tức đậu xuống. Mồ hôi của nhân viên điều tra hình sự trở thành đờuống khoái khẩu cho lũ ruồi, quả thật đáng ghét đến cực độ.

“Đội phó Cao, trời nóng quá, chúng tôi mở cửa sổ ra lấy chút không khí, nhân tiện lấy thuốc diệt lũ ruồi nhặng này được không ạ?” Một cảnh sát viên trẻ đến trước mặt Cao Kiện đề nghị.

“Hồ đồ! Nhất định không thể được, cậu hãy cứ chịu đựng đi đã, chúng ta phải đợi bên pháp y kiểm tra xong hiện trường vụ án rồi mới phun thuốc, không để ảnh hưởng đến việc thu thập chứng cứ của người ta được.” Cao Kiện với Thẩm Kiến Quốc là bạn cũ, đương nhiên cũng hiểu quy trình phá án của côn trùng học pháp y, vì thế quả quyết từ chối yêu cầu của viên cảnh sát trẻ.

Mặc dù trời nóng nực rất khó chịu nhưng một đám người tò mò vẫn tụ tập phía dưới tòa nhà, họ kiễng chân ngهن cổ để xem nhưng thật ra họ chẳng thể nhìn thấy cái gì cả. Một lúc sau, lại có một chiếc xe cảnh sát chạy đến.

“Pháp y đến rồi, mọi người giãn ra đi nào.” Viên cảnh sát phụ trách

cảnh giới nói to để duy trì trật tự.

“Anh Thẩm, cuối cùng anh đã đến rồi, chúng tôi đang đợi anh đấy!” Cao Kiện bước đến trước mặt chào Thẩm Kiến Quốc.

“Cậu Cao, tăng bốc tôi vừa vừa thôi, tôi không phải là thần tiên, việc bắt người vẫn phải nhờ đến các cậu.” Thẩm Kiến Quốc nói một cách hài hước, cùng Cao Kiện lên tầng đến hiện trường vụ án. Sau khi bước vào trong phòng, dường như ông không hề thấy trong đó vừa nóng vừa hôi thôi, đi thẳng vào trung tâm hiện trường vụ án mạng mà không có phản ứng gì cả.

Thẩm Kiến Quốc bước đi một cách hết sức thận trọng, sợ làm hỏng dấu vết hiện trường, ông ngửa mặt xem xét kỹ bốn phía, bảo trợ lý đi cùng lấy dụng cụ và lọ có đánh dấu từ trong hộp dụng cụ pháp y ra.

“Cậu nhìn xem, những con ruồi ở trên mặt đất và trên tường kia có màu sắc rất nhạt, lại còn không bay được, đây là thế hệ vừa mới lột xác, bước đầu thấy có ba, bốn loại.” Ông vừa nói với Cao Kiện và trợ lý, vừa ngửa xồm xuống, tìm kiếm gì đó bên cạnh xác chết, đồng thời quan sát xác chết và đưa ra nhận xét ngắn gọn: “Đây chắc chắn là vụ án giết người! Nạn nhân bị siết cổ đến chết, trên cổ vẫn còn vết dây điện, hai tay bị trói giật ra sau lưng, hiện xác chết đã bị phân hủy nghiêm trọng, đưa về trung tâm pháp y xong sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi một cách kỹ lưỡng.”

Tổng cộng có 4 loại ruồi trưởng thành thu được tại hiện trường, đó là ruồi xanh tơ bóng *Lucilia sericata*, ruồi vàng đầu to và hai loại ruồi trâu khác. Xét từ số lượng và đặc trưng xác nhộng tại hiện trường, đây chắc chắn đều là ruồi trưởng thành đời thứ hai, nhưng những con ruồi mới vẫn không ngừng lột xác. Tính từ thời điểm hiện tại có thể thấy, thời gian lột xác sớm nhất, hay cũng tức là thời gian đẻ trứng sớm nhất, chí ít cũng phải từ một chu kỳ sinh sản trở lên. Trong 4 loại ruồi này, hai loại ruồi trâu có chu kỳ sinh sản dài nhất, thời gian lột xác đều trong khoảng trên dưới 15 ngày. Điều này cơ bản phù hợp với mức độ thối rữa của xác chết. Từ đó suy đoán, nạn nhân đã chết từ cách đây khoảng 15, 16 ngày, tức là ngày 28 hoặc 29 tháng 7.

“Nguyên nhân và thời gian tử vong đầu đã xác định được rất nhanh chóng rồi, việc còn lại phải xem chúng ta làm như thế nào. Nói thật, xác chết đã thối rữa đến mức độ như thế này rồi mà xác định được nguyên nhân và thời gian tử vong nhanh như vậy, từ trước đến giờ chưa từng có. Xem ra, những con ruồi nhặng và giòi bọ này rất hữu dụng. Xét từ tình hình sơ bộ nắm được hiện nay, rất có thể nạn nhân là người thuê trọ Bạch Tiểu Lan. Một người phụ nữ trẻ bị thít cổ chết ngay trong nhà mình trong tình trạng không mảnh vải che thân, trong phòng cũng không có dấu vết lục lọi, cửa sổ đóng chặt, cửa ra vào cũng bị khóa, không giống như vụ án trộm cướp giết người bình thường, rất có thể việc này liên quan đến chuyện ngoại tình, là do người quen gây ra.” Cao Kiện đưa ra quan điểm của mình với đồng nghiệp trong cuộc họp của đội cảnh sát hình sự.

Thẩm Kiến Quốc cũng nằm trong số những người tham dự cuộc họp, phân tích dựa trên cơ sở kinh nghiệm sử dụng pháp y để phá án của mình, ông tiếp lời: “Nạn nhân là một phụ nữ trẻ mà lại một mình thuê trọ cả một căn hộ, xem ra không giống người làm thuê bình thường, mà có lẽ phải có công việc ổn định, thu nhập tương đối cao, ví dụ như lao động trí thức làm việc cho công ty nước ngoài chẳng hạn, nếu không thì chắc là sống dựa vào tiền của người khác cho, kiểu như tiếp viên hoặc gái bao. Vì thế, để nhanh chóng tìm ra thân phận thật sự của Bạch Tiểu Lan, không nên khoanh vùng phạm vi tìm kiếm quá rộng, mà nên tiến hành tìm kiếm ở khu vực này là chính.”

Lúc này trợ lý của Thẩm Kiến Quốc lấy ra một bức phác thảo chân dung màu đen trắng, chỉ vào nói: “Theo bức vẽ đặc tả đặc điểm của nạn nhân, thấy rằng nạn nhân khoảng 20 tuổi, cao 1,67m, cắt tóc ngang vai, nhuộm đỏ một phần; có lỗ tai, móng tay móng chân tô đỏ. Dựa vào quần áo tìm được trong phòng thấy rằng, có khả năng trước lúc chết nạn nhân mặc áo khoét nách màu đen, quần dài màu trắng. Còn nữa, răng hàm dưới không ngay ngắn, răng số 5 bên trái bị sâu đã hàn lại. Bên trái cổ có nốt ruồi to bằng hạt đậu. Sắp xếp lại các thông tin này, in thành 20 bản đem

phân phát đi các nơi để thu thập manh mối.”

Thời gian trôi đi, tình hình từng bước được tập hợp lại. Người ở quán karaoke cho biết, qua xem tài liệu được tán phát thấy rằng nạn nhân rất giống một nữ phục vụ đã đi khỏi quán này từ nửa năm trước, nhưng không phải tên là Bạch Tiểu Lan mà là Bạch Hiểu Hồng, 21 tuổi, người Hà Nam, hiện tại không biết ở đâu. Nhân viên đi điều tra hình sự một lần nữa thâm nhập quán karaoke này, tìm được chủ quán là Thường Nguyệt Nga, hỏi kỹ tình hình có liên quan. Thường Nguyệt Nga nhớ lại rồi nói rằng đúng là có một nữ phục vụ tên là Bạch Hiểu Hồng, rất xinh đẹp, lúc đi có đến chào và bảo rằng có người tìm được chỗ ở cho mình rồi.

Theo lý giải của chủ quán Thường Nguyệt Nga thì cô gái này đã được người khác bao nuôi rồi, còn theo phân tích tình hình thì không có cách nào phán đoán được rằng đây có phải là cùng một người hay không, mà xác chết thì đã thối rữa không còn phân biệt được nữa. Lãnh đạo công an thành phố chỉ đạo: một mặt tăng cường lực lượng cảnh sát tìm hiểu những người đàn ông có quan hệ với nạn nhân, một mặt sử dụng biện pháp kỹ thuật, mời chuyên gia xác định xem những dấu vân tay không hoàn chỉnh thu được tại hiện trường có giá trị gì hay không.

Sau nhiều lần xử lý dưới sự chỉ đạo của chuyên gia vân tay, cuối cùng dấu vân tay sót lại ở hiện trường đã có thể sử dụng được. Từ hàng trăm nghìn hồ sơ, cảnh sát tìm ra được một người tên là Trần Nghĩa Đức, 41 tuổi, mười năm trước từng bị kết án 1 năm 6 tháng tù vì tội lưu manh.

Nói theo cách nói của Cao Kiện và Thẩm Kiến Quốc, đây đúng là việc mò kim đáy bể mà thu được kết quả, việc đi điều tra tường đi vào ngõ cụt mà lại thoát ra được.

Hôm sau, qua tìm kiếm ở phòng hộ tịch đã có được thông tin người này hiện đang là tổng giám đốc công ty tư vấn Hồng Vận. Cảnh sát tiến hành bắt giữ với lý do là đối tượng tình nghi quan trọng.

“Ông có biết Bạch Hiểu Hồng không?” Cuộc hỏi cung được tiến hành hai ngày sau đó, cách thức tiến hành là trước tiên làm như không để ý đến

ông ta để ông ta không biết đầu đuôi thế nào, đó cũng là một biện pháp gây áp lực tâm lý và tinh thần. Ngoài ra, trong khoảng thời gian này, cảnh sát đẩy nhanh tốc độ công tác thu thập chứng cứ, lấy mẫu máu và dấu giầy, lục soát phòng làm việc của ông ta. Sau khi hoàn thành tất cả những công việc này, đã nắm được chứng cứ: nhóm máu hoàn toàn phù hợp với tinh dịch lấy được trong bao cao su ở hiện trường; một đôi giầy da tìm thấy trong phòng làm việc của ông ta hoàn toàn khớp với hoa văn và đặc trưng của dấu giầy để lại hiện trường. Cao Kiện và các đồng nghiệp tràn đầy tin tưởng vào cuộc thẩm vấn, câu hỏi đầu tiên đã xoáy vào điểm quan trọng, khiến đối phương chỉ biết cúi gầm mặt xuống không biết trả lời thế nào.

Đợi một lúc lâu, thấy ông ta không trả lời, Cao Kiện lại hỏi một câu nữa: “Từ ngày 28 đến 29 tháng 7 ông làm những gì?”

Cao Kiện biết đối phương sẽ không giữ thái độ im lặng như vậy được lâu nên cũng không hỏi tiếp nữa. Anh ta thản nhiên bảo: “Hãy nói đi, lần sau còn như vậy thì chúng tôi nói hộ ông luôn đấy.”

“Khoan đã, cho tôi xin điều thuốc được không?” Cuối cùng Tần Nghĩa Đức cũng đã lên tiếng.

Cao Kiện mừng thầm, gật đầu bảo: “Được thôi, cho ông uống thêm chút nước nữa.” Anh vừa trả lời vừa đưa mắt ra hiệu cho viên cảnh sát ở bên cạnh đưa cho Tần Nghĩa Đức một điều thuốc, đồng thời mang cho cả một cốc nước lọc. Anh tự tay châm lửa cho đối phương, mỉm cười bảo: “Anh cứ từ từ mà nói, cố gắng được hưởng khoan hồng!”

“Tôi với Bạch Hiểu Hồng quen nhau ở quán karaoke khoảng hơn nửa năm nay rồi. Lúc đầu, tôi thấy cô ấy rất trẻ trung, xinh đẹp, cư xử nhiệt tình, rất đáng yêu, cô ấy cần tiền nên quan hệ tình cảm với tôi. Về sau tôi mới biết cuộc sống gia đình cô ấy vô cùng khó khăn, để nuôi sống gia đình nên cô ấy buộc phải bán thân, thật sự rất đáng thương. Mấy năm nay tôi kiếm được ít tiền, nghĩ rằng trước đây quá khổ sở, cố sống cố chết lao vào làm việc, tích lũy được chút ít thì cũng nên hưởng thụ. Chính là tiền đã làm hại tôi. Tôi đã rút tiền hết lần này đến lần khác để đưa cho cô ấy. Cô ấy

thật sự cần tiền, nên tôi và cô ấy đã lợi dụng lẫn nhau, tôi cần kiểu cuộc sống đó, có ham muốn chiếm hữu cô ấy. Cô ấy rất đẹp, tôi không muốn cô ấy có thêm một người đàn ông nào khác, vì thế bèn bàn bạc thuê căn hộ cho cô ấy ở, và cô ấy đứng tên thuê. Nhưng cô ấy không muốn sử dụng tên thật vì sợ có người phát hiện tìm đến, nên mới dùng tên giả là Bạch Tiểu Lan.”

Tần Nghĩa Đức rít một hơi thuốc, thở dài một tiếng, nói: “Sau đó, chúng tôi sống chung với nhau như vậy, mỗi tháng tôi cho cô ấy hơn hai nghìn nhân dân tệ, cô ấy cũng rất vừa lòng.”

“Cô ấy chết rồi, ông biết không?”

“Biết, là tôi đã giết cô ấy. Nếu không, các ông cũng không tìm đến tôi.”

“Tại sao ông giết cô ấy?”

“Tại vì cô ấy phản bội tôi. Tôi bỏ tiền ra bao cô ấy nhưng cô ấy vẫn không thỏa mãn, ban ngày không có việc gì làm liền giấu tôi đi bắt khách, bị tôi phát hiện ở ngay chính căn phòng ấy. Lần đó tôi phải đến nơi khác làm việc 3 ngày, lúc về đến thẳng chỗ cô ấy ở, thì bắt gặp cô ấy đang phóng đàng với một đứa con trai. Lúc đó tôi rất không vui nên đã cãi nhau với họ, nhưng sau đó nghĩ lại, chắc hẳn người ta cũng phải bỏ tiền ra. Tôi đuổi đứa con trai đi, tát cho Hiều Hồng 2 cái. Cô ấy bèn nói rằng tôi không phải là người quản lý của cô ấy, cô ấy muốn ngủ cùng với ai thì ngủ! Nhưng cô ấy lại không muốn rời xa tôi, lại nói những lời ngon ngọt. Vì thế chúng tôi thỏa thuận từ sau cô ấy không được ra ngoài tìm người nữa.” Tần Nghĩa Đức uống một ngụm nước, dừng lại một lát.

“Đừng sốt ruột, cứ từ từ nói.”

“Sau đó lại qua một thời gian nữa, hình như là vào buổi tối thứ 7, ngày 29 tháng 7, tôi về sớm hơn một chút, vừa vào cửa liền ngửi thấy có mùi thuốc lá, trong gạt tàn có rất nhiều mẫu thuốc. Cô ấy không hút thuốc, cơn giận trong tôi nổi lên, chắc chắn cô ấy lại tìm đàn ông kiếm tiền rồi. Tôi và cô ấy cãi nhau, cô ấy cắn tôi một cái làm tôi nổi nóng, tôi đã ấn chặt cổ cô ấy xuống mà đánh, một lúc sau thấy cô ấy không động đậy nữa. Tôi sợ cô

ấy còn sống thì sẽ đi tố cáo mình, liền rút dây đèn bàn thít cổ cô ấy, trói hai tay cô ấy lại...”

Vụ án côn trùng đặc biệt “Sóng gió trong lần mua xe”

Người cung cấp: Thẩm Kiến Quốc

Giới tính: Nam

Tuổi: 38

Đơn vị công tác: Từng giữ chức chuyên gia côn trùng học pháp y tại cơ quan bí mật của công an tỉnh, hiện là giảng viên côn trùng học pháp y tại trường đại học Nam Minh.

Đây là vụ án sư phạm phá mấy năm trước, tôi cảm thấy đây là vụ án rất đặc biệt, vì thế nên kể lại.

Vụ án xảy ra tại khu vực tiếp giáp giữa thành thị và nông thôn ở phía đông bắc thành phố Nam Minh, ở đó có một nông trại bị một thôn xóm nào đó bỏ hoang đã nhiều năm, vốn được quy hoạch xây dựng một chợ nông sản quy mô lớn, nhưng do ngu ồn vốn chưa vềnên phải đến tháng 9 đơn vị thi công mới tới. Sáng 17 tháng 9, hơn chục công nhân đi xe tải đến bên ngoài bức tường phía bắc, chuẩn bị chuyển những ống cống lớn bằng xi măng bỏ đi.

Thế rồi mọi người phát hiện trong một ống cống có một đồng đồ vật linh tinh, sau khi bỏ những vật linh tinh này đi lại thấy ở đó có một xác chết đã thối rữa!

Lúc đó cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, đồn cảnh sát nghe tin lập tức cử người đến hiện trường, thấy trên cổ người bị hại có vết dây thừng, lập tức báo cáo chỉ cục công an.

Buổi chiều, chuyên gia pháp y Thẩm Kiến Quốc của chỉ cục công an thành phố cùng đội trưởng đội cảnh sát hình sự Cao Kiện đến hiện trường. Trước tiên, Thẩm Kiến Quốc tiến hành khám nghiệm tử thi, rút ra kết luận

sơ bộ: nạn nhân tử vong là nam giới, hiện chưa rõ tên, cao 1,78m, mặc áo phông và quần dài nhạt màu, đi giày da đen, tất dài cũng màu đen. Về cơ bản, xác chết đã thối rữa đến mức độ lộ xương trắng nhưng vẫn có thể nhìn rõ ở vùng cổ có vết dây quấn hai vòng rồi buộc lại ở sau gáy. Lại là một vụ cố sát.

Ngoài tiến hành thủ tục kiểm tra thông thường, Thẩm Kiến Quốc còn đặc biệt chú ý lấy mẫu côn trùng trên xác chết để phân tích. Ông mở túi lấy dụng cụ và chiếc bình thủy tinh rộng miệng chứa lưng bình rượu, tìm kiếm trên xác chết và khu vực xung quanh để bắt các loại côn trùng giáp xác và ruồi nhặng. Thẩm Kiến Quốc bắt côn trùng rất nhanh, chỉ một lúc đã được hơn nửa lọ.

Việc đầu tiên ông làm là mang tiêu bản đến phòng thí nghiệm côn trùng ở trung tâm pháp y, chuẩn bị tiến hành giám định lần lượt từng thứ một. Nhìn bên ngoài, những con côn trùng đều giống hệt nhau, nhưng thực ra lại không hẳn đã cùng một loại. Cùng một loại còn dễ phân biệt, đằng này đã không cùng loại lại còn phải phân biệt cụ thể là loại nào, vì thế vô cùng khó khăn.

Tất nhiên, có trường hợp còn cần phải mời chuyên gia côn trùng học nước ngoài cùng thảo luận, mà ngay cả như vậy cũng chưa chắc đã gọi tên ra được, vì thế không thể sốt ruột mà phải từ từ tiến hành. Thẩm Kiến Quốc nhìn những con côn trùng đủ loại khiến người ta phát đau đầu đầu kia, chau mày suy nghĩ, chắc là phải nghiên cứu đến tận ngày mai mới có được kết quả. Cứ như vậy, ông vui đầu vào công việc cho đến tận lúc trời sắp sáng.

Sau một đêm vất vả nghiên cứu, đã bước đầu có kết quả giám định: có 3 loại bọ cánh cứng sinh sống trên xác chết, quá nửa là sau khi xác chết được một tuần mới bắt đầu xâm nhập, còn thời gian ở lại đó có thể kéo dài đến hai tháng trở lên; còn mấy loại bọ cánh cứng khác thời gian xâm nhập rất muộn và không bao lâu sẽ tự động biến mất.

Thẩm Kiến Quốc có lẽ đã suy đoán ra thời gian tử vong, chắc chắn nạn

nhân phải chết từ nửa tháng trở về trước, cũng tức là phải hoàn toàn quay ngược lại để đi điều tra vụ án. Thảm Kiến Quốc dẫn theo một đội nhằm vào một người khả nghi trong số những người bị mất tích. Sau khi phân tích kỹ thuật trùng lặp thông tin đại não, xác định người mất tích này và xác chết kia là một. Người này tên là Hồ Bát Quân, biệt hiệu Bát Gia.

Bát Gia là phó giám đốc một phòng giao dịch ô tô, năm nay 38 tuổi, từng bị cảnh sát bắt giữ vì tội đánh nhau, từ trước đến nay nổi tiếng là kẻ liêu lĩnh, làm việc tội lỗi. Trong xã hội, đối tượng này thuộc loại người lừa đảo dối trá, chiếm đoạt thị trường. Theo bạn thân của người này cho biết, Hồ Bát Quân có một phe cánh thề cùng sống chết, là chủ của một quán rượu.

Hôm Hồ Bát Quân mất tích, vừa đúng vào một ngày cuối tuần cuối tháng 7, anh ta lái ô tô, mang theo một trăm nghìn nhân dân tệ đến nơi khác mua xe.

Hình như là bà chủ đã liên hệ. Họ từng đến quán rượu tìm Hồ Bát Quân nhưng không thấy, có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Quán rượu nằm ở khu vực khá sầm uất, chủ quán tên là Ngụy Chính, khoảng 30 tuổi. Cao Sơn, quản lý đại sảnh của quán rượu cho biết đã 2 tháng nay ông chủ Ngụy không đến quán rượu, chỉ thi thoảng gọi điện hỏi han tình hình.

Kết hợp phân tích các tình hình nói trên, Ngụy Chính có dấu hiệu tình nghi rất lớn, ít nhất cũng là người biết rõ đã xảy ra chuyện gì, do đó tổ chuyên án quyết định phải tìm bằng được người này, bắt đầu mở rộng đầu mối! Tiếc rằng quan hệ giao tiếp của Ngụy Chính hết sức phức tạp, hiện tại vẫn độc thân, sống không có địa chỉ cố định, vì thế rất khó tìm.

Ngày 26 tháng 9, tổ chuyên án đi điều tra nhận thấy Ngụy Chính quan hệ rất thân thiết với Viên Nghị, giám đốc công ty bất động sản Kỳ Duyên, thế là tìm gặp người này, nhờ ông ta giúp đỡ đã bắt giữ được Ngụy Chính.

Sau vài hồi đấu tranh, Ngụy Chính biết sự việc đã bại lộ nên đành khai nhận toàn bộ.

Theo lời khai của Ngụy Chinh: anh ta biết rằng chắc chắn cảnh sát đã phát hiện ra thi thể của Hồ Bát Quân và đang tiến hành điều tra. Anh ta thấy chột dạ, lo lắng sợ hãi, đang định gom tiền bỏ trốn thì không ngờ bị cơ quan công an bắt giữ. Anh ta cũng thừa nhận chính mình xúi giục Văn Phi và Phương Bình giết người, sau đó cho mỗi người bốn mươi nghìn nhân dân tệ coi như tiền công.

Ngụy Chinh với Văn Phi là bạn thời trung học, thuộc loại bạn bè nổi khố cùng chung sống chết. Về sau Văn Phi thi trượt cao đẳng, Ngụy Trinh vào đại học xong, hai người liền mất liên lạc. Sau khi tốt nghiệp đại học, Ngụy Chinh đến làm việc trong một công ty quảng cáo, do lương thấp, công việc bận rộn nên không chịu nổi. Sau đó anh ta làm quen với một nữ thương nhân, dựa vào bộ dạng đẹp trai và khiếu hài hước của bản thân, khiến nữ thương nhân kia bỏ tiền đầu tư cho anh ta làm ăn.

Anh ta kiếm được rất nhiều tiền từ nữ thương nhân kia, một hôm lại thấy trên báo đăng tin: một quán rượu cần chuyển nhượng với giá thấp, thế là bỏ tiền ra mua, tự mình kinh doanh. Trong quá trình kinh doanh quán rượu, anh ta nhận thấy vô vàn khó khăn, muốn đứng vững được để tiếp tục làm ăn thì phải quan hệ với cả chính quyền và xã hội đen, quan hệ với tất cả mọi loại người.

Cứ như vậy, số lượng bạn bè của anh ta ngày càng nhiều, khó tránh khỏi móc nối làm một số việc phi pháp. Ví dụ như mua đi bán lại xe hơi, tiêu thụ đồ ăn cắp..., chỉ cần kiếm được tiền là không việc gì không làm. Có lần, anh ta giao cho một người bạn tên là Trần Xuân Vũ bán xe ăn cắp và kiếm được gần tám mươi nghìn nhân dân tệ.

Không lâu sau, anh ta trở thành một thành viên trong hội của Trần Xuân Vũ, một lần Trần Xuân Vũ say rượu bảo rằng mình đã là tội phạm giết người cướp của. Chiếc xe Audi A6 hắn đang sử dụng chính là xe cướp được sau khi giết chết chủ xe! Hắn bắt Ngụy Chinh phải thật lòng hợp tác, nếu không sẽ giết chết!

Ngụy Chinh bỗng chốc cảm thấy mối nguy hiểm rình rập khắp nơi, phải

tìm cách thoát khỏi nơi này. Kẻ ra tay trước là kẻ thắng, phải trừ bỏ ngay Tr ần Xuân Vũ, sau đó rời khỏi chốn thị phi này, ra nước ngoài phát triển sự nghiệp. Nhưng anh ta biết rõ một mình mình chắc chắn không làm được, vì thế liên hệ với Văn Phi và Phương Bình.

Một hôm, ba người tụ tập bàn bạc kế giết người. Ng ụy Chinh biết Tr ần Xuân Vũ thích chơi xe, yêu xe hơn cả mạng sống, là một kẻ mê xe đích thực bèn lấy cớ mua giúp xe, hẹn anh ta ra ngoài. Bọn Ng ụy Chinh chọn địa địa điểm thích hợp, nhân lúc anh ta không đề phòng li ền giết chết ở nơi hoang vu hẻo lánh!

Ngày 29 tháng 7, tất cả sắp xếp xong xuôi. Ng ụy Chinh gọi điện thoại cho Tr ần Xuân Vũ bảo rằng có một người có thể mua được xe giá rẻ, buổi tối lái xe đến đón để mọi người cùng đi xem thế nào, ngoài ra còn yêu cầu Tr ần Xuân Vũ mang theo đủ ti ền.

Tám giờ tối, hai người đứng hẹn đến trước cửa một khách sạn, nhưng trên xe lại có thêm một người nữa chính là H ồ Bát Quân. Không có cách nào khác, họ đành cứ phải tiến hành theo kế hoạch đã sắp sẵn, đến thẳng hiện trường là nông trang bỏ hoang kia.

Vào đến cửa, Văn Phi nói: “Mọi người xuống xe cả đi, xe đang để trong căn phòng bỏ không ở trong sân.”

Tr ần Xuân Vũ và H ồ Bát Quân không chút đề phòng, háo hức xuống xe đi thẳng vào trong sân. Vừa vào đến cửa, Văn Phi bất ngờ rút con dao nhọn đã chuẩn bị sẵn đâm liên tiếp mấy nhát vào sau lưng Tr ần Xuân Vũ khiến đối phương không kịp kêu lên một tiếng, đổ vật xuống đất. Ở phía bên kia, Ng ụy Chinh và Phương Bình kết hợp giải quyết H ồ Bát Quân, Ng ụy Chinh móc từ túi quần ra một chiếc túi nilon m àu trắng thít cổ từ phía sau. Hai người kéo xác chết bỏ vào trong ống cống bằng xi măng ở bên ngoài tường, lấy cỏ tạp phủ lên r ồi lái xe rời khỏi hiện trường.

Xác Tr ần Xuân Vũ bị họ vứt bừa xuống dưới đường cao tốc, hiện tại vẫn chưa tìm thấy. Như vậy, ba người kiếm được một khoản ti ền lớn, định chạy ra nước ngoài sinh sống, nhưng kết quả vẫn không tránh khỏi bị pháp

luật trừng trị.

Giới thiệu

“Chuyên gia pháp y 3: Bằng chứng của côn trùng ăn xác”:

Hiến định dùng kế Hàn Phi giả chết để gài bẫy bắt nhân vật bí ẩn NASA, không ngờ kẻ bị bắt lại là một tên bù nhìn thế thân, NASA thật vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Sau đó hắn còn tuyên bố đã trở về với thái độ cao ngạo, đồng thời lên giọng khiêu chiến với toàn bộ nhân viên trong hệ thống cảnh sát, đặc biệt là nhóm chuyên gia côn trùng. Hắn nói rằng mình muốn gây ra một thảm họa sinh hóa gien côn trùng, khiến cả thành phố hoàn toàn rơi vào khủng hoảng. Để ngăn chặn các vụ án côn trùng tiếp tục xảy ra, nhóm chuyên gia côn trùng phải đối phó ra sao?

Tiếp theo sẽ là sự xuất hiện của một loạt côn trùng kỳ lạ: côn trùng ăn thịt người, ruồi khổng lồ, muỗi giết người, bọ rùa hút máu. Tổ chuyên án có thể đánh bại nhân vật bí ẩn NASA bí ẩn, bắt về quy án hay không? Côn trùng có thể tố cáo hành vi phạm tội của nhân vật bí ẩn, cuối cùng khiến hắn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật hay không? Xin mời độc giả đọc tiếp “Chuyên gia pháp y 3: bằng chứng của côn trùng ăn xác” để được giải đáp phần nào.